

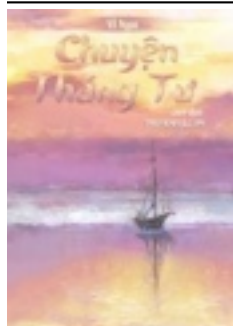
Chuyện Tháng Tư

Contents

Chuyện Tháng Tư	2
1. Chương 1: “yêu Anh Là Một Chuyện, Tiền Nong Là Chuyện Khác.”	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	36
7. Chương 7: “cô Sầm À, Lần Này Cô Đi Somalia Là Để Đàm Phán, Không Phải Tham Dự Thăm Đổ.”	43
8. Chương 8	52
9. Chương 9	70
10. Chương 10	75
11. Chương 11	82
12. Chương 12	90
13. Chương 13	96
14. Chương 14: “vẫn Còn Rất Nhiều Người Chẳng Chịu Buông Tha Tôi, Anh Có Muốn Xếp Hàng Trước Không?”	103
15. Chương 15	111
16. Chương 16	118
17. Chương 17	125
18. Chương 18	130
19. Chương 19	135
20. Chương 20: “tôi Sẽ Không Thu Phí, Tôi Hi Vọng Cô... Chủ Động Trả Tiền.”	142
21. Chương 21	148
22. Chương 22	153
23. Chương 23	161
24. Chương 24	166
25. Chương 25: “chuyện Trong Lều, Dù Sao Cũng Chỉ Có Anh Và Dê Biết.”	173
26. Chương 26	182
27. Chương 27	187
28. Chương 28	194
29. Chương 29: “vừa Nhật Được Một Cô Nàng Trong Biển, Quyết Định Mang Về Giải Buồn Đây.”	201
30. Chương 30	207
31. Chương 31	214
32. Chương 32	220
33. Chương 33: “vệ Lai, Anh Vứt Hết Mặt Mũi Đi Đâu Rồi?”	227
34. Chương 34	235
35. Chương 35	243
36. Chương 36	251
37. Chương 37: “mơ Đi, Đêm Nay Đừng Hông Hôn Hít Gì Hết.”	258
38. Chương 38	263
39. Chương 39	270

40. Chương 40: “vậy Em Hi Vọng, Cơn Bão Này, Có Thể Càn Quét Mạnh Thêm Chút Nữa.” . . .	279
41. Chương 41	286
42. Chương 42	296
43. Chương 43: “phải Sống Cho Tốt, Ăn Ngon Ngủ Kỹ Mặc Đẹp, Phải Nhớ Tới Đối Phương, Ngày Kỷ Niệm Mua Hoa, Hàng Năm Tảo Mộ.”	302
44. Chương 44	310
45. Chương 45	318
46. Chương 46	326
47. Chương 47: “kể Cả Toàn Thế Giới Đều Kín Lối, Anh Vẫn Sẽ Là Đường Em Đi.”	335
48. Chương 48	341
49. Chương 49	347
50. Chương 50	352
51. Chương 51	358
52. Chương 52: “em Còn Sống, Anh Nuôi Em; Em Ngồi Tù, Anh Theo Em; Em Chết, Anh Nhặt Xác Cho Em.”	364
53. Chương 53	371
54. Chương 54	378
55. Chương 55	387
56. Chương 56: “cái Chết Chẳng Đáng Sợ, Em Đã Chuẩn Bị Sẵn Sàng Từ Lâu.”	394
57. Chương 57	402
58. Chương 58	412
59. Chương 59: “tôi Muốn Hết Thấy Bị Phơi Trần Cho Thiên Hạ Cùng Thấy Rõ, Tôi Muốn Kallon Tham Dự Vào, Tôi Muốn Đen Là Đen, Trắng	422
60. Chương 60	432
61. Chương 61: Lời Cuối Sách – Liên Quan Đến Rwanda	443
62. Chương 62: Ngoại Truyện – Sau Tháng Tư	454

Chuyện Tháng Tư

Giới thiệu

Tên gốc: Tứ Nguyệt Gian Sự Thể loại: Hiện đại, Lữ hành Độ dài: 60 chương + ngoại truyện Biên dịch:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-thang-tu>

1. Chương 1: “yêu Anh Là Một Chuyện, Tiền Nong Là Chuyện Khác.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Vĩ Ngư

Biên dịch: 1309

Khoảnh khắc Vệ Lai bị đông lạnh choàng tỉnh, một ý nghĩ vụt lóe qua đầu: Ông đây chịu đủ lắm rồi, hôm nay phải về nam ngay!

Giờ đã là tháng thứ tư anh vật vạ ở vòng Bắc Cực này. Ban đầu, từ khu vực loang quanh Bắc Băng Dương rút xuống những trảng rừng ở Lapland, anh phải chui rúc vào một chiếc lều kota [1] bị dân bản địa Sami vứt bỏ. Đây là loại lều vải tương tự như lều của người Anh-diêng, đỉnh nhọn hình nón, xung quanh được đắp thêm hàng lớp da tuần lộc, da gấu, lông cừu để chống rét. Anh quấn chặt tấm da thú, nằm co ro giữa tầng tro bụi dày đến hơn nửa thước. Trước khi đi ngủ đã nhóm một đồng lửa, lúc nằm xuống vẫn còn ấm áp, bây giờ vươn tay qua sờ thử, ngay cả tro tàn cũng lạnh tới cắt da cắt thịt, đột nhiên bị cắt vào là buốt lên hết nửa cánh tay.

Đến lúc về nam rồi, 4 tháng, nhất là nửa sau hành trình, số người gặp được đếm không quá năm đầu ngón tay. Nghe nói những ai sinh sống một mình lâu dài trong hoàn cảnh khắc nghiệt cực độ đều sẽ xuất hiện ảo giác — Hôm qua, anh tin chắc mình còn thấy được một con tuần lộc ngồi xếp bằng dưới đất thoa son môi, cây son nhãn hiệu Chanel, tông màu 99, đỏ cherry; nó thoa xong thì quay qua nhìn anh, chu môi đòi hôn.

Vệ Lai lại còn ngẩn ngía thật kỳ mới nhận xét: “Nên kẻ thêm viền môi.”

Vừa dứt lời đã ôm đầu ngồi sụp xuống, cứ chần chờ nữa thì thể nào tinh thần cũng gặp vấn đề.

Anh bọc kín da thú, chui từ trong lều kota ra ngoài. Một đêm gió tuyết rít gào, giờ khắc này lại tĩnh lặng lạ thường. Trên tầng không là quãng cực quang ngọc bích âm u quý dị, uốn lượn tựa thân rắn đang len vào giữa ráng mây cam hồng phủ ngợp trời đất. Những cây thông đỏ cao lớn được tầng tầng bằng tuyết phủ kín, tạo thành từng hình dáng công kênh, bị đè cúi đầu, bị ép khom lưng, trông như hàng dãy xương trắng của bao gã khổng lồ hay yêu tinh xếp nối đuôi nhau đến tận chân trời.

Người Sami tin rằng, trên bầu trời có một con cáo lửa, nó sẽ chạy băng băng giữa đêm đen, dùng chiếc đuôi hất tung bông tuyết lên cao, từ đó mà xuất hiện cực quang [2].

Còn theo dân Trung Quốc, trời sinh sắc màu rực rỡ gọi là điềm lành.

Người trong nước làm việc, nghiên cứu, dựng cửa, kết hôn, lấp xà nhà, xây phòng ở... đều thích chọn những ngày tốt này — Quyết định về nam vào một ngày điềm lành bay tứ tóe, xem ra cũng là ý hay.

Đạp lên lớp tuyết sâu đến tận đầu gối, Vệ Lai đi thẳng một đường xuôi nam. Cuộc bộ ra khỏi rừng rậm Lapland, thời điểm gặp may còn được quá giang một đoạn trên xe trượt tuyết kéo bằng chó husky.

Vừa gỡ xuống khí thế quyết không thể chết giữa cánh đồng tuyết, đồng hồ sinh học đã bắt đầu rối loạn, tinh thần thường xuyên mơ màng, cứ như phụ nữ mang thai một lần, lú lẫn ba năm, nói chuyện, làm việc đều như lọt trong sương mù, ngày ba bữa quanh đi quẩn lại cứ ăn bữa ít bánh pizza, vài món Italy quá đắt và thịt tuần lộc với bia lạnh. Từ ngày bước vào thủ đô Helsinki, chuyện anh có thể nhớ được rõ ràng, tính ra chỉ có hai.

Một là, lúc đi ngang qua ngôi làng của Ông già Noel ở Rovaniemi [3], anh đã khom mình cúi chào cột đèn trên lần ranh đánh dấu vòng Bắc Cực, hình như còn nói “Tạm biệt”. Vài du khách dạt qua một bên nhìn trộm, anh nghe có người e dè đoán mình là người rừng.

Hai là, quá giang một chiếc xe kéo gỗ lớn chất đầy thân cây vân sam Na Uy. Phần Lan được mệnh danh là quốc gia của 5 triệu tiểu phu, loại xe kéo gỗ này rất phổ biến — Trên buồng lái không đủ chỗ trống, anh trườn kín da thú tèo vào sau xe, nằm lẫn kènh giữa đồng thân cây tỏa mùi gay mũi. Đến quá nửa đêm thì tài xế lên vỗ vai anh, ý bảo chỉ có thể đưa đến đây. Anh nghe thấy được, nhưng một không mở nổi mắt, cũng chẳng buồn đứng dậy, lơ mơ nói: “Vây ném tôi chỗ này đi.”

Tài xế hết cách, phải gọi thêm anh bạn, một người khiêng đầu một người nhấc chân, quãng anh lên lề đường theo đúng nghĩa của hai chữ vứt xác. Cả nửa bên mặt anh cắm xuống bùn, ngủ thẳng một giấc tới hừng đông.

Được cái là, trở lại Helsinki, thời khắc trên cao vừa thoáng hiện bóng dáng nhà thờ Lutheran màu ngà ở đằng xa [4], anh lập tức được nạp đầy máu.

Tai thính, mắt tinh, tư duy linh hoạt, mũi có thể ngửi được mùi hương của bánh kẹp thịt mới ra lò từ xa tít tắp, dòng máu chảy trong người cũng biến thành thứ nước sôi đặt bên phòng tắm hơi, bắt đầu ùng ục phun trào.

Quay về chốn cũ, có người cảm ghét nơi này, cảm thấy nó buồn giá, âm u, không khác gì “Liên Xô trước đây gỡ bỏ chính sách cấm vận”; có người yêu thích nơi này, cảm thấy thành phố được một phần biển Baltic bao quanh ấy phẳng phất nét điền viên thơ mộng.

Hiện là cuối tháng ba, Helsinki vẫn chìm trong tàn đông u ám, lạnh lẽo. Vệ Lai quần mảnh da nhéch nhác ồ ồ, đi lướt qua khu lầu trọ bê tông, qua cửa hàng với chiếc tủ kính phủ bụi, qua cửa tiệm bán đồ chơi người lớn và một hiệu massage Thái.

Đường phố vắng ngắt, chẳng ai thèm liếc nhìn anh. Anh bước thẳng xuống gian nhà nằm dưới lòng đất, đây là quán bar do Erin mở.

Tên quán là: We care about the world (Chúng ta quan tâm đến thế giới) .

Cửa tiệm lấy tên toàn tiếng Anh, trông có vẻ thiếu thiết thực khi đặt ở một địa phương vốn thông dụng tiếng Phần Lan và Thụy Điển, thực chất chỉ để thông báo rằng, nơi đây thường xuất hiện đủ mọi hạng người từ khắp thế giới, đã diễn ra vô số cuộc giao dịch hoặc ngoài sáng, hoặc trong tối. Nại từng nói, quán bar này trôi nổi trên bề mặt vòng xoáy ở Helsinki, người không biết rõ sẽ tránh xa, kẻ am hiểu thì tự động đi vào.

Vệ Lai đẩy cửa bước vào.

Đang là giữa ban ngày, quán bar chẳng chút sức sống, chỉ mở một chiếc đèn ốp tường. Vài tia sáng từ mù bao lấy bể sứa mini trên quầy, bên trong là hai con sứa mặt trắng [5] trong suốt đang bơi lững lờ. Từ dưới bể hắt lên thứ ánh sáng biếc xanh, chúng vươn ra những sợi xúc tu dài nhuyển, nhìn như u hồn toàn thân tỏa ánh lân quang.

Sau bể sứa là một khuôn mặt bị bóp méo biến dạng bởi dòng nước, ánh sáng và thủy tinh. Có lẽ người kia cũng nhắc thấy Vệ Lai qua tấm lọc méo mó này nên rất kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Đó là Erin.

Erin là một phụ nữ trẻ người Đức. Cô ấy sở hữu mái tóc ngắn đỏ rực, rất giống nữ chính trong bộ phim Đức nổi tiếng «Run Lola Run» [6], trên cổ có xăm hình rắn hổ mang chúa thật mảnh, quấn một vòng quanh cổ, lưỡi rắn thè ra ngay chỗ gờ lên nơi yết hầu, mỗi lần nói chuyện đều trông như đang phun lưỡi phì phì.

Tuy nhiên, thực ra bên dưới vẻ ngoài đầy tính công kích ấy, Erin có thể xem là một cô nàng ngây ngô, hiền hòa.

Cô ấy quan sát Vệ Lai, nghi hoặc, còn hơi cảnh giác, rồi thả một tay xuống dưới quầy bar, ở đó có giấu khẩu súng ngắn Makarov của Nga.

Vệ Lai biết cô ấy chưa nhận ra mình, chắc đã xem anh thành tên lang thang vô gia cư nào đó — Đầu tóc anh rối bù, hình như còn bết cả vào mớ râu ria nhiều ngày chưa cạo, trông chẳng khác gì hai bụi cỏ dại xoắn bện chặt lại; trên mặt có mấy vết xước, màu bầm nâu thấm vào trong da, dùng bao nhiêu nước cũng rửa không sạch. Quần áo thì lồi thối lếch thếch, tấm da thú sực mùi mốc meo lẫn với mùi máu tanh, nhắc anh nhớ về quãng ngày phải ăn sống nuốt tươi vì chẳng thể nhóm lửa.

Yết hầu anh hơi lên xuống, nói: “Tôi đây.”

Erin chột trợn to mắt: “David’s coming?”

Vệ Lai là tên tiếng Trung của anh, tên tiếng Anh là David. Người đại diện Nai của anh yêu Trung Quốc cuồng nhiệt, sau khi cẩn thận nghiên cứu tên anh, đã rút ra kết luận, “lai” trong tiếng Trung có nghĩa là “come”, khi nói “David’s coming”, thì đúng là không chỉ trần thuật sự thật anh “đến đây”, mà còn gọi ra đầy đủ tên tiếng Trung của anh [*].

[*] “Vệ Lai” đồng âm với “vị lai” = “coming” (sắp tới, sắp đến).

Cho nên hiện tại là Erin đang gọi tên anh.

Vệ Lai gật đầu: “Chìa khóa.”

Nhà trọ anh đang ở thuộc sở hữu của Nai, nằm trên tầng cao nhất của khu lầu này, lúc ra ngoài thì thường giao chìa khóa cho Erin giữ hộ — Chính xác là giữ hộ! Erin chưa từng có hứng thú đến giúp anh sắp xếp phòng ốc, quét dọn vệ sinh hay thay ga giường, dù rằng cô ấy cứ khẳng khẳng cường điệu là mình rất yêu anh.

Erin vẫn chưa hết khiếp sợ, chỉ dùng hai đầu ngón tay nhón lấy chìa khóa đưa qua. Khi Vệ Lai nghiêng người đến, trên mặt cô nàng còn tỏ vẻ ghét bỏ khá phức tạp, cứ như sợ anh xáp lại gần, suýt nữa là ném luôn chìa khóa đi.

Vệ Lai quơ tay tóm lấy.

Erin hỏi: “Sao anh biến thành như này vậy?”

Vệ Lai đáp: “Cô lên phương bắc sống thử 4 tháng thì cũng thể thôi.”

Đây chẳng phải lời thật lòng, cỡ như Erin, 4 ngày là đã chịu hết nổi rồi.

Anh xoay người rời khỏi đây. Trong nhà không lạnh buốt như bên ngoài, anh vừa đi vừa cởi da thú ra.

Erin gọi với theo phía sau: “Vệ này!”

Vệ Lai quay đầu, cô ấy tính đến gần, nhưng bị mùi xộc lên đẩy về sau vài bước, vẻ mặt đánh lại, thậm chí còn mang đôi chút căm ghét.

“Vệ, tốt nhất là anh nên khôi phục bộ dạng trước kia ngay đi. Anh biết đấy, tôi yêu anh, chủ yếu là yêu dáng người và khuôn mặt anh tuấn...”

Nói đến “anh tuấn”, cô ấy hơi ngập ngừng, cảm thấy nhìn cái bản mặt trước mắt này, khen “anh tuấn” cũng là sỉ nhục hai chữ anh tuấn.

“...Tóm lại, anh như bây giờ, thật tôi chả thể yêu nổi.”

Thang máy lên lầu nằm tại cuối dãy hành lang dài hẹp, muốn đến đây phải đi ngang qua phòng an ninh. Khu lầu trọ đây chỉ có đúng một bảo vệ, là anh chàng người Đức tên Mark. Anh này hói đầu, béo tới trình độ ngoại hạng, đến mức muốn len vào cửa phòng an ninh cũng phải vật vờ thật lâu — Cho nên phần lớn thời gian anh ta đều ngồi ỳ bên chiếc bàn sau cửa sổ thủy tinh, hết ăn uống nhồm nhoàm thì nằm bò ra ngủ.

Thời điểm Vệ Lai đi đến, Mark đang cầm dao nĩa, chuyên tâm xấn xức xích trắng Bavaria trong khay [7]. Anh ta cảm giác được có bóng đen lướt qua trước cửa sổ, để làm tròn trách nhiệm bảo vệ trị an, bèn chào hỏi một câu: “Moi!” (chào)

Lúc nói chẳng thềm ngừng đầu, ngay cả tiếng “moi” phát âm không chuẩn kia cũng tung tóe nước bọt, văng hết lên miếng xúc xích.

Vệ Lai nghĩ, giờ phút này, kể đi qua trước cửa bất kể có là tội phạm giết người, gấu ngựa, âm hồn hay người ngoài hành tinh, Mark vẫn sẽ không lưu tâm — Anh ta chỉ là một vật trang trí trưng bày ở đây để trấn an tâm lý khách trọ.

Trong suốt quãng đời làm bảo vệ dài đằng đẵng của mình, Mark chỉ “dứng cảm đứng lên” được đúng một lần.

Đó là vào ngày lễ Giáng Sinh, ngay lúc nửa đêm, có hai kẻ giết người tại tầng 3 của khu lầu trọ. Bọn chúng không hề kiêng sợ, còn đổ hết cốc bia lên thi thể rồi chia nhau một trái một phải nghênh ngang xốc vai ra ngoài, vờ như đang vác một tên bạn say khướt.

Trên thi thể chỉ xỏ một chiếc giày, bàn chân còn lại để trần, mũi chân chà xát xuống mặt sàn bị toác ra, phía sau là cả vệt máu dài trộn lẫn mùi bia.

Khi đấy Mark vẫn chưa phát phì thể này. Vì thấy có người từ đằng xa đi tới, cho rằng ngày lễ thì nên có không khí lễ lạc, thành thử, đúng lúc hai người một xác đến gần, anh ta bất chợt từ trong cửa thò đầu ra, gào to: “Noel vui vẻ!”

Thế là anh ta nhận được món quà Giáng Sinh khó quên nhất: Hung phạm tưởng có biển, bèn xiên ngay cho một dao.

Một dao kia giúp hợp đồng làm việc của anh ta kéo dài vô hạn, vì Mark tuyên bố với bên ngoài, anh ta muốn bảo vệ khách trọ nên mới cố tóm hung thủ, mới có chuyện dùng cảm xông lên.

Anh ta thích nói gì thì nói, dù sao cuối cùng cũng không bắt được bọn kia.

...

Chiếc thang máy này là đời cũ, khá chật, phải dùng tay đóng mở cửa sắt. Phía trong góc có quăng một cuộn báo đã bị giẫm lên rất nhiều lần, giữa những dấu giày lộ ra vài chữ hoa thật to in đậm, cộng thêm một dấu chấm than.

–RANSOM! (tiền chuộc)

Đại khái là ở đâu đó lại xảy ra cướp bóc.

4 tháng không xem tin tức, nhìn chung thế giới này vẫn là vừa chết rất nhiều người, vừa sinh ra rất nhiều người, vừa có rất nhiều tiền từ tay một vài người chui vào tay một vài người khác.

Ngoài ánh mặt trời, vốn chẳng có gì mới lạ.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Lều kota:

[2] Cực quang: Trong tiếng Phần Lan, Bắc cực quang là revontulet, nghĩa là lửa của cáo.

[3] Ngôi làng của Ông già Noel (Santa Clause Village):

[4] Nhà thờ Lutheran: Biểu tượng chính thức của thành phố Helsinki, nổi bật trên quảng trường Senate.

[5] Sứa mặt trăng (Moon Jelly):

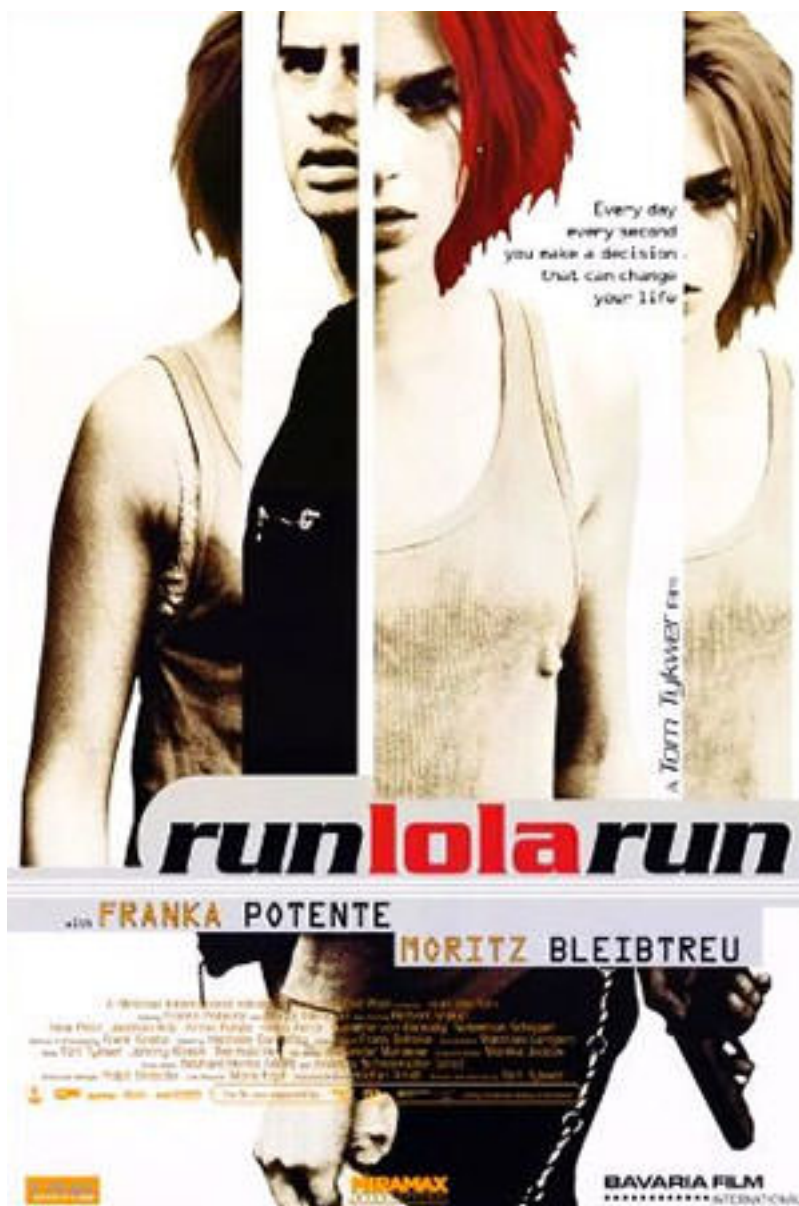
[6] Run Lola Run:

[7] Xúc xích trắng (Weißwurst, Weisswurst): Món xúc xích nổi tiếng của Đức, bắt nguồn từ vùng Bavaria, làm từ thịt heo muối và thịt bê xay cùng nhiều loại gia vị, sau đó hâm nóng trong nước có bỏ ít muối đến khoảng 70 độ, thường được dùng kèm với bánh quy xoắn (Brezn) và mù tạt ngọt (Süßer Senf).

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Vĩ Ngự

Biên dịch: 1309

Cửa vừa mở, bên trong đã tản ra thứ không khí của nhà vắng chủ lâu ngày.

Trước giờ Vệ Lai chưa từng trang trí căn hộ này, ở đây chỉ có vài vật dụng thật sự thiết yếu, vừa đủ để đáp ứng nhu cầu sống cơ bản nhất. Nói theo cách của anh, lúc rời đi sẽ không lưu luyến, không về được cũng chẳng nhớ mong.

Nào có ai sẽ nhớ mong một nơi gần như là trống rỗng?

Anh đóng cửa lại, cởi sạch quần áo, thả từng lớp từng lớp xuống đất. Ban này mới là tầng da bọc thứ hai của anh, giờ thì tất cả đều tã ra thành mớ rác lộn không kể lang thang nào thềm nhặt.

Bước vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, trong ống nước kêu lục cục một lúc, giống tiếng bụng sôi sùng sục do ăn phải đồ hỏng. Sau đó nước ấm được đẩy lên, phun ra khỏi vòi sen.

Cực kỳ thoải mái, nhớ đâu lần tắm rửa gần đây nhất là ở hồ băng.

Lớp kem cạo râu thứ nhất không lên bọt nổi, chỉ có nước đen chảy xuống từ gò má và quai hàm. Cúi đầu nhìn, trên thân là vô số dòng nước ồ bắn vắn vện, lan đến cống thoát nước thì tụ lại, tạo thành vòng xoáy.

Cạo râu xong, dùng tông đơ điện lia vài đường cho tóc tai gọn gàng. Đám hoa văn do bùn đen ngấm vào da thì chỉ còn cách lấy bàn chải nhúng xà phòng chà lên. Mở nước xối liên tục, cọ xà phòng tận 3 lượt mới xem như tẩy sạch vết bẩn, đến mức chính anh cũng phải ngạc nhiên: Thế quái nào mà chịu được tới giờ?

Nhưng ngấm lại, thực ra cũng chẳng phải chịu đựng gì, sống trong loại hoàn cảnh đó thì lấy đâu ra lựa chọn khác.

Tắt vòi nước, phòng tắm bỗng nhiên yên tĩnh hẳn. Hơi nóng tản dần, mặc dù vẫn còn âm ẩm, trong nháy mắt cảm giác mát lạnh đã phủ khắp toàn thân. Vệ Lai quần khăn tắm ngang hông, đi đến trước gương, vươn tay lau sạch hơi nước trên bề mặt.

Một khuôn mặt đàn ông hiện lên, góc cạnh rõ ràng, dưới cằm loáng thoáng vết xanh mờ sau khi cạo râu, bờ vai để trần, bắp thịt khỏe mạnh săn chắc.

Đuôi mắt sắc lạnh, thể này không loại trừ nguyên nhân bị ướp đông bao nhiêu ngày liền.

Ánh mắt sáng rực, chẳng chút vẩn đục, cá giúp sáng mắt, chắc là có tí liên quan đến việc dạo gần đây liên tục ăn cá hồ băng.

Môi mỏng nhếch lên, nghe nói đàn ông môi mỏng là người vô tình. Lời này rất sai lầm, cá nhân anh cũng đâu phải vô tình lắm, chẳng qua chỉ không quá nặng tình với bất cứ điều gì thôi.

Khó mà phủ nhận, mình bây giờ vẫn dễ nhìn hơn nhiều, Erin mà thấy chắc sẽ yêu thêm lần nữa mất.

Vệ Lai nhặt nhanh quần áo vừa thay ra bỏ vào túi, ném vào đường ống rác đặt giữa hành lang. Khoảnh khắc miệng ống đóng lại, đột nhiên anh thấy hơi không đành lòng, bèn dán tai lên tường nghe túi rác rơi xuống đáy, vọng lại một tiếng vang trầm đục.

Cũng tựa như một lời tuyên cáo, hết thấy vết tích minh chứng cụ thể đều được tẩy sạch quăng sạch, quăng thời gian ấy đã trôi vào quá khứ.

Trở về phòng, kéo màn, đi ngủ. Ngay lúc vừa ngã lưng xuống giường, điện thoại di động vang lên, Nai gọi tin nhắn tới.

[—10h30 đêm mai, chỗ cũ.]

Anh đáp một tiếng “Được”, cứ như Nai có thể nghe thấy. Sau đó tắt máy, mi mắt trĩu nặng ngàn cân, lập tức chìm vào mộng đẹp.

Ngủ say như chết, ngoài cửa sổ, Helsinki lại đổ một trận mưa tuyết.

Làm một giấc hơn 24 tiếng, lúc tỉnh dậy thì bầu trời thành phố đã phủ màu hoàng hôn, chỉ còn sót lại ít sắc trắng nơi giáp ranh đất trời chưa bị che khuất.

Vệ Lai kéo xuống cánh cửa trần nhà kiêm thang xếp bằng hợp kim nhôm, cầm thuốc lá và hộp quẹt bước lên gác mái. Trên sàn gác phủ một lớp bụi mỏng, còn có lon bia lúc trước khi rời nhà đã uống sạch vớt nằm lẫn lóc. Ở đỉnh mái dốc được lắp một cửa sổ lớn, cần dùng hai tầng kính để chống lạnh và cách âm. Anh đẩy cửa sổ từ bên trong ra, nắm chặt phần khung bật người lên mái dốc.

Từng đợt âm thanh từ thành phố ùn ùn ủa đến, Vệ Lai giẫm vài bước lên ngói lợp, rồi ngồi vật xuống đỉnh mái nghiêng nghiêng ướm lạnh, châm thuốc.

Cúi đầu nhìn, Helsinki trông hệt như một chiếc nồi hấp vừa hé vung, nồng đậm nhân khí.

Vệ Lai có cách lý giải riêng về “nhân khí”: Đa số con người đều cao khoảng 2 mét đổ lại, toàn thân sẽ tản ra hơi thở và mùi riêng, có thể chuyện trò, ấu dả, giao lưu tình cảm, cuồng loạn, táo bạo... hết thấy những điều này đều cần dùng đến khí. Mà toàn bộ thứ khí ấy cùng pha trộn, lưu chuyển, sục sôi, đảo lộn ở lưng chừng 2 mét, cho nên phân chia chính xác của tầng khí quyển sẽ phải là: tầng địa khí, tầng nhân khí, tầng không khí.

Nai và Cây Cacao đều từng cùng anh ngồi trên cao quan sát “nhân khí”, cũng đã hỏi anh đúng một vấn đề.

—— Tóm lại là có thể thấy cái gì?

Vệ Lai đáp: “Thấy rất nhiều sự việc, nảy sinh, phát triển, tan biến.”

Cây Cacao: “Vớ va vớ vẩn.”

Nai: “Dân Trung Quốc các anh cứ kỳ lạ như vậy.”

Trời vừa sẩm tối, ở phía đông bắc, những chiếc đèn cầu trên tay tượng người đá khổng lồ tại nhà ga trung tâm Helsinki đều được thắp sáng [1]. Vệ Lai dụi tắt điều thuốc xuống lớp nệm, nhảy qua cửa sổ về phòng.

Lần nữa đẩy cửa quán bar đã là 9 giờ tối. Trong quán đang mở «Killing Me Killing You», bài hát của nhóm nhạc rock theo dòng death metal. Trong góc khuất sát cửa có một lão già đang phê thuốc, bên cạnh là gã thanh niên đã sốt ruột không thể chờ nổi, cứ nhìn hau háu.

Vệ Lai đi thẳng đến quầy bar chỗ Erin đứng.

Đúng như dự đoán, trong mắt Erin là bất ngờ khôn xiết, là vui đến cực hạn, gọi một tiếng “Vệ” thôi thì tình ý vô biên. Ngay cả hình xăm rắn hổ mang chúa trên cổ cũng hiền hòa như Bạch Tố Trinh vừa gặp Hứa Tiên giữa màn mưa bụi Giang Nam.

Vệ Lai kéo chiếc ghế chân cao ngồi lên, móc ví tiền trong ngực ra: “Bánh sừng bò, bia lạnh, vodka, rượu đỏ.”

Erin rót bia cho anh trước, lúc đẩy cốc tới, Vệ Lai đang lật úp ví xuống lắc lư lắc để ——

Chỉ thấy rớt ra một đồng xu, lăn thẳng trên quầy bar, tông vào bể sữa, nuốt hận ngã lăn.

Là đồng Euro, nửa mặt trên dập nổi bản đồ châu Âu, bên cạnh có chữ “50 Euro cent”.

0,5 Euro, áng chừng chưa đến 4 Nhân dân tệ.

Erin lập tức cảnh giác, cốc bia dừng giữa đường.

Vệ Lai nói: “Ký sổ đi.”

“Tiền của anh đâu?”

“Xài hết rồi.”

“Nhiều tiền vậy mà!”

“Tiêu sạch rồi.” Vệ Lai kể ra chỗ đốt tiền, “Tôi thuê tàu phá băng phang một khe nứt trên tảng băng ngoài cảng, siêu hoành tráng nhé, nhìn y như cây đinh khổng lồ cắm vào Bắc Băng Dương. Tôi có chụp cả hình nữa, tính mang về cho cô xem, ai ngờ lúc sau trời lạnh tới âm 30 độ, máy ảnh bị đông hỏng mất.”

Anh cười, vỗ vỗ tay Erin: “Chẳng phải cô yêu tôi sao? Cho ký sổ đi.”

Erin rất có nguyên tắc: “Yêu anh là một chuyện, tiền nong là chuyện khác.”

Vệ Lai cảm thấy người yêu ở nước mình vẫn tốt hơn hẳn, yêu ai yêu đến tim gan phèo phổi thận lòng mề gì cũng moi hết ra cho máu me be bét được —— Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Thực tình nhìn không ra, rốt cuộc cô yêu tôi chỗ nào chứ.”

Khi mới gặp Vệ Lai, Erin vẫn chưa mở quán bar, câu đầu tiên nói với Vệ Lai là: “Người Nhật Bản à?”

Cô ấy còn nhớ rõ ràng vẻ mặt Vệ Lai hơi sa sầm, mất hồi lâu mới đáp: “Người Trung Quốc.”

Trung Quốc? Đó là ở đâu? Trong bản đồ thế giới của Erin, chỉ có nước Đức, Bắc Âu và vùng biển xanh hoang dã bao quanh, người da vàng cô ấy chỉ biết Nhật Bản và Anh-điêng.

Vì để tiếp cận Vệ Lai, cô ấy cảm thấy cần phải tìm hiểu thêm về Trung Quốc. Tối đó về nhà, lúc đi ngang qua tiệm cho thuê băng đĩa, cô ấy hỏi ông chủ: “Có phim nào liên quan đến Trung Quốc không? Loại siêu phẩm nổi tiếng ấy, càng mới càng tốt.”

Ông chủ chống hông lục lọi khắp lượt trong thùng giấy dưới chân, rồi đưa CD cho cô ấy, hết sức bảo đảm: “Bộ này này, cực cực cực nổi tiếng nhá.”

Đó là «Not One Less» (Không thể thiếu một ai) của Trương Nghệ Mưu, kể về vùng nông thôn, thất học, bần cùng, khao khát tương lai, là bộ phim nhận được không ít giải thưởng ở châu Âu.

Erin xem hai lượt, cho rằng cứ đơn giản vậy là đã thẩm thấu hết Trung Quốc. Thế nên hôm sau vừa thấy Vệ Lai, cô ấy tỏ vẻ đã hiểu Trung Quốc như lòng bàn tay, hỏi anh: “Hồi bé anh đến trường phải trèo mấy ngọn núi?”

Bấy giờ Vệ Lai đang hút thuốc, qua thật lâu vẫn nín thính, đầu thuốc lá đặt ngay miệng cốc bia, tro tàn cháy hết rơi tòm vào cốc.

Sau mới nhìn thẳng cô ấy, nhả từng chữ: “Cô nhất định phải đọc thêm tin tức, nên quan tâm đến thế giới này nhiều hơn chút.”

Erin đồng ý cho Vệ Lai ký sổ, bởi vì hai nguyên nhân.

Một là Vệ Lai có uy tín tốt, chưa từng để nợ thật sự; hai là do anh nói, tối nay sẽ nhận việc.

Nhận việc đồng nghĩa với nhận tiền, lần trước anh nhận việc đã vác về cả bao tiền mặt căng phồng, rồi đi một chuyến nghỉ dưỡng vừa đắt đỏ vừa biến thái trên vòng Bắc Cực, lúc trở về lại nghèo rớt mồng tơi.

Đây đâu phải là thái độ sống bình thường, Erin khá lo lắng. Cô ấy nhìn qua một tầng khói thuốc mịt mờ trước quầy bar, trông về phía Vệ Lai ngồi cách đó không xa, quyết định phải tìm cơ hội thích hợp khuyên anh vài câu.

Vệ Lai xé miếng bánh sừng bò, chấm vào ít muối trong khay, khi vừa bỏ vào miệng thì thấy một cô gái xinh đẹp gần đấy đi tới. Cô ta mặc chiếc váy liền thân ngắn cũn màu đen, giữa viền mắt kẻ đen dày là ánh kim lấp lánh, giống nữ hoàng Cleopatra.

Cô ta cất giọng gợi cảm mà trầm khàn: “Mời tôi một ly nhé?”

Vệ Lai đáp: “Được thôi.”

Cleopatra nở nụ cười xinh đẹp, khẽ lắc hông, thuần thục xoay người ngã vào lòng anh, cổ áo viền ren trễ xuống thật thấp, một khe rãnh trắng sữa sâu hút rơi vào tầm mắt anh.

Nom tựa tựa đường nứt do tàu phá băng đập ra.

Cô gái vươn tay quàng lên cổ anh, đưa môi đỏ kề sát mặt anh. Khi mới gần tới nhưng chưa kịp chạm vào, Vệ Lai bỗng giữ chặt cô ta lại, nói: “Đừng nhúc nhích. Cô dùng son Chanel phải không?”

Tông màu 99, đỏ cherry, sao lại y chang môi con tuần lộc gặp trong rừng Lapland thế kia?

...

Erin thờ ơ lạnh nhạt, đang chắc mẩm màn này sẽ kết thúc bằng cảnh hai người ôm nhau rồi đi, ai ngờ chỉ sau 5 phút, Cleopatra đã cầm ly rượu tách ra, tìm mục tiêu khác.

Cô ấy vui thắm trong bụng, đẩy qua một phần bánh cheesecake: “Tặng đây.” Lại hỏi tiếp, “Không ưng à?”

Vệ Lai đáp: “Có biến.”

Erin hiểu kỳ xích lại gần, anh thì thào: “Lần này tôi bị công hơi nặng, ôm phụ nữ cỡ đấy mà còn không phản ứng gì. Chắc phải tập thích ứng phục hồi lại thôi.”

Ông cha ngày xưa dạy cấm có sai, ăn no ấm cật, mới đậm dật mọi nơi được. Chịu 4 tháng đói khổ cơ hàn xong là anh chẳng tơ tưởng nổi tới phụ nữ nữa, đến gặp cấp bậc như Cleopatra mà trong đầu chỉ toàn phong cảnh du lịch Phần Lan.

Erin oán giận: “Hay lạnh quá hông luôn rồi đấy.”

Vệ Lai cầm bánh gừng bỏ vệt hết ít muối sót lại trong đĩa: “Sao lại độc miệng thế? Tôi bị hông thì cô có lợi lộc gì đâu nào?”

Erin toan đáp trả vài lời, bỗng nhiên đồng hồ trên tường reo vang.

10 giờ, 3 màn hình tinh thể lỏng của chiếc TV đèn chiếu treo ở vị trí cao trong quán đồng loạt bật lên.

Quán bar của Erin lấy tên “We care about the world”, không phải không có lý do: Đúng 10 giờ mỗi tối sẽ có mục cập nhật tin tức thế giới.

Khách quen đều biết quy định này, cũng bằng lòng tuân thủ. Bất kể là đang tán tỉnh hay phê thuốc, cứ đến 10 giờ thì dừng hết lại để tập trung tinh thần theo dõi.

Thực ra, tới lúc rời khỏi quán này, có khi phần lớn bọn họ còn chưa từng ngó qua kênh thời sự.

Vệ Lai xem rất nhập tâm. 4 tháng tin tức không thông, mỗi một bản tin đều tựa như một đường ống dẫn máu, ào ạt chuyển hiện trạng thế giới vào mạch máu tắc nghẽn, khô cằn của anh.

Động đất ở Nhật Bản, núi lửa phun khói ở Indonesia, xả súng trong trường học Mỹ, thủ lĩnh phản tử khủng bố Chechnya bị Nga hạ gục...

Còn thêm một vụ.

“Tính đến nay đã là ngày thứ bảy hải tặc Somalia bắt giữ tàu chở dầu Sirius Star của Saudi, hiện vẫn chưa rõ tình hình của 25 con tin trên tàu. Theo một nguồn tin cho hay, bên phía hải tặc đã yêu cầu khoản tiền chuộc lên đến 20 triệu USD...”

20 triệu! USD!

Vệ Lai không thể nào ngừng nghĩ tới 0,5 Euro của mình.

Rõ là... còn chẳng bằng đi làm hải tặc!

Lời tác giả:

1) Tháng 11 năm 2008, hải tặc Somalia đã cướp tàu chở dầu Sirius Star của Saudi và 25 con tin ở ngoài khơi bờ biển đông châu Phi. Khi đó Sirius Star được xem là tàu chở dầu lớn nhất và tối tân nhất thế giới, tổng giá trị hàng hóa và bản thân con tàu vượt quá 200 triệu USD, phía hải tặc yêu cầu 25 triệu USD tiền chuộc. Trải qua nhiều lần đàm phán với chủ tàu, theo như tin tức đưa ra, cuối cùng đã đạt đến thỏa thuận là 3 triệu USD. Nhưng phía Saudi cũng không chính thức đề cập về tổng số tiền phải chi trả, họ chỉ bày tỏ là nhờ vào nỗ lực ngoại giao mới có thể chuộc lại con tàu. (Nói chung, lúc viết tiểu thuyết, nếu dính đến tên và sự kiện có thật thì tôi thường hư cấu hóa tất cả. Tại sao lần này lại dùng thẳng Sirius Star →__→ Là bởi vì tôi thấy tên ấy rất hay.)

2) Đoạn đầu câu chuyện này diễn ra ở Phần Lan, một quốc gia thuộc vùng Bắc Âu, có hình dáng đất nước hơi thuôn dài. Thủ đô Helsinki đặt tại miền nam, phía trên miền bắc có một khu vực nằm trong vòng Bắc Cực, phần lớn là rừng rậm, được gọi là khu Lapland, ở đây có rất nhiều tuần lộc, dân bản địa là người Sami. Từ bắc xuống nam sẽ đi qua Rovaniemi (một địa điểm du lịch nổi tiếng của Phần Lan, là quê hương của Ông già Noel, còn gọi là làng Ông già Noel, đa số khách du lịch sẽ đặc biệt gửi bưu thiếp từ nơi đây, cũng tức là gửi lời chúc phúc từ Ông già Noel). Ngoài ra thì các quốc gia Bắc Âu đều âm u, ảm thấp, một năm Phần Lan có 8 tháng là mùa đông, 3-4 tháng là giao thoa giữa cảnh giá rét vẫn chưa qua và cảnh trời sắp ấm nhưng chưa ấm hẳn.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Tượng đá ở nhà ga trung tâm Helsinki:

Tàu chở dầu Sirius Star:

3. Chương 3

Tác giả: Vĩ Ngự

Biên dịch: 1309

Gần đến giờ hẹn, Vệ Lai rời khỏi quán bar. Erin men theo hành lang mờ tối đuổi kịp anh: “Vệ à.”

Thái độ của cô ấy khác hẳn thường ngày, không vui đùa, không cáu giận, không âu sầu, mặt mày nghiêm túc còn thoáng chút bất đắc dĩ và chán nản, khuyên nhủ: “Anh đâu thể cứ thế này mãi.”

Phụ nữ là những người có khiếu thuyết phục bẩm sinh, dùng một gương mặt trẻ trung, nói lời của cụ già trăm tuổi: “Anh chẳng có dự tính gì cho tương lai ư? Thế nào thì cũng nên dành dụm ít tiền, kết hôn với cô gái mình thích, mua một căn nhà lớn rồi sống cuộc sống ổn định. Tôi luôn hi vọng được thấy anh hạnh phúc. Dù sao, anh vẫn là người đàn ông duy nhất tôi yêu trong đời.”

Lời Erin hoàn toàn là sự thật. Trong suốt quá trình say nắng Vệ Lai, chợt có một ngày cô ấy bừng tỉnh đại ngộ, phát hiện hóa ra bản thân mình yêu thích phụ nữ — Không có bước chuyển tiếp, cũng không cần bước đệm, chỉ có thể giải thích bằng lý do: Thức tỉnh quá muộn.

Vệ Lai trầm ngâm giây lát — Nếu muốn dứt khoát kết thúc đề tài nào đó, nhất định phải tỏ vẻ đã chân thành lắng nghe.

Anh trả lời: “Tôi hiểu quan điểm giá trị thông thường đều là cần mẫn, chăm chỉ lao động để hướng tới an ổn vững bền. Có điều, thế giới này rộng lớn vậy, cô cũng phải để cho vài người đi lệch quỹ đạo chút.”

Nói xong thì lùi lại một bước, cúi chào Erin, vừa lịch thiệp vừa tao nhã, sau đó xoay người rời đi.

Không thân không thích, có người dốc lòng suy tính vì mình, vẫn phải nên biết cảm kích.

Anh chẳng có kế hoạch gì, cho tới nay luôn là được đến đâu hay đến đấy, *ngành vàng vung tay trắng xoe lại có* [1], vui vẻ dạo bước ngoài vòng quỹ đạo, cũng chẳng muốn quấy nhiễu những nam nam nữ nữ đang nghiêm túc sinh hoạt theo quỹ đạo kia.

Ra khỏi khu lầu trọ, đi thẳng một đường, đến cuối rẽ trái, giẫm trên nền gạch lát được phủ lớp ánh sáng vàng óng từ hàng đèn chạy dọc con phố, đã gặp một chiếc Volkswagen cũ mềm đỗ bên trụ đèn.

Nai đứng cạnh xe đang ngó nghiêng ngóng chờ, vừa thấy anh thì hai mắt tỏa sáng, gần như chạy nhào qua ngay: “*David’s coming! My Christmas tree!*”

Cây Noel là biệt hiệu của Vệ Lai.

Vệ Lai sải bước tới gần, đúng lúc Nai xáp lại thì chống tay giữ đầu anh ta, xoay anh ta quay nửa vòng tại chỗ, tiếp đó đi vượt qua, ngồi vào ghế phụ trên xe.

Nhiệt độ trong xe được chỉnh ở mức vừa phải, rất thích hợp cho việc thảo luận, hàn huyên lâu dài, hoặc là đánh một giấc.

Nai phần khởi chui vào theo.

“Vệ! Cậu đã bình an trở về! Có trời mới biết, tôi xem «Into the Wild» tới tận 3 lần! Có hôm ban đêm nằm mơ thấy cậu xong đời rồi, tôi khóc đến chết đi sống lại —Thề luôn, Eve mà đi trước tôi cũng không khóc lóc thảm thiết thế đâu!”

Vệ Lai chẳng phản bác được. Eve là vợ Nai, đã sinh một trai một gái cho anh ta, nhưng đây chưa phải mấu chốt, mấu chốt là: Eve không chỉ khỏe mạnh, chính xác là khỏe như vâm ấy, sống thêm 30-40 năm nữa cũng là chuyện nhỏ.

Nai là người đại diện của Vệ Lai.

Một người Mỹ da đen, 35 tuổi, tướng tá trông tựa mấy tay rapper. Anh ta nói luôn mồm, tinh thần thể lực là vô biên vô tận, yêu Trung Quốc cuồng nhiệt, cho rằng món ăn ngon nhất trên đời là sủi cảo Trung Quốc, bởi vì: Sủi cảo có thể có hàng trăm ngàn hương vị!

Anh ta rất có thiên phú về mặt ngôn ngữ, mấy năm gần đây đều chuyên tâm nghiên cứu tiếng Trung. Bình thường Vệ Lai khó có cơ hội dùng đến tiếng mẹ đẻ, nhưng thời điểm trao đổi với Nai, cả Trung-Anh đều được trau dồi liên tục. Mà khi Nai cố gắng học đến ẩn ý trong phương ngữ của tiếng Trung, thỉnh thoảng lại thốt ra một câu đôi lời, chẳng cần biết là hiểu đúng hay sai, nói chung nghe vào cũng thấy khá thân thiết.

Một lần nào đó anh ta hỏi Vệ Lai: “Người Trung Quốc nói ‘ăn ngon nhất là sủi cảo, chơi vui nhất là chị dâu’. Sủi cảo rất ngon thì tôi biết rồi, nhưng còn chị dâu... sao lại chơi vui?”

Vệ Lai cầm nín hồi lâu, đáp: “Đồ lưu manh nhà anh.”

Thêm một lần khác, anh ta hỏi Vệ Lai: “Hình như các cậu không thích ‘anh rể yêu cô em vợ’, nhưng anh rể và em vợ đều là người một nhà, sao lại không được yêu thương lẫn nhau?”

Vệ Lai cầm nín hồi lâu, đáp: “Đồ lưu manh nhà anh.”

...

Khả năng nghe hiểu tiếng Trung và tiếng lóng của Nai tăng trưởng mạnh mẽ trong tiếng mắng của Vệ Lai.

4 tháng xa cách, sự yêu thích của Nai dành cho anh giống như từng trận tuyết lớn ở Lapland, trong ít lâu nữa sẽ không có dấu hiệu dừng lại. Vệ Lai ngại nghe anh ta lải nhải lải nhài, bèn liếc mắt nhìn xuống túi hồ sơ da dựng trước kính chắn gió: “Tư liệu khách hàng à?”

Nai có thói quen bỏ tư liệu về khách hàng vào túi hồ sơ da rồi quần dây chặt lại.

Vệ Lai vươn tay toan cầm lấy, Nai ngăn anh: “Không không, không phải, là cái này này.”

Anh ta rút ra một phần khác từ dưới ghế, trình trọng đưa qua: “Đặc biệt chọn riêng cho cậu.”

Cùng kiểu túi hồ sơ, bên ngoài nhìn không khác biệt mấy. Vệ Lai áng chừng thử độ dày, đoán hình như là một tấm ảnh.

Anh không mở ra ngay: “Đặc biệt chọn cho tôi à?”

“Tôi thừa hiểu người Trung Quốc các cậu, *đồng hương gặp đồng hương, nước mắt cứ lưng tràn.*”

Đã rõ, vị khách này chắc là người Trung Quốc, hoặc ít nhất cũng là Hoa kiều.

Vệ Lai tháo dây quấn: “VẬY anh còn chưa thật hiểu chúng tôi rồi. Chúng tôi có thêm cụm từ là ‘chém người quen’, người một nhà xử nhau, xưa giờ không nương tay.”

Anh rút tấm ảnh ra.

Ánh đèn trong xe mờ tối, nhưng chẳng biết có phải do ảo giác không, ngay giây phút đầu tiên tấm ảnh được rút ra, Vệ Lai tựa hồ trông thấy trước mắt vụt sáng.

Anh bắt giác bật khen: “Thật đẹp.”

Trên hình là một cô gái Hoa kiều 26-27 tuổi, đang nhào người tựa trên cầu thang hút thuốc, tóc đen thả xõa ngang vai, đuôi tóc hơi xoắn, nét mặt vô cảm, tầm mắt vừa chạm vào ống kính.

Trong ánh mắt cô dường như ẩn giấu cả một thế giới sâu thẳm.

Dưới hình có chữ khoảng trắng để ghi chú hai chữ: Sầm Kim.

Nai nghiêng đầu nheo mắt ngó anh: “Cẩn thận nhé, mới đầu đàn ông đều chỉ là đắm say cái lúm đồng tiền, sau thì rước về cả mẹ lẫn con đấy.”

Vệ Lai nhìn kỹ tấm ảnh: “Đừng khinh anh em thế. Thứ nhất, cô này vẫn chưa đẹp đến mức làm tôi mê muội; thứ hai, tôi đây có đạo đức nghề nghiệp, đã nhận hợp đồng thì cô ấy là khách, ngoài tiền ra tôi sẽ không có bất cứ quan hệ nào khác với khách hàng.”

Dừng một chút còn bổ sung thêm: “Ánh mắt thiếu vẻ ôn hòa, hẳn là đã từng trải qua việc gì đó.”

Anh gắn tấm ảnh Sầm Kim lên kính chắn gió.

Những tia sáng từ ngọn đèn bên đường rọi ngược qua, cô gái trên hình bị bóng tối nuốt lấy, nét mặt nhạt nhòa. Vệ Lai hỏi: “VẬY... cô Sầm này, làm người thế nào?”

Nai là một trong những người đại diện cho vệ sĩ riêng được ưa thích nhất ở giới này, trong tay anh ta có hai chủ lực cừ khôi là Cây Noel và Cây Cacao.

Chủ lực có thể lựa chọn khách hàng, có thể tự đặt ra quy định, bất kể có là quy định ngược ngạo bao nhiêu — Ví dụ như của Cây Cacao là: Tuyệt đối không ký hợp đồng với khách có nốt ruồi trong khoảng từ mép tóc đến trước rốn.

Chả hiểu, người ta có nốt ruồi thì liên quan méo gì tới mí?

So với Cây Cacao, Vệ Lai dễ chịu hơn nhiều, chỉ có một điều: Không bảo vệ rác rưởi.

Lý do là: Đồ mờ hôi, đồ máu, thậm chí bán mạng để bảo vệ lũ rác rưởi, đây là hành vi đi ngược lẽ trời, không phù hợp với truyền thống kính trời của người Trung Quốc.

Trung Quốc cái gì cũng tốt, Nai gật lia gật lịa như già tởi: “Đúng đấy, đúng đấy”.

Hiện giờ Vệ Lai hỏi Sầm Kim “làm người thế nào”, nghĩa là đã có ý nhận vụ này.

Nai đã sắp xếp sẵn trong đầu: “Vệ này, con người luôn rất phức tạp... Cậu muốn nghe mặt tốt hay mặt xấu trước?”

“Mặt xấu trước đi.”

“VẬY cậu phải kiên nhẫn nhé. Mặc kệ đoạn trước thế nào, cậu mà nghe đến cuối thì tuyệt đối sẽ muốn nhận vụ này ngay.”

Vệ Lai cười khẽ.

Dựa vào đâu để khẳng định tuyệt đối? Tình yêu không vĩnh hằng, tình người không vĩnh cửu, chuyện trên đời này làm gì có tuyệt đối.

Bên ngoài xe là con phố vắng tĩnh lặng, đã qua lâu vậy mà đến một bóng người đi đường cũng chẳng thấy.

“Cô Sầm từng có một vị hôn phu, đêm trước khi cử hành hôn lễ, cô ấy bị bắt gian tại giường ở khách sạn. Sau lần cưới hỏi thất bại đấy, vị hôn phu kia nhất thời nghĩ quẩn đã nốc thuốc tự tử. May mắn có người phát hiện kịp thời nên thoát chết.”

Đây là việc riêng tư, Vệ Lai không muốn bình luận. Dem so với Sầm Kim, ngược lại anh còn xem thường vị hôn phu kia hơn: Đàn ông đàn ông sợ gì không có vợ, phụ nữ như thế nên phải bay đi càng sớm càng tốt.

Nai lái ngay câu chuyện sang hướng tươi sáng: “Được cái là, thượng đế rất công bằng. Vị hôn phu của cô ấy gặp gỡ người mới ngay trong bệnh viện, chỉ sau hai năm đã kết hôn. Lúc đọc lời thề hôn nhân còn nói, cảm ơn thượng đế đã không để anh ta vì chọn lầm người mà phí hoài tính mạng, nhờ vậy cuối cùng mới có thể đợi được tình yêu đích thực.”

Vừa nói vừa đưa qua một tấm hình, rõ ràng đang ám chỉ: Tuy phẩm hạnh Sầm Kim có khiếm khuyết, thượng đế cũng đã bồi thường cho người bị hại.

Trên hình, một người đàn ông gốc Hoa cao gầy, tuấn lãng, mang dáng vẻ thư sinh, đang ôm cô vợ như chim nhỏ nép vào người mình, tràn ngập yêu thương, xứng đôi vừa lứa.

Vệ Lai ra hiệu để Nai tiếp tục.

“Cô Sầm... còn là nghi phạm trong một vụ mưu sát.”

Nói đến đây, Nai cố ý dừng lại, tính như anh hỏi tới. Vệ Lai chẳng thêm căn cứ, cứ bình chân như vại.

Nai đành phải kể tiếp: “Cũng may chứng cứ không đầy đủ nên nhanh chóng được xóa khỏi diện tình nghi.”

“Vụ nào vậy?”

“Một thương nhân giàu có người Pháp mất mạng do bị tiêm chất độc. Kết sát ở hiện trường mở toang, không biết cụ thể đã mất bao nhiêu tài sản. Cảnh sát phán đoán là giết người cướp của. Sở dĩ cô Sầm bị cuốn vào, chẳng qua là vì cô ấy nằm trong số những vị khách ghé thăm ngay tối đó.”

Ba chữ “chẳng qua là” đã khẳng định rõ lập trường: Nai đang cố lọc sạch hết tin đồn không tốt liên quan tới Sầm Kim, cho dù còn hơi dính tí tẹo, cũng là “bị vạ lây”.

Trái lại Vệ Lai khá hứng thú với chi tiết tiêm chất độc: “Loại độc gì thế?”

“Nghe bảo là... độc cá nóc.”

Vệ Lai hơi ngạc nhiên.

Nai hiểu sai ý: “Tôi cũng cảm thấy quá lãng phí, giá trên thị trường quốc tế của mỗi gram độc cá nóc tinh chất đã lên đến hơn 200 ngàn USD. Tiêm chất độc hóa học thông thường là đủ mất mạng rồi, cần gì phung phí chứ.”

Vệ Lai nói: “Bởi vì... nó độc.”

Độc tính của chất độc cá nóc tetrodotoxin (TTX) còn cao hơn cyanide cực độc 1.200 lần, gây ra tê liệt thần kinh, ngăn chặn phản xạ gân, cuối cùng ức chế các cơ hô hấp mà dẫn đến tử vong. Điều kinh khủng chính là, TTX bị màng máu não ngăn cản, không xâm nhập được vào đại não. Mặc dù người trúng độc chẳng thể nói chuyện, chẳng thể cử động, nhưng từ đầu đến cuối quá trình tử vong, đầu óc lại vô cùng tỉnh táo, biết rõ tường tận những gì phát sinh trên người mình.

Đầu óc tỉnh táo từ đầu đến cuối... Thế mà cũng xảy ra được, chỉ nghĩ thôi đã rùng cả mình.

Sầm Kim chắc vẫn còn vài điểm “không tốt” nữa, nhưng theo Nai thì đều là một ít bệnh chung của nhân loại, chẳng đáng nhắc tới.

Anh ta hơi nóng lòng, chỉ muốn tung hô những điểm sáng rực rỡ chói lọi của Sầm Kim lên tận mây xanh.

“Cô Sầm từng là thành viên của tổ chức viện trợ quốc tế tại châu Phi. Trong thời kỳ các phe phái quân sự ở Somalia giao chiến, cô ấy đã giúp đỡ Liên Hiệp Quốc sắp xếp phân phát lương thực cứu trợ cho nạn dân. Sau đó chuyển qua Kallon, chưa được bao lâu thì Kallon phát sinh thảm họa diệt chủng chấn động toàn thế giới.”

Vệ Lai chau mày, diệt chủng ở Kallon, hình như anh đã nghe qua.

Nai cười nhạt: “Các cậu có bao giờ thêm quan tâm mấy chuyện xảy ra ở châu Phi đâu. Bất kể là chiến tranh loạn lạc, nạn đói, xung đột hay thảm sát, các cậu đều cho là chuyện ở hành tinh khác.”

Đại khái bởi vì bản thân là người da đen, Nai vừa nhắc tới đây thì giọng điệu hơi gay gắt.

Vệ Lai có chút ấn tượng, Kallon rất nhỏ, diện tích chưa đến 20 ngàn kilomet vuông, là một trong những quốc gia nhỏ nhất nhưng có mật độ dân số cao nhất châu Phi. Ở đây chia ra hai nhóm dân lớn là Huka và Katsi, xung đột sắc tộc diễn ra thường xuyên, vài năm trước còn từng dẫn tới nội chiến.

“Có phải cuộc diệt chủng Kallon bị nhận định là tội ác chống lại loài người không? Đó là chuyện của 6 năm trước nhỉ? Cây Cacao từng nhắc tới. Tôi nhớ rồi, sau thì Liên Hiệp Quốc còn đặc biệt đặt ra ngày tưởng niệm.”

“Chính nó đẩy, Liên Hiệp Quốc không chịu hành động, tất cả các nước phương Tây đều mù quáng, truyền thông đưa tin qua loa là xung đột giữa các bộ tộc nên toàn thế giới vứt bỏ Kallon. Trong vòng 2 tháng đã có hơn 200 ngàn người Katsi bị sát hại. Chỉ còn một ít tổ chức viện trợ quốc tế dám mạo hiểm cứu giúp

nạn dân, như hội Chữ thập đỏ, Bác sĩ không biên giới...”

Trong lòng Vệ Lai khẽ động: “Cô Sầm... lúc đó cũng không rút đi sao?”

Nai gật đầu: “Cô ấy ở lại, cùng vài tình nguyện viên khác thành lập khu bảo hộ nhân đạo trong một trường tiểu học, giảng co đối đầu với phần tử cực đoan Huka hơn tháng trời, cuối cùng giữ được tính mạng cho 175 người Katsi. Thời điểm rời khỏi Kallon, cô ấy còn được tổng thống trao tặng huân chương hữu nghị quốc gia.”

Vệ Lai ngồi thẳng dậy, thu hồi vẻ thiếu nghiêm túc của mình.

Anh đã từng bảo vệ đủ loại khách hàng, những chuyên gia trong các lĩnh vực, những vị chóp bu đầu ngành, những nhân vật “anh hùng kiêu mẫu”, những “chiến binh kiên cường”, nhưng tất cả đều là danh xưng mang tính tán dương, ca tụng. Người có lai lịch như Sầm Kim, xác thực là lần đầu tiên anh gặp được.

“Sao lại cần vệ sĩ?”

“Vài ngày trước, cô ấy nhận phải một... bàn tay người.”

~~~~~

Ghi chú:

[1] “Nghìn vàng vung tay trắng xòe lại có”: Trích bài *Thương Tiến Tửu* của Lý Bạch, bản dịch của Hữu Loan.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Nai nói, đó là tay một người đàn ông da trắng, đã được sấy khô, trên hồ khẩu có vết sẹo hình dấu răng, đầu ngón tay kẹp một tấm thiệp gấp.

Tấm thiệp trắng toát, tinh mỹ, ngoài rìa được cắt trở hoa văn, mặt trên có in dòng chữ chúc mừng nhũ vàng, tỏa hương thơm ngát, trông không khác những tấm thiệp cao cấp dễ dàng tìm được ở bất cứ cửa hàng chuyên doanh nào.

Lúc vừa mở hộp chuyển phát nhanh, bàn tay quý dị kia đang bị uốn cong thành tư thế cố định, cầm thiệp đưa ra, như một lời mời.

Lật xem bên trong, đã thấy hàng chữ:

—Kế tiếp chính là mi.

Nai lẩm bẩm: “Nếu là tôi thì sẽ cắt chữ trên báo xuống, ghép thành câu dán lên đây để che giấu bút tích.”

Nhưng đối phương cũng không có ý che giấu: Hàng chữ viết tay kia, nét bút rất liền mạch.

Vệ Lai hỏi: “Đã báo cảnh sát chưa?”

“Báo rồi. Dự đoán lạc quan chắc là chục năm nữa sẽ phá được án.”

Một bàn tay, đã sấy khô, dễ dàng mang theo bên mình, thuận tiện chuyển giao qua tay, có thể chặt từ một người đàn ông da trắng đang sống ở bất cứ đâu. Ngoài kia còn biết bao nhiêu thi thể vô danh chưa xác định được thân phận phù hợp, nói chi chỉ là một bàn tay.

“Vậy, cô Sầm đây phản ứng thế nào?”

“Không phản ứng gì hết.”

Vệ Lai tưởng mình nghe lầm.

Nai bổ sung: “Thật sự không phản ứng gì hết. Đến cả báo cảnh sát cũng là người giúp việc theo giờ báo hộ. Chính cô ấy còn nói, từng nhận được xác mèo thối rửa, đầu tượng sáp tươi đầy máu tươi, cuộn tóc rối bù ngâm trong formalin, đem so sánh thử thì một bàn tay sấy khô đã là có chừng mực lắm rồi. Ít nhất không bốc mùi ghê tởm.”

Vệ Lai mất thật lâu vẫn chẳng thốt nên lời.

Bị cầm hận đến độ mãnh liệt vậy, dù gì cũng phải có nguyên nhân chứ?

Nai suy đoán: “Chắc là liên quan đến nghề nghiệp của cô ấy.”

“Vì trợ giúp nạn dân châu Phi sao?”

Loại việc này mà cũng động chạm đến kẻ khác nữa?

Nai lắc đầu: “Chuyện viện trợ là lâu lắm rồi, cậu biết đấy, rất nhiều người từ chiến trường trở về đều bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng. Sau khi rời khỏi Kallon, cô Sầm đã hoàn toàn rút khỏi tổ chức viện trợ châu Phi. Hiện tại cô ấy đang là...”

Anh ta chau mày, cố gắng chọn từ tương đối chính xác nhất: “Nhà biên soạn... Nhà xã luận, đúng rồi, nhà xã luận tự do.”

“Kiểu công kích sắc bén à?” Vệ Lai đoán thử.

Dùng từ sắc bén vẫn là quá nhẹ nhàng, Nai cười khan: “Viết báo cũng tựa như tạo cả mảng thạch nhũ làm vũ khí ấy, đâm phập một phát vào người là thủng hơn chục lỗ, máu phun ồ ạt.”

“Cô ấy đâm những ai rồi?”

“Mafia Italy, trùm buôn thuốc phiện Colombia, quan lớn chính phủ, nhân viên cảnh vụ tham ăn hối lộ, thương hiệu hàng cao cấp làm thí nghiệm ngược đãi động vật, thành viên tổ chức tôn giáo cực đoan... Đại khái là tất cả những gì có thể nghĩ được cô ấy đều lôi hết ra.”

Hiểu rồi, kết quả nhận được bấy giờ âu cũng là lẽ tất nhiên.

Cảm giác của anh về Sầm Kim hơi biến đổi.

Can đảm như thế dĩ nhiên rất đáng khen, nhưng loại hành vi châu chấu đá xe này anh không tán thưởng nổi — Anh ủng hộ việc nói chuyện bằng thực lực, hành động có tính toán, tập trung lực lượng đánh vào trọng điểm hơn. Trừ phi đằng sau cô ấy có cả dãy lính đánh thuê yểm trợ, nếu không, với cái kiểu liều mạng ném đá bừa vào giới tội ác toàn cầu thế này, ngoài tự đẩy bản thân đến tình trạng nguy hiểm thì còn nghĩa lý gì đâu chứ?

Nhà xã luận cũng phải biết tiếc mạng, dù sao sống sót vẫn là quan trọng bậc nhất.

Nai xem giờ, anh ta đeo một chiếc đồng hồ nhựa trẻ em, cả mặt và đầu kim đều là hình chuột Mickey.

“Nếu không còn vấn đề gì thì chúng ta đi ngay luôn nhé? Sắp đến giờ hẹn rồi.”

Nói thật, Nai cũng chưa hiểu tường tận cho lắm. Bên trung gian trong nghề đứng ra móc nối, yêu cầu rõ là muốn về sĩ chủ lực, chỉ tiết lộ mấy từ mấu chốt như: Gặp mặt nói chuyện, phải giữ bí mật, tiền không là vấn đề.

Vệ Lai nghĩ nhận hợp đồng này cũng được.

Đều là công việc thôi.

***

Chạy lên đại lộ, rồi cuộc đã ngẫu nhiên thấy được vài người, thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài chiếc xe. Có khi gặp xe chạy ngược chiều, ánh đèn xe đối diện chiếu rọi làm cả không gian bỗng chốc bừng sáng.

Nai tán gẫu câu được câu chẳng với anh.

“Lại xài hết tiền rồi à?”

“Ừ.”

“Chưa hết thì cậu sẽ không chạy về nhận hợp đồng mới nhì!”

Giọng điệu Nai chất chứa oán giận, chỉ tiếc tên này thiếu tinh thần cầu tiến: “Cậu xem Cây Cacao đấy, mua nhà mua xe, đầu tư giao dịch ngoại hối, ăn mặc còn khí thế hơn cả khách hàng.”

Vệ Lai có nghe qua việc này. Mấy lần Cây Cacao nhận hợp đồng toàn đóng nguyên cây hàng hiệu, nổi bật lên làm khách hàng giả dè, khiêm tốn bên cạnh nom y hệt người hầu. Có một lần bị khiếu nại, Cây Cacao thủng thẳng đáp: “Sở thích cá nhân thế đấy, cấm được à?”

Nhưng anh cần gì phải lấy Cây Cacao làm chuẩn? Người nào chí nấy, một ngọn núi không mô phỏng hình dạng của ngọn núi khác, với cả, các loại cây cũng khác nhau mà.

Vệ Lai đổi chủ đề: “Theo ý anh thì cô Sầm có khả năng bị ai uy hiếp tính mạng nhất?”

Điều này nằm trong phạm vi chức trách, anh tính khoanh vùng tổng thể đối tượng khả nghi trước.

Nai đã đọc mấy bài xã luận gần đây nhất của Sầm Kim, trong đầu có một phỏng đoán: “Khoảng vài tháng nay, cô ấy đăng liên tục 4 bài, đều là phản đối tục cắt quy đầu nữ ở một vài nơi thuộc châu Phi.”

Chiếc xe chạy gần đấy bấm còi inh ỏi, tiếng còi át mất lời Nai, khi vào tai Vệ Lai thì câu chữ bị ngắt đoạn không hoàn chỉnh.

—Vài tháng nay, cô ấy... 4 bài, đều là phản đối... cắt quy đầu... châu Phi...

Cụm từ lẽ cắt quy đầu này Vệ Lai vẫn thường nghe được, nhưng không tìm hiểu sâu: “Đó là... cắt lớp da của đàn ông nhì? Việc này mà cô ấy cũng phản đối?”

Nai nhấn mạnh: “Tục cắt quy đầu nữ.”

“Phụ nữ thì có gì phải cắt?” Vệ Lai ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn chẳng hình dung được.

Nai phải dừng vài giây mới mở miệng tiếp: “Thường thì họ thực hiện với bé gái từ 4 đến 10 tuổi, dùng dao cắt bỏ một phần bên ngoài bộ phận sinh dục, rồi khâu hẹp vết thương lại, như vậy có thể đảm bảo các cô gái đều là xử nữ cho đến trước lúc kết hôn. Phụ nữ trải qua hủ tục này về sau sẽ không có khoái cảm khi sinh hoạt vợ chồng, vết thương rách ra vô cùng đau đớn. Nhưng nghe bảo như thế có thể cam đoan họ một lòng chung thủy với chồng mình.”

Nói đến đây, ánh mắt anh ta nhìn xéo lại, rơi xuống cánh tay để lộ ra khỏi ống tay áo của Vệ Lai, thấy từng sợi lông dựng đứng.

Thế mới được an ủi: Rất tốt, phản ứng y chang mình vài hôm trước đọc phải đồng chữ kia.

Vệ Lai thấy lòng bức bối kinh khủng, rất muốn tìm thứ gì đó nghiền cho nát vụn: “Cái trò dê tiện này là đứa nào bày ra thế?”

Nai nhắc: “Hey! hey! Ăn nói cẩn thận! Nhỏ giọng xuống! Mấy kẻ muốn giữ tục này đều thuộc thể lực bảo thủ cố chấp, nói đây là truyền thống văn hóa quý giá của họ, cho rằng người ngoài đến can thiệp là hành vi thực dân, là xâm lược văn hóa. Họ mà nghe được sẽ nhổ sạch răng cậu đấy!”

Vệ Lai cười lạnh, chỉ vào ảnh Sầm Kim: “Cô ấy là phụ nữ còn dám viết hết lên báo cho toàn thể giới đọc. Tôi đây là đứa nhát gan, ngồi trong xe đóng kín mít mà còn phải ‘nhỏ giọng xuống’ sao?”

Nai nhún vai: “Tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở thôi... Cậu tưởng tượng nổi không, tôi nhìn số liệu, nói toàn cầu có hơn 100 triệu phụ nữ phải trải qua tục này, con số đấy hàng năm còn tăng thêm hơn cả triệu nữa.”

Vệ Lai chẳng thể tưởng tượng: “Vậy mà chưa ai làm gì hết?”

“Có chứ, cô Sầm cũng viết báo phản đối đấy. Tổ chức Y tế Thế giới, Tổ chức Phụ nữ, Liên Hiệp Quốc thường xuyên phối hợp với các quốc gia liên quan ở châu Phi, nỗ lực xóa bỏ hủ tục này. Thực ra, đại đa số các quốc gia đã ban bố lệnh cấm. Nhưng vẫn còn vài khu vực thuộc phạm vi của thể lực bảo thủ, trong thời gian ngắn rất khó loại trừ tận gốc. Cho nên mấy năm gần đây đã có không ít tổ chức cứu trợ chuyên biệt, tập trung giúp đỡ các thiếu nữ trốn khỏi những khu biệt lập đó.”

Vệ Lai nghe xong rất vui mừng: “Vậy anh lưu ý giúp tôi, thù lao lần này trích ra một nửa quyền góp cho họ, dùng làm lộ phí, học phí hay phí sinh hoạt của các cô ấy đều được.”

Nai trợn mắt: “Sao lại thế?”

Không tại sao cả, đau vậy mà. Anh bị đá một phát ở dưới đã đau tới chết đi sống lại rồi, huống chi còn là bị cắt kiểu man rợ đó! Hơn nữa, tất cả các thiếu nữ đều đáng yêu, tựa như Erin...

Tự nhiên sức nhớ Erin chẳng chịu cho anh ký sổ, thôi miễn khen cô nàng đi.

“Cậu không muốn dành dụm ít tiền à?”

“Thì vẫn giữ cả mớ để ăn nhậu nhảy nhót đấy, xài hết kiếm tiếp.”

Nai chỉ biết hít sâu một hơi. Trên báo nói người Trung Quốc thích gom tiền tiết kiệm nhất thế giới, tiền tiết kiệm dùng để phòng khi tai họa, phòng khi bệnh tật, phòng khi hoạn nạn. Sao tới lượt Vệ Lai lại trái ngược hoàn toàn thế này?

“Lỡ đâu có lúc cậu mắc bệnh nặng thì biết làm sao?”

“Tự khỏi được là tốt nhất, không khỏi để trời gọi đi.”

“Khi đó đến cả quan tài cũng chẳng mua nổi!”

“Mua quan tài làm gì, cản trở tôi về với tự nhiên.”

Nai hết ý kiến với anh.

Cũng may Vệ Lai quay lại vấn đề chính: “Anh cho là những kẻ cuồng tín bảo vệ tập tục kia đang đe dọa Sầm Kim sao?”

“Tôi đoán thôi.”

Vài ngày nay vừa có tin tức liên quan, cùng lên trang bìa với bài xã luận của Sầm Kim: Phát hiện thi thể một người mẫu Pháp trôi trên sông Seine, cảnh sát hoài nghi là bị mưu sát. Khi còn sống, người mẫu này từng cực lực phản đối tục cắt quy đầu nữ, bởi vậy phía đưa tin suy đoán, cái chết của cô ta có lẽ khó tránh khỏi dính dáng đến việc này.

Vệ Lai bày tỏ đã hiểu phương hướng suy luận của Nai, nhưng theo anh thì chưa chính xác.

Nai không phục: “Vì sao?”

Vệ Lai đáp: “Bất kể là trong tiểu thuyết hay phim trình thám, thông thường, những điều có thể liếc sơ qua đã thấy rõ đều chưa phải đáp án cuối cùng.”

***

Sâm Kim sống tại nhà riêng ở khu biệt thự nằm ngoài ngoại ô Helsinki. Kiến trúc khu này mang đậm phong cách của bậc thầy Aalto [1], tường gạch là nhiều mảng khối đặc, bố cục hài hòa, không quá phá cách mà vẫn độc đáo, năng động.

Xe rẽ vào đường nhỏ, Nai chỉ về một phía cho Vệ Lai xem. Phần đông người dân trong vùng đã ngủ say, những ngôi nhà chìm trong bóng tối ẩn hiện giữa rừng cây tựa như từng khối than vuông vức, chỉ còn một nơi đèn đuốc rực rỡ, ánh sáng hòa vào màn đêm tạo thành quang cảnh sáng dịu dịu mông lung bao trùm lấy tòa nhà.

Trước cổng có đỗ vài chiếc xe. Nhìn qua một bãi cỏ vừa tan hết sương tuyết, trông thấy sau cửa kính sát đất là dăm ba bóng người, hoặc ngồi hoặc đứng, không khác một bữa tiệc chưa tàn là bao.

Vệ Lai thấy khá là ngoài ý muốn: Sao đông quá vậy?

Cửa lớn khép hờ, giống như chỉ còn chờ họ bước vào, vừa mới đẩy ra thì 4-5 người đàn ông trong phòng cùng quay đầu lại đây.

Vệ Lai cũng đánh giá họ.

Hầu hết đều khoảng chừng từ 20 đến 30 tuổi, có kẻ rất cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên kéo căng cả bộ vest, cũng có kẻ nhỏ thó nhưng tuyệt đối không yếu đuối, hai mắt rực sáng trấn áp người đối diện.

Cùng nghề nên nhận ra nhau ngay, tất cả đều là vệ sĩ.

Vệ Lai dừng lại trước cửa, không định đi vào, hỏi Nai: “Chuyện gì đây nhỉ?”

Quy tắc trong nghề này là, chủ lực chỉ làm việc độc lập, muốn hợp tác cũng tìm cộng sự thân quen, tuyệt đối không lập nhóm với người lạ.

Nai cũng hơi lơ mơ: “Cậu chờ chút.”

Anh ta bước nhanh vào trong, trao đổi vài câu với cậu chàng nhỏ con đứng gần đấy nhất, rồi vội vã quay lại. Ánh đèn chiếu lên tầng mồ hôi mỏng thấm ra trên trán anh ta, do màu da hắt vào mà đen bóng.

Anh ta áp a áp ứng: “Bảo là... phải phỏng vấn.”

Vệ Lai cười phá lên: “Phỏng vấn?”

Thế này hơi... quá là mất mặt rồi.

Anh đây là chủ lực, chẳng phải tay mơ vừa vào nghề: Anh không thiếu khách hàng, nhận gấp riêng đã là nể tình, trước giờ luôn là người khác vác tiền đến nhờ vả, còn sợ anh từ chối — Có lý nào lại để kẻ khác lựa chọn tùy thích như mua rau ngoài chợ?

Nai lúi tay trung gian ra mắng té tát trong bụng: Mất công mình còn hứng chí hùng hục đi tìm tư liệu về Sâm Kim, cố sức thuyết phục Vệ Lai nhận hợp đồng. Nếu sớm biết còn bày thêm trò phỏng vấn kia thì đến làm quái gì!

Việc này giống các mặt hàng cao cấp, nhãn hiệu còn quan trọng hơn giá tiền, thà rằng trưng bày tí trên cao chẳng ai mua nổi, cũng không thể giảm giá tự hạ thấp mình.

Anh ta lập tức khẳng định lập trường: “Vệ à, tôi chẳng hay biết gì cả, nếu được báo trước có phỏng vấn thì tôi đã dẫn mấy người khác đi rồi. Chúng ta có nguyên tắc riêng, tôi sẽ trình trọng tuyên bố cho họ biết...”

Chợt cửa phòng khách nhỏ bên hông hé mở.

Một thanh niên trẻ mũi cao mắt sâu ló người ra. Cậu ta mặc áo thun trắng khổ rộng, dài đến mắt cá chân, trên đầu đội khăn trùm caro đỏ trắng được cố định bởi một vòng len màu đen [2].

Áo thun trắng?

Loại trang phục này sẽ đem tới những mộng tưởng bất tận.

Đúng như dự đoán, Nai vô thức chộp lấy tay Vệ Lai, kích động lắp bắp: “Vệ! Nhìn thấy không? Áo thun đấy! Người Saudi! Có khi còn đến từ Dubai, Abu Dhabi! Tóm lại đều là đại gia!”

Ánh mắt Vệ Lai sâu dần.

Thật kỳ quái, thế mà lại gặp áo thụng ở đây.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Alvar Aalto: Kiến trúc sư, nhà thiết kế Phần Lan, là tổ sư của nghệ thuật kiến trúc hiện đại châu Âu. Ông thường dùng những đường cong và xiên kết hợp với chất liệu gỗ trong các thiết kế của mình.

Vài công trình của ông:

[2] Áo thụng (bisht), khăn trùm đầu (keffiyeh, kufiya, ghutrah...) caro, băng buộc đầu (agal):

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Thực tế chứng minh, nguyên tắc có sắt đá đến đâu, khi đặt xuống trước lợi ích thì cũng hóa thành bông mềm.

Vệ Lai ngồi trên sofa gần cửa sổ ở đại sảnh, khá là hứng thú theo dõi Nai đứng trước cửa phòng khách nhỏ, nhẹ giọng trao đổi với cậu áo thụng. Cái bộ dáng hết sức phối hợp kia, nói thật chứ có tẹo nào giống đang “trình trọng tuyên bố” đâu.

Sau một lúc, Nai hăm hở quay lại.

“Vệ này, tôi tôn trọng quyết định của cậu, cậu muốn từ chối vụ này cũng được... Nhưng có thể nghe tôi giải thích vài câu trước không?”

“Anh nói đi.”

“Bọn họ đúng là người Saudi. Chúng ta chưa từng làm ăn với đại gia Trung Đông, nên đây chính là cơ hội tuyệt vời! Nếu lần hợp tác này thành công tốt đẹp, cậu thử tưởng tượng xem sẽ thế nào!”

Vệ Lai thờ ơ nghĩ tới một đại lộ thênh thang dẫn tới núi vàng.

Nhưng kỳ lạ nhất là, tại sao người Saudi lại đứng ra thuê vệ sĩ cho Sầm Kim?

“Hơn nữa họ còn nói rõ lý do muốn phỏng vấn, bởi vì lần này không phải giữ thành, mà là viễn chinh.”

Tiếng lóng trong nghề, “giữ thành” là chỉ bảo vệ tại chỗ, phạm vi hoạt động không ra khỏi Helsinki, nhưng “viễn chinh” có nghĩa phải đi cả hành trình dài. Đương nhiên, thù lao cũng nhiều hơn gấp bội.

Đã vậy thì phỏng vấn là hợp tình hợp lý: Suốt hành trình cần phải chung sống, có thể hợp tính với khách hàng hay không, xem ra cùng quan trọng ngang ngửa kỹ năng cứng của vệ sĩ.

Song, vừa nghe tiếp thì mặt mày Vệ Lai bắt đầu khó coi. Quá trình chia ra ba bước: Khai rõ tình trạng, thi đấu và chờ khách hàng phỏng vấn.

Bổ khi còn phải thi đấu nữa! Trong mắt Vệ Lai, cái trò thi đấu đấy khác gì xiếc thú.

Nai tha thiết mong mỗi cả ngàn vạn lần là anh sẽ đồng ý — Hợp đồng ấy sẽ thành nhíp cầu vàng lác lư, chỉ cần bắc qua, thôi thì... có trời mới hay! Biết đâu đấy hợp đồng kế tiếp sẽ đến từ quốc vương Saudi!

Nhưng với tính tình Vệ Lai, không thể ép anh quá mức.

Cho nên anh ta làm như vô tình bổ sung: “Chỉ cần báo danh tham dự, sau khi ký thỏa thuận bảo mật, có bị loại giữa chừng thì vẫn được nhận thù lao 500 Euro.”

Ấn ý là: Đã mất công đến đây rồi thì cứ lấy tí gì đó về, tiền bạc nào có nóng phỏng tay.

***

Vệ Lai vào ngồi trong phòng khách nhỏ.

Thỏa thuận bảo mật giống như soạn sẵn cho những người bị loại, cam kết sẽ không để lộ nội dung liên quan ra ngoài.

Ký xong, cậu áo thụng cất kỹ giấy tờ thỏa thuận, đồng thời đưa qua một tập báo.

Ngay mặt báo đặt trước mắt anh có một chữ hoa khổ lớn in đậm, kèm theo dấu chấm than.

—RANSOM! (tiền chuộc)

Thấy đâu quen quen, Vệ Lai hơi nôn nao, nhận lấy từ từ mở ra.

Trước “ransom” là định ngữ “vast” (kéch xù).

Nhìn tổng thể cả trang báo, hình minh họa là biển cả xanh thẳm mênh mông vô bờ, cùng hạm đội liên hợp bảo vệ tàu thuyền của EU đang tuần tra.

Lướt sơ qua, nắm được vài từ mấu chốt: Sirius Star, hải tặc, vịnh Aden.

Trong lòng Vệ Lai khê động.

Anh đẩy tập báo qua một bên: “Các cậu là chủ tàu Saudi.”

Cậu áo thun thấy anh phản ứng nhanh vậy thì hơi bất ngờ, rồi gật đầu xác nhận: “Sirius Star là tàu chở dầu khổng lồ, trọng tải hơn 300 ngàn tấn, kích cỡ gần bằng 3 chiếc hàng không mẫu hạm, vừa hạ thủy nửa năm trước thôi, trên đó có 25 nhân viên công tác. Tổng giá trị bản thân con tàu và lượng dầu thô đang chở vượt qua 200 triệu USD.”

Vệ Lai cười: “Hải tặc đòi 20 triệu USD, 20 triệu đổi về 200 triệu, thế là hời chán rồi.”

Cậu áo thun cũng cười theo: “Đâu thể chi trả số tiền chuộc lớn chừng đó để cổ vũ khí thế của hải tặc, gây ra hậu họa khôn lường. Giờ chỉ có thể cố xoay sở đủ mọi đường, tìm cơ hội đàm phán với chúng, hi vọng giảm lượng tiền chuộc xuống càng thấp càng tốt.”

Cậu ta đưa một tấm hình cho Vệ Lai xem.

Hình chụp khá nhòe, chỉ lờ mờ nhận ra trên đó là một người da đen trung niên, đang vác khẩu súng phóng lựu [1]. Đầu gã vẹo hẳn qua trái trông rất kỳ dị, thoạt nhìn còn tưởng mọc lên từ một bên vai.

“Đây là Cá Mập Hồ Lạch Đầu, một trong những hải tặc hung hãn nhất Somalia, cũng là đầu sỏ của vụ cướp tàu Sirius Star. Gã từng có tiền án sát hại con tin — Khoảng vài năm trước, gã cầm đầu tấn công một thuyền hàng Đan Mạch, chỉ vì quá trình đàm phán với chủ thuyền trì trệ mãi không tiến triển, gã đã lôi ngay thuyền phó thứ nhất ra bắn liên tục 6 phát trước mặt đại diện đàm phán.”

Vệ Lai không tỏ thái độ gì: “Vậy các cậu đàm phán với gã phải đặc biệt cẩn thận mới được.”

Cậu áo thun lấy lại tấm hình: “Hơn 6 năm trước ở Somalia xảy ra nội chiến giữa các phe phái quân sự, trong nước có rất nhiều nạn dân. Để cứu tế cho họ, Liên Hiệp Quốc đã sắp xếp vận chuyển một lượng lương thực lớn. Chẳng ngờ ngay khi đang phân phát thì có hai toán quân tới cướp và nã súng vào nạn dân. Bảy giờ Cá Mập Hồ vẫn là dân thường, bị đạn lạc ghim thủng một lỗ trên cổ.”

Mạng trâu thật, trên cổ có động mạch chủ chứ chẳng đùa đâu.

“Đợt đó vừa đúng dịp cô Sầm được điều động qua Somalia phối hợp Liên Hiệp Quốc tiến hành phân phát lương thực cứu tế, nên cũng là một trong những nhân viên phụ trách tại hiện trường. Trên tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, cô ấy đã dốc toàn lực phối hợp với nhân viên y tế, cứu Cá Mập Hồ khỏi tay tử thần...”

Hiếu rồi.

Chủ tàu Saudi muốn tìm ứng cử viên đàm phán với Cá Mập Hồ, còn ai thích hợp hơn Sầm Kim nữa?

“Như vậy lần này phải đi...”

“Somalia.”

Vệ Lai cầm nín hồi lâu.

Cây Cacao đã miêu tả Somalia thế nào?

— Quốc gia duy nhất trên thế giới thực sự ở trạng thái vô chính phủ.

— Dường như nhà nhà đều trang bị AK, ở đây có thể không có điện thoại, không có TV, nhưng không thể thiếu súng.

— Chỗ này đầy Vệ, súng được bày bán ngay trong chợ nhé! Sát bên sạp trái cây là sạp súng, anh có thể lấy đưa hầu thử súng luôn, pằng chú, quá đã!

***

Phòng thể dục của biệt thự tạm thời được đổi thành phòng thi đấu, nội dung thi đấu chia ra 3 mục: 10 mét súng ngắn bắn nhanh nhiều bia, đánh giáp lá cà, đấu đao.

Trước khi bắt đầu thì có nửa tiếng dùng cà phê.

Nai cố sức thuyết phục Vệ Lai: “Somalia đâu tệ lắm đâu.”

Vệ Lai nhấp một hớp cà phê: “Ồ đó nóng.”

Biệt hiệu của anh là Cây Noel, không gì ngoài lý do: Vệ Lai thích tất cả những nơi lạnh lẽo — Tại phần lớn những khu vực trên địa cầu này, cây thông chỉ sống được vào mùa đông.

“Nhưng Cây Cacao đang ở Sudan gần đây. Vệ này, các cậu sẽ được gặp nhau ở khu vực lân cận! Đã bao lâu rồi hai người chưa gặp lại nhỉ?”

Tương phản với Vệ Lai, Cây Cacao cực ghét giá rét, cho nên phần lớn thời gian đều hoạt động tại vùng nhiệt đới.

Biệt hiệu của cậu ta chính xác là bắt nguồn từ cây cacao. Nghe đâu loại cây này yêu cầu nhiệt độ rất cao, chỉ cần thấp hơn mức đó chừng 15 độ là có nguy cơ tử vong ngay.

Vệ Lai đặt tách cà phê xuống: “Nói sau đi. Phải xả nước đây, toilet ở đâu nhỉ?”

Nai cũng không rõ lắm, đổi lại là cậu chàng to con bên cạnh nhiệt tình chỉ đường: “Anh ra khỏi cửa đằng kia nhé, không phải bên trái thì là bên phải, cứ đi hết khúc đó, xong rồi quẹo trái, hay quẹo phải gì đấy là đến nơi.”

Hướng dẫn quá là đơn giản rõ ràng, Vệ Lai nhìn lom lom cậu ta hồi lâu: “Cám ơn nhiều.”

Anh đi phát lạc luôn, nhưng không quay trở lại.

Hóa ra sân sau của biệt thự còn có nhà kính rất lớn, trông tựa tựa đám tế bào đang phân chia ra vô số hình dạng. Đây là kết cấu hai tầng kính lắp trên khung thép, ước chừng cao hơn 5 mét.

Dưới màn trời Helsinki u ám buốt giá, trong lồng kính bảo vệ là rừng rậm á nhiệt đới xanh ngắt đầy sức sống.

Bước đến gần, cửa cảm ứng lặng lẽ mở ra.

Trong nhà kính có lắp hệ thống điều khiển nhiệt độ và hướng gió. Người thiết kế đúng là cao thủ, chỉ dùng cây xanh, bồn hoa tách theo luống và suối nước để chia cắt không gian, hình thành bố cục, sinh thái, mùa vụ hoàn toàn tự nhiên, đã tạo nên hẳn một vùng đảo nguyên.

Không thể nghi ngờ, đây chính là kỳ tích của khoa học kỹ thuật hiện đại, cũng là sức mạnh thúc đẩy sáng tạo của tiền tài. Thu nhập của nhà xã luận cao đến mức này sao? Biệt thự, phòng thể dục, cộng thêm không ít phí tổn cho nhà kính... Quý cô Sầm này, chắc gia đình cũng tương đối dư dả rồi.

Chợt có giọng nói chừng như rất tức giận vọng lại: “Cô Sầm!”

Nhà kính đang yên tĩnh, thanh âm này đột ngột xuất hiện, nghe tựa trận mưa rào trút xuống từ nơi cao, xáo động vang một góc lá cành.

Vệ Lai dời ra sau bức vách xanh um tùm.

Đầu bên kia chắc còn một người nữa, hai phe rơi vào thế giằng co, bên lên tiếng trước chưa hẳn đã chiếm ưu thế.

“Tôi nghĩ, về vấn đề thù lao chuyển này của cô, chúng ta đã thỏa thuận xong xuôi, mà cô cũng chấp nhận rồi còn gì.”

Lòng hiếu kỳ thôi thúc, Vệ Lai tiến đến gần hơn, tách ra tầng dây leo bện xoắn thật dày.

Cành lá kết thành khung tranh, trong đấy hiện lên bức họa.

Lại là một tay áo trắng, khoảng chừng 40 tuổi, mặt đầy phấn nộ, đang luẩn quẩn loanh quanh như loài thú bị vây ép.

Bên cạnh chắc là... Sầm Kim?

Cô quay lưng về phía Vệ Lai, ngồi trên chiếc ghế chân cao, mặc lễ phục dài không tay hở lưng màu đen, mái tóc búi lỏng cầu kỳ, thả rơi vài ba sợi, uốn lượn, buông lơi, phất phơ vương trên chiếc cổ trắng ngần —

Một sắp đặt cân bằng mong manh đến mức đáng lo, chỉ sợ sẽ bị phá vỡ ngay khi vô ý hít thở mạnh hơn đôi chút.

Mép váy rủ qua bàn chân, chênh chếch chạm xuống mặt sàn.

Trước mặt cô có đặt giá vẽ kẹp sẵn giấy trắng, trong tay là bút chì. Cô đang phác thảo dựng hình, đồng thời vô cùng bình tĩnh, hời hợt trả lời: “Thỏa thuận miệng, chưa phải giấy trắng mực đen. Giờ tôi có đổi ý cũng đâu phạm pháp.”

Áo thun cổ hết sức hòa nhã: “Cô Sầm à, tăng giá vào phút chót là không hợp quy tắc.”

“Hợp pháp là đủ rồi.”

Bình thần, ung dung, lấy tĩnh chế động, chỉ dăm ba câu, cánh bướm khẽ chớp, áo thun đầu kia đã sừng sộ cả lên.

Lập tức phân rõ cao thấp.

Có điều, chờ sát nút mới tăng giá kiểu này, xác thực là Vệ Lai không vừa mắt lắm.

“Tại sao vậy? Đã bàn bạc ổn thỏa rồi, tự nhiên tăng giá, cũng nên có lý do chứ?”

“Tôi bị uy hiếp tính mạng mà còn phải ra ngoài đây, tăng giá thì có gì quá đáng?”

“Cô Sầm ạ, theo tôi được biết, cô bị uy hiếp tính mạng chẳng can hệ gì tới chúng tôi. Ngược lại, vì bảo đảm an toàn cho cô, chúng tôi đã không tiếc tiêu cả đồng tiền thuê vệ sĩ tốt nhất...”

“Vệ sĩ?”

Cô thấy bút vào khay bút bên tay, chọn lấy một cây khác.

“Vệ sĩ có tác dụng mốc gì! Anh lôi cả chục vệ sĩ ra bảo vệ cũng thế, chỉ một viên đạn lạc cũng đủ lấy mạng tôi rồi. Lầm tiền thì cứ đưa hết cho tôi, cần gì lãng phí vào đồ bỏ đó.”

Quá là bất ngờ nhé, cách không xơi một bọt tai.

Ăn cơm nghề nào, bưng bát nghề nấy, đến cả ăn xin cũng có tự tôn nghề nghiệp và phường hội, lời này của Sầm Kim khác nào nhốt toẹt vào chén cơm của anh chứ.

Hai mắt Vệ Lai tóe lửa, nhất thời không tìm ra chỗ trút giận.

Cái quái gì mà 500 Euro, Somalia, hải tặc, người Saudi, hợp đồng, dẹp mịe hết đi.

Bỗng nhiên chú ý tới khay bút của cô.

Vừa rồi cô dựng giá vẽ, căng giấy, anh còn tưởng là định vẽ tranh sơn dầu hay màu nước theo lối thông thường của mấy tay họa sĩ, trong khay bút sẽ có bảng pha đủ màu sắc rực rỡ, cọ vẽ, dao vẽ, ống rửa cọ, giấy nhám, vệt dầu...

Thế mà không phải, khay bút của cô thiết kế khá đặc biệt, chia ra từng ô gỗ riêng, trên mỗi ô có gắn nhãn ký hiệu dựa theo độ cứng mềm và đậm nhạt của ruột bút, lấy HB làm chuẩn chính giữa, đánh từ 9H cứng nhất đến 9B mềm nhất.

Trong ô gỗ đựng đầy bút chì hoặc dài hoặc ngắn đã chuốt kỹ, đặt bừa đây không theo quy tắc, nhìn còn tưởng hàng khuyến mãi hạ giá nguyên lô, hay nắm mồ chung của cả đám bút.

Cô chỉ dùng bút chì có sắc độ và độ cứng khác nhau để vẽ à?

Trên bức tranh là chân dung một người, cực kỳ sống động.

Áo thun đã qua cơn nóng máu, trong giọng nói sắc mùi uy hiếp: “Cô Sầm, nếu đã như vậy, đôi bên rất khó lòng hợp tác.”

Sầm Kim nghiêng tay, ngòi bút lia trên mặt giấy soạn soạn: “Tùy. Có điều cần tốt bụng nhắc nhở anh, nghe bảo Cá Mập Hồ biết lần này tôi tới đàm phán thì rất phấn khởi, đã hứa hẹn trước lúc gặp tôi sẽ bảo đảm

an toàn tuyệt đối cho con tin. Nếu gã biết các anh đổi người, có khi nào cảm thấy bị bốn cột không? Dù sao thì, tính tình gã... khá là cáu kỉnh.”

Trên mặt giấy phủ một lớp bụi chì mỏng, cô khẽ búng tay, mặt giấy rung nhẹ, hạt chì vụn đen rơi lả tả.

Vệ Lai hơi thương cảm cho áo thụng, trên đời này làm gì có Sầm Kim thứ hai, anh ta cầm chắc sẽ bị cô áp đảo rồi.

Áo thụng có vẻ cũng hiểu rõ điểm này, chẳng qua là không muốn lập tức bị chi phối. Sầm Kim vẫn chẳng hề hoang mang, trong mắt chỉ có bức họa.

Vệ Lai cũng nhìn theo.

Hình ảnh trên đó dần dần rõ nét, là một phụ nữ da đen, đầu quấn khăn, cười ngơ ngác, hốc mắt sâu hoắm, cả đôi mắt hờm vào bóng mờ, nếp cười rõ ràng, bờ môi và chân mày chằng chéo những đường vân, vùng cơ ức móng nơi cổ trông như cuộn rễ cây già cỗi, đan xoắn lại.

Sầm Kim chuyên tâm tả, thỉnh thoảng lại đổi bút.

Những gam màu đậm nhạt bất đồng, lên bóng sáng tối, mảng xám, độ sáng, bóng đổ... Đường vân như dao khắc nơi khóe mắt, nếp nhăn bên môi uốn cong, con ngươi tô đậm đen thẳm, nổi bật lên đôi mắt sáng khiếp người...

Vệ Lai tập trung nhìn vào đôi mắt của người phụ nữ.

Đây không giống tranh vẽ, mà tưởng chừng có một người bằng xương bằng thịt đang đối mặt với anh, trong ánh mắt chứa đựng khuôn hoảng, tuyệt vọng và chột lóe tia sáng mong chờ vận may.

Áo thụng nghiêng răng mấy lần, rốt cuộc phải thỏa hiệp: “Thôi được rồi, cứ theo ý cô đi. Tôi hi vọng đừng phát sinh bất kỳ sự cố nào nữa.”

Sầm Kim nói: “Còn nữa...”

Cô ký tên lên giấy: “Tôi không chấp nhận quy định đặt cọc một nửa. Hãy chuyển tất cả tiền vào tài khoản cho tôi một lần duy nhất. Chưa trông thấy tiền, tôi sẽ không khởi hành.”

...

Vệ Lai xoay người rời khỏi nhà kính.

Áo thụng đáng thương, điệu này là sắp bị ép điên rồi.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Súng phóng lựu (Rocket Propelled Grenade, RPG):

6. Chương 6

Biên dịch: 1309

Trở lại phòng thi đấu, vòng thứ nhất bắn nhanh đã sắp kết thúc. Nai sốt ruột nhét vội cho anh một khẩu Glock L, cuống quýt tha lời anh ra đường bắn: “Mau mau, đến phiên cậu rồi.”

Vệ Lai theo thói quen ánh chừng trọng lượng, gỡ đạn, kiểm tra súng, rất phối hợp để Nai giúp anh đeo kính bảo hộ và nút tai. Bất chợt nhả ra một câu: “Tôi vừa gặp cô Sầm.”

Nai bất ngờ chưa phản ứng kịp: “VẬY... cô... cô ấy thế nào?”

Vệ Lai cười cười, không trả lời. Sau đó đứng vững, nhắc cánh tay, thẳng cổ tay, hơn 10 mét phía trước có đặt một hàng gồm 5 bia ngắm tròn.

Bắn nhanh, gần như ngay khi vừa bắt đầu, tiếng súng còn quanh quẩn bên tai, vòng thi đã kết thúc.

Lúc nghe kết quả, Nai chẳng khống chế nổi bật thốt một tiếng thảm thiết.

Vệ Lai bắn vào vòng 2.

Bị ám mị nó quẻ rồi! Ngay cả gà mờ mới vô nghề cũng chả bắn trúng nổi vòng 2!

Cô ấy thế nào? Nai đã không cần đáp án nữa.

Từ khi gặp áo thụng đến giờ, mộng đẹp của anh ta cứ kéo dài bất tận: Ký hợp đồng với Sầm Kim, tiếp chuyện vương thất Saudi, được thủ lĩnh Saudi hào phóng tặng một giếng dầu, anh ta buôn dầu hỏa, thành ông trùm, mua máy bay riêng...

Hết thấy, đều theo tiếng súng của Vệ Lai mà bị chặn đứng, đến bước đường cùng, tan thành mây khói.

Kế tiếp là đánh giáp lá cà và đấu đao ngắn, Nai chẳng còn hơi sức đâu quan tâm nữa. Anh ta ôm đầu, khoanh chân ngồi thu lu trong góc phòng thi đấu, cố gắng tự vực lại tinh thần cho mình:

— Không không không, không nên trách Vệ, đây là quyền của cậu ấy, cậu ấy có quyền từ chối hợp đồng;

— Có lẽ giờ chưa phải thời cơ tốt nhất để thiết lập quan hệ hợp tác với đại gia Trung Đông;

— Người Trung Đông chỉ là một dịp đổi gió, hợp tác cùng Vệ mới là lâu dài...

Cuối cùng, khi quá trình thi đấu chấm dứt, tâm trạng của Nai đã ổn định lại. Kết quả là mặt Vệ Lai dính hai đao — Đương nhiên, đây là đao đặc chế dùng trong thi đấu, không có lưỡi sắc, chém vào chỉ để lại vết sơn đỏ.

Rõ ràng là biểu hiện của Vệ Lai vẫn rất khó tả.

Nai khá tiếc nuối: “Cô ấy tệ đến thế ư?”

Vệ Lai đáp: “Ai mà muốn bảo vệ người coi mình và công việc của mình là đồ bỏ.”

Là vậy à, dù sao thì chủ lực cũng chẳng thiếu khách hàng.

Tổn thương tự tôn nghề nghiệp, tất nhiên không thể chấp nhận, tất nhiên phải quay lưng bỏ đi. Có điều... nếu cô ấy lắm tiền, phải chăng ta nên vượt khó lao lên, ráng tìm cách thay đổi suy nghĩ của cô ấy?

Nhưng lời này anh ta chỉ dám tự nhủ, không thể nói ra miệng —

Nai cô ra về hoàn toàn chẳng để ý: “Đã vậy thì khỏi cần chờ tiếp nữa, giờ về luôn không? Tôi đi lấy xe.”

Anh ta cúi đầu móc chìa khóa từ túi quần ra, đồng thời tính toán làm sao để lấy được 500 Euro kia.

Vệ Lai lên tiếng: “Đợi đã.”

Nai ngẩng đầu nhìn anh.

“Còn vòng cuối là để khách phỏng vấn, nói vậy, cô Sầm cũng ở đấy nhỉ?”

Nai gật đầu, Sầm Kim có quyền bỏ một phiếu quyết định.

“Thế cứ đi gặp thử đi.”

“Chi vậy?”

Vệ Lai ngẫm nghĩ: “Cô ấy vẽ tranh... thật đẹp.”

***

Vệ Lai không có ý gì khác, đã trông thấy ảnh chụp, nghe qua giọng nói, nên muốn thử nhìn trực tiếp người thật thôi.

Cuối cùng là gặp mặt tại lầu hai, ở phòng khách. Anh chàng áo thụng trong nhà kính là người phỏng vấn, đang mỉm cười lịch sự, cử chỉ uy nghiêm không mất phong độ.

Sầm Kim cũng ở đây, trông chẳng khác trên ảnh là mấy, nhưng ảnh chụp không thể ghi lại quãng khí âm u nước gội không thấm bao quanh cô. Giữa ngón tay cô kẹp một điều thuốc mảnh, là loại dành cho phụ nữ, gần như không hút, có vẻ chỉ dùng mùi khói để nâng cao tinh thần.

Cô và áo thụng ngẫu nhiên chạm mắt, lễ độ, lịch thiệp, tưởng chừng cảnh trong nhà kính kia chưa từng xảy ra — Một người chưa từng dùng câu chữ áp chế, người còn lại cũng chưa từng giận tái mặt.

Vệ Lai thấy thật buồn cười, bỗng nhiên nhớ tới con tuần lộc thoa son trong ảo giác ở Lapland kia — Ít nhất nó không làm bộ vờ vịt, không giấu giếm không che đậy mình luôn chỉ một lòng ưa chưng diện.

Khoảnh khắc ngồi xuống, anh chợt chú ý tia sáng nhấp nháy nơi cổ Sầm Kim.

Là sợi dây chuyền bạch kim cực mảnh vắt ngang xương quai xanh, gắn hạt ngọc hồng lựu đỏ tươi. Hạt ngọc ấy rất nhỏ, không nặng bao nhiêu, nằm ở vị trí ngay dưới xương quai xanh, giống một nốt ruồi son.

Vệ Lai nghĩ Sầm Kim nên nâng cao mắt thẩm mỹ trong việc phối đồ.

Loại lễ phục váy dài đen này, kết hợp với dây chuyền ngọc trai dùng hạt trai to tròn mượt mà, hoặc dây chuyền có thiết kế mặt dây kim loại trĩu xuống, trông sẽ hợp hơn nhiều. Nói chung là nên chú trọng cả y phục và trang sức đi kèm. Váy áo và phụ kiện phải hợp thì mới tôn nhau lên được, vì mỗi thứ đều có tác dụng riêng.

Áo thụng hỏi sắc bén: “Ồ mục súng ngắn bắn nhanh, anh Vệ bắn được vào vòng 10 và 8, nhưng lại thêm một phát ở vòng 2. Đánh giáp lá cà xếp hạng nhất, đến đao ngắn lại đứng cuối cùng, bị chém tận hai nhất... Có thể giải thích vì sao không?”

Vệ Lai chau mày: “Cái này rất khó giải thích, vì đôi khi, xác thực là... tôi phát huy chưa được ổn định lắm.”

“Anh Vệ không cảm thấy thân là vệ sĩ, phát huy chưa ổn định là điều vô cùng đáng ngại à? Chỉ cần một lần sơ sẩy là đủ để khách mất mạng rồi.”

Vệ Lai rất tán đồng: “Sau này tôi sẽ cố khắc phục.”

Sau này? Đâu ra sau này nữa? Nếu không phải để ý lễ nghi phong độ, áo thụng thật chỉ muốn đập bàn đứng dậy, phẩy tay bỏ đi.

Ngồi bên kia, Sầm Kim ngao ngán thổi tan sợi khói mảnh lả lướt bay ra từ đầu thuốc.

Áo thụng vẫn giữ giọng hòa nhã, đặt ra từng câu hỏi cần thiết.

“Nếu đôi bên đạt được hợp tác, anh Vệ có yêu cầu gì với chúng tôi không? Ý tôi là, anh có quy tắc đặc biệt nào... cần chúng tôi phối hợp? Hình như vệ sĩ cấp cao thường đặt ra một số yêu cầu cá nhân.”

“Tôi không bảo vệ rác rưởi.”

Áo thụng nghe chưa rõ: “Là sao?”

“Giả sử nhân phẩm của cô Sầm bị khiếm khuyết đến mức độ tương đối nghiêm trọng, hoặc là đã gây ra điều gì không thể để ai biết, đề nghị đừng thuê tôi — Vì tôi sẽ bỏ dở giữa chừng rồi đi đấy.”

Áo thụng trợn mắt nhìn, mồm há hốc, trong phòng cực kỳ yên tĩnh. Cách đó không xa là chiếc đồng hồ kiểu dáng đặc biệt đặt trên bàn, một chiếc đồng hồ không kim, chỉ gắn vòng kim loại bao bên ngoài, thật giống cánh cổng vũ trụ.

Bàn tay kẹp điều thuốc của Sầm Kim buông thông, một bên rìa ngón út còn dính bụi chì khi vẽ tranh. Cô

bất động thật lâu, đốm lửa trên đầu thuốc cháy sát đến ngón tay. Ngay khi Vệ Lai cho là sẽ bị phỏng, cô bỗng nhiên gõ gõ điều thuốc, ngón tay thuận đà trượt về sau.

Tàn thuốc tích tụ ở phần đầu rơi ào ào.

Bấy giờ áo thụng mới phản ứng: “Anh Vệ này, theo lẽ thường, vệ sĩ cũng là công việc mua bán, khách hàng là ai, nhân phẩm thế nào, hoàn toàn không hề liên quan tới anh. Anh đã nhận tiền thì nên làm đúng chức trách, bỏ dở giữa chừng là rất vô trách nhiệm.”

Vệ Lai bật cười: “Tôi đồng ý quan điểm của anh. Cho nên, bình thường tôi đều thông báo trước.”

...

Đúng như dự đoán, cuộc phỏng vấn nhanh chóng kết thúc. Áo thụng rất khách sáo: “Chúng tôi cần xem xét toàn diện, mong rằng sẽ đạt được hợp tác.”

Nhưng thực tế ánh mắt anh ta đang mắng: Sư bố nhà mi mau xéo đi.

***

Nai chờ anh dưới lầu, rất biết điều không đề cập tới nội dung phỏng vấn, chỉ háo hức đề nghị: “Tôi đi lấy xe, vẫn còn sớm, vừa đủ đến quán của Erin làm vài ly... Đúng rồi, nhớ qua phòng khách nhỏ lãnh tiền. Gặp ở dưới nhé.”

Anh ta mở cửa ra ngoài, chùm chìa khóa móc trên ngón trở như xoay nhẹ nhàng.

Trong lòng Vệ Lai sinh ra chút áy náy, nhưng lại lập tức tiêu tan — Anh và Nai, Nai và người Saudi, trên cơ bản đều là quan hệ làm ăn.

Anh bước vào phòng khách nhỏ, nhận tờ tiền mệnh giá lớn tới 500 Euro từ cậu chàng áo thụng gấp đầu tiên, rồi tốt bụng đề nghị: “Thông thường chúng tôi không dùng tiền mệnh giá lớn thế này đâu, cả nhà hàng và siêu thị đều từ chối nhận.”

Áo thụng trẻ tuổi ngơ ngác, 500 Euro, đổi thành tiền UAE thì chỉ hơn 2.000 Dirham, cậu ta thấy mệnh giá này đâu lớn lắm.

Vệ Lai không giải thích thêm, gấp tiền nhét vào túi, lúc rời đi còn khép cửa phòng lại.

Cách một tấm kính lắp sát đất, có thể nhìn thấy trên làn xe ở đằng xa, chiếc Volkswagen cũ mèm của Nai đang chờ sẵn. Tối nay xem như cũng thu hoạch kha khá, chí ít, có thể trả hết tiền nợ Erin...

Chợt có tiếng gọi từ đằng sau: “Anh Vệ.”

Vệ Lai dừng lại.

Chẳng phải bởi người gọi là Sầm Kim, mà là vì, thực sự đã quá lâu rồi anh chưa được nghe tiếng Trung chính gốc.

Trong chất giọng ấy có sự dịu dàng như nước vùng Giang Nam, có sự cứng cỏi như thép vùng Giang Bắc, hơn hẳn kiểu phát âm máy móc học vẹt của Nai. Vệ Lai muốn nghe cô nói thêm vài lời.

Anh xoay người.

Sầm Kim đứng cách đó không xa, toàn thân là hình ảnh đen trắng có độ tương phản cao, đen là mái tóc, mi mắt, lễ phục dài, trắng là bờ vai, cánh tay.

Bốn bề hỗn tạp chẳng nhiều loạn bức tranh, môi đỏ và nốt son trên xương quai xanh là do ai đẩy dùng tay điểm tuyết, để hình ảnh thêm sắc thắm.

Vệ Lai hỏi: “Có việc gì sao?”

“Anh Vệ nói chuyện thật thẳng thắn, để lại ấn tượng rất sâu.”

Cho nên?

“Hi vọng là không quá đường đột, tôi muốn hỏi một chút, anh Vệ có ấn tượng thế nào về tôi?”

Ấn tượng?

Thực sự rất khó nói, hết thấy mọi thứ đêm nay đều liên quan tới cô, mặt tốt, mặt xấu, trước mặt, sau lưng, điều nên nghe, không nên nghe...

Vệ Lai chẳng muốn sinh sự phiền phức, bèn khách sáo lấy lệ: “Cô Sầm cực kỳ ưu tú... Còn từng tham gia viện trợ châu Phi, rất đáng khâm phục, rất quả cảm... Tôi hết sức hi vọng có cơ hội hợp tác...”

Sầm Kim ngắt lời anh: “Anh Vệ, anh cứ nói thẳng mình nghĩ sao đi, chẳng ai làm gì anh đâu.”

Vệ Lai chưa hiểu ý đồ của cô.

Nhưng nào có hề chi, cô đã không ngại thì anh cũng khỏi cần quanh co: “Ấn tượng... thật chả ra sao cả.”

Sầm Kim mỉm cười: “Tôi cũng đoán thế.”

Cô gật đầu chào anh, đoạn xoay người rời đi.

Còn tưởng cô nàng ngang ngược khó đối phó, câu chữ giấu kim châm... Giờ lại cư xử lịch sự phải phép thế, đúng là chẳng hiểu nổi.

Khi ngồi vào xe, Nai phàn nàn: “Lâu quá vậy!”

Vệ Lai móc tờ tiền căng ra, phẩy phẩy trước mắt Nai. Cứ nghĩ, tiền mà phát sáng được thì lúc này đảm bảo đã tỏa ánh hào quang chói lọi.

Nai không oán trách nữa. Lúc chạy qua rừng cây rậm rạp, anh ta bắt đầu mở máy hát: “Thật ra có khá khá khách hàng nhờ tôi hẹn trước với cậu rồi, khi nào thích thì nhận hợp đồng luôn là được. Nhưng tôi thấy nên đợi thêm chút nữa để chọn cho kỹ. Vệ này, bên phía Saudi là hoàn toàn... hết hi vọng rồi sao?”

Đây là chưa chịu từ bỏ, vẫn còn nhớ mong nhịp cầu vàng lắc lư.

“Có xét theo thái độ trách nhiệm hay thái độ làm việc thì đều sẽ chẳng muốn chọn tôi.”

Nai thở dài thườn thượt, nghe chừng nhuộm màu phiền muộn.

“Mà thực ra, cũng không chắc lắm.”

Gì cơ?

Kỳ tích phát sinh ngoài dự liệu, Nai giật mình, đánh xe xiên xẹo cả đoạn, phải khẩn cấp tấp vào lề.

Chuyện đã đến nước chẳng thể xoay chuyển, sao đột nhiên lại biến thành “không chắc lắm”?

Chút hi vọng sót lại trong lòng Nai cứ như sợi đường nóng chảy được kéo chỉ mạnh lên cao, tro tàn dưới đáy mắt nhờ gió xuân thổi qua lại nhóm lên bùng sáng.

Vệ Lai kể việc Sầm Kim tìm anh.

Nai yên tâm hơn nhiều, vô cùng phấn chấn: “Sao thế nhỉ? Tôi ở ngay dưới lầu, đảm bảo với cậu là người

khác phỏng vấn xong đều nhận tiền đi ngay, đâu thấy cô Sâm xuống tiền họ... Vệ này, hay là cô ấy vừa ý cậu rồi? Tôi biết ngay mà! Vừa thấy ảnh cô ấy là tôi đã linh cảm hai người rất hợp nhau!”

Vệ Lai cười: “Nếu cô ấy mới 17 tuổi thì chắc tôi cũng miễn cưỡng tin anh.”

Sâm Kim có lai lịch như thế, thêm một đôi mắt đã quen nhìn máu và tử vong, có thể bình thản mặc cả với áo thụng, hoặc đối đáp nhả nhận lễ độ, hoặc giấu đao sắc ngay dưới ngò bít, trước đó không lâu còn nhận được một bàn tay sấy khô.

Cô chẳng hề giống kiểu thiếu nữ mơ mộng vừa gặp đã yêu như trong cổ tích.

7. Chương 7: “cô Sâm À, Lần Này Cô Đi Somalia Là Để Đàm Phán, Không Phải Tham Dự Thảm Đỏ.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Từ đầu đã tính qua quán của Erin làm vài ly, lúc đưa Vệ Lai đến lầu trọ, Nai bỗng nhiên biến thành quý ông chồng mẫu mực: “Không thể về quá muộn, Eve nhà tôi sẽ lo lắng.”

Đùa chứ giờ này còn chưa quá nửa đêm à?

Trong quán chẳng có bao nhiêu khách, không khí lúc nửa đêm về sáng khá trầm lắng, chỉ cần một điều thuốc, một ly rượu là đủ để chìm cực đến bình minh. Vệ Lai lười lên lầu, chỉ chào Erin một câu rồi quen thuộc nằm vật lên ghế sofa dài nơi góc khuất.

Erin đưa chân cho anh, xong thì cầm sổ và máy tính đến ngồi bên cạnh, thông thả tính toán, lẩm nhẩm cộng trừ, ngẫu nhiên còn đọc thành tiếng.

Đây là khoảng thời gian ấm áp nhất, nằm giữa bốn bề tĩnh lặng, cơn buồn ngủ nhanh chóng ủa về. Erin giống cô em gái vất vả làm ăn, chăm lo việc nhà.

Vệ Lai chuyện phiếm câu được câu chẳng với cô ấy.

“Bạn gái cô đâu rồi? Cô nàng lần trước gặp ấy, người Bulgaria nhỉ? Vóc người nho nhỏ, cười nghe như khóc.”

“Về nước rồi, nói ở đây khó tìm việc quá, sau chẳng liên lạc nữa.”

“Buồn không?”

Erin ngẫm nghĩ: “Cũng chẳng buồn mấy.”

“Vây được rồi.”

“Sắp tới tôi muốn về Đức một chuyến, chị Sabina của tôi tính kết hôn. Mama cũng bảo lâu rồi chưa gặp tôi.”

“Về nhà thật tốt.” Hai mắt anh khép hờ, lời nói như tiếng thở dài.

Erin hơi do dự: “Vệ, anh còn nhớ chút gì về nhà mình không?”

Cô ấy biết chuyện của Vệ Lai, khi còn bé anh theo cha lên thuyền đầu rần vượt biên [*], lênh đênh trên biển rất lâu. Chợt có một ngày trong thuyền bộc phát dịch sốt, lấy mạng cả 1/3 số người vượt biên. Anh sống sót đến khi lên bờ, rồi bị cha bán đi.

[*] Tiếng lóng chỉ những băng nhóm hay kẻ đứng đầu đường dây đưa người vượt biên trái phép, gọi như thế vì họ đi trước và dẫn cả đoàn người rồng rắn theo sau.

“Chẳng nhớ rõ lắm.”

“Vậy anh có nhớ nhà không?”

“Nhà đã chẳng cần tôi, việc gì tôi phải nhớ nhà?”

Erin không nói gì thêm nữa. Cô ấy bấm máy tính nhè nhẹ, sổ sách tháng ba đã tổng kết xong, không tốt không xấu, tương tự phần lớn thời gian bình lặng trong cuộc đời.

Tháng tư có gì đáng để mong chờ? Tháng tư, nhiệt độ sẽ hơi tăng cao, tuyết đọng và lớp băng sẽ tan dần từ nam lên bắc, tháng tư có lễ hội bia, thêm lễ đội nón Vappu [1]...

Vệ Lai nằm chiêm bao.

Mơ thấy con thuyền vượt biên chao nghiêng giữa sóng cả, khắp nơi bốc mùi nôn mửa của dân nhập cư trái phép. Từ boong thuyền mở một cánh cửa nhỏ, ánh sáng rọi xuyên qua, trùm lên cái xác mềm oặt đang bị lồi xềnh xệnh. Đầu rần giậm chân xuống sàn, gất gổng găm lên: “Mau quăng xuống biển! Trên đây đầy vi khuẩn, sẽ truyền nhiễm mất!”

Trước khi ngủ không nên nói về đề tài này với Erin.

Mà thật ra, vào một lúc nào đó, kiểu gì thì chiếc thuyền kia cũng sẽ xâm chiếm cơn mộng của anh. Người ta thường nói, chuyện phát sinh trong đời, buông tay được thì là quá khứ, không thể buông tay sẽ là vận mệnh. Vệ Lai đồ rằng, có lẽ chiếc thuyền này chính là vận mệnh của anh.

Dẫu có sống đến 80 tuổi, chiếc thuyền trong mộng ấy vẫn sẽ bị phong ba vùi dập, tìm chẳng thấy bờ.

Anh trèo lên boong, thuyền viên hò hét hợp sức, ném cái xác vào biển. Cúi xuống nhìn, nghe ùm vang, trên mặt nước đen ngòm nở bung một đóa hoa trắng toát.

Đằng mũi thuyền, Sầm Kim ngồi vững trên chiếc ghế chân cao, trước mặt bày giá vẽ, gấu vấy dài thướt bay phát phới theo gió biển.

Vệ Lai thấy quái lạ: “Sao cô lại ở đây?”

Sầm Kim ngoái đầu, bỗng chốc đất trời cuồng quay.

...

Không phải đất trời cuồng quay, là Erin đang lay anh dậy. Trời đã sáng bánh, trên bàn cách đó không xa có đặt chiếc gạt tàn, hơi khói từ mẩu tàn thuốc bên trong vẩn vít bay lên. Erin chỉ anh nhìn điện thoại bên cạnh, màn hình đang kiên nhẫn nhấp nháy ánh xanh.

Vệ Lai còn buồn ngủ, ngáp ngắn ngáp dài bắt máy.

“Alô?”

“Vệ! Cậu được nhận rồi! Họ chọn cậu đấy!”

“Vụ gì thế?”

Anh ngồi dậy, day day giữa mi. Người vừa thức giấc, cảnh thực cũng hư ảo như còn trong mơ. Erin bật máy xay cà phê, tiếng máy chạy vù vù vọng lại.

“Phía Saudi ấy, họ mới gọi cho tôi xong, nói quyết định cuối cùng là chọn cậu.”

Vệ Lai đã nhớ ra, trước mắt thoáng hiện hình ảnh Sầm Kim với gấu vấy tung bay theo gió biển: Cô ấy vẽ gì ở đầu thuyền?

“Người Saudi đâu thể nào chọn tôi.”

“Đúng vậy, tôi nghe kể là họ không đồng ý, nhưng cô Sầm chẳng quan tâm. Vệ ạ, tôi nghĩ việc này giống kết hôn ấy, cha mẹ có phản đối ra sao, người nằm chung giường với anh vẫn là cô gái kia, cô ấy quyết định tất cả.”

Giờn mặt hả, ví von kiểu vẹo gì thế này?

Nai báo cho anh cái giá thật khó lòng cự tuyệt, rồi ước thử: “Vệ, cậu sẽ nhận chứ? Nếu cậu không thích thì để tôi từ chối.”

Thực ra anh ta đang cố ép xuống bụng cả vạ câu: Xin cậu, đồng ý đi, nói bằng lòng đi!

Vệ Lai tạm dừng giây lát.

Chẳng phải cô đã bảo, “Vệ sĩ có tác dụng mốc gì” sao?

Nhưng về sau cô lại gọi anh, cùng trao đổi đôi lời. Lúc trò chuyện, cô đứng nơi đó, trông như một bức tranh trắng đen tương phản mạnh.

Erin đi tới, đặt xuống tách cà phê đã pha xong. Anh cầm lên, uống một hơi cạn sạch, trả lời: “Tôi có điều kiện.”

Nai gần như ngừng thở chờ anh nói tiếp.

“Tôi chỉ làm hết trách nhiệm vệ sĩ, không phải đầy tớ của cô ấy. Cô ấy lịch sự với tôi, tôi sẽ lịch sự lại. Còn mà cư xử vô phép thì đừng trách tôi làm cô ấy bẽ mặt.”

Nai đáp: “Đây là tất nhiên rồi, giờ đâu phải xã hội nô lệ. Cô ấy trả tiền, cậu bỏ sức lao động, trao đổi bình đẳng mà. Cô ấy tôn trọng công sức của cậu, cậu nghiêm túc với số tiền cô ấy đưa ra, đây là nguyên tắc.”

Hình như mấy điều cần nói đều đã nói xong, nhưng Nai vẫn chưa ngắt máy. Anh ta hắng giọng rồi cân nhắc từ ngữ: “Cô Sầm còn đặt ra một yêu cầu...”

Biết ngay là đâu có đơn giản vậy.

“Cô ấy bảo, trong thời gian tới, hi vọng mỗi ngày cậu... đều viết một ít... nhận xét về cô ấy...”

Vệ Lai mất thật lâu mới tiêu hóa hết câu vừa rồi.

Anh chỉ cảm thấy buồn cười: “Nếu cô Sầm cho rằng đàm phán với hải tặc Somalia đặc biệt có ý nghĩa lịch sử, thì có thể tìm thêm đoàn phim phóng sự quay lại, hoặc là tìm nhà văn chuyên viết truyện ký đi cùng. Chứ tôi thấy việc này hình như đâu phải phận sự của vệ sĩ?”

“Nào có phức tạp thế! Vệ à, tôi đã xác nhận luôn rồi, một câu thôi cũng được, ví dụ như: Cô phiền quá, trang điểm gớm quá, tôi với cô không hợp nhau.”

Vậy cũng được?

Nai tiếp tục bắn liên thanh: “Một câu thôi đấy, rất đơn giản, muốn viết dài hay ngắn đều tùy cậu. Vệ này, thực ra vệ sĩ rất giống siêu mẫu, chỉ kiếm ăn được lúc trẻ. Cậu cũng nên suy tính xem về sau sẽ đổi nghề gì, biết đâu xong chuyển này lại phát hiện hóa ra mình có tài sáng tác...”

Người đại diện Nai đây, luôn luôn trào dâng cảm xúc mãnh liệt như thế, tùy thời tùy chỗ đều có thể khơi dậy mộng tưởng xa lắc xa lơ cho người khác.

Cúp điện thoại, Erin tới lấy tách cà phê, tò mò hỏi: “Khách lần này là ai vậy?”

Vệ Lai đáp: “Hình như là bộ rùa.”

“Hả?”

“Muốn viết nhật ký quan sát đời sống bộ rùa.”

Nói thế mà Erin tin ngay tấp lự, còn khích lệ ngược lại anh: “Mấy kẻ lăm tiền đều vậy đấy. Tôi mà dư dả thì cũng nhờ anh bảo vệ bọn sửa cho tôi, viết thêm nhận xét mỗi ngày càng tốt. Tôi cũng muốn biết chúng làm những gì khi mình vắng mặt.”

Có thể làm gì trời? Bể sửa bé tẹo này, đã bày ở đó rồi thì ngàn ngày như một.

Vệ Lai nhìn hai con sửa mặt trắng mờ đục nhờn nhờn bơi trong bể.

Cơ mà nói không chừng, có khi chúng nó đang bàn: Sau khi trốn ra, làm sao qua vịnh Aden cướp con tàu lái chơi.

***

Vào chiều muộn cùng ngày, Nai đưa Vệ Lai đến ký hợp đồng với nhóm người áo thụng.

Bọn họ ở lại khách sạn Klämp [2] xa hoa trong thành phố. Đó là tòa kiến trúc mang phong cách Đông Âu thế kỷ 19. Cả công trình, trang thiết bị lẫn an ninh đều là bậc nhất, vậy mà ngay lúc này lại phạm phải lỗi lớn.

Hai vị áo thụng kia ra ngoài dùng bữa, khi trở về thì giật mình phát hiện cửa phòng khép hờ, đẩy cửa đi vào, thấy cả phòng bừa bộn.

Bị trộm viếng.

Thời điểm nhóm Vệ Lai xuất hiện, cậu áo thụng trẻ tuổi tên Sa'ad đang lớn tiếng khiếu nại gì đó với nhân viên buồng phòng. Cảnh sát vẫn còn trên đường tới đây. Áo thụng lớn tuổi hơn tên là Yanus, chỉ chau mày đứng yên trong phòng, có vẻ muốn thu dọn, lại sợ phá hủy hiện trường.

Nai tỏ ra quan tâm tới đối tác: “Ngài Yanus, bị mất thứ gì quý giá sao?”

“Chỉ có ít tiền thôi, một khoản tiêu vặt hơn 2.000 Euro. Trong phòng không cất đồ gì đáng giá.”

Phía bên này, nhân viên buồng phòng vã mồ hôi đầy trán, liên tục xin lỗi Sa'ad: “Chúng tôi cũng trở tay không kịp, có kẻ giải mã được hệ thống kiểm soát ra vào các phòng, tránh được máy báo động và giám sát... Thật may là không có tổn thất lớn, khách sạn sẽ hết sức cố gắng phối hợp cảnh sát...”

Nai đứng sát bên nói nhỏ: “Mấy tay áo thụng kia, cậu biết đấy, thiếu điều viết luôn lên trán câu ‘Bố giàu này’, bảo sao rất dễ bị bọn trộm tầm tía.”

Vệ Lai bước vào phòng, mấy ngăn kéo tủ đều mở toang, vali hành lý đổ kènh một bên, đồ đạc bị bới tung tóe, không ít giấy tờ tài liệu rơi rải rác dưới đất, có tờ còn hằn dấu giày trên mặt sau.

Là giày nam, cỡ 43-44 chuẩn Âu, vân đế cực kỳ phổ biến, không có giá trị trong việc điều tra.

Vệ Lai quỳ chống một chân, nhặt tài liệu lên. Yanus nhắc anh: “Chớ động vào! Trước khi cảnh sát đến thì tốt nhất là duy trì nguyên trạng.”

Nhưng Vệ Lai vẫn cầm xem, là một tờ trong hợp đồng vệ sĩ chờ ký.

“Lần này đến đây, các anh mang theo rất nhiều đồ đắt tiền à?”

Yanus lắc đầu, họ đại diện cho chủ tàu, chủ yếu là đi làm việc.

Vệ Lai nhặt lên vài tờ khác, ngoài hợp đồng còn có bản phác thảo lộ trình, là vạch ra cho anh và Sầm Kim, từ Helsinki bay đến thủ đô Nairobi của Kenya, rồi vào thẳng Đông Phi.

Vệ Lai đứng lên: “Có thể tìm chỗ nào nói chuyện không?”

***

Chỗ tìm được là toilet, Vệ Lai đóng chặt cửa, xem xét nhanh khắp lượt bốn phía. Khá tốt, nơi này lát toàn đá cẩm thạch, nguồn điện đều lắp âm tường, không có chỗ giấu máy nghe lén.

Tư thế này... Yanus hơi hoang mang.

Vệ Lai nói: “Suy đoán của tôi chưa chắc đã chính xác, nhưng mấu chốt không phải đúng hay sai.

“Khách sạn Klämp này từng được xếp trong top 100 trên thế giới, vào đây có đại gia giới kinh doanh, nhân vật quan trọng giới chính trị, có người nổi tiếng, có siêu sao... Người Saudi các anh lẫn vào đó sẽ không gây chú ý. Nếu chỉ là loại trộm cắp vì tiền, tìm bọn họ sẽ có lợi hơn tìm các anh.

“An ninh của khách sạn cũng không tệ, lầu trên lầu dưới cách nhau mấy tầng cửa. Kẻ có thể giải mã hệ thống kiểm soát ra vào, tránh được máy báo động, lẽ nào chỉ vì hơn 2.000 Euro? Chút tiền ấy còn chẳng đáng để tốn công làm việc này.”

Vệ Lai đưa tài liệu đang cầm cho anh ta: “Thận trọng tới mức camera không ghi lại được gì, nhưng nhất định phải in lại dấu chân, còn giẫm tới giẫm lui tỏ vẻ chẳng hề để ý mấy giấy tờ này. Thế có phải đang cố ngụy tạo hiện trường không?”

Yanus nghe ra điểm then chốt: “Ý anh là...”

“Cô Sầm bị uy hiếp tính mạng, giả sử tôi là đối phương, chắc chắn sẽ rất quan tâm xem kế tiếp cô ấy đi đâu, nên ra tay nơi nào là tiện nhất.” Anh cười bổ sung, “Có thể tôi đoán sai hoàn toàn, nhưng đã là vệ sĩ thì phải hoài nghi đủ hết mọi tình huống. Việc trong phạm vi chức trách, mỗi một điểm bất thường, tôi đều sẽ xem là uy hiếp với cô Sầm mà loại bỏ ngay.”

Yanus quan sát anh hồi lâu, đột nhiên cảm nhận được, hình như Sầm Kim biết cách nhìn người hơn mình nhiều.

“Cho nên?”

“Cho nên lộ trình này không dùng được nữa. Ít nhất là... không thể dùng trong kế hoạch thật.”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Lễ Vappu (hay Wappu): Lễ hội mùa xuân ở Helsinki, một trong 4 dịp lễ truyền thống lớn nhất của Phần Lan. Từ chiều 30/4, người dân sẽ tổ chức những bữa tiệc hay picnic ngoài trời, ăn tippaleipä (bánh mì chiên áo đường) và uống sima (rượu mật ong).

Ngày này sinh viên cũng ăn mừng năm học sắp kết thúc, họ đội nón trắng, mặc áo len quần đủ màu sắc, đổ về trung tâm để thực hiện nghi thức đội nón cho tượng Amanda.

[2] Kämp: Nguyên mẫu của khách sạn nhắc tới trong truyện (tác giả chen 1 chữ vào tên Trung của khách sạn này nên mình cũng biến tấu đôi chút nhé:D)

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Chuyện xảy ra đột ngột, sau khi thảo luận, áo thụng đưa nhóm Vệ Lai cùng đi gặp Sầm Kim.

Lúc đến nơi đã là nhá nhem tối. Chị giúp việc theo giờ mở cửa cho họ, trong phòng khách có một người đàn ông đang xách giỏ định ra ngoài.

Đó là người da vàng, mập lùn, mặt tròn, nở nụ cười xã giao “vui lòng khách đến vừa lòng khách đi”. Áo thụng bắt mắt như thế, ông ta chỉ chăm chăm nhìn Vệ Lai, Vệ Lai cũng nhìn lại: Cùng có cảm giác đối phương là người quê mình.

Khi đến gần, Vệ Lai nghe được mùi vị đặc biệt, là hỗn hợp của hơi khói dầu, nước rửa chén, hành lá, gừng tươi.

“Người Trung Quốc? Đầu bếp?”

Người kia vui mừng quá đổi: “Đồng hương, tôi cứ bảo sao giống dân Trung thế.”

Vừa nói vừa tranh thủ đưa danh thiếp: “Có rảnh thì đến đây nhé, nói là bạn tôi, sẽ được ưu đãi.”

Đúng là đầu bếp thật, Lâm Vĩnh Phúc, bếp trưởng Thiên phủ Hoa Hạ.

Người Hoa mở nhà hàng Trung ở hải ngoại, đặt tên cứ phải khí thế ngút trời, ví như Long quán, Đại Thượng Hải, lầu Trung Hoa... Nai ghé qua ngó danh thiếp, hỏi rành mạch: “Các bác có sủi cảo chứ?”

Đầu bếp trợn mắt nhìn, chừng như không tin anh giai da đen này nói được tiếng Trung.

Vệ Lai hỏi: “Bác quen cô Sầm à?”

“Cô Sầm từng đến nhà hàng chúng tôi, lần ấy dùng thử mấy món thấy rất hợp khẩu vị nên hẹn ngày để tôi tới nấu tận nhà luôn.”

Vừa nói vừa quơ quơ giò giò, các thứ chai lọ bên trong va xúng xoảng, đại khái là dầu muối tương dấm.

“Bắt đầu từ khi nào thế?”

“Mới gần đây thôi.”

Ở nhà hàng có người chờ thay ca, Lâm Vĩnh Phúc phải về gấp, không tiện trò chuyện lâu, ra đến tận cửa mới sức nhớ điều gì, bèn đứng từ xa vẫy tay với Nai: “Có sủi cảo đấy, cả bánh bao nữa!”

Vệ Lai hỏi thử chị giúp việc, hóa ra không chỉ có Lâm Vĩnh Phúc nấu ăn cho Sầm Kim. Cô thích đồ Tây và đồ Nhật hơn, nên vẫn còn một chuyên gia ẩm thực món Tây và một bếp trưởng món Nhật nhận điện thoại tới nấu tận nhà.

Song, đều là vừa bắt đầu dạo gần đây.

Chị giúp việc dẫn họ vào phòng ăn.

Phòng ăn rất lớn, lát đá cẩm thạch hơi sẫm màu. Chính giữa đặt một chiếc bàn dài thuần trắng, kiểu dáng cách điệu, bốn góc không có chân, nâng bàn là hai hình người nghệ thuật, đầu đội vai khiêng, đỡ lấy cạnh bàn, nhìn qua còn tưởng đang gồng sức vác cả địa cầu.

Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ ngay trên đỉnh, ánh đèn như phiêu tán, phủ lấy bàn ăn, cũng bao trùm Sầm Kim.

Cô mặc bộ lễ phục satin chéo vai màu xanh biển nhạt, nét xiên không đối xứng ấy toát lên một vẻ đẹp riêng, bờ vai và xương quai xanh uốn thành đường cong tinh tế như họa.

Dây chuyền vẫn không đổi, vẫn là sợi lần trước.

Nghe được tiếng người trò chuyện, cô ngẩng đầu lên, vừa nhác thấy áo thụng liền lập tức đẩy ngay bát sứ trắng trên bàn.

Nhưng Vệ Lai đã nhận ra, trong bát đựng từng khối thịt nhỏ đỏ sẫm, được buộc dây trắng mỏng để cố định hình dạng, là thịt heo kho Đông Pha.

Trên bàn còn đặt một chén nhỏ đậu phụ sốt thịt cua, một thổ đất nhỏ Phật nhảy tường, một đĩa nhỏ măng kho xì dầu, một bát cơm trắng [1].

Tuy ít nhưng tinh túy, đều là các món Trung nổi tiếng, đối với thực khách thông thường thì xem ra đầy dẫu chỉ là đại tiệc — Vị bếp trưởng họ Lâm kia đã tốn kha khá công sức rồi.

Áo thụng lặp lại đề nghị của Vệ Lai cho Sầm Kim, cô chẳng có ý kiến gì khác, chỉ đáp “Được”, “Không thành vấn đề”, rồi nhân thể ký hợp đồng vệ sĩ gồm 3 phần giống nhau.

3 bên cầm lại phần của mình, Vệ Lai lật đến trang có chữ ký. Anh và áo thụng đã ký ngay tại khách sạn, Sầm Kim vừa ký xong. Vết mực chưa khô, ký bằng tên tiếng Trung, nhưng nét cuối của chữ “Kim” ( ) dừng bút theo thói quen, trông giống chữ “Lệnh” ( ).

Hai ngày sau bắt đầu có hiệu lực, cũng là ngày xuất phát.

Bên áo thụng cầm được hợp đồng vào tay, chắc nghĩ gần hoàn thành công việc rồi nên thần thái sáng láng nhẹ nhõm hẳn ra. Vệ Lai lại tương phản, hỏi: “Hai ngày tới các anh có sắp xếp vệ sĩ ở chỗ cô Sầm chưa?”

Yanus hơi sững sốt, lắc đầu.

“Vì con tàu kia, tôi nghĩ nên bố trí thêm vài người đi. Chị giúp việc làm 4 tiếng mỗi ngày, ban đêm ở đây chỉ có mình cô Sầm, rất dễ xảy ra chuyện.”

Yanus ý thức được sơ sót của mình, chợt toát mồ hôi, vội giao cho Sa'ad mau chóng thu xếp.

Vệ Lai lại quay sang Sầm Kim: “Có thể xem qua phòng ngủ của cô chứ?”

Sầm Kim không từ chối, đứng dậy dẫn anh đi nhìn thử.

Phòng ngủ cũng rất lớn, Vệ Lai bước tới cửa sổ quan sát bên ngoài, rồi quay đầu nhìn giường của cô.

Đằng xa có lùm chỗ rất thích hợp để ẩn mình bắn tỉa, vị trí đặt giường này không an toàn. Đêm khuya vắng vẻ, chỉ cần chọn đúng góc độ, mỗi một phát bắn ra đều ghim trúng được vào người trên giường.

Vệ Lai kéo rèm cửa, cho cô vài lời khuyên.

— Đừng mở rèm nữa, ban đêm vẫn vào phòng như thường, nhưng sau khi tắt đèn thì qua phòng khác ngủ.

— Cửa ra vào biệt thự thì chỉ chừa cửa trước, còn lại khóa kín hết.

— Nếu được thì hai ngày này tăng lương cho chị giúp việc, nhờ chị ta ở lại cùng.

Sầm Kim chỉ đáp “Được”, “Có thể”, nhưng nhìn thái độ của cô, cứ thấy đang trả lời qua loa chiếu lệ.

Lúc rời đi, Vệ Lai hỏi câu cuối: “Hôm nay cô Sầm có khách đến thăm à?”

“Nào có, tôi không nghĩ các anh lại tới vào giờ này.”

Trên đường về, Vệ Lai thắc mắc với Nai: “Sao cứ cảm giác cô Sầm này hơi khác thường nhỉ?”

“Đúng đấy.” Nai nhin mãi, chỉ chờ ai đó giật van để xả cho bằng hết, “Lúc vô phòng ăn đã thấy ngồi im lìm, đèn trần nhấp nháy chiếu lên mỗi cô ấy, làm tôi giật nảy mình.”

Trong tích tắc đấy có ảo giác: Cô như một linh hồn thật an tĩnh, hư ảo, không chân thực, thiếu một chút “sức sống”.

Xe dừng lại chờ đèn giao thông. Nai nhìn dòng người đi bộ trên vỉa hè, có cô bé tóc vàng đang khóc oang oang quấy mẹ, có anh chàng vừa ra khỏi siêu thị, ôm lĩnh kính túi lớn túi nhỏ, một cái vấp chân, đồ đạc rơi vãi đầy đất, đành chán nản ngồi xổm xuống nhặt nhanh từng món.

Đúng vậy, con người nên sống thế kia, xác bác xang bang, vội vàng, nồn nóng. Cô Sầm đấy, đang sống mà tưởng chừng chẳng còn liên quan tới thế gian này nữa.

Vệ Lai nói: “Hai lần gặp, cô ấy đều mặc lễ phục dạ hội, anh không thấy kỳ quái sao?”

Kỳ à? Ngược lại Nai thấy cực kỳ đẹp mắt.

“Không chỉ lễ phục, trên mặt cũng trang điểm kỹ lưỡng, mà đây nào phải dịp gì quan trọng. Lần đầu cần phỏng vấn rất nhiều người thì còn miễn cưỡng hiểu được. Nhưng xem hôm nay, chính cô ấy đã thừa nhận mình vốn không hẹn gặp ai.”

“Chẳng phải có ông đầu bếp kia à?”

Phụ nữ đâu bao giờ sửa soạn tỉ mỉ để gặp đầu bếp. Vệ Lai thấy Erin thường luôn như thế, chưa cần ra khỏi cửa thì rất lười trang điểm, cứ mặc kệ tóc rối đầu bù.

Nai nghĩ ngợi: “Hoặc là cô ấy có khách tới thăm thật, nhưng không muốn nói cho cậu biết?”

Cũng có khả năng này.

Vệ Lai thật tò mò: Dạng khách gì sẽ khiến cô ăn mặc cầu kỳ tiếp đón?

Hẳn là một người đàn ông rồi.

***

Trong hai ngày sau, Vệ Lai không còn hỏi han bất cứ tin tức gì bên phía Sầm Kim nữa, toàn bộ giao cho Nai thay mặt liên lạc — Đây là thói quen của anh, ngày hợp đồng bắt đầu có hiệu lực thì lập tức sẽ phải

sống cảnh “người ngậm tăm, ngựa bọc móng, tên căng trên dây”, cho nên trước lúc đó, anh muốn hoàn toàn thả lỏng.

Anh quét dọn nhà trọ trước.

Rồi đến nhà thờ Đá [2], đứng hồi lâu dưới bức tường đắp trên nền đá granite lổm chổm sau vụ nổ, cứ cảm giác nó sẽ đổ ập chôn sống anh bất cứ khi nào, nhưng thực tế không xảy ra.

Vào khu chợ trời ở bên cảng Nam Helsinki, ăn cá tươi muối và dăm bông xông khói cắt lát, mua táo và xuân đào [3].

Ngồi phà sang pháo đài trên biển [4], đến mùa này thì hải đảo khá lạnh lẽo, hoang vu.

Sau đó tạt qua Thiên phủ Hoa Hạ dùng bữa.

Nhà hàng xây bằng vật liệu giá rẻ, trang trí sắc sảo bắt mắt, tô đậm ấn tượng lộng lẫy, tráng lệ. Trên hộp đèn bảng hiệu có sơn nhũ vàng một con rồng Á uốn lượn, bên trong đặt bàn thờ Quan nhị gia mặt đỏ. Nơi cửa ra vào là hòn giả sơn bằng đá Thái Hồ, trên núi có hai ông lão đánh cờ, bao quanh chân núi là hồ nước chừng hơn 1/3 mét vuông, dưới đáy thả dăm ba con cá chép giả.

Vài nhân viên đang bày biện chậu cây cảnh thường xanh vừa được đưa tới vào cạnh hòn giả sơn.

Sơn, thủy, cây xanh, ngụ ý căn cơ, tài vận không ngừng sinh trưởng, nhằm trông mong công việc làm ăn phát đạt, phát lộc phát tài.

Vệ Lai gọi đầu phụ Ma Bà, gỏi sồi tam vị, tôm xào Thượng Hải, và bánh bao rán hấp [5]. Chưa đến giờ cơm nên còn vắng vẻ, Lâm Vĩnh Phúc nhiệt tình ra tận bàn đón khách.

“Đồ ăn hợp khẩu vị chứ? Có rảnh nhớ ghé thường xuyên, nếu thấy được thì hoan nghênh quý khách dẫn bạn bè đến cùng. Chờ qua ít lâu nữa sẽ nhập thêm rất nhiều trứng, thịt, rau tươi, khi đó có thể làm các món theo mùa, quý khách nhất định phải đến thưởng thức hương vị tươi ngon.”

Vệ Lai tiếc nuối: “Sắp tới không được rồi, tôi phải đi xa nhà một chuyến.”

Lâm Vĩnh Phúc còn thấy tiếc hơn: “Thật không khéo, các món đặc dầu đỏ tương [*] thì quanh năm suốt tháng đều có, đồ tươi đúng mùa chỉ ăn được một thời gian ngắn thôi.”

[*] Thường để chỉ món Thượng Hải, dùng nhiều dầu ăn và nước tương, có màu đỏ hay nâu, vị đậm đà.

Khi tính tiền đúng là có giảm giá, còn tặng anh một chậu lan ý [6].

Đây là chậu hoa nhỏ bằng sứ Thanh Hoa. Cây trồng trong đất, phiến lá biếc xanh, ngay giữa lớp lá là nhành hoa vươn thẳng lên cao. Hai bông mo trắng sứ hơi cuộn lại, trông như tấm khăn lụa choàng trên mũ Vô Lượng Thọ của Quan Âm Bồ Tát [7].

Lâm Vĩnh Phúc nói: “Tặng thêm, chẳng đáng bao nhiêu, nhưng đem lại may mắn. Cậu sắp đi xa nhà mà nhỉ? Nhìn đóa lan ý này xem, y hệt cánh bướm, tức là thuận buồm xuôi gió, đảm bảo cả đường bình an.”

Vệ Lai nhận lấy, hơi đỏ khốc đỏ cười: “Thứ này không tiện đem theo đâu.”

“Ai bảo đem theo chứ, phải để trong nhà, nhờ bạn bè chăm hộ cậu. Cây cối linh lắm, nếu cậu bình an thì nó sẽ mọc rất khỏe.”

Ông ta khề giọng: “Người đi xa nhà cũng giống như thả điều bay cao, trong nhà nên có thứ gì giữ chặt sợi dây, cứ níu lấy, phải thế cậu mới ngóng trông ngày về.”

Vệ Lai cảm ơn ông ta.

Chậu hoa rất nhỏ, Vệ Lai đặt gọn trong lòng bàn tay. Trước tiên anh ngồi một đoạn có tàu điện, sau đó đi bộ về lầu trọ.

Do vừa nghe vài lời của Lâm Vĩnh Phúc, rất nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu.

— Năm xưa cũng là đi xa nhà, theo chiếc thuyền vượt biên phiêu dạt giữa đại dương. Dây điều thả ra khi ấy, chắc là đã sớm đứt mất giữa đường, thế nên anh không nhớ nhà, nhà cũng chẳng cần anh.

— Có lẽ thật sự là duyên phận, chuyến đi này có hai người, lan ý vừa đúng trở ra hai đóa hoa.

Trở lại quán bar, Erin nhận lấy chậu lan ý, nhìn trái ngó phải: “Nhờ tôi chăm? Tôi chả biết trồng hoa đâu, lỡ chết mất thì sao?”

“Nó chết tôi cũng toi mạng đấy, cô tính làm thế nào thì làm.”

Erin giận: “Phỉ phui cái mồm.”

Cô ấy đặt lan ý cạnh bể sữa, ngồi chống cằm cẩn thận ngắm nghía. Bông mo được ánh sáng từ bể sữa hắt lên xanh lơ, hai con sữa mặt trắng đến tuổi hưu nhân, lè rề bơi loanh quanh.

Vệ Lai nói: “Trồng hoa đơn giản lắm, cô cứ nuôi sữa thế nào thì chăm nó thế nấy thôi.”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Thịt heo kho Đông Pha:

Đậu phụ xốt thịt cua:

Phật nhảy tường:

Măng kho xì dầu:

[2] Nhà thờ Đá (Rock Church, Nhà thờ Temppeliaukio): Nhà thờ nằm tại thủ đô Helsinki, được xây chính giữa khối đá khổng lồ sau khi đã cho nổ từ bên trong tảng đá. Nơi này có vòm bằng đồng, vách đá để nguyên sơ, ánh sáng tự nhiên đổ xuống từ 180 cửa kính trên trần nhà.

[3] Chợ trời truyền thống Kauppatori:

Cá tươi muối (tuoresuolattu kala, graavikala): Món ăn truyền thống của Phần Lan, thông thường là dùng fillet cá hồi tươi, rắc muối, đường, thì là hay các loại rau gia vị khác, bọc ướp từ vài tiếng đến 3 ngày là có thể ăn ngay.

Xuân đào:

[4] Pháo đài Suomenlinna: Quần thể pháo đài xây trên 6 hòn đảo nằm giữa biển ở Helsinki, là pháo đài trên biển lớn nhất thế giới, được UNESCO công nhận là di sản thế giới. Nơi này cách Kauppatori khoảng 20 phút đi phà.

[5] Đậu phụ Ma Bà: Nguyên liệu chính là đậu phụ non và thịt băm ướp dầu với xì dầu, đem xào cùng tỏi ớt, tương đậu cay, gia vị.

Gỏi sợi tam vị:

Tôm xào Thượng Hải:

Bánh bao rán hấp: Bánh bao có nhân, sau khi nhồi bột, tạo hình thì rán sơ rồi đổ thẳng nước vào chảo, đập vung hấp chín.

[6] Lan ý (peace lily): Còn gọi là bạch môn, buồm trắng, bạch hạc, vỹ hoa trắng, huệ hòa bình.

[7] Quan Âm Bồ Tát với mũ Vô Lượng Thọ dạng khăn trùm:

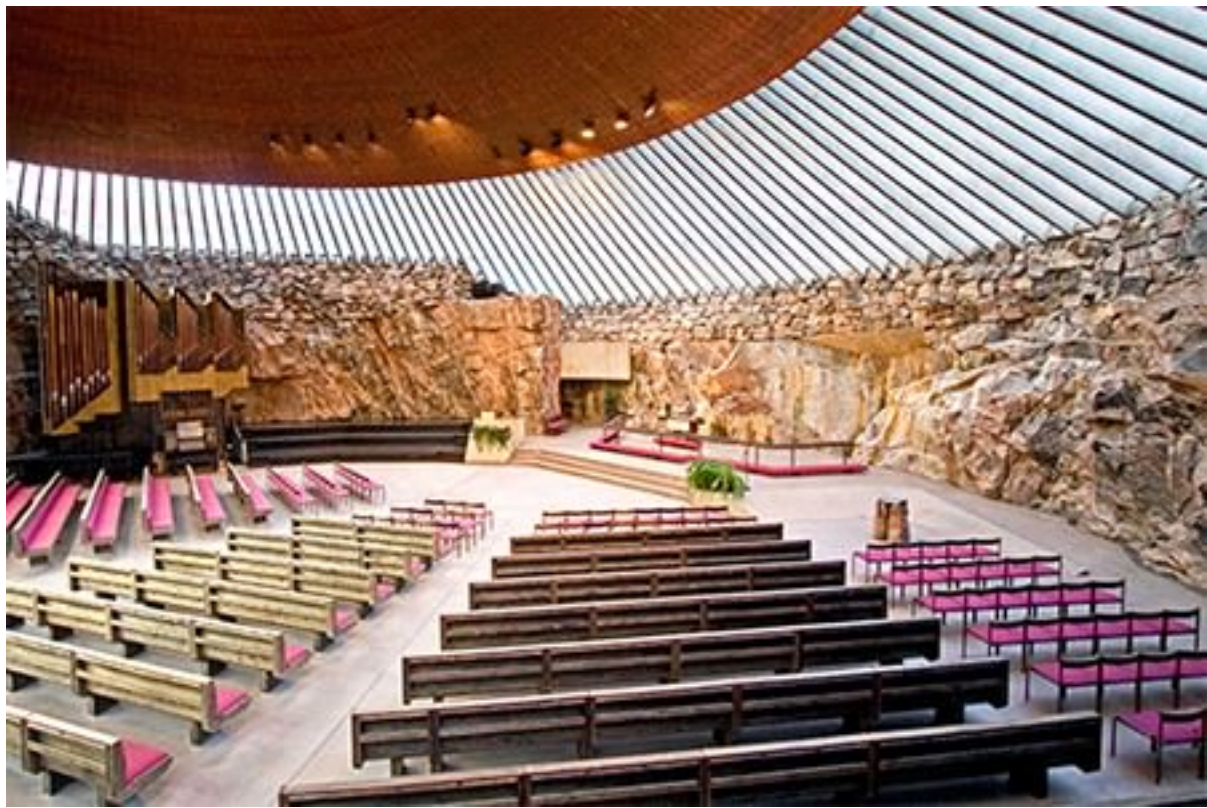

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Vài tiếng trước giờ xuất phát, Vệ Lai sắp xếp túi hành lý rồi lượn qua nhà tắm hơi gần đây để tắm sauna (xông hơi khô).

Dưới chân tường dọc theo lối vào tụ tập đầy đàn ông quần khăn lông, có người hút thuốc, có kẻ uống bia. Vệ Lai nhét túi hành lý vào tủ giữ đồ, sang phòng tắm xối nước sơ qua, xong thì vào phòng sauna.

Không khí ở đây vừa nóng vừa ẩm, đông người đến bất ngờ. Những cơ thể trần trụi ẻo uột trắng phau ẩn hiện giữa màn hơi nước sức hương thảo mộc. Anh chọn một chỗ ngồi xuống, mau chóng túa mồ hôi đầm đìa. Vài người chịu hết nổi oi bức thiêu đốt mà lần lượt rời đi. Chưa qua bao lâu, một bóng dáng quen

thuộc bước vào, vác theo bó lá bulô ướt mềm.

Vệ Lai hươ hươ tay ra hiệu.

Nai ngồi xuống bên cạnh, chia đôi bó bulô cho anh. Biên độ động tác của anh ta khá là khoa trương, còn hết sức khí thế cầm bó lá quét quét đập đập giúp Vệ Lai, xong lại tự quét cho mình — Máy người gần đó chắc thấy hơi bực nên hoặc là nhích ra xa xa, hoặc đổi qua phòng sauna khác.

Hai tên, chẳng có chút xú ý thức đạo đức công cộng nào, độc chiếm hơn phân nửa căn phòng.

Cùng trao đổi chìa khóa tủ giữ đồ đeo trên cổ tay rồi dặn dò vài lời, đều là Nai nói.

“Tất cả đã bố trí xong. Tôi sẽ xách hành lý của cậu ra xe sẵn. Đến lúc đó, cậu dẫn cô Sầm đi từ lối cửa sau, xuôi theo làn xe một đoạn sẽ thấy xe đỗ trong rừng ven đường.

“Người Saudi chia ra hai lộ trình sáng tối khác nhau. Ngoài sáng là đoàn chuyên gia đàm phán tại thủ đô Mogadishu của Somalia, công khai chuyên trách việc tìm kiếm cơ hội đàm phán với hải tặc, tiếp nhận phỏng vấn, mở họp báo, thỉnh thoảng lại gửi thông điệp hô hào lên án; trong tối chính là bên cô Sầm này, cần hạn chế đối ngoại, vì sợ phát sinh biến cố nên phải tiến hành bí mật.

“Họ sẽ tỏ vẻ như hết thấy vẫn bình thường, theo đúng đề nghị của cậu, còn đặt vé bay chính xác lộ trình đã hủy bỏ kia. Không ai biết thực ra chúng ta đã đổi qua tuyến đường khác, sẽ khởi hành ngay hôm nay luôn.

“Đồ gởi trong tủ có cả điện thoại, là sim mới, chỉ riêng tôi, Cây Cacao, người Saudi và phía Cá Mập Hồ biết số. Cá Mập Hồ làm một trận lớn vậy, nghe đâu cũng đang lo sốt vó nên hành động kín kẽ hơn trước rất nhiều. Địa điểm gặp mặt cứ bị hện lần hện lửa mãi chưa quyết định, giờ vẫn phải chờ gã báo sau.”

...

Mọi sự đã sẵn sàng, Vệ Lai cũng chịu cái nóng hầm hập ở đây đến cực hạn rồi. Lúc đứng dậy chuẩn bị rời đi thì vỗ vai Nai: “Hẹn gặp lại.”

Lần nói “Hẹn gặp lại” gần nhất là sắp sửa đến Lapland, lặn mất 4 tháng. Lần này, có lẽ thời gian sẽ ngắn hơn chút.

Anh qua phòng nước lạnh trước, đứng dưới vòi phun chính công tắc đến nấc “cực lạnh”. Nước lạnh trút thẳng lên đầu, phủ ướt khắp mặt, các lỗ chân lông đang căng ra lập tức co chặt, cảm giác sảng khoái gần như biến thái chạy dọc toàn thân.

Lau khô thân thể, mở tủ giữ đồ.

Đầu tiên là thấy một tấm thiệp, chữ của Nai, lưu loát bay bướm, chúc anh lên đường thuận lợi. Trên thiệp sực nức mùi thơm, đoán chừng Nai lại lén xịt không ít nước hoa của Eve rồi.

Kế tiếp là bộ quần áo mới nguyên, từ nhỏ nhất như đồ lót, bít tất, cho đến thiết yếu như áo khoác, dây lưng, đều được chuẩn bị đầy đủ hết. Cũng như trước kia, không có nhãn hiệu, luôn là hàng đặc chế theo đúng y sở thích và kích cỡ của anh.

Vệ Lai mặc quần áo nghiêm chỉnh, lau khô tóc, cuối cùng lôi từ tủ giữ đồ ra một túi quà.

Chiếc túi không dán kín, bên trong để lộ phí, có đủ các loại đồng Dollar, Euro, Koruna, thêm cả điện thoại, một tấm thiệp mời, một chiếc mặt nạ mỏng phồng theo nhân vật Mặt Nạ Sắt, búng thử vào nghe kêu canh cách.

***

Lần thứ ba đến chỗ Sầm Kim.

Bầu trời đã tối mịt, trong ngoài biệt thự mở đèn sáng choang, đang vang vọng tiếng nhạc, mông lung như dòng khói của thứ hương trầm chảy ngược [1], theo dốc đường trôi thẳng xuống xoáy sâu.

Vệ Lai đứng trong bóng cây đen sẫm, thử lắng nghe.

Đây là một bài hát rất xưa, rất nổi danh của nhóm Guns N' Roses, bản «Don't cry». Ca khúc của Guns N' Roses, nhạc cũng giống tên, cuồng bạo, mãnh liệt, tưởng chừng đang muốn đập cả thế giới nát tan. Duy chỉ có bài này, bi ai, day dứt, da diết, xót xa, nghe chừng đã khóc cùng ngàn vạn người chất chứa thương đau.

Người gánh thương đau luôn ấp ủ một nỗi niềm riêng, mà nỗi niềm ấy thường gắn liền với một ca khúc.

Tiến đến gần hơn, xen giữa tiếng nhạc là đủ loại tạp âm, vui cười huyền ảo, tán gẫu ồn ào, chỉnh âm nhạc cụ, tất cả pha trộn thành một nỗi thập cẩm, không thể nghe ra gì nữa.

Trước cửa có người chặn lại, yêu cầu anh trình thiếp mời.

Lúc đưa cho họ, Vệ Lai mới phát hiện trên đó in poster vở opera «A Masked Ball» (Vũ hội hóa trang) của Verdi ở Anh, bên cạnh là hàng ca từ của ca khúc cùng tên do Leon Russell viết.

— Giữa chốn vũ hội quanh hiu này, liệu rằng ta có vui chăng?

Người Saudi làm việc đúng là quá tỉ mỉ, một buổi tiệc dùng để che mắt, thế mà ngay cả thiếp mời cũng bày vẽ tinh tế đến vậy.

Anh đeo mặt nạ lên, đẩy cửa đi vào đại sảnh. Ánh đèn bên trong yếu ớt, mờ ảo, âm thanh ồn ã quẩn theo dòng người ra vào quây rượu tự phục vụ. Ở đây có đủ loại nhân vật: Phi công thể chiến II bị vỡ kính phòng hộ, Darth Vader trong Star wars, còn thêm Monroe đội tóc giả vàng óng.

Ngẩng đầu nhìn, Sầm Kim đang nhào người tựa lên lan can lầu hai. Cô mặc chiếc váy cúp ngực đuôi dài bằng satin xám bạc, kết hợp với chuỗi vòng đeo vai thạch anh. Sau lưng là tấm màn lớn đen tuyền phủ từ trần nhà xuống, che khuất toàn bộ căn phòng lầu trên. Giữa màn là biểu tượng Batman đang rộng áo choàng cánh dơi đón gió.

Đầu ngón tay cô kẹp điều thuốc đen mảnh dành cho nữ, nhưng cũng giống lần trước, rất hiếm khi đưa lên hút, chỉ thi thoảng gõ nhẹ vào lan can. Một ít tàn thuốc khó nhận thấy rơi cả vào đầu Hitler gắn nhúm ria giả đứng ở dưới.

Vệ Lai lên lầu, lúc bước qua cạnh Sầm Kim, cô rũ mắt xuống, nói ngắn gọn: “Đi từ chỗ áo choàng vào.”

Hóa ra áo choàng Batman không phải một tấm vải liền, Vệ Lai vén một khe nhỏ, lách mình len qua.

Tấm màn lớn dày nặng nên phía sau yên tĩnh hơn nhiều. Cửa căn phòng cách đó không xa để ngỏ, có ánh đèn hắt ra.

Vệ Lai đi đến thì thấy cậu áo thụng Sa'ad ngồi trên sofa, đứng cạnh là một cô gái cao gầy, chỉ mặc áo ngắn và quần cộc bó sát, để lộ đáng người mỏng vênh eo thon, đường cong tha thướt.

Cô ta đang đeo mặt nạ nửa mặt Venetian Princess màu bạc, dọc bên rìa có chạm khắc họa tiết tinh xảo, tô điểm thêm bằng ngọc trai, thạch anh, ruy băng lụa và lông vũ.

Gặp Vệ Lai vào, cô ta giật mình khẽ thốt một tiếng.

Bấy giờ Vệ Lai mới nhớ tới mặt nạ sắt của mình, bèn gỡ hẳn ra, cô gái kia cũng tháo mặt nạ xuống.

Đây là một cô gái Đông Âu trẻ tuổi, rất xinh đẹp, mắt nâu xám, tóc nhuộm đen, vai ngang, đuôi tóc uốn cong.

Vệ Lai nhận xét: “Giống thật.”

Cô gái cực kỳ nhạy bén, vừa nghe đã biết ngay anh là người mình: “Còn chưa làm y hệt được, người phương Đông khá ốm, tôi nhìn đói hai ngày...”

Cô ta chỉ bờ vai hơi đầy đặn của mình: “Vấn chẳng thể gầy xuống. Bởi vậy cô Sầm phải chọn lễ phục có chuỗi vòng đeo vai, kết hợp với ánh sáng mờ và mặt nạ, trang sức, tôi nghĩ sẽ rất khó phát hiện...”

Đang khi nói chuyện thì Sầm Kim đi vào, ra hiệu cho cô gái kia cùng sang phòng trong để đổi y phục.

Vệ Lai ngồi xuống cạnh Sa'ad, Sa'ad đưa anh một mảnh giấy: “Vé tàu này.”

Vé tàu? Vệ Lai nheo mắt nhìn cho kỹ, đây rõ ràng là nửa mẫu giấy xé từ cuốn sổ nào đó, ngoài mép lam nhám như bị chó gặm, bên trên viết nguệch ngoạc gì đó, căn bản không thể phân biệt được là tiếng Phần Lan hay tiếng Anh.

Sa'ad thì thào: “Các anh đến cảng Turku, lên tàu, qua Thụy Điển, vào Stockholm, ở đó có sân bay lớn thứ 3 Bắc Âu.”

Vệ Lai gấp gọn “vé tàu” lại, bỏ vào túi: “Ngồi tàu là tốn thời gian nhất đấy.”

Cảng Turku có chuyến cố định giữa Phần Lan và Thụy Điển, cả hành trình mất chừng hơn 10 tiếng. Đây là loại phương tiện giao thông chậm nhất, rẻ nhất.

Sa'ad gật đầu: “Thời gian là thứ yếu thôi, quan trọng nhất là bảo mật.”

“Hẹn mấy giờ đến nơi?”

“Càng sớm càng tốt, chừng vài ba ngày tính từ hôm nay là được. Anh ra Turku thì qua cảng dầu, tìm một người tên Tapion, lão sẽ sắp xếp cho.”

“Tôi Thụy Điển rồi làm gì tiếp?”

Sa'ad cười gượng: “Chúng tôi vẫn đang tính toán... Khó mà chọn ra được tuyến đường an toàn tuyệt đối, đến khi đó sẽ báo cho anh sau.”

Cũng phải, Vệ Lai từng nghe qua, khói lửa chiến tranh ở châu Phi mới được dập tắt khoảng vài năm nay, nhưng hiện vẫn còn mấy khu biệt lập, thỉnh thoảng lại nổ ra xung đột.

Sierra Leone nội chiến 10 năm vì kim cương, Hollywood còn dựa theo đó dựng thành bộ phim «Blood Diamond» (Kim cương máu), nam bắc Sudan là vì tranh đoạt mỏ dầu, Congo là vì mỏ vàng, Kallon là thù hận sắc tộc, Somalia thì khỏi phải nói... Chiến tranh khiến cho việc kiến thiết cơ bản bị thụt lùi, đến thời hậu chiến, rất nhiều nước còn chẳng có nổi một hãng hàng không quốc gia.

Vệ Lai chau mày: “Sao không bay qua Kenya luôn?”

Sa'ad lắc đầu: “Kenya lệch xuống phía nam rồi, đất Somalia là hình tam giác dài, hang ổ hải tặc lại đặt tại Bosaso ở phương bắc. Nghe nói mới đây chúng đã đánh tiếng qua, rất có thể sẽ dàn xếp đàm phán tại vùng biển quốc tế...”

Chợt cửa phòng trong bật mở.

Cô gái Đông Âu bước ra trước, toàn thân là phục trang lộng lẫy, chiếc lông vũ trên mặt nạ lay động nhẹ nhàng. Mắt cá sáng rực, giả được hạt châu.

Phía sau là Sầm Kim, rốt cuộc cô đã không còn mặc lễ phục, giờ là áo khoác liền mũ bằng vải bó dày màu xanh bộ đội, quần jeans đen, giày skate trắng, trông thoải mái hơn hẳn lúc sửa soạn cầu kỳ, thấy rõ vẻ nhẹ nhàng sau khi tẩy sạch phần son.

Bỗng có tiếng bánh xe lộc xộc vang lên, hình như cô đang kéo vali hành lý, đoạn quay sang nhìn Vệ Lai: “Phiền anh...”

Vệ Lai đứng dậy bước qua. Anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, đâu thể để cô tự xách vali suốt chuyến đi.

Ngặt nổi, đến nhìn tận mắt, đầu cũng phình to.

Cái thứ quái vật kênh càng kia, phải cao tới hơn thước đấy nhỉ?

Nhét cả anh vào chắc cũng vừa luôn đấy nhỉ?

Anh chỉ mới thấy vali khổng lồ này của lưu học sinh ở sân bay quốc tế, khi đó còn đoán, chắc là bên trong chứa đủ xoong chảo nồi niêu chén bát muối vạc xô chậu thùng...

Hành trình này không cố định, khó mà đảm bảo lúc nào cũng có xe chở. Cây Cacao từng kể, một số góc ngách trong rừng chỉ dùng được xe đạp, một số khu vực cần cưỡi lạc đà, chẳng lẽ anh phải vác nó giúp cô suốt quãng đường?

Chiếc vali trượt thẳng ra ngoài, Vệ Lai phản xạ nhanh nhạy nhấc đầu gối chặn lại.

Sai lầm nên bị triệt tiêu ngay trong trứng nước.

Sầm Kim tỏ ra khó hiểu nhìn anh. Vệ Lai cười: “Cô Sầm đem nhiều thứ quá vậy?”

“Nhu yếu phẩm cả đấy.”

Cậu áo thụng và cô gái Đông Âu thắc mắc ngoài đầu nhìn họ, Vệ Lai đổi qua tiếng Trung. Cùng là người Trung Quốc, “việc nội bộ”, trong nhà giải quyết với nhau là được, không nên diễn trò cho người ngoài xem.

“Có thể phiền cô Sầm đổi một chiếc ba lô, để tôi giúp cô thu gọn bớt hành lý chứ?”

Chặn vali lại, anh quyết định tuyệt đối không nhượng bộ.

Nhìn thử túi hành lý của anh xem, nhẹ tới mức quăng lên trời làm điều luôn còn được. Anh tôn trọng phụ nữ sẽ có hành lý “nặng” chút đỉnh, nhưng đâu thể nặng đến cỡ này.

Phía trước vẫn còn bao nhiêu ngày phải đồng hành, nếu gió đông không át nổi gió tây thì gió tây sẽ thổi bạt gió đông — Anh chẳng phải mấy người áo thụng, không cần nhờ cậy cô, không cần mềm mỏng nén giận. Mới bắt đầu mà đã muốn được nhường nhịn vô nguyên tắc vậy, khó đảm bảo về sau cô sẽ không hóa ra đại bàng, động một tí là bay thẳng lên 9 vạn dặm, xách pháo phòng không ra bắn cũng chẳng rơi nổi.

Sầm Kim quan sát anh hồi lâu, từ đầu tới cuối Vệ Lai vẫn giữ nguyên nụ cười, chẳng hề có ý lui bước.

Cuối cùng, cô quay vào phòng trong tìm ba lô.

Vệ Lai thở phào ra, đoạn lật vali lại kéo khóa mở rộng.

Cảnh tượng đập vào mắt, anh thầ m mắ ng: “Đậu nà nh.”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Hương chảy ngược: Loại hương khi đốt thì khói không bay lên mà chảy xuống, có nhiều loại hương liệu như hương trầm, hương đàn, hương hoa...

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Sầm Kim cầm tới một chiếc ba lô đeo vai màu đen.

Vệ Lai nắm cả 5 khung mắc áo, dùng chút sức kéo soạt ra.

Cô mang theo 5 bộ lễ phục, toàn loại đầm dài, màu sắc và kiểu dáng khác nhau, được bảo quản trong bao chuyên dụng cứng cáp nên khá nặng. Phía dưới xếp lẫn lộn 5 hộp giày trong suốt, gồm đủ kiểu giày cao gót để đi phối hợp.

Sầm Kim “À” lên, rồi bình tĩnh như thường giải thích: “Anh Vệ, vấn đề này thuộc về thái độ sinh hoạt cá nhân. Tôi nghĩ, phụ nữ sửa soạn đẹp để đâu có gì đáng chê trách. Người khác nhìn vào, thấy vừa mắt hay không, đều là việc của họ.”

Lời này cũng có lý, Vệ Lai cười cười: “Cô Sầm à, tôi nghĩ chúng ta đều đã nhất trí, lần này cô đi Somalia là để đàm phán, không phải tham dự thảm đỏ.

“Người Saudi đã có đoàn chuyên gia đàm phán tại Mogadishu, phóng viên sẽ không qua đây quay phim chụp ảnh cô đâu. Tất nhiên, phụ nữ thích tô điểm khoe sắc là không sai, nhưng đã vào địa bàn của hải tặc, tôi cho rằng cô nên hạn chế lại để tránh bị dòm ngó, dẫn đến rầy rà lời thôi không cần thiết.

“Hơn nữa, mấy bộ này đều là hàng hiệu, lấy ra mặc lỗ đâu va quẹt làm rách mất thì tiếc lắm. Chờ khi nào quay về, cô sẽ có nhiều thời gian ăn diện thật đẹp, chẳng vội trong một chốc một lát. Tóm lại là không cần đem theo mấy thứ này.”

Anh bỏ lễ phục lên chiếc bàn gần đây, rồi xếp chồng hộp giày sát bên, cố gắng thực hiện động tác này chậm thật chậm — Chuẩn bị sẵn, nếu cô phản đối thì lại cò kè mặc cả một phen, hoặc là để cô giữ lại bộ nào đó tượng trưng.

Đây cũng là đàm phán, cần chừa một khoảng chênh lệch.

Ngoài dự kiến, Sầm Kim thế mà chẳng nói gì.

Tiếp theo là một hộp trang điểm cực nặng, mở ra thấy có chia tầng chia ngăn, không còn chỗ trống, chỉ riêng son môi, nước hoa thôi đã hơn mười mấy loại.

Vệ Lai dẫn đo giấy lát, rồi cũng đặt lên bàn. Ánh mắt Sầm Kim biến ảo khôn lường, chờ anh giải thích.

“Cô Sầm ạ, hiện giờ châu Phi đã vào hè, ở một vùng nóng bức như thế, bất kể có trang điểm ra sao thì cũng nhanh chóng trôi sạch theo mồ hôi, vẽ vôi đều chỉ tổ phí thời gian, uống công vô ích, bởi vậy... tôi nghĩ không cần đem theo.”

Ánh mắt Sầm Kim hơi do dự, chuyển từ người anh qua hộp trang điểm. Ấy thế mà, thật là khiến người cảm động rơi lệ, cô vẫn chẳng nói gì thêm.

Kế tiếp sau đó...

Hộp da đựng dụng cụ vẽ, mở ra, bên trong có một xấp giấy và bút chì đủ loại độ cứng, ước chừng hơn 20 cây.

Đây là sở thích cá nhân, anh suýt chút muốn để cô giữ lại. Đáng tiếc hộp dụng cụ này quả thực quá nặng, vả lại, ba lô của cô đâu chứa hết nổi.

Lường lự một lúc, chiếc hộp cũng bị đặt lên bàn.

“Cô Sầm ạ, tuy xét tổng thể châu Phi kém phát triển thật, nhưng tôi tin rằng mấy thứ như giấy và bút chì vẫn chưa đến mức hiếm có khó tìm, cho nên, không cần đem theo.”

Sầm Kim giữ nguyên thái độ, chẳng tỏ ý phản đối, đổi lại là Vệ Lai nhìn không thấu — Quá trình “thu gọn” diễn ra quá thuận lợi, chẳng biết có phải cô đang chờ tập trung chuẩn bị bùng nổ không.

Anh cứ tiếp tục, dựa vào lý do “không cần đem theo”, đồ đạc chất đống trên bàn càng lúc càng nhiều, bày la liệt ngổn ngang, nom như oán phụ bị đẩy vào lãnh cung, mở tròng tròng đôi mắt chẳng cam lòng.

Lại vô tình lôi lên một túi lụa, dây buộc miệng túi lỏng ra, nửa kín nửa hở để lộ cảnh xuân. Là chiếc quần lót ren cạp trễ mỏng tang, có đính kim sa lấp lánh ánh bạc.

Bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, Vệ Lai hơi lúng túng, hấp tấp buộc kín nhét vào ba lô.

Sầm Kim đột ngột ngăn lại: “Khỏi đi, theo lý thuyết, con người là do vượt tiến hóa thành, mà vượt thì cần gì thứ vớ vẩn đấy, con người cũng chẳng cần nốt. Bởi vậy, không cần đem theo.”

Vệ Lai chỉ giả vờ chưa nghe, cũng chẳng bị cô đả kích. Làm nghề dịch vụ mà, khó tránh khỏi phải chịu tí châm chọc khiêu khích, coi như gió nhẹ thổi bù tóc thôi.

Thu gọn xong, ba lô khá trống trải. Vệ Lai tự xét lại có phải mình làm hơi quá không, ngẫm nghĩ chút, mở hộp dụng cụ vẽ ra, quần một xấp giấy quanh vài cây bút chì, rồi nhét vào túi bên hông ba lô.

Lại ấn mở hộp trang điểm, đề nghị cô chọn một thỏi son, lý do là: Nếu trên đường xóc nảy khó chịu, mặt mũi bơ phờ thì nên thoa vào, thêm ít màu sắc sẽ trông có tinh thần hơn.

Ngón trỏ của Sầm Kim khẽ cong lên, lựa lấy thỏi son vuông vàng kim từ dãy son dựng ngay ngắn trong hộp, cầm vào lòng bàn tay, nói: “Anh Vệ này, đây có tính là vừa đầm vừa xoa không nhỉ? Đợi ít lâu nữa, chắc anh cũng ngồi vào bàn đàm phán được đấy.”

Vệ Lai coi như đang được tán dương: “Cô Sầm quá khen rồi.”

Gần đến giờ xuất phát, cô gái Đông Âu vén màn, thong thả bước ra ngoài. Thời gian đã ước định sẵn, ngay lúc này, tiếng nhạc đột nhiên vang dội sôi nổi khí thế, ánh đèn chiếu xuyên qua tấm màn được chuyển đi, chừa lại một mảng tường tối đen lay động.

Sầm Kim tự khoác ba lô, mở cánh cửa nhỏ bên mặt hông, phía trước là một chiếc thang hẹp, thông ra cửa sau.

Cô lần mò bật đèn cầu thang, hỏi anh: “Anh Vệ, tôi phối hợp đến vậy rồi, có phải sẽ sống được thêm ít lâu không?”

Giọng điệu đầy châm biếm, tự nói tự đi xuống trước.

Sa'ad bỗng nhiên căng thẳng, vô thức liếm môi, quay qua dặn anh: “Anh Vệ, xin hãy bảo vệ cô Sầm thật tốt. Tàu của chúng tôi, còn cả những người trên tàu... đều ký thác hi vọng rất lớn vào cô ấy...”

Vệ Lai trả lời: “Nhìn từ góc độ quan hệ tiền bạc, cô ấy là khách hàng, tôi là vệ sĩ; nhìn từ góc độ giới tính, cô ấy là phụ nữ, tôi là đàn ông. Bất kể là theo góc độ nào, tôi cũng sẽ dốc sức lo cho cô ấy.”

Sa'ad không biết dặn thêm gì nữa, hai người trước mặt này đều là cao thủ, so với họ, cậu ta nhiều lắm chỉ là một nhân viên tạm thời vô cùng bình thường.

Cậu ta dõi theo cả hai đi đến cuối cầu thang, nhìn Vệ Lai đẩy cửa ra một khe hẹp chừng bàn tay, kiên nhẫn quan sát động tĩnh bên ngoài thật lâu, đoạn chụp ngay lấy vai Sầm Kim.

Cửa thoát mở thoát đóng, hơi lạnh còn chưa kịp tràn vào, người đã mất hút.

Bên mặt còn lại của tấm màn, âm thanh vang động từ vở opera «A Masked Ball» vọng đến, chen giữa giọng tenor cao vút là tiếng dân đen thị thành dồn dập rồi rít, một thể giới láo nháo lao nhao dội thẳng vào tai.

Bất chợt Sa'ad cảm thấy, chọn vở opera này đúng là ý tôi.

***

Dựa theo chỉ dẫn trước đó của Nai, ra khỏi cửa sau, đi xuôi theo làn xe. Suốt quãng đường không trao đổi lời nào cùng Sầm Kim, chỉ vào lúc sắp đến gần xe thì kéo cô lại, ra hiệu đứng yên. Kế đó mở cửa xe, kiểm tra cẩn thận ghế trước ghế sau.

Sầm Kim hỏi: “Là sợ lúc ngồi vào, đột nhiên phía sau có người bật dậy, chĩa súng hay cầm dao cắt cổ phải không?”

Vệ Lai nói: “Nếu phim ảnh diễn mãi như thế, chứng tỏ ngoài đời thực đã từng xảy ra hơn trăm ngàn lần rồi, nên cẩn thận là tốt nhất.”

Anh bảo Sầm Kim lên xe trước, tự mình đi mở cốp sau. Nai làm việc rất chu đáo, túi hành lý đã ở đây, còn thêm một bao thực phẩm đặt sẵn thức ăn khô, nước và một túi giấy da.

Vệ Lai mở túi, bên trong là khẩu Beretta M9 nạp đầy đạn, dao tay gấu Smith & Wesson [1], túi cứu thương và vài ống tiêm có sẵn thuốc gây mê.

Trên giấy nhắn viết: Để giữa biển cổ phát sinh, dùng phòng thân trên đường, đến châu Phi đi tay không.

Vệ Lai hiểu ý anh ta, những vật này chẳng qua được kiểm tra an ninh ở sân bay, trước lúc đó phải quăng đi.

Anh dắt súng vào sau lưng, đóng cốp xe đánh sầm, cầm mấy thứ linh tinh vòng ra trước...

A, Sầm Kim đã ngồi vào ghế lái.

Anh gập ngón tay, gõ gõ lên cửa. Sầm Kim nhìn anh qua tấm kính, không có vẻ muốn dời đi.

Hiểu rồi, Vệ Lai cười cười, vòng qua phía ghế phụ, lên xe, hỏi: “Không giải thích gì à?”

“Cần giải quyết ít việc riêng.”

Vậy không hay lắm đâu.

“Cả tàu và con tin đều nằm trong tay hải tặc, chẳng phải chúng ta nên tranh thủ thời gian à?”

Sầm Kim nổ máy xe: “Anh Vệ, đây đâu phải cứu trợ sau tai nạn, buộc phải xử lý gấp trong vòng 72 giờ vàng. Đàm phán quan trọng nhất là vùng vàng, chớ nên hấp tấp.

“Tính đến hết tháng này, tổng số tàu hàng của các quốc gia rơi vào tay hải tặc đã vượt qua 200 chiếc. Bởi vì đàm phán không thuận lợi, chiếc bị giam giữ lâu nhất là hơn 25 tháng — Mà tôi giải quyết việc riêng chỉ tốn 1-2 tiếng đồng hồ thôi.”

Mãi riu bao lâu cũng không ảnh hưởng tay nghề đón củi, lý do này có thể chấp nhận, Vệ Lai làm động tác “xin mời”.

***

Hướng xe chạy là vào nội thành.

Suốt dọc đường Vệ Lai đều chú ý quan sát trước sau xe, xác định chắc chắn không có ai bám đuôi. Anh nghĩ có khả năng Sầm Kim nhận uy hiếp tính mạng từ stalker (kẻ theo đuôi rình trộm). Một số thống kê đã chỉ rõ, việc rời khỏi hoàn cảnh sống quen thuộc, ví dụ như đi du lịch, chuyển đến quận huyện cách nhà thật xa, hay xuất ngoại, đều là cách hữu hiệu ngăn chặn vài kẻ rình trộm điên cuồng.

“Có thể hỏi một vấn đề chứ?”

“Anh hỏi đi.”

“Bàn tay kia... Cô không biết thật à?”

Sầm Kim cầm vững vô-lăng, chuyên chú nhìn đường xá phía trước: “Tôi cần phải biết sao?”

“Theo tôi nghĩ, đây không phải là bàn tay dùng để đe dọa thông thường, vì dấu răng ở hổ khẩu chính là ký hiệu đặc biệt. Mà đây là ký hiệu, bình thường đều nhằm mục đích để cho người nắm rõ sự tình nhận ra... Cô thử hồi tưởng lại xem, cô từng trải qua những việc gì, có cái nào liên quan tới dấu răng kia không.”

Sầm Kim hơi chau mày, ánh đèn xe xa xa gần gần rọi qua tấm kính, lồng vào nhau, đan thành một biển sáng loang loáng trong mắt cô.

Chiếc xe lượn vòng qua tượng đồng Amanda đặt tại Quảng Trường Chợ ở trung tâm thành phố [2]. Giữa màn đêm tăm tối, một con bồ câu cô độc đậu lại trên mái tóc xoăn gợn sóng của mỹ nhân ngư.

Sầm Kim có vẻ vừa sức nhớ điều gì, hơi ngập ngừng: “Hình như... là có...”

“Có khoảng thời gian tâm trạng tôi khá tệ, nên đăng bài liên tục, công kích đủ mọi hạng người, lời lẽ rất nặng nề...”

Hóa ra cô đăng xã luận tùy theo tâm trạng.

Vệ Lai nghĩ bụng: Cô cũng tự biết mình mắng rất nặng lời đấy.

“Sau thì, đoán chừng là bọn chúng cuống lên, đặc biệt tìm người chuyên viết bài phản kích tôi. Nội dung đại loại như, con mụ da vàng này giống y chó điên, bạ đâu cắn đó...”

“Nói vậy, gửi một bàn tay có dấu răng cho tôi, vì muốn mắng tôi là chó điên à?”

Hình như... giải thích thế vẫn chưa thông suốt lắm. Trên tấm thiệp kia viết “Kế tiếp chính là mi”, đã xác minh đây là một quá trình tuần đúng theo trình tự, tuần hoàn, và xâu chuỗi với nhau.

Chủ nhân của bàn tay, ít nhất cũng phải có một điểm chung nào đó với Sầm Kim.

Sầm Kim giảm tốc độ, ngoặt vào bãi đỗ: “Nhưng xài trò đấy với tôi là vô dụng rồi, nước bọt mà dim chết người được thì đã khỏi cần đánh hai lần thế chiến... Chẳng sao cả, cứ chửi tự nhiên.”

Xe dừng hẳn lại, ngẩng đầu nhìn, đã thấy dòng tên khách sạn rực rỡ bay bướm, trông như được tô đậm bằng ngòi bút ánh sáng, dần dần hòa vào màn đêm trên tầng trời cao.

Khách sạn quảng trường Rita [3].

Có hẹn? Dùng bữa? Gửi nhận đồ?

Đều không đúng, Sầm Kim dẫn anh vào đại sảnh, lên lầu, rẽ phải. Trên hành lang dài bắt đầu xuất hiện biển quảng cáo đứng được dựng tạm thời, trong đó là hình ảnh từng mảnh địa cầu vụn vỡ giữa vũ trụ sâu thẳm.

Tựa đề là: Hướng Đi Của Địa Cầu (nhân loại, môi trường và tương lai)

Đến nghe tọa đàm à?!

Ngay lối vào có đặt một chiếc bàn, cô gái phụ trách ghi danh thễ thọt dặn họ: “Tọa đàm đã bắt đầu rồi, anh chị đẩy cửa vào thì cứ ngồi ở mấy hàng cuối là được. Cố gắng nhẹ chân nhẹ tay nhé, đừng gây ra tiếng ồn...” Vừa nói vừa đưa qua một tập sách nhỏ, “Xin lỗi, chỉ có một phần quà thôi.”

Vệ Lai đứng gần, thuận tay nhận lấy. Đó là cuốn sổ bỏ túi thật mỏng, to cỡ bàn tay, chất giấy sần sùi, anh lại thuận tay nhét vào túi quần sau.

Làm nghề bảo vệ môi trường nghèo thật nhỉ.

Hai người nín thở rón rén ngồi vào hàng ghế cuối cùng.

Buổi tọa đàm này rất thú vị, còn chiếu đèn giống bên sân khấu kịch, trên bục sáng như tuyết, thỉnh giả thì chìm vào bóng tối.

Sầm Kim thì thầm: “Thật ngại quá, chắc là anh không mấy hứng thú với dạng tọa đàm này.”

Ngữ điệu lại chẳng nghe ra chút “ngại” nào cả.

Vệ Lai cười, cũng nhỏ giọng trả lời: “Không sao, vị khách lần trước tôi nhận ấy, còn muốn thường xuyên đi theo thử quần áo phần son, đến mức tôi có thể phân biệt rõ được kiểu dáng nào, tông màu nào có mức tiêu thụ ra sao luôn. Nghề của chúng tôi là kiếm cơm lúc trẻ, học thêm vài kỹ năng cũng tốt. Sau này già cả, có thể đổi sang bán đồ trang điểm, hoặc là làm bảo vệ môi trường.”

Sầm Kim liếc nhìn thoáng qua anh, gương mặt anh nửa sáng nửa tối, đường nét góc cạnh như đao khắc thành, nhờ ánh sáng chiếu vào mà mềm mại hẳn đi.

Trên bục, cậu sinh viên cầm micro bất thành linh phần nộ lấp bắp: “Tôi không hiểu, vì lẽ gì giáo sư Khương Mân lại khẳng khái nói bảo... vệ địa cầu là sai, địa cầu không cần bảo vệ sao? Ngôi nhà chung của nhân loại không cần bảo vệ sao?”

Vệ Lai thầm trả lời trong bụng: Đương nhiên là cần rồi... Loại giáo sư bá láp gì, ngay cả địa cầu cũng không chịu bảo vệ.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Dao tay gấu Smith & Wesson:

[2] Tượng mỹ nhân ngư Havis Amanda: Tác phẩm của nhà điêu khắc Ville Vallgren, biểu đạt sự tái sinh của Helsinki.

[3] Khách sạn quảng trường Rita (Rita's Place Hotel): Thực ra thì đây là tên một khách sạn bên Hy Lạp, tên tiếng Trung chỉ có âm đầu khớp với khách sạn quảng trường Radisson (Radisson Blu Royal Hotel) ở Helsinki, Phần Lan.

Rita:

Radisson:

11. Chương 11

Biên dịch: 1309

Ngay sau đó, một người đàn ông anh tuấn bước lên bục, mỉm cười nhận lấy micro từ tay cậu sinh viên.

Phản ứng đầu tiên của Vệ Lai: Lại dân châu Á.

Gần đây cứ hay thấy dân châu Á, tính ra còn nhiều hơn tổng số lần gặp được trong cả năm trước kia. Ngẫm kỹ, xem ra đúng là hiệu ứng dây chuyền, vì có Sầm Kim nên mới quen biết Lâm Vĩnh Phúc, cũng bởi vì Sầm Kim mà giờ này ngồi ở đây.

Phản ứng thứ hai...

Thông thường vệ sĩ đều có trí nhớ vượt trội, ít nhất cần phải khắc sâu những thứ xuất hiện quanh mình trong vòng 3 ngày — Gương mặt này, anh khá ấn tượng.

Buổi tối vài hôm trước, Nai từng kẹp lấy ảnh chụp người này, hào hứng kể: “Được cái là, thượng đế rất công bằng. Vị hôn phu của cô ấy gặp gỡ người mới ngay trong bệnh viện...”

Thảo nào tự nhiên muốn tới dự tọa đàm, đúng là ý không nằm trong lời.

Micro khuếch đại giọng nói trầm cảm của Khương Mân.

“Ở đây, tôi chỉ muốn sửa đúng một khái niệm cho các bạn. Địa cầu chưa bao giờ cần ai bảo vệ. Hiệu ứng nhà kính, ô nhiễm không khí, mưa acid, sa mạc hóa, từ trước đến nay đều là nhân loại bị đe dọa, chứ không phải địa cầu.

“Nó vốn không bận tâm, liệu thành phần chủ yếu của tầng khí quyển có là nitrogen hay oxygen, nhiệt độ có là 100 độ hay âm 100 độ, có gió lốc 1.000 km/h càn quét mặt đất, hay mỗi ngày có đổ mưa silicate nóng chảy không. Đừng dùng giọng điệu bị ai thống thiết khóc than, rằng địa cầu chồng chất vết thương cần được bảo vệ, nó hoàn toàn không sao cả.

“Chỉ có sinh vật yếu ớt đi trên hai chân như chúng ta mới cần bảo vệ. Về mặt y học, cứ vượt qua nhiệt độ cơ thể bình thường 0,5 độ đã xem là bị sốt, lượng bức xạ sóng ngắn vượt qua 100 Sv đã thành có hại cho cơ thể người, hàm lượng oxygen thấp hơn 6% thì con người sẽ tử vong chỉ trong vài phút ngắn ngủi — Chúng ta trồng cây, chống sa mạc hóa, bảo vệ nguồn nước, giảm bớt ô nhiễm, phát triển khoa học kỹ thuật và tầng ozone, là để bảo vệ địa cầu ư?

“Thử hỏi khi môi trường sống bị tàn phá, khiến con người bị hủy diệt, địa cầu có chết theo không? Xin thưa là không hề, nó chỉ cần thay đổi một bá chủ khác. Tương tự năm xưa thay khủng long bằng loài người, nào ai đoán được, đâu sẽ là bá chủ tiếp theo...”

...

Chỉ ít phút trước, Vệ Lai còn cho rằng Khương Mân là một tay “giáo sư bá láp”, nay anh đã biết, giáo sư quả là phải có tầm nhìn, nói năng phải lý lẽ đâu ra đấy.

Song, anh quan tâm lý do Sầm Kim tới buổi tọa đàm này hơn.

— Một lòng cuồng dại, tình cũ chưa phai?

Không giống lắm, người bị bắt gian lúc trước chính là cô. Huống chi, bây giờ cô ngồi đây mà thái độ vẫn rất bình thường, ngón trỏ còn khẽ nhíp nhíp trên gối.

— Định biến chiến tranh thành tơ lụa, hết duyên làm người yêu nên quay về làm bạn bè?

Cũng không giống, muốn nói lời hòa giải thì khi nào mà chẳng được, đâu cần chọn đúng lúc này? Vả lại, ở cảng Turku vẫn còn chuyến tàu đêm đang chờ đưa họ đến Stockholm kìa.

Bỗng nhiên đèn bật sáng choang, tiếng ồn ào nổi lên, tạm nghỉ 10 phút, nửa buổi sau là tranh luận theo chủ đề.

Thính giả bên dưới bắt đầu lục tục đứng dậy ra ngoài. Hai người Vệ Lai ngồi vị trí cuối cùng nên rút đi đầu tiên, vừa dừng trước hành lang đã gặp ngay Khương Mân và vài đồng nghiệp.

Sầm Kim cúi đầu, nhắc tay vuốt tóc che một bên mặt, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo nhóm Khương Mân, mãi đến khi họ khuất sau cửa phòng nghỉ.

Vệ Lai buồn cười, coi như đang xem kịch, sau đó nhìn đồng hồ — Cô đã đảm bảo, việc riêng này chỉ cần 1-2 tiếng.

Sầm Kim chột thì thào: “Thấy anh chàng tóc vàng mặc vest xám không?”

Thấy, là đồng nghiệp của Khương Mân, người cao lêu nghêu như cây sào trúc xám ngoét.

“Anh ta có thể ra vào đấy, mới này là anh ta mở cửa, xong thì bỏ vào túi áo bên phải.”

Rồi sao?

“Đợi chút nữa bắt đầu nửa sau buổi tọa đàm, anh giúp tôi lấy tấm thẻ kia nhé.”

Vệ Lai bật cười, anh khoanh tay, biếng nhác dựa vào tường, không nói “được”, cũng chưa nói “không”.

“Để xem đã, cô mà thuyết phục được thì tôi đi ngay.”

“Chẳng phải anh muốn mau chóng lên đường sao? Lấy được thẻ, tôi vào làm ít chuyện, tối đa là 10 phút, sau đó có thể lập tức xuất phát rồi.”

“Làm chuyện gì? Cô vô đó quăng mồi lửa thì tôi thành đồng lõa luôn à?”

“Cả quá trình anh đều nhìn tận mắt, thấy chỗ nào không đúng thì cứ ngăn lại.”

Vệ Lai lại xem đồng hồ.

Lời này khá có sức thuyết phục — Xác thực là anh muốn xuất phát sớm một chút, từ Helsinki đến Turku còn phải chạy xe vài tiếng.

“10 phút, cô nói đấy. Tôi bấm giờ nhé?”

“...Thoải mái.”

“Vậy thống nhất thế.”

Đến đúng giờ, dòng người lại bắt đầu ùn ùn tụ tập trước cửa hội trường. Vệ Lai chen ngược dòng, lướt qua người sào trúc xám kia, trong chớp mắt, không thèm quay đầu mà giờ tay lên.

Kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa là tấm thẻ ra vào vàng kim, sau đó anh thả tay, tấm thẻ rơi tọt xuống ống tay áo.

Tự nhiên Sầm Kim cảm thấy, anh chàng này hay ho phết.

***

Chờ hành lang sạch bóng người, ngay cả bàn tiếp tân cũng bỏ trống, Vệ Lai quẹt thẻ, mở cửa.

Đây chỉ là phòng nghỉ phổ thông nhất, bên trong đặt các túi đồ, treo quần áo, có cả mấy ly rượu còn thừa một nửa hoặc cạn sạch.

Sầm Kim đi đến bên giá mắc áo, nhìn chiếc sơmi trắng ngoài cùng.

Vệ Lai cũng xem thử, là kiểu sơmi nam, chất liệu tốt, hơi nhăn, phần lưng hơi thấm ướt, thoảng mùi mồ

hội nhẹ. Đây chắc là áo của Khương Mân, Vệ Lai đoán mục đích của cô sẽ là giấu làm của riêng — Mùi mồ hôi chưa phai, xét về bản chất thì không khác việc trộm đồ lót là mấy.

Sầm Kim rút hộp thuốc lá ra, vỗ lấy một điếu. Thân thuốc đen mảnh, nơi sát đầu lọc có quấn một vòng nhũ kim mỏng.

Cô châm lên, rít một hơi, hỏi anh: “Thấy phong cách của Khương Mân thế nào?”

Hỏi biểu hiện khi diễn thuyết? Vệ Lai thử hồi tưởng: “Tốt lắm.”

Sầm Kim lắc đầu: “Anh ta rất căng thẳng, là tật xấu trước giờ rồi. Chỉ cần lên bục diễn thuyết là sẽ lo lắng, vã mồ hôi. Về sau tôi dặn anh ta, nên chuẩn bị thêm một chiếc sơmi để thay giữa chừng. Vậy sẽ không phải khó chịu vì cứ mặc áo đầm mồ hôi suốt buổi.”

Vệ Lai chau mày.

Cô muốn ôn chuyện xưa, muốn thổ lộ tâm tình, e rằng 10 phút là chưa đủ...

Thế mà chẳng phải vậy. Cô dừng lời, đoạn xoay điếu thuốc giữa các ngón tay lại, ngón trỏ và ngón cái khẽ ấn xuống, dí đầu thuốc cháy đỏ lên một mặt áo.

Tiếng xèo xèo nho nhỏ vang lên, có mùi khét không quá gay mũi, nhìn kỹ chỗ bị đốt, phía trong cháy đen, phía ngoài khô vàng.

Vệ Lai vẫn bình tĩnh.

Cuối cùng đã đến tiết mục phá hoại. Chiều theo khuôn mẫu, hẳn là cô sẽ cầm kéo cắt áo nát bươm, rồi xách tới một thùng sơn hồng, giội khắp cả phòng cho ướt nhèm nhẹp.

Nhưng vẫn không phải. Đầu thuốc lại được ấn xuống lần nữa, động tác chậm chậm như đang cân nhắc vị trí, còn nhờ anh nhìn giúp: “Đối xứng chưa nhỉ?”

“...Đối xứng rồi.”

Chiếc áo treo trên giá có thêm một vết cháy, hai lỗ đen, cùng độ cao, khoảng cách cân xứng.

“Vậy đi thôi.”

Thế này là xong rồi?

Vệ Lai chẳng thể tưởng tượng nổi: “Cô nhất quyết phải trích thời gian ngay trước giờ xuất phát, chỉ để tới đây... đốt thùng áo sơmi? Không thể đổi khi khác à?”

“Không thể, đây là kế hoạch của tôi. Đúng vào ngày này, làm xong chuyện này. Hơn nữa, đây không gọi là đốt thùng, phải là chấm dứt.”

Nhà xã luận có khác, trình độ chơi chữ quá cao siêu, nhất định phải gọi là “chấm dứt”, chấm lỗ thùng trên áo cũng chấm tới trình tự-cho-là thanh cao.

Lúc ra cửa, Vệ Lai ngoái đầu nhìn. Chiếc sơmi treo trên giá áo khê lung lay, hai lỗ nhỏ, hệt như đôi mắt ngây dại chẳng rõ nội tình.

Vệ Lai thấy tủi thay cho nó: Có gì lại đốt thùng nó chứ, công nhân dệt may đã tốn bao nhiêu công sức, có bản lĩnh thì đi đốt cháy da Khương Mân kia.

***

Rốt cuộc đã được ngồi lại vào ghế lái. Túi sau hông hơi căng, mò ra, là cuốn sổ được tặng mới rồi. Anh vốn định tiện tay ném đi, chợt nhớ điều gì, bèn lật sơ thử.

Mười mấy trang, nếu hành trình thuận lợi, mỗi ngày sẽ viết đôi dòng nhận xét về cô, chừng này số trang vừa đủ để nộp bài.

Thế là lại nhét vào túi, đương nhiên, không phải viết là tốt nhất.

Xe ra khỏi Helsinki mới giống đã thực sự bước vào hành trình. Anh từng đi qua con đường này, lái xe vào ban ngày sẽ thấy phong cảnh tuyệt đẹp, cả một dải mênh mông ruộng đồng, rừng rậm, sông ngòi, và lác đác vài ngôi nhà tường trắng ngói đỏ đặc trưng của vùng nông thôn.

Nhưng hiện giờ, chỉ có màn đêm đen tuyền vô vị, thêm tiếng nước chảy thê thiết, cùng chút ánh sáng hắt lại từ nơi xa xăm.

Vệ Lai quyết định thương lượng với cô.

“Vui nhận xét về cô ấy, có thể vài ngày viết một lần được không? Mấy thứ như quan điểm đánh giá này, trong một thời gian ngắn là rất cố định, tôi khó mà mỗi ngày mỗi thay đổi cái nhìn về cô được.”

“Một câu cũng ngại phiền?”

Vệ Lai không lên tiếng. Đưa ra yêu cầu này, anh hơi có cảm giác được đăng chân lên đăng đầu, xấu hổ một

cách quái lạ — Đã bao năm chưa từng xấu hổ rồi nhỉ?

Sầm Kim hỏi anh: “Vậy bây giờ anh nhận định thế nào về tôi?”

“Đợi tôi nghĩ chút.”

Anh chẳng mất nhiều thời gian: “Tôi cảm thấy cô rất thiếu sức sống. Nhưng thiếu sức sống ở đây không phải theo nghĩa như mọi người hay dùng.”

Vệ Lai cân nhắc nên diễn đạt thế nào cho thích hợp nhất.

“Tôi đến Lapland, gặp được một ông lão người Sami. Ông ấy mời tôi vào lều sưởi ấm, lúc chuyện phiếm, ông ấy có nói, cuộc đời mỗi người đều tựa như thanh củi nhóm lửa.

“Bắt đầu là cây, cần sinh trưởng. Trưởng thành rồi, sẽ chẻ ra thành củi.

“Làm việc, công tác, chính là lúc thanh củi bùng cháy, phát sáng, tỏa nhiệt, đầy sinh lực.

“Cuối cùng già đi, đó là khi củi đã cháy hết, thành một khối than, và nguội dần.

“Cô Sầm, cô giống khối than đang nguội dần đi.

“Cô mặc cả với người Saudi, nói chuyện với tôi, ký hợp đồng, thậm chí cả lúc đốt áo của Khương Mân, tâm trạng của cô không hề thay đổi.”

Giống một giai điệu bằng phẳng, không có cao trào, chẳng thể nhận ra đây vẫn chỉ là khúc dạo đầu, hay đã đến hồi kết.

Sầm Kim đáp: “Con người tôi, xác thực là rất vô vị. Đây chỉ một người nói vậy.”

Cô ngả lưng nằm xuống, kéo mũ lên: “Quãng đường này nếu anh thấy chán quá, chỉ cần đảm bảo an toàn cho tôi xong thì cứ ra ngoài tìm chuyện vui. Tôi sẽ không báo cáo với bên Saudi.”

Nói đoạn nhắm mắt lại.

Bạn đồng hành lờn nhất, chính là một người cầm đầu lái xe, một người lăn kèn ra ngủ.

Thật đáng tiếc, gương mặt xinh đẹp thế, lại ghép với cái tính chẳng thú vị gì.

Vệ Lai cố gắng tập trung vào mặt tốt để tự an ủi: Không thú vị thì chỉ làm bạn đồng hành buồn chán, dù sao cũng đỡ hơn gặp phải kiểu tăng động, thích chứng tỏ mình thú vị, sẽ làm người ta phát điên.

Anh cứ coi là đang lái xe hóng mát, ngắm cảnh đêm một mình đi.

Ngoài kia gió trời thổi khắp bốn bề, lay động bóng cây đen sẫm trên cao.

Dòng sông lớn trông như mặt gương uốn lượn giữa màn đêm, bên trong đóng băng vô số tinh tú rơi xuống trần.

Rốt cuộc đã rẽ vào thành phố nhỏ Turku, trên bãi cỏ ven đường thấy đặt một con vịt cao su khổng lồ, trông giống đang ấp trứng.

***

Tapien có vẻ là “danh nhân” trên cảng dầu. Vệ Lai hỏi một công nhân ca đêm, chẳng mấy chốc đã tìm được chỗ của lão, là nhà ở kiêm phòng trực ban dành cho một người trong ký túc xá.

Lúc này đã quá nửa đêm, phòng lão vẫn sáng đèn, cửa để khép hờ.

Vệ Lai đẩy cửa ra, Tapien kinh ngạc ngẩng đầu. Tuổi lão đâu chừng 50, trên mặt lõm chồm râu ria vàng kim, đang cầm một quyển tạp chí tươi mát. Bên tay là hộp thức ăn nhanh đã mở, trong đó chứa từng mảng từng mảng nhoen nhoét, là khoai tây chiên và sốt cà chua, nhìn vào còn tưởng bãi máu đọng lâu ngày.

Bàn tay bóng nhẫy đầy dầu của lão nhận lấy “vé tàu” từ Vệ Lai, ra vẻ sạch sẽ: “À, lộ trình của người Saudi.”

Tiền là bộ mặt của người Saudi, toàn thế giới đều phải nể tình.

Tapien chùi tay, lật xem bản đăng ký tả tơi bên cạnh: “Các cậu tới giờ này không khéo lắm... Mấy tàu hàng đều vừa đi cả... Đổi lại, giờ có một chuyến... xuất phát từ Lithuania qua Đức, trên biển gặp trúng gió lốc nên mất phương hướng, phải ngừng vài hôm ở Turku. Sắp nhổ neo ngay luôn đấy, tôi có thể thu xếp cho các cậu hai chỗ, cơ mà...”

Lão đột ngột nhỏ giọng, xấp lại bên tai Vệ Lai, kéo theo một thứ mùi hôi hống tạp giữa bia và khoai tây chiên.

Vệ Lai nín thở.

“Cơ mà khi lên đến nơi, bắt buộc phải ở yên trong buồng. Bất kể có nhìn thấy, nghe thấy gì cũng đừng xen

vào, đừng hỏi han. Chờ tới Stockholm thì xuống tàu ngay.”

Hiểu rồi, là tàu phi pháp.

Vệ Lai chau mày: “Có tàu khác không?”

“Có thì có đấy... Nhưng phải đợi lâu, chuyến gần nhất cũng phải chờ 4 tiếng.”

Vệ Lai quay đầu, nhìn Sầm Kim đang dựa lên cửa.

Vẻ mặt cô mệt mỏi, rã rời, giọng điệu hơi mất kiên nhẫn: “Giờ đã có sẵn tàu thì đi luôn đi.”

12. Chương 12

Biên dịch: 1309

Ngắm lại thì cũng đâu phải chuyện gì lớn lao. Người sống trên đời này, lắm khi chỉ đứng cách tội ác một vài gang tay, ví dụ như, nhà hàng xóm có tên giết người, tầng lầu trên có kẻ phóng hỏa — Việc ngồi tàu phi pháp chẳng qua là đang nhích lại gần tội ác hơn chút, cùng vai sóng vai thôi.

Vệ Lai lái xe, Tapien ngồi ở ghế phụ chỉ đường cho anh. Tàu chở dầu khổng lồ neo gần cảng, còn liên thông cả đến đường ray xe lửa. Chiếc xe của anh giống món đồ chơi không đáng chú ý, chạy xuyên qua vệt bóng đổ của vô số thuyền bè.

Cuối cùng đỗ lại bên một tàu hàng.

Đây là tàu đông lạnh, so với những quái vật khổng lồ xung quanh thì trông khá là nhỏ nhắn xinh xẻo. Trên đây chỉ mở vài ngọn đèn tù mù, ánh đèn từ những chiếc tàu neo gần đầu và đuôi nó còn sáng hơn gấp mấy lần.

Tapien xuống xe trước, vặn bật đèn pin công suất lớn rồi chìa về phía buồng lái trên tàu, xoay một vòng to, tiếp đó tắt mở 3 lần.

Chờ giây lát, trên boong truyền đến tiếng bước chân, một gã đàn ông lực lưỡng bước ra từ trong bóng tối. Phía sau gã, ở xa xa, là vài bóng người đang đề phòng lượn qua lượn lại.

Quảng xe ở đây, về phần Tapien thế nào thì cứ giao cho Nai, không phải chuyện anh cần lo — Vệ Lai xách ba lô giúp Sầm Kim, đổi lại, cô cũng chẳng làm bà chủ rảnh tay, tiện thể cầm lấy bao thực phẩm.

Dù sao cũng không nặng mấy.

Ban đêm ở cảng dầu, mặt nước đen nhánh như biển dầu đặc sệt, sóng sánh phản chiếu ánh quang. Tàu đông lạnh có độ mớn nước ở mức thông thường, trên thân sơn dòng chữ “EAGLE”, chắc là tên tàu.

Ở đằng xa là vài người có vẻ đang trên đũa cọt nhả gì đấy, loáng thoáng truyền đến tiếng cười phóng đảng khá chói tai.

Đến gần hơn, đã thấy rõ diện mạo gã kia. Tráng niên, đầu đinh, mặc jacket đen, một bên tay áo xấn đến khuỷu tay, để lộ cả mảng hình xăm đan xen chằng chịt, trải dài trên cơ bắp cuộn cuộn.

Tapien chen vào, thì thào vài câu với gã. Phát âm tiếng Anh của gã kia rất cứng nhắc, giọng điệu cũng miễn cưỡng, liên tục đáp mấy câu mở đầu bằng “No”, Tapien gật đầu lia lịa.

Một lúc sau, gã xoay người bước lên boong tàu, Tapien vội hỏi nhóm Vệ Lai: “Đuổi theo, mau đuổi theo.”

Mấy người đi trước đi sau không theo thứ tự, tiếng bước chân hỗn loạn nện xuống boong tàu vang vọng khắp không gian. Có kẻ thò đầu ra từ buồng lái, í ới gì đó với gã kia, gã cười sằng sặc đáp lại vài câu. Tốc độ nhả chữ rất nhanh, chắc là ngôn ngữ nhỏ nào đó trong hệ ngôn ngữ ở Đông Âu. Vệ Lai nghe không hiểu, Sầm Kim thì chẳng biết đang làm gì, cứ loay hoay lục lọi túi giấy loạt soạt.

Đến cửa khoang, gã kéo xoạch cửa ra, trước mặt là một chiếc cầu thang mạn dẫn xuống dưới. Trong khoang yên tĩnh lạ thường, ánh đèn rất sáng, đứng trên boong tàu quan sát, nơi đây không khác gì một hang động trắng toát.

Gã quay qua Vệ Lai, ngữ điệu và lối phát âm trọ trọ lại xuất hiện.

— “Cấm đi lung tung.”

— “Cấm xen vào việc người khác.”

— “Bất kể có động tĩnh gì, cứ đợi trong buồng, cấm ra ngoài.”

...

Yêu cầu này thật vô lý, chẳng lẽ tàu cháy hay chìm thì cũng phải ngoan ngoãn ngồi yên trong buồng chờ chết? Có điều, nhìn thái độ gã chắc không dễ trêu vào, Vệ Lai nuốt xuống mấy câu pha trò của mình, chuẩn bị gật đầu...

Bên cạnh đột ngột vang lên tiếng hét cuồng loạn thảm thiết khiến người rùng mình.

Một cơn rét lạnh chạy từ gốc cổ tay tới lòng khuỷu tay, nửa cánh tay run lên, có ý nghĩ đáng sợ đập thẳng vào đầu Vệ Lai.

Sao lại là Sầm Kim đứng ngay cạnh anh!

Tapien ngơ ngác, chẳng hiểu mô tê gì. Gã đàn ông kia thì đang muốn xuống thang, chợt đứng sững lại. Vệ Lai không kịp đỡ Sầm Kim, cô ngã sấp xuống đất.

Biến cố bất ngờ, lập tức có mấy người từ chỗ tối lao ra, gã đàn ông kia quay qua đó gào to: “NO! NO!”

Vệ Lai thoáng thấy trong tay chúng lăm lăm vài khẩu tiểu liên cán dài.

Vận chuyển có trang bị vũ khí? Song giờ không để ý nhiều được vậy, anh cấp tốc quỳ chống chân xuống cạnh Sầm Kim, ấn giữ cơ thể đang liên tục co giật của cô, lại ngẩng đầu gầm lên với Tapien: “ĐÈN!”

Ánh đèn vụt sáng, không ngừng run rẩy chao đảo. Hai mắt Sầm Kim trợn ngược, khóe miệng sùi bọt máu, từ nửa gương mặt cho đến dưới cổ đều đỏ nhòe nhoẹt, cánh tay co giật như phản xạ khi bị điện giật. Vệ Lai định ép nhịp tim giúp cô, bỗng cổ họng cô bật ra tiếng thét thất thanh, hai tay quơ quào, toàn thân cong cứng, lưng nhấc hẳn khỏi mặt sàn, tựa như bị sốc đột ngột.

Ở cổ không thấy vết thương, không phải bị lén tấn công, vậy là trúng độc sao? Trúng từ khi nào? Anh luôn luôn theo sát thể mà chẳng nhận ra!

Trên đỉnh đầu lao xao vô số tạp âm, người trên tàu lũ lượt vây quanh. Vệ Lai nghe họ đối đáp với gã đàn ông kia, vẫn là mấy tiếng léo nhéo chẳng thể hiểu nổi. Anh ngẩng phắt đầu nhìn gã ta, trong chớp mắt, gã nhận ra anh có ý gì, kêu to: “Không phải! Không phải chúng tôi!”

Tapien cố gắng đề nghị: “Gọi cứu thương nhé? Không, không, vẫn nên đến bệnh viện ngay đi.”

Vệ Lai bế xốc Sầm Kim lên, nhanh chân lao khỏi tàu. Tapien xách mớ hành lý anh bỏ lại, lững thững đuổi theo sau. Mấy gã trên tàu vẫn đang ngơ ngác thảo luận, trong đó có một tên tò mò, tính thò tay quẹt thử ít máu trên sàn. Gã đàn ông kia phản ứng nhanh, đập cho tên đó một phát lật người, quát: “Đồ ngu! Không sợ có độc hay bệnh dịch à!”

***

Một lần nữa lên xe, đặt Sầm Kim vào ghế sau, Vệ Lai xoay ngoặt đầu xe lại, phóng vụt ra ngoài.

Lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, sống lưng cứng đờ, da đầu căng ra, trong đầu đồng thời lật qua vô số vấn đề.

— Bệnh viện, bệnh viện ở đâu? Turku không lớn, trên cao có logo, chắc sẽ tìm được ngay.

— Từ lúc đến biệt thự đón Sầm Kim trở đi, anh tin chắc hoàn toàn không có sơ sẩy nào. Nếu cô bị hại, nhất định là xảy ra trước khi anh tới.

— Là trúng độc ư? Huyết sắc vẫn như thường, không thấy đổi màu. Nhưng chưa biết chừng, thời đại công nghệ cao, có lẽ có phương pháp hạ độc mới.

— Thật sự là khó mà ăn nói, hành trình còn chưa bắt đầu, người thì đã...

Thình lình, có bàn tay chụp lấy đùi anh, thều thào: “Đừng dừng lại, cứ chạy khỏi thành phố đi.”

Đậu phộng!

Tim Vệ Lai giật đánh thót, xe lượn phát chữ S, bánh xe chà sát mặt đường kèn kẹt.

May mà phản ứng bản năng vẫn tốt, cấp tốc khống chế tay lái ngay được. Ngực phập phồng dồn dập, anh ngẩng đầu nhìn vào kính chiếu hậu trên xe.

Trong kính, Sầm Kim đang ngồi dậy, vết máu bên miệng là rõ ràng nhất, hệt như ma cà rồng vừa hút máu người sống. Cô rút khăn tay lau mặt: “Cứ chạy tiếp đi, nhớ đâu dọc đường có bộ điện thoại đấy, tôi muốn gọi điện.”

Vệ Lai không đáp lời, tạm thời cũng chưa biết nên nói gì. Qua một lúc, anh mở ngăn kéo bên ghế phụ, lôi ra chai nước ném về sau. Sầm Kim chụp lấy, vắn nấp, cuộn khăn tay lại, chặn trước miệng chai thấm ướt, sau đó lau mặt.

Chạy tiếp đoạn nữa thì thấy bộ điện thoại đỏ ven đường rừng, nửa dưới lấp lánh mờ, biến thành nhà vệ sinh ngoài trời. Bộ điện thoại ở Bắc Âu thường tương đối có giá trị thực tế, phần lớn là chuẩn bị cho người nghèo nên đòi hỏi phải đa chức năng — Vệ Lai còn từng thấy bộ điện thoại có lắp vòi nước để tẩy rửa.

Xe vừa dừng, Sầm Kim liền mở cửa bước xuống.

Vệ Lai bất động, cách cửa kính nhìn cô, rất khỏe mạnh, bước chân rất ổn định, không liêu xiêu, cảm giác phương hướng bình thường. Vừa rồi lên cơn sốc, nghẹn hơi, run lấy bầy... cứ như chuyện từ kiếp nảo kiếp nào.

Tự nhiên thấy tức ngực ghê gớm. Lúc này anh mới nhận ra sau lưng ướt đẫm mồ hôi, chỉ muốn chửi bậy, quay qua lục tung ngăn chứa tài liệu mà tìm mãi không thấy thuốc lá. Cúi đầu xuống, phát hiện một bên quần còn lờ mờ in dấu tay máu, giống y cmn hệt trong phim kinh dị.

Ngẩng đầu xem thử, Sầm Kim đang gọi điện, tựa lưng vào mặt kính, một tay xoay xoay sợi dây điện thoại xoắn lò xo.

Vệ Lai mở cửa đi xuống, lẳng lặng đến gần rồi dừng lại.

Nơi này có mùi gỗ mục ẩm ướt, cửa kính bớt điện thoại để nửa mở, chắc vì khó chịu với mùi bên trong.

Vệ Lai lắng nghe đoạn đối thoại dứt quãng.

— “E-A-G-L-E, tên sơn trên thân tàu đấy.”

— “Tôi sẽ báo chuyện này cho các cơ quan giám sát khác nhau, nếu cảnh sát biển muốn bao che thì nên cân nhắc trước xem sẽ gặp hậu quả gì.”

— “Cho dù tàu có vào vùng biển quốc tế, vẫn dùng được quyền tài phán phổ quát, có thể lục soát, giam giữ.”

...

Lúc nói chuyện, khóe môi cô vô thức nhếch lên, toát ra vẻ tàn nhẫn rất khó phát hiện.

Vệ Lai dựa vào thân cây, khá hào hứng theo dõi cô.

Lộ nguyên hình rồi nhỉ.

Còn tưởng cô là khối than đang nguội dần đi, nào ngờ lớp vỏ vô tình bong ra một mảng nhỏ, để lộ tim than âm ỉ cháy đỏ rực.

Rốt cuộc đã đợi được tới khi cô cúp điện thoại trở ra.

Vệ Lai hỏi: “Giả vờ à? Quá giống thật luôn. Tôi vẫn chưa hiểu lắm, có thể chỉ dẫn đôi chút chứ?”

Máu ở đâu ra? Chắc cô không đến mức luôn mang theo huyết tương bên mình, tùy lúc tùy chỗ lôi ra hù nhau chơi đâu nhỉ.

Sầm Kim không đáp, đứng yên một hồi rồi giơ tay lên, trên ngón trỏ đeo dao tay gấu Smith & Wesson, lắc qua lắc lại.

Vệ Lai nhìn trân trân, trong lòng hơi lạnh.

— Cô cầm bao thực phẩm, bên trong có dao tay gấu và túi cứu thương.

Anh phân tâm cảnh giác tứ phía, thời điểm nghe gã đàn ông trên tàu kia nói chuyện, Sầm Kim đã dùng dao tay gấu cắt vỡ mạch máu ở đầu đó, ngậm vào miệng, quần băng cầm máu, sau đó kêu la thảm thiết.

Chính cô tạo ra biến cố.

Da đầu Vệ Lai giật giật, thật đúng là, ngoài thăm mắng đậu phộng ra thì chẳng còn từ nào diễn tả được tâm trạng hiện giờ. Hồi tưởng lại, lúc ấy lượng máu chảy ra không ít, vết cắt kia ắt phải khá sâu.

“Cô Sầm này, dao tay gấu là loại dao lưỡi răng cưa, nếu lực cắt mạnh, vết thương sẽ khó khép miệng lại, thành sẹo cũng rất xấu. Cô chỉ vì muốn tố cáo một con tàu phi pháp... đã dốc hết vốn liếng nhỉ.”

Tàu buôn lậu mà thôi, đáng giá không? Ngay lúc này, cả ở vùng biển quốc tế lẫn vùng biển chủ quyền, dù bình lặng hay dậy sóng, vẫn có hàng ngàn hàng vạn chuyến tàu buôn lậu đường thủy với quy mô cực lớn, đến mức các quốc gia buộc phải thành lập tổ chức chuyên môn, chiêu mộ hàng loạt nhân viên, thậm chí còn hợp tác xuyên quốc gia để tấn công diệt trừ.

Cứ hễ gặp tàu là lại đổ máu, làm vài trận lớn vậy, tới khi khô máu cũng chưa chắc đã đạt được thành quả gì.

Sầm Kim nói: “Tôi cho rằng rất đáng giá.”

Giá trị quan khác biệt, cô thấy đáng giá thì là đáng giá vậy. Vệ Lai không muốn nhiều lời, xoay người lên xe. Sầm Kim ngồi vào chỗ: “Anh nghĩ việc đấy vô nghĩa lắm nhỉ?”

Vệ Lai nhún vai: “Chẳng qua tôi thấy, ngay từ đầu đã biết là tàu phi pháp rồi, chúng ta chỉ theo một đoạn thôi. Bất kể bọn chúng có buôn súng hay thuốc phiện, chắc gì cô đã cứu được ai — Mấy kẻ muốn mua súng hay thuốc phiện vẫn biết cách mò đến chỗ bán. Trong khi hành trình của chúng ta đã lên kế hoạch sẵn, cô cứ tùy ý ra tay thế, có khi sẽ buộc phải thay đổi tuyến đường...”

“Không phải.”

Vệ Lai chưa rõ lắm: “Không phải cái gì?”

“Trong số những giao dịch ngầm trên toàn cầu, đúng là buôn thuốc phiện và vũ khí đứng hàng nhất nhì, nhưng chiếc tàu này thì không phải.”

Thế sao, Vệ Lai khởi động xe, nhất thời chưa biết lái đi đâu: “Đó là gì? Thuốc lá, rượu, hàng cao cấp?”

“Buôn người.”

Vệ Lai sửng sốt.

Sầm Kim nhấn hạ cửa kính xuống một nấc, cầm điếu thuốc trên tay: “Buôn người xếp thứ ba trong tổng số giao dịch ngầm trên toàn cầu, còn lập cả mạng lưới chặt chẽ, hợp tác quốc tế, vận chuyển có trang bị vũ khí. Trong đó 80% nạn nhân là phụ nữ, số phận của họ sẽ ra sao... chắc tôi không cần kể nhiều đâu nhỉ.”

Cô châm thuốc, rít một hơi thật sâu, ngửa đầu chậm chậm nhả ra: “Tôi mà là anh thì sẽ không đậu xe sát bên bất điện thoại. Ít nhất là phải tìm chỗ nào thật khuất, để nói chuyện, còn có thể ngắm cảnh.”

13. Chương 13

Biên dịch: 1309

Vệ Lai lái đến bờ đê rồi tắt đèn đi.

Cách một khoảng vừa đủ, ánh nước và ánh sao cùng hắt vào trong xe. Anh nương theo ít tia sáng yếu ớt ấy để mở gói thức ăn khô, nốc chút nước nhai nuốt xuống, đoạn quay sang Sầm Kim hỏi xin thuốc lá.

“Thuốc lá nữ mà cũng hút à?”

Vệ Lai tỏ ra khó hiểu: “Có gì khác đâu?”

Sầm Kim đưa cho anh một điếu, tiện thể châm lửa giúp. Khoảnh khắc ngọn lửa bùng cháy, trong ánh mắt cô, trong ánh mắt anh, thêm cả bốn mặt kính xe, đều được phủ sắc cam sáng rõ.

Chớp mắt lại vụt tắt.

Vệ Lai ấn hạ cửa kính, nhả hơi khói đầu tiên ra ngoài, hỏi: “Sao cô nhận ra được?”

“Muốn biết à?”

“Muốn.”

Thêm ít hiểu biết cũng chẳng hại gì. Nói không chừng, đến lúc nào đó còn cứu được mạng người, bất kể là mạng mình hay mạng ai khác.

Sầm Kim nghĩ ngợi: “4 điểm.”

Vệ Lai cười gượng, ngay cả 1 điểm anh cũng chẳng nhìn ra.

“Thứ nhất, buôn người đã trở thành một ngành công nghiệp, hàng năm UNODC (*Văn phòng Liên Hiệp Quốc về chống Ma túy và Tội phạm*) đều có báo cáo về vấn đề này. Họ quan sát tuyến đường vận chuyển, khoanh vùng các nước xuất ra và nhập vào. Con tàu kia đi từ Lithuania đến Đức, vừa khớp với tuyến đường vận chuyển.

“Thứ hai, mấy gã trên tàu nói tiếng Albania. Việc buôn người ở Đông Âu do 2 tổ chức lớn thao túng, là mafia Nga và mafia Albania. Trong đó Albania là đầu não của công nghiệp tình dục, trải rộng ra khắp châu Âu.”

Vệ Lai thật ngạc nhiên: “Cô biết tiếng Albania?”

“Hiểu vài câu thôi. Anh có nhớ lúc chúng ta lên boong, gã đàn ông kia cười cợt trao đổi với tên trong buồng lái không?”

Nhớ, nhưng anh chẳng hiểu.

“Tên trong buồng lái nói là: Hàng mới hả? Gã ta trả lời: Không phải, ả này già chát rồi.”

Vệ Lai ngập ngừng: “‘Già’ ở đây là chỉ cô à?”

“Là tôi đấy.” Sầm Kim chẳng thềm bận tâm nhún vai, “Tập đoàn buôn người yêu cầu phụ nữ càng trẻ càng tốt, trong đó thiếu nữ chiếm đa số, vì cơ thể trẻ trung sẽ chịu được cảnh giày xéo. Với chúng thì phụ nữ trên 20 tuổi đã không còn là lựa chọn tối ưu rồi. Tôi chuyên viết xã luận liên quan tới việc buôn người này, cho nên học được vài câu tiếng Albania thông dụng trong giao dịch — Hàng mới hả, không rẻ đâu, ả già quá, hàng cao cấp, giao dịch xong, hợp tác vui vẻ.”

“Còn điểm thứ tư là gì?”

“Thứ tư là, lúc gã kéo cửa khoang ra, đèn trong khoang rất sáng, hình xăm trên cánh tay gã có 3 vết móng tay cào xước. Tôi nghĩ, có lẽ là do cô gái nào đó vùng vẫy để lại.

“Tổng hợp tất cả thì tố cáo bọn chúng là hợp tình hợp lý. Mà tôi có đoán nhầm thì đấy rõ ràng vẫn là tàu phi pháp.”

Vệ Lai không lên tiếng.

Cũng may lần này là cô, chuyên nghiên cứu các cuộc giao dịch ngầm như vậy. Đổi lại là anh, có tăng thêm vài đầu mối nữa thì trong thời gian ngắn cũng chưa chắc đã nhìn ra bí mật.

Bây giờ xem lại, đúng là cách làm của Sầm Kim không hề thái quá — Tính cảnh giác của mấy tay Albania đó rất nặng, hai người anh tự đứng đòi xuống tàu, nhất định sẽ dẫn đến hoài nghi.

Vệ Lai thở dài thườn thượt: “Thôi được rồi, có phải đổi tuyến đường thì cũng đáng.”

“Không cần đổi, chẳng phải Tapien nói còn một chuyến nữa sao, đợi thêm 4 tiếng là được.”

“Vẫn muốn quay lại cảng dầu?”

“Anh Vệ ạ, đã làm thì phải làm cho chu toàn. Người Albania bị cảnh sát biển bắt một chuyến hàng lớn vậy, anh nghĩ bọn chúng có thể buông tha không? Hai kẻ xuống tàu vào đúng đêm xảy ra biến cố rồi lặn mất tăm, chẳng lẽ lại không bị hoài nghi hay trả thù?”

Cô xích tới gần Vệ Lai, nhỏ giọng, một lần nữa nhếch môi giữa bóng tối: “Ngược lại, nếu chúng ta tiếp tục lên tàu, tình huống sẽ khác hoàn toàn.

“Như vậy chúng tỏ lúc đấy là thật sự đột nhiên sinh bệnh; mà tiếp đó còn quay trở lại, cũng là thật sự cần đi gấp.

“Nếu muốn làm đến mức kín kẽ thì nhờ thêm phía Saudi lập biên bản cấp cứu tại bệnh viện Turku cho tôi. Thực ra mấy sắp xếp ban nãy của tôi vừa đủ để ứng phó với đầu óc của bọn Albania đấy rồi. Sắp tới chúng sẽ tất bật truy tra nội gian, nội ứng — Tàu bị bắt tại vùng biển quốc tế, tin tức này sẽ được phong tỏa một thời gian với bên ngoài, chờ đến lúc chúng làm bung bét ra thì chúng ta đã lên thuyền hải tặc rồi.”

Vệ Lai trầm mặc thật lâu, sau bật cười lớn tiếng, dụi tắt thuốc lên mép cửa kính: “Lợi hại.”

Anh dựa lưng vào ghế, nhìn cảnh đêm xa xa. Đôi mắt đã thích ứng với bóng tối, đường nét cảnh vật cũng từ từ rõ ràng. Đây là khối đá to được giữ lại khi mở đường quốc lộ, vừa sần sùi vừa công kênh.

Vệ Lai thắc mắc: “Buôn người mà là ngành công nghiệp lớn sao?”

Anh vẫn tưởng, chỉ là loại tội phạm tương đối khó nhằn thôi.

“Vì tiền cả. Vốn ít, lãi cao, lượng nhu cầu lớn, còn có thể tái sản xuất tuần hoàn.”

“Tái sản xuất tuần hoàn?”

“Đúng vậy đấy. Đạn bắn đi là xong, thuốc phiện hút rồi là hết. Nhưng một cô bé mười mấy tuổi, có thể dùng một mạch quanh năm suốt tháng, liên tục bị giày xéo đến 30-40 tuổi, có thể bán qua tay. Tới khi không còn khách nữa thì có thể chuyển qua thị trường nội tạng.”

Ồ, ra là thế.

Thời điểm bước lên tàu, anh biết rõ là tàu phi pháp, nhưng không biết hóa ra hàng chúng buôn là con người.

Sự việc liên quan đến con người và số mệnh, mấy chữ “đáng hay không” đúng là quá nhẹ rồi.

Anh quay sang Sầm Kim: “Vết thương ở đâu, để tôi giúp cô xử lý đi, cô thích mặc lễ phục vậy mà.”

Đèn trong xe bật sáng, Sầm Kim gỡ băng cầm máu đơn giản ra.

Vệ Lai thấy vết thương trên mặt trong cánh tay trái. Nếu là loại dao thông thường, vết cắt nằm ngang sẽ tương đối mau khép miệng. Ở điểm này, dao tay gấu đúng là không hay ho lắm, đem ra hại người hay hại mình đều quá tàn nhẫn.

Anh dùng nước khoáng rửa sạch vết máu trước, tiếp đó lấy viên cồn sát trùng vết thương, dẫn đo chốc lát, chọn tuýp keo dán da: “Vết thương không tính là quá sâu, thực ra khâu lại sẽ bảo đảm hơn —— Dùng keo dán thì cô phải chú ý cẩn thận, nếu không dưới da sẽ bung ra khoang trống, miệng vết thương cũng bị vỡ theo.”

Sầm Kim ừ một tiếng, nhìn anh cúi đầu tỉ mỉ bôi thuốc giúp cô, bỗng nhiên nổi lên hứng thú với anh.

“Anh là xuất ngoại một thời gian hay là nhập tịch?”

Vệ Lai cười cười: “Khó nói lắm, hồi ở trong nước chắc cha tôi nợ nần ngập đầu, mới dẫn tôi vượt biên đến châu Âu, rồi bán tôi đi.”

“Bán vào gia đình nhận nuôi à?”

“Được vậy đã tốt, đằng này là lao động trẻ em.”

Anh nâng cánh tay cô lên, nghiêng đầu ngắm nghía xem đã thoa đều chưa: “Khi đó tôi còn chưa cao bằng máy móc, phải đập máy khâu, xỏ chỉ, đơm nút... cho người ta. Từng có lần bị kim khâu dập xuyên qua đầu ngón tay, tôi còn tưởng đời này trên tay sẽ có một lỗ thủng, có thể nhìn xuyên qua thấy được mặt trời, ai

ngờ lại lấp kín như cũ.”

“Sau đó thì sao?”

“Tiếp tục đơm nút, rồi được tổ chức nhân đạo giải cứu, sống vài năm ở phố người Hoa, sau sang Malaysia tham gia huấn luyện lính mũ nồi, nhưng bị khai trừ chứ không được thông qua. Đang chuẩn bị theo lệnh triệu tập lính đánh thuê thì quen Nai, anh ấy rất thích đến đó câu trộm người.”

Anh nhắc cánh tay cô gác lên bảng điều khiển: “Hong cho khô.”

“Vậy sau này anh có tính toán gì không?”

“Không có... Cô thì sao?”

Đến lượt cô.

Sầm Kim đáp: “Bản thân tôi là cô nhi, sau mới được một đôi vợ chồng Bắc Âu nhận nuôi, rồi xuất ngoại. Tới năm trung học thì họ gặp tai nạn máy bay.”

“Đau lòng lắm phải không?”

Một bé gái mười mấy tuổi, đến đất nước xa lạ, cha mẹ nuôi qua đời, bên cạnh chẳng còn ai thân quen.

“Sinh tồn quan trọng hơn, đâu có nhiều thời gian để đau lòng. Khi ấy chỉ muốn làm sao tự lực vươn lên được trong địa bàn của người da trắng, tiếp tục sống sót một cách vẻ vang. Bởi vậy, tôi lập ra kế hoạch... đến năm 40 tuổi.”

Vệ Lai chợt thấy, lời này của cô chui vào đầu anh, nổ ầm một tiếng, sinh ra chấn động vang rền.

—— *Tôi lập ra kế hoạch, đến năm 40 tuổi.*

Anh thì đến cả bữa ăn tiếp theo cũng không có nổi kế hoạch.

“Phải vào đại học nào, theo chuyên ngành nào, tham gia kiểu đoàn thể xã hội nào, cố gắng tạo quan hệ với danh nhân đầu ngành nào, thành thạo kỹ năng nào, vào cơ quan nào thực tập, hoàn thành mục tiêu tài chính và sự nghiệp thế nào.”

Vệ Lai cứ như đang nghe thiên thư, mất hồi lâu mới thốt lên được: “Mạo muội hỏi một câu, thế cuộc sống hiện giờ của cô, là đúng theo kế hoạch đó sao?”

Sầm Kim nhìn vết thương trên tay, keo dán đã đông lại từ lâu, vùng da xung quanh bị kéo hơi căng lên.

“Năm nay tôi 27 tuổi.

“Chiều theo kế hoạch, tôi phải có công tác trong một ban ngành chính phủ, đã kết hôn, đối phương là luật sư, bác sĩ hay giáo sư, kết đôi như thế tương đối phù hợp.

“Kinh tế dư dả, có xe, bất động sản, tiền tiết kiệm, các loại bảo hiểm phúc lợi. Còn sinh được một bé con, gia đình êm ấm sẽ đem lại ấn tượng tốt với công chúng, như vậy sẽ hỗ trợ tôi tiếp tục phát triển trong giới chính trị.

“Rồi làm hoạt động từ thiện công ích định kỳ, tham gia các bữa tiệc trong ngành, kết bạn với phóng viên và nhân viên công tác ở mảng thời sự, với nhân tài kinh tế mới xuất hiện, với các dạng nhân vật lớn của giới thượng lưu.”

...

Phải không, cuộc sống thực hình như bị lệch khá xa quỹ đạo vạch sẵn đó.

Nhất định là trong quá trình đã xảy ra việc gì đấy.

Vệ Lai nói: “Vậy cô nên dành thời gian để điều chỉnh rồi.”

***

Giữa những tia nắng ban mai đang dần ló dạng, chiếc xe lại chạy vào cảng dầu.

Tapien ôm chai bia rộng nằm ngủ thẳng cẳng, bị Vệ Lai vỗ dậy, phải lơ mơ mất hồi lâu mới đáp: “Há, là cậu à!”

Lão vừa ngáp vừa lồm cồm ngồi lên, lại đi lật bản đăng ký, đoạn nhìn đồng hồ báo thức: “Có thuyền đấy, vừa đúng giờ.”

Tất nhiên là vừa đúng rồi, họ còn bấm thời gian mà.

Khi lên xe, Tapien đưa mắt nhìn Sầm Kim ngồi phía sau. Cô bọc áo khoác dày, mặt mày tái nhợt, suy yếu ngẩng đầu mỉm cười chào lão.

Tapien hỏi: “Cô... vẫn ổn chứ?”

“Là vết loét hành cho đầy, xuất huyết bao tử. Đã tới bệnh viện kiểm tra rồi.”

“Thế cơ thể cô... có chịu nổi không?”

Ông lão này đúng là rất tốt bụng.

Vệ Lai liếc qua Sầm Kim: “Cô ấy ra sao đâu quan trọng. Làm nghề này của chúng tôi phải biết nghe lệnh sếp, thời điểm nào nên đến chỗ nào, trừ phi đã chết, bằng không thì có lết đi cũng phải đến tận nơi —— Ông thấy nhiều rồi, chắc là hiểu được.”

Tapien thở dài: “Cũng đúng.”

Thật khéo, lại là một chiếc thuyền đông lạnh, chứa trái cây, rau quả, thịt cá, và các thứ dễ hỏng.

Gần đến giờ nhổ neo, thuyền viên chia ra từng tốp đi lại trên boong, có người xuống dẫn đường.

Tapien không lên theo, chỉ đứng cạnh xe ngẩng đầu vẫy tay với họ, quơ quơ, rồi lại ngoác miệng ra ngáp một cái rõ dài.

Suốt đoạn đường Vệ Lai đều đỡ Sầm Kim, người được cho là rất “suy yếu”. Lúc bước ngang qua một thuyền viên, anh ta đang dựa trên mạn thuyền dò sóng radio. Giữa dòng sóng âm xì xèo, có một câu truyền đến:

“Ánh mắt của toàn thế giới tiếp tục đổ dồn về chiếc tàu chở dầu đắt giá Sirius Star...”

Vệ Lai và Sầm Kim đồng thời dừng bước.

Anh chàng thuyền viên kia nhìn họ bằng vẻ mặt khó hiểu, một giây sau đã kịp phản ứng, nhanh chóng nghiêng sang một bên xoay nút âm lượng.

Tiếng phát thanh tăng lớn, vẫn vít trong sương mù.

“Thái độ của phía hải tặc rất cứng rắn, luôn cự tuyệt đề xuất đàm phán về số tiền chuộc của chủ tàu. Hôm qua đoàn đàm phán Saudi đã mở cuộc họp báo tại Mogadishu, bày tỏ không loại trừ khả năng sẽ đưa ra phương án giải quyết bằng sức mạnh quân sự.

“Các chuyên gia nhận định, thế cục ở vịnh Aden khá phức tạp, hải tặc là vấn đề nhức nhối từ xưa đến nay. Một khi đã giải quyết bằng sức mạnh quân sự, có khả năng sẽ làm tê liệt toàn bộ tuyến đường thủy trong vùng biển này, hậu quả rất khó lường...”

Vệ Lai chẳng nhin được cười.

Thế giới này khôì hài biết bao, người Saudi ở đầu bên kia xướng một màn kịch ngày càng đậm mùi thuốc súng, ba hồi phùng mang trợn má, ba hồi xấn hết tay áo, bày ra tư thế sẵn sàng lao vào vật lộn... Cứ thế xỏ mũi dất phóng viên, chuyên gia, nhà phân tích xoay vòng vòng.

Sự chú ý của toàn thế giới đều tập trung qua bên đó, Mogadishu, Sirius Star, đoàn đàm phán Saudi, hải tặc.

Nào có ai hay, nhân vật chủ chốt nhất, vào lúc này, giờ phút này, đang ở ngay trên con thuyền này.

Vệ Lai ngoảnh đầu nhìn lên bờ.

Tapien lái xe chạy vùn vụt đi xa.

Sợi thừng xám thật dài nổi lên bờ đang dần dần thu lại.

Thuyền đã khởi hành.

Lời tác giả:

Có một bộ phim liên quan tới nạn buôn người ở Đông Âu, tên là «Taken», nếu các bạn chú ý thì sẽ nhận ra, nhóm buôn người trong đó mang quốc tịch Albania.

Mặt khác, còn một bộ phim điện ảnh thiên về phóng sự là «Human Trafficking», độc giả thấy hứng thú thì nên xem thử, cảm thụ các mảnh khoe, thủ đoạn mới của bọn buôn người, để có thể tự bảo vệ mình tốt hơn.

14. Chương 14: “vẫn Còn Rất Nhiều Người Chẳng Chịu Buông Tha Tôi, Anh Có Muốn Xếp Hàng Trước Không?”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Bước xuống boong thuyền, không khí bắt đầu ngọt ngào tù túng. Ở đây có 5-6 buồng dành cho thuyền viên nghỉ ngơi, rất chật chội, thiết kế giống loại buồng nhỏ nối tiếp, có cửa kéo trên xe lửa kiểu cũ.

Thuyền viên chia riêng một buồng cho bọn anh. Mở cửa vào trong, xếp dọc hai bên là hai chiếc giường tầng một lớp ván, lối đi chính giữa hẹp tới mức muốn xoay người cũng khó.

Bỏ hành lý lên tầng trên, Vệ Lai và Sầm Kim mỗi người ngồi một bên tầng giường đối diện bên dưới. Nhất

thời không biết nói gì, đôi chút thân quen vừa hình thành sau biến cố đột xuất đêm qua, tựa hồ đã tan sạch khi mặt trời của buổi bình minh ló dạng.

Có lẽ do đang bị thương, thể xác và tinh thần kiệt quệ, Sầm Kim kéo mũ lên, lần này chẳng buồn báo lấy một tiếng, vừa ngã lưng là ngủ mất.

Vệ Lai xếp chân gối bên giường mình thành một chồng tựa lưng, buồn chán dựa vào. Anh hi vọng mình sẽ không ngủ gật, từ khi lên thuyền vượt biên, mãi tới bây giờ vẫn chưa từng chợp mắt trên thuyền lần nào — Anh tin chắc nếu ngủ thiếp đi, nhất định sẽ gặp phải mấy giấc mộng chẳng hề vui vẻ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, mí mắt dần dần trĩu nặng. Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, anh lại trở về khoang thuyền tắm tối trên chiếc thuyền vượt biên năm nào.

Không khí vẫn đục, mùi cơ thể, các thứ bài tiết, mùi chua loen loét của bãi nôn và mùi ôi thiu mốc meo trộn lẫn trong gian buồng kín bưng, chậm chậm lên men. Bên cửa khoang, nơi góc khuất, người nằm ngổn ngang, bần thiêu, thoi thóp; bóng tối bủa vây, chẳng nhận rõ đàn ông đàn bà, đứng trước tai ương, không còn phân chia ra giới tính.

Anh trông thấy bản thân khi còn bé đấy, chống cánh tay gầy trơ như que củi, nhòm dậy hỏi cha đang nằm cạnh bên: “Sao phải bỏ nhà đi?”

Trước đó chẳng có một dấu hiệu nào, anh bị cha lôi thẳng từ trường tiểu học lên thuyền, trong cặp vẫn còn vở bài tập, sách ngữ văn, sách toán, tư tưởng đạo đức.

Cha không đáp, cũng chưa từng đáp lời.

Tới tận nay anh vẫn chưa hiểu được — Rất nhiều người rời bỏ quê hương, cứ như thể chắc chắn sẽ tìm được cuộc đời mới và phượng hướng rõ ràng ở nơi viễn xứ... Kỳ thực, chỉ là đổi qua một nơi khác tiếp tục mê man.

Thân thuyền lắc lư chao đảo, hành trình dài đằng đẵng ấy tựa hồ vĩnh viễn không đến tận cùng.

Vệ Lai mở choàng mắt, nhất thời hơi hoảng hốt, bên tai có tiếng ào ào khe khẽ. Vừa chống tay tính ngời dậy, chợt nghe Sầm Kim nói: “Đừng nhúc nhích.”

Chẳng biết cô thức dậy khi nào, đang ngồi xếp bằng trên giường đối diện, cúi đầu vẽ tranh.

Lấy anh làm người mẫu?

Vệ Lai nghĩ phối hợp chút cũng được. Nhờ có chuyện xảy ra tối qua, trong lòng anh đã nảy sinh kha khá thiện cảm với cô. Anh giữ nguyên tư thế lúc vừa tỉnh, đồng thời phát hiện tướng ngủ của mình hơi bất lịch sự: Một cánh tay gối sau ót, đầu lệch qua, một chân thả chống sàn, chân còn lại thò ra ngoài giường.

Anh cố tự an ủi: Có lẽ thể này nom đáng người rất đẹp, thân rất cao.

Trước giờ chưa từng làm người mẫu tranh, chẳng lẽ phải liên tục giữ nguyên tư thế này? Mất bao lâu? Ít nhất chắc cũng tầm nửa tiếng... Hay là tìm chuyện tán gẫu nhỉ? Cứ im lìm vậy thì quá là bí bách.

Trên trán, lòng bàn chân, sau tai, bên hông, chẳng hiểu sao bắt đầu ngứa ngáy.

Được cái là ở góc độ này cũng tiện quan sát Sầm Kim. Cô không lộ vẻ gì, đuôi bút chì nhô cao hơn mép giấy, soàn soạt chuyển động, trên cổ lóe ra tia sáng nhạt.

Cô vẫn đeo đúng một sợi dây chuyền.

Dây chuyền này chắc phải mang ý nghĩa đặc biệt, là ai tặng cô? Khương Mân chăng?

Vệ Lai chau mày: Cô chẳng có chút cảm tình nào đến dự tọa đàm của Khương Mân, đốt thùng áo anh ta, còn nói đấy là “chấm dứt”.

Anh không dẫn lòng được: “Có thể hỏi cô một vấn đề riêng tư chứ?”

“Hỏi đi.”

“Cô và Khương Mân, là kiểu tình cảm gì?”

Chiếc bút đang chuyển động khe ngừng, rất khó phát hiện, rồi hết thấy trở lại như cũ: “Tình cảm nam nữ thông thường.”

“Thông thường... là thế nào?”

“Không tại không họa thì chung sống thuận hòa, tại vẽ đến thì đường ai nấy tự cao chạy xa bay.”

À.

Trong đầu Vệ Lai hiện lên một khu rừng bạt ngàn, vô số chim chóc vỗ cánh phành phạch, bay tứ tán đất bắc trời nam.

Rất hợp lý, nam nữ thời đại này thường dễ xao động, chưa gặp cảnh đại nạn đến nơi thì đều giấu kín xuống đáy lòng tâm tưởng tự mình thoát thân.

“Anh ta làm gì có lỗi với cô sao?”

Bằng không thì chính cô phản bội trước, lấy đâu ra tư cách đốt áo người ta?

“Cũng chẳng có gì... Anh ta lắm miệng, nói mấy lời tôi không thích nghe.”

Vệ Lai rất lấy làm tiếc. Sau khi chia tay còn liên tục bép xép thì chẳng phạm pháp, nhưng kiểu thế cũng hơi thiếu đạo đức: “Anh ta rêu rao khắp nơi là cô... phản bội mình?”

“Cũng không hẳn. Trong hôn lễ, anh ta nói, đã trải qua kiếp nạn trước khi tái sinh, cảm ơn thượng đế không để anh ta vì chọn lầm người mà phí hoài tính mạng.”

Cô trừng mắt, ánh mắt từ góc giấy nhon hoắt bắn qua, gần từng chữ: “Anh ta nói tôi là ‘kiếp nạn’?”

Thì cô đúng là kiếp nạn của anh ta mà.

Người ta là dân trí thức, trắc trở lớn nhất trong đời có lẽ là mất học bổng toàn phần, vì bị cô phản bội mà nốc thuốc tự tử, xém chút mất mạng, chẳng thể bảo vệ địa cầu... à nhầm, bảo vệ nhân loại.

Cô còn không cho người ta nói cô là kiếp nạn của mình?

Vệ Lai nhin xuống, không biện minh cho Khương Mân. Quá hiển nhiên, Sầm Kim có thể tốt bụng cứu giúp người xa lạ trên tàu phi pháp, nhưng cũng có thể lòng dạ hẹp hòi — Anh sợ một ngày nào đó áo quần mình cũng bị cô châm thủng lỗ chỗ.

Cánh tay gác sau ót bắt đầu tê dại, Vệ Lai hơi mất kiên nhẫn: “Sắp xong chưa?”

Cô kết thúc, ký ngày tháng: “Vẽ chơi thôi, không tính giữ lại. Anh muốn xem chứ?”

Giấy vẽ được đưa qua, ngay lúc ánh mắt Vệ Lai rơi vào mặt giấy, cả người anh bật vút dậy.

Tranh chì, theo lối phác họa, cả bầy heo con ngậy ngồ ngốc nghếch, một con dẫn đầu, đám còn lại lon ton theo đuôi.

Vệ Lai siết chặt mép giấy, đây mà là lon bia nhôm thì đã bị bóp vẹo rồi.

Đậu đen, chẳng phải vẽ tôi à?

Anh cố dần xuống không hỏi, vì đại khái đoán được câu trả lời của cô: Tôi chỉ bảo anh ở yên thôi, đâu nói vẽ anh đâu.

Thế là anh cắn răng, kiềm chế mà thân thiện, nở một nụ cười: “Sao lại muốn vẽ tranh này?”

“Mới nãy đi qua kho đông lạnh, thấy trên cửa có đánh dấu thịt heo nên nổi hứng vẽ thôi.”

Vệ Lai trả giấy vẽ lại: “Thực ra thỉnh thoảng tôi cũng quẹt vài đường, nhưng không phải kiểu phác họa như này.”

Sầm Kim nhận lấy, làm biếng đứng dậy, chỉ duỗi tay thả giấy bút về chỗ trống trên giường, giọng điệu rành rành là qua loa chiếu lệ: “Vây có rảnh thì cùng thảo luận.”

...

Thử xem giờ, hành trình mới qua được một nửa.

Còn mỗi cách là ráng giết thời gian: Dùng bữa của thủy thủ đoàn, pha cà phê hòa tan, đi toilet, đọc báo cũ, tiếp tục ngủ.

Mãi mới chờ được đến khi thuyền viên gõ cửa báo: Vào cảng rồi.

Chốc nữa lên trên phải hít thở không khí của Stockholm bù lại. Sầm Kim có loại cảm giác như trút được gánh nặng khi vượt qua hết hành trình. Cô đứng dậy sắp xếp túi xách, cuộn lại xấp giấy đã lấy ra.

Cuộn được quá nửa, chợt nhận thấy có chỗ là lạ, lại từ từ mở ra.

Bức tranh cô vẽ, đã bị thêm vào vài nét.

— “Thực ra thỉnh thoảng tôi cũng quẹt vài đường, nhưng không phải kiểu phác họa như này.”

Rất thành thật, phong cách của anh là đôi nét đơn giản, nhưng có thể bắt được cái thần của một người, rõ ràng là anh đã vẽ cô.

Cô cười trên thân heo dẫn đầu.

Hai bên mũi heo có dây cương vòng ra sau giống cương ngựa.

Một tay siết chặt dây, tay còn lại giơ cao, tựa như đang vung vẩy hò hét.

Theo sát phía sau là 3 em heo béo.

Lúc này, một tay Vệ Lai đang cầm túi xách, vai bên kia đeo hai túi hành lý, bảo cô: “Đi thôi.”

Thái độ đúng kiểu chẳng liên quan tới mình.

Sầm Kim ngẩng đầu nhìn anh, hai tay không dừng động tác gấp đôi bức tranh, móng tay ngón trỏ và ngón cái bấm lấy đầu nếp gấp, miết một đường đến hết.

Lại gấp đôi, lại miết, tiếng móng tay chà sát lên giấy vang dội giữa không gian nhỏ hẹp, ẩn chứa ý tứ chẳng lành.

Vệ Lai nhìn chằm chằm vào móng tay cô, cứ cảm giác, chưa biết chừng cô sẽ nhào lên cào mặt mình.

Rốt cuộc đã gấp xong, vuông vức, ngay ngắn, cô nhét vào túi áo khoác, nói: “Đi thôi.”

***

Ra boong thuyền, trước mắt rộng mở thông thoáng.

Đang lúc chiều muộn, cùng là tháng tư, cùng ven biển Baltic, khí lạnh ở Helsinki chưa tan, nơi này lại quang đãng ngập nắng vàng, nhuộm long lanh từng cơn sóng vỗ — Đây có thể xem là rất hiếm thấy, vì thông thường, Stockholm và Helsinki là cùng hội cùng thuyền, anh lạnh tôi rét, anh trút mưa tôi đổ tuyết, không ai khá hơn ai.

Xuống thuyền, rời cảng, dạo ven bờ chốc lát, trông thấy chiếc tàu nhiều buồm tam giác thời Trung cổ có treo cờ các nước, thân tàu thon dài, đằng mũi vênh cao như chiếc sừng thú [1].

Có hương cà phê và tiếng đàn violon băng lảng thoáng qua, đó là quán cà phê mở trên con tàu nọ.

Vệ Lai mời Sầm Kim: “Nghỉ ngơi, uống thứ gì nhé.”

Đây không phải dụng ý thật của anh: Bên này thuyền vừa cập bến là phía điều hành lập tức nhận được tin, Tapien sẽ thông báo cho Nai biết “vé tàu” đã hoàn thành sứ mệnh — Nếu bên Saudi có tiến triển gì mới thì Nai cũng sắp gọi điện cho anh rồi.

Sầm Kim không phản đối. Vệ Lai nghĩ, ngoại trừ ngẫu nhiên cô thích làm theo ý mình, phần lớn thời gian đều chẳng đáng lo, thường xuyên là hoặc ngủ yên, hoặc cầm đầu đi theo anh.

Hai người ngồi vào mé ngoài gần mũi tàu. Cạnh đây là anh chàng tóc vàng bánh trai đang kéo đàn Nyckelharpa [2] hình thù kỳ quái giống chiếc hài gỗ, đổi lại thanh âm lại trầm bổng du dương, hòa cùng tiếng gió thổi lay lá cờ các nước trên cao.

Lúc cà phê, salad và sandwich được đưa lên, cuộc điện thoại của Nai reo vang đúng như dự liệu.

“Vệ này, phía Cá Mập Hồ mới nhắn lại rồi.”

Vệ Lai giữ nguyên vẻ mặt, xiên một miếng khoai tây bi trong salad đưa vào miệng: “Nói thế nào?”

“Chúng chỉ cung cấp phương hướng chung chung, sẽ dẫn cậu đi từng bước một, địa điểm cụ thể thì vẫn chưa báo rõ — Chỉ bảo sẽ gặp tại Hồng Hải, ở vùng biển quốc tế.”

Vệ Lai chau mày, anh không rành địa lý lắm: “Hồng Hải, là vùng biển rất dài nhỉ?”

Hình như dọc theo nó có khá nhiều quốc gia.

“Chính nó đấy. Bọn tôi đã thảo luận rồi, cậu đưa cô Sầm ra sân bay trước nhé, xong tới khu vực công cộng chờ ở cổng bay số 5, sẽ có người qua đưa vé, đêm nay bay luôn.”

Thật đúng là không dừng không nghỉ, Vệ Lai cười khổ xoa mặt.

“Bay đi đâu?”

“Thủ đô Khartoum của Sudan. Hành trình rất dài, vì chưa có điều kiện bay thẳng một mạch nên cần quá cảnh.”

Vệ Lai cạ lời, sau mới học ra từng chữ: “Đậu phộng chứ giỡn mặt hả? Tưởng tôi không biết Sudan đang chiến tranh à?”

Sầm Kim nghe được.

Cô nhỏ giọng cải chính Vệ Lai: “Nói chính xác, là xung đột vũ trang cục bộ.”

Hiển nhiên là Nai đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

“Vệ à, cậu nghe tôi nói hết đã. Thứ nhất, một quốc gia rất lớn, hoàn toàn có thể chia ra phương nam chiến tranh, phương bắc ca hát. Trước kia Sudan có 22 năm nội chiến, nhưng bây giờ cơ bản đã kết thúc rồi. Khartoum là thủ đô, vẫn còn an toàn.

“Tiếp theo, cậu xem bản đồ đi, Sudan có một mặt lãnh thổ tiếp giáp Hồng Hải, lại còn ở đoạn giữa Hồng Hải, lên bắc xuống nam đều được — Từ đây đến vùng biển quốc tế sẽ rất thuận tiện.

“Thứ ba, điểm thứ ba là then chốt nhất nhé, Cây Cacao đang bảo vệ một chính khách quan trọng gần đó. Cậu ấy sẽ đến đón máy bay và sắp xếp tất cả mọi thứ cho cậu, là Cây Cacao đấy!”

Vệ Lai tạm dừng giây lát, khẽ lặp lại: “Cây Cacao à?”

Cái tên không ưa người có nốt ruồi trong khoảng từ mép tóc đến trước rốn, chuyên diện hàng hiệu sang chảnh, thắt bím đầy đầu... Khá lâu rồi anh chưa gặp Cây Cacao.

Nai nghe ra giọng anh đã thoải mái hơn: “Đúng đấy, lần trước tôi nói rồi mà, qua đó là thế nào cũng thấy Cây Cacao...”

Vệ Lai bật cười, anh gọi người phục vụ cho thêm cốc bia đen.

Đầu bên kia Nai nói gì đó, anh nghe chưa rõ: “Hả?”

“Vệ! Tôi vừa hỏi, cậu với cô Sầm ‘âm u thở khí’ đấy ở chung thế nào rồi?”

Lời tác giả:

Trước kia viết chương này, lựa chọn Sudan hoàn toàn là bởi vì vị trí địa lý.

Sudan từng được đánh giá là quốc gia kém phát triển nhất trên thế giới, năm 2005 mới cơ bản kết thúc cuộc nội chiến kéo dài tới 22 năm, nhưng thế cục vẫn liên tục bất ổn, những người hoạt động nhân đạo ở đây thường xuyên gặp nạn. Năm 2011, khu vực phía nam Sudan tuyên bố độc lập, đây chính là Nam Sudan. Nhưng đến năm 2012, Sudan và Nam Sudan lại bắt đầu khai chiến vì tranh đoạt dầu mỏ...

Tôi còn tưởng rằng, đến năm 2016 tình hình đã khá hơn nhiều...

~ ~ ~

~Ghi chú:

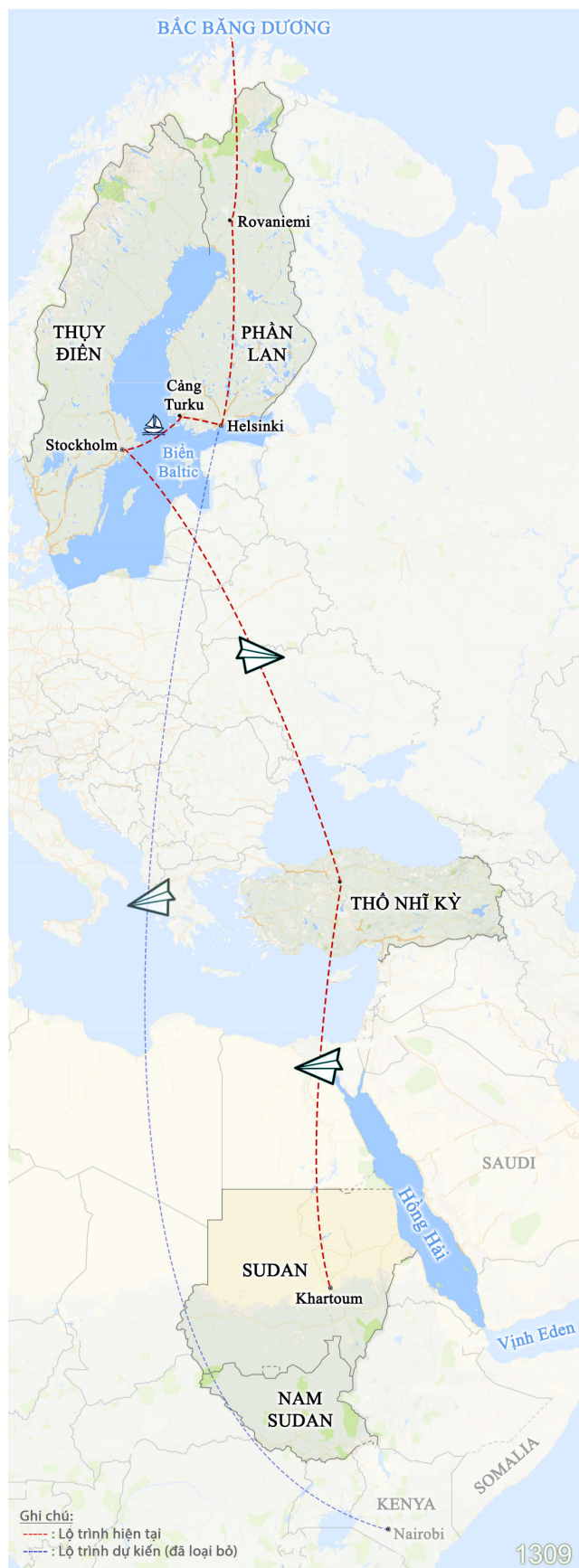
[1] Tàu nhiều buồm tam giác (Lateen Rigged Caravel, Caravela Latina): Một loại tàu thám hiểm được dùng từ giữa thế kỷ 15 đến đầu thế kỷ 17 của Bồ Đào Nha, có 2 hay 3 buồm tam giác, dài khoảng 20-30 mét, rộng khoảng 7 mét, có thể lướt nhanh, chạy ngược gió trong vùng biển châu Phi.

[2] Đàn Nyckelharpa: Nhạc cụ truyền thống của Thụy Điển, thường có 16 dây và 37 khoá gỗ đặt dưới các dây.

Sơ đồ tuyến đường của các nhân vật tính tới thời điểm hiện tại

15. Chương 15

Biên dịch: 1309

Vệ Lai tưởng mình nghe nhầm.

Anh đứng lên, bước vài bước: “Anh nói lại lần nữa xem?”

“Cậu với cô Sầm ‘âm u thở khí’ đấy ở chung thể nào rồi?”

Vệ Lai phục sát đất: “Anh còn dùng được ‘âm u tử khí’ nữa đấy.”

Nai luôn hăng say học từ địa phương, nhưng hiếm khi thấy anh ta vận dụng thành ngữ bốn chữ như này.

Nai đạt được mục đích diễn đạt nên tâm trạng cực tốt: “Vệ, tôi biết ngay cậu sẽ nghe ra mà! Thành ngữ khó gần chết! Vậy cậu thể nào, mấy nay đi cùng cô Sầm vẫn ổn chứ?”

Vệ Lai đáp: “Rất ổn.”

“Rất ổn?!”

“Thực ra cô ấy chẳng phải ‘âm u tử khí’ đâu, có đôi khi ấy, thỉnh thoảng cho một chiêu, sợ vãi linh hồn.”

Anh cúi đầu nhìn quần, dấu tay máu vẫn rõ mồn một, có điều chắc người xung quanh sẽ tưởng là phong cách nghệ thuật, hay sở thích ăn mặc dơ hơi gì đấy.

“Ổ chung rất ổn... Vậy các cậu sẽ kết hôn chứ?”

Vì méo gì lại nói thế, Vệ Lai dở khóc dở cười.

Cậu chàng tóc vàng đẹp trai kia đang mỉm cười với Sầm Kim. Cười gì mà cười, đùa chứ, cô ấy chỉ muốn lấy bác sĩ, luật sư, hay giáo sư, chẳng phải một tay kéo đàn đâu.

Anh nhỏ giọng: “Như tôi là vô vọng rồi.”

Nai tiếc hùi hụi: “Không thể tranh thủ chút sao? Vệ à! Hai người rất xứng đôi, tôi còn đặt cả tên cho con hai người rồi này.”

Trán Vệ Lai nổi một sợi gân xanh.

Nhưng anh vẫn định bụng nghe cho bằng hết, Nai sẽ chẳng vô duyên vô cớ nảy ra tối kiến.

Quả nhiên —

“Mấy bữa rồi tôi học tiếng Trung ấy, vừa sức nghĩ tới! Vệ, cậu tên Vệ Lai, đồng âm với “vị lai” (*tương lai*), future. Cô Sầm là Sầm Kim, đồng âm với “tằng kim” (*đã từng*), cũng là quá khứ, past. Nếu hai người sinh con, có thể lấy tên là now, hiện tại!”

Chúa tôi!

“Sau này cả nhà cậu sẽ là past, future and now nhé. Tôi còn viết ca khúc cho nhà cậu đấy, now’s naughty, past’s beauty, future’s responsibility...” (*Hiện tại nghịch ngợm, quá khứ đẹp xinh, tương lai đầy trách nhiệm*)

Chắc chết.

Vệ Lai tê hết cả đầu, lập tức ngăn Nai lại trước khi té bào âm nhạc trong người anh ta bùng cháy.

“Hồi mười mấy tuổi cô Sầm đã lên kế hoạch một mạch đến tận 40, tôi có thể cam đoan với anh, trong đó không có chỗ nào cho tôi đâu, về sau cũng sẽ không.”

Chưa biết chừng kế hoạch hiện giờ của cô đã kéo tới 80 tuổi rồi ấy, có khi cả tang lễ cũng suy tính kỹ càng.

Trong lòng Vệ Lai khê động, bất chợt muốn kiểm chứng thử.

Cúp điện thoại, anh ngồi lại xuống bàn. Cốc bia đen đã được đưa lên, phía trên cùng là tầng tầng bọt trắng li ti, giống thứ coca đen đặc vượt mức thông thường.

“Có thể hỏi một vấn đề chứ? Cô có vạch kế hoạch tiếp cho sau này không? Ví dụ như về già, tang lễ, ai đi trước...”

Tự nhiên chẳng hỏi thêm được nữa, chính mình cũng thấy hoang đường.

Nhưng thật đáng sợ là, cô đáp.

“Tùng tính qua. Trong tình huống lý tưởng nhất, tôi hi vọng chồng mình sẽ đi trước, bởi vì cuộc sống hôn nhân sẽ có kha khá bí mật. Nếu tôi chết trước, khó đảm bảo anh ấy sẽ không ba hoa linh tinh với bên ngoài, phá hỏng thanh danh của tôi.

“Anh ấy mất trước, tôi sẽ có một khoảng thời gian tương đối nhàn rỗi lúc về già, có thể sáng tác hồi ký...”

Vệ Lai chỉ muốn chìm đầu vô bia đen chết đuối cho rồi.

Lập kế hoạch xa đến vậy, thoát nghe thì buồn cười, ngẫm kỹ mới thấy đáng sợ, còn khá là đáng ngưỡng mộ.

Nhưng có mấy lời vẫn chẳng nhin được: “Làm từng bước như thế... Sống như đoàn xe lửa đúng giờ đến trạm, thật sự không thấy buồn tẻ à?”

“Không thấy.” Cô thờ ơ đáp, “Cũng chỉ là nói thể thôi — Đoàn xe lửa của tôi, đã chệch đường ray từ rất lâu rồi... Anh không biết sao?”

***

Nghỉ ngơi xong, Vệ Lai gọi taxi đến sân bay, ra hiệu cho Sầm Kim ngồi vào ghế sau với mình.

Trên đường, anh bắt đầu xử lý mớ đồ chơi nguy hiểm.

Sầm Kim làm theo lời anh, dựng thẳng ba lô lên giúp che chắn, tiện thể xem anh tháo súng ra.

Động tác của anh giống đang chơi rubik, thông thả, nhẩn nha. Chẳng rõ đến tột cùng đã làm gì, ngón tay anh chỉ đảo qua vài lần, một khẩu súng nguyên vẹn đã bung ra thành từng mảnh, băng đạn, chốt băng đạn, kim hỏa, lò xo đẩy về... Tiếp đó tháo hết ống kim gây mê rồi bỏ lại vào túi giấy da, thế là đã có cả lô thi hài thê lương.

Những thứ không được mang lên máy bay đều phải giải quyết trước.

Vệ Lai vươn tay về phía cô: “Dao tay gấu.”

Sầm Kim không muốn đưa.

Vệ Lai rất hiểu ý, đại khái là bởi vì dao tay gấu khá đẹp, chiếc này còn rất tinh mỹ, sơn phủ teflon đen, không vỡ, chỉ có một vòng nhấn, thuận tiện cho việc đánh giáp lá cà. Nếu bỏ lưỡi dao đi, đeo vào cổ cũng là món trang sức xinh đẹp.

Phụ nữ chẳng thích nguy hiểm, nhưng thường ưa chuộng những thứ đẹp dễ nguy hiểm, ví như dao tay gấu, ví như đàn ông có ngoại hình vượt trội.

Anh vẫn thẳng tay: “Dao tay gấu.”

Sầm Kim cứ bất động: “Dao tay gấu này là mới nguyên, lần đầu tiên đã uống máu tôi, coi như tôi nuôi rồi.”

Không hổ là cây bút xã luận đặc sắc, sức tưởng tượng thật phong phú.

Vệ Lai hỏi: “Cô nuôi... để làm gì, còn chờ nó để trứng nữa à?”

Cũng đâu phải gà mái, nuôi một sinh hai, từ đó đời đời con cháu chẳng lo thiếu thốn.

“Rất ý nghĩa nhé, đời này, đây là món vũ khí đầu tiên để tôi tình nguyện đổ máu.”

Thảo nào, cứ thứ gì gắn với ý nghĩa là sẽ tương đối phức tạp. Vừa nghe cô nói thế, thật đúng là Vệ Lai cũng thấy rất ý nghĩa — Phía sau món vũ khí này còn có cả con tàu chở đầy phụ nữ không biết đã được cứu chưa.

“Thật sự muốn giữ lại?”

Nghe ngữ điệu của anh, hình như hơi có ý dằn xếp. Lòng Sầm Kim khẽ dao động, gật đầu.

“Vậy cứ giao cho tôi.”

Thế này là đã tìm ra cách? Sầm Kim nửa tin nửa ngờ, cuối cùng vẫn đưa dao tay gấu qua.

Vệ Lai ánh chừng trọng lượng, thật sự rất nhẹ, gấp kiểm tra an ninh lỏng lẻo thì chắc cũng trót lọt.

Anh ngẩng đầu nhìn Sầm Kim, hòa nhã mỉm cười: “Không được, không qua được kiểm tra an ninh.”

Sầm Kim ngoảnh đầu qua cửa sổ, mỗi một tế bào trên thân đều đang tuyên bố: Đừng có nói gì với tôi nữa.

***

Xe đến sân bay, Vệ Lai đã tính toán tốt, 3 việc, bắt đầu lần lượt làm.

Trước hết cầm túi xách của Sầm Kim, đi từ thùng rác này qua thùng rác nọ. Đến mỗi thùng thì ném các món linh kiện trong túi da vào, cầm lên rải xuống, cứ như nông dân gieo hạt.

Đạn đã tháo ra thì bỏ xuống cống thoát nước ở mấy chỗ khác nhau, chia tách, biệt ly hoàn mỹ, đời này kiếp này khẩu súng kia đừng mong toàn thân sum họp.

Tiếp theo, tự thưởng cho mình một tách cà phê.

Sầm Kim ngồi chờ cách đó không xa, phin cà phê đang từ từ nhỏ giọt. Cô bé ở quầy nghe anh pha trò mà vui quên trời đất, cuối cùng còn cầm bút viết số điện thoại, kín đáo trao cho anh, kèm với ánh mắt sòng sánh.

Lúc Vệ Lai đi tới, cô khen: “Lợi hại đấy.”

Vệ Lai cười: “Tùy lúc tìm chút niềm vui, bằng không sẽ rất bức bối.”

“Anh mà chuyên tâm tìm niềm vui vào một mục tiêu thì đã có con cháu đầy nhà từ lâu rồi.”

Vệ Lai xích lại gần cô: “Làm gì tới mức ấy. Trai gái một đôi còn được, chứ con cháu đầy nhà, cô thấy có thể sao?”

Anh chậm rãi thả cuộn giấy nhỏ bị xoắn lại vô túi bên cửa tay áo khoác Sầm Kim.

“Dao tay gấu của cô đấy. Đàm phán xong thì tự gọi điện tìm cô ta để nhận lại.”

...

Cuối cùng là đến cổng bay ở khu vực công cộng, tìm một vị trí bắt mắt nhất, đóng cọc tại đây.

Người Bắc Âu, nhất là đàn ông, vóc người vốn cao to, chân dài vai rộng, chiều cao trung bình từ 1m8 trở lên. Về phương diện này, thế mà Vệ Lai cũng chẳng hề thua kém — Sầm Kim đứng bên cạnh ngắm nghía anh, tự nhiên thấy dùng từ “giá áo” để hình dung đàn ông là rất chuẩn xác.

Có một cô gái trẻ tóc vàng đi qua, thậm chí còn quay đầu nhìn anh.

Đây xem như đang quảng bá cho nước nhà rồi, mặc dù cả hai đều không nói rõ quốc tịch.

Chờ đến phát chán, Sầm Kim đi qua chuyện phiếm với anh: “Cứ đợi mãi vậy, có thể nhận được vé à?”

Vệ Lai nhìn cô: “Cô rất ít chơi trò liên hệ chấp nối này nhỉ?”

Anh giải thích: “Đã bảo chờ thì cứ chờ ở đây, Nai sẽ thu xếp hợp lý đâu ra đấy, trao nhận tự nhiên, không làm ai chú ý. Nghề này của chúng tôi có rất nhiều chi tiết cần tỉ mỉ, kín kẽ, người ngoài chưa chắc đã nhìn ra được cách thức...”

Lời còn chưa dứt, có người oang oang sau lưng: “CÂY NOEL? CÂY NOEL? AI LÀ CÂY NOEL?”

Vệ Lai chợt thấy... sống trên đời thật ông nội nó gian nan.

Sầm Kim nhìn anh.

Vệ Lai cầu trời cô đừng lên tiếng.

Thấu tình đạt lý thì đừng nói lời nào, chừa cho người ta chút mặt mũi mới là có đạo đức.

Người kia sải bước tới gần: “Cây Noel à?”

Là một nhân viên tạp vụ ở sân bay, mặc đồ lao động, bên chân là xô đựng cây lau nhà. Ông ta cao lớn thô kệch, tóc tai lởm chởm.

“Bảo tìm cậu chàng tóc đen, tên Cây Noel, bên cạnh có một cô gái, là cậu nhĩ? Nghe kêu mấy lần sao không đáp lấy một tiếng.” Sau đó đập bộp phong thư vào ngực anh, “Vé của cậu này.”

Khi xách thùng rời đi, trong miệng còn lẩm bầm lầu bầu, hình như mắng anh “Ngờ nghếch”, “Gọi cả buổi trời cũng chả biết trả lời”, “Ngáo ngơ”.

Vệ Lai cố gắng không nhìn Sầm Kim, cố tỏ ra bình tĩnh, rút vé máy bay kiểm tra thông tin.

Sầm Kim vẫn quan sát anh.

Vệ Lai hi vọng cô đừng nói gì hết.

Nhưng chẳng như mong muốn.

“Thu xếp ‘hợp lý đâu ra đấy’, là gào lên thế à?”

Dĩ nhiên không phải.

Cô có thể đổi chêm thùng áo thành “chăm dứt”, thì tôi cũng có thể gọi sắp xếp của Nai là hành động bất ngờ, là phương pháp trái ngược tư duy thông thường...

“Thực ra...”

“Đi thôi.”

Cô chẳng cho anh cơ hội đáp trả, xoay người vào phòng chờ máy bay. Ngay lúc bước qua cửa, cánh tay phải giơ lên cao, ngón tay ngoắc ngoắc chỉ vào trong.

Giống vậy gọi, dẫn dắt, còn giống đang cười heo, vung vẩy hò hét...

Vệ Lai cảm thấy tưởng tượng so sánh kiểu này rất tiện lợi, cứ lẳng lặng nhìn người mà vẫn hòa thuận âm êm.

Anh xoắn lại hành lý trên vai, tâm trạng phơi phới theo sau.

Không đúng, anh chợt dừng lại.

Một người vẫy tay dẫn đường, bị cười là heo, hình như đám lâu nhâu chạy theo... cũng là heo nốt?

***

Kiểm tra an ninh và qua cửa thuận lợi, điều duy nhất khiến Vệ Lai phải phê bình kín đáo là về chuyến bay — Red-eye flight (*bay đêm*).

Song nghĩ đi nghĩ lại, phải bay gần 20 tiếng là chắc chắn sẽ có một đoạn bay đêm rồi. Hơn nữa, phía Saudi rất hào phóng, còn đặt cả vé khoang hạng nhất.

Việc cuối cùng là chờ lên máy bay.

Làm vệ sĩ, khó khăn nhất chính là cùng chờ đợi, anh chẳng thể tán gẫu với khách hàng — Người ta sẽ chê anh phiền hà. Vả lại, Sầm Kim cũng đâu thèm nói gì với anh. Cô tự biết cách tiêu khiển, vừa lấy giấy bút ra là cắm đầu tô tô vẽ vẽ, chẳng buồn ngược mắt lên.

Vệ Lai làm cùng lúc nhiều việc, vừa quan sát tứ phía, vừa xem cô vẽ tranh.

Không thấy dấu hiệu nguy hiểm. Có lẽ hết thấy đều như anh dự liệu, Sầm Kim chỉ bị kẻ rình trộm biến thái uy hiếp.

Cô phác thảo các nét, bố cục dần dần hiện rõ, trông giống một trường tiểu học, có sân thể dục, cột cờ, trên đỉnh gắn cờ. Từng nhóm người tụ năm tụm ba ngoài sân thể dục, cùng nhóm lửa nấu ăn. Khói bếp vẩn vút bay tới lưng chừng trời, hòa vào cụm mây đen u ám.

Phía sau cổng sắt trường học chất đầy giường, bàn học, đá tảng, thêm cả xe tải.

Đang xem hào hứng, anh chợt nghe tiếng cười xen lẫn tiếng bánh xe vali lăn đều, còn có ngôn ngữ xa lạ lướt qua cửa phòng chờ khoang hạng nhất.

Vệ Lai thấy rất bình thường, sân bay quốc tế nên ngôn ngữ pha tạp.

Nhưng Sầm Kim bỗng nhiên dừng bút. Cô dùng bút chì, nét bút đang liền mạch đột ngột dừng lại, riêng ở đây xuất hiện một vết hằn sâu hơn xung quanh, đặc biệt bắt mắt.

Vệ Lai giữ nguyên vẻ mặt, đảo mắt về phía hành khách vừa đi qua.

Là một đại gia đình, có người lớn, có con trẻ. Dưới lớp áo khoác dày của họ lộ ra viền áo chùng dài, màu sắc tươi tắn. Trong đó có một cô bé con để tóc cuốn lộn nhỏ, đuôi tóc thắt hạt châu nhiều màu rực rỡ, hề xoay đầu lại nghe leng leng vui tai.

Vệ Lai dời mắt: “Chuyến bay này là tới Khartoum, chắc sẽ có không ít hành khách châu Phi.”

Sầm Kim im lặng, sau một lúc, cô tiếp tục vẽ tranh.

Chẳng qua là, hiện không có thứ gì dùng tẩy xóa được, cho nên bất kể có phác họa lại thế nào, tạo hình tinh tế ra sao, vết hằn do dùng bút đột ngột ấy, từ đầu đến cuối vẫn luôn hiện hữu

16. Chương 16

Biên dịch: 1309

Chờ qua thông báo, làm thủ tục, máy bay cất cánh và ổn định trên không, để tránh quấy rầy hành khách nghỉ ngơi, cuối cùng đèn trong khoang cũng tắt đi.

Khoảnh khắc đèn vụt tắt, Vệ Lai thở hắt ra một hơi, cảm thấy lúc này thế giới mới bắt đầu thanh tĩnh.

Anh kéo mở màn che cửa sổ, hóa ra bên ngoài không tối đen mịt mù, ngược lại trước mắt là một màu xanh mực trong vắt, có ít mây, trông như vô số sợi bông bị xé mỏng.

Máy bay cũng giống như thuyền, bênh bồng trôi giữa một loại “biển” khác.

Anh kiên nhẫn chờ để đôi mắt thích ứng với không gian nửa sáng nửa tối trong khoang. Sầm Kim đã thiếp đi, hô hấp ngán nhẹ. Cô là khách hàng, là bên trả tiền nên có tư cách yên ổn ngủ ngon.

Nhưng vệ sĩ thì không được, hiện vẫn cần làm thêm vài thủ tục theo lệ.

Anh cởi dây an toàn, đứng dậy.

Thời điểm xếp hàng làm thủ tục, Vệ Lai đã quan sát phần lớn hành khách, cơ bản xác định được là không có vấn đề. Song vì lý do an toàn, vẫn phải lọc lại thêm lần nữa.

Trước hết là tìm tiếp viên hàng không khoang hạng nhất: “Tôi ra khoang sau kiểm người bạn, sẽ trở lại nhanh thôi. Nhưng bạn gái tôi vừa làm phẫu thuật xong, cô có thể trông chừng giúp một lúc không? Nếu có bất kỳ động tĩnh gì, xin lập tức gọi tôi ngay.”

Cô tiếp viên mỉm cười, trong giọng nói có pha chút hâm mộ: “Anh tốt với bạn gái quá.”

Vệ Lai cười theo — Có thể không tốt được sao, cô ấy mà gặp chuyện, chẳng những anh không nhận được tiền công, ngay cả danh hiệu “chủ lực” cũng bay biến.

Anh bước qua khoang sau, kiểm tra khoang thương gia trước, tiếp đó là khoang phổ thông. Khoang phổ thông rất rộng, không đầy người. Có vài người chưa ngủ mà mở đèn đọc sách trên đỉnh đầu, thoát nhìn, trông thật giống đóm lửa đom đóm lơ lửng giữa vùng đất hoang vu.

Nhanh chóng đảo qua lại một vòng, chẳng có gì khác thường. Anh chuẩn bị trở về theo lối cũ, lúc nhấc tay kéo vách ngăn giữa các khoang, bên chân chợt bị chạm nhẹ.

Cúi xuống nhìn, ra là có quả bóng nhỏ lăn tới, vẫn đang xoay vòng chưa dừng hẳn.

Ở hàng ghế đầu nhập nhoạng tối vang lên giọng nói non nớt của một bé gái: “Excuse me?”

Vệ Lai ngồi xuống nhặt quả bóng da, nhờ chút ánh sáng hắt lại từ ngọn đèn trên thành khoang mà thấy được bóng dáng nho nhỏ kia.

Ồ, là cô bé da đen để kiểu tóc cuốn lộn từng gập lúc chờ máy bay.

Ngồi bên cạnh chắc là cha cô bé, đang khi chìm vào suy tư, thành linh bị động tĩnh này kéo về hiện thực nên hơi ngơ ngác. Vệ Lai đưa quả bóng nhỏ qua, cô bé nhận lấy, bấy giờ người cha mới phục hồi tinh thần, cảm ơn anh.

Cùng lúc này, cô bé kia chìa tay đưa thứ gì đấy: “Cảm ơn chú nhặt bóng giúp cháu.”

Là thanh kẹo cao su.

Có qua có lại, chính là mở đầu cho tình bằng hữu, Vệ Lai chẳng tiện quay đầu đi ngay. Anh nhận kẹo, hỏi cô bé: “Cháu từ đâu đến đây?”

“Kallon ạ.”

“Kallon?”

Người cha nghe ra sự kinh ngạc trong giọng anh: “Chắc cậu nhớ tới cuộc thảm sát lớn nhỉ?”

“Kallon chúng tôi đâu nổi tiếng đến thế, không có kim cương như Sierra Leona hay đá quý như Congo —— Hiện giờ người ngoài biết tới Kallon, đều là bởi vì ‘Vết Thương Tháng Tư’.”

Vệ Lai suy nghĩ mấy giây, mới kịp hiểu ra “Vết Thương Tháng Tư” là thế nào.

“Các anh gọi cuộc thảm sát lớn kia là ‘Vết Thương Tháng Tư’ à?”

“Vì xảy ra vào tháng tư đấy. Về sau trong nước có vị nhà văn viết cuốn «Vết Thương Tháng Tư» bán rất chạy, từ đó tất cả mọi người đều gọi thế.”

Do bóng tối che khuất nên không nhìn rõ được diện mạo nhau, hiểm có là Vệ Lai lại khá hứng thú với Kallon, điều này làm người cha kia tự nhiên muốn trút bầu tâm sự.

“Thời điểm sự việc phát sinh, cả nhà chúng tôi đang xuất ngoại du lịch. Nhưng trong nước vẫn còn rất nhiều bạn bè thân thích gặp nạn. Hiện tại đã di dân, nhưng độ này hàng năm đều trở về một chuyến —— Cũng sắp đến ngày tưởng niệm rồi. Hề nhớ lại là làm thế nào cũng không thể yên giấc...”

“Nghe bảo khi đó có vài tình nguyện viên nước ngoài giúp đỡ các anh nhỉ?”

“Đúng vậy, chúng tôi rất biết ơn. Lúc đấy họ thật sự bất chấp nguy hiểm tính mạng —— Phải biết rằng, loạn binh thậm chí còn bắn chết cả binh lính gìn giữ hòa bình.”

Vệ Lai nhớ tới Sầm Kim bên kia, chẳng tiện ở lại lâu, bèn nhanh chóng kết thúc câu chuyện.

Trở lại chỗ ngồi, tất cả vẫn như thường. Cô tiếp viên rất tận tụy, liên tục canh giữ bên cạnh Sầm Kim, thấy Vệ Lai đi tới thì khẽ giọng bàn giao cho anh: “Không có gì khác thường, cô ấy ngủ rất say.”

Vậy là tốt rồi.

Vệ Lai nằm vật xuống. Từ khi xuất phát đến nay, rốt cuộc xương cốt toàn thân đã có thể thực sự thả lỏng. Anh rút cuốn sổ trong túi quần sau ra, vuốt bật nhanh trang giấy loạt soạt trong bóng tối, hương giấy mới phảng phất thoảng qua bên mũi.

Hôm nay nên viết chút gì đi nhỉ?

Thực ra con người Sầm Kim khá được. Ít nhất ở vị trí khách hàng thì hơn hẳn mấy kẻ anh từng gặp qua, bụng phê đầu to, khoa trương ngang ngược, lắm tiền thì mặt hất lên trời, xem cay nghiệt là cá tính, muốn toàn thế giới phải chiều ý mình...

Yêu cầu của Vệ Lai không cao, như cô là đã vượt xa chuẩn hợp lệ rồi. Chính xác thì, anh còn rất thích tính cách cô: Việc lớn tự quyết, việc nhỏ tùy ý.

Sầm Kim trở mình.

—— “*Lúc đấy họ thật sự bất chấp nguy hiểm tính mạng — Phải biết rằng, loạn binh thậm chí còn bắn chết cả binh lính gìn giữ hòa bình...*”

Tình hình khi đó hỗn loạn thế nào? Làm sao cô chịu đựng nổi? Vệ Lai không tưởng tượng được. Đối với phần lớn người trên đời này, chiến tranh đã sớm kết thúc cùng thế chiến thứ hai —— Phần còn sót lại hoàn toàn chẳng có quan hệ gì, trong tin tức đều là “xung đột”.

Nhịp thở của cô hơi nặng nề.

Vệ Lai chau mày cẩn thận lắng nghe, cấp tốc bật dậy, đi đến cạnh cô, cúi người quỳ chống chân.

Cánh tay cô thỉnh thoảng nâng lên theo phản xạ, chụp vào khoảng không, đôi mắt dưới mí mắt chuyển động liên tục.

Hắn là gặp ác mộng.

Vệ Lai sẽ giọng gọi: “Cô Sầm?”

Gọi vài lần, không có phản ứng, Vệ Lai cúi xuống nắm chặt vai cô, lay nhẹ.

Lần này có hiệu quả, trong chớp mắt, có thể cảm nhận được toàn thân cô bỗng thả lỏng, tiếp sau đó, cô mở mắt ra.

Vệ Lai vẫn cảm thấy, trong đôi mắt cô, chừng như ẩn giấu cả thế giới sâu thẳm.

Có lẽ còn hoảng hốt do bị lay tỉnh đột ngột, cũng có lẽ vẫn đang chìm ngập giữa cảnh trong mơ, đã quên mất mình là ai — Vào thời khắc này, đôi mắt cô rất sáng, ánh mắt thật nhu hòa, giống đứa trẻ sơ sinh mở to mắt nhìn thế gian, không ẩn chứa yêu thương, không sôi trào phẫn nộ.

Cô nhìn vào mắt Vệ Lai.

Vệ Lai cũng nhìn cô.

Từ trước tới nay chưa từng đối mắt với ai lâu đến vậy.

Bất chợt cảm thấy, bóng tối trong khoảng lúc này là vừa khéo: Không thấy rõ cô ăn mặc thế nào, trang điểm ra sao, không thấy sắc mặt, cử động, biểu hiện thoáng qua, cũng không phải tiếp nhận những tin tức nhiễu loạn che mờ mắt.

Anh từng tham gia huấn luyện đặc biệt, trong giáo trình có vài hạng mục chú trọng các chi tiết cực nhỏ, dạy anh cách quan sát đối tượng, từ quần áo, hành động vô thức, vật dụng quen mang bên mình, cho đến khóe miệng có thường nhếch lên, đôi mắt có hay nheo lại, thiếu điều sẫm soi cho kỹ từng sợi lông trên người, cốt để bóc trần bộ mặt chân thực nhất của mục tiêu.

Vì sao xưa nay chẳng dạy cách nhìn vào mắt đối phương?

Vệ Lai nói: “Cô gặp ác mộng.”

Cô gật đầu.

“Uống nước nhé?”

Cô lắc đầu: “Có rượu không?”

Khoang hạng nhất có cung cấp rượu đỏ, Vệ Lai nhấn chuông gọi phục vụ đem cho cô một ly. Sầm Kim nhận lấy, uống như nước lã, làm một hơi cạn sạch.

Trong không gian mờ tối thấm đẫm hương rượu.

Vệ Lai cười, ngồi ngay xuống đấy. Có đôi khi, trải qua một cơn ác mộng còn mệt hơn thật sự trở về từ cõi chết — Loại thời điểm này, có lẽ cô không muốn động đậy, không muốn bị quấy rầy, nhưng chắc chắn cũng không muốn ở một mình.

Thân máy bay liên tục lắc lư nhẹ, chắc là đang vào vùng không khí nhiễu động. Sầm Kim hỏi anh: “Anh từng gặp ác mộng rồi chứ?”

“Gặp rồi, khi còn bé thường xuyên gặp.”

Anh nheo mắt lại, nhìn lưng ghế hành khách ở hàng trước, tưởng như xuyên thấu qua tầng ghế kia, có thể tiến vào giấc mộng năm nào.

“Thấy nước biển từ cửa boong thuyền trút vào khoang, tôi bị chết đuối, lật bụng như cá trôi nổi giữa khoang, trên người mọc đầy rêu xanh.”

Giấc mộng rất tàn nhẫn, tàn nhẫn hơn nữa chính là sau khi tỉnh lại vẫn phải đập máy khâu, gặm vỏ bánh mì cứng đến mức có thể cắt nát môi. Khi đó từng nghĩ, nếu chịu đựng vượt qua được, tương lai nhất định sẽ là viễn cảnh tươi đẹp.

Hiện tại, cái viễn cảnh này, cũng chỉ thường thôi.

Anh hỏi: “Cô thì sao, mơ thấy gì?”

“Thấy Kallon... Sau khi rời khỏi Kallon, tôi đã phải đến bác sĩ tâm lý trong suốt một thời gian dài.”

Vệ Lai nhớ lại Nai từng nói.

— *“Rất nhiều người từ chiến trường trở về đều bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng.”*

Trái tim và thân thể con người đều là yếu mềm, đem ra chống đỡ thứ cứng rắn sắc nhọn nhất cõi đời, thì nhất định sẽ bị tổn thương. Cũng may, tuy rằng đau đớn, nhưng vẫn còn đôi chút an ủi, cuối cùng vết thương vẫn có thể khép miệng.

Vệ Lai muốn nói ít lời xoa dịu cô: “Vừa rồi ở khoang sau, tôi gặp một gia đình người Kallon, anh ta bảo, rất biết ơn những tình nguyện viên từng cứu trợ Kallon — Lựa chọn của cô năm đó, đích thực rất đáng khâm phục.”

Tự vấn lòng mình, bản thân anh cũng không làm được.

Sầm Kim bật cười.

Ban đầu chỉ nhẹ giọng cười nhạt, sau đó là hơi thất thố, giống như nghe được một chuyện nực cười đến cùng cực.

Cô hỏi: “Có phải anh nghĩ, tôi đi Kallon là bởi vì mang lòng thương xót, ôm lý tưởng cao cả, muốn cứu vớt những người trong cảnh nước sôi lửa bỏng kia chăng?”

Chưa từng nghĩ, nhưng bây giờ nghe giọng điệu của cô, chắc chắn là không phải rồi.

“Ở đại học, tôi theo chuyên ngành quan hệ chính trị quốc tế, dự tính phát triển sự nghiệp trong giới chính trị.

“Nhưng vì là người da vàng nên mọi việc không hề dễ dàng. Nếu tiến vào ban ngành chính phủ, làm từ thấp lên, có lẽ đến 30-40 tuổi vẫn chỉ là một trợ lý cao cấp, thư ký, hay đeo lấy một chức suông hữu danh vô thực.

“Tôi muốn đi đường tắt, muốn đón đầu trước để tăng thêm một phần vốn liếng hiển hách cho mình. Tôi chọn chỗ nguy hiểm nhất trên thế giới, bởi vì tôi tin tưởng, nguy hiểm càng cao, vinh hoa càng nhiều.”

Nói đến đây, cô ngửa đầu ra sau, ánh mắt dừng trên trần khoang, cười khế: “Kết quả, số tôi không tốt, thế này cũng là đáng đời.”

Vệ Lai trầm mặc.

Cô từng nói qua, đoàn xe lửa của mình đã chệch đường ray từ lâu.

Nai cũng nói, sau khi rời khỏi Kallon, Sầm Kim hoàn toàn rút khỏi tổ chức viện trợ châu Phi.

Có lẽ bởi vì tổn thương tâm lý nghiêm trọng, nên kế hoạch theo từng bước của cô bị rối loạn triệt để.

Thế nhưng, điều này không nên bị xem là “đáng đời”.

Vệ Lai nói: “Cô Sầm ạ, tôi cho rằng, con người ta làm bất cứ việc gì, đều có thể vì mục đích không đơn thuần.

“Như đọc sách chẳng hạn, có thể là vì nghiên cứu học thuật, lấy học vị, để tìm việc làm, cũng có thể là nhằm quen biết thêm bạn bè, trốn tránh xã hội. Bất chấp nguy hiểm lớn mà đến Kallon, cho dù có để mưu cầu vinh hoa phú quý, thì cũng đâu phải chuyện mất thể diện gì.

“Huống chi, cô còn cứu được bao nhiêu tính mạng như thế.”

...

Qua rất lâu vẫn chẳng nghe thấy trả lời, Vệ Lai cúi đầu: “Ngủ rồi à?”

Không phải, cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt phức tạp. Ngay lúc anh cúi đầu, hết sức tự nhiên, cô quàng

tay ôm cổ anh, hôn lên môi anh.

Mềm mại, mát lạnh, mang hương rượu ngọt ngào.

Hoàn toàn ngoài dự đoán.

Ấy vậy mà đầu óc Vệ Lai lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, một tay giữ vai cô: “Cô Sầm.”

Cô hơi ngược cầm, hơi thở nhẹ nhàng phất qua môi anh: “Ừm?”

“Ý chí của con người vào buổi tối là yếu nhất, cô vừa uống rượu, lại gặp ác mộng. Cô hãy nghĩ cho kỹ, hiện giờ có phải đang xúc động nhất thời, cần tìm an ủi không —— Dù sao đến khi trời sáng, chúng ta vẫn phải đối diện nhau.”

Sau một vài giây lặng im, Sầm Kim nhìn vào ánh mắt anh, nói: “Tôi chẳng nhớ vừa xảy ra chuyện gì nữa.”

Vệ Lai cười: “Tôi cũng không nhớ.”

Lúc nằm lại chỗ mình, kỳ thực Vệ Lai hơi hối hận.

Nếu cô không phải khách hàng, chắc anh cũng chẳng muốn làm quân tử.

Rõ là thiên thời, địa lợi, nhân hòa, lại thêm cảm giác thích hợp, thời điểm thế này thường rất khó gặp trong đời.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Qua một giấc ngủ dài, thức dậy vừa đúng lúc, rửa mặt xong là kịp dùng bữa sáng đưa tới. Khai vị, món chính, súp đặc, bánh ngọt... bày la liệt cả bàn.

Xem thử thông báo về chuyến bay trên màn hình gắn ở lưng ghế trước, còn cách trạm quá cảnh Thổ Nhĩ Kỳ một đốt ngón tay — Nếu thuận lợi đối máy bay, chắc lúc đến Khartoum mặt trời vẫn chưa lặn hẳn.

Chẳng biết châu Phi trông thế nào, có phải giống thường gặp trong phim ảnh, khô cằn, oi bức, trên mặt đất đỏ sẫm nổi lên một vầng tà dương màu máu?

Hai người không trao đổi nhiều với nhau. Trong bữa ăn, khi cô làm rơi nĩa, Vệ Lai nhặt giúp, Sầm Kim nói

cám ơn, anh nói không có gì.

Đổi đáp tự nhiên, chẳng hề lúng túng. Một trong những ưu điểm ở người trưởng thành là nhìn nhận sự việc rất nhẹ nhàng, cầm lên được, vẫn có thể hết sức lịch sự đặt xuống. Không giống thiếu nam thiếu nữ, một lần đổi dạ thay lòng đã trở thành không đội trời chung.

Hạ cánh đúng hạn.

Chuyến bay thứ hai bị hoãn lại, Vệ Lai theo Sầm Kim dạo quanh cửa hàng miễn thuế. Lúc đi ngang qua tiệm sách của sân bay, nhìn tạp chí bày trên kệ, ngoài bìa là tấm ảnh khổ lớn chụp một người Saudi đang chau mày, dưới góc phải có chiếc tàu chở dầu thu nhỏ tới cực hạn.

Tiêu đề là: Tàu chở dầu biến mất — Làm sao để phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

Cầm lấy lật lật, là phóng viên phỏng vấn nhiều chuyên gia đàm phán quốc tế, từ các góc độ khác nhau mổ xẻ thảo luận những điểm then chốt của cuộc đàm phán. Vệ Lai nghĩ chắc sẽ có ích cho Sầm Kim nên mua một cuốn.

Quay đầu tìm tới chỗ Sầm Kim, cô đang giở tuần san thời trang số mới nhất, trên mặt giấy mỹ thuật loang loáng ánh sáng là tràn ngập các loại trang phục rực rỡ.

Vệ Lai nhắc trông thấy mấy chữ: Kiểu dáng thịnh hành mùa đông năm nay...

Giới thời trang thật khó hiểu quá sức, mùa đông mới rồi còn chưa qua hết, họ đã vội dự đoán mùa đông sắp tới chị em phụ nữ thích mặc gì.

Sầm Kim nói: “Bài này phân tích thời trang là một vòng tuần hoàn, mùa đông năm nay, sọc caro và da báo vẫn sẽ được ưa chuộng trở lại, không biết các nhà thiết kế có ý tưởng mới nào cho lễ phục chưa.”

Hướng quan tâm này... thật khó để người ta tin rằng cô đang đi đàm phán.

Vệ Lai đưa tạp chí cho cô: “Có thể sẽ hữu dụng đấy.”

Cô liếc nhìn trang bìa, không nhận: “À, lại con tàu kia.”

Vệ Lai thấy buồn cười: “Cứ như cô chẳng hề quan tâm tới nó nhỉ.”

“Có phải chuyện gì to tát đâu.”

Không phải chuyện to tát? Trên radio, trong TV, khắp mặt báo, nơi nơi cùng xúm xít thảo luận, người Saudi đã chi cả khoản thù lao kếp xù mời cô đi riêng chuyến này.

Cô lại còn nói, có phải chuyện gì to tát đâu.

Vệ Lai cười cười: “Xem ra là đã nắm chắc, cô và Cá Mập Hổ... có quan hệ rất tốt nhỉ?”

“Chưa hẳn.” Cô lướt nhẹ ngón tay men theo hàng gáy tuần san được xếp ngay ngắn, đoạn rút ra một quyển, “Lúc đây phiến quân bắn giết nạn dân, chúng tôi đang đóng trong bệnh viện, thu nhận điều trị cho mấy chục người bị thương nặng. Tôi phải tất bật lo cân đối tài nguyên y tế, còn phải viết báo cáo trình bày tổn thất và tình hình thực tế, căn bản không có thời gian bồi đắp quan hệ hữu nghị với bệnh nhân.

“Nhưng Cá Mập Hổ thì tôi khá ấn tượng, gã bị thương ngay cổ, trên đầu và vai quần đầy băng vải giống xác ướp, nằm gọn ở góc hành lang. Gã chỉ nói đúng một câu với tôi — Lúc tôi đến kiểm tra tình hình bệnh nhân, gã nói với tôi, cám ơn.”

Chỉ chút ít giao tình này, có thể chiết khấu được bao nhiêu tiền chuộc? Huống chi, cầm giao tình ra đổi tiền, trong phần lớn tình huống, tỉ suất hối đoái thường sẽ thảm vô cùng.

“Vậy với cô, thế nào mới là to tát?”

Sầm Kim nở nụ cười: “Về sau... nếu có cơ hội, anh sẽ biết thôi.”

Vệ Lai cũng cười, đột ngột đổi đề tài: “Vì sao chọn tôi?”

“Hả?”

“Cô biết nhất định tôi sẽ hỏi. Buổi phỏng vấn kia, bất kể là nhìn từ góc độ nào, tôi đều không phải lựa chọn tối ưu. Cô cũng đừng nói bởi vì cùng là đồng hương, thuận tiện trao đổi, tôi không ngu vậy đâu.”

Lặng im giây lát, chợt nghe tiếng loa thông báo của sân bay, chuyển đến Khartoum, là chuyến bay của họ.

Sầm Kim nhắc: “Phải lên máy bay rồi.”

Lúc lướt qua, cô vươn tay rút cuốn tạp chí anh đang cầm, dịu dàng mỉm cười: “Bởi vì cùng là đồng hương, thuận tiện trao đổi.”

Vệ Lai sa sầm mặt, bỗng nhiên vòng tay giữ eo cô, dùng chút sức kéo lại. Sầm Kim mất thăng bằng, ngã vào người anh.

Thân thể anh rắn chắc như sắt.

Sầm Kim vội đứng vững lại, ngửa đầu nhìn anh.

Lúc này mới phát hiện, đôi mắt anh có thể rút sạch phong độ và nhiệt độ, khi nhìn cô, giống đang nhìn một cái xác không sức sống trong thuyền vượt biên.

“Cô Sầm, tôi biết cô là người rất thích lên kế hoạch, nhưng tốt nhất cô đừng kéo tôi vào kế hoạch đó, hay muốn lợi dụng tôi làm gì — Bằng không, tôi sẽ không buông tha cho cô.”

Sầm Kim cười: “Vậy anh nhớ đừng buông tha tôi.”

Cô xấp lại gần tai anh, khẽ giọng thì thào. Hơi thở ấm áp phiêu diêu bên tai, làm anh nhớ tới hai con sứa trôi lơ lửng trong bể của Erin.

“Vẫn còn rất nhiều người chẳng chịu buông tha tôi, anh có muốn xếp hàng trước không?”

Nói đoạn phải nhẹ vai anh, như thể trên đây vương chút bụi bẩn, giọng đã dịu lại: “Đối đầu với người khác rất hao tổn tinh thần, giữa chúng ta không có mâu thuẫn tột tệ nào — Tôi đề nghị chúng ta nên vui vẻ hợp tác.”

Vệ Lai cười lạnh: “Ngày đó ở nhà kính, sau khi cò kè mặc cả cùng anh chàng áo thụng, có phải cô cũng nói với anh ta ‘sắp tới nên vui vẻ hợp tác’?”

Anh còn nhớ rõ lúc phỏng vấn, hai người này có trao đổi ánh mắt, quan hệ thuận hòa, lịch sự, phải phép.

Sầm Kim đáp: “Sự việc đã thỏa thuận êm đẹp, tất cả mọi người đều là bạn, tất nhiên phải vui vẻ hợp tác. Sau này có xung đột thì trở mặt cũng chưa muộn.”

Vệ Lai nín thính, một lát sau, gió lạnh trong mắt dần dần tan biến, thay vào đó là phong độ, lễ phép và sự phối hợp quen thuộc, thậm chí thêm cả thiện cảm.

Anh nói: “Tốt thôi, vui vẻ hợp tác.”

***

Vì phải hoãn chuyến bay nên không thể trông thấy vàng tà dương màu máu trong tường tượng.

Khi đến nơi, mặt trời gần như đã hoàn toàn lặn mất. Bóng đêm như chiếc nôi úp ngược, ở vùng nắp đây chưa kín lóe ra một vệt sáng, máy bay ngoan cường len vào qua khe ánh sáng kia, đáp xuống mặt đất Đông Phi tỏa hơi nóng nghìn ngút.

Khoảnh khắc cửa máy bay mở ra, Vệ Lai tưởng mình lại quay về phòng tắm hơi bên Helsinki.

Tháng tư, vào ban ngày, nhiệt độ không khí ở đây xấp xỉ 40 độ, nhiệt độ mặt đất có thể đạt tới 70 độ.

Đi vào sảnh sân bay, áo khoác nào cởi được là cởi hết ra, mồ hôi làm áo dính sát vào lưng, khí nóng bọc kín toàn thân. Sảnh sân bay thủ đô, thế mà quy mô chỉ bằng bên xe một huyện thành nhỏ, quản lý hỗn loạn, người tới người đi khá phức tạp — Khi Sầm Kim vào toilet thay đồ, anh không thể không đứng canh ngay bên ngoài, thế là nhận được vô số ánh mắt xem thường của chị em xung quanh.

Cô nhanh chóng trở ra, trên người mặc áo hai dây đen, khoác sơ mi caro xám nhạt buộc vạt, kết hợp với quần short jeans, tóc búi lỏng. Bao nhiêu sợi tóc lưa thưa ướt đầm mồ hôi dính sát vào cổ, phải cầm tạp chí quạt lấy quạt để.

Vệ Lai nói: “Gặp được Cây Cacao, thu xếp ổn thỏa xong sẽ đỡ hơn.”

Sâm Kim quạt tạp chí soàn soạt: “Đề nghị anh đừng quá lạc quan.”

Ở lối ra, Vệ Lai vừa lướt sơ qua đã thấy ngay Cây Cacao tới đón.

Trách sao được, có vài người trời sinh đã nổi lênh phênh thế, cứ như thần thánh bị phạm nhân xúm quanh — Giữa cả đám người diện đồ tươi tắn, túm vạt áo quạt phàn phật, và giữa những người Á Rập tràm tràm phục truyền thống, thì trừ phi là mất mù, chứ mấy ai dám xem nhẹ Cây Cacao.

Cậu ta đóng vest, thắt cravat, xỏ giày da đen bóng loáng, tay áo sơ mi cài khuy măng-set tinh mỹ lộ ra dưới ống tay áo vest, trên cổ tay đeo đồng hồ Jaeger-LeCoultre sáng choang.

Vệ Lai cố ý câu giờ, muốn thử xem cậu ta có lặn ra say nắng không.

Nhưng Cây Cacao đã trông thấy anh, hớn hở ngoác miệng kêu to: “VỆ! MY CHRISTMAS TREE!”

Vệ Lai vẫn chưa động dậy, đổi lại là Sâm Kim phía sau đẩy nhẹ anh: “Cây Noel, gọi anh đấy.”

Cây Cacao là con lai, kế thừa màu da sáng của dân da trắng và mái tóc xoăn điển hình của dân da đen. Cha cậu ta chắc là tay phóng viên phương Tây trắng hoa nào đấy, sau khi vui vẻ cùng một phụ nữ da đen thì có cậu ta. Tiếp đó người phụ nữ kia lại quăng cậu ta vào rừng cacao, nơi dân đai vàng thường lui tới.

Thế là từ nhỏ cậu ta đã phải đai vàng, nấu ăn, làm lính trẻ em, rồi tới lính đánh thuê. Sau lại bị Nai lú lo không ngừng tác động mà đi lên con đường vệ sĩ chuyên nghiệp.

Lần đầu gặp mặt, cậu ta kể với Vệ Lai: “Anh biết không, trước năm 8 tuổi tôi còn chưa từng mặc quần lót! Chiếc quần lót đầu tiên trong đời là lót trên đầu một lão say khướt, phải nói nó thối kinh hồn! Tôi ngồi ở bờ sông vừa giặt vừa thề, nhất định sau này phải mặc quần áo tốt nhất đất nhất!”

Quá chân thành luôn, vừa quen biết đã tâm sự vấn đề riêng tư thế, cho nên Vệ Lai kết giao ngay với cậu bạn này.

Mà Cây Cacao cũng luôn nỗ lực thực hiện lời thề bờ sông:

— Ăn uống, đồ dùng có thể qua quýt, có thể tùy ý lẫn lộn thật giả, nhưng những thứ mặc vào người bắt buộc phải là hàng hiệu, hàng đầu, phải cho thiên hạ thèm đỏ mắt.

— Lần đầu tiếp xúc người lạ thì phải đeo vàng dát ngọc, chứng tỏ mình có thân phận, tiền tài.

— Gặp lại bạn bè xa cách lâu ngày thì cần sửa soạn cầu kỳ hoành tráng, chứng tỏ trong thời gian qua mình luôn sung sướng, vui vẻ, chưa từng sa sút.

Vệ Lai đi tới.

Hai người cùng nghiêng đầu nheo mắt đánh giá đối phương vài giây, gần như đồng thời cười to, sau đó nhấc tay, đập nắm tay, vỗ mạnh lên mấy cái lên vai nhau.

Cây Cacao còn nhiệt tình quay qua chào Sâm Kim: “Hello!”

Vệ Lai hỏi: “Tình hình bên này thế nào?”

“Tệ lắm. Nam bộ nát bét luôn, đoán chừng sắp chiến tranh rồi. Cái gã tôi đang bảo vệ là ở tỉnh phía nam, bên kia có cả đám vệ sĩ và nhân vật quan trọng của giới quân sự chính trị...”

Chẳng phải đã bảo “phương nam chiến tranh, phương bắc ca hát” sao, Vệ Lai nhận thấy lần này họ sẽ không xuống phía nam: “Đừng nói miền nam, nói ở đây thôi.”

“Cũng tệ nốt. Mới hôm nọ có một tay quan chức ngoại giao Tây Ban Nha bị xiên chết trong nhà; khoảng trước đó thì là công ty xây dựng châu Á các anh, tận 7 công nhân bị bắt cóc, đàm phán thất bại, quân đội

chính phủ và phản chính phủ giao chiến vũ trang, vì cứu viện thất bại nên chết mất 3 con tin. Rồi còn mấy tháng trước nữa, ngay tại sân bay này, rớt một chiếc máy bay...”

Vệ Lai nói: “Ngừng ngừng ngừng!”

Anh giật giật cổ áo, càng bực mình hơn.

Thật là bực méo thể tả.

Cây Cacao theo dõi động tác của anh, nhìn giầy lát, bỗng bật cười ngặt nghẽo, để lộ cả hàm răng trắng không ngay ngắn lắm.

“Vệ! Tôi hù anh đấy!”

“Anh sợ gì chứ, càng nguy hiểm càng là sân chơi của chúng ta mà.

“Mấy vụ bắt cóc, giết người kia đều nhằm mục đích chính trị, ai thèm nhắm vô dân đen tôm tép như anh!”

Vệ Lai mặc kệ cậu ta, Cây Cacao là kiểu người có thấy đạn bay tung tóe quanh mình thì cũng chỉ coi như bấp rang nổ bung.

“Lái xe tới à? Đổ ở ngoài sao?”

“Ừ. Nhưng xe có chút vấn đề.”

Cây Cacao phân trần, vốn là có chiếc việt dã cho lái thay cực xịn, nhưng khi sắp xuất phát thì bị gọi đi chỗ khác, bởi vậy, cậu ta chỉ có thể tìm khách sạn ở Khartoum mượn một chiếc, tương đối thô sơ.

“Trong xe có điều hòa chứ?”

Chỉ cần giúp anh hạ bớt nhiệt độ, thô sơ cũng chẳng sao cả.

“Không có, nhưng có hệ thống thông gió.”

Nghe không tệ, Vệ Lai nghĩ thế là được rồi: “Vây đi thôi.”

5 phút sau, bên ngoài sân bay, trên mặt đất cuộn cuộn cát bụi, Vệ Lai thấy được chiếc xe tương đối thô sơ kia.

Xe tuk tuk, trong nước quen gọi là ba gác điện [1].

Không có trần xe, bên trên chỉ che một lớp giấy carton cứng, được gấp gắn vào thân xe, hai bên không lắp cửa, thông gió hết sức tự nhiên.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Xe tuk tuk ở Nam Phi:

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Vệ Lai thấy bản thân mình sao cũng được, nhưng Sầm Kim thì khó nói lắm — Máy hôm trước cô vẫn còn được mặc lễ phục, có người chuyên chuẩn bị cho từng bữa ăn đấy.

“Không thể tìm chiếc nào khá khẩm hơn à?”

Cây Cacao nghiêng mình xem thường: “Anh nghĩ đây là đâu chứ! Toàn bộ Khartoum này, có gom hết số đèn giao thông thì cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà đó còn là do viện binh ngoại quốc dựng hộ, chứ ngoài đường đất có cả đồng xe lửa chạy ầm ầm kia...”

Vệ Lai tin đây là sự thật. Song anh cũng biết, ở chỗ càng nghèo khó lạc hậu, sẽ càng dễ bắt gặp hình ảnh cộng sinh tương phản là xa hoa lãng phí. Nơi này đảm bảo cũng có cao ốc, biệt thự, xe sang, yến hội linh đình... Cây Cacao than không lấy được xe, nói thật chứ anh chẳng tin.

“Cậu đang bảo vệ chính khách quan trọng mà?”

“Đúng vậy, nhưng sao tôi tự tiện dùng xe của họ được? Giống anh đấy, có thể tự tiện dùng xe của cô Sầm không?”

Vệ Lai hơi chau mày, hình như không thật.

“Hơn nữa, rất có thể lần đàm phán này sẽ diễn ra tại vùng biển quốc tế. Nói cách khác, các anh phải đi qua mé đông Khartoum, bên ấy là sa mạc nên càng về phía đông càng nghèo. Từ đầu đã bảo không muốn gây chú ý còn gì, anh mà lái xe xịn trong sa mạc, vệ tinh, cơ quan gián điệp của các nước sẽ tầm tia ngay, chưa biết chừng còn chụp mũ là có ý đồ xấu nữa.”

Cậu ta kéo ống quần tây, nhấc chân trèo lên xe, ngồi bệ vệ oai phong: “Cô Sầm từng làm viện trợ châu Phi, chắc biết rõ điều kiện bên này thế nào rồi nhỉ, không ngại gì chứ? Dọc đường tôi có thể đưa hai người đi ngắm cảnh — Chỗ hai dòng Nile xanh và trắng hợp lưu tại Khartoum ấy, phong cảnh cực đẹp nhé.”

Sầm Kim cười cười, nắm khung xe leo lên. Sau khi ngồi xuống, tốc độ quạt tạp chí tăng vùn vụt: “Không ngại.”

Vệ Lai chẳng ý kiến ý cò thêm nữa.

Xe nổ máy, xịch xịch xịch, làm anh nhớ hồi bé khi còn ở trong nước, từng thấy qua máy kéo nhả khói đen trên bờ ruộng. Quả nhiên, chạy chưa bao lâu đã gặp đường đất, cát bụi cuộn cuộn khắp tứ phương, trong xe bụi bay mù mịt. Sầm Kim nhắm chặt mắt, lấy tạp chí che lại miệng mũi, nhiều lần bị xóc đập vào khung xe.

Vệ Lai vắt tay ngang qua cô, giữ chặt chỗ ngồi bên cạnh, làm thành sợi dây an toàn cố định người cô vào giữa lưng ghế và cánh tay.

Xe chạy qua một dãy nhà đất, rất nhiều nhà thiếu nóc, cách đó không xa truyền đến tiếng lừ kêu như học hơi.

Giờ này chẳng thể nhìn thấy cái gọi là hai dòng Nile xanh trắng hợp lưu. Nơi đây không đủ điện cung cấp cho toàn thành phố, bên bờ sông lớn là một vùng tối tăm, chỉ có mặt nước sáng lấp lánh. Khi tạt qua đồng rác dâu đỏ ven sông lại nghe tiếng dê kêu be be, chẳng trách trong hương rác còn thoảng mùi dê khai.

Sầm Kim chợt hỏi Cây Cacao: “Tôi nay nghỉ ở đâu nhỉ?”

Cây Cacao háng giọng đáp: “Khách sạn lớn!”

Lời của Cây Cacao thì nên trừ hao bớt mấy chục nóc, Vệ Lai đoán, chắc là quán trọ be bé nào rồi.

***

Thực tế thì, nghĩ thế là quá oan cho Cây Cacao, đấy đúng là “Khách sạn lớn” — Một nhà gạch hai tầng nhỏ, nóc bằng, ngoài cổng ra vào còn dùng xi măng trát một đoạn cho xe chạy, quây vòng quanh là tường đất quét vôi trắng, bên trên quét sơn ra hai chữ to uyển: Great Hotel.

Thế này khiến nó lập tức vượt trội hơn hẳn những nhà đất hoặc thiếu nóc, hoặc dùng tấm bạt nhựa phủ lên làm nóc kia, lại hiển hiện một loại phong thái có thể gọi là “đẳng cấp”.

Bên trong nhà có điện, nhưng điện áp không ổn định, bóng đèn dưới hiên lúc tỏ lúc mờ. Sau lán ở góc sân đặt một bếp lò đá, phía trên kê chiếc chảo gang to đáy bằng. Ông chủ da đen đang hầm món thịt cừu bốc tay [1], lửa rất lớn, tiếng mỡ xèo xèo lan khắp không khí.

Trông thấy nhóm Cây Cacao, ông chủ nhón miệng cười, chỉ vào chảo: “Sắp xong rồi.”

Sầm Kim hỏi ông ta: “Điện nước có cung cấp đều không?”

Ông chủ lắc đầu, cầm xẻng xào nhún vai: “Cứ chấp chờn khi có khi ngưng, chả biết đâu mà lần.”

“Vậy thì chưa cần ăn ngay, tôi tắm cái đã.”

Phòng cho khách là ở lầu hai, Vệ Lai đi lên cùng cô. Trước tiên phải kiểm tra phòng và độ chắc chắn của cửa sổ. Quanh phạm vi nhìn xem như trống trải, mấy nhà dân đều cách một khoảng nhất định. Trong phòng bày biện đơn giản, nóc nhà lắp quạt trần ba cánh đời cũ, khi chạy kêu cọt kẹt, trên giường trải chiếu cọ, cạnh đó có thêm một chiếc ghế xếp nằm. Rất tốt, đủ cho hai người ở.

Chỗ tắm xây trong góc, là bục xi măng chưa đến 2 mét vuông, chẳng màn nhựa. Kéo ra nhìn, bên trong có một vòi nước, một bồn inox, trên cao treo thùng gỗ đục chực lỗ dưới đáy — Vệ Lai nghĩ mãi mới vỡ ra đây là “vòi sen” tự chế.

Anh quay qua Sầm Kim: “Tôi ở ngay ngoài cửa, có việc thì gọi tôi.”

Sầm Kim cởi sơmi khoác ngoài, giật bung búi tóc, giữ giữ phải phải. Tất cả cát bụi bám lấy trên quần đường ngồi xe ba gác điện, giờ đang lơ lửng tung bay dưới ánh đèn từ mù leo lét.

Cô bước vào bọc xi măng, nghiêng đầu nheo mắt nhìn anh: “Tôi có thể có việc gì cần gọi anh.”

Nói đoạn, kéo màn tấm đánh soạt đến góc cuối, dây kẽm vắt ngang treo màn đung đưa hồi lâu. Trên màn, ánh sáng lung lay tô lại bóng dáng cô.

Vệ Lai dời mắt đi.

Nhưng hình ảnh vừa rời dường như vẫn ở ngay trước mắt: Dưới sơmi của cô là chiếc áo hai dây đen, nước da trắng muốt được ánh đèn phủ màu mật ong, một đường cong đầy đặn tạo thành nét uốn tuyệt đẹp giữa eo và bờ vai.

Vệ Lai thích hôm vai cô, khi hơi cúi đầu sẽ hiện ra một vùng xoáy vừa đủ sâu, khiến người ta chỉ muốn rót đầy rượu hồ phách vào, tinh tế thưởng thức.

Anh mở cửa ra ngoài, rồi trở tay đóng chặt, nhận thấy mình suy nghĩ thật hoang đường.

Ở đầu kia bậc thang có người gọi anh: “Vệ!”

Ngoảnh đầu nhìn, là Cây Cacao, rót cuộc đã trút sạch hàng hiệu, chỉ mặc áo ba lỗ, quần cộc và xỏ sandals nhựa. Trên cổ cậu ta treo một bọc vải kỳ quặc, tay bưng mâm gỗ đựng thức ăn nóng hổi, rảo bước tới gần.

***

Dọn bữa xong.

Vệ Lai cứ thế ngồi bệt xuống đất. Đặt mâm qua, bên trên có một thố thịt cừu, một đĩa cà chua thái lát, một đĩa dưa leo thái lát và một chồng vỏ bánh cuộn.

“Có chưa lại cho cô ấy chưa?”

“Chưa rồi.”

Cây Cacao ngồi xuống cạnh anh, hết sức thần bí nâng bọc vải trên cổ lên: “Hàng xịn chân chính là ở đây này.”

Gì vậy?

Kéo qua góc thũ, là hai chai bia nhạt Serac.

Vệ Lai bật cười: “Thứ này hả?”

Cây Cacao kê đầu chai lên miệng, dùng đồ khui tiện dụng nhất: hai hàm răng, “cách” phát là một chai, rồi mở thêm chai nữa.

Cậu ta nói: “Bạn hiền, Sudan cấm rượu đấy, cũng không chào đón mấy tay ngoại quốc mê rượu bia và nhảy disco đâu — Bị bắt gặp là chúng mình được dịp bóc lịch ngay.”

Thật sao? Bị bắt xem ra còn kích thích hơn xa bản thân việc uống bia. Vệ Lai chớp lấy một chai: “Đưa tôi.”

Cụng chai với Cây Cacao, ngửa đầu uống ừng ực quá nửa, cảm nhận trong miệng, thực quản, lồng ngực đều tràn ngập vị bọt bia.

Anh thư thái thở ra một hơi dài, dùng lưng bàn tay quẹt miệng, chỉ thấy khoảnh khắc ngắn ngủi này thoải mái đến mức, có chết ngay cũng chẳng tiếc.

Phía trước là hàng lan can xi măng cao chừng nửa người, chia cắt Khartoum trong bóng đêm thành từng ô chữ nhật rộng cỡ đầu người, mỗi khe hở đều vừa đủ để một người rơi xuống.

Trong cửa sau lưng, thi thoảng truyền đến tiếng nước róc rách.

Vệ Lai nói: “Có bia, có thịt, coi như không tệ.”

Cây Cacao nhích lại gần: “Phải thêm phụ nữ nữa mới hoàn hảo — Có hứng thú chứ? Để tôi lo cho, khu này có câu lạc bộ ngầm chuyên môi giới người ngoại quốc, rất cao cấp, không có bệnh.”

“Sao được, bên này đâu thể rời khỏi cô Sâm.”

Cây Cacao thấy anh cứ vẽ thêm việc: “Bảo cô ta khóa kỹ cửa là xong, mỗi một đêm thì có chuyện gì được?”

Vệ Lai ấn đầu cậu ta xuống, đẩy mạnh qua bên cạnh.

Đây là muốn cậu ta im mồm. Cây Cacao vò đầu, không nao núng ngồi trở lại, rồi liếc nhìn cánh cửa đóng chặt: “Cô ta thế nào? Nghe Nai kể, tính cô này là lạ, rõ ràng là ở nhà một mình, thế mà lại diện lễ phục chỉ mặc trong yến hội, còn ngồi dưới ánh đèn mờ... Sợ vãi chưởng nhỉ.”

Vệ Lai nhặt miếng thịt cừu bỏ vào miệng: “Sợ gì?”

Cây Cacao vô cùng thần bí: “Anh chưa từng nghe chuyện kinh dị như này sao? Cô gái trong lâu đài cổ bị quỷ ám, cứ tới nửa đêm là khoác lên trang phục lộng lẫy, một mình khiêu vũ với hồn ma vô hình...”

Vệ Lai hươ hươ chai bia trong tay, neho mắt lại.

Miêu tả rất có sức gợi thị giác. Vệ sĩ là nghề kiếm ăn lúc trẻ, sau này già đi, Cây Cacao có thể ra đầu đường kể chuyện ma, đoạn âm u gõ một tiếng trống da châu Phi, đoạn kinh dị kéo một tiếng nhị hồ Trung Quốc.

Nghĩ đến cảnh tượng kia, anh nhin hết nổi, phì cười.

Cây Cacao chẳng hiểu anh đang cười gì: “Còn nghe bảo, cô ấy bị tình nghi trong một vụ án mạng nhỉ? Vệ, anh đừng cười nữa, tôi không đùa đâu.”

Vệ Lai nói: “Muốn biết tôi nghĩ thế nào à?”

“Sao?”

“Tôi khá thích cô ấy.”

Anh lắc ít bia sót lại trong chai cho sủi bọt lên: “Cách cô ấy nói chuyện, làm việc, khiến tôi thấy rất sảng khoái — Cậu biết đấy, dù là cô ấy đối nghịch với tôi, tôi cũng thấy cách hành xử đó cực kỳ sảng khoái.”

Làm người mà không kiêng dè chữ “chết”, làm phụ nữ mà không lún sâu vào tình cảm ủy mị — Nếu có đủ cả hai điều này, thật sự sẽ gần như là vô địch.

Người kiểu đấy Vệ Lai chưa từng gặp, cũng chẳng thể nói rõ Sâm Kim có đúng thế không, nhưng trên người cô, thấp thoáng có hình bóng kia.

“Chỉ cần cô ấy không tính toán tới tôi, giữa chúng tôi không có xung đột lợi ích, mọi người đều có thể làm bạn.”

Mặt mày Cây Cacao vặn hết cả vẹo: “Bạn?”

“Vệ à, đối với chúng ta ấy, trên đời này chỉ có tôi, anh và Nai là có thể tin tưởng. Hiểu không? Những người khác, hoàn toàn không thể tin. Đến cả vợ tôi tôi cũng chẳng tin nữa là!”

Phút im lặng ngẩn ngui.

Vệ Lai nhặt một lớp bánh cuộn, theo thứ tự xếp lên trên cà chua, dưa leo, thịt cừu, từ từ cuốn lại.

“Cậu cưới vợ rồi?”

“Ừ.”

“Khi nào thế?”

Khi nào à...

Cây Cacao chẳng nhớ: “Năm ngoái... Hình như tháng bảy hay tám gì đấy...”

Vệ Lai muốn mài răng, còn muốn gỡ bung đồng tóc bím trên đầu cậu ta, ủi cho thẳng lại.

“Sao không báo với anh em?”

“Chuyện nhỏ ấy mà!”

Chuyện nhỏ? Cưới vợ mà còn không phải chuyện lớn, vậy thế nào mới phải? Táo bón? Sâu răng? Gà mái khó đẻ?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mãi đến khi trong nhà thành linh âm vang một tiếng.

Cơ bắp toàn thân Vệ Lai lập tức căng chặt, loáng cái đã đặt tay lên nắm cửa: “Cô Sầm?”

Giọng Sầm Kim vọng lại: “Trượt tay, rót thau nước.”

Vậy à...

Vệ Lai thở hắt ra, lại ngồi phịch xuống. Vì có đoạn nhạc đệm này, trước đó đã nói gì với Cây Cacao, tự nhiên không tiếp tục được nữa.

Anh uống sạch số bia còn lại, tiếp tục xử đồng bánh cuộn kia, một miếng, thêm một miếng, cho đến khi no căng bụng.

Mới nói: “Cô Sầm đã là tốt lắm rồi. Cô ấy chắc chắn có bí mật, nhưng không cần phải kể rõ ngọn ngành cho vệ sĩ. Người ta cũng đâu phải cậu, gặp ai cũng bô lô ba la chuyện quần lót đầu tiên trong đời.”

Cây Cacao nhún vai: “Tôi muốn tốt cho anh thôi, đừng tùy tiện tin bất cứ ai. Làm sao biết được dưới lớp da đấy là loại lòng dạ, xương cốt gì. Anh nên nhớ, nghề này của chúng ta không sợ khách hàng phiền phức, chanh chua, keo kiệt bủn xỉn, có phách lối kiêu căng đến đâu vẫn là bình thường, chỉ sợ...”

Vệ Lai bật cười.

Lời này đã truyền rất lâu trong nghề. Ở nhiều trường hợp khác nhau, anh đã nghe qua vô số lần, gần như là châm ngôn, là lời răn trong nghề, không biết bắt nguồn từ ai.

Chỉ sợ gặp phải ma quỷ chân chính.

Nhưng nghề nào nghiệp nào, ở đâu mà chẳng sợ gặp ma quỷ chân chính chứ.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Thịt cừu bóc tay: Món thịt cừu khi ăn thì dùng tay xé và chấm gia vị, cách làm cơ bản là luộc sơ thịt, vớt ra rửa sạch, rồi hầm với các loại rau gia vị, rượu, muối tinh...

19. Chương 19

Biên dịch: 1309

Vệ Lai qua chỗ Cây Cacao tắm, nhưng mới đi được đoạn ngắn trở về phòng, trên người lại đổ một tầng mồ hôi mỏng.

Anh thấy quá là phi lý — Ở đây nóng bức, không mưa, chẳng phải có tí nước nào là bị hong khô ngay luôn à, sao cả người cứ đầy mồ hôi mãi thế chứ.

Gõ cửa vào phòng, Sầm Kim đang ngồi trên chiếu cọ nâng đĩa dùng bữa. Tóc cô đã hơi khô, trên vai khoác tấm khăn choàng lụa đen.

Vệ Lai có ấn tượng với tấm lụa này, khi thu gọn hành lý, cô đưa ra lý do là: Có thể làm khăn tắm, váy ngủ, khăn trùm đầu, ra bãi biển sẽ thành khăn quần, thiếu quần áo thì dùng làm váy quây nửa người hay toàn thân đều được.

Quá trời công dụng, làm anh nghĩ mình mà là phụ nữ thì cũng phải tậu ngay một cái.

Nước da cô rất trắng, mặc đồ đen vào thì càng sáng hơn.

Quạt trần bật ở nấc tối đa, mới chạy vài phút đã thấy như muốn sút ốc.

Sầm Kim ngược mắt nhìn anh: “Anh ở cùng tôi à?”

Vệ Lai kéo ghế xếp ra: “Trên nguyên tắc thì phải thế. Dĩ nhiên, cô có thể yêu cầu tôi ngủ ngoài cửa — Vấn đề là, nếu có kẻ phá cửa sổ, tôi chạy từ ngoài vào sẽ chậm mất 1-2 giây.”

Thực ra, mục đích của anh là muốn ngủ trong phòng có quạt mát.

Sầm Kim cụp mắt xuống, kiên nhẫn dùng nĩa vật lộn với miếng thịt cừu trơn tuột: “Vậy anh ngủ trên đây đi.”

Vệ Lai thở phào một hơi, khi ngã lưng xuống, cứ cảm thấy hình như quên mất điều gì.

Mãi đến lúc đèn tắt anh mới nhớ ra: “Có muối không nhỉ?”

“Phía bắc thiên về khí hậu sa mạc, quá nóng nên ít muối, chờ thời tiết mát mẻ hơn mới xuất hiện.”

Vệ Lai cười khổ trong bóng tối, loại điều kiện làm việc này, đến cả bọn muối cũng muốn đình công.

“Hình như cô nắm rất rõ văn hóa, con người ở châu Phi nhỉ?”

“Thì nghề học phải chuyên nhất, tôi từng đào sâu nên am hiểu, cũng giống anh quen thuộc súng ống thôi.”

Nghe giọng điệu, hình như không có hứng tán chuyện. Vệ Lai chẳng nói thêm nữa, nhắm mắt chuyên tâm ngủ.

Nhưng giấc ngủ không an ổn, mấy chỗ tiếp xúc với ghế thoát cái đã nóng lên, đành phải liên tục trở mình. Căn phòng bí bưng kín mít, không khí bị quạt trần khuấy động, chẳng rõ có phải do ma sát sinh nhiệt hay không, anh cứ cảm thấy gió thổi vào người cũng nóng hầm hập.

Chẳng biết qua bao lâu, đang mơ mơ màng màng bỗng nghe một tiếng vang, thứ tiếng vang tắt ngúm, chợt lặng ngắt như tờ.

Quạt chạy chậm lại.

Nhất định là dòng điện kia đã bị rút sạch, như giọt nước bị hạt cát hút khô.

Mất điện.

Không khí oi bức, trên người dính mồ hôi ẩm ướt, thể này còn chẳng bằng ngủ nơi đất hoang. Vệ Lai nghĩ mình sắp chịu hết xiết rồi.

Còn có người chịu hết xiết trước anh.

Vừa nghe tiếng động trên giường, Sầm Kim đã ngồi dậy, cầm tạp chí bên cạnh lên quạt.

Lúc mua cuốn tạp chí kia, anh dự cảm sẽ hữu dụng với cô, nhưng không đoán được sẽ là công dụng này.

Mà cũng lạ, cô chịu hết nổi, ngược lại anh bắt đầu nằm an ổn. Thậm chí trong lòng còn nảy sinh một thứ cảm giác ưu việt vô hình.

Sầm Kim cực phiền não, lọ mọ xuống giường, chắc chưa đi giày nên bước chân êm ru không tiếng động. Cô đến bên cửa sổ định mở ra, chốt cài bị kẹt, không thành công, cô bèn đổi qua cửa lớn.

Lần này thì mở được, bên ngoài là bầu trời xám xanh. Sầm Kim dựa vào khung cửa hóng mát, trông như trên tường mọc lên một bóng đen mảnh mai.

Cũng thật không dễ dàng.

Sau một lúc, cô quay trở lại, dừng bên ghế nằm của anh, hơi khụy xuống, gọi: “Này.”

Mới nãy trước khi ngủ muốn chuyện phiếm thì cô thờ ơ, giờ mất ngủ mới tới tìm anh tán gẫu?

Vệ Lai lười tiếp, bộ dạng như bị đánh thức nên bực mình lắm: “Gi?”

“Nóng quá.”

“Nóng quá... Cô gọi tôi dậy thì sẽ mát hơn hử? Làm cái việc hại người chẳng lợi mình, có ý nghĩa gì chứ?”

Sầm Kim cười nhạt: “Vờ vịt! Giả bộ! Anh tỉnh từ lâu rồi, hai mắt tỏa sáng đấy, tưởng tôi không nhìn ra à?”

Thế này... chỉ trách mắt mình quá có thần.

Vệ Lai đành phải ngồi dậy.

“Cô muốn thế nào?”

“Phòng này xây bằng gạch, trên đỉnh là tấm xi măng, xi măng tản nhiệt nhanh, ở trên cao sẽ có gió — Chúng ta có thể lên đó hóng mát.”

“...100 Euro.”

“Gi?”

“Nửa đêm còn phải đưa khách hàng lên nóc nhà, trong hợp đồng đâu có quy định này, 100 Euro.”

Cô đòi tiền người Saudi, anh đây đòi tiền cô — Cô nghĩ chỉ mình cô biết chém đẹp, biết cạo đầu người khác à?

Thơ cổ đã nói, đầu nào chẳng cạo được, chẳng cạo nào phải đầu.

Vệ Lai muốn xem cô cạo giặc, trước giờ chưa từng thấy qua.

Thật lâu sau.

“...Hôm nọ anh xin tôi điều thuốc nữ, 120 Euro, miễn trả giá.”

Tổ trác, còn đắt hơn anh những 20 Euro.

Vệ Lai giặc: “Muốn trả ngay không?”

“Khỏi, sắp tới sẽ còn nợ thêm đấy. Cứ nhớ kỹ, để đến cuối rồi tính luôn thế.”

Vệ Lai chẳng giặc nữa mà bật cười, tạm dừng giây lát, xích lại gần tai cô: “Không sợ nợ chéo nợ chồng, chẳng tính rõ được nữa à?”

Anh đẩy cô ra, vươn vai, đứng lên đi đến trước giường, kéo chiếu cọ đánh soạt xuống.

***

Ban đầu xây căn nhà lầu nhỏ này, chắc ông chủ chưa từng nghĩ sẽ dùng tới sân thượng, bởi vậy không lắp cầu thang, nóc hành lang cũng chẳng mở một giếng trời thông lên trên.

Còn mỗi cách là giẫm lên lan can.

Với anh mà nói, đây chỉ là thư giãn gân cốt.

Vệ Lai nhanh chóng đứng vững trên lan can, một tay bấu chặt mái nhà, tay kia nhận lấy chiều cộ Sầm Kim đưa. Cánh tay anh nhắc thử mấy lần áng chừng trọng lượng, đến lần cuối thì ném mạnh lên.

Chiều cộ trượt vài mét trên nóc rồi dừng lại. Tay anh lại gồng sức, bật người hẫng lên.

Đúng là có gió thật, cúi xuống sờ thử nóc nhà, xi măng lạnh lạnh.

Nhìn ra xa, trước mắt rộng mở. Mặt trăng vàng sẫm cong cong trĩu nặng, thật giống một nụ cười toe toét hở hết cả răng. Dòng sông lớn vẫn đang ngủ yên, xen lẫn với nhà dân trên một chiếc giường bùn đất đen, nếu bỗng nhiên tỉnh dậy bước đi, có lẽ những căn nhà kia sẽ rơi rào rào như đám rận bám trên thân trâu.

Sầm Kim đợi mất hồi lâu, Vệ Lai mới thò đầu từ mái hiên xuống.

“Sao tôi lên được?”

“Tôi bám vào đây, cô nắm tay tôi, đứng trên lan can ấy, tôi sẽ nhắc cô lên.”

“Vây chờ chút.”

Cô lui về trong căn phòng tối, cởi khăn choàng lụa đen, thuận tay quấn một vòng quanh cột trụ gần đấy, thắt nút lại. Sau đó trở ra, vươn tay về phía Vệ Lai.

Vệ Lai không nắm lấy: “Muốn kéo rách vết thương à? Đổi tay phải đi.”

Sầm Kim hơi ngần ra, qua mấy giây mới kịp hiểu, giơ tay phải lên: “Tự nhiên quên mất.”

Vệ Lai cầm chắc cổ tay cô, ra hiệu cô cũng nắm ngược lại tay anh, đồng thời tăng lực.

Xem ra cô cũng khá hồi hộp, đầu tiên là ngồi vào lan can, nghiêng người co chân lên, lúc chậm chậm đứng dậy thì hơi run rẩy. Chút rung động ấy theo lòng bàn tay mềm mại truyền đến cánh tay anh.

Rốt cuộc đã đứng thẳng, lồng ngực Sầm Kim phập phồng mãnh liệt. Ngẩng đầu nhìn, nóc nhà chỉ cách đầu cô vài phân.

“Rồi làm sao tiếp?”

Vệ Lai cúi thấp: “Chỗ này hơi khó mượn lực. Cô ôm chặt cổ tôi, còn lại cứ để tôi lo.”

Nếu chẳng phải rơi vào tình thế lưỡng nan, trước không đường sau không lối, phỏng chừng cô sẽ dẹp luôn cái ý tưởng hóng mát này.

Cô thả một tay trước, hít thật sâu rồi choàng qua cổ anh, Vệ Lai vươn tay còn lại đỡ lưng cô. Điểm tựa này khiến cô thấy an toàn hơn, cắn chặt răng, tay kia cũng ôm lấy.

Có giọt mồ hôi từ phía trên nhỏ xuống cổ cô, lăn dài một đường. Dòng chảy ấy nóng rùng rục, hòa với mồ hôi cô, trượt vào trong áo.

Bên tai Sầm Kim nóng ran, bỗng hơi mất tự nhiên.

Cô quay đầu nhìn xuống, hỏi: “Lỡ ngã phải làm sao?”

Thân thể được nhắc lên, hiển nhiên là Vệ Lai đang gắng sức quỳ dậy: “Nếu ngã xuống, trang đầu trên báo sẽ đề: Chuyên gia đàm phán do Saudi hao tiền tốn của nhờ cậy, nửa đêm trèo nóc nhà hóng mát, cùng ngã sắp mặt l...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên gầm một tiếng đứng bật lên. Bàn tay đặt trên eo cô trượt xuống bên đùi, mạnh mẽ bẻ ngang người cô, đồng thời ngửa ra sau chuyển trọng tâm, lùi lại vài bước.

Sầm Kim vẫn chưa kịp phản ứng, anh đã đặt cô xuống.

Dưới chân là nóc xi măng bằng phẳng.

Cuối cùng đã đứng vững, còn thấy có gió thổi qua.

Sầm Kim ngã ngồi xuống chiếu cọ. Chờ một lúc lâu, khi ngẩng đầu lên lại, Vệ Lai đang đứng sát mép nóc nhà. Một góc mặt trăng sát rạt giống lưỡi câu móc trên đỉnh đầu anh, trông buồn cười như sắp xia lên cả mớ tóc.

Thân thể anh chợt lung lay, chao nghiêng, đổ tới trước.

Sầm Kim hét hồn: “Ấy!”

Vệ Lai đứng thẳng lại, ngoảnh đầu nhìn cô, sau đó đi đến ngồi bên cạnh, nói: “Ôn lại hạng mục huấn luyện hồi xưa, xem có thể nghiêng người về trước bao nhiêu độ.”

“Sao bảo bị khai trừ mà?”

“Đúng là bị khai trừ thật, nhưng đâu phải vì kỹ năng không đạt — Với cả, tôi chưa phải giỏi nhất thì chí ít cũng được xếp vào 3 thứ hạng đầu.”

“Nói thế, huấn luyện lính mũ nồi là lựa mấy người giỏi để khai trừ à?”

Vệ Lai nghĩ ngợi: “Đại khái là kỷ luật của tôi kém quá.

“Có một tuần huấn luyện nhện đối cường độ cao trong rừng, không được ăn nhiều, chỉ có thể lót dạ bằng ốc sên. Huấn luyện viên quy định số lượng, một ngày 3 con là nhiều nhất. Có vài người chẳng chịu nổi, ăn 4-5 con.

“Những người đó phải nhận phạt. Cụ thể là lột sạch chỉ còn mỗi cái quần lót, tay chân bị trói vào cọc gỗ suốt đêm. Mà vậy vẫn chưa là gì, mấu chốt ở chỗ trong rừng có mối, bình thường đang đi cũng bị bò vào quần áo — Thế là bọn này lập tức bầu lít nha lít nhít lên toàn thân, còn... chui vào quần.

“Vậy tôi mới tìm cách mở trói, chuồn mất. Tình huống đó là tệ nhất, chẳng những lập tức bị khai trừ, nếu họ bắt lại, thấy biểu hiện không tốt còn đem xử bắn ngay — Các khóa huấn luyện lính mũ nồi chấp nhận một tỉ lệ tử vong nhất định. Cho nên tôi lặn mất tăm, hết dám trở lại luôn.”

“Có tiếc không?”

Vệ Lai chẳng để ý: “Không tiếc. Đợt ấy là cùng khóa với lính Malaysia, họ liều chết chịu đựng trui rèn là để bảo vệ nước nhà — Nhưng tôi thì bảo vệ nước nào nhà nào chứ...”

Chiều hơi nhỏ, chẳng đủ để anh nằm hết, hai tay anh gối sau đầu, ngả lưng lên mặt xi măng. Cơn buồn ngủ từ từ kéo tới, mặt trăng trên cao nhòe thành nhiều lớp ảnh lồng vào nhau.

Toàn bộ Khartoum, người Trung Quốc thức đến giờ này, còn trèo lên nóc nhà ngắm trăng, chắc là chỉ có cô và anh. Dị quốc, tha hương, dưới vòm trời khổng lồ đen thẫm... Đột nhiên một nỗi thê lương ập đến, tình cảnh này, cả đời anh sẽ không quên được.

Anh chậm rãi nhắm mắt lại: “Tôi đây là con thuyền nát, trôi dạt trên biển... cứ như vậy thôi. Tôi không giông cô, thực ra tôi biết, cho dù cô có lệch khỏi quỹ đạo, nhất định cũng đã lập sẵn kế hoạch thay thế.”

Sâm Kim chẳng đáp lời.

“Cô từng bảo, giữa chúng ta không có mâu thuẫn. Tôi hi vọng cô có thể mãi mãi bình an, thật lòng đấy. Còn nữa, có đôi lời, đã muốn nói với cô từ lâu rồi.

“Sau này viết xã luận, cô nên bớt gay gắt đi thì hơn. Nói thật, mấy kẻ kia đâu phải loại lương thiện gì, muốn giải quyết cô là rất dễ dàng. Cô chỉ có một mình, cần thông minh một chút.”

Anh thực sự đang từ từ thiếp đi, âm thanh xung quanh bắt đầu mơ hồ, thân thể chìm dần vào giấc ngủ sâu. Đây là không gian biệt lập phủ sắc xám vô biên vô tận, ý thức chập chờn tan rã — Có vô số dây leo chen nhau mọc lan tràn, rồi sau đó, giữa một vùng thăm thẳm biếc xanh, chậm rãi nở ra một đóa lan ý trắng sứ, hơi cuộn lại, trông như tấm khăn lụa choàng trên mũ Vô Lượng Thọ của đức Quan Âm.

Thời gian sống ở phố người Hoa, vì kế sinh nhai, anh thường trà trộn vào các cửa hàng của người Hoa. Người Hoa ít nhiều đều tin phong thủy quý thần, ở những chỗ dễ thấy trong cửa hàng luôn bày bàn thờ, cúng các vị thần xanh xanh đỏ đỏ: Thần Tài, Quan nhị gia, Phật Di Lặc, Trương Phi, Chung Quỳ, thêm cả Quan Âm Bồ Tát.

Vệ Lai thích Quan Âm Bồ Tát, luôn cảm thấy, trên mặt Ngài, giữa mi mắt là ngập tràn từ bi.

Phải dành thời gian ra hỏi Erin thử, xem hai đóa lan ý kia thế nào rồi.

Trong cơn mơ màng, bỗng nghe như Sâm Kim thì thào: “Sau này tôi sẽ không viết nữa.”

Nhất định là đang nằm mơ.

Lời tác giả:

Về khóa đặc huấn lính mũ nồi trong rừng của Mã Lai, quả thật có việc ăn ốc sên và giới hạn số lượng mỗi ngày 3 con, nếu vi phạm sẽ bị lột sạch chỉ còn quần lót, trối lại, cho mối cắn... Tôi nghe mà choáng quá chừng, lỡ bị chui vào quần thì nhịn kiểu gì.

Đương nhiên quân nhân sẽ có kỷ luật thép, nhưng kiểu người như Vệ Lai, tham gia huấn luyện đặc biệt chỉ cốt để tăng kỹ năng, lại chẳng ôm mục tiêu cao cả nào, nên thích thì đào ngũ thôi.

20. Chương 20: “tôi Sẽ Không Thu Phí, Tôi Hi Vọng Cô... Chủ Động Trả Tiền.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Vừa tảng sáng, bên mũi đã nghe phảng phất mùi cá.

Nhưng không giống đang làm cá, vì có mùi biển, mùi tanh, thêm cả tiếng trò chuyện liến thoắng. Vệ Lai mở mắt, trời còn tờ mờ, trông như tấm vải bố màu tro trùm sát mép đất. Đợi vài tiếng nữa nắng lên thì lại bắt đầu oi bức nóng nực.

Ngoảnh đầu nhìn, Sầm Kim vẫn đang ngủ.

Vệ Lai đứng dậy, mơ màng nương theo tiếng ồn đi đến mép nóc nhà. Giữa sân đỗ một chiếc xe bán tải, đằng sau trải lớp bạt nhựa dày, bên trong chất đầy cá phủ kín mấy khối băng to.

Chủ xe ngồi khoanh chân trước đầu xe, nâng một khay kim loại, đang ngắt bánh mì chấm vào xốt kem đậu gà trắng ngà [1]. Cây Cacao đứng bên cạnh nói gì đó với ông ta, vác trên vai một cái...

Phao?

Không giống lắm, sao trên đây lại có gai trắng lởm chởm?

Vệ Lai ngồi xổm xuống, rướn người về phía họ huyết sáo.

Cây Cacao ngẩng đầu, lúc thấy anh thì mắt sáng lên, hai tay khiêng cái “phao” kia qua đầu: “Vệ! Xem này! Xem này!”

Xem gì! Là cái quái gì đấy nhỉ?

Anh hơi tò mò, bấm chặt mép nóc, tung người nhảy đáp lên lan can, lại khom mình, chống tay lên lan can mượn lực, phóng thẳng xuống.

Người chủ xe kia há hốc mồm, mãi lâu sau mới thốt lên: “Wow...”

Lập tức gơ ngón cái về phía anh.

Vệ Lai cười đáp, rồi quan sát kỹ thứ đồ chơi Cây Cacao đang khiêng, sờ thử chút, giật mình biến sắc.

Định mệnh! Là cả bộ hàm cứng queo, trên đây mọc tua tua hàng đồng răng sắc, đám trước bén ngọt, đám sau lộ nhô, chỉ chạm tay lên thôi đã sồn hết da gà.

Cây Cacao hứng chí, mặt mày sáng rỡ: “Tôi phải nhờ vả mãi đấy... Chờ lâu lắm rồi. May lần này bên cảng Sudan có chuyến hải sản tới đây, tiện đường chở giúp luôn. Hàm cá mập, hàng xịn trăm phần trăm!”

Lâu lâu ngư dân ngoài cảng Sudan cũng bắt được cá mập, họ sẽ gọt sạch phần lợi quanh hàm răng đi, phơi khô, đem làm vật trang trí.

Vệ Lai nhận lấy, chui đầu vào so thử kích cỡ. Con này chắc là còn nhỏ, hàm của cá mập trưởng thành có thể bằng cả một người — Nhưng nhỏ thế chứ vẫn dư sức “một đóp cần đôi” anh ra.

“Cậu lấy thứ này làm gì?”

“Dem về trưng trên mui xe, hàm cá mập! Quá ngẫu luôn, so ra ăn đứt con xe đầu cá mập của Mitsubishi rồi.”

“Bỏ lên mui xe... tuk tuk của cậu à?”

Cây Cacao giận: “Xe chính tôi mua! Xe việt dã đấy! Anh không biết à?”

Vệ Lai biết, nhưng mà —

Ông nội nhà cậu cũng biết mua xe phải chọn xe xịn, tới đón anh đây lại vác ngay thàng ba gác ra!

Chủ xe dùng bữa xong, dỡ hải sản xuống cho nhà trọ, bây giờ mới lái xe rời đi. Cây Cacao khiêng hàm cá mập không buông — Toàn bắt nạt nó chỉ còn lại hàm răng, có giỏi sao không ôm thử hàng sống ấy?

Nhìn quanh không có ai, Vệ Lai ngồi thụp xuống, giọng cũng ép thật nhỏ theo: “Bên Nai có tin gì chưa?”

Động tác này là muốn bàn vào chính sự.

Cây Cacao đặt hàm cá mập tựa vào tường, đi tới ngồi xổm trước mặt anh.

Đây là phương thức trao đổi tương đối an toàn, cả hai cùng ngồi đối diện, vị trí thấp, dễ ẩn náu. Hai người phối hợp, tầm mắt có thể quét 360 độ, có gió thổi cỏ lay gì cũng tiện nhắc nhở nhau. Hơn nữa, tiếng nói hướng xuống dưới, còn được che chắn, khả năng bị nghe lén sẽ rất nhỏ.

“Cầm chắc là đàm phán tại vùng biển quốc tế rồi. Các anh cần đi về phía đông, băng qua sa mạc, đến bờ biển. Nhưng ở bên cảng rất xô bồ, hải tặc nhất định không muốn ra đây. Nghe ý tứ thì chúng sẽ chỉ định một làng chài hẻo lánh, tới đó lại có ca-nô đón các anh, sau khi vào vùng biển quốc tế thì lên thuyền lớn đàm phán.”

“Tôi phải đi thế nào?”

“Để tránh gây chú ý, có thể ngồi xe buýt, hoặc dùng xe tải, bán tải, mấy loại thường chạy trên sa mạc ấy.”

Vệ Lai thở nhẹ ra.

May mà cậu ta chưa nói: “Vệ! Anh lái chiếc tuk tuk kia đi.”

“Tôi có thể kiếm xe giúp anh. Anh xem thử cần những gì thì liệt kê danh sách ra, như súng, ống nhôm, thuốc, túi cứu thương... các thứ. Trong hôm nay tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ luôn. Mà này, đoạn đường vừa rồi hình như hơi thuận lợi quá nhỉ? Hơn mấy ngàn dặm, cứ vậy mà yên ổn đến đây.”

So với những trải nghiệm ngàn cân treo sợi tóc khi làm vệ sĩ lúc trước, chuyến này, xác thực là gió êm sóng lặng lạ thường.

Tiền kiếm được quá dễ dàng, cũng khiến người ta lo lắng bất an.

Vệ Lai phân tích: “Có hai khả năng.

“Thứ nhất là, thực ra những kẻ uy hiếp cô ấy chỉ muốn uy hiếp suông, chỉ cần cô ấy rời khỏi Helsinki là an toàn.”

Anh từng ngẫm qua, cho dù có thể lực tội ác khó lường nào muốn ra tay với cô, nhiều nhất là sẽ thực hiện ngay tại Helsinki, không có khả năng bốn ba vạn dặm đuổi theo. Suy cho cùng, cô chỉ là một người viết xã luận, thù vuốt râu hùm này cũng đâu tới mức nghiêm trọng như đào mả tổ tiên nhà họ.

“Thứ hai là, đối phương đuổi theo thật. Chúng ta đổi tuyến đường, tạm thời cắt đuôi được chúng nên trước mắt vẫn còn yên ổn. Vấn đề là càng đến gần địa điểm đàm phán thì sẽ càng nguy hiểm, bởi vì đối phương biết rõ cô ấy cần gặp hải tặc, sẽ canh sẵn ở đích đến.”

Nhưng nói vậy lại nảy ra một vấn đề: Có thể đồng thời lần ra cả tin tức từ phía Saudi lẫn hải tặc, đối phương là người thế nào?

Đây đâu phải việc mà hạng tép riu nào cũng làm được.

Bỗng nhiên Cây Cacao hắt cằm, bĩu môi ra hiệu anh nhìn lên cao.

Quay đầu lại, là Sầm Kim. Cô đang đứng sát mép nóc nhà, đặt chéo tay trước người giữ gấu váy.

Vệ Lai phì cười.

Anh đứng lên rảo bước tới, dừng dưới lầu ngẩng đầu. Mặt trời đã mọc, hơi chói mắt.

“Cô Sầm, muốn xuống à?”

Sầm Kim gật đầu.

Vệ Lai nheo nheo mắt, giơ tay, ngón trỏ dựng lên “1”.

“100 Euro, miễn trả giá.”

Sầm Kim nhìn anh lom lom, Vệ Lai nhướng một bên mày, trong ánh mắt tỏ rõ khiêu khích — Có giỏi thì khỏi xuống.

Đang đắc ý, đột nhiên bị hắt mạnh qua, bất ngờ chưa kịp phòng bị, suýt nữa thì cạp đất.

Đã nghe Cây Cacao gào to: “Cô Sầm, tôi này, 50 Euro!”

Đậu que chứ, ai mới nói cần tin tưởng nhau hả?

Vĩnh viễn chẳng thể tin được mấy đứa không mặc quần lót đến trước 8 tuổi! Đúng là rơi mất bég lông tự trọng làm người cơ bản nhất rồi.

Vệ Lai tức ngứa răng, bắn cho Cây Cacao ánh mắt chi chít răng cá mập sắc lẹm.

Cây Cacao ngửa đầu nhoẻn miệng cười, cười cười, mặt chợt xị xuống. Đoạn hậm hực đi lại cạnh Vệ Lai, nói: “Cô ta chẳng thèm để ý tôi.”

Thật sao? Vệ Lai thấy hơi ngoài ý muốn, thoát cái toàn thân đã sảng khoái hẳn.

Từ khi bắt đầu đồng hành đến nay, không tính lần tố cáo con tàu phi pháp kia, việc lần này cô làm là đẹp nhất.

Ngẩng đầu nhìn, cô vẫn đứng đó, buồn chán chờ đợi. Đối diện được vài giây, cô nháy mắt với anh.

Anh quyết định miễn phí.

Cây Cacao ưu tư: “Chả thích nổi cô Sầm này.”

Vệ Lai đáp: “Ngay từ đầu cũng không nên thích cô ấy... Thích bà xã nhà cậu mới là phải đạo.”

***

Qua bữa trưa, Nai gọi điện cho Vệ Lai, mào đầu một câu: “Tôi đang ở sân bay này, cuối cùng đã tiến bước người Saudi xong xuôi.”

Sân bay?

Sân bay Stockholm? Sân bay Thổ Nhĩ Kỳ? Trong chớp mắt, Vệ Lai xém chút còn tưởng Nai cũng đi theo anh.

Sau mới vỡ lẽ, là người Saudi rời khỏi Helsinki.

“Phía Cá Mập Hổ nói, tiếp theo sẽ trực tiếp liên hệ với các cậu, người Saudi đã phái cô Sầm làm đại diện thì cũng đừng can dự vào nữa, cứ quay về chờ tin tức thôi.”

“Ý anh là, tôi sẽ ở lại Khartoum, đợi hải tặc liên hệ?”

“Không phải, các cậu cần đi về phía đông bắc, băng qua sa mạc Nubian, đến bờ biển, ca-nô của hải tặc sẽ đón các cậu. Địa điểm cụ thể thì, nửa đường họ sẽ thông báo tiếp – Khu đấy rất nghèo, cơ sở hạ tầng kém, tôi đã bảo Cây Cacao rồi, để cậu ấy làm một bộ điện thoại vệ tinh quân dụng cho cậu, khỏi phải lo việc mất liên lạc.”

Vệ Lai thấy không thành vấn đề: “Rồi, tôi nói với cô Sầm một tiếng, ngày mai xuất phát.”

Nai chúc anh: “Vệ, hãy thỏa thích hưởng thụ thời gian ở Khartoum nhé! Đây là thành phố đứng đầu Sudan rồi! Còn nữa, nhớ giữ mối quan hệ tốt với cô Sầm. Qua sa mạc Nubian, chỉ có không thấy mấy người trên mỗi cây số vuông thôi, cô ấy mà phớt lờ cậu thì cậu chẳng tìm được ai trò chuyện đâu.”

Vệ Lai nói: “Vây đoạn đường sắp tới, tôi sẽ cố không moi tiền cô ấy.”

...

Cúp điện thoại, Vệ Lai liệt kê vật dụng cần thiết ra giấy. Trước khi giao cho Cây Cacao thì tìm Sầm Kim, hỏi xem cô cần bổ sung gì không.

Cô nhận lấy đọc kỹ, đầu ngón tay dò từng hàng, có khi lẩm nhẩm thành tiếng: “Kính mát, có; khăn trùm đầu, có; thuốc, có...”

Hiện còn đang mất điện, cô vẩy nước khắp phòng, nhưng cũng không mấy hiệu quả, làn da vẫn đỏ rực, trên trán chảy đầy mồ hôi. Có một giọt bỗng trượt theo sống mũi, đọng lại ở chóp mũi, trong suốt, lay lay, khá là khôi hài.

Cô vẫn cúi đầu, dùng lưng bàn tay lau đi.

Vệ Lai thuận tay cầm cuốn tạp chí bên cạnh, quạt cho cả hai.

Sầm Kim ngẩng đầu.

“Thức uống phải tăng thêm, chỉ ít là gấp đôi. Hơn 20 bang ở Sudan này, chỉ 2 bang có nước uống đạt tiêu chuẩn quốc tế. Rất nhiều nơi khác dùng nước từ các vũng nước đọng, chúng ta không thể uống loại đấy. Còn phải đem theo vài túi đựng đồ điện tử nữa. Bắt đầu từ tháng tư là ở đây hay có bão cát rồi, hạt cát rất nhỏ, lở chui vào thiết bị thì mệt lắm.”

“Nhiều vậy à?”

“Ừm.”

Quá tốt, đều là những thứ anh không nghĩ ra, Vệ Lai nhận lấy.

Dưới lầu láng máng truyền đến giọng Cây Cacao, hình như lại khoe khoang hàm cá mập của mình với ông chủ. Vệ Lai gấp đôi tờ danh sách, gấp chéo hai bên, hướng vào giữa.

Anh gấp máy bay giấy.

Trình tự gấp tiêu chuẩn nhất, chính là gấp thêm một nếp trên cánh, nom thon gọn hơn máy bay giấy thông thường.

Sau đó anh cầm lên ngắm nghía trái phải, hỏi cô: “Biết làm sao phi máy bay xa nhất không?”

“Anh mới 3 tuổi à?”

Vệ Lai than: “Người như cô này, chẳng có tế bào hài hước gì cả.”

Anh thổi phát vào đầu máy bay, sau đó đặt ngang, hướng về phía cửa, nheo một mắt, nhắm chuẩn.

Máy bay giấy phóng ra ngoài, rất ổn định, lượn qua khung cửa, lướt qua lan can.

Vệ Lai gào lên: “Cây Cacao!”

Sau vài phút, từ hành lang vọng đến tiếng bước chân. Cây Cacao ló đầu vào, hớn hở mà lén lút, cầm chiếc máy bay giấy đã vỡ bung.

“Nhiều vậy à?”

“Ừm.”

“Không thành vấn đề! Vệ, hãy chờ máy bay của tôi quay về báo cáo!”

Cậu ta hết sức hào hứng rời đi.

Vệ Lai đầy thâm ý: “Thấy chưa, đàn ông đều là 3 tuổi.”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Xốt kem đậu gà (hummus): Món ăn ở Trung Đông và Ả Rập, làm từ đậu gà (chickpea) nấu chín nghiền nhuyễn trộn với bơ mè tahini, dầu ô liu, nước cốt chanh, muối, tỏi... rồi dùng kèm với bánh mì, bánh quy hay rau củ. Món này thích hợp với người ăn chay, ăn kiêng hay bé ăn dặm.

[2] Hàm cá mập:

21. Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Thời điểm đang dùng bữa tối, Cây Cacao ra ngoài mua trang bị đã trở lại. Lúc vào cổng còn nhấn còi inh ỏi, tiếng to cỡ này thì em tuk tuk tuyệt đối không có cửa so kè rồi.

Đây là xe van Hiace second hand trắng bạc [1], chủ cũ đã độ qua. Phần nóc bị khoét một mảng, thay vào đó là tấm thép dày có lắp giá đỡ để đẩy lên, kèm theo thanh chống va chạm và thiết bị giảm xóc. Đèn xe

được bọc khung sắt bảo vệ, kính chiếu hậu và bốn cánh cửa đều đã gia cố thêm, đuôi xe có gắn một đoạn anten dựng cao, ở trên là...

Vệ Lai chau mày, xe này đúng là được độ tốt thật, nhưng đặc biệt xấu, nhìn chẳng ra làm sao, còn rất cũ, thân đóng bụi dày. Duy chỉ có con ong nhựa be bé cắm trên đầu anten là mới tinh, vàng sáng, vằn đen, hai cánh nhỏ trắng muốt.

Vệ Lai hỏi: “Cái quái gì kia?”

Anh chỉ muốn vật ngay con ong đó xuống.

“Anten cho xe, để thu radio đấy!” Cây Cacao vươn tay lên lắc lắc anten, “Trong sa mạc vắng người, tín hiệu cũng yếu, không tính nghe radio đỡ buồn à?”

Vệ Lai chỉ con ong nhỏ: “Tôi nói cái kia kia.”

“Trang trí thôi, đẹp mà. Dân ở đây nhiều người gắn vậy lắm.”

Thật sao?

Vệ Lai nghĩ lập trường của mình thật chẳng kiên định tí nào, Cây Cacao vừa nói xong, thế mà anh cũng thấy đẹp lạ kỳ.

Đẩy cửa xe ra, phần sau chất đầy vật dụng và thiết bị. Mấy thùng nước lớn rất bắt mắt, toàn bộ đồ ăn đều là thực phẩm khô ăn liền. Còn có một giỏ đan đựng chà là, cà chua, dưa hấu. Buồn cười là chính giữa cắm một chiếc điện thoại vệ tinh, anten được kéo ra, nom y hệt cọng tóc trên đỉnh đầu.

Cây Cacao bàn giao cho anh: “Băng qua sa mạc, nếu cả đường có gió mạnh thì phải mất hơn 10 tiếng, tôi dự tính anh sẽ đi trong 2 ngày, thức ăn nước uống chuẩn bị cho 5 ngày, thấy chu đáo chưa? Muốn dùng điện thoại vệ tinh thì cầm ra chỗ đất trống, vậy mới bắt tín hiệu tốt được. Mà nhớ giải quyết nhanh gọn mớ trái cây kia, chứ không thì hỏng hết.”

Nhưng thế này vẫn chưa làm người ta cảm động nhất.

Vệ Lai nhìn thử trong xe, không dám tin hai mắt mình: “Xe này có điều hòa à?”

“Máy làm mát không khí.” Cây Cacao vờ tay vào, gõ cộp cộp lên vỏ thép, “Cũ thì cũ đấy, hơi ồn tí, nhưng hiệu quả không tệ...” Vừa nói vừa mở toang cửa ra.

Một luồng hơi lạnh xa cách lâu ngày phả thẳng vào người. Khartoum được gọi là lò lửa của thế giới, song giờ này phút này, một tác vương anh đang đứng này, chính là thiên đường nhân gian.

Không gì có thể báo đáp, Vệ Lai tặng ngay cho Cây Cacao một cái ôm mạnh cỡ sức gấu.

Cây Cacao nói: “Đừng khách sáo, Nai đã bảo phải rà tìm xe có đủ các tính năng cho anh. Dù gì thì, toàn là tiền trích từ thù lao của anh...”

Vệ Lai ấn đầu Cây Cacao xuống, đẩy qua một bên.

***

Sau bữa tối vẫn chưa có điện lại.

Ông chủ nhà trọ đưa nển cho họ, Sầm Kim liền đốt ngay lên để sắp xếp hành lý. Một số trang phục mùa đông không cần dùng nữa, túi hành lý càng lúc càng xẹp đi.

Chợt thấy thỏi son vuông vàng kim, xoay mở thử, khối sáp gần như chảy nhũn ra, bề mặt thấm dầu thành một tầng hồng óng mê ly.

Cô hơi tiếc, chần chừ đôi chút, lại xoay về như cũ, vẫn mang theo vậy.

Vệ Lai nhớ tới chuyện khi trước: “Lần đầu tôi đến Lapland ấy, chưa có kinh nghiệm, còn mang theo kem trị nứt da. Đến khi cần dùng, mở ra thì đã đông thành đá rồi.

“Tôi bèn đập vỡ lọ bên ngoài, thấy cục kem vẫn cứng nguyên như thép.

“Khoảng đây có con quạ thông Siberia [2], cứ léo nhéo suốt trên đầu, mà tiếng nó khó nghe gần chết.

“Quạ thông Siberia kêu thế này: ‘Oet — quéc — quéc...’ ”

Sầm Kim cúi đầu, gấp một chiếc somi trắng: “Sau thì thế nào?”

Ánh nền phóng đại bóng dáng cô, phủ một lớp sắc vàng nhu hòa lên chiếc bóng đổ dài của cô.

“Sau đó tôi cầm cục kem chọi nó, đập bốp phát là bay biến luôn, trên trời còn rơi xuống vài cọng lông.”

Sầm Kim bật cười: “Xạo.”

“Sao cô biết?”

Lúc kể cho Erin, Erin tin ngay tấp lự, còn giậm chân trách: “Thôi xong, có khi nào anh chọi chết nó không, hay lỡ đâu thành vô sinh mất rồi?”

“Đến vùng rét vậy, thuốc là dùng để cứu mạng, ai lại ném bừa cho được?”

Chính xác.

Tất nhiên anh không ném bừa, con quạ thông đấy vẫn cứ quàng quạc trên đầu thôi. Anh dùng dao khoét một miếng thuốc hơ trên lửa, phần còn dư cất vào túi nylon, nhét vô ngực, mượn nhiệt độ cơ thể ủ ấm.

“Anh thích Lapland thế à? Tôi nhớ khi phỏng vấn, Yanus hỏi tại sao hợp đồng anh nhận trước đó lại cách quá lâu, anh cũng nói là do đến Lapland.”

Vệ Lai bị cô hỏi khó.

Vì sao thích Lapland? Thật đúng là anh chưa từng nghĩ tới.

— Bởi vì ở đó lạnh.

Cực bắc, thưa dân, hoang vu ngút ngát.

Không có bóng người, không có “nhân khí”, cũng không có quan hệ phức tạp.

— Bởi vì thích một truyền thuyết: Khi Bắc cực quang xuất hiện thì chó nên huyết sáo, bằng không sẽ bị cực quang tóm tóc.

Thế là anh thường xuyên chờ đến nửa đêm, ngửa đầu về phía cực quang trên vòm trời, huyết một tiếng thật lớn, sau đó nhắm mắt lại, chờ ai đó hiện ra tóm tóc mình.

— Bởi vì anh ở đấy, là cùng một loại với tuần lộc, quạ thông, chồn gulo, chỉ là một sinh vật gian nan tìm đường sống giữa giá lạnh.

Chúng không nhìn anh bằng ánh mắt dị thường, không hỏi anh từ đâu đến, nhà chốn nao; chúng không bận tâm phải chăng anh đã lệch quỹ đạo, không quan tâm con thuyền neo tạm nơi cửa sông kia xuất hiện khi nào, ở lại bao lâu...

Tại sao Erin chẳng tin, anh thật sự đến đó nghỉ ngơi chứ?

***

Sầm Kim không hỏi tiếp nữa.

Chợt có chiếc máy bay giấy, vèo một cái, bay từ trong bóng tối bên ngoài vào quảng sáng của ánh nền, đâm đầu vô túi hành lý đang xếp dỡ chùng, ngã chống mông lên cao.

Giọng Cây Cacao vọng lại: “Vệ! Tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi nhé. Anh chấm điểm A đi, tôi mới có mặt mũi quay về điểm xuất phát.”

***

Sáng sớm hôm sau, lại tiếp tục lên đường.

Phải chia tay với Cây Cacao ở đây, một người sang đông, một người xuôi nam.

Bạn bè của Vệ Lai không nhiều, Cây Cacao là một trong số ít ỏi đó, nhưng lại hiếm khi có cơ hội gặp mặt — Một bên sợ lạnh, một bên sợ nóng, trước khi tới Khartoum, hai người họ đã cách biệt hơn 2 năm.

Lần này đã tính kỹ càng, thế mà chỉ mới “ngồi cùng xe”, “uống bia”, “ăn thịt”, “phi máy bay giấy”, đem so với hình ảnh xa cách nghìn trùng lại gặp gỡ với bạn chí cốt trong tưởng tượng của anh thì kém quá xa.

Chắc Cây Cacao cũng đồng cảm, lời anh qua một bên nói chuyện.

“Đời này anh sẽ không quay lại đây đâu nhỉ...”

Thật quá hiểu anh mà.

“Vài hôm nữa là tôi xong việc ở miền nam rồi, phải trở về quê Uda [3]. Bên đây cao hơn mực nước biển, nhiều mưa, bình thường chỉ khoảng 20 độ thôi, không nóng tí nào — Hay là sau khi kết thúc đàm phán, anh đến chỗ tôi ở ít hôm nhé? Để bà xã tôi nấu một bữa đãi anh.”

Vệ Lai cười: “Sao thế được, còn phải đưa cô Sầm về nữa.”

Cây Cacao kinh ngạc: “Anh đâu cần đưa cô ta về... Anh không biết à?”

“Hử?”

“Hồi ký hợp đồng chưa đọc kỹ sao?”

Chưa đọc, có Nai ở đây rồi, cơ bản là anh khỏi cần xem hợp đồng, chỉ lo ký tên thôi.

“Vậy cũng chẳng sao cả, sau này anh ấy sẽ nói với anh: Kỳ hạn bảo vệ cô Sầm là đến khi đàm phán kết thúc, không cần theo về Helsinki. Qua Hồng Hải xong là anh tự do rồi.”

Thật ư?

Đầu óc Vệ Lai rối tinh: “Sao cô ấy không về Helsinki?”

Cây Cacao xòe tay nhún vai: “Ai biết được. Người ta có dự định khác thôi, biết đâu còn tính đi chỗ nào đấy nữa. Tóm lại là qua Hồng Hải xong thì anh hết việc, nghĩ nhiều quá làm gì! Vệ sĩ và khách hàng, chẳng phải chỉ là giao tình trên một tờ hợp đồng à!”

Cậu ta hào hứng lặp lại: “Sao hả, tới chỗ tôi nhé? Bà xã tôi làm mì ống ngon tuyệt cú mèo, dư sức làm dân Ý ngượng chết! Tôi sẽ dẫn anh đi xem thế nào là thảo nguyên châu Phi bạt ngàn, chúng ta lái xe săn thú, uống bia, ngủ cạnh sư tử, cười cá sấu khổng lồ...”

Vệ Lai nói: “Cậu định dẫn tôi đi chết à.”

Tự nhiên anh mất hết hứng thú: “Để sau hẵng hay, làm cho xong việc trước mắt cái đã.”

***

Xe rời khỏi Khartoum.

Gần như không có vùng đệm, trước mặt đột ngột biến hoang vu, phủ ngợp đất trời là một màu vàng sẫm khô cằn đến cực hạn.

Ban đầu vẫn còn quốc lộ, về sau đứt đoạn dần, chỉ còn từng mảnh vụn nhựa đường rời rạc bị chôn vùi. Bánh xe liên tục nghiền nát đất vàng, đằng sau đuôi xe bốc lên một dải bụi vàng dày đặc.

Vệ Lai rất muốn hỏi cô, đàm phán xong thì có tính toán gì.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại giận mình lo chuyện bao đồng. Cây Cacao nói không sai, vệ sĩ và khách hàng, giao tình trên một tờ hợp đồng, cô có thêm bao nhiêu dự tính nữa cũng đâu liên quan tới anh!

Anh tự nhắc nhở mình: Chuyên tâm làm việc, phải nhớ, cách xa khách hàng.

Máy làm mát chạy ù ù, là âm thanh duy nhất trong ngoài xe.

Hình như Sầm Kim phát giác được gì đó, biết điều im lặng, chỉ nghiêng đầu ngắm cảnh ngoài cửa kính.

Thực ra làm vậy không tốt lắm, nhìn cảnh sắc đơn điệu trong thời gian dài sẽ dễ bị thôi miên. Nếu đang lái xe thì càng phải cẩn thận hơn, rất nhiều tai nạn xe cộ trên đường cao tốc đều bắt nguồn từ đây.

Quả nhiên, chưa qua bao lâu, cô đã ngủ mất.

Vệ Lai thở nhẹ ra một hơi.

Cô ngủ rồi, anh lại được thả lỏng.

Cả đoạn đường không gặp chiếc xe nào. Xa xa nơi chân trời, trên đường uốn nhấp nhô của cồn cát, đôi khi xuất hiện bóng lặc đà to bằng móng tay đang dịch chuyển.

Ngẫu nhiên còn thấy vài ngọn cây, chẳng rõ làm sao mọc lên được, trơ trọi vươn cao giữa trung tâm cồn cát. Cây không lá, lốm chốm cành khô trắng nhợt, trông như bàn tay đầy móng vuốt chụp vào tầng không.

Đơn điệu, tĩnh mịch, buồn tẻ, hai mí mắt anh bắt đầu không tự chủ được mà díp lại...

Để nâng cao tinh thần, Vệ Lai mở radio.

Xe second hand, chẳng thể đòi hỏi bắt sóng tốt. Khi vẫn loay hoay thu tín hiệu, tạp âm “xoẹt xoẹt” đặc sệt vang lên như thể vĩnh viễn không dừng.

Chợt bắt được sóng, văng ra một câu không đầu không đuôi: “...Phải hết sức cảnh giác, những kẻ đang trà trộn giữa chúng ta...”

Giọng đầy căm giận, âm vang mạnh mẽ.

Thấy bảo phía nam sắp đánh nhau to, vậy đây là... kênh tuyên truyền của chính phủ?

Vệ Lai đang tính nghe tiếp xem câu sau là gì, bên tai đột nhiên vang lên tiếng hét cuồng loạn của Sầm Kim: “TẮT ĐI! MAU TẮT RADIO!”

Diễn biến bất ngờ, da đầu Vệ Lai tê rần, không kịp nghĩ ngợi, cấp tốc với qua bên cạnh giật phăng mớ dây cắm rườm rà.

Tiếng xoẹt xoẹt nín bặt, trong xe chỉ còn máy làm mát chạy ù ù.

Sầm Kim cúi đầu, mặt tái nhợt, bàn tay đặt trên đùi hơi run rẩy.

Thật lâu sau, Vệ Lai khẽ gọi cô: “Sầm Kim?”

Cô ngẩng đầu, cười rất miễn cưỡng: “Không có gì, anh nghe tiếp đi. Tôi vừa mới... gặp ác mộng, nhất thời phản ứng hơi quá.”

Trong xe có gió mát, sau lưng cô lại ứa đẫm mồ hôi, dính sát với áo.

Cơn ác mộng của cô, có radio?

Sầm Kim tránh ánh mắt anh: “Ngồi mãi bức bối quá, tôi xuống hít thở một lúc.”

Vệ Lai muốn nhắc cô bên ngoài rất nóng, khi xuống theo mới phát hiện vẫn ổn — Chẳng biết đã sẩm tối từ khi nào, mặt trời bị che khuất, sa mạc không còn ánh dương, tựa hồ cũng bớt hung hăng quá nửa.

Anh tắt máy làm mát, cho động cơ nghỉ, rồi mở toang toàn bộ cửa và nóc xe để thông gió tản nhiệt. Xong thì chui vào sau xe, lục đưa hấu ra, hỏi cô: “Ăn không?”

Hỏi chẳng mấy thành ý, cô vẫn chưa trả lời, anh đã dựng dao lên, cắt một nhát xuống.

Đưa vừa chín tới, từ khe hở thấy được phần ruột đỏ tươi. Vệ Lai cầm giữ dao, dồn sức vào hai tay, trực tiếp tách đôi quả dưa.

Đằng đuôi xe có tiếng cọt sạt be be, ngẩng đầu nhìn, là anten đung đưa. Con ong nhỏ đậu trên đỉnh đang dang hai cánh, lúc lắc đầu.

Vệ Lai thấy thật ngộ nghĩnh.

“Vệ Lai?”

Giọng Sầm Kim khá kỳ lạ.

Cô nhìn chăm chăm mặt đất, vô số cát đá li ti xoay vòng vòng.

Vệ Lai cũng nhận thấy có điều bất thường.

Gió thổi mạnh dần, trong không khí lẫn mùi đất ngai ngái và mùi khai nước tiểu gia súc. Nhìn ra đằng xa, một bức tường cát vàng đục nặng nề, ngang tàng nổi lên, càng lúc càng cao, tưởng chừng sẽ dâng đến tận cùng, nối liền trời đất. Nơi giáp ranh có một luồng sáng chớp qua, như dao chém ngang trời.

Chết chửa, chuyện lớn rồi.

Vệ Lai đớp vội miếng dưa.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Xe van Hiace Toyota:

[2] Quạ thông Siberia (Northern noisy crow, Siberian jay): Một loài trong chi quạ thông, kêu rất to, còn kêu liên tục.

22. Chương 22

Biên dịch: 1309

Sầm Kim xem ra vẫn bình tĩnh: “Bão cát, mau lên xe.”

Vệ Lai cầm dao vào túi da chuyên dụng sau lưng, quăng dưa vô giỏ, đóng cửa sau rồi nhảy vào xe, kéo sập

nóc xuống.

Bên ngoài trời đang tối dần, cả vùng mịt mù một màu vàng nghệ, có hạt cát li ti đập vào kính chắn gió. Vệ Lai khởi động xe rẽ ngoặt vào khoảng đất trống, tắt máy, bật đèn trước sau xe lên.

Anh biết các biện pháp khẩn cấp khi gặp bão cát: Rời khỏi làn xe, bật sáng đèn để định vị, tránh những xe muốn xông qua bão cát tông phải.

Sầm Kim lôi túi đựng thiết bị điện tử ra gói điện thoại vệ tinh lại, nhờ Vệ Lai hỗ trợ xé mấy bao nylon lớn bọc máy làm mát, dán kín bằng keo trong.

Cô đúng là hiểu rõ cần làm gì nhất: Trước hết là thông tin, tiếp theo đến giảm nhiệt.

Song Vệ Lai vẫn nghĩ cô quan trọng hóa vấn đề: “Cửa xe đã đóng kín rồi.”

Anh chưa gặp bão cát bao giờ, nhưng từng thấy trên báo đài — Bão cát tấn công, phải trốn trong nhà, đóng kín cửa, yên lặng chờ nó trôi qua là xong.

Sầm Kim cười nhạt: “Phía bắc châu Phi là sa mạc Sahara, bão cát ở đây là lớn nhất thế giới, ảnh mây vệ tinh còn chụp được rõ mồn một...”

Vệ Lai mắng thầm một câu.

Khỏi cần cô tả thêm nữa, anh đã thấy rồi.

Ngay phía trước, tường cát cuộn cuộn, từng cụm mây hình nấm khổng lồ chất chồng lên nhau, kết thành một bức tường xám tro đang ùn ùn kéo tới, nuốt gọn đất trời, cực kỳ giống cảnh tượng trong mấy phim tận thế.

Chiếc xe này đặt trước tường cát cao ngàn thước đó, thật chẳng khác nào một cọng cỏ không chỗ bám víu.

Vệ Lai hỏi: “Có chết người không?”

“Xui quá thì cũng chết đấy.”

Chưa dứt lời, trần xe, trước mũi xe và trên kính chắn gió đã vang lên tiếng va đập lách tách, là trận mưa bắn sền sệt như sơn vàng, trượt dọc mặt kính.

Sầm Kim khe khẽ giải thích: “Quầng sáng trên đỉnh cột bão cát là dấu hiệu có mưa, nhưng nơi này quá

khô nên sẽ không lớn lắm.”

Quả nhiên, cơn mưa bắt nhanh chóng kết thúc, kể đó là cát vụn dày đặc bị gió cuốn quật lên thân xe. Hàng loạt tiếng lạo xạo truyền tới từ đỉnh đầu và bên hông, giống như loài gặm nhấm đang tích cực mài răng.

Nghe mấy tiếng này, da đầu Vệ Lai cứ tê buốt cả.

“Nếu lao xe hết tốc độ vào đây thì có vượt qua được không?”

Anh đã từng xông pha giữa giông tố, đó là kinh nghiệm khó quên, chỉ trong chớp mắt, băng qua màn mưa đen đặc cuồng bạo, trước mắt chính là ánh dương rực rỡ.

“Nếu phạm vi bão cát quá lớn, có thể phải chạy từ 15 phút trở lên. Dưới tình trạng tầm nhìn ngắn, đèn xe không dùng được, đâm vào chướng ngại vật cũng đồng nghĩa với tự sát. Hơn nữa khi tốc độ gió lớn, lao xe nhanh rất dễ bị lật tung.”

“Vậy chỉ có thể ngồi chờ sao?”

“Còn có thể cầu thần khấn Phật.”

Vệ Lai cười khổ, phút chốc trước mắt tối sầm, hai tay anh tự động siết chặt, xuất hiện cảm giác ù tai ngán ngùi.

Chắc là toàn bộ xe đang bị nuốt dần vào tâm bão cát. Đèn xe thành vô dụng, chẳng thể thấy gì, quơ tay trước mắt, thật sự không nhìn ra được năm ngón. Trong mũi đầy mùi đất nồng, nhấc tay sờ mặt, phát hiện không biết từ khi nào trên da đã dính cả tầng cát mịn. Một giây chớp lóe, trong đầu anh hiện lên quả dưa hấu kia.

Thôi rồi, cảm chắc là hết ăn được rồi.

Chợt dừng lại, đột nhiên nhận thấy không đúng: Chung quanh yên ắng quá mức, cứ như toàn thế giới chỉ còn sót lại mình anh.

“Sầm Kim?”

Trong bóng tối, cô sẽ giọng đáp: “Ở đây.”

Vệ Lai thở hắt ra.

“Đang có bão cát nhỉ? Sao chẳng nghe tiếng động nào cả?”

Cát bay đá lượn long trời lở đất anh còn tiêu hóa được, chứ tĩnh lặng tới mức này, tự nhiên thấy lạnh người.

Sầm Kim cười: “Anh căng thẳng à?”

Vệ Lai thành thật trả lời: “Hơi hơi.”

“Chắc là sương khô ở sa mạc đấy [1], tầm nhìn rút ngắn cực hạn, lạc đà cũng mất phương hướng —— Tạm thời thứ này lao tới trước bão cát, cuồng phong sẽ theo sau... Anh xem bốn phía tối đen như mực, giống ngồi xem phim trong rạp chiếu không?”

Loại thời điểm này, cô còn nhớ đến rạp phim!

Anh chỉ quan tâm liệu chiếc xe này có chịu nổi, đúng rồi, cả con ong mật nhỏ trên anten...

Dường như Sầm Kim biết anh đang nghĩ gì: “Đây là thiên tai, anh có lo lắng cũng vô ích. Tôi khuyên anh chớ nên phí sức vào đấy, cứ nhớ lại vài chuyện vui thì sẽ đỡ bứt rứt hơn.”

Cái giọng điệu chẳng sao hết này... Vệ Lai chỉ muốn mở cửa đẩy cô xuống cho rồi.

Cơ mà, hình như có lo mấy cũng vô ích thật.

Vệ Lai tựa lưng vào ghế, chỗ gối đầu quá cứng, cần đau cổ anh.

Mới nãy vừa nói gì nhỉ? À, xem phim.

Đó đúng là ước mơ thuở bé của anh.

“Khi tôi còn kiếm ăn ở phố người Hoa, từng nghe người ta nhắc tới rạp chiếu phim, màn hình to thế nào, ghế xếp nhiều bao nhiêu, trong lòng ngứa ngáy cũng muốn xem thử. Nhưng không có tiền, đến cơm còn phải ăn một miếng đắng đông một miếng đắng tây, thì lấy đâu ra tiền.”

Sầm Kim hít thở nhẹ nhẹ, ngăn ngăn, anh biết cô đang nghe.

“Về sau có người chỉ tôi cách lên vào, nói rạp phim đó rất tạp nham, không soát vé kỹ, bảo tôi cứ giả vờ cho giống là được.”

Ngoài cửa xe chợt “Rầm” một tiếng, là hòn đá bị gió cuốn đập lên.

Rốt cuộc đã nổi gió.

Trong khoảnh khắc trời đất biến đổi, vô số cát đá lao về phía xe, tiếng ào rào dồn dập tưởng chừng kéo dài đến vô tận. Ánh đèn xe mờ mờ hiện ra, trông như những hạt lân tinh bị lọc mịn, bị gió thổi quay cuồng trong cát.

Có mấy lần, thân xe bỗng hẫng lên, làm tim anh cũng giật thót, may mà bánh xe lại chạm đất ngay.

“Tôi bèn xen lẫn vào đoàn người, mặt hắt tận trời, giả vờ rất giàu có rất kiêu căng... Chắc là làm hơi lỗ, cô biết đấy, chẳng ai đi xem một bộ phim mà kiêu đến thế...”

Sầm Kim cười khẽ.

“Tay soát vé phía sau đột nhiên gào to: ‘Đứng lại!’ Tôi cuống cuống chạy mất, rạp phim ở tầng 3, tôi lao ngay tới cầu thang, tim suýt văng ra ngoài... Sau còn trượt chân, lăn thẳng xuống lầu, lúc đứng lên cả người toàn bụi bẩn, mặt đầy máu, hóa ra là ngã đập mũi.”

“Bấy giờ mới phát hiện, căn bản không có ai đuổi theo. Một tờ vé thôi, người ta đâu thèm rượt bắt tới tận 3 tầng lầu.”

“Vậy mà anh còn chạy?”

Sầm Kim nghĩ anh đúng là kiểu người kia, lỡ bị bắt cũng chẳng sao cả, còn cười phối hợp cảnh sát, nói: “Vất vả, vất vả rồi”.

Vệ Lai đáp: “Tại tôi thấy bị bắt rất mất mặt.”

“Tự mình mất mặt thì thôi, cùng lắm là ăn vài bạt tai hay vài đá; hay bị mắng là con hoang mất dạy... Ừ thì đúng rồi, tôi đúng là không ai dạy đấy. Nhưng mắng người Hoa toàn là phường trộm cắp thì xấu hổ lắm, một người liên lụy cả cộng đồng vậy thật đáng hổ thẹn.”

Anh quay đầu nhìn Sầm Kim: “Cô thì sao? Các nước Bắc Âu luôn có chế độ phúc lợi cao, cô được nhận nuôi, chắc về mặt vật chất rất đầy đủ, có thể thường xuyên đi xem phim nhỉ?”

Đến một trận bão cát tàn phá mà cô còn liên tưởng tới rạp phim được.

Sầm Kim lắc đầu: “Lúc nhỏ tôi chưa từng xem phim ngoài rạp, ở đó không có phim tiếng Trung. Vừa mới xuất ngoại, ngôn ngữ bất đồng, không đọc được sách, xem TV cũng chẳng hiểu, giống đứa ngu độn.”

“Cha mẹ nuôi sợ tôi buồn, nên lắp riêng TV và đầu VCD trong phòng tôi. Rồi mua rất nhiều CD tiếng Trung cho tôi xem.”

Lại “Rầm” một tiếng, lần này, cát đá đập trên cửa kính.

Vệ Lai chợt nghĩ: Thân xe kiên cố, chịu được va đập, nhưng kính xe rất yếu, ngộ nhỡ vỡ ra...

Anh lần mò tìm băng keo bản rộng, muốn dán một lớp lên tất cả cửa sổ.

Sầm Kim vẫn vững như Thái Sơn.

“Thời đó, đa số CD phim hải ngoại là của Hồng Kông. Diễn viên chính hình như vĩnh viễn chỉ có mấy người, Thành Long, Châu Nhuận Phát, Châu Tinh Trì...”

Đúng rồi, phố người Hoa có cửa hàng chuyên phim ảnh, xếp từng chồng CD lên bán, bật tivi nho nhỏ vuông vức, phần lớn đều là đối thoại tiếng Quảng, ăn mặc theo lối cổ trang, anh cũng xem không ít.

“Gặp bộ mình thích thì cứ tua đi tua lại. Tôi xem «Đại Thoại Tây Du 2» rất nhiều lần, đến nay vẫn nhớ kỹ một câu thoại trong đó.”

Vệ Lai tìm thấy băng keo, kéo xoẹt ra, dán một đường dài trên kính chắn gió.

Câu thoại? Có phải câu “Yêu em một vạn năm” không nhỉ?

Anh còn nhớ rõ, lúc ấy trên phố có anh chàng chủ tiệm cơm bị vợ phát hiện bồ bịch bên ngoài. Chị vợ là người nóng tính, quăng hết quần áo giày dép của anh ta từ lầu 2 xuống. Anh chàng kia quỳ dưới lầu, gào khóc năn nỉ: “Vợ ơi em cho anh cơ hội anh sẽ yêu em một vạn năm...”

Người Hoa vậy xem cười nghiêng ngả, anh chàng ngoại tình thì cứ sụt sịt đến mức mũi sủi bong bóng.

Cô nhẹ giọng, như đang tự rủ rỉ, không thể phân biệt là muợn phiền hay ngơ ngẩn: “Ý trung nhân của tôi, là một anh hùng cái thế.”

Thế mà lại là câu này?

Lời thoại vẫn về đấy ra đời thực, tự nhiên Vệ Lai thấy vừa ngượng vừa buồn cười: Có phải bất kể là mẫu phụ nữ nào, ngay cả người như Sầm Kim, thì ở thời thiếu nữ đều không tránh được giấc mộng liên quan tới “ý trung nhân”?

Lại kéo xoẹt băng keo dán tiếp một đường. Muốn bảo vệ kính, ít nhất mỗi mặt phải thêm hơn chục đường nữa.

“Thời khắc tôi nguy nan nhất, người ấy sẽ từ trời giáng xuống, lao đến cứu tôi.”

Vệ Lai chau mày.

Lời thoại gốc là vậy à?

“Nhưng tôi không đợi được.”

Vệ Lai dừng tay, ngoảnh lại nhìn cô.

Sầm Kim ngẩng đầu, hơi hắt cằm lên, khóe môi khê nhếch, ánh mắt dưới ánh đèn xe yếu ớt phát ra một ít quầng rũ và trống rỗng lạ kỳ.

“Cho nên, tôi không đợi tiếp nữa.”

Vệ Lai biến sắc.

Cửa kính xe gần bên mặt cô thành linh hiện vết rạn trắng mảnh lan rộng, như chiếc mạng nhện dày bủa vây.

Vệ Lai gào lên: “NẦM XUỐNG!”

Anh không kịp nghĩ nhiều, vòng lấy eo cô, xoay người chấn trên người cô, cố sức ép thân xuống thật thấp. Cùng lúc đó, tấm kính vỡ choang thành mảnh vụn, bão cát vẫn bị ngăn ngoài xe thốc vào. Chẳng biết thứ gì trong xe va đập loảng xoảng, vô số hạt cát bay vun vút hóa thành lưỡi dao cực mảnh.

Vệ Lai thở hổn hển, cố gắng ép thấp hơn chút nữa, tay phải ôm sát eo cô, tay trái vươn ra lục lọi tìm kiếm.

Thấy rồi, điện thoại vệ tinh.

Vệ Lai thở nhẹ ra.

Hai thứ quan trọng nhất đều bảo vệ được, không nhục sứ mệnh.

Về phần máy làm mát, đưa hấu, ong nhỏ... đành để cát cuốn đi thôi.

Chịu đựng qua cơn hỗn loạn ban đầu, Sầm Kim khẽ khụ vài tiếng khó chịu. Cô hít phải cát, liên tục ho khan, trán va vào cổ anh. Vệ Lai cúi đầu xuống, cố sức gồng hai vai, chừa chút không gian cho cô.

Sầm Kim nhẹ giọng hỏi: “Anh bị thương à?”

“Có lẽ... vậy.”

Anh thấy khó mà xác định được, xước da là hiển nhiên rồi, giống như có miếng thủy tinh quệt qua lưng, nhưng thân thể phơi giữa bão cát đã mau chóng tê dại, không còn đau nữa.

Anh hỏi Sầm Kim: “Bão cát sẽ kéo dài bao lâu?”

Có thể cảm nhận được thân xe đang xoay chuyển tại chỗ, dần dần xô dịch sang ngang. Hiện trong xe có gió mạnh xuyên thấu, nói cách khác, cửa kính hai bên đều vỡ vụn.

“Chắc khoảng một tiếng, nó vẫn đang di chuyển tới trước, nửa sau sẽ suy yếu, gió không lớn vậy nữa.”

Một tiếng?

Phải tìm cách lấy ít đồ che lên người, chứ để kéo thêm một tiếng, cả lưng anh sẽ bị mài nát mất.

Vệ Lai cúi đầu nhìn Sầm Kim: “Giúp chút nhé, cởi áo hộ tôi. Sau lưng tôi có cắm dao, cô vén áo tôi lên, cắt rời ở chỗ quá vai, rồi trùm đầu tôi lại, tôi muốn ra sau lấy tấm vải lều.”

Sầm Kim ừ một tiếng, định vòng tay ra sau anh, Vệ Lai nhắc cô: “Luồn qua áo tôi ấy, bên ngoài có cát, sẽ cửa đứt tay.”

Cô rút tay về, giở vạt áo anh lên, bàn tay theo phần bụng săn chắc vòng qua hông, đến sau lưng.

Luồn vào trong áo.

Nơi khác không rõ thế nào, chỉ biết phần áo cô chạm phải này gần như đã rách bươm, chỉ còn từng sợi từng sợi nhỏ, có một chỗ dính bết lấy vết thương, đụng vào toàn là cát.

Sầm Kim không hé răng, rút dao từ sau lưng anh ra, chậm chậm rút tay về.

Vệ Lai nghe được tiếng dao cắt vải và tiếng xé rách, nhưng không phải của anh — Cô lần mò, cánh tay từ trong áo vòng qua eo anh, dùng nửa chiếc sơmi vừa bị xé bao lại lưng anh.

Sau đó hơi nhắc người dậy, rút nửa chiếc sơmi còn lại của mình ra, nói: “Anh cúi đầu thấp chút.”

Vệ Lai cúi xuống.

Lại nợ cô một chiếc sơmi.

Điều này đúng là khó mà tính rõ rồi.

~~~~~

Ghi chú:

[1] Sương khô (dry fog): Hiện tượng sương mù ở sa mạc, được hình thành do các hạt hơi nước li ti bị gió thổi, bay hỗn loạn với vận tốc thấp trong một phạm vi nhất định, có thể kéo dài vài ngày, khác với sương mù thông thường là do hơi ẩm gặp lạnh ngưng tụ lại.

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Vệ Lai nghĩ, may mà trong xe tối mù chẳng nhìn rõ lắm, đảm bảo Sầm Kim cột áo cho anh xấu đau đớn.

Anh chậm chậm rút tay sau lưng cô ra: “Tôi vừa đứng dậy thì cô úp ngay vào dưới ghế, cuộn người lại che mặt, được chứ?”

“Được, đạn bắn tôi còn biết đường tránh mà, không cần anh dạy.”

Vệ Lai bật cười, hít sâu, chống tay, neho mắt nhắm một phương hướng thích hợp, chuẩn bị lấy tinh thần nhảy ra sau xe, nói thêm: “Tuổi còn nhỏ, đừng bi quan thế. Chờ chưa thấy thì chờ lâu hơn chút, giống như xe buýt ấy, thể nào cũng chờ được.”

“A?”

Cô đây mà còn nhỏ đấy.

“Thế giới này không thái bình, biết đâu người ta gặp chuyện gì nên đến trễ, ví dụ như thuyền bị cướp hoặc vướng bão cát, cô phải kiên nhẫn hơn. Đừng hơi một tí đã nghiêng rằng nghiêng lợi, nói cái gì mà ‘không đợi tiếp nữa’, quá ngây thơ.”

Chưa dứt lời, ánh mắt anh đành lại, phóng thẳng đi.

Anh vừa rời khỏi, lớp che chắn trên người Sầm Kim lập tức biến mất, thoát cái tiếng bão cát rít gào đã khuếch đại. Cô không kịp nghĩ thêm, cấp tốc úp xuống, gió kéo căng tóc, da đầu buốt đau.

Một anh chàng thích phi máy bay giấy, còn chẳng biết ngưng mở miệng chê cô ngây thơ.

Không mất bao lâu, chỉ chừng năm ba giây, bỗng có tiếng huýt sáo ngân ngán vang lên sau xe. Tiếp đó, Vệ Lai nhảy từ trên ghế xuống, đồng thời bung ra thứ gì đấy.

Là một tấm bạt lớn dùng để dựng lều, trùm kín toàn bộ ghế trước. Cát đá lập tức bị chặn lại, va đập ào ào, nghe như mưa nặng hạt.

Sầm Kim mở mắt, ngẩng đầu.

Rèm mi chậm rãi nhấc lên, giữa những tiếng vụn vỡ lui dần về sau, từ từ hiện ra một vệt lam nhạt chiếu ngang, là que phát sáng.

Bên trên vệt sáng, là ánh mắt đượm ý cười của Vệ Lai.

Anh còn chào hỏi: “Hi.”

Sầm Kim ngồi ngay dậy.

Vệ Lai cũng ngồi xuống, đưa cô một chiếc túi.

“Khăn choàng lụa của cô đấy, lấy khoác tạm đi.”

Đơn thuần là xuất phát từ lòng hảo tâm, cảm ơn cô đã vì anh mà xé áo.

Ai ngờ Sầm Kim không nhận: “Tôi thế này khó coi lắm à?”

Cô mặc áo quây ngực đen, để lộ bờ vai và một khoảng eo trắng muốt, xương quai xanh chênh chếch uốn quanh dốc xoáy nông, phải nói là quá dễ coi luôn ấy chứ.

“Anh tới bãi biển lần nào chưa?”

Vệ Lai gật đầu, đương nhiên là tới rồi.

“Mấy cô mặc bikini ở đây thiếu vải hơn tôi nhiều, anh còn nhìn không chớp mắt; tôi mới thế này đã bắt trùm khăn, anh thấy phiền gì à?”

Cuộc sống này đúng là đầy những nghi vấn, sao cô biết anh nhìn mấy cô ngoài bãi biển không chớp mắt?

Vệ Lai vội nhấc túi cứu thương qua, hi vọng mau đổi đề tài: “Giúp một tay nhé?”

Anh xoay người lại đưa lưng về phía cô, hai tay nắm vạt dưới chiếc áo rách bươm, lật lên cởi ra, sau đó gỡ mảnh áo cô cột vào người mình.

Sầm Kim cầm que phát sáng xem xét kỹ.

Rất nhiều vết xước nhỏ, có hai đường cắt lộ cả máu thịt, vết thương bám đầy cát, thật chẳng dễ nhìn lâu.

Cô cầm que phát sáng vào khe hở trên ghế xe bên cạnh, đồ cồng kềnh bằng gạch, cẩn thận sát trùng trước.

Vệ Lai hỏi: “Cô biết làm chứ?”

“Đầu Cá Mập Hồ là tôi giúp xử lý đấy, nếu sợ tôi không biết làm thì tự anh giải quyết đi.”

Vệ Lai cười, bờ vai rộng hơi nhấp nhô theo từng nhịp thở, làn da tỏa nhiệt nóng hổi.

Thân thể đàn ông hình như trời sinh đã rất nóng, khác hẳn phụ nữ, thường luôn hơi mát.

Sầm Kim cup mắt, cúi đầu vắn mở nắp tuýp keo dán da.

Vệ Lai đột nhiên hỏi: “Radio là thế nào vậy?”

Người này, anh nhớ kỹ hết thấy, sau đó chọn đúng lúc đối phương lơ đãng mà truy vấn. Tựa như ngày ấy, trước kệ bày đầy tạp chí thời trang tại sân bay Thổ Nhĩ Kỳ, hỏi cô: “Vì sao chọn tôi?”

Sầm Kim lặng thinh.

Sau một lúc, cô cúi đầu, ngón tay lạnh lạnh miết quanh miệng vết thương của anh, cẩn thận thoa đều keo. Có vài sợi tóc rơi xuống lưng anh, mềm mại, ngứa ngứa.

“Thời điểm Kallon xảy ra thảm sát, người Huka cũng đồng thời mở kênh tuyên truyền kích động, trong radio, trong loa, 24 giờ mỗi ngày đều kêu gào inh ỏi: ‘Giết chết lũ Katsi, chúng nó là dòi bọ, gián hôi, là kẻ thù của ta.’

“Chúng tôi thiết lập khu bảo hộ trong một trường tiểu học để cứu trợ nạn dân Katsi. Người Huka chia ra từng tốp lái xe nối nhau vòng quanh, trên nóc xe gắn loa phát thanh lớn, hướng về phía trường học ép đầu hàng: ‘Bọn ta sẽ lập tức xông vào, đập chết lũ gián. Bọn ta sẽ giết sạch các người, chém cho máu chảy cuộn cuộn thành sông.’

“Âm thanh này luẩn quẩn bên tai mỗi ngày, thi thoảng sẽ tạm ngừng, nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe lạo xạo âm ỉ, ban ngày, ban đêm, trong mộng, ở khắp mọi nơi.”

Cô dừng lại, thất thần nhìn keo dính trên tay.

Âm thanh kia cứ vang động, vọng khắp đất trời, hòa lẫn tiếng cười điên cuồng và tiếng dao súng va đập.

— “Bọn ta sẽ giết sạch các người, chém cho máu chảy cuộn cuộn thành sông. Bọn ta sẽ diệt sạch lũ gián và đám người bảo vệ...”

Vệ Lai gọi: “Này.”

Chẳng biết anh đã xoay người lại từ khi nào.

Sầm Kim ngẩng đầu, hóa ra cũng giống như ánh mắt, giọng nói của một người có thể thay đổi, biến thành trầm ấm hiền hòa.

“Có phải rất khó quên, rất khó hồi phục không? Gặp bác sĩ tâm lý cũng vô ích sao?”

Sầm Kim hỏi lại anh: “Thế nào mới là hồi phục?”

Cô nhắc tay trái lên, mặt trong là vết cắt từ dao tay gấu, vết thương đang khép miệng, kết vảy thẫm màu.

“Đây là hồi phục ư? Nhưng anh luôn biết rõ, vùng da này hoàn toàn khác biệt với xung quanh.

“Tôi muốn hồi phục bình thường, muốn kéo sinh hoạt về đúng quỹ đạo, tôi lập kế hoạch, rèn luyện, đọc sách, xã giao, tìm bạn trai, xem hài kịch. Tôi đọc rất nhiều sách chuyên ngành điều trị tâm lý, vẫn không có kết quả. Thế là tôi nghe lời khuyên, đi khám bác sĩ tâm lý.”

Cô cười tự giễu.

“Tôi nhìn miệng bác sĩ, ông ta vừa nói một câu, tôi đã biết tiếp theo sẽ là câu gì. Tất cả đề nghị ông ta đưa ra, tôi đều có thể tự nghĩ đến. Miệng lưỡi tôi còn tốt hơn ông ta, lời nói ra còn có sức thuyết phục hơn nhiều.”

Vệ Lai vươn tay, nâng cánh tay trái cô lên, dùng ngón tay vuốt nhẹ quanh vết thương: Không tệ, hồi phục rất tốt.

Anh nói: “Sầm Kim, cô biết đấy, tôi chẳng có tư cách khuyên mấy câu như nên nhìn thoáng, hay phải kiên cường, hay trên đời này nào có nỗi đau không vượt qua được gì kia — Dù sao thì chuyện của cô, tôi chưa từng trải qua, đa số người trên thế giới này cũng chưa từng gặp phải.”

Tựa như chiến tranh, phải mất mấy đời người, vết thương mới nguôi ngoai.

“Cho nên tôi chỉ có thể nói, nếu có việc cần giúp đỡ thì cứ tới tìm tôi.

“Tôi sẽ không thu phí, tôi hi vọng cô... chủ động trả tiền.”

Sầm Kim nhìn thẳng vào anh, chẳng cười, cũng chẳng nói năng.

Vệ Lai xấu hổ quá chừng, thật lâu sau mới mở miệng, giọng nhỏ xíu, nghe như đang khấn nài: “Có thể nể mặt, cười giùm vài tiếng không? Còn tưởng cô sẽ cười... Thế này sao tôi xuống sân được...”

“Vậy anh cứ đứng trên sân lâu thêm chút đi, dáng người khá thể, vai rộng eo thon, đầu ngai bị ngấm.”

Cô xoay người cuộn mình vào góc ghế, gục đầu xuống thật sâu, giấu đi nét cười khe khẽ nơi khóe môi.

Giá mà, có thể quen anh sớm hơn, chỉ cần sớm hơn chút thôi, có lẽ, mọi việc đã khác hẳn rồi.

Quỷ thần xui khiến, vậy mà Vệ Lai cũng cúi đầu nhìn cơ bụng mình.

Dáng người khá thể... Đúng đấy, anh cũng thấy thể.

Có lẽ bão cát bên ngoài đã nhỏ đi, tiếng cát va đập ào ào dày đặc, nghe mãi thành quen, quái lạ là bỗng dưng trở nên hết sức êm tai.

Anh thở ra một hơi, tinh thần thả lỏng, dù rằng ngoài kia là bão cát, cửa kính vỡ tan tành, sau lưng đau âm ỉ, trong xe vương vãi cát đá ngổn ngang. Nhưng thứ cảm giác thả lỏng này, trước giờ đều chỉ liên quan đến tâm trạng.

Vệ Lai xoay đầu nhìn Sầm Kim.

Que phát sáng đang mờ dần, cô yên tĩnh cuộn tròn bên ghế, cả người nho nhỏ.

Thực ra vóc dáng cô không thấp, chỉ thua anh chừng chục cm, nhưng khi anh ôm vào, vẫn có thể che kín cả người cô. Vòng eo còn rất mảnh mai, chỉ một cánh tay đã dư sức ôm trọn.

Cô nhắc tới Kallon rất nhiều lần.

Nếu, nếu quen biết sớm hơn chút, liệu anh có đến cứu cô?

Vệ Lai thử tính độ khả thi trong đầu.

Chắc là có rồi, dù sao thì bạn bè anh không nhiều, giả sử Erin hay Nai gặp chuyện, làm sao anh bỏ mặc được? Cô là phụ nữ, còn rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm vậy, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng lo.

Nếu cô gọi điện cho anh, ở đầu bên kia nghẹn ngào hay khóc nức lên, anh sẽ chẳng thể kìm lòng, dù có trả ít tiền...

Ấy khoan, bỏ phần tiền bạc đi... Mà cũng không được, cô đâu phải là gì của anh, đã chẳng trả thù lao mà vẫn lao qua cứu, quá bất hợp lý, không cách nào giải thích rõ ràng.

Có thể cho ký sổ trước.

Cho nên, anh sẽ đến cứu cô. Tuy vùng chiến loạn rất nguy hiểm, nhưng Cây Cacao đã nói đấy, mấy nơi càng tệ càng là đất dụng võ cho loại người như anh.

Anh sẽ đi.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, que phát sáng tắt ngúm, trong bóng tối, Sầm Kim bỗng gọi anh: “Vệ Lai?”

“Gì?”

“Hình như bão tan rồi.”

Vệ Lai ngồi dậy, chăm chú lắng nghe thử, sau đó kéo soạt tấm bạt xuống.

Trong ngoài xe, trời đất nối liền, cả một vùng cát bụi đỏ thẫm.

Nói bão tan cũng chưa chính xác, chẳng qua nó chỉ vừa chuyển đến vị trí tiếp theo, bắt đầu một lượt rít gào nghiêng trời lệch đất mới.

Song, nơi nó vừa cuồng loạn tàn phá, lại tĩnh lặng như tận sâu dưới đáy thế giới.

Tầm quan sát chỉ còn hơn chục mét, xe ngập trong đất cát, dưới bánh xe là bụi cỏ diêm sinh nát bét. Cách đó không xa có thân cây khô bị gió thổi lệch, thoạt trông còn tưởng ai đó trật hông, chống đất không đứng dậy nổi.

Nấp mui xe đóng cát, kẹt cứng, Vệ Lai dùng hết sức đẩy lên. Khoảnh khắc mở ra được, hạt cát như thác chảy ào ào đổ đầy đầu anh.

Anh lại chẳng mấy quan tâm, cúi đầu phui tóc, tiện thể phun hết cát trong miệng.

Việc cần làm vẫn còn rất nhiều.

— Sầm Kim, ừm, tốt lắm, cơ bản không bị thương.

Anh trải vải lều cạnh xe, kéo cô ngồi vào: “Đây là phạm vi hoạt động của cô, đừng đi lung tung.”

— Điện thoại vệ tinh, cũng rất tốt, may mà đã bỏ vào túi đựng thiết bị.

Anh mở một lỗ trên túi, rút anten, kéo dài, bật chức năng tự động dò tín hiệu vệ tinh, rồi dựng đứng trên nóc xe.

— Máy làm mát.

Chỗ dán băng keo trong đều nguyên vẹn, nhưng toàn bộ bao nylon phủ lên đều bị cát xé rách tươm. Thử vổ vổ vổ kim loại, hạt cát rơi ào ào.

Máy thứ đồ điện này, cứ bị cả đồng cát chui vào là tèo ngay.

Máy làm mát, xong.

— Thùng nước và phần lớn thức ăn khô cất ở sau xe...

Tuy quá nửa bị vùi trong cát, nhưng thật ra không tổn hao nhiều, coi như vẫn an ủi phần nào.

— Dưa hấu, tốt; cà chua, tốt; chà là...

Chà là quá tốt luôn. Vệ Lai cầm một quả, thổi cát phù phù, tìm hai bao nylon, đổ nước một bao, bỏ chà là vào, túm chặt miệng xoay lắc sòng sọc, thấy sạch rồi thì cất vào bao còn lại. Tiếp đó ngoảnh đầu nhìn cô: “Ăn không?”

Sầm Kim gật đầu: “Đưa qua đây. Vệ sĩ của tôi bảo phải ở yên trong phạm vi tầm bạt này, không được đi lung tung.”

Vệ Lai bắt động: “Vệ sĩ của cô bảo, tự cô tới lấy...”

Bỗng dưng anh dừng lại.

Có tiếng títt títt vang lên, trôi nổi giữa một vùng cát bụi đỏ thẫm.

Sầm Kim giương mắt, nhắc khẽ: “Bắt máy đi.”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Cỏ diêm sinh (saltlover, halogeton): Một loài cỏ độc thuộc họ dền.

24. Chương 24

Biên dịch: 1309

Người Saudi về nước, Cây Cacao xuống nam, Nai nói: Lắp cho cậu một bộ điện thoại vệ tinh quân dụng, Cá Mập Hổ muốn liên lạc trực tiếp với các cậu.

Sầm Kim đứng thẳng lên, ánh mắt dần dần thâm sâu, sâu như đã về lại thời điểm vừa gặp gỡ, thái độ hồ hững, như một bức họa đen trắng tương phản.

Vệ Lai bắt điện thoại, đối đáp vài câu rồi đưa cho cô: “Phía Cá Mập Hổ, muốn trao đổi với cô.”

Sầm Kim không nhận: “Là chính Cá Mập Hổ sao? Nói với họ, tôi chỉ bàn chuyện với Cá Mập Hổ.”

Rõ ràng là không phải.

Vệ Lai thì chẳng mấy câu nệ, chỉ cần đưa ra được thông tin chỉ dẫn cụ thể, đối phương có là Cá Mập Hổ hay hàm cá mập khô quắt đều không thành vấn đề.

Xong cuộc điện thoại này, lộ trình tiếp theo cũng gần như hiện rõ cả rồi.

Anh thông báo ngắn gọn cho Sầm Kim: “Người của Cá Mập Hổ đã đến vùng biển quốc tế. Chúng bảo sẽ đàm phán trên một thuyền cá viên dương lớn, hải tặc ở đấy ngụ ý trang thành ngư dân.”

Sầm Kim chẳng hề ngạc nhiên.

Đây là mảnh khoe nhất quán của hải tặc, chúng thường xuất hiện với vỏ bọc thuyền cá phổ thông, sau khi đã nhắm chuẩn tàu hàng con mồi thì lập tức thả ca-nô có vũ trang tấn công.

Dân trong nghề gọi đây là “thuyền mẹ con”. Thuyền mẹ phụ trách canh chừng, yểm hộ, lúc cấp thiết còn dùng súng phóng lựu vác vai tập kích tàu hàng, gây ra hỗn loạn, hỗ trợ công kích.

“Nói chúng ta tiếp tục chạy qua bờ biển, tìm làng nào càng hẻo lánh càng tốt. Sau khi đến nơi, dùng điện thoại vệ tinh thông báo định vị kinh vĩ GPS cho chúng, rồi sẽ có người lái ca-nô tới đón.”

Vệ Lai thấy không an tâm. Giống trong một trò chơi, gamer điều khiển hết thấy, bí ẩn như nhân vật Mặt Nạ Sắt. Mà bọn anh lại bị nhìn xuyên thấu, mọi thông tin đều hiện rõ, bao gồm toàn bộ hành tung.

Sầm Kim cười anh: “Loại tình huống này còn muốn bình đẳng gì nữa, nói trắng ra, đây là bọn cướp.”

“Cá Mập Hồ đáng tin chứ? Có thể gây bất lợi cho cô không?”

“Tôi không quen gã, nên sẽ không thể thấy gã đáng tin.”

Vệ Lai chau mày.

Anh ngồi lên tấm bạt trải trên đất.

Sầm Kim nhìn anh: “Sao vậy?”

“Chẳng ưa nổi tàu thuyền. Đàm phán trên thuyền, trên biển rộng, dưới chân là nước, ngẩng đầu là trời, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì đúng là cùng đường.”

Anh có thể ẩn náu nơi rừng rậm, mưu sinh chốn núi đồi, sống sót giữa đồng tuyết, nhưng nếu là biển...

Trong biển, tay không giữ được mệnh, đành tùy nước xuôi dòng.

“Giả như, tôi nói là giả như... tôi không bảo vệ được cô — Khi đó đảm bảo là tôi tạch rồi, cô rơi vào tay hải tặc, thì phải làm sao?”

Sầm Kim lờm anh: “Thân là vệ sĩ, anh nói gở thể trước mặt khách hàng mà được à? Chỉ cần vài lời này của anh, tôi đã muốn mách bên Saudi, bảo họ trừ phí bảo vệ 1.000 Euro.”

Vệ Lai nhìn cô lom lom.

Nghe vậy mà không hiểu là đang lo cho cô à?

Anh đúng là điên mới rửa chà là mời cô ăn.

Có mà ăn cát ấy.

Anh sầm sì đứng dậy, coi như cô không tồn tại. Tự đi quét cát trên xe, điều chỉnh các thiết bị, gỡ miếng thủy tinh sót lại trên cửa sổ rồi dán hết góc cạnh, thử xe.

Khi đang lau kính chắn gió, Sầm Kim đi tới, chẳng nhin được cười, trêu: “Chao ôi.”

“Cô Sầm, phiền cô tránh qua, đừng chắn đường tôi làm việc.”

Sầm Kim mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

“Anh không cần lo cho an toàn của tôi. Đối với Cá Mập Hồ, cá nhân tôi gần như chẳng có tí giá trị nào.”

Vệ Lai cười nhạt: Ai thèm lo?

Anh tiếp tục lau xe.

“Thứ nhất, mục đích của hải tặc là tiền. Tàu chở dầu chúng cướp được là củ khoai bồng tay: Không thể lái ra biển, không thể tiêu thụ hàng, còn phải nuôi con tin, kéo dài một ngày là tốn tiền cấp dưỡng thêm một ngày. Thế nên bọn chúng sốt ruột muốn giao dịch ngay, thậm chí còn đặt nhiều hi vọng vào tôi hơn cả phía Saudi.”

Vệ Lai mở bung khăn lau trong tay, giữ lấy giữ để, toàn cát là cát.

“Thứ hai, cướp biển cũng là ‘làm ăn’, cướp tàu thuyền rơi vào địa bàn của mình chính là kẻ sinh nhai hiện tại, đã muốn làm ăn thì phải hiểu phép tắc. Nếu dám hại cả đại biểu, sau này có cướp gì thì cũng chẳng còn ai chịu đàm phán với chúng nữa — Bởi vậy, có một lần Cá Mập Hồ đàm phán không thuận lợi, trong cơn tức giận, gã chỉ bắn chết con tin chứ chẳng phải đại biểu đàm phán.”

Mắc mớ gì tới anh. Anh là vệ sĩ, đâu phải đại biểu đàm phán, cũng đâu phải con tin, hiện tại anh chỉ muốn cọ sạch cửa sổ.

“Thứ ba, tôi đã từng cứu mạng Cá Mập Hồ, đây là sự thật, cũng là bùa hộ thân của tôi. Bất kể Cá Mập

Hồ có đáng tin hay không, ít nhất gã sẽ nể mặt tôi.”

Vệ Lai dần sức mở nắp động cơ, nhào người vào xem. Vẫn còn tốt, dính ít cát, nhưng nhìn chung không ảnh hưởng nhiều.

“Thứ tư, chuyện trừ tiền, là nói đùa thôi.”

Vệ Lai đóng sập nắp xe lại.

Anh cười như chưa từng xảy ra việc gì: “Hư mất cửa kính và máy làm mát, xe này cơ bản là không có vấn đề. Tôi nghĩ thử rồi, nếu cô ngại trời nóng thì đổi qua đi buổi tối — Ban đêm nhiệt độ ở sa mạc giảm xuống thấp, sẽ mát mẻ hơn hẳn. Chúng ta nghỉ ở đây thêm lúc nữa, gần tới giờ thì lại xuất phát. Đúng rồi, nước đem theo dư dả nhiều đấy, cô muốn tắm tạm cũng được, chứ để cả người đầy cát khó chịu lắm.”

Sầm Kim bước xuống xe, nhìn anh một hồi lâu thật lâu.

“Mới nói không trừ tiền, thái độ đã quay ngoắt luôn, thật sự không đỡ mặt?”

Vệ Lai ngơ ngác: “Sao cơ?”

“Vừa rồi cứ sầm sì mãi ấy, còn chẳng muốn nói lời nào với tôi.”

Ra là chuyện này, Vệ Lai bật cười, ngẩng đầu nhìn về phía đuôi xe cắm một cọc anten đơn độc liêu xiêu.

Anh giải thích: “Ban này đúng là tâm trạng hơi tệ, nhưng cô đừng lo, không phải bởi vì cô đâu.” Vừa nói vừa đặt hai tay lên vai Sầm Kim, xoay người cô ra sau, “Xem đi.”

“Gi?”

Vệ Lai than thở: “Ong mật nhỏ bị đập te tua rồi.”

“Món quà chia tay quý giá, Cây Cacao đặc biệt mua tặng tôi. Cô biết đấy, đã rất lâu rồi tôi không gặp cậu ấy, đây còn là lần đầu cậu ấy tặng quà cho tôi, tôi rất quý trọng.”

Sầm Kim nhìn cọc anten kia.

Anh không nói chắc cô cũng chẳng phát hiện đằng sau có anten trang trí, ong mật nhỏ gì ấy, đúng thật là cô chưa gặp bao giờ.

Cô hiểu ý mỉm cười: “Anh rất quý trọng?”

“Ừ.”

“Anh có thói quen treo thứ mình quý trọng lên anten đuôi xe?”

Vệ Lai ho khan: “Đúng là không suy nghĩ cẩn thận...”

Sầm Kim khuyên: “Cố nén bi thương nhé, tôi đi tắm đây.”

Vệ Lai nhanh nhẹn dựng xong chiếc lều để cô dùng làm phòng tắm.

Có lẽ do không khí vẫn nhiễm đầy bụi, trời tối sớm hơn thường lệ. Anh trải bạt trước lều, nằm lên đấy nghỉ ngơi, kiên luôn giữ cửa.

Cảnh tượng này, lúc trước cũng từng ảo tưởng qua. Trông chừng cho một cô nàng xinh đẹp tắm tấp, thật quá lãng mạn, sau đó sẽ phát sinh vài chuyện còn lãng mạn hơn — Ấy thế mà bây giờ thật sự xảy ra, anh chỉ thấy mình y chang gã canh cửa nhà tắm.

Trong lều có tiếng nước nhỏ nhỏ.

Vệ Lai hỏi: “Ồ đấy tối lắm không, có thấy đường không?”

“Càng lúc càng tối.”

Anh lục lọi túi thiết bị dưới chân, rút ra que phát sáng, gõ vài tiếng lên khung chống lều, sau đó đưa vào dưới khe cửa.

Sầm Kim cầm lấy, bàn tay quẹt vào anh, anh rút về nhìn, nơi gốc cổ tay dính ít bọt sữa tắm, trắng nhỏ li ti, rất thơm.

Vệ Lai nheo mắt, nhìn mớ bong bóng bé xíu kia lần lượt tan đi. Đột nhiên hỏi cô: “Sao không nhận điện thoại của tên đấy?”

Cô trả lời: “Đàm phán cần có khí thế. Tôi đây đến đàm phán với Cá Mập Hổ, việc gì phải phí sức đôi co với đám lâu la của gã?”

“Có khác biệt à?”

“Khác chứ. Thà rằng để chúng nghĩ tôi phiền phức, lảm chuyện, xù lông nhím, khó giao tiếp... cũng không thể để chúng cảm thấy: Cái ả đến đàm phán này, ai cũng có thể xỏ mũi ả dắt đi.”

Cô xốc cửa lều bước ra, trên thân quần khăn choàng lụa, tóc ướt sũng.

“Làm vậy, chúng chỉ còn cách đẩy Cá Mập Hổ đến thương lượng với tôi — Cần phải quy định chỉ một người được quyền phát biểu, cần hiểu rõ người này, ép gã tự ra quyết định. Nếu không, phụ tá của gã chen chân vào, thân tín của gã chĩa mũi vào, chín người mười ý, anh thế này tôi thế khác, cuộc đàm phán đấy sẽ chẳng đi tới đâu.”

Tương tự lúc phía Saudi tìm đến cô, ban đầu là Sa’ad và Yanus cùng hát đôi, hai người thay phiên, anh một câu tôi một lời, một xướng một họa.

Cô cứ ngồi đấy hút thuốc, thờ ơ dụi tắt rồi hỏi: “Xin lỗi, các anh vừa nói gì? Cả hai cùng nói lộn xộn quá, tôi nghe chưa rõ. Các anh chọn một người có thể trình bày rõ ràng rành mạch, lặp lại giùm tôi một lần đi.”

Mắt Sa’ad lập tức đỏ như, mắt Yanus thoáng lửa giận.

Nhưng cô chẳng quan tâm.

Với những người chỉ cần bàn rõ tiền nong là xong xuôi hết này, cần gì phải nhắc đến giao tình? Huống chi, từ rất lâu trước kia, thứ mạng lưới quan hệ xã hội như “giao tình” ấy của cô, đã đứt đoạn cả rồi.

Cô cúi đầu nhìn Vệ Lai: “Anh có tắm không?”

Vệ Lai chống tay đứng lên: “Có chứ.”

Nói đoạn, kéo một khung chống ra sau, chỉ vài ba động tác đã gỡ lều xong.

Sầm Kim ngạc nhiên: “Anh không vào trong lều à?”

Vệ Lai đáp: “Đàn ông tắm đâu cần rầy rà thế.”

Sầm Kim lên xe, cúi người thật thấp, nhờ cửa xe che chắn để thay quần áo, thỉnh thoảng ngó qua chỗ Vệ Lai.

Nào có ai tắm cầu thả vậy chứ?

Anh chỉ mặc quần cộc, cứ như kiểu rửa chén là ban này, đổ đầy nước vào bao nylon, cầm lên, nhúng đầu vào xoay xoay lắc lắc. Sau đó thoa dầu gội, vò ra bọt, lại cầm bao nylon lên, nhúng vào lần nữa, tiếp tục xoay xoay lắc lắc. Tráng thêm lượt nước khác, xong.

Trên thân còn đơn giản hơn, dùng khăn lông phủ cát một lần, nhúng nước lau hết một lượt, kết thúc.

Xem thử, cảm thấy anh như đứa bé con cần người trông nom việc ăn mặc, ngủ nghỉ, tắm rửa, xếp chăn, dọn giường.

Liệu đã có ai từng trông nom những việc ấy giúp anh?

Lúc Sầm Kim ngồi dậy, vô tình móc vào túi hành lý của anh, làm rơi ra cuốn sổ tay bỏ túi.

Dùng để ghi nợ à?

Cô nhặt lên đánh giá, mới tinh, lật nhanh một lượt, toàn giấy trắng, chỉ riêng trang đầu có chữ viết.

Hơi quái...

Tay bỗng hẫng mất.

Ngẩng đầu nhìn, Vệ Lai đang cầm chặt cuốn sổ kia, hỏi thẳng: “Sao lại tự tiện lục đồ riêng tư của người khác?”

Sầm Kim nói: “Đây mà riêng tư à, chỉ có mấy chữ, đã viết gì đâu.”

Một tay Vệ Lai xách túi hành lý của mình, nhét cuốn sổ xuống tận đáy, chừng như đang đề phòng cô lại mò ra, rồi tiện tay rút chiếc áo thun đen trùm vào người.

Sầm Kim vừa khó hiểu vừa hiếu kỳ, cô gác tay lên khung cửa kính, chống cằm nhìn anh: “Anh nuôi bộ rùa à?”

Trang đầu cuốn sổ có ghi: Nhật ký quan sát đời sống bộ rùa.

Động tác của Vệ Lai hơi chững lại, mặt bị che dưới lớp áo thun đang mặc nửa chừng, qua loa “Ừm” một tiếng.

“Sao lại nuôi loại... côn trùng đấy?”

Loại côn trùng đấy, bé tí xíu, chân li ti, chỉ nghĩ thôi đã thấy không dễ chịu.

Vệ Lai dùng chút sức, kéo áo thun thẳng xuống, bó lấy toàn thân: “Sở thích cá nhân thôi.”

Anh vòng qua bên kia, ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe.

Nhiệt độ vừa phải, toàn bộ đèn xe đều bật sáng, nên lên đường rồi.

“Để nuôi không?”

“Không dễ lắm, phải kiên nhẫn.”

Xe đã khởi động.

“Tóm lại nuôi bộ rùa thì có gì vui?”

Anh nuôi gấu cô còn thấy dễ hiểu hơn.

Vệ Lai nói: “Bộ rùa à, ban đầu có thể hơi đáng ghét, toàn là khuyết điểm. Nhưng chung sống lâu ngày rồi, phát hiện lại rất... vừa ý, nên cứ nuôi tiếp thôi.”

25. Chương 25: “chuyện Trong Lều, Dù Sao Cũng Chỉ Có Anh Và Dê Biết.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Sa mạc vào đêm, tầm nhìn cũng không giảm đi. Ánh trăng sáng mạ bạc lên những cồn cát nhấp nhô, lên cả dấu bánh xe chông chéo trên đường sa mạc.

Nhờ vào định vị kinh vĩ GPS của điện thoại vệ tinh, Vệ Lai chẳng sợ bị mất phương hướng. Hiện tại vẫn chưa nhận được chỉ định về địa điểm gặp mặt, điều này khiến anh nhẹ nhõm hơn hẳn — Không phải đổi tuyến đường chính thì càng tốt, có lẽ đến khi mặt trời mọc, họ sẽ thấy được biển xanh.

Càng về đêm càng tĩnh lặng.

Chạy qua khu lều trại của dân du mục, đèn xe quét tới mấy con dê hoặc đang nằm ngủ, hoặc giật mình kinh hãi.

Chạy qua địa bàn của dân đãi vàng, có vài người mắt mũi nhập nhèm từ trong lều thò đầu ra dò xét, cạnh lều chất đồng vô số vỏ lon rỗng và điều hookah [1].

Chạy qua làng trợ cấp, không có ánh đèn, không có tiếng người. Những căn nhà xập xệ trông như món đồ chơi xếp gỗ được đặt bừa san sát nhau. Xe lao vun vút trên con đường vắng, hất tung mấy chục mét bụi mù phía sau, cùng tiếng động cơ xa dần là từng vệt bánh xe mới hiện.

Sa mạc thế này, dường như thật dịu dàng.

Vệ Lai nghĩ, thời điểm này đủ để xếp vào một trong những khoảnh khắc và cảnh tượng tốt đẹp nhất trong đời.

Chưa kịp chuẩn bị, chẳng hề chờ mong, lão đảo ngã vào, dịu dàng đến mức chỉ muốn ôm chậm rãi, không nỡ buông tay.

Sầm Kim sẽ giọng: “Con đường này, nếu kéo dài vô tận thì tốt biết mấy.”

Vệ Lai liếc nhanh qua cô: “Lúc nói lời đấy, có thể cân nhắc một tí đến cảm nhận của tài xế không? Kéo dài vô tận, cô muốn tôi mệt chết phổng?”

Sầm Kim phì cười: “Tôi lái giúp anh một đoạn nhé?”

Vệ Lai lắc đầu: “Đừng cướp việc của tôi, chỉ cần lâu lâu nói vài câu với tôi là được, để tôi khỏi ngủ gật.”

Thái độ của cô đêm nay khá tốt, không ngoảnh mặt đi ngủ ngay.

Sầm Kim kể: “Giờ tôi rất muốn ăn gì đó.

“Tay nghề của Lâm Vĩnh Phúc cực tốt. Lần đầu tôi nếm món ông ta nấu, là thịt xốt chua ngọt Quảng Đông. Bên ngoài miếng thịt có một lớp giấm đường xốp mỏng, giòn tan, chua chua ngọt ngọt, pha lẫn ít cay...

“Tôi còn mời một vị bếp trưởng người Nhật, mỗi bữa đều sẽ làm sashimi sò đỏ ướp đá, chân rìu đỏ hoa hồng, mát lạnh, rất non, rất nhẵn mịn, rất thơm ngọt, chấm ít mù tạt cay trong đĩa nhỏ...”

Vệ Lai nói: “Ngừng ngừng ngừng, cô cứ ngủ đi thôi.”

Cả ngày nay anh toàn ăn đồ khô, mấy quả chà là với một đống dưa, chịu sao nổi kích thích cỡ đấy.

Sầm Kim tỏ vẻ phiền muộn thở dài. Vệ Lai liếc nhanh qua cô, thấy hàm răng trắng đều khê cắn môi dưới, trong chớp mắt này, trông ham ăn thế mà đáng yêu phết.

So với khi vừa gặp, hiện tại cô đem lại cho anh một cảm giác, thật sự rất khác biệt, cũng không phải nói bộ mặt nào là nguy trang — Tất cả hài hòa một cách mâu thuẫn, đối lập mà cùng hiện diện.

“Có thể hỏi cô một vấn đề chứ?”

“Anh gặp khách hàng nào cũng hỏi nhiều vấn đề vậy à?”

Vệ Lai lắc đầu: “Không đâu. Thường thì tôi rất lạnh lùng, chẳng thích mở miệng, giống một bức tường.”

“Thế đến lượt tôi thì tường đấy thành tinh?”

Vệ Lai cười to.

Khó mà nói rõ.

Ban đầu, có lẽ anh chỉ muốn cho hành trình bớt nặng nề, tùy lúc lại “tìm chút niềm vui”, bằng không sẽ rất ngột ngạt — Anh là một bức tường, cô là một bức họa, quãng đường này là họa treo trên tường, gió thổi cát vùi, chẳng có lấy nổi một khách đến xem.

Rồi sau đó, anh muốn trò chuyện cùng cô, thực ra không ít lần là cố tình đối nghịch, cũng không ít lần là cố ý trêu đùa.

Vậy thì đã sao nào, một con công trống có kiêu ngạo bao nhiêu, đến khi gặp đối tượng khác phái, chẳng phải cũng ráng bung xòe, uốn hông, lắc đuôi, tung tẩy chạy đến trước mặt đối phương gây chú ý à?

Anh đáp: “Đâu phải, tại không thích họ, nên chẳng có gì để nói.”

Trong xe yên tĩnh thật lâu.

Đằng xa vẳng tiếng sói tru, theo gió vọng lại.

Đậu phộng.

Trong sa mạc có sói, anh biết, nhưng chọn ngay thời điểm này, thiên nhiên phối thêm mớ âm thanh nền đầy giúp anh, thật đúng là xỏ ngọt nhau mà.

Sầm Kim quay đầu nhìn anh: “Nói vậy... là thích tôi?”

Vệ Lai không nhìn nghiêng ngó dọc: “Người thông minh nói chuyện, đừng quanh co lòng vòng. Tôi chưa từng che giấu việc mình thích cô, mà biểu hiện cũng chẳng phải kiểu hàm súc kín đáo. Nếu cô hoàn toàn không phát hiện ra — Cứ coi như chưa từng đề cập, tôi đã đánh giá cô quá cao rồi.”

Chẳng phải đã nói, con người có ba thứ không thể giấu kín sao? Nghèo khó, ho khan, và yêu thích.

Vậy cứ thẳng thắn phơi bày ra, cho dù chẳng được hồi đáp, ít nhất cũng được một lần chói sáng vạn dặm.

“Nếu tôi không thích anh thì sao?”

Vệ Lai chẳng bận tâm: “Rất nhiều người thích văn học đấy, văn học có thích lại họ không? Mà thế cũng đâu ngăn được họ đọc sách, mua sách.”

“Vừa nãy anh muốn hỏi gì?”

À, đúng rồi, một vấn đề, suýt nữa thì quên mất.

“Sao thích mặc lễ phục vậy?”

“Vì rất đẹp thôi.”

“Mỗi nguyên nhân này?”

“Ừm.”

Vệ Lai nhận thấy, cô nói thật, song chưa phải toàn bộ.

Nhưng không sao cả, yêu cái đẹp là tốt, anh cũng thích ngắm phụ nữ xinh đẹp.

Sau nửa đêm, anh bảo Sầm Kim đừng cố ép mình nữa, buồn ngủ thì ngủ đi.

Bản thân anh cũng dừng xe đôi lần, chớp mắt vài phút, hoặc là hút điếu thuốc, lên tinh thần rồi lại tiếp tục.

Thêm một lần đỗ xe, Vệ Lai bắt đầu cảm thấy lạnh. Chênh lệch nhiệt độ trong ngày ở sa mạc rất lớn, thậm chí vào một số thời điểm, ban đêm có thể xuống dưới 0 độ — Mặc dù nơi này chưa chênh lệch xa thế, nhưng mức độ giảm nhiệt vẫn rất đáng kể.

Xoay qua nhìn Sầm Kim, hình như cô cũng thấy lạnh, co ro cuộn tròn trên ghế.

Vệ Lai đứng dậy, vòng từ phía trước ra sau xe, mở lấy tấm khăn phủ, quay lại đắp giúp cô. Khi chèn góc khăn vào dây an toàn, vô tình nhìn lướt qua mặt cô, trong ngực nghe thịch một tiếng, xích lại gần xem kỹ.

Chắc là động tác vừa rồi đã đánh thức cô.

Người bình thường có lẽ sẽ khó phân biệt, nhưng anh nhận ra ngay được ngủ thật hay vờ ngủ, cứ dựa vào nhịp thở, đôi mắt có ở yên, hay lông mi có lay động không là biết.

Anh quan sát mi mắt cô, rồi thối nhẹ nhàng vào đấy.

Đôi mắt cô khẽ động, lông mi run run — Là phản xạ có điều kiện khi đang tỉnh, không che giấu được.

Vệ Lai cười khì, anh nhấc tay lên, lưng ngón tay cách một khoảng nhỏ, viền theo lông mày, đến gò má, đến bờ môi.

Sau đó cúi đầu, hôn lên mắt cô.

Trên môi truyền đến chút run rẩy của đôi mắt, cả hàng mi, nhẹ nhẹ phất qua môi anh, tê dại.

Anh nói thầm trong lòng: Tôi biết em đang tỉnh.

Khi thức giấc lần nữa, Sầm Kim đã nghe được tiếng sóng biển.

Cô ngồi dậy, hơi ngơ ngác. Trời chưa sáng hẳn, có gió biển lành lạnh thổi qua. Xe dừng bên một rạn riềm [3], tất cả các cửa đều mở toang, điện thoại vệ tinh treo lệch trên kính chiếu hậu ở đầu xe, anten kéo ra hết cỡ.

Nhìn qua đường, thấy một làng chài nhỏ lụp xụp chỉ hơn chục hộ. Mấy ngôi nhà tranh liêu xiêu tưởng chừng sắp đổ ập tới nơi, gần đây là một con đê đơn độc, lưng chừng dạo quanh bãi đất trống.

Vệ Lai đâu rồi?

Cô xuống xe, nhắc tay che nắng trên mắt, nhìn bốn phía một lượt, rốt cuộc cũng tìm được.

Anh đang lặn ngụp trong biển, vẫy vùng theo con sóng. Khi đầu sóng trắng xóa nuốt trọn lấy anh, Sầm Kim cứ nghĩ anh sẽ biến mất —

Chỉ một giây sau, anh lại trôi lên.

Cô ngồi xuống đất, liên tục nhìn anh đắm đắm, mãi đến tận khi anh lên bờ, vuốt sạch nước biển trên mặt. Sầm Kim nhắm mắt lại.

Trên hàng mi, dường như vẫn còn cảm nhận được nụ hôn mềm mại kia, nóng như thiêu đốt, gió thổi không tan.

Bất chợt, trên mặt bị búng đầy nước.

Mở mắt ra, Vệ Lai đang cười với cô.

Anh ngồi xuống cạnh cô, toàn thân ướt sũng, quần soóc ngấm nước dính sát người, trên lưng có vết thương nhỏ vỡ ra, vệt nước đọng lại loang màu máu.

Sầm Kim chau mày, rồi dời mắt đi.

Đây không phải việc cô phải lo, cô mặc kệ.

Vệ Lai chỉ chỉ chiếc điện thoại vệ tinh đang treo lệch: “Tôi gửi định vị GPS rồi, chúng cũng gọi lại, hẹn ngày mai gặp.”

“Ngày mai?”

“Đi đường cả đêm, tôi thấy cô nên nghỉ ngơi, dưỡng khí thế đã — Chẳng phải đã nói đàm phán cần có khí thế à?”

Sầm Kim ừ một tiếng.

Chờ giây lát, cô đứng dậy đi lấy ba lô của mình, lục ra hộp thuốc lá, gõ lấy một điếu, cúi đầu ngậm vào, đốt lên rít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu, chậm rãi nhả khói.

Khói mờ khiến khuôn mặt cô mơ hồ.

Đột nhiên Vệ Lai cảm nhận được, có một vài thứ, đã lùi về vạch xuất phát.

Cô bước lại, ngồi xuống cạnh anh, nói: “Nghỉ thêm một ngày cũng tốt, chờ hồi phục tinh thần hoàn toàn, gom khí thế làm luôn một mạch, mau chóng kết thúc công việc thôi.”

“Có dễ vậy không? Sao bảo có tàu bị giam giữ đến hơn 25 tháng, đàm phán liên tục gặp trở ngại?”

Anh không muốn cuộc đàm phán này thất bại, nhưng cũng chẳng muốn nó thuận lợi kết thúc nhanh như chớp giật.

Sầm Kim khẽ nhếch môi cười mỉa mai: “Đây là song phương cùng thiếu thành ý, đại biểu đàm phán kém cỏi. Tôi đã ra tay rồi thì đâu mất thời gian thế.”

“Tự tin vậy? Sao còn nói là không quen Cá Mập Hổ?”

“Tôi không cần quen Cá Mập Hổ, tôi hiểu về con người là đủ rồi.”

Vệ Lai cười: “Nói cứ như hết thấy đều trong tầm khống chế của cô. Ngay cả người thân nhất bên mình cô còn chưa hiểu rõ nữa là.”

Sầm Kim nhạy cảm quay qua nhìn anh: “Anh nói ai? Khương Mân à?”

“Vừa thông minh vừa thành thạo sắp đặt tính toán thế, sao lúc trước lại bị anh ta bắt tại trận? Là do anh ta khó đối phó hơn, hay cô quá sơ ý?”

Sầm Kim mỉm cười: “Ra là anh hỏi việc này.”

“Tôi hiểu rõ Khương Mân hơn bất cứ ai khác.”

“Anh ta mà phát biểu giữa đám đông thì sẽ rất căng thẳng, đổ mồ hôi đầm đìa. Cho nên phải có hai chiếc sơmi để thay giữa chừng.”

“Anh ta từ trong nước xuất ngoại du học, vâng lời người nhà mà di dân, còn giữ rất nhiều quan điểm hết sức truyền thống. Anh ta là người tốt, thái độ sống rất khoan dung, nhưng có một số việc tuyệt đối không thể chấp nhận, ví dụ như, bị cầm súng.”

Vệ Lai khẽ giật mình, chợt có cảm giác khác thường lan tỏa trong lòng.

Sầm Kim vẫn đang cười, gõ gõ điều thuốc lên khối đá bên tay.

“Tính anh ta mềm mỏng, nhát gan, thấy máu là choáng, có tâm lý bài xích nghiêm trọng với một ít cảnh tượng thảm khốc — Người như vậy, nếu muốn chết thì chỉ chọn cách tương đối ôn hòa, sẽ không nhảy lầu, cắt cổ tay hay làm gì cực đoan.”

“Đến tận bây giờ anh ta vẫn chưa từng nghĩ thử, xem ai đã đổ đi hơn nửa số thuốc ngủ của mình, thay bằng vitamin. Cũng chưa từng tự hỏi tại sao cậu bạn lại ‘vừa khéo’ đến rửa mình chơi bóng, tại sao cửa lại ‘vừa khéo’ không khóa chặt, để cậu bạn kia phát hiện hiện trường tự tử.”

Vệ Lai nhìn cô trân trân: “Là cô sắp xếp hết ư?”

Sầm Kim chẳng nhìn lại anh, cô gí mạnh đầu thuốc xuống đất.

“Bởi vậy, anh nói xem, anh ta có tư cách gì gọi tôi là ‘kiếp nạn’ của mình? Nếu anh ta cảm thấy, sau lần chết hụt đó mới gặp được tình yêu đích thực, vậy người anh ta nên cảm ơn nhất là ai chứ?”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Điều hookah:

[2] Sò đỏ (Hokkigai, Japanese Surf Clam, Sakhalin Surf Clam):

Thịt xốt chua ngọt Quảng Đông: Món ăn xuất hiện từ đời Thanh, khi đây người ngoại quốc ở Quảng Châu thích ăn sườn xào chua ngọt, nhưng ngại gặm xương, nên đầu bếp lóc thịt riêng ra và cắt miếng vừa ăn. Cách chế biến cơ bản là ướp thịt với gừng và gia vị, nhúng trứng, áo bột, chiên vàng rồi vớt ra; kế tiếp xào nước xốt chua ngọt gồm giấm, đường, rượu, ớt, hành, bột, sau đó trút thịt đã chiên vào đảo đều khoảng 1 phút là xong.

[3] Rạn riềm (rạn san hô viền bờ, fringing reef): Một trong các loại rạn san hô, phát triển sát với đường bờ đất liền hoặc đảo núi lửa.

26. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Làng chìm vào buổi tinh mơ đang dần tỉnh giấc.

Đầu tiên là thấy thêm một con dê lững thững dạo quanh, sau đó khói bếp bay cao, tiếng người trò chuyện hỗn tạp lớn dần, có người trải lưới ra vá, có người phơi hải sản trên rạn riềm. Trời chỉ vừa tảng sáng mà đã bắt nhịp ngay vào tiết tấu sinh hoạt ồn ã của cả ngày dài.

Xe van khá bắt mắt, cũng hiếm khi xuất hiện, một vài cậu bé đang kéo dê đi tắm, thấy hiếu kỳ nên bâu lại nhìn ngó nghiêng trên dưới. Vệ Lai thử trao đổi với chúng vài câu, chúng cười ngật nghễo, nghe không hiểu, sau đó lao nhao tranh nhau nói.

Vệ Lai cũng chả hiểu gì.

Quay đầu qua Sầm Kim, cô cũng chịu thua: “Có vài nước ở châu Phi không thống nhất ngôn ngữ, số ngôn ngữ riêng của các bộ lạc bản địa lên đến hơn trăm loại. Nhưng dân làng chìm muốn bán hải sản ra ngoài thì nhất định phải dùng tiếng Anh, anh hỏi thử xem.”

Vệ Lai áp đảo cả đám trẻ nít loi nhoi, gào to: “ENGLISH! ENGLISH!”

Bầy trẻ cười nắc nẻ, kéo dê về làng, thật lâu sau mới quay lại, xúm xít quanh một người đàn ông trung niên có mái tóc lảo xoăn, mặt đỏ gay, cao giọng đáp lời Vệ Lai: “English!”

Vệ Lai rầu hết sức: Sao không để dê lại rồi hãy đi gọi người chứ? Chân tay bọn trẻ linh hoạt, chạy quá nhanh, làm dê con không theo kịp, cứ xoải chân nằm ì ra đất cho chủ lồi xềnh xệch, mặt mày thối thì đúng là chẳng thiết sống nữa.

Người đàn ông kia tên Santos, có thuyền máy riêng, thường xuyên lái đến vùng biển quốc tế giao dịch với thuyền cá Yemen — Dạo này tình hình các quốc gia bất ổn, gần như không còn giám thị, đâu đâu cũng thấy vượt biên buôn lậu lắt nhắt. Ngư dân cũng chẳng hiểu thế nào là điều lệ hay luật lệ, chỉ cho rằng đánh cá bán cá là chuyện hết sức thường tình.

Nơi đây chẳng khác gì chốn bần cùng tách khỏi nhân gian.

Santos giới thiệu, làng nhỏ này là Boko.

“Ở đây không có điện thoại đâu, muốn gọi thì phải lái xe lên phía bắc hơn 20 dặm, sẽ gặp một làng lớn hơn chút, chỗ họ xây cả công sở, lắp sẵn điện thoại. Bên đấy còn có cảnh sát, mỗi tuần sẽ vào làng một lần để xử lý tranh chấp. Làng Boko chưa có, cảnh sát không đến đây, xảy ra chuyện thì mọi người tự giải quyết.”

Mỗi tuần vào làng một lần, lịch làm việc của lực lượng cảnh sát này đúng là...

“Mọi người toàn câu cá ven bờ thôi, trong làng chỉ có tôi có thuyền máy, mấy nhà khác góp lưới — Chúng tôi giăng lưới ở vùng biển quốc tế trước một ngày, chờ qua hôm sau thì lái thuyền trở lại kéo cá...”

“Chỗ ở hả? Các cậu tự vào làng tìm đi, nhà nào không có người thì cứ vào đấy.

“Các cậu là National Geographic à?” (Hội địa lý quốc gia Hoa Kỳ)

Ông ta còn biết National Geographic nữa đấy.

“Độ trước có một người Mỹ tới, xưng là nhiếp ảnh gia của National Geographic, chụp cả xấp ảnh xong rồi đi mất. Năm ngoái thì người Pháp tới, cũng xưng là nhiếp ảnh gia của National Geographic, chụp cả xấp ảnh xong cũng đi ngay. Máy ảnh của các cậu đâu?”

Santos rướn cổ nhòm vào trong xe.

Vệ Lai chỉ cửa kính vỡ toang cho ông ta: “Trên đường gặp bão cát, máy ảnh bị thổi bay rồi.”

Santos giật mình.

Nhà tranh trong làng chài, đúng là... khó tả vô cùng.

Thảo nào cứ liêu xiêu lẹo vẹo — Không có tí trình độ kỹ thuật gì cả, anh ngó sơ qua đã biết ngay cách dựng: Toàn bộ đều là mấy que gỗ, đem vót qua loa rồi đóng xuống đất, dùng cỏ chèn vòng quanh, giữa các que gỗ hở ra khe lớn khe nhỏ. Trên mái thì kéo một tấm nhựa trùm lên, nhà nào cẩn thận hơn sẽ phủ thêm cỏ tranh.

Gió hơi lớn là nghiêng một tẹo, lớn hơn chút thì xiên nhiều hơn chút, còn bị dê đến gặm ké — Bởi vì nhà có quần cỏ, vài bạn dê thềm ăn sẽ tiện miệng nhấm nháp, gặm tới gặm lui, nhà càng lệch tợn.

Lệch tới độ hết ở được nữa thì dựng cái khác.

Loại nhà tranh này có tốn chi phí xây dựng không? Chính xác là cười một cái đã dựng xong một căn, gió thổi phát, dê gặm phát, tèo.

Nhà nào không ai ở? Càng vẹo càng chẳng ai thềm.

Vệ Lai đậu xe trước cửa, đi vào trong dựng lều, mặt trời mà đứng bóng thì lại nóng như đổ lửa ngay. Tuy nhà tranh xiên xẹo, dựng thêm lều nữa thì đã có hai tầng che phủ, Sầm Kim vào đây cũng đỡ hơn nhiều.

Nhớ tới Sầm Kim, anh quay đầu nhìn lướt qua.

Cô ngồi chờ trong xe, không có biểu cảm gì, hai mắt khép hờ, cũng chẳng bận tâm dân làng tò mò quan sát mình ra sao.

Sau khi bơi trong biển lên bờ, hết thấy đã không còn bình thường nữa. Vệ Lai mơ hồ nhận thấy, đêm qua, có lẽ anh đã làm sai điều gì.

Anh nghĩ mãi vẫn chưa rõ.

Lều đã dựng xong, anh trở ra lấy hành lý. Sầm Kim muốn xuống xe, trước mắt bỗng tối sầm.

Vệ Lai cản đường.

Cô ngược mắt nhìn anh, lại ngồi về chỗ cũ.

Vệ Lai hỏi: “Có phải đêm qua tôi hôn em, em cảm thấy tôi quá tùy tiện?”

“Không phải.”

“Vậy thì vì sao?”

“Bởi vì anh quá thiếu tùy tiện.”

Vệ Lai chẳng hiểu nổi.

Quãng đường này, trai đơn gái chiếc, vắng bóng người, chỉ cần một phút mất kiểm chế, anh đã có thể làm bất cứ điều gì với cô.

Nhưng anh không như vậy, cùng lắm chỉ là thi thoảng tỏ ý trêu chọc.

Đêm qua, anh có thể suồng sã chẳng cần kiêng nể, nhưng anh không làm thế, thậm chí còn hơi không nỡ — Có đôi khi, đã yêu thích thì sẽ vô thức nhẹ giọng nói khẽ, cẩn thận nâng niu; cũng tựa như một người yêu hoa, xưa nay chưa từng ngắt lấy, chỉ nguyện lòng chăm bón, vun xới đất trồng, dựng sào chống đỡ, gió thổi chặn gió, mưa đổ chắn mưa.

Ngắt lấy hoa, hương thoảng một đêm bên gối thì nghĩa lý gì, điều anh mong giữ lấy còn nhiều hơn hẳn.

Sầm Kim cười: “Hôm nọ, trên máy bay, đúng là tôi chủ động trước. Anh khuyên tôi nên nghĩ thật kỹ xem có phải xúc động nhất thời, đang tìm an ủi không... Đúng vậy, chính xác là muốn tìm an ủi.

“Tôi cho rằng anh cũng thế đấy, vì khó tìm được ai trò chuyện, hay nhìn thấy hợp nhãn, trên đường lại quá buồn chán... Nếu cả hai cùng tự nguyện, mấy việc như hôn hay phát sinh quan hệ đều rất bình thường. Dù sao thì anh chưa cưới tôi chưa gả, thêm chút kích thích cũng chẳng vi phạm luân lý đạo đức.

“Nhưng anh lại nghiêm túc, anh hôn mắt tôi, tôi đã biết anh rất dễ tâm.”

Cô ngẩng đầu nhìn Vệ Lai.

Có gã đàn ông háo sắc nào lại mang tâm tư ấy, dịu dàng hôn lên mắt một phụ nữ xa lạ?

“Đã vậy thì thật ngại quá, tôi đây chỉ vui đùa, anh là nghiêm túc, như thế sao tiếp tục được nữa, không công bằng gì cả.”

“Cơ mà bây giờ vẫn chưa đến nỗi nào, đàm phán sắp bắt đầu rồi. Trong vòng năm ba ngày nữa tôi có thể kết thúc vụ tàu thuyền này, sau đó ai đi đường nấy — Chắc anh đã biết rồi nhỉ? Hợp đồng của chúng ta chỉ kéo dài đến hết đàm phán, đúng vào lúc Cá Mập Hồ gặt đầu thì anh được tự do.”

Cô xuống xe lại.

Lần này, Vệ Lai tránh đường.

Sầm Kim đi qua anh vào thẳng nhà tranh, cúi đầu vén cửa lều lên, khom mình chui vào.

Tấm bạt trải trên đất đã vuốt phẳng, cô ngồi xuống, cửa lều lay nhẹ nhẹ, lay ra một khe hở, lay ra một lối đón những xao động và ánh dương.

Thật nóng quá sức.

Ở làng chài nhỏ, xe van và gương mặt ngoại quốc còn mới lạ hơn cả cá mập mắc cạn trên rạn riềm. Vệ Lai gần như đã trải nghiệm đủ thể nào là được cả làng nổi đuôi tới chọt tay và tham quan, còn không thể thu vé vào cửa.

Trong số đó thì đám trẻ là tò mò và khoái chí nhất, lại chẳng có việc gì làm, thế là cứ xúm xít bám luôn lấy anh, không đi đâu nữa.

Santos cảm thấy, bạn bè quốc tế đã chẳng hiểu tiếng địa phương, tự mình phải có trách nhiệm ở bên giúp đỡ. Dù rằng không có thù lao, đây cũng là chuyện vinh dự nở mày nở mặt.

Nhờ ông ta đứng giữa phiên dịch, Vệ Lai nhanh chóng hòa đồng cùng bầy trẻ.

Ngoài cửa cứ bô lô ba la, ồn ào làm Sầm Kim đau hết cả đầu, cô vén cửa lều ra một khe nhỏ—

Vệ Lai ngồi trước cửa nhà tranh, bên cạnh có con lừa xám đang thò túi nước. Cả lừa cũng đến góp vui?

Quanh anh toàn là trẻ con nhảy nhót lồm chồm. Một cậu đen nhẻm, thấp bé nhất trong nhóm còn đu lên sau lưng anh, đòi anh làm ngựa công.

Anh quên mất mình đang bị thương ở lưng à?

Trong chớp mắt đó, cô chỉ muốn lao ngay tới, kéo cậu bé con kia xuống thấy qua một bên.

Cô cắn răng.

Chẳng phải việc cô nên quan tâm, cứ mặc anh đấy, sau lưng bị giẫm nát cũng là đáng đời.

Vệ Lai đột ngột quay đầu.

Cô lập tức che cửa lại.

Sau một lúc, có người đến gần, gõ vài tiếng trên khung lều: “Sầm Kim?”

“Ừm.”

Anh xốc cửa lều lên, nửa ngồi chống chân xuống: “Muốn thương lượng với em một việc. Làng này không có giếng, vũng nước ngọt gần nhất cũng cách đây hơn 2 cây số, ngư dân muốn lấy nước thì phải mượn lừa để thồ đi.

“Vừa nãy có đứa bé đưa nước về nhà, tôi xem thử thấy trong đó bị lẫn rất nhiều tạp chất. Rót ít nước của chúng ta cho chúng uống thì đều ngạc nhiên vô cùng, bảo là chưa từng gặp nước trong như vậy.

“Tôi tính thử, qua ngày mai lên thuyền thì nước trên xe chúng ta vẫn còn thừa nhiều — Tôi giữ lại đủ uống cho em, phần dư ra đem đổi với chúng.”

“Nước đấy tôi sẽ lọc sơ qua, em dùng làm nước tắm vẫn ổn. Thế có được không?”

Sầm Kim chẳng nhìn anh: “Tùy ý đi, nước là do Cây Cacao chuẩn bị cho anh, đâu phải của tôi.”

Vệ Lai hơi cảm khái: “Mới đầu rót ra chúng cũng không dám đựng vào, bảo chưa uống thứ gì trong vậy, sợ chết người.”

Sầm Kim nói: “Nhận ra thế giới này có sự chênh lệch quá lớn, nhỉ? Lắm kẻ vàng bạc đầy tay vẫn thấy chưa đủ, lại có người chỉ vì một hớp nước mà mất mạng.”

Vệ Lai trầm mặc hồi lâu, đứng dậy.

Sầm Kim cho rằng anh muốn rời đi, nhưng không phải.

Cô ngẩng đầu nhìn lên.

Vệ Lai đang cười.

Lần đầu gặp mặt, đã phát hiện anh rất ưa cười: Cười dừng dừng ơ hờ, cười qua loa chiếu lệ, cười ranh mãnh chột lóe, cười che giấu lưỡi đao.

Anh nói: “Sầm Kim, thực ra, em đã không muốn dính dáng gì với tôi thì cứ nói một tiếng là được, đâu cần viện nhiều lý do vậy. Tôi thích em, tôi nói ngay, chẳng có ý gì khác. Tính tôi vốn không quen để người ta phải suy đoán, cũng không thích che giấu.”

Giống lần nọ, sau khi nhận ra Erin nghiêm túc, anh đã thẳng thắn nhắc cô ấy: “Erin, giữa chúng ta thật sự chẳng có tí lửa nhiệt nào.”

Erin phản bác: “Phải ma sát mới sinh nhiệt, anh cứ cách tôi xa vậy, không thể ma sát, làm sao có nhiệt?”

Anh nhướn đầu: “Tôi thấy cô còn chẳng hiểu rõ chính mình nữa là. Cô nên suy nghĩ thật kỹ rồi hãy tới tìm tôi.”

Cuộc sống này đúng là đầy những nghi vấn, Erin nghĩ đi nghĩ lại sao đó, chợt phát hiện hóa ra mình chỉ thích phụ nữ.

...

Vệ Lai nói tiếp: “Giờ tôi đã hiểu ý em, tôi sẽ giữ chừng mực, sẽ không khiến em khó chịu — Chẳng mấy ngày nữa là đàm phán kết thúc rồi, đừng nghiêm mặt mãi thế, có thể vui vẻ hợp tác không? Tôi thích thấy em cười hơn. Còn nữa...”

Anh ngồi xổm xuống.

“Đừng bảo là em chỉ muốn vui đùa, chẳng ai tìm vui thế đâu. Nếu thật sự vui đùa thì sẽ chẳng quan tâm tôi có nghiêm túc không, đã hôn em nơi nào, cũng sẽ không bận tâm lo cứu Khương Mân — Kể tìm vui không có tâm, em lại có.”

Anh biết cô có, thời khắc cô vội vàng đập bát trước mặt áo thụng, anh đã nhận ra.

Sầm Kim khẽ mấp máy môi.

Nhà tranh này thật nóng.

Cô nhắm mắt lại, nói: “Cái anh này, dài dòng quá sức. Đêm qua ngủ không ngon, tôi mệt rồi, phải ngủ bù đây.”

Cô nằm xuống, nghiêng người đi, cách tắm vài bạt dấn mặt lên nền cát ấm nóng.

Vệ Lai nhìn cô.

Vì sao muốn nhắm mắt?

Anh cũng từng làm thế, bởi vì không muốn người khác trông thấy ánh mắt chân thật, thấy đôi mắt hoe đỏ.

Anh cười khì.

Thật giống một cô bé.

Lời tác giả: Giải đáp thắc mắc.

1> Đến nay vẫn còn vài tâm hồn kiên trinh, cứ hỏi tôi bộ này có yêu ma quỷ quái không. Tôi là người thích nói trắng ra, xin vui lòng nhìn lại tên truyện, nếu có, tôi sẽ đặt tên là «Quỷ Tháng Tư».

2> Vài độc giả hỏi phải chăng nội dung tiến triển quá chậm, xin vui lòng nhìn lại tên truyện, bộ này chỉ thuật lại những chuyện phát sinh trong tháng tư, đàm phán với hải tặc cũng không quan trọng hơn việc nam chính ăn dưa. Hiện tại, ít nhất tháng tư đã qua được 10 ngày rồi...

3> Vài độc giả hỏi yếu tố tình cảm có nhiều hơn chút không, xin vui lòng nhìn lại phân loại, tôi đặt bộ này vào mục tiểu thuyết tình cảm, trong tiểu thuyết tình cảm mà không viết tình cảm, tôi thấy cũng hơi khó.

4> Còn vài câu hỏi nữa mà tạm thời tôi quên mất, khi nào nhớ ra sẽ trả lời mọi người tiếp.

~ ~ ~

~Ghi chú:

Nhà tranh ở châu Phi:

27. Chương 27

Biên dịch: 1309

Gần chạng vạng tối, rốt cuộc sự hiếu kỳ với khách nước ngoài của dân làng và bọn trẻ đã cạn sạch. Họ cùng kéo nhau rời đi, người lo xách túi nước đầy, người cẩn thận kiêng chậu inox, chẳng ai thèm ngoái đầu nhìn lấy một cái.

Thói đời đúng là bạc bẽo. Cậu nhóc đen nhẻm vừa rồi còn tiếc không thể dính luôn trên lưng anh, giờ cũng chẳng nói chẳng rằng chạy ù về nhà ăn tối.

Vệ Lai tự trào đứng lên, phủi phủi cát trên người, bắt đầu lọc nước.

Anh vặn mở nắp túi nước, đổ chút ít vào lòng bàn tay quan sát, vàng đục sóng sánh, đưa lên mũi ngửi, không có mùi lạ.

Nếu dân làng đã sống nhờ thứ nước này trong bao năm qua, hẳn là không nhiễm độc hại gì lớn, phương pháp lọc sẽ tương đối đơn giản, có thể dùng tạm viên lọc nước.

Anh áng chừng lượng nước trong túi, thả vài viên lọc vào thùng sắt mượn được từ trước, đoạn lấy một chiếc áo thun cotton sạch sẽ căng ra, bọc kín miệng thùng, sau đó nghiêng túi nước đổ dần vào.

Sầm Kim tới xem thử, trên tấm lọc là chút cát mịn và tạp chất, nước thấm qua vải nhỏ xuống đáy thùng, lách ta lách tách.

Vệ Lai cười: “Giờ có viên lọc nước nên tiện hơn nhiều. Trước kia tới mấy vùng hoang dã, tôi toàn phải làm bộ lọc cát, hoặc là tước gỗ, dùng sợi gỗ dẫn nước, rất phiền phức. Đợi chút nữa đun qua thì có thể dùng làm nước tắm rồi, hoặc uống luôn cũng được —— Nhưng em cứ uống nước từ thùng đem theo cho yên tâm.”

Sầm Kim hỏi: “Sao anh biết hôm nay tôi muốn tắm?”

Trong sa mạc, thực ra không chú trọng vấn đề này, có người đến mười ngày nửa tháng cũng chưa được tắm một lần.

“Trời nóng đổ đầy mồ hôi vậy, không tắm sẽ rất khó chịu. Cửa kính xe vỡ hết, tối qua chẳng phải hứng cát cả đêm sao? Vả lại, ngày mai đi đàm phán, em không muốn sửa soạn chỉnh chu từ đầu đến chân à? Ở cổ đại, trước khi làm đại sự gì, người ta đều phải tắm gội, xông hương đấy.”

Sầm Kim nhìn anh: “Tiếng Trung của anh tốt nhỉ.”

“Em cũng vậy mà.”

Cô ngồi xuống mặt cát: “Tôi thì khác, cha mẹ nuôi tôi là giáo sư đại học, nghiên cứu về văn hóa và con người. Nhìn theo một góc độ nào đó thì tôi cũng là đối tượng nghiên cứu của họ — Một đứa bé trước tuổi đến trường, sống tại một quốc gia có môi trường văn hóa hoàn toàn khác biệt, làm thế nào để nó giữ được văn hóa gốc, đồng thời hòa nhập vào văn hóa ngoại quốc.”

Vệ Lai kinh ngạc nhìn cô.

Sầm Kim đoán ra anh đang nghĩ gì: “Đừng suy diễn, họ chưa từng coi tôi là vật thí nghiệm, luôn đối xử cực tốt với tôi —— Như anh nói đấy, làm một việc, mục đích có thể không đơn thuần.”

“Tôi có giáo viên tiếng Trung, còn định kỳ theo học một khóa tiếng Trung. Cha mẹ nuôi thường xuyên mời du học sinh Trung Quốc tới nhà giao tiếp với tôi. Bạn trai tôi quen sau đó, Khương Mân, cũng là người Trung Quốc.”

“Anh thì khác, từ nhỏ đã bị kéo đi vượt biên qua tận châu Âu, sinh hoạt liên tục biến chuyển, nhưng anh nhắc đến chuyện trong nước lại chẳng hề thấy xa lạ.”

Một túi nước đã rỗng, Vệ Lai xếp chồng mấy tảng đá làm bếp, tiện tay rút một khúc cây từ nhà tranh, bẻ thành vài đoạn, nhóm lửa, sau đó nhắc thùng sắt kê lên.

Nhà tranh lại nghiêng thêm, chắc nó không ngờ rằng ngoài gió và dề, bữa nay còn dính thêm một kiếp nạn.

Vệ Lai đáp: “Thưa quý cô, trên đời này có loại phố gọi là phố người Hoa, tôi đánh mặt chược nghề luôn đấy, em tin không?”

Đủ mọi hạng người, tàng long ngoạ hổ, vô số bộ mặt, các loại ngóng trông... Chưa dám nói nhìn vào con phố sẽ thấu suốt trên dưới 5 ngàn năm lịch sử, nhưng muốn thấy hết nhân sinh muôn vẻ muôn màu thì tuyệt đối là không thành vấn đề.

“Thật ra sau khi nhờ tổ chức nhân đạo cứu khỏi nhà máy, tôi cũng được gửi nuôi. Nhưng không may mắn như em, từ xỏ kim, đập máy khâu lại chuyển thành quét rác, lau cửa, rửa bồn cầu... Có lần tức quá, tôi bỏ trốn luôn.

“Kể đó là lẩn lộn kiếm sống, làm thuê đổi cơm ở phố người Hoa. Tuy vẫn là làm công, nhưng có tự do. Chỗ nào không đành hoàng tử tể thì bỏ qua chỗ khác, ghét quá còn lên ném đá vỡ cửa sổ được, dù sao cũng chẳng ai biết thủ phạm.

“Có một ông lão, ở trong nước là giáo viên, đeo kính tròn gọng đen, trông giống nhân viên kế toán. Nghe đầu lúc trước đã tốn kém rất nhiều, vượt mọi chương ngại để xuất ngoại, nhưng người nhà lại không xin theo được — Ông ấy chẳng thể tiếp tục nghề chính, phải đi làm thuê cho người khác, quét dọn, rửa chén, đoán chừng trong lòng rất cô quạnh. Sau khi biết tôi, đã nói: ‘Vệ Lai này, tôi dạy chữ cho cậu nhé.’

“Tôi bảo: ‘Đi đi, bố bận lắm.’”

Sầm Kim bật cười.

Vệ Lai nhìn cô một lúc, anh không nói dối, anh rất thích thấy cô cười — Nhất là khi nhìn anh cười, trong mắt có hình bóng anh.

“Rồi thì ông ấy nói: ‘Thôi thế này, tôi sẽ nấu sẵn bữa tối ở nhà, cậu có thể đến ăn cùng, nhưng lúc dùng bữa thì phải nghe giảng bài, vậy nhé?’”

Anh quay qua Sầm Kim: “Ông ấy chịu lo cho tôi một bữa mỗi ngày đấy, em hiểu không? Ai lại từ chối chứ, ông ấy muốn tôi gọi cha thì tôi cũng đồng ý ngay.”

Có sữa là mẹ, có cơm là cha, tính ra còn đáng tin hơn cả cha mẹ ruột anh.

Thế là cứ tối tối Vệ Lai sẽ được ăn chùa, lắm khi bỏ cả bữa trưa, cố chịu cơn đói, nhịn tối tối ăn luôn một thể, ăn cho cái ông gàn này sạt nghiệp thì thôi.

Ông lão ấy lải nhải giảng bài bên tai anh, còn chuẩn bị cả bảng đen phấn trắng đúng quy chuẩn, nắn nót

viết từng chữ lên bảng.

Mới đầu Vệ Lai không để ý, về sau thấy vui vui, vừa ăn vừa nghe, còn tranh cãi với ông lão: “Tam giác nhỏ này tổng ba góc 180 độ thì tôi đồng ý, nhưng cái tam giác bên cạnh kia to bằng đầu tôi rồi, tổng ba góc ít nhất cũng 200 độ!”

Sầm Kim suýt cười ra nước mắt: “Anh ngốc thế.”

Vệ Lai cúi đầu, khóe môi cong lên.

Em nghĩ tôi không biết tổng ba góc của một tam giác luôn là 180 độ à, đùa cho em cười đấy cô nhóc.

Trong thùng bắt đầu nghe lục đục, bong bóng chen nhau nổi lên vỡ bung trên bề mặt.

Nước sắp sôi rồi.

Dòng suy nghĩ của Vệ Lai chợt mờ lung.

Anh nhớ rõ có một lần, ông lão cứ giảng, anh cứ ăn, bỗng nhiên ông lão gõ bảng đen: “Dạng đề này tôi đã hướng dẫn rất nhiều rồi, các trò có ai xung phong lên giải không, hử? Tôi nói trước nhé, hôm nay trò nào càng ít giờ tay càng dễ bị gọi...”

Miệng Vệ Lai vẫn đang nhai nhóp nhép, xem chút cười phun ra: “Chỉ có mình tôi thôi! Còn các trò mới sợ! Ông mộng du à.”

Ông lão kinh ngạc nhìn quanh, nhìn căn nhà nhỏ chật chội, như đang nhìn vào cả giấc mộng dài, rồi nắm chặt viên phấn trong tay, ngồi xuống, qua một lúc lâu, lại gỡ mắt kính ra — Vệ Lai không nhớ rõ, đến cùng là ông ấy lau kính, hay cúi đầu lau mắt.

Sầm Kim nhẹ giọng nhắc: “Nước sôi rồi.”

Vệ Lai lấy lại tinh thần, thở dài một hơi, đi tới xách thùng xuống: “Một thùng to này đủ tắm chứ?”

Sầm Kim nghĩ ngợi, lắc đầu: “Đun thêm chút đi.”

Vệ Lai thấy chẳng cần thiết: “Một thùng vậy đủ rồi, cỡ này còn nhiều hơn lượng nước em dùng hôm qua đấy, đun nhiều lại bỏ phí...”

“Thêm chút thôi.”

Được rồi, cô là lớn nhất, cô nói đun thêm thì đun thêm. Vệ Lai không muốn tranh luận với cô, đi qua một nhà gần đấy, múa may quơ quào mượn tiếp được một chiếc thùng về.

Trời đã tối hẳn.

Sầm Kim vô lều tắm, Vệ Lai lại về vị trí canh cửa. Thực ra nhà tranh chẳng có cửa, chỉ đóng cái khung vừa đủ cho một người ra vào. Hình như dân làng cũng không quen lắp cửa, phần lớn đều căng một mảnh vải che ngang — Trong làng chỉ có chừng chục hộ kia, bao nhiêu năm qua đi thì đều có quan hệ thân thích, lại cùng nghèo như nhau nên cũng không cần đề phòng ai cả.

Nhiệm vụ chính của Vệ Lai là đuổi dê.

Nơi này dê được thả rông, cứ chờ chiều tối mát trời là ra dạo bộ, gặm cỏ, chui vào nhà dân, rồi bị xua đi. Đây có thể xem là chuyện thường ngày ở huyện. Chỉ mới một lúc đã nghe các nhà gần đấy la hét ồm ồm tới mấy lần. Mỗi khi Vệ Lai thò đầu xem thử, đều thấy một con dê đang đứng đỉnh ra khỏi cửa.

Anh đuổi hai ba con, nhìn trời đã tối mù, xoay người lôi hai que phát sáng gắn lên cao làm đèn, vừa quay đầu, đã gặp ngay một con đang lò dò qua cửa.

Vệ Lai ẩn vào giữa trán nó đẩy ra ngoài, mắng: “Biết có người tắm mà còn chui vào, không thấy ngượng à?”

Chưa dứt lời đã nghe soạt một tiếng ở cửa lều sau lưng, Sầm Kim bước ra, thân khoác khăn choàng lụa, đang cầm khăn lông lau tóc, vừa đi vừa nói: “Chưa dùng hết, còn dư hơn nửa thùng.”

Đã bảo không dùng nhiều vậy rồi mà, trên mặt Vệ Lai viết rõ “Biết ngay thế này”.

Trong góc có kê giường, làm bằng vài thanh gỗ đóng kín trên tảng đá, mấp ma mấp mô. Sầm Kim tới đó ngồi xuống, thờ ơ: “Anh tắm luôn đi, đừng lãng phí.”

Vệ Lai nói: “Tôi tắm đơn giản lắm, chỉ cần lau qua...”

Kịp thời dừng lại — Về mặt Sầm Kim bỗng trầm xuống, còn hung tợn lạ lùng.

Thật là, chẳng phải tại ở sa mạc rất thiếu nước sao, nếu thừa mưa thì có ai không muốn tắm chứ — Đã hít cát cả đêm, ngâm trong biển lên toàn thân đầy muối, hết dựng lều rồi nhóm lửa, anh cũng muốn tắm ngay cho thoải mái đấy.

Anh khom lưng chui vào lều.

Trong này que phát sáng không soi rõ được, ánh sáng xuyên qua lớp vải lều chỉ chiếu ra hai thùng sắt, một thùng đầy nước, gần như chưa dùng đến.

Đã nói một thùng là đủ, anh đâu cần đun thêm...

Vệ Lai cởi đồ, được nửa chừng, bất chợt lòng khẽ động.

Anh từ từ ngồi xuống, nhìn thùng nước —— Anh biết nhất định là mình đang cười.

Rõ là...

Sầm Kim ngồi trên giường, động tác lau tóc chậm dần, tập trung lắng nghe động tĩnh bên trong.

Có đúng là đang tắm không, đừng nói là vào đây ngủ nhé? Hay là uống luôn nước rồi?

“Sầm Kim?”

Rốt cuộc tiếng nước dội ào ào đã vọng ra.

“Hả?”

“Ngày mai hải tặc sẽ tới đây... Đám hải tặc này, là hạng người gì?”

Sầm Kim chau mày: “Cái này sao nói rõ được.”

“Cứ tả sơ sơ cho tôi đi. Trước khi giáp mặt thì cũng phải biết đối thủ là hạng người nào chứ. Giống cướp biển Caribe, hay cướp biển Viking? Trên thuyền có treo cờ không? Cái kiểu đầu lâu xương chéo ấy?”

Sầm Kim cười: “Nói linh tinh... Đa số hải tặc đều là ngư dân, là ngư dân cực nghèo.”

Cô ngẫm nghĩ nên giải thích thế nào cho tường tận.

Lúc ban đầu, cuộc sống của ngư dân Somalia vẫn khá ổn, dù sao cũng là quốc gia có bờ biển dài hơn 3.000 km, tài nguyên biển rất phong phú. Nhưng sau đó, đến thập niên 90, chính phủ cũ bị lật đổ, quốc gia rơi vào tình trạng nội chiến 10 năm, các thế lực quân sự chiếm đóng khắp nơi, trật tự quốc gia sụp đổ, dẫn đến hàng loạt vấn đề.

Đầu tiên là đồng tiền mất giá, đồng Somalia trở thành rẻ nhất thế giới, 2.000 đồng Somalia đổi qua đồng Euro... À không, so với đồng Euro thì chênh lệch quá xa rồi, ước chừng chỉ được 0,4 Nhân dân tệ thôi, và vẫn đang giảm dần.

Kế tiếp là tàu đánh bắt từ Âu Mỹ qua. Các thế lực quân sự chỉ lo hỗn chiến tranh lợi, cửa biển mở rộng, tàu đánh bắt của Âu Mỹ thừa cơ loạn lạc mà vào, áp dụng chính sách đánh bắt vô tội vạ ở vùng biển Somalia, thậm chí còn đuổi sạch ngư dân bản địa. Trong vùng biển nước mình mà mình lại không được bắt cá — Chính phủ mất năng lực quản lý, bởi vì thực chất chẳng có chính phủ — Mà ngư dân không bắt được cá, tức là mất đi nguồn sống.

Hơn nữa...

Ồ!

Một bạn dê bước vào.

Sầm Kim nhìn chăm chăm nó.

Nó cũng nhìn chăm chăm Sầm Kim, bộ dạng rất chi là lương thiện.

Sầm Kim chậm chậm co chân lên giường, lẩm nhẩm trong lòng: Đừng qua đây, tao vừa tắm xong.

Hình như đúng là dê kia chẳng mấy hứng thú với cô, sau một lúc lại nghiêng đầu qua, có vẻ hiếu kỳ tập trung vào cửa lều.

Tiếng nước vọng lại.

Phụ nữ là do nước kết thành, giờ khắc này, Sầm Kim cảm thấy, tới lượt mình chắc là thứ nước đen tối nhất rồi.

Cô nói thầm trong bụng: Đi đi, ngoan, vào đây đi.

Tiếp đó, nó vào thật, thủng thẳng, khoan thai, chả có tí xúu áp lực tâm lý nào. Chắc nó tưởng vẫn giống như mấy lần xông cửa khác, lần này cùng lắm chỉ là một đêm say đắm với gió xuân.

Vệ Lai rống vang khắp nhà: “KHÔNG BIẾT NGUỢNG À! ĐỒ LƯU MANH NÀY!”

28. Chương 28

Biên dịch: 1309

Bên trong hỗn loạn tiếng thùng lật, tiếng nước đổ, tiếng dê kêu.

Sau đó cửa lều hất lên, Vệ Lai lao ra, toàn thân đầm nước, chắc chưa kịp lau sạch, chỉ xỏ vội quần soóc, trong tay là...

Không sai, một tay anh túm hai chân trước của dê, sầm sì lòi xềnh xệch ra ngoài. Dê kia bị xâm phạm mà hoảng cả hồn, hai chân sau ghì chặt xuống mặt cát nghe lạo xạo, cố công cố sức kéo móng về sau.

—Làm gì, làm gì vậy, mới nhìn có một tẹo, tính làm gì đây hả!

Sầm Kim phẩy phẩy mép khăn choàng lụa, thông thả tự quạt mát.

“Vệ Lai này, anh là dân ngoại quốc, vừa tới làng người ta. Đây là tài sản của dân làng, anh dám chém dám giết nó, dân làng sẽ kéo bè kéo cánh tới đập vỡ alô anh — Rồi sẽ thành sự kiện ngoại giao mất.”

Vệ Lai nghiêng răng, đúng là trong nháy mắt, anh cực kỳ muốn thịt nó ngay.

Nhưng cứ thả nó đi dễ dàng vậy, thật chẳng cam lòng.

Anh tiếp tục lòi nó ra ngoài.

Ánh mắt Sầm Kim vẫn theo sát. Vệ Lai dừng lại trước sân, chọn một cọc hàng rào to chắc, hùng hổ nhấc nó đứng lên, hai chân trước bắt chéo qua cọc, vòng dây thừng hai ba vòng rồi cột chắc lại.

Chân móc trên cao chân chạm đất, nó kêu “Beee” một tiếng, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng: Theo thuyết tiến hóa của Darwin, nó vốn không nên đứng thẳng sớm thế này.

Đứng đấy cho ông!

Vệ Lai quệt nước trên mặt.

May mà đã tắm xong rồi, thùng bị xô ngã cũng không phí bao nhiêu nước — Anh vào nhà, cầm lấy khăn mặt treo trên khung lều, hậm hực vừa lau nước trên người, vừa ngồi xuống cạnh Sầm Kim.

Cô vẫn đang quạt quạt.

Vệ Lai nhin hết nổi: “Em không thấy con dê kia à?”

“Không thấy.” Sầm Kim rất thành khẩn, “Lúc đó tôi còn mải nghĩ xem phải trả lời anh thế nào, cho nên... hoàn toàn chẳng để ý.”

Được rồi, biết rõ là cô khó thoát khỏi liên quan, nhưng có thể làm gì được?

Vệ Lai thở hắt ra: “Vậy em nói ở Somalia, tình hình hải tặc ra sao?”

Sầm Kim nhìn anh: “Phát sinh chuyện như vậy, cứ thế... bỏ qua?”

Chí ít nên phàn nàn vài tiếng, mắng mỏ đôi câu... Đây lại tỏ ra không hề gì, tiếp tục bàn về hải tặc, lòng dạ bao la biển rộng đủ để lái thuyền băng băng luôn rồi.

Vệ Lai hỏi: “Sao nào, chẳng phải bị dê nhìn thôi à?”

Sầm Kim cười cười: “Ai biết được, chuyện trong lều, dù sao cũng chỉ có anh và dê biết.”

Vệ Lai nghiêng răng ken két: “Nó vừa đi vào đã bị đá ra, mới mấy giây thì có chuyện gì được?”

Sầm Kim ngoảnh đầu đi không nhìn anh, từ tốn phẩy mép áo, râm rì: “Ai biết chứ, chớp mắt đã vạn năm, nháy mắt thành vĩnh hằng, vụ nổ Big Bang chỉ mất 1-2 giây, sau đó vạn vật sinh sôi.”

Vệ Lai giận quá hóa cười, từ kẽ răng bật ra mấy tiếng: “Sầm Kim.”

Sầm Kim quay đầu.

Anh nâng tay chỉ vào cô, chưa chọc thẳng đến, xem như vẫn rất kiềm chế.

Anh nói: “Em nên thấy may mắn vì đang là khách hàng đây.”

Quan hệ thuê mướn, một tờ hợp đồng, với anh, những điều này xác thực cũng có tác dụng ràng buộc.

Đổi lại là Nai, khiêu khích anh kiểu này, đã bị lột da cho vô nổi hầm từ lâu.

Đổi lại là Cây Cacao, đã bị chém thành củi hầm Nai luôn rồi.

Em đây may lắm mới còn yên ổn ngồi đây, chứ mà là bạn gái tôi thật thì chẳng cần phí lời như này, cứ lời ngay lên...

Sầm Kim lườm anh: “Khách hàng thì sao nào?”

Cô hơi nghiêng đầu, héch cằm lên, dọc bên cổ thoáng hiện nét xiên mảnh mai xinh đẹp, hút ánh mắt anh lướt một đường đến hõm xoáy nông nơi xương quai xanh và bờ vai mượt mà.

Cổ họng anh khô rang, khi cất lời thì giọng đã trầm khàn, cần gấp ngay một xô nước lạnh để xối trong gò ngoài.

Anh phải lảng qua: “Giờ em cứ cho tôi ít thông tin về hải tặc đi.”

Đúng là nên bàn tới hải tặc rồi.

Que phát sáng lại nhanh chóng mờ dần, toàn bộ làng chài chìm trong bóng tối. Từng cơn gió biển thổi lại, mang theo tiếng sóng và vị tanh mặn nhàn nhạt.

Sầm Kim đáp: “Hải tặc chính là ngư dân, những ngư dân rất nghèo.

“Từ khi Somalia xảy ra nội chiến đến nay, hệ thống giáo dục và xã hội đã sụp đổ hoàn toàn, tỉ lệ mù chữ tăng cao, lên đến gần 80% dân số. Tiếng Anh không phải ngôn ngữ chính thức, nên đôi khi trong mấy nhóm hải tặc nhỏ, có tìm mỗi mắt cũng chẳng ra ai nói được. Chúng cần đàm phán với chủ tàu thì còn phải bỏ tiền thuê người biết tiếng Anh, phải thanh toán phí điện thoại đường dài.”

Vệ Lai rất muốn cười: Tay hải tặc gọi điện cho anh kia có thể tính là thông thạo tiếng Anh, xem ra bảo Cá Mập Hồ là thủ lĩnh hải tặc to nhất xứ cũng chẳng sai – Trong tay đúng là có đủ các loại “nhân tài”.

“Lòng thù hận của họ liên tục trương phồng: Đầu tiên là vùng biển mấy đời cha ông mình đánh cá, nay mình lại bị cấm vào, hễ vào là bị thuyền cá ngoại quốc xua đuổi; hai là chính sách đánh bắt vô tội vạ theo lối tận diệt, làm lượng cá sụt giảm đáng kể, cắt đứt nguồn sống của họ; ba là các phe phái quân sự hỗn chiến, vốn đã khiến nơi nơi đây người chết đói, lương thực cứu trợ do Liên Hiệp Quốc đưa tới lại bị những kẻ có súng cướp đoạt...”

Vệ Lai trầm mặc.

Anh nhớ rõ lời cậu áo thun nói với mình, ban đầu, Cá Mập Hồ chẳng qua chỉ là một nạn dân chờ nhận lương thực.

“Mấy năm trước ở Ấn Độ Dương xảy ra sóng thần, bất ngờ làm lộ ra sự việc liên quan đến thảm họa sinh thái: Một vài quốc gia châu Âu lợi dụng chính phủ nơi này vô năng, mới chuyển rác thải phóng xạ hạt nhân và phế liệu chứa hóa chất độc hại của nước mình qua đây đổ. Nhưng sóng thần đã đẩy các loại rác độc này dạt vào bờ — Vô số người nhặt ve chai sống ven biển bị nhiễm phóng xạ, trong vòng một năm đã có hơn 300 người tử vong.”

Vệ Lai thấy khó hiểu: “Châu Âu cách đây rất xa, sao lại chạy cả ngàn dặm để đổ rác?”

“Châu Âu có tiêu chuẩn xử lý rác thải phóng xạ hạt nhân, chi phí xử lý 1 tấn rác là xấp xỉ 1.000 USD. Nhưng nếu gián tiếp ký hợp đồng với chính phủ nơi này, đổ 1 tấn chỉ mất 8 USD, đem ra so thử thì phí vận chuyển đâu đáng kể nữa.”

Vệ Lai thở dài.

Anh nhớ tới ông lão ở phố người Hoa gật gà gật gù giảng cổ văn: “Mọi người trên đời, ví như chùm hoa trên cây.” [1]

Kết thai trong bụng mẹ, là nở cùng một cây; một chùm hoa trên cây, theo cơn gió thổi, nào biết sẽ rơi xuống đâu: Hố bùn, đệm êm, dưới chân, trước thềm.

Bên kia quý giá, có rác độc thì sẽ niêm phong, cách ly, xử lý bằng công nghệ cao. Chẳng lẽ bên này lại thấp hèn? 8 USD, trút hết xuống, kế tiếp sẽ là nhiễm xạ, đột biến, tử vong.

“Bởi vậy, rất dễ hiểu tại sao ngư dân bản địa thù hận hết thấy, thù hận người ngoại quốc, thù hận cả chính phủ. Thoạt đầu, khi thấy tàu thuyền ngoại quốc chạy qua, bọn họ lao ra cướp bóc, đập phá, bắt giam thuyền viên, thuần túy chỉ để hả giận.

“Bỗng đâu có một hôm, họ phát hiện, thế mà chủ thuyền còn tìm người trung gian nhấn với mình, bày tỏ đồng ý trả tiền chuộc về — Hóa ra, không cần đánh cá vẫn có thể kiếm tiền.

“Từ đó, một nghề mới ra đời.”

Que phát sáng đã tắt ngúm, chiếc bóng lệch của con dê đứng thẳng đờ dài trên cát, kèm theo vài tiếng be be như đang ghen ngào.

“Trừ phi trong tương lai quốc gia này có thể thật sự lớn mạnh, bằng không rất khó giải quyết vấn đề hải tặc, càng áp chế càng ngông cuồng — Hiện tại ngày càng có nhiều hạm đội hộ tống tàu thuyền qua vịnh Aden, nhưng các vụ hải tặc tấn công chẳng những không giảm, trái lại còn tăng lên.

“Hơn nữa, đã có người tiến hành khảo sát, đến quá nửa dân chúng Somalia tán đồng loại hành vi này, họ cảm thấy hải tặc là anh hùng, giúp mình trút giận. Mặt khác, sau khi cầm được tiền chuộc, hải tặc sẽ ăn chơi đàng điếm — Thế là xuất hiện vài khu vực sống nhờ vào tiền của hải tặc, tạo thành một chuỗi dịch vụ

đặc thù: Thực phẩm, rượu bia, thuốc lá, phụ nữ... Nói cách khác, hải tặc lại nuôi sống một nhóm đông dân cư.”

Sầm Kim nói một hơi rất nhiều, phân tích cặn kẽ tình hình. Do ảnh hưởng của nghề nghiệp, đây là thói quen của cô, đã đề cập đến việc gì thì đều phải trình bày rõ ràng nguyên nhân bên trong, nhân tố bên ngoài ảnh hưởng và tiền căn hậu quả.

Cô quay qua phía Vệ Lai, tự hỏi liệu anh có cảm thấy chán ngấy.

Trong nhà quá tối, cô không nhận rõ vẻ mặt anh, chỉ có thể nhìn ra dáng người, cùng đôi mắt.

Sầm Kim sức nhớ ra, dặn trước: “Ngày mai gặp hải tặc thì đừng sẫm soi bằng ánh mắt hiếu kỳ. Ngoại trừ những tay đầu sỏ, phần lớn bọn họ đều là một kiểu người nghèo, đi chân trần, không biết chữ, lòng đầy phần uất, lúc mắc bệnh chẳng có tiền chạy chữa, được chia tiền thì lập tức tìm chỗ ăn nhậu tiêu pha. Đừng tranh luận về đạo lý, logic, hay đâu là phạm pháp, bọn họ không hiểu được.”

Vệ Lai im lặng hồi lâu, bật cười: “Luôn miệng nói với tôi chiếc tàu này chẳng quan trọng, thế mà vẫn lén lảm không ít bài tập đấy nhỉ.”

“Bài tập thì chưa làm — Lúc đến Thổ Nhĩ Kỳ, có người dúi cho tôi một cuốn tạp chí phân tích về hải tặc, rảnh rồi mới lật xem thử.”

Lòng Vệ Lai nao nao: “Em xem thật à?”

“Không xem chẳng lẽ cứ cầm quạt thôi?”

“Trên tạp chí còn nói gì vậy?”

“Nói vài chuyên gia lên án chủ tàu trả tiền đầu tiên, cho rằng ông ta đã mở một tiền lệ cực xấu — Nếu hải tặc chưa biết còn có chuyện chuộc tàu này, có lẽ hiện nay đã chẳng diễn ra hàng loạt vụ cướp như vậy. Tính đến trước mắt, trong số tàu thuyền bị cướp ở vịnh Aden, khoản tiền chuộc phải trả cao nhất là 1,5 triệu USD.”

Bảo sao toàn thế giới dôi mắt tập trung vào Sirius Star. Lần này hải tặc hét giá tới tận 20 triệu USD, chắc nhóm chủ tàu đều sợ người Saudi lại mở thêm một tiền lệ xấu.

Vệ Lai nhỏ giọng, gần như đang thì thào: “Có thể hỏi... một vấn đề chứ?”

Điều anh sắp hỏi, hẳn là thuộc loại bí mật thương mại, cho nên vô thức nhỏ giọng xuống, sợ tai vách mạch rừng — Mặc dù ngoài vách thực ra chỉ có dê.

Sầm Kim hơi nghiêng người qua, cũng cố ý ép giọng thật nhỏ, giống đang ghé tai hội ý: “Anh nói đi.”

Thật là... diễn sâu quá rồi đấy.

“Người Saudi tính trả xuống bao nhiêu?”

Sầm Kim vươn tay, đầu ngón tay chạm vào lưng bàn tay anh, viết nhẹ một số “5”.

“5 triệu?”

“Tối đa 5 triệu, thù lao cho tôi là 300 ngàn.”

20 triệu và 5 triệu, đây không phải chặt mất một nửa, đây là muốn giật lại 15 triệu từ kẽ răng hải tặc rồi.

Vệ Lai chau mày, cứ cảm thấy khó mà làm được.

“Có nắm chắc không?”

Sầm Kim cười: “Ban đầu tôi đồng ý, nhưng sau lại lên giá, tôi muốn 500 ngàn.”

Vệ Lai cười theo: “Thật khéo quá, lần đẩy hình như tôi cũng thấy tận mắt.”

Anh vẫn nhớ như in cảnh anh chàng áo thụng Yanus bị cô nâng giá mà tức xì khói giậm chân. Chẳng những thế, cô còn không chấp nhận đặt cọc trước một nửa, yêu cầu chuyển khoản tất cả một lần duy nhất, lấy được tiền mới chịu xuất phát.

Vệ Lai nghĩ chưa thông: “Sao anh ta lại đáp ứng?”

“Bởi vì tôi nói với anh ta, cho tôi 500 ngàn, tôi sẽ giảm tiền chuộc xuống còn 3 triệu.”

Vệ Lai hít sâu một hơi.

3 triệu.

Hải tặc chịu bỏ sao? Thế này không còn là nhả xương, rõ ràng là phải nôn cả miếng thịt ra rồi.

“Vậy quý cô đây định đàm phán kiểu gì?”

Sầm Kim đáp: “Sau khi lên thuyền, anh đừng bỏ sót bất cứ câu nào tôi nói với Cá Mập Hổ, sẽ biết ngay tôi đàm phán kiểu gì... Anh không tin tôi làm được nhỉ?”

Vệ Lai nói: “Tin chứ.”

Anh nằm xuống, gối đầu lên hai tay bắt chéo. Mấy thanh gỗ trên giường chỉ được gọt sơ nên xù xì lồi lõm, còn sót ít nhánh cây, cắm vào lưng anh nhưng nhức.

Anh lặp lại lần nữa, đổi qua vẻ trêu đùa, thế nào cũng được: “Tôi tin lắm chứ.”

Sầm Kim cười lạnh một tiếng đứng lên, bọc kín khăn choàng lụa, nói: “Vậy cứ chờ xem.”

Cô đi thẳng vào lều, Vệ Lai nằm trên giường, nhìn hình bóng cô mỉm cười.

Chính anh cũng không thể nói rõ — Khi cô thốt ra câu “Tôi sẽ giảm tiền chuộc xuống còn 3 triệu”, anh lại có một loại phần khích và kiêu ngạo lạ thường.

Bóng lưng cô rời đi, chẳng khác gì đấu sĩ xông pha chiến trường.

Đi thôi, bước vào thế giới hải tặc mà hoán vũ hô phong, khuấy đảo cho lệch đất nghiêng trời, người rơi thuyền lật.

Nguyện ý vì em dốc lòng hộ giá.

Anh nhắm mắt lại, khi mơ màng chìm vào giấc ngủ, khóe môi không kìm được cong lên, thì thầm: “3 triệu.”

...

Trên cao ánh trăng sáng tỏ.

Bên ngoài nhà tranh, bạn dê bị cột hai chân trước kia đã cam chịu số phận, ngoẹo đầu qua một bên, chán ngán âu sầu.

Chẳng phải chỉ ngó chút xúu thôi à... Chẳng phải mới liếm một tẹo thôi sao...

Cái đồ chảnh cún!

~~~~~

Ghi chú:

[1] Mọi người trên đời, ví như chùm hoa trên cây: Câu nói của Phạm Chấn với vị vương gia cuồng tín đạo Phật, trích từ Truyện Phạm Chấn trong «Lương Thư», giải thích con người ta giàu sang hay nghèo hèn là do ngẫu nhiên, không phải vì nhân quả báo ứng.

29. Chương 29: “vừa Nhặt Được Một Cô Nàng Trong Biển, Quyết Định Mang Về Giải Buồn Đây.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Vệ Lai dậy rất sớm, một nửa là do hôm nay sẽ gặp hải tặc – những kẻ đã vô số lần chiếm trọn trang nhất của giới truyền thông toàn cầu, nhưng rất khó chạm mặt.

Phần lớn phóng viên phương Tây hiếu kỳ nghe danh tìm tới, đều bởi vì thế cục ở Somalia quá mức nguy hiểm, chỉ có thể tiếc nuối dừng chân bên nước láng giềng Kenya mà quan sát tạm, sau đó ra giá thật cao để mua tin tức về hải tặc.

Việc này thậm chí còn thúc đẩy một nghề mới phát sinh: Rất nhiều kẻ lừa đảo ở Kenya mặc quần áo rách nát, hóa trang thành hải tặc, rồi tìm những phóng viên kia nhận thù lao, tình bơ nổ tung trời về cuộc đời sóng gió bão bùng trên biển, về thế nào là mưa máu gió tanh, tàn nhẫn vô tình — Trong khi thực tế, không ít người trong số đó còn chưa từng nhìn thấy biển.

Một nửa khác là do...

Tranh thủ trước khi dân làng rời giường, phải mau thả dê ra, nếu không thì chẳng thể giải thích rõ được — Ai mà tin nổi anh cột dê lại không phải vì muốn thịt nó chứ?

Dê kia nửa treo nửa tựa, thế mà còn ngủ được, lúc cởi dây thì tỉnh dậy ngay, hai mắt he hé mơ mơ màng màng.

Trời sinh nó đã có nét mặt già dặn tang thương, Vệ Lai càng nhìn càng tức, bèn đẩy lệch đầu nó ra: “Biển, đừng để bố thấy mày nữa! Tốt nhất là quên sạch chuyện tối qua đi, không thì chớ trách bố lược mày.”

Chắc vì bị trói cả đêm, chân trước tê cứng chẳng đứng nổi, nó nằm rạp dưới đất một lúc lâu mới loạng choạng chống dậy, chân trước chân sau bước nhịp nhàn, hai móng run lẩy bẩy, cụp đuôi rời đi.

Làm sao quên được chứ. Các chuyên gia nghiên cứu đã phát hiện ra, trí nhớ của động vật có vú là cực tốt, bao gồm cả loài dê. Chúng chẳng những phân biệt được mặt người, một vài ký ức còn có thể duy trì trong thời gian dài, thậm chí, đôi khi sẽ lưu giữ suốt nhiều năm đằng đẳng.

Nó sẽ thường thường nhớ lại cái đêm cảm xúc mãnh liệt say đắm cùng gió xuân ấy.

Đậu mè, bị trói xuyên màn đêm.

***

Sầm Kim cũng không ngủ nhiều hơn bao nhiêu.

Tuy rằng trước kia nói rất thờ ơ như “Có phải chuyện gì to tát”, hay “Chẳng qua chỉ là một con tàu”, nhưng khi chuyện đã đến trước mắt, thật sự khó mà bình chân như vại được — Dù sao đây cũng là tàu chở dầu lớn nhất thế giới, mức tiền chuộc đặt ra tính đến nay là cao nhất, còn được giới truyền thông của các quốc gia khuếch đại lên thành nhóm hải tặc “nguy hiểm nhất”.

Rửa mặt xong, ăn chút đồ khô, cô vào lều thay đồ.

Vệ Lai dùng một chiếc tô titan cán gấp để nấu nước [1], xé sẵn mép gói cà phê hòa tan, chờ nước gần sôi thì xé hết ra trút vào, cầm thìa khuấy khuấy, rồi đặt qua một bên chờ nguội.

Một ngôi làng gần như nguyên sơ, một nơi vĩnh viễn không xua tan được mùi biển tanh mặn và mùi dê ngai ngái, bỗng nhiên thoang thoảng hương cà phê thơm ngát, khiến anh cảm thấy vừa kích thích vừa lãng mạn.

Sầm Kim bước ra, quần jean sáng màu dài đến mắt cá chân, áo thun trắng tay lỡ, so với mấy ngày trước thì trông hơi bảo thủ. Xem ra cũng biết giảm bớt ấn tượng về giới tính trước mặt hải tặc — Nhưng quái lạ là, mới đầu còn mang theo tận 5 bộ lễ phục với đầy đủ phụ kiện, cô tính mặc vào lúc nào chứ.

Cô chỉ chỉ túi hành lý đang mở sẵn cạnh Vệ Lai: “Trên thuyền sẽ có hết các vật dụng thiết yếu, đồ của chúng ta không cần đem nhiều, anh chuẩn bị quần áo thay trong năm ba ngày là được. Hành lý cứ bỏ cả vào ba lô của tôi, khỏi cần dùng túi của anh, còn lại cứ cất trong xe đi.”

Trước đó Santos đã nói qua, trong làng không có trộm vặt nên chẳng cần cửa, cũng chẳng cần khóa. Đôi ba lần hiếm hoi xảy ra mất đồ thì đều là tác phẩm của bọn dê.

Sầm Kim ngồi xuống đất, lấy ra thỏi son vuông vàng kim, xoay mở.

Thân thỏi son sáng bóng có thể tạm dùng làm gương. Mẩu sáp mềm oặt không ra hình thù gì, cô quẹt ít màu bằng đầu ngón tay, thoa nhẹ lên môi.

Vệ Lai nhìn mà xuất thần.

Khi mới gặp đã cảm thấy, cô giống hệt một bức tranh đen trắng tương phản cực độ, môi đỏ và nốt son nơi xương quai xanh là có người quẹt tay điểm xuyết, để hình ảnh thêm sắc thắm.

Nốt son à?

Anh để ý nhìn kỹ, đúng là cô vẫn đeo sợi dây chuyền mặt ngọc hồng lựu vắt ngang xương quai xanh kia. Đã lâu vậy rồi, hành trình biển chuyển bao lần, trang phục đổi thay bao lượt, quan hệ giữa họ triệt để xoay vần — Duy chỉ có sợi dây chuyền này, đến tận bây giờ vẫn chưa từng gỡ ra.

Nhất định là có ý nghĩa đặc biệt, ai đã tặng cô?

Sầm Kim cảm nhận được, hơi nghiêng thỏi son đang dùng làm gương, mặt gương ánh kim phản chiếu đôi mắt anh: “Nhìn gì thế?”

Vệ Lai không lảng tránh, thẳng thắn đáp lời: “Màu son rất đẹp.”

Cực kỳ hợp với cô, là màu rượu đỏ, không quá đậm, tôn lên nước da sứ trắng của cô.

Vệ Lai nghĩ bản thân sắc độ này cũng đã rất gợi cảm, có sắc đỏ nhiệt tình và độ trầm kìm nén, tự do phóng khoáng mà lại bảo thủ khác chế.

Sầm Kim nói: “Tôi có mấy thỏi khác màu còn đẹp hơn nhiều, tự nhiên bị ai đó quăng hết khỏi vali.”

Vệ Lai sửa lời cô: “Đấy gọi là lịch sự cầm lên, cẩn thận đặt xuống một bên, không phải quăng.”

Cà phê đã nguội bớt. Chẳng có dư ly chén, anh bèn rút một tờ giấy chống thấm dầu mỡ trắng tinh ra, xếp thành chiếc ly hình nón, phần chóp nhọn được gấp ngang để tránh rỉ nước, tiếp đó rót cà phê vào, đưa cho Sầm Kim.

Phần còn lại trong tô thì tự mình uống trực tiếp, không mấy câu nệ.

Cô nhận lấy, uống nhanh rồi trả lại cho anh.

Vốn định tiện tay quăng đi — Đây là chỗ hay của loại giấy chống thấm này, có thể tự phân hủy, trong thời gian ngắn còn chịu được nhiệt độ cao, độ ẩm cao, gấp được thành ly, bát, đĩa, vừa tiện lợi vừa chẳng chiếm nhiều chỗ.

Nhưng lòng chợt xao động.

Anh hơi xoay chiếc ly gấp qua — Ngay mép ly có dấu son nhạt màu rượu đỏ, rõ nét đến từng đường vân môi.

Sầm Kim không nhìn anh, cô còn lo trang điểm lại.

Vệ Lai đặt nhẹ ly giấy lên quai xách đang rũ xuống của túi hành lý, ly đứng không vững, khẽ lay như sắp đổ. Có lẽ đến khi gió thổi, trong chớp mắt nào đó, nó sẽ lập tức ngã vào túi hành lý mở rộng.

Tự mình ngã xuống, chẳng trách ai.

Anh nhìn Sầm Kim: “Có thể hỏi một vấn đề chứ?”

“Có lúc nào anh không hỏi vấn đề sao?”

“Việc này đâu trách tôi được, tại em muốn mỗi ngày tôi phải viết nhận xét về em — Hỏi cho rõ thì viết mới đúng chứ.”

“Vậy anh có viết à?”

Vẫn đang chuẩn bị.

“...Tôi khi giao ra không bớt xén câu nào là được rồi.”

“Anh định hỏi gì?”

“Thứ kia,” Vệ Lai chỉ trên cổ cô, “Sau sợi dây chuyền đấy có ẩn tình nhĩ?”

Sầm Kim dừng tay.

Thái dương đã lên cao, vài tia sáng chiếu vào thỏi son ánh kim trong tay cô, hắt ngược ra quãng sáng lóa mắt — Đến mức anh chẳng thấy rõ được nét mặt cô.

“Ừ, nhưng tôi sẽ không kể cho anh.”

Chẳng sao cả, Vệ Lai nghĩ mình có đủ kiên nhẫn. Mỗi một vấn đề, nhất định sẽ tương ứng với một đáp án, đến thời điểm thích hợp sẽ tự động hiện ra; thời cơ chưa đến, có thả bao nhiêu mồi ngon thì cũng khó lòng câu được cá.

“Vậy đổi một vấn đề khác, là đàn ông tặng sao?”

“Không, tôi tự mua đấy.”

Anh đáp: “À...”

Giọng hơi kéo dài, lòng bỗng nhẹ nhõm.

Anh đứng lên đi đến cạnh xe, lục ra gói thuốc, rút một điếu, châm lửa — Cây Cacao chuẩn bị cho, chắc là loại rẻ tiền nhất Sudan, bao bì đơn giản, mùi khói đặc biệt nặng.

Nhưng anh chẳng để ý, rít sâu một hơi, chậm rãi phun ra, trước mắt phủ một màn khói mờ.

Không phải do đàn ông tặng thì tốt rồi.

Mặc dù đến tốt cùng có chỗ nào tốt, chính anh cũng khó nói rõ được — Đàm phán vừa kết thúc, chẳng phải anh sẽ phải cuốn gói đi ngay sao?

Chưa qua bao lâu, khi màn khói trước mắt tản ra, lan đến cuối con đường đất, nơi đấy hiện lên hai bóng người đang đi lại.

Vệ Lai hơi nheo mắt.

***

Hai tên, người da đen, đều dong dỏng cao, mặc sơmi chim cò phanh ngực, quần soóc rộng màu đen, bịt mặt bằng áo thun trắng, trong đó có một tên đeo kính râm, tên còn lại...

Vác súng.

Dòng AK, assault rifle (súng trường tấn công) [2], thân súng đen bóng, họng súng hơi đung đưa lên xuống theo bước chân hắn. Lưng Vệ Lai vô thức căng cứng, hầu kết khẽ động rất khó phát hiện.

Bầu không khí trong làng chài nhỏ cũng biến đổi.

Vốn nên là một buổi sáng nhộn nhịp tất bật, tựa như hôm qua, khói bếp bay lãng đãng, bọn trẻ dẫn dê con đi tắm, ngư dân giúp nhau vá lưới cá thủng...

Song chẳng biết từ lúc nào, trên đường làng chỉ còn lại đám dê lơ ngơ dạo quanh.

Trong mỗi căn nhà đều có người, nhưng họ không dám đi ra, từng cặp mắt sợ hãi lóe sáng sau khe hở trên bức vách. Thi thoảng, ánh mắt của vài người đối diện lại băng qua khoảng đất trống chạm vào nhau, bị mặt trời đỏ lửa hun đốt mà run rẩy.

Hôm qua, anh và Santos có chuyện phiếm về hải tặc.

Santos nói: “Hải tặc hả, chúng tôi biết chứ, làng duyên hải nào mà chẳng biết.

“Hải tặc Somalia thì khét tiếng quá rồi, có điều là cách chúng tôi rất xa nên sẽ không tới đây. Vả lại, làng chài nhỏ thì có gì mà cướp chứ.

“Lúc ra biển cũng gặp vài lần, phải bọn hung hăng thì bắt thuyền, không hung hăng thì chỉ cướp hàng đi...

“Sợ nhất là chúng vác súng xộc vào làng, may mà lâu lắm rồi chưa xảy ra...”

Hai kẻ kia tiến lại gần, ý đồ rõ ràng, mục tiêu rõ rệt — Chỉ mỗi một nhà tranh này có xe van đậu bên ngoài, là nơi ở tạm thời của mấy người từ bên ngoài đến.

Đúng là chúng đang muốn tìm mấy người từ bên ngoài đến đây.

Vệ Lai nhỏ giọng gọi cô: “Sầm Kim?”

Chưa cần anh nhắc nhở, cô đã đứng ra phía sau, nói: “Chúng... tới rồi.”

...

Hai kẻ kia dừng lại ở khoảng cách chừng hơn vài mét.

Vệ Lai có thể cảm nhận được mình bị xem nhẹ — Chúng chỉ nhìn chòng chọc vào Sầm Kim, thái độ kỳ dị, dò xét đánh giá từ trên xuống dưới, rất thiếu thiện ý. Sau đó mở miệng: “Cô đến đàm phán à?”

Phát âm trọ trẹ.

Vệ Lai đáp thay: “Đúng thế.”

“Vây đi thôi.”

Thật là không một lời thừa, Vệ Lai bật cười: “Chúng tôi chưa xếp hành lý xong.”

“Vây xếp mau lên.”

Hải tặc đều lời ít ý nhiều thế này sao? Có phải vì không thạo tiếng Anh, nên cố gắng càng ít nói càng tốt?

Vệ Lai sửa sang lại lần cuối, lật túi thiết bị ra, bên trong có món vũ khí do Cây Cacao chuẩn bị cho anh — Súng ngắn Desert Eagle (đại bàng sa mạc) [3], đem so với AK nhà người ta thì rõ là đồ chơi trẻ con...

Vừa cầm lấy chuẩn bị nhét vào sau lưng, bên tai bắt chợt vang lên tiếng mở chốt, tên vác súng kia đang đặt súng ngang tầm, họng súng gần như dí sát tai anh, quát: “CẤM MANG SÚNG!”

Vệ Lai nói: “Hey, hey, bình tĩnh nào.”

Ngón trỏ anh móc lấy súng ngắn, chậm rãi giơ hai tay lên làm tư thế đầu hàng, xong mới đứng thẳng dậy, xoay lại. Trước tiên ra hiệu cho Sầm Kim: “Em tới sát sau lưng tôi.”

Sầm Kim bước qua. Hình như tên vác súng kia rất khấn trương, ánh mắt hung hãn, họng súng dè dặt lên ngực anh.

Vệ Lai nhìn hắn, thái độ ôn hòa: “Tôi là vệ sĩ, đâu có lý nào vệ sĩ không được mang súng.”

Tên đeo kính râm đi lại gần, cầm thân súng kéo ra sau, dờ mũi súng khỏi người Vệ Lai. Gã nói: “Không được đem súng lên thuyền bọn tôi. Các anh đến đàm phán, người đàm phán cần hòa bình, không được mang súng.”

Khỉ mốc, bọn mi cũng đến đàm phán đấy, sao vẫn mang súng, còn dám chìa vào ông?

Vệ Lai dần ngọn lửa trong lòng xuống, chờ giây lát, lại mỉm cười, đáp: “Được thôi.”

Cổ tay anh hấy nhẹ, vút Desert Eagle lên bãi cát cách đó vài mét: “Vậy thì khỏi mang.”

Tên ôm súng vẫn chẳng mất cảnh giác, thò chân qua, cấp tốc đạp lên khẩu súng, đi lại gần, đoạn vội vàng nhặt lên, cắm vào sau lưng.

Vệ Lai chậm rãi thả hai tay xuống: “Tôi xếp hành lý tiếp được không?”

“Xếp đi, làm mau chút.”

Vệ Lai thầm chửi bậy một câu, đi đến cạnh Sầm Kim cầm túi lên, thì thào: “Ít nhất Cá Mập Hồ cũng phải nói một tiếng với đàn em chứ! Em đã cứu mạng gã, mấy tên này gặp em thì phải biết lịch sự... Xem ra, Cá Mập Hồ đâu phải kiểu người có ơn tất báo.”

Sầm Kim chẳng đáp lại, qua một lúc, sẽ giọng hỏi: “Không có súng, ổn chứ?”

Vệ Lai nhăn nhó: “Tôi chẳng muốn dọa em đâu, nhưng đây là tình huống bết bát nhất, rất nguy hiểm...”

Hai tay buông thõng của Sầm Kim bắt giác siết chặt.

Vệ Lai thu hết vào mắt, giữ nguyên vẻ mặt.

Anh kéo khóa túi, đóng sầm cửa xe, bỗng nhiên bật cười, nói: “Không sao đâu, trêu em thôi. Cầm tôi mang súng à... Súng của chúng đều là của tôi, tôi muốn dùng thì dùng — Đỡ phải tự cầm vướng chân vướng tay.

“Sau khi lên thuyền, lỡ mà phải đánh nhau thì em nhớ mở to mắt vào, đừng bỏ sót bất kỳ động tác chất lừ nào của tôi... Em sẽ biết thế nào là vệ sĩ chủ lực.”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Tô titan cán gập:

[2] Assault rifle: Dòng súng trường thông dụng có lực bắn trung bình. Một khẩu AK-47:

[3] Desert Eagle: Dòng súng ngắn bán tự động nòng lớn, có lực sát thương cao nhưng độ giật rất mạnh và số lượng đạn trên 1 băng khá ít, vì trông rất ngẫu nên dùng làm màu là chính. Một khẩu Desert Eagle Mark XIX:

30. Chương 30

Biên dịch: 1309

Xuất phát.

Tên hải tặc cầm súng chậm chậm dời ra sau lưng hai người. Đầu hắn bịt kín mít, chỉ để lộ lông mày, một phần da ngăm đen, và đôi mắt âm u khó đoán.

Hắn ra lệnh: “Đi.”

Sư bố nó nói với chả năng.

Lửa giận của Vệ Lai đột nhiên bùng cháy, quật mạnh ba lô xuống đất. Tên cầm súng giật thót tính bốp cò, bị tên đeo kính giữ ngay chốt an toàn lại.

Nghe một tiếng tách nhỏ.

Vệ Lai quan sát kỹ tên đeo kính. Gã khoảng hơn 40, cũng che mặt bằng áo thun trắng, đầu lông mày...

Thảo nào lại đeo kính râm. Trên mặt gã có vết sẹo, vắt chéo từ ngay đầu lông mày xuống đến gò má... Nhìn vị trí này, có lẽ không giữ được mắt rồi.

Vệ Lai quyết định gọi gã là mặt sẹo, tên còn lại gọi AK đi. Hơi một tí đã giương súng, bộ súng là mạng của mi à?

Anh cười cười, nói: “Các anh mà cứ thái độ thế này thì tôi không vui đâu.

“Chắc các anh cướp tàu thuyền quen rồi, quên mất bình thường nên cư xử với người khác ra sao nhỉ? Đằng sau chĩa súng đằng trước ép đi, có nghĩa là gì?

“Biết thế nào là đàm phán không? Đàm phán là ngồi cùng một bàn, đối diện với nhau, ngang vai ngang vế, uống ít trà, tán chuyện phiếm, cười một cái, thảo luận giải quyết vấn đề.

“Chĩa súng áp giải, anh xem chúng tôi là tù binh à, hay là con tin, Cá Mập Hồ cũng quen thói này sao? Vậy thôi khỏi cần đàm điếc gì nữa, hoặc là bây giờ gọi ngay cho anh ta, mọi người tâm sự xem thế nào là lễ nghi phép tắc, xong xuôi hết rồi hẵng tiếp tục.”

Trong mắt AK thoáng tức giận.

Tức đi, đàm phán bắt đầu ngay từ đây, ai mất khống chế trước sẽ là kẻ thua trước — Sầm Kim từng nói, hải tặc sốt ruột nhận tiền chuộc không kém gì phía Saudi muốn nhận lại tàu, để “làm ăn” lâu dài, cũng chẳng thể động vào đại biểu đàm phán.

Anh đánh cướp hai tên đàn em của Cá Mập Hồ này không dám lỗ mãng.

Quả đúng thế.

Sau một lúc, mặt sẹo ho khan vài tiếng, hòng súng AK chậm rãi thả xuống, nói: “*Please.*” (mời)

Trẻ nhỏ dễ dạy, cuối cùng đã biết lễ phép.

Vệ Lai mỉm cười, anh xoay người nhặt ba lô lên, phúi phúi bụi, sau đó nhìn Sâm Kim: “Đi thôi.”

Sâm Kim đứng bất động: “Hắn nổ súng thì sao?”

“Hả?”

“Lúc anh đập ba lô ấy, lỗ đầu hắn mất kiểm soát, cướp cò bắn chết anh thì sao?”

Hỏi chuyện này à, Vệ Lai ngẫm ngợi: “Bắn chết tôi rồi, em có đau lòng không?”

Sâm Kim cười: “Tự tìm chết, sao tôi phải đau lòng?”

Cô ngoảnh mặt bước đi. Vệ Lai nhìn chốc lát, cũng nhanh chân đuổi theo. Đang tính kéo cánh tay cô, sức nhớ trên đây còn bị thương, bàn tay thuận thế nhấc cao hơn, đặt lên vai cô dẫn đi.

Sâm Kim bị anh lôi qua hơi lảo đảo.

Hèn gì hôm vũ hội mặt nạ, cô gái Đông Âu kia nói vai Sâm Kim hơi gầy — Một tay anh đã đủ phủ trọn bờ vai cô.

Sâm Kim trừng mắt với anh.

Rất tốt, biết câu rồi, rốt cuộc không còn đáng về “âm u thở khí” nữa.

Vệ Lai nói: “Có thể tin tưởng ‘chủ lực’ chút không? Danh hiệu này của tôi đâu phải mua bằng tiền.

“Hải tặc nghèo vậy, tất nhiên sẽ tiết kiệm đạn, đoán chắc là cũng chẳng được luyện tập bắn tỉa nhiều đâu. Nhìn góc độ cầm súng của hắn là biết, khuỷu tay mở rộng vậy, hòng súng rung lên vậy, em nghĩ sẽ bắn trúng tôi được sao?”

“Tôi đây chỉ có một mạng thôi. Tuy lâu lâu cũng thích lôi nó ra làm màu, nhưng tuyệt đối sẽ không chơi ngu lấy tiếng.”

Vẻ mặt của Sầm Kim từ từ dịu đi.

Vệ Lai cười, anh thích người thông minh hiểu lý lẽ. Lần đó giúp cô thu gọn hành lý, anh đã nhận ra rồi.

Ngẩng đầu nhìn, hải tặc dừng cách họ không xa, chắc là đang chờ rất mất kiên nhẫn. Nhưng mới này vừa bị anh tọng cho cục nghẹn, nên giờ chẳng dám thúc giục nữa.

“Nói chứ tiếc là hần không nổ súng, tôi liếc qua một cái nhé, chỉ cần chùn người xuống, gạt chân hần phát ngã ngửa ra sau là đạn bay bắn chim ngay... Động tác bao ngẫu luôn ấy, em không có may mắn chiêm ngưỡng... Đi thôi.”

Anh thả tay xuống, nhìn như vô ý mà đặt lên eo cô, bàn tay hơi dùng sức, mượn ít lực kéo này tiện thể chiếm chút lợi lộc.

Thấy họ rút cuộc đã chịu nhấc chân, hai tên hải tặc thở hắt ra, dẫn đường xa xa phía trước.

Có thể cảm nhận được không khí trong làng nhẹ nhõm hơn hẳn. Ngoái lại nhìn, vài mái đầu lấp ló lén thò ra khỏi nhà tranh. Qua một đoạn lại ngoái nhìn, dăm ba người đứng giữa bãi đất trống, dường như đang bối rối ngóng lại đây.

Anh hỏi Sầm Kim: “Giờ còn thấy cầm chắc 3 triệu không?”

Sầm Kim hất đầu chỉ hướng hai kẻ đằng trước: “Tôi chẳng tin trước khi chúng đi, Cá Mập Hồ chưa từng dặn phải biết lễ độ chừng mực. Giả sử đây là ý đồ của chính Cá Mập Hồ, vậy tức là gã cố tình dẫn mặt tôi — Chỉ có người không vững tâm mới cố làm ra vẻ kiêu này.”

Quá là tự cường bản thân rồi, có mỗi Cá Mập Hồ cố làm ra vẻ thôi à? Chẳng phải mới đầu em cũng giả vờ giả vịt, từ chối nghe điện thoại, còn nói gì mà chỉ mình Cá Mập Hồ đủ tư cách tiếp chuyện em sao?

Chợt có một tia sáng cực mảnh lóe qua đầu, giống đang nhắc nhở điều gì, nhưng chưa kịp nắm bắt.

Vệ Lai chau mày.

Chẳng mấy chốc đã tới cạnh rạn riềm, nước biển ven bờ trong veo. Gần đây là một chiếc ca-nô hạng nhẹ đang dập dềnh, phía mũi ca-nô thả xuống một sợi thừng đen đũa câu bass, đầu kia cột vòng quanh mỏm đá bên cạnh.

Dối mắt nhìn ra xa, biển rộng không thấy bờ. Nai mà gặp cảnh này thì đảm bảo sẽ lú ta lú tít: “Vệ, Vệ! Nhìn kìa, ca-nô bé tẹo y chang miếng sủi cỏ, chả đủ dắt rằng Hồng Hải nhỉ!”

Chưa biết thuyền mẹ dùng làm nơi đàm phán đang neo ở đâu, đoán chừng phải chạy trên biển ít nhất hơn một tiếng. Vệ Lai hỏi Sầm Kim: “Hồng Hải... chắc rất yên ả hiền hòa nhỉ?”

Anh không quen địa lý vùng này, coi cô như bách khoa toàn thư — Cô từng đến viện trợ châu Phi, còn nghiên cứu một cách bài bản về văn hóa con người nơi đây, luôn đáp được chính xác đến 80-90%.

Sầm Kim trả lời: “Hồng Hải là vùng biển nằm giữa Á – Phi, thường thì sóng gió sẽ không quá lớn, có điều cũng rất khó nói trước...”

Tâm trạng Vệ Lai vừa thả lỏng đã căng thẳng trở lại.

“Nguyên nhân biển này tên Hồng Hải, có một cách giải thích khá hợp lý: Khi xuất hiện bão cát từ Sahara, gió lốc sẽ cuốn theo cát bụi đỏ nhuộm cả đất trời, trên biển sẽ nổi sóng đỏ quạch, làm vách đá chắn ven bờ cũng bị nhuộm màu...” Cô nhún vai, “Tôi chẳng đoán được mấy ngày này bão cát có quét qua không đâu.”

Nói thế cũng bằng thừa, vài hôm trước vừa càn quét một trận còn gì.

Tên Nai cà chớn, còn dám bảo làm ăn với người Saudi là bắt được nhịp cầu vàng lác lư — Trên đời này có tiền nào dễ kiếm vậy chứ? Toàn là tiền mồ hôi nước ông nội nó mất cả đấy.

Mặt sọc dẫn trước lên ca-nô, khi AK đuổi theo, bỗng nhiên kêu đau một tiếng nhảy qua — Hấn đập phải mấu đá nhọn.

Giày dép đúng là phát minh vĩ đại của nhân loại...

Lại có tia sáng cực mảnh lóe qua đầu, vẫn trôi tuột đi, không thể nắm bắt.

Một cơn ớn lạnh dâng lên trong lòng Vệ Lai.

Đây chẳng phải lần đầu anh gặp tình huống này, trước kia cũng có, một lần là lật xe, một lần khác là trúng đạn.

Trong nghề có một cách giải thích: Tử thần vác theo lưỡi hái, gặt từng đầu người như gặt lúa. Những kẻ đi giữa làn ranh sống chết như bọn anh, đến quá gần tử thần, thời khắc nguy hiểm kề cận có thể linh cảm được ánh phản quang trên lưỡi hái.

Ánh phản quang này, chính là tia sáng cực mảnh trong đầu kia, là điềm xấu, cũng là lời cảnh báo cứu

mạng.

Đến tột cùng là gì đây?

—Thời tiết sẽ chuyển xấu, bão cát đột ngột ập đến, hay chỗ Cá Mập Hồ đã bày sẵn đủ thứ cạm bẫy?

AK mất kiên nhẫn hỏi bọn anh.

Vệ Lai đỡ Sầm Kim lên ca-nô. Ca-nô rất nhỏ, giống chiếc thuyền ba lá, không che không chắn, bên trong có động cơ xăng vận hành liên tục, chính giữa là tấm ván kê ngang, chắc là chỗ ngồi — nay đã biến thành bức vách tự nhiên, ngăn cách giữa họ và hải tặc, làm đường biên giới phân chia hai nước.

Động cơ kêu ầm ầm, ca-nô xuất phát, phóng như bay đến giữa tâm biển ở nơi xa xăm mịt mờ.

Ca-nô chạy với tốc độ cao làm gió táp mạnh vào, kèm theo từng cơn xóc nảy. Bờ biển nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt, bốn bề là đại dương xanh thẳm đón ánh mặt trời, phản chiếu lấp lánh một miền lóa mắt.

Hồng Hải là vùng biển có nhiệt độ cao nhất thế giới, vào mùa hè luôn từ 30 độ trở lên, đến mức có người nói đùa rằng tắm biển Hồng Hải là tắm nước nóng — Cái kiểu trên đống lửa dưới hầm hơi thế này, chính Vệ Lai cũng chịu hết nổi, anh mở túi hành lý, lục một bộ đồ ra che cho Sầm Kim.

Cô nói nhỏ: “Thấy hơi choáng.”

Vệ Lai vòng tay khoác hờ lấy cô, phòng khi cô chịu không nổi ca-nô lắc mạnh mà va đập. Cuộc sống dầm mưa dãi nắng trên biển này, lẽ ra một người như cô sẽ chẳng phải nếm trải...

Anh ngẩng đầu, mặt sọc lo cảm lái kiểm soát phương hướng. Tuy sóng biển không lớn, nhưng ca-nô quá nhỏ, liên tục xóc nảy theo dòng nước. AK cũng có vẻ hơi khó chịu, thu người ngồi gọn một góc, luôn miệng cầu nhàu, gác súng trước bụng, hòng súng không biết cố ý hay vô tình vẫn luôn nhắm thẳng bọn anh.

Lúc sau hấn nhắc chân, gác lên tấm ván kia, bàn chân chĩa ngay mặt Vệ Lai.

Vết đỏ ở lòng bàn chân là vừa nãy bị mẩu đá nhỏ đâm vào.

Định mệnh, chẳng có tí lịch sự nào cả...

Trong chớp lóe, đột nhiên Vệ Lai nghĩ tới điều gì, bàn tay vô thức siết chặt.

Sầm Kim lấy làm lạ liếc về phía anh.

Vệ Lai không nhìn lại cô, ánh mắt anh đảo tới đảo lui giữa mặt sẹo và AK, bất chợt cười khì.

Anh quay qua Sầm Kim, luồn tay vào tóc cô, bàn tay phủ lấy sau gáy cô, ép cô ngả vào người mình, giọng điệu và vẻ mặt hết sức sỗ sàng, dùng tiếng Anh nói: “Đêm qua còn hăng lắm mà, cô em làm anh đây chết cuồng mất.”

Dùng tiếng lóng.

Khóe mắt như vô ý lướt qua đầu bên kia. Tên mặt sẹo chẳng nói tiếng nào, áo thun bịt mặt hơi lệch đi, để lộ hành động bất giác nhếch mép – Thể hiện sự căm ghét.

AK thì nhìn trân tráo vào Sầm Kim bằng ánh mắt quái lạ, vừa miệt thị vừa khinh thường.

Sầm Kim soi Vệ Lai chòng chọc.

Vệ Lai vẫn cười cợt, xích lại gần tai cô, đổi qua tiếng Trung: “Mau, đẩy tay tôi ra, dùng tiếng Anh nhắc tôi nghiêm túc lại. Cứ diễn tiếp cảnh tán tỉnh này, mấy câu quan trọng thì nói tiếng Trung, nhớ nhỏ giọng thôi.”

Đồng tử Sầm Kim hơi co lại, mau chóng cong môi cười. Cô cúi đầu xuống, đẩy cánh tay anh, mắng: “Đáng ghét.”

Vệ Lai cười vang, không hề kiêng kỵ xáp lại gần, cúi đầu hôn tai cô, ra vẻ má ắp vai kẻ hết sức thân mật: “Biết bơi chứ?”

“Biết.”

Cô khá căng thẳng, Vệ Lai cầm bàn tay buông thõng của cô, khê siết chặt.

“Hiện tại, mỗi một câu tôi nói, em phải nghe cho kỹ, rồi tự nhìn tình hình mà làm.

“Đợi lát nữa nếu có đánh nhau, cố gắng nằm rạp xuống sàn, co lại giống hôm bão cát ấy, càng thấp càng tốt.

“Nếu nguy hiểm hơn nữa thì nhảy ngay vào biển, đừng bơi ra xa, dễ trúng đạn lạc. Ráng ở sát ca-nô, nhưng đừng tới gần động cơ, tránh bị thương. Tôi sẽ xuống tìm em sau.”

Sầm Kim gật đầu trong ngực anh, thì thào hỏi: “Sao vậy?”

“Hai tên kia, không phải hải tặc.”

31. Chương 31

Biên dịch: 1309

Trong hai tên, AK phô trương hơn, sẽ dễ đối phó hơn. Mặt sọc hơi tẩm ngấm tẩm ngấm, còn ra lệnh được cho AK nên chắc là thủ lĩnh, nhưng trên người lại không đeo vũ khí — Vệ Lai quan sát kỹ càng, trời quá nóng nên gã ăn mặc thoáng mát, đừng nói là súng, toàn thân còn chẳng có cả dao hay bất cứ thứ gì.

Anh đã sắp xếp xong trình tự: Cướp súng, cướp ca-nô, thương vong phe mình bằng 0, bên phe đối phương thì hên xui — Ai bảo bọn mi tự vác mặt tới?

Anh ngửa đầu, chán chường ngáp dài, sau đó xoay người quay lưng về phía hai tên kia, loạng choạng đứng lên, vươn vai.

AK la to phía sau: “Ngồi xuống! Ngồi xuống!”

Vệ Lai mỉm cười, khoe mắt canh chuẩn đợt sóng nhấp nhô, chân phải thỉnh thoảng dồn sức nhấn xuống, thân ca-nô trông thành lệch hẳn đi. Anh vờ mất trọng tâm giật nảy mình, hét lên “Ôi chao”, hết sức thăm hại ngã ngửa ra sau.

Trường hợp song phương đối địch đang cùng cảnh giác, nếu bỏ nhào đến trước mặt, phản ứng đầu tiên của đối phương là nổ súng, nhưng nếu vì ngoài ý muốn mà chột vật ngã ngửa, phản ứng bản năng của đối phương sẽ là đẩy ra.

Đúng như dự đoán, sau lưng vang lên tiếng AK mắng mỏ.

Khóe môi Vệ Lai khẽ cong, chính là lúc này.

Khoảnh khắc tay AK đẩy tới, cơ lưng anh đột ngột co lại, hai cánh tay thoát vói ra sau, chuẩn xác, dứt khoát, chụp lấy hai vai AK, xem hấn như gối tựa lưng, dùng toàn lực rút lên quãng đi.

AK bị quãng rơi phịch xuống, choáng váng hoa mắt, lưng cong lên, giống hệt con cá bị ném khỏi biển. Cùng lúc đó, Vệ Lai trượt người ra sau lộn ngược lại, một tay bắt được khẩu AK-47 đang rơi, tay kia vòng qua tên AK tóm lấy thắt lưng hấn, lòi mạnh tới trước mặt, thuận tay rút khẩu Desert Eagle ra.

Mặt sọc mới kịp ngồi vững khi ca-nô chao đảo, trước mắt đã thấy trở trời—

AK đang ngồi bệt đối diện, thở hổn hển, cảm bị họng súng Desert Eagle thô bạo đẩy lên, ánh mắt hoảng hốt không yên. Báng súng trường AK-47 thò ra dưới nách hắn, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào mặt sẹo.

Mặt sẹo căng thẳng, cổ họng khô khốc, bất giác tắt luôn động cơ.

Toàn bộ mặt biển tĩnh lặng.

Có cánh hải âu lướt qua khoảng không trên ca-nô, cất một tiếng kêu trong trẻo ngăn ngui, dư âm đọng lại giữa không trung tựa như sợi tơ nhện lơ lửng hứng lấy ánh dương, phát phơ vẩn vít đến vô cùng vô tận.

Hồi lâu sau, khuôn mặt của Vệ Lai mới lộ ra từ sau đầu AK, cười chào hỏi gã: “Giờ thì, có phải anh nên... giờ hai tay qua đầu không nhỉ?”

Ngoài dự liệu, mặt sẹo lại rất khí phách, tuy chưa dám làm liều, nhưng vẫn chẳng sợ hãi lập tức đầu hàng.

Được thôi, khỏi cần ép, hai tay có giờ qua đầu không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy — Dù sao lát nữa đều bị trói gô cả.

Vệ Lai dùng đầu gối đẩy đẩy AK: “Đứng lên, thấy dây thừng chứ, qua trói anh ta lại.”

AK co ro, chậm chậm bò dậy, đúng lúc ngẩng đầu, Vệ Lai phát hiện hắn nháy mắt cho mặt sẹo.

Kiểu này là còn mơ phản kích ở bước đường cùng hử? Để tránh hậu họa, vẫn nên đánh gãy hết tay chân chúng rồi thẩm tra...

Bất chợt AK hô to, nhào về hướng mặt sẹo. Vệ Lai còn chưa kịp phản ứng, hắn đã quần lấy mặt sẹo, đồng thời ngã ùm xuống biển.

Bên sườn ca-nô bật lên đám bọt khổng lồ. Vệ Lai chạy tới, thấy hai vệt nước lao nhanh ra xa. Anh giương súng, nheo mắt ngắm, lại chậm rãi hạ tay.

Đùa chứ bị ngu à? Đây là ngay giữa Hồng Hải, mất thuyền tức là mất mạng, nhảy trốn xuống biển thì khác gì tự tử?

Trong nháy mắt nào đó, AK đang cố sức quẫy nước chột xoay người bơi ngửa, về mặt quỷ quyết nanh ác.

Vệ Lai giật mình nhận ra điều gì, hét: “SẦM KIM!”

Cô vừa vịn mép ca-nô đứng lên.

Vệ Lai lao thẳng về phía cô, một tay ôm lấy cô, không hề dừng lại, nhún chân đạp vào thân ca-nô, mượn lực nghiêng mình vọt xuống biển, tiếp tục giữ nguyên tư thế cấp tốc lặn chéo đi.

Ca-nô trên mặt biển nổ tung, chấn động ép thành luồng nước sượt qua — May mà anh đã lặn đủ sâu, lựa thể xoay người, mau chóng nổi lên.

Anh thì chẳng sao, không cần thiết bị hỗ trợ vẫn lặn được hơn 30 mét đổ lại, nhưng Sầm Kim thì khác, đột ngột tăng áp lực nước sẽ khiến cô rơi vào tình trạng say nitơ, màng nhĩ, màng mắt, cơ quan nội tạng sẽ rất dễ bị tổn thương.

Trôi lên mặt nước, lúc này mới phát hiện trong tay vẫn đang siết chặt Desert Eagle, anh cắm súng vào sau lưng.

Sầm Kim ho khù khụ, đại khái là bị sặc nước. Vệ Lai ôm cô, đạp nước giữ thẳng bằng, sau đó ngoái đầu nhìn.

Khói đen chưa tan, cuồn cuộn tản khắp tứ phía. Ca-nô đã ra bã, không thấy hai tên kia đâu nữa — Chắc là tự mình trốn thoát theo hướng ngược lại, vậy cũng tốt, cách xa chúng sẽ an toàn hơn.

Mỗi tội...

Vệ Lai cười đau khổ, rốt cuộc chuyện đáng lo nhất đã phát sinh.

Anh cúi đầu nhìn Sầm Kim, nói: “Chúng ta phải bơi về đây.”

Loại ca-nô này có tốc độ trên 60 hải lý/h, tính thử thời gian, chắc đang cách bờ chừng 30 cây số. Người có thể lực tốt bơi một mạch chỉ được 2-3.000 mét, đó còn là trong hồ bơi — Ra biển thì phức tạp hơn nhiều, nhất là sóng xô sẽ đánh tan mọi nỗ lực, lắm khi quẫy nước cả nửa tiếng đồng hồ mà vẫn ở nguyên tại chỗ.

Hoặc giả trong biển này có cá mập...

Tiên sư nó chứ, lão Nai và Cá Mập Hồ đều là thú vật!

Khoan nào, tự nhiên thấy mắng thế cũng bằng thừa.

Nai và cá mập, vốn... đúng là thú vật mà.

***

Vệ Lai đoán chẳng sai, thể lực của Sầm Kim hoàn toàn không theo kịp. Hơn nữa còn bị sóng biển liên tục nhồi ép ghì lại, bơi chưa đến 2 cây số mà môi cô đã bạc phếch.

Anh qua đỡ cô, chẳng đành lòng nói thêm gì — Cô đã rất cố gắng, đã ráng hết sức mình.

Sầm Kim chậm chạp bơi thêm một đoạn, hai mắt dính nước biển không mở ra được. Ánh nắng nhanh chóng sấy khô nước trên mặt, làn da rịn rít nhớp nháp khó chịu.

Vệ Lai ẩn trán cô vào lòng mình, cố che nắng cho cô.

Sầm Kim nói: “Hay mình anh đi đi, tôi bơi hết nổi rồi.”

Vệ Lai cười: “Vậy thù lao của tôi thì sao? Em mà có mệnh hệ gì là tiền của tôi sẽ bay theo đấy. Vị trí chủ lực cũng chẳng còn, đã thất bại là mất luôn tư cách giữ danh hiệu này.”

Sầm Kim mệt mỏi cười, hồi lâu sau mới đáp khê: “Còn mạng đấy, lo gì không kiếm được tiền. Chủ lực thì sao, anh đổi tên khác làm lại từ đầu, nhận vài hợp đồng xong là thành chủ lực mới ngay.”

“Nói vậy, em tính bỏ mạng này của mình à?”

Sầm Kim chẳng còn hơi sức trả lời nữa: “Bỏ đi.”

Vệ Lai nghĩ ngợi một chập, nói: “Được thôi, vệ sĩ không bảo vệ được người muốn chết. Chính em đã chẳng thiết sống, vậy tôi khỏi cần phí sức giúp em — Dù sao thì một người chết vẫn đỡ hơn cả hai cùng chết.”

Anh cúi đầu, mỗ vội lên môi cô, sau đó buông tay, xoay người lặn đi.

Sầm Kim cười, tựa hồ cảm thấy chuyện đời vốn nên như thế. Đã là người thì đều sẽ có chốn dừng chân cuối cùng, nơi này cũng không tệ.

Cô ngừng mọi động tác.

Ánh dương rất ấm, nước ngập qua môi, qua mắt, lông mày...

Thân thể chợt nhẹ bẫng, dưới nước có người ôm chặt chân cô, ào một tiếng nổi lên bề mặt.

Sầm Kim chẳng hề kinh ngạc, cúi đầu nhìn, Vệ Lai đang vuốt nước trên mặt.

Anh cười to nói: “Vừa nhặt được một cô nàng trong biển, quyết định mang về giải buồn đây. Em không có tư cách lên tiếng, em bị nhặt rồi. Dù gì thì em đã từ bỏ mạng mình, để cá mập đớp hay tôi nhặt lấy, em đều không có quyền lựa chọn.”

Sầm Kim phì cười.

Cô nhắm mắt lại, cúi đầu chạm vào trán anh, thì thào: “Cái anh này...”

Vệ Lai cười, với một tay xuống túm vạt áo thun đen của mình, lột ra trùm thẳng lên người cô, che mặt kín mít giống hải tặc, chỉ để lộ đôi mắt.

“Đừng phờn nắng cháy da, nhặt em chủ yếu là tại thấy em đẹp thôi, phờn đen là tôi chẳng thèm nữa — Còn mắt công vác nặng suốt đường quay về ấy.”

...

Nói chứ muốn “quay về” cũng phải xem thử vận may.

Vệ Lai bảo Sầm Kim cố gắng “thả trôi” — Nồng độ nước biển đã cao, nồng độ ở Hồng Hải còn cao hơn nhiều, khi để cơ thể vào trạng thái hoàn toàn thả lỏng thì sẽ trôi nổi trên mặt nước. Làm vậy, anh vừa bơi vừa kéo cô theo, có thể tiết kiệm chút sức, cũng có thể giúp cô khôi phục thể lực.

Nhưng dù có như thế, vẫn là càng lúc càng khó tiến lên: Quãng đường quá dài, mặt trời quá gắt, lực cản của nước quá mạnh nên rất khó duy trì liên tục thả nổi. Ở giữa biển còn dễ mất phương hướng, tình trạng mất nước của cả hai cũng dần nghiêm trọng...

Thêm một lần nghỉ ngơi ngắn ngủi, anh đã mệt tới mức trước mắt tối sầm.

Nếu nơi này không phải làng chài hoang vắng mà là vùng ven cảng Sudan, nhất định sẽ có rất nhiều tàu thuyền qua lại, sẽ vớt bọn anh lên...

Ý thức của Sầm Kim đã bắt đầu rệu rã, cô thấy kỳ quái, nhìn trân trân ra đằng xa: “Gì kia?”

Vệ Lai ngẩng đầu. Ở rất xa, hình như có trang giấy trắng tung bay. Nhưng đảm bảo chẳng phải thuyền, thuyền sẽ không nhỏ vậy.

“Chắc là bọt biển hay miếng nhựa thôi.”

Sau một lúc nhìn lại, vật kia vẫn còn, chưa bị sóng biển đẩy đi, giống như có thứ gì níu chặt. Lòng Vệ Lai khê động, anh lại quan sát thêm, đoán: “Có thể là thùng xăng, thùng xăng rỗng.”

Anh quyết định bơi qua.

Thùng xăng rỗng cũng tốt, dùng làm phao được. Tuy rằng có phao vẫn không thể giải quyết vấn đề mất nước và thể lực suy kiệt — Ít nhất còn chắt chiu được tí sức.

Bơi đến gần, đúng là thùng xăng, hai cái, cách nhau một khoảng. Vệ Lai dùng hết hơi tàn đưa Sầm Kim lại gần một thùng, giúp cô trèo lên.

Sầm Kim không trèo được, trượt chân xém chút chìm sâu xuống. Vệ Lai cũng bị kéo theo, vô thức quơ quào lung tung, chộp được thứ gì đó giống dây thùng.

Trong đầu thoáng hiện một ý nghĩ, ý nghĩ này khiến anh phần chấn hấn lên.

Vệ Lai cười to, choàng tay ôm Sầm Kim — Nước biển gần như ngập tới miệng, anh cố sức ngửa đầu, tay còn lại lần mò đến sát thùng xăng, thì thào một câu: “Cô bé này, chúng ta được cứu rồi.”

Sầm Kim đang sắc nước, Vệ Lai ráng nâng cô lên trên: “Ôm cổ tôi, cố chút nữa.”

Cô đã cạn sạch sức lực.

Vệ Lai nghĩ ngợi, thò tay xuống gỡ nút quần cô. Cô phát hiện ra, thân thể nhạy cảm rụt về sau: “Làm gì thế?”

Vệ Lai nói: “Chẳng lẽ tôi còn quấy rối em được sao? Ngay cả có muốn thì giờ cũng lực bất tòng tâm rồi — Tôi cần quần của em thôi.”

Anh ngẩng đầu hít sâu một hơi, nín thở lặn vào nước, nắm mép quần jean của cô kéo xuống.

Quần bó sát, bị ngấm nước dính chặt trên người, một lần kéo này suýt thì lôi cô chìm theo. Vệ Lai vẫn nín hơi, lặn sâu hơn, một tay giữ chân cô, tay kia ra sức gỡ quần jean.

Huấn luyện mũ nổi có bài cưỡi đồ cấp tốc dưới nước, nguyên nhân như sau: Là một chiến sĩ xả thân cho quốc gia, sẽ có lúc phải lặn theo đường biển, bất ngờ tấn công quốc gia khác. Khi phát hiện kế hoạch rò rỉ và bị bao vây, trước hết cần mau chóng cởi sạch quần trang chứng tỏ thân phận ngay dưới nước — Như vậy sẽ có khả năng bị nhận nhầm là dân thường, mới tranh thủ thêm được đôi chút hi vọng sống sót.

Còn tưởng rằng vĩnh viễn không cần dùng đến kỹ năng này...

Một lần là thành công, anh cầm quần jean trời lên, vòng cánh tay Sầm Kim quàng qua cổ mình, cúi đầu dò dẫm, dùng quần cột cô và mình lại với nhau.

Cũng may cô biết bảo thủ trước mặt hải tặc, lần này chọn mặc quần dài — Chứ gặp quần soóc thì đúng là chẳng biết lấy gì cột đỡ.

Làm xong xuôi, thấy như trút được gánh nặng, cuối cùng vẫn còn sức bám thùng xăng — Anh phải nhanh chóng khôi phục và duy trì thể lực, vậy mới có thể chịu đựng lâu hơn, đến tận khi cứu viện xuất hiện.

Cúi đầu nhìn Sầm Kim, ban đầu cô còn vô thức muốn giữ khoảng cách, nhưng rồi ý thức mau chóng tan rã mà vùi mặt vào ngực anh.

Thật sự phải cảm ơn phía Saudi đã chọn cô đi đàm phán, đổi lại là một gã đầu to bụng phệ, anh phải cứu thế này cột dính chùm thế này — Chẳng những không có tẹo vui thú nào, nửa đời sau có khi còn bị ám ảnh.

Sầm Kim thều thào: “Sao mà được cứu?”

Vệ Lai cười, đáp khê: “Em chưa từng đánh cá nhỉ?”

“Còn nhớ Santos nói chứ, trong làng Boko chỉ có mình ông ta có thuyền máy, mấy người khác góp lưới. Họ thường giăng lưới ở vùng biển quốc tế trước một ngày, chờ qua hôm sau trở lại kéo cá. Hai thùng xăng này là phao nổi, ngay phía dưới là tấm lưới gắn chì để trĩu xuống bắt cá.

“Hôm qua Santos phải phiên dịch cho chúng ta, cả ngày không ra biển, hôm nay nên tới kéo cá rồi... Chúng ta cứ chờ ở đây là được.”

32. Chương 32

Biên dịch: 1309

Thời gian chậm chạp trôi qua từng phút từng giây.

Thể lực của Vệ Lai đã khôi phục đôi chút, nhưng ý thức bắt đầu rơi vào tình trạng hỗn loạn khôn cùng — Ngoài vầng thái dương chênh chếch trên cao, cảnh tượng xung quanh đã đóng khung lại, sóng biển nhấp nhô tuần hoàn theo quy luật, đằng xa thoáng bóng hải âu vút bay, trông như sợi chỉ đen vắt ngang chân trời.

Ánh tà dương nhuộm cả mặt biển đỏ ối, cách đó không xa, thỉnh linh bung ra một cái đầu tuần lộc, lông mi dài chớp chớp, rõ là đã kẻ mascara.

Xuất hiện ảo giác.

Vệ Lai cố nhắm chặt mắt rồi mở to, thăm mắng: Shiệt.

Anh cúi đầu nhìn Sầm Kim: “Em nói gì với tôi đi, Sầm Kim?”

Cô cũng đang ở giáp ranh mất dần ý thức, Vệ Lai vòng lấy eo cô, siết nhẹ. Cô giật nảy mình run rẩy, cơ thể bất giác co lại, đôi mắt chợt mở choàng, hỏi anh: “Tối rồi sao?”

Vệ Lai cười: “Tối đâu? Em vừa nằm mơ à?”

Bấy giờ cô mới bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã chìm xuống biển được quá nửa, rủ rủ: “Sắp tối rồi.”

Mặt biển nổi gió, nước biển lạnh lạnh, Sầm Kim kéo áo thun trùm đầu xuống, thở ra một hơi, sau đó lại tựa vào ngực anh.

Vệ Lai cúi đầu thổi tóc cô, một vài sợi tóc ướt sượt trượt qua, để lộ vùng da trắng muốt nơi cổ, trong ngần, ngậm nước, làm anh rất muốn đưa tay vuốt ve.

“Em nói chuyện với tôi đi. Tôi mà ngất là chúng ta sẽ bị đánh dạt ngay đấy, sẽ chìm xuống tận đáy mất.”

Cô uể oải gật đầu, suy nghĩ giây lát, hỏi anh: “Sao anh nhận ra không phải hải tặc thật?”

Vệ Lai trêu: “Lần trước thấy nhìn tàu phi pháp chuẩn lắm mà? Sao thế, đổi qua chiếc khác nên hết linh rồi?”

Sầm Kim chẳng còn hơi sức đáp trả anh, hừ mũi một tiếng, hai mắt vô thức khép hờ. Lông mi quét qua ngực anh, buồn buồn ngứa.

Anh nói: “5 điểm.”

Nhiều vậy?

“Thứ nhất, bọn chúng đã gọi điện cho tôi, còn muốn gặp em — Em từ chối, bảo chỉ muốn trao đổi trực tiếp với Cá Mập Hồ. Tôi lặp lại nguyên văn, chúng không có bất kỳ phản đối nào, nói cách khác, thái độ ban đầu là cực tốt.

“Nhưng từ lúc gọi điện tới khi chạm mặt, còn dẫn chúng ta lên ca-nô gắn bom, ý đồ khống chế chúng ta của chúng đã tăng lên dần, thái độ cũng kém hơn hẳn. Điều này dẫn tới hoài nghi, mục đích cuối cùng của

chúng là gì.

“Thứ hai, tuy em từng đề cập đến việc hải tặc là dân nghèo, thường để chân trần, nhưng chưa chắc tất cả hải tặc đều thế. Dù sao cũng đã cướp khá nhiều tàu thuyền rồi, lấy tiền đó mua giày là hết sức bình thường — Là ở chỗ, hai tên kia rõ ràng không quen đi chân trần, vậy mà còn cố giả trang học theo lối ấy.

“Như tên AK chẳng hạn, bị mẩu đá nhỏ cắn vào thoi đã la oai oái, bàn chân hơi nhấc lên là tôi thấy ngay, lòng bàn chân còn không có nổi một vết chai.

“Thứ ba, lúc em nói bị choáng, tên AK kia cũng khó chịu — Ở trên bờ oai phong lẫm liệt là thế, động một tí đã vác súng ra hầm hè, vừa lên biển đã ỉu xiu, tôi nghi là hấn say sóng — Hải tặc có thể say xe, nhưng sao lại say sóng được chứ.

“Thứ tư, khi nói lời tán tỉnh với em, tôi có chêm tiếng lóng, đoạn em làm tôi chết cuồng mắt, tôi dùng *nuts about you*, chúng hiểu được, cả hai tên đều hiểu.”

Tiếng Anh ở Somalia không phải ngôn ngữ chính thức, một vài nhóm hải tặc còn chẳng tìm được người biết tiếng Anh — Theo ý anh, có “biết” đi chăng nữa, thì chỉ là mấy câu giao tiếp hàng ngày tương đối đơn giản.

Nắm vững phương ngữ đâu phải chuyện dễ. Nai học tiếng Trung, suýt chút thì teo não, còn thường tự suy diễn xuyên tạc, đuổi theo anh chất vấn: “Anh rể và cô em vợ đều là người một nhà, sao lại không được yêu thương lẫn nhau?”

Anh dừng ngay chỗ này.

Quả nhiên Sầm Kim hỏi tiếp: “Thứ năm là gì?”

“Khả năng quan sát nhạy bén, tố chất cơ bản của chủ lực.”

Sầm Kim ngẩng đầu, hơi bực lườm anh.

Vệ Lai nhướng mày: “Nhìn cái chi?”

Sầm Kim chỉ muốn cắn anh một phát, tiếc là chẳng còn tí sức nào.

Thật đúng là trẻ con 3 tuổi, cô nói thuyền phi pháp có 4 điểm, anh nhất định phải chế thêm một điểm cho nhiều hơn...

Lườm hồi lâu, chợt bật cười.

Anh chàng này, cứ cái bộ dáng sao cũng được ấy, luôn luôn tươi cười, bị bão cát chôn vùi cũng cười, bị chìm trong nước đến mệt lả cũng cười, lại còn cột thành một đôi cùng sống cùng chết. Đúng là chưa từng thấy anh nổi giận. Lần ở sân bay Thổ Nhĩ Kỳ, anh trở mặt được vài giây là đã tươi tắn ngay lại. Ban sáng anh quật túi hành lý cũng là cố ý tỏ vẻ.

Chợt dòng nước có biến hóa nho nhỏ, loáng thoáng, từ phương xa vọng đến tiếng mô-tơ xình xịch.

Vệ Lai cảm khái: “Âm thanh này thật êm tai.”

***

Nhóm Santos vốn định ra biển từ sớm, thông thường, ngư dân bản địa sẽ đi kéo lưới ngay sau bữa trưa, không cần tránh nắng nóng — Kéo lưới lên xong thì tranh thủ suốt đoạn đường về, họ có thể mổ cá trên thuyền, mượn ánh nắng thiêu đốt giữa biển sấy cho khô quá nửa, thế này sau khi cập bờ, chỉ cần phơi thêm vài ngày là có được cá khô.

Hôm nay ra biển muộn là do mới sáng sớm hải tặc đã xuất hiện ở làng họ, còn dẫn đi hai du khách nước ngoài.

Đây là chuyện lớn trong làng, dân làng túm tụm bàn luận sôi nổi, đến cả đám dê cũng lân la lại gần hóng hớt. Chủ đề từ báo lên cơ quan chính phủ thế nào, cho tới có muốn ra biển kéo cá hay không, cuối cùng tập trung hết vào chuyện sau.

Dẫu sao người ngoại quốc vẫn chỉ là người ngoại quốc, nhưng cá lại liên quan trực tiếp tới cái bụng sẽ đói hay no.

Một phái cho rằng hải tặc đã nghênh ngang vào làng vậy, chắc chắn hiện giờ trên biển không an toàn. Một phái khác nhận định ngược lại, nơi hải tặc mới quét qua sẽ yên ổn thái bình, còn nữa, không kéo cá về, chẳng lẽ cạp đất mà ăn?

Tiếng thuyền chạy càng lúc càng gần, cuối cùng phái nào thắng thế, vừa nhìn đã biết ngay.

Vệ Lai thở ra một hơi dài, tháo chiếc quần buộc ngang lưng họ: “Đây, tự mặc vào đi, có người đến rồi.”

Sầm Kim cười nhạt: “Giờ lại để tôi tự mặc à? Ai cởi?”

Ý gì thế này, ai cởi ra thì phải mặc vào?

Vệ Lai nói: “Thật tôi chẳng còn hơi sức lặn xuống mặc giùm em đâu, hoặc là cứ để vậy cho họ nhìn đi.”

Loại quần jean bó sát người này, đã ngấm nước, còn bị xoắn thành dây cột, muốn mặc ngay dưới nước thì phải đổ không ít công sức rồi.

Đàn ông sẽ có lúc mệt mỏi, giờ này phút này, chân dài đẹp mấy cũng chẳng hấp dẫn nổi anh.

Sâm Kim lại rất thoáng: “Bị nhìn thì đã sao, đâu phải tôi chưa từng mặc bikini dạo quanh bãi biển — Khi đó còn có cả hàng trăm hàng ngàn anh chàng xa lạ nữa kìa. Vả lại, ở đây tôi là người ngoại quốc, không sợ nghe họ đàm tiếu, dù sao thì nghe cũng chẳng hiểu.”

Da mặt siêu hạng này là làm bằng gì thế? Bao nhiêu văn hóa truyền thống dân tộc cha mẹ nuôi em cố công bồi dưỡng đã bay biến đâu hết rồi?

Thuyền dừng lại gần đây, trên thuyền truyền đến mấy tiếng lao nhao kinh ngạc của nhóm Santos.

Vệ Lai cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm, đảo mình lặn xuống.

Ngay khi cả người vừa ngập nước, thân thể cuộn tròn, tiện thể cởi quần soóc của mình, thuận dòng lặn sâu, vừa chạm đến mắt cá chân cô thì xỏ quần vào, sẵn đà nổi lên cũng kéo theo, xoắn chặt lưng quần rồi vặn ngược nhét vô trong, phòng ngừa tuột mất.

Sau đó ào một tiếng trời lên, nước chảy ròng rọc từ chân mày xuống, thấy mấy người trên thuyền ủa đến vươn tay kéo họ. Vệ Lai ôm Sâm Kim, nghiêng răng trèo tẻo bên tai cô: “Tại em mà anh đây phải lột sạch còn mỗi cái quần lót, em ráng mà nhớ kỹ ân tình này.”

Anh dồn sức nâng cô lên cao, người trên thuyền đỡ lấy.

Lại có người tới kéo anh, Vệ Lai khoát khoát tay, vịn mạn thuyền nghỉ tạm, tiếp đó hai tay gồng sức bật hẳn lên thuyền.

Khoảnh khắc rời khỏi nước, anh hi vọng ngư dân trên thuyền vĩnh viễn quên đi cảnh này: Một vệ sĩ chủ lực, chỉ mặc độc cái quần lót, đằng sau quần lót còn dắt súng...

Người và dê làng Boko, đúng là người và dê mà anh không đời nào muốn gặp lại nữa.

Anh kiệt sức ngồi vật xuống sàn, nghỉ một chút, với tay ra sau rút súng.

Santos đang vội nói với anh: “Hải tặc đẩy các anh xuống biển à? Làng chúng tôi đã cử người đến làng lớn kia báo cảnh sát rồi, nhưng chẳng biết hôm nay cảnh sát có ca trực hay kh...”

Chợt thấy thân súng sáng loáng, cả người rét run, giật lùi ra sau.

Mấy ngư dân khác trên thuyền cũng không hện mà cùng đứng hình.

Vệ Lai chưa phát hiện, trong mắt dính nước biển khá khó chịu, anh liên tục nhắm vào mở ra. Đoạn cúi xuống tháo súng, dốc hết nước bên trong — Sau khi súng rơi vô nước, nếu bỏ bừa đấy để rỉ sét, lúc bắn lại sẽ dễ bị nổ nòng, bởi vậy phải lau chùi cho sạch.

Anh gỡ ổ đạn vầy vẩy, khi vô tình ngược mắt lên, mấy người kia đồng loạt giật lùi, có cậu chàng tính nhặt xiên cá bên cạnh, thấy Vệ Lai nhìn mình, lập tức rút tay.

Vệ Lai cười ha ha, nói: “Đừng lo... Không liên quan tới các anh, các anh cứ kéo cá trước đi, xong thì xin giúp tôi một việc...”

Anh lắp ổ đạn vào đánh tách, xoay thử xem đã khớp chưa, tiếp đó cười lạnh nhìn ra mặt biển xa xa: “Chờ tôi chạy vài vòng quanh khu này... Lỡ đâu có ai rơi xuống nước, chúng ta còn cứu được, nhỉ.”

***

Sau khi thuyền cá lượn vài vòng trên mặt biển bao la, trời bắt đầu tối dần, Santos cẩn thận bật đèn bão. Cá sống mắc lưới được trút ra chõng chất giữa khoang, quấy bột tanh tách, mắt tròn tròn, mang phập phồng — Không một ngư dân nào dám tới xử lý, họ ngồi bó gối, bất an nhìn lẫn nhau.

Tìm hai người trên biển, chắc chẳng khác mò kim đáy biển là bao.

Vệ Lai thấy không có hi vọng lắm: “Được rồi, quay về thôi.”

Santos nhanh nhẹn chuyển hướng, tiếng mô-tơ vang lên, đuôi thuyền bắt đầu đảo nước, đầu thuyền sáng ánh cam nhàn nhạt.

Chạy qua một đoạn, quay đầu nhìn, bóng đêm loang loáng trông như chiếc miệng truy đuổi sát sao, mau chóng nuốt trọn vệt sóng trắng xóa nổi sau đuôi thuyền.

Sâm Kim nhích lại gần anh, nhỏ giọng hỏi: “Hai tên kia... sẽ chết à?”

Vệ Lai nói: “Tôi nghiêng về giả thiết là không sao.”

Kể có thể lập kế hoạch giết người chặt chẽ, còn tính được cả chiêu dự phòng làm nổ ca-nô này, thì không thể không có phương án thoát thân và tiếp ứng chu toàn — Bất kể là dùng cách gì, xác suất để hai tên đó bình an thoát hiểm còn lớn hơn bọn anh rất nhiều.

Sâm Kim không nói thêm gì nữa.

Cảm giác như vừa vượt qua chặng đường biển ngọt ngào dài đằng đẵng, cuối cùng đã đến lúc cập bờ. Nói thật Vệ Lai còn chẳng nhận ra đây là một ngôi làng — Làng Boko không có thói quen bật đèn, từ trên biển nhìn lại, chỉ thấy một mảng tối mịt mù, nào có khác gì những vùng hoang vu.

Vệ Lai đưa Sầm Kim trở lại nhà tranh.

Xe van đỗ trước cửa. Trải qua một ngày tàn khốc, đến cả chiếc xe cà tàng này cũng hóa thành căn phòng ấm áp, tất cả vẫn nguyên vẹn. Sầm Kim tính vào nhà, Vệ Lai giữ cô lại, ý bảo chỉ dừng chốc lát: “Không ở đây nữa, lên xe đi.”

Xe chạy khỏi Boko, anh nhờ Sầm Kim đưa túi hành lý cho mình, lục quần áo ra, vừa lái xe vừa mặc vào, vô tình liếc nhìn Sầm Kim trong kính chiếu hậu: “Em không thay đồ à?”

“Mất sạch rồi.”

Cô vốn mang rất ít hành lý, hơn nữa, những thứ hành lý quan trọng, bao gồm cả điện thoại vệ tinh, đều đã bùng cháy theo chiếc ca-nô nọ. Vệ Lai mắng thầm, lôi sơ mi của mình trong túi ra thấy cho cô: “Ráng mặc tạm đi.”

Chỗ ngồi phía sau truyền lại tiếng loạt soạt, Vệ Lai bẻ kính chiếu hậu qua không nhìn nữa: “Tôi biết phương hướng đại khái thôi, đêm nay chắc sẽ đến được ngôi làng lớn Santos hay nhắc tới kia — Bên đây có điện thoại, tôi phải mau chóng liên lạc với phía Nai, bằng không tất cả sẽ đứt đoạn ở đây.”

Sầm Kim ậm ừ đáp: “Tốt.”

Đúng lúc bẻ kính chiếu hậu trở lại, anh thấy cô đang cúi đầu cài nút, vạt áo sơ mi phủ chéo lên đùi — Sơ mi của anh, cô có thể mặc thành váy đầm rồi.

Vệ Lai đạp chân ga, nhờ cô hỗ trợ quan sát ngoài xe — Chẳng biết ngôi làng được gọi là “lớn” ấy lớn đến mức nào, ngộ nhờ chỉ loanh quanh phạm vi chừng vài chục hộ thì khả năng bỏ sót sẽ rất cao.

May mắn là không xảy ra — Trong làng có điện thoại, đồng thời còn kéo được điện. Ước chừng sau khi chạy hơn nửa tiếng, Sầm Kim bắt gặp ánh đèn cách đó không xa, kịp thời nhắc anh.

Vệ Lai quay đầu xe lại, chậm chậm chạy vào làng.

Khu này có nhiều hơi thở của xã hội văn minh hơn làng Boko một tẹo: Tuy vẫn còn nhà tranh xiêu vẹo và ít dè dặt, thi thoảng có thể thấy được vài căn nhà xây bằng gạch bùn. Trên mặt đất bùn rộng lớn, tại nơi sáng sủa nhất là chiếc container cũ kỹ được sửa làm nhà ở, dưới mái hiên có treo bóng đèn. Quanh thân container đã khoét mấy cánh cửa, trên cửa đóng bằng hiệu màu trắng chữ đen, là cơ quan hành chính của làng.

Một cánh cửa ở giữa mở toang, bên trong láo nháo, xôn xao, chẳng ngờ lại có khá nhiều người đang xếp thành hàng dài. Vệ Lai dừng xe, rảo bước đi vào, tất cả đều kinh ngạc nhìn anh.

Sầm Kim cũng tới gần, đứng chờ ngoài cửa.

Hàng người bắt đầu từ một chiếc bàn kê trong góc phòng rồi kéo dài ra. Một anh chàng da đen mặc sơmi trắng đang nói gì đó với người đứng đầu hàng, vừa nhác thấy anh thì hơi sững sốt.

Vệ Lai trầm giọng hỏi: “Điện thoại ở đâu?”

Người kia buột miệng đáp: “Phòng bên cạnh.”

Vệ Lai không quan tâm anh ta nữa, xoay người đi qua phòng bên. Bấy giờ người kia mới sực tỉnh, vừa lớn tiếng gọi vừa đuổi tới: “Hey! Hey, tôi là cảnh sát!”

Vệ Lai mở bung cửa phòng, kéo dây bật đèn, rồi trở ra đẩy nhẹ Sầm Kim về phía tay cảnh sát kia: “Nói với anh ta, chúng ta là du khách quốc tế bị hải tặc đánh cướp — Em cứ tùy ý sáng tạo nội dung, đừng quấy rầy tôi gọi điện thoại là được.”

Anh khép cửa phòng, chặn mọi âm thanh huyền ảo âm ỉ ngoài cửa.

Không có ai theo vào, loại tình huống này, anh biết Sầm Kim kiểm soát được.

Vệ Lai thở hắt ra, đi đến trước bàn cầm ống nghe lên. Bấm số điện thoại, chờ dài cả cổ, thậm chí còn phải qua một lần chuyển đường dây thủ công. Rốt cuộc đầu kia đã có người nhận.

“Alô?”

Giọng của Nai, không khí Helsinki xa cách đã lâu phả thẳng vào mặt, tựa hồ còn phảng phất một ít buốt giá chưa tan của mùa này.

Vệ Lai nói: “Tôi đây.”

33. Chương 33: “Vệ Lai, Anh Vứt Hết Mặt Mũi Đi Đâu Rồi?”

Biên dịch: 1309

Nghe được giọng Nai, đột nhiên Vệ Lai phát cáu.

Rất nhiều người nói anh tốt tính, Erin mới đầu cũng mê tí nụ cười và tính tình của anh — Khi còn bé, cô ấy từng chịu đòn roi bạo lực gia đình từ tay bố dượng, về sau lại thêm mấy lần quen phải bạn trai khốn nạn, cho nên cảm thấy phẩm chất quyền rũ nhất của đàn ông chính là không nóng giận.

Thật ra Erin chưa hiểu rõ, không phải anh không biết giận.

Đã là người thì đều có lúc tức điên. Chẳng qua là loại chuyện nổi nóng này, với bản thân thì hại gan, với bên ngoài thì kết thù, lúc sơ sẩy còn vạ lây cả người vô tội. Bởi vậy anh có khuynh hướng tìm cách thức trút giận ổn thỏa nhất.

Anh, Nai và Cây Cacao, thiết lập một ống xả giận nội bộ vô hạn tuần hoàn vừa đủ hiệu quả.

Vì đã thừa hiểu nhau, tính khí hợp nhau, đều tự biết mình là thể loại gì.

Lâu lâu anh sẽ nhận điện thoại nghe Nai mắng té tát, từ Eve không làm việc nhà cho đến bị tay dấm dớ nào đấy hót mất hợp đồng, thôi thì vô thiên lủng các kiểu từ ngữ mới lạ. Anh cũng chỉ thuận miệng “Ừ”, “À”, thỉnh thoảng nghiêng đầu ngoáy tai, làm như có thể trút sạch mấy lời ô nhiễm đó ra ngoài.

Thời điểm anh chẳng kiểm soát được cảm xúc phải học hết tức tối trong lòng ra, Cây Cacao cũng rất thông cảm, đôi lúc còn đâm ngang một câu: “Vệ, anh nói xem, cô nàng người mẫu ngực bự trên Playboy số này phải hàng khủng lắm không?”

...

Cả ngày nay tích tụ bao nhiêu lửa giận, hết bị chia sủng đến ca-nô nổ tung, rồi còn rơi xuống biển ngâm nước phơi nắng... Đúng ngay khi điện thoại vừa thông, hết thấy đều bùng cháy. Dù biết đấy chưa chắc là do Cá Mập Hồ giả trò, nhưng vẫn cứ tiện miệng lôi vào chửi kèm.

— Có tin bố cạy rằng mày làm hàm cá mập khô luôn không?

Mới đầu Nai còn lơ đãng nghe sao đáp vậy, một mực “Phải rồi”, “Đúng đấy”, ấy thế mà vẫn chẳng bỏ sót tin tức then chốt, cố gắng thử làm dịu tâm trạng anh —

“Vệ à, cậu phải hiểu, Cá Mập Hồ không có khả năng làm vậy, trừ phi gã muốn bỏ nghề...”

“Hiện giờ các cậu ở đâu rồi? Cậu báo vị trí đại khái cho tôi đi.

“Tôi liên lạc với phía Saudi, cậu cứ chờ đấy, chốc nữa tôi gọi lại ngay...”

Cúp điện thoại, Vệ Lai dần dần bình tĩnh hơn. Nhìn thử thời gian, xả một trận sấm vang chớp giạt chỉ mất chưa tới 5 phút.

Anh bật cười.

Tự nhiên hơi nhớ Sầm Kim, bèn đẩy cửa ra ngoài tìm cô. Cô đang tựa vào cửa phòng làm việc có hàng người rồng rắn nối đuôi nhau, chẳng biết gặp chuyện gì xôm lửa mà cứ cười mãi.

Chiếc sơmi cao bồi nam kia hợp với cô trên cả mong đợi, ống tay xắn cao, vạt áo phủ đến đùi, cặp chân dài tùy ý bất chéo, bàn chân xỏ đôi tông đen kiểu dáng đơn giản nhất, mũi chân khê chạm đất. Chiếc dép đen lác lư giữa ngón chân trắng muốt, như thể tùy lúc sẽ rơi ngay xuống.

Vệ Lai ngắm cô thật lâu.

Có đôi khi anh nghĩ mình thật kỳ lạ, vì sao cứ thấy cô giống một cô bé —— Dù rằng cô còn rất trẻ, nhưng rõ ràng là đã qua cái tuổi thiếu nữ ngây thơ từ lâu.

Hiện tại đã hơi hiểu ra rồi.

Từ khi đồng hành đến nay, cô ngẫu nhiên sẽ bộc lộ một ít biểu cảm hoàn toàn đối lập, mà anh cho rằng, vĩnh viễn sẽ chẳng bao giờ xuất hiện ở Sầm Kim của buổi đầu gặp gỡ.

Cô Sầm Kim đấy, là bức họa đen trắng tương phản, sở hữu một đôi mắt tinh mịch, ẩn giấu được cả thế giới, không thể lại gần, khó lòng chạm đến.

Vệ Lai châm một điếu thuốc, mượn hơi khói thả lỏng thần kinh căng thẳng trong cả ngày dài, chờ điện thoại, tiện thể ngắm nhìn cô.

Cô đi qua.

Vệ Lai hỏi: “Xem gì vui thế?”

Sầm Kim phì cười, nói: “Anh chàng cảnh sát kia kìa.”

***

Năm nay làng này mới được lực lượng cảnh sát để mắt tới —— Chính phủ vừa khoanh vùng đưa nó vào phạm vi quản lý của cảnh sát.

Vị nhân viên công vụ đây sống trong thành phố, mỗi tuần đi làm một ngày, tới tới lui lui đã mất 4 tiếng, thông thường sẽ có mặt ở làng vào giữa trưa, xử lý công việc từ chiều đến tối, qua sáng hôm sau sẽ rời đi.

Mỗi lần anh ta tới đây, trong làng sẽ từng bừng như mở hội. Dân làng gom hết ân oán của cả tuần lại, tập trung bộc phát trong một ngày này.

—— Dê nhà anh sang gặm nhà tôi, con cô đấm con tôi, đàn ông đánh đàn bà, con cái cãi cha mẹ, mượn nôi không thêm trả, hứa tặng đồ rồi quýt mất, tính phá hỏng thứ gì đó của ai...

Ngôi làng hơn trăm hộ gia đình, hàng ngày tranh cãi ít nhất vài chục bận. Trước kia chưa có cảnh sát, tất cả đều phải tự thân vận động, muốn cầu thì cầu muốn đập thì đập. Nay có cảnh sát rồi, bỗng nhiên trở nên kiêu hãnh kiêm văn minh đến lạ —

“Nhà người dám tới trước mặt cảnh sát nhờ phân xử không? Anh ta trực mỗi cuối tuần đó.”

“Đi thì đi.”

Thế là vào ngày này trong tuần, trước cửa phòng làm việc luôn có cả hàng dài chờ giải quyết, những mong cảnh sát sẽ đứng ra thực thi công lý. Mà thật ra cũng chẳng phải để đòi bồi thường gì, họ chỉ muốn nghe một câu phán xử từ miệng cảnh sát: “Anh đúng, anh sai.”

Chỉ một câu này, tinh thần sáng khoái.

“Hai chúng ta ‘gặp nạn’ là vụ án lớn nhất anh ta tiếp nhận ở đây. Tôi đoán chắc anh ta cũng không rành loại thủ tục đối ngoại này, thấy đâu rất hồi hộp, bảo ngày mai phải trở về báo cáo cấp trên ngay, còn nói sẽ thay mặt chính phủ thu xếp ổn thỏa cho bạn bè quốc tế.

“Đêm nay chúng ta có thể nghỉ lại đây, anh ta nhường phòng ở tạm cho chúng ta đây. Vại nước của công sở là do dân làng phụ trách đổ đầy, chúng ta cũng có thể dùng...”

Chợt điện thoại reo vang.

Vệ Lai dụi tắt thuốc: “Thấy vui thì cứ xem tiếp đi, tôi vào nhận điện thoại.”

***

Vừa bắt máy lên, câu đầu tiên của Nai chính là: “Thật sự không liên quan tới Cá Mập Hồ, người do gã phái tới bị hạ gục ngoài cảng rồi.”

Vốn đã dặn, không được đến bến cảng xô bồ, sau khi có định vị chính xác thì trực tiếp vào làng chào đón

người —— Song hai tên hải tặc kia từ khi còn ở trên thuyền đã nhịn quá lâu, tính nhân dịp này ra cảng xả lảng chút chút, tự cho là đã ăn mặc giống ngư dân rồi thì chẳng đến mức thu hút hoài nghi. Nào ngờ vẫn bị kẻ khác chú ý, quật ngã, rồi chĩa luôn ca-nô —— Đối với hải tặc, ca-nô là một khoản tài sản không nhỏ, hai tên ấy mất hồn mất vía, câu giờ mãi mới nơm nớp báo tin về cho Cá Mập Hổ. Nghe đâu đến nay vẫn đang ở ngoài cảng, không dám chạy trốn, cũng chẳng dám quay lại.

“Ban nãy liên hệ Cá Mập Hổ, tôi báo vị trí hiện tại của các cậu luôn rồi —— Chiếc ca-nô thứ hai của Cá Mập Hổ đã hạ thủy ngay trong đêm, lần này phái ra 4 người.”

“Ngay trong đêm?”

Nai vội giải thích: “Không phải, chưa cần đi gấp, các cậu cứ nghỉ ngơi cho khỏe, khi nào thấy thích hợp thì lên đường —— Mấy tên kia là Cá Mập Hổ muốn đưa tới bảo vệ cô Sầm, nói nhất quyết không thể để loại chuyện này phát sinh nữa.”

Tự nhiên Vệ Lai hơi vui mừng: Xem đi, Cá Mập Hổ vẫn rất quý trọng Sầm Kim, “ơn cứu mạng” đâu phải chỉ là lời suông.

“Người lần này tin được chứ? Bên trong có nội ứng không?”

“Khả năng rất thấp, hải tặc Somalia cực kỳ bài ngoại. Thường thì trên một con thuyền chỉ có đồng hương hoặc người đã biết rõ gốc tích, người ngoài muốn trà trộn vào cũng khó tìm được cách.”

Vệ Lai trầm mặc một lúc, sau mới nhỏ giọng: “Nai này, thực sự có kẻ muốn giết cô ấy.”

Nai cảm thấy lời này của anh thật kỳ quái: “Đương nhiên rồi, không thể thì làm gì còn việc cho cậu? Phía Saudi đặt thẳng vé máy bay đưa cô ấy đến Mogadishu, thuê ngay mấy tay lính đánh thuê giá rẻ ở đấy bảo vệ luôn cho lành, ai cần cậu nữa? Chẳng phải chính cậu đã bảo, càng nguy hiểm sẽ càng chứng tỏ giá trị của cậu à? Nếu cả quãng đường bình yên vô sự, chưa biết chừng khách hàng còn âm thầm bất mãn, cho rằng thuê vệ sĩ là vẽ thêm chuyện đấy.”

Nói đoạn, Nai cũng tò mò: “Đối phương ra chiêu như nào, có nhận biết không? Phải mấy kẻ bị cô Sầm động chạm đến không? Mafia gì ấy?”

“Không đâu.”

“Lý do?”

“Trình quá còi.”

Nếu đúng là sát thủ do tổ chức nào đó thuê, ít nhất phải dùng thành thạo súng và có võ nghệ cao. Hai tên

hôm nay cứ như mèo quào, gần như chỉ trong chớp mắt đã bị anh khống chế.

Anh thấy thật nhức đầu.

Căn bản là chẳng giải thích thông suốt nổi. Đột nhập được vào phòng khách sạn của người Saudi để đánh cắp lộ trình dự kiến, quật ngã được hải tặc, khoảng cách giữa các khu vực còn rộng đến thế, đầu thế chỉ một hai người mà làm nổi, chỉ ít cũng phải là cả tổ chức.

Nhưng một tổ chức hành động kín kẽ, chuyên nghiệp, có gì lại phái ra hai tên gà mờ?

Nai đề nghị: “Cậu thử nhớ lại đi, có chỗ nào khả nghi không? Để tôi điều tra thêm xem sao.”

Khả nghi à...

Vệ Lai chau mày thật chặt.

Thời điểm đối phó tên AK kia, đã từng kéo áo hắn lên, rút súng sau lưng hắn, lúc ấy...

“Trên lưng của một trong hai tên có xăm, hình tròn, ở giữa giống như là...”

Không nhớ nổi, tốc độ khi đấy quá nhanh, chỉ nhìn thoáng qua.

Nai nhận thấy dù có nhớ được cũng vô ích: “Mấy thứ riêng tư như hình xăm này, cậu bảo tôi tìm làm sao? Đầu thế vén áo vén quần kiểm tra từng người... Vệ à, cậu nghỉ ngơi đi, cả ngày nay đã quá tẻ rồi, không còn cô nữa chứ?”

Vệ Lai chưa cúp máy, anh do dự hồi lâu, hỏi nhỏ: “Cô ấy phải thế nào?”

“Cái gì mà cô ấy thế nào?”

“Hợp đồng giữa tôi và cô ấy kéo dài đến khi đàm phán kết thúc, giờ đã biết có kẻ muốn giết cô ấy... Sau đó cô ấy phải làm sao?”

“Cậu quan tâm lắm vậy, cô ấy đã cứu mạng Cá Mập Hồ, gã sẽ sắp xếp người đưa cô ấy đi.”

Vệ Lai nói: “Cá Mập Hồ cũng chỉ hoành hành được trên biển, rời khỏi Somalia, gã chẳng là gì cả.”

Nai tỉnh táo lại: “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Trên thuyền có lẽ tạm thời an toàn, nhưng khi đàm phán kết thúc, vừa xuống thuyền, có khả năng cô ấy sẽ gặp nguy hiểm tính mạng. Tôi cứ bỏ mặc à?”

Nai chặc lưỡi: “Hiếm có ghê, cậu cũng nói được mấy lời này đây. ‘Vệ sĩ và khách hàng, chỉ là giao tình trên một tờ hợp đồng, hợp đồng kết thúc vào 12 giờ, tôi sẽ không đợi đến 12 giờ 5 phút’ —— Ai từng tuyên bố đấy nhỉ?”

Vệ Lai lặng thinh.

“Quãng đường này tôi chẳng cần biết các cậu đã thành lập giao tình gì chưa. Tôi chỉ biết, hợp đồng đến lúc đấy là kết thúc, về sau người ta không thuê cậu nữa. Nếu cậu lo lắng, cứ bảo cô ấy lập hợp đồng khác, bằng không thì cậu có lý do gì tiếp tục đi theo?”

Vệ Lai bỗng nhiên nóng đầu: “Tôi bảo cô ấy thuê tiếp là xong, lằng nhằng dài dòng.”

Anh ngắt máy.

Thật bực mình, quay đầu lại, hơi ngoài ý muốn, cô đang tựa vào cửa.

Vệ Lai cười: “Nghe lén điện thoại à?”

“Cửa khép hờ, anh chưa nói cấm nghe, vừa lúc tôi tới đây —— Sao gọi là nghe lén được?”

Vệ Lai thuận thế ngồi lên bàn: “Nghe hết luôn?”

Sầm Kim đi qua: “Nghe hết.”

Nghe rồi cũng tốt, anh khỏi phải lặp lại.

Anh nói: “Nửa chặng sau em thuê tôi tiếp đi.”

Sầm Kim bật cười, qua giây lát, cô nhìn vào mắt anh, chậm rãi lắc đầu.

Vệ Lai giữ nguyên vẻ mặt: “Vì sao?”

Sầm Kim nghĩ ngợi, đáp: “Không có tiền.”

Còn nói dối trắng trợn đấy.

“Sầm Kim, thứ nhất, tôi biết người Saudi trả cho em 500 ngàn; thứ hai, tính mạng là đất, tiền tài là cây, phải có đất thì cây mới mọc lên được. Đã biết sẽ mất mạng thì ôm rịt đồng tiền kia để làm gì?”

Sầm Kim trả lời: “Tôi nói thật.”

Cô rất thờ ơ ngồi xuống ghế dựa trước bàn, ngửa đầu nhìn anh: “Cháy túi rồi. Tôi tiêu tiền cực nhanh, nợ cũng cực nhiều, cầm được 500 ngàn hôm trước hôm sau đã xài hết sạch.”

Vệ Lai chăm chú nhìn vào mắt cô: “Đều vì thế?”

Sầm Kim nói: “Đúng... Thực sự chẳng còn một xu.”

Vệ Lai cười lạnh, đứng phắt dậy ra ngoài. Động tác rất mạnh, chiếc bàn bên dưới cũng bị xô lệch qua, chân bàn cà lên mặt đất nghe thật khó chịu.

Sầm Kim bất động.

Lúc lâu sau, anh lại trở lại, sập cửa đánh rầm, sải bước tới gần ném mấy thứ đang cầm lên bàn.

Là cuốn sổ nhỏ kia, còn thêm một cây bút.

Vệ Lai nói: “Không có tiền cũng được. Tôi để em ký sổ, viết giấy nợ cho tôi, xem như ứng tiền trước.”

Anh nhét bút và sổ vào tay cô.

Sầm Kim cắn môi, hơi bất đắc dĩ: “Sáng nay anh cũng thấy rồi đấy, không phải chuyện đùa đâu, thật sự rất nguy hiểm...”

Vệ Lai ngắt lời cô: “Tôi còn cần em dạy thế nào là nguy hiểm à? Tôi làm nghề này, vốn đã là nhảy từ nguy hiểm này qua nguy hiểm khác. Tranh thủ viết mau đi, tôi chẳng có hứng thú bảo vệ không công đâu, đừng làm mất thời gian kiếm tiền của tôi.”

Sầm Kim gỡ cuốn sổ kia ra, ở trang thứ nhất ghi:

—— *Nhật ký quan sát đời sống bọ rùa.*

Vệ Lai nói: “Lật qua, viết vào trang thứ hai ấy.”

Sầm Kim chợt phát cáu, đập bút lên bàn: “Không muốn viết, tôi không muốn nợ tiền ai hết! Tôi cũng không cần thuê vệ sĩ!”

Cô đứng bật dậy, vừa nhắc người một nửa, Vệ Lai đã ấn xuống vai cô, ép cô ngồi trở lại.

Thế mà anh còn cười, hỏi: “Em có tư cách nói lời này sao?”

“Lúc trên biển, là tự em không cần mạng nữa, quên rồi à? Tôi tiện tay nhặt em về giải buồn thôi, tôi muốn em viết thế nào, số tiền bao nhiêu, đều do tôi quyết định.”

Sầm Kim cắn răng, sau một hồi thì kéo ghế, lật soạn qua trang thứ hai: “Viết cái gì?”

“Viết em nợ tiền tôi, ngày để hôm nay, tổng số tiền... Thù lao một chuyến của tôi bao nhiêu, nửa chẳng sau sẽ thu bấy nhiêu, ghi cho rõ nhé, là em chủ động mượn tôi.”

Sầm Kim nén giận, cúi đầu hí hoáy, chẳng thèm nhìn anh.

Vệ Lai buồn cười, thấy cô cứ như học sinh tiểu học bị phạt làm bài tập.

Anh cúi đầu nhìn, cố ý soi mói.

“Biết viết giấy nợ không? Mẫu đơn thế nào, tiêu đề chính giữa đâu? Sao chữ xấu vậy, khoe đã học tiếng Trung mà chẳng thấy ngại à? Còn nữa, chữ ‘Kim’ này, em đừng bút ngay nét cuối lâu vậy, thành ra chữ ‘Lệnh’ luôn rồi, em có biết chữ không đấy?”

Sầm Kim tức quá hất sổ qua, ngẩng đầu mắng anh: “Định mệnh anh có thể...”

Vệ Lai lập tức ôm eo cô, nhắc bổng cô lên, cúi xuống hôn.

Tôi biết em muốn nói: Định mệnh anh có thể cảm mềm không.

Có thể chứ.

34. Chương 34

Biên dịch: 1309

Bản thân Vệ Lai cũng thấy lạ là nụ hôn này kéo dài lâu đến vậy.

Dù sao với tư cách là đàn ông, trong chuyện tình cảm nam nữ, hôn không được xếp vào hạng mục lấy “càng lâu càng mạnh” làm điều đáng tự hào.

Dùng lời của Nai, khí phách ngút trời của đàn ông, hoặc phải rực sáng nơi mặt trận chuyên nghiệp, hoặc nên tung hoành trên giường ấm nồng nài.

Nhiều năm về trước, Nai chưa kết hôn, Cây Cacao còn trong đợt huấn luyện tại châu Âu, cả bọn vẫn đang ở vào cái tuổi trẻ trâu cuồng loạn, luôn thích bày ra đủ kiểu vui chơi. Một tiết mục hơi thanh nhã, có văn hóa tí là ăn bắp rang, uống coca, xem phim tình cảm “hành động” thâu đêm.

Xem đến chán ngấy, thế là đổi thành phim tình cảm tươi sáng.

Tiến triển trong phim chậm đến mức văng đầu hoa mắt, chờ tận 60 phút mới tới một cái hôn. Cây Cacao sốt ruột muốn tuột cả quần, gào vào mặt nam chính trong phim: “Có làm được không hả? Không được để bố thay vô đi!”

Vệ Lai mắng: “Thô bỉ!”

Nai: “Vệ này, rốt cuộc sao lại phải ráng hôn lâu thế nhỉ?”

Vệ Lai: “Chắc đạo diễn yêu cầu đấy, có cát-sê mà.”

Đợi tới phút thứ 120, bi kịch.

Cây Cacao: “Ủa, đến cả giường còn chưa lên được, nam chính lại chết vì nữ chính, bất hợp lý quá nhỉ?”

Vệ Lai: “Cậu thì hiểu vẹo gì, đấy gọi là nghĩa khí!”

Ngay như anh cũng cảm thấy, quan hệ nam nữ rất giống một bộ phim. Kết quả cuối cùng mới là quan trọng, quá trình phía trước chỉ là cảnh nền thoáng qua, mà ánh sáng hóa trang đạo cụ gì đấy có cầu thủ sơ sài cũng chẳng vấn đề.

Hôn mang ý nghĩa gì, anh từng hôn phụ nữ, cũng hôn cả đàn ông — Thời điểm huấn luyện, buổi tối sẽ tổ chức trò chơi khuấy động không khí, trong phạm vi chục dặm toàn là đàn ông. Họ đều phải cẩn thận hạ quyết tâm hôn đại cho rồi, hôn xong thì quay qua mắng nhau, có mắng không biết cạo râu à, có mắng đồ mồm thối, cũng có mắng bố khỉ đã nói trước là miệng chạm miệng thế mà cái đồ biến thái nhà mày còn thè lưỡi ra.

Ấy vậy mà anh ở giờ khắc này, bỗng chốc sa vào cơn mê loạn.

Mọi giác quan bén nhạy nhất toàn thân đều mở bung ra, có thể cảm nhận, phát giác, lưu tâm đến hết thấy xung quanh.

— Cơ thể cô đang dần chìm sâu vào vòng tay anh, chậm chậm hóa thành mềm mại.

— Cánh môi được chót lưỡi gầy nhẹ, cô chợt ngửa đầu lên, hàng mi ánh nước, hơi thở dồn dập.

— Rồi khe khẽ cắn lấy bờ môi cô, đôi bàn tay chống trên ngực anh bỗng siết chặt, đầu ngón tay run rẩy nhẹ nhẹ...

Hóa ra một nụ hôn cũng hàm chứa ý tứ, có thể phát huy thật nhiều điều.

Có lẽ Sầm Kim đã nói đúng, anh thật sự nghiêm túc.

Nghiêm túc yêu thích sẽ ý nghĩa hơn đơn thuần phát sinh quan hệ.

Phát sinh quan hệ là lửa lớn tràn lan, là ngọn lửa tàn phá hết thấy, là một trận lạch đất nghiêng trời, là một lần chết đi sống lại.

Nghiêm túc yêu thích là nhìn ngắm chồi non nảy mầm, là đủ kiên nhẫn đợi chờ sắc lục khi đậm khi nhạt ấy phủ khắp núi sâu sông dài. Những việc thế này đạo trước anh chẳng màng tới, nay lại không biết một tí mẩn chăm chút từng khâu nhỏ nhặt.

Bỗng viên cảnh sát kia gõ cửa: “Hello, có ai ở đây không?”

Vệ Lai buông Sầm Kim ra.

Cô ngồi ngả lên ghế, trước ngực liên tục phập phồng, nơi cổ áo buông lơ lửng thoáng một khoảng trắng hồng. Mất thật lâu sau, mới cúi đầu đưa tay lên quệt nhẹ trên miệng.

Vệ Lai hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tôi xong việc rồi. Các anh là người ngoại quốc, lòng chúng tôi sẽ tiếp nhận khai báo của các anh, cần anh điền vào mẫu đơn và ký tên.”

Xong việc? Đã xử lý hết cả hàng dài chờ giải quyết tranh chấp? Hèn gì bên ngoài thấy yên tĩnh hẳn.

Vệ Lai đi ra mở cửa.

Anh cảnh sát kia cầm cặp hồ sơ, rất lịch sự đưa bản kê khai qua — Đây là tờ giấy anh ta vừa dùng thước chăm chú căn lề.

Vệ Lai lướt sơ qua, nhìn chung mấy mục cần điền đều khá phổ biến: Tên họ, quốc tịch, mục đích du lịch, phương thức liên lạc — Thực tế là vị cảnh sát này hoàn toàn chẳng có tí kinh nghiệm tiếp đón du khách nước ngoài nào, nhưng vẫn rất cố gắng làm tròn bổn phận, nhằm thể hiện mọi chuyện đều có sẵn trong điều lệ.

Toàn thân Vệ Lai khô nóng, hỏi anh ta: “Có nước rửa mặt không nhỉ?”

Cảnh sát chỉ mấy chiếc vại bên góc container: “Dùng thoải mái.”

Vệ Lai rảo bước qua đó, nhấc nắp cối trên vại lên, bên trong có chiếc gáo nhựa gầy cán. Anh múc một gáo, đổ thẳng từ đỉnh đầu xuống.

Thư thái hơn chút rồi.

Cảnh sát nhìn anh lom lom, Vệ Lai giải thích: “Tôi biết nước của các anh rất quý... Nhưng tôi từ Bắc Âu đến, ở đó trời lạnh, nơi này quá nóng chịu không nổi.”

Cảnh sát giật mình, khuôn mặt đỏ ửng tỏ vẻ rất lấy làm tiếc, cứ như khí hậu địa lý trong nước cũng là chức trách của anh ta: “Chỗ chúng tôi đứng là rất nóng... Không sao đâu, anh cứ dùng đi.”

...

Vệ Lai hàn huyên với cảnh sát một lúc, điền qua loa vào bản kê khai, hỏi tình hình khu vực lân cận, rồi lái đến chuyện hải tặc. Cảnh sát nói: “Chúng tôi ở đây có rất ít hải tặc, hải tặc cũng không dám đến làng lớn đâu, anh cứ yên tâm. Ngoài Hồng Hải nổi danh nhất là hải tặc Somalia, nhưng bọn chúng còn cách xa lắm...”

Thật tự tin, chưa biết chừng đêm nay sẽ xuất hiện cả 4 tên luôn đấy, anh tin không?

Vệ Lai vẫy vẫy cánh tay trái, thỉnh thoảng nắm lại buông ra để thả lỏng cơ, từ gan bàn tay đến lòng khuỷu tay, liên tục tê dại ngứa ngáy. Khóe mắt liếc trộm thấy Sầm Kim đi ra, cô chẳng nói chẳng rằng, múc nước về phòng tẩy rửa. Sau một lúc lại trở ra, treo quần áo đã giặt tạm bằng nước sạch lên dây phơi.

Vệ Lai cứ nhìn mãi vào bộ quần áo mắc trên dây: Cô giặt cả đồ của anh.

Cảnh sát nói câu gì đấy, anh không nghe rõ: “Hả?”

“Tôi nói căn phòng kia kìa,” cảnh sát chỉ vào một phòng ở đầu cuối container, “Là chỗ nghỉ của tôi, bên trong có một giường thôi, chỉ đủ cho mình anh nằm. Tôi hỏi cô Sầm rồi, các anh không phải vợ chồng, chắc là muốn ngủ riêng. Tôi đã mượn cho cô ấy một chiếc chiếu cọ.”

Thế này hình như hơi... ngược đời?

Vệ Lai xác nhận lại: “Tôi ngủ giường?”

“Đúng rồi, cô Sầm có thể ngủ ở phòng điện thoại, cứ trải chiếu trên đất là được. Tôi ở phòng làm việc đấy, cần gì thì qua gọi tôi.”

Hiểu rồi, nơi này địa vị của đàn ông cao hơn phụ nữ, đàn ông sẽ được ưu tiên tiếp đãi.

Vệ Lai tươi cười, vỗ vỗ vai cảnh sát, nói: “Vây hay quá rồi, anh đừng lo, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

***

Sầm Kim không cần chờ anh “sắp xếp”, căn bản là cô còn chẳng có loại ý thức giường-đấy-là-dành-cho-anh — Khi anh rửa mặt xong xuôi vào phòng, cô đã nằm sẵn từ đời nào rồi.

Vệ Lai tắt đèn, trải chiếu cọ ra đất, ngả lưng lên.

Thật tốt, cảm giác duỗi lưng nằm thẳng này, đích thực là dễ chịu hơn bị ngâm trong biển rất nhiều.

Trên vách container có đục ra một ô cửa nhỏ rồi hàn nối thêm hai thanh sắt. Từ ô cửa có thể nhìn thấy sợi dây phơi đồ kia, quần áo anh lơ lửng phát phơ trên đấy.

Chợt nhớ tới lời Erin.

— “Anh chẳng có dự tính gì cho tương lai ư? Thế nào thì cũng nên dành dụm ít tiền, kết hôn với cô gái mình thích, mua một căn nhà lớn rồi sống cuộc sống ổn định...”

Thế nào là cuộc sống ổn định, anh không biết.

Anh chỉ thấy vận mệnh của mình là một con thuyền nát, mãi mãi trôi dạt giữa đại dương. Sự đời hỗn tạp bấp bênh là cuồng phong quét qua, là sóng cả vùi dập, có thể chịu được thì cứ chịu, không muốn va chạm vào ai, cũng không muốn chở ai trên thuyền.

Thế nào là cuộc sống ổn định? Là quần áo mặc xong thì vứt bừa đấy, chắc chắn sẽ có người giặt sạch phơi khô gấp gọn, hoặc là khi đấy anh cũng biết nhớ nhà, bởi vì trong nhà có người đợi anh?

Phải mất thật lâu, anh mới chìm vào giấc ngủ.

Lại mộng thấy con thuyền kia, bênh bồng trên biển.

Lên boong thuyền, gặp Sầm Kim đang ngồi ghé chân cao, trước mặt bày giá vẽ. Cô không diện lễ phục mà mặc sơmi của anh, để chân trần, quay đầu nhìn anh cười.

Em lại ở đây, em đang vẽ gì?

Thoáng chốc mây mù gió nổi, sóng cuộn rít gào từ muôn phương ập đến.

Thân thuyền bỗng chênh chao, Sầm Kim ngã nhào từ trên ghế xuống, lăn thẳng qua mép thuyền.

Máu toàn thân lập tức xộc lên đầu, anh vội nhảy vọt tới, chộp lấy tay cô.

Phong ba lại đánh vào, cột nước lạnh buốt giội thẳng xuống đầu anh. Anh cố gắng mở to mắt, thấy được mái tóc cô rối tung trong gió, thân thể chao đảo giữa không trung.

Anh nói: “Đừng sợ, đến đây, nhấc tay lên, ôm lấy cổ tôi, giống lần trước chúng ta lên nóc nhà hóng mát ấy...”

Sầm Kim chẳng nhấc tay, chỉ mỉm cười nhìn anh.

Anh chợt phát hiện, cô thoa son.

Là màu rượu đỏ không quá đậm.

Thở son đấy, chẳng phải để chung với đồng hành lý đã nổ tan tành trên biển sao?

...

Vệ Lai trở mình bật dậy. Khoảnh khắc ngồi thẳng lên, phía sau lưng lạnh toát, tưởng như cơn sóng gió trong mộng kia vừa thật sự quét qua.

Anh vội đến bên giường, gọi cô: “Sầm Kim?”

Cô gặp ác mộng, giống hệt lần trên máy bay, thân thể co giật nhẹ, bàn tay vói lên theo phản xạ, bắt lấy hư không. Vệ Lai nghe được cô liên tục lẩm bẩm: “Xe đâu, tôi muốn lên xe.”

Anh nắm chặt vai cô, dùng chút sức đẩy khẽ.

Đợi qua vài giây, Sầm Kim từ từ mở mắt.

Vệ Lai nói: “Em gặp ác mộng.”

Cô lặng thinh, ánh mắt thần thờ.

“Lại mơ thấy Kallon sao?”

Vẫn không lên tiếng.

“Là cùng một giấc mộng ư?”

Rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, cô nhắm mắt, khe khẽ than: “Gặp ác mộng thật mệt mỏi, còn mệt hơn bị đuổi giết suốt đường.”

Vệ Lai cười, luồn tay ngang lưng cô, nhấc cô lên ôm vào lòng, nói: “Kể cho tôi em mơ thấy gì đi. Nếu cứ giữ kín ác mộng trong lòng, nó sẽ vĩnh viễn ăn sâu vào từng giấc mơ.”

Sầm Kim vẫn chẳng lên tiếng.

Ngoài cửa sổ là vầng trăng sáng, ánh trăng chiếu rọi lên sợi dây phơi đồ kia. Quần áo dưới ánh trăng cứng còng lung lay, trông chẳng khác gì một thứ yêu vật vụng về ngắc ngứ.

Thật lâu sau, cô thì thào: “Anh tin không, tuy động cơ tham gia viện trợ của tôi chẳng đơn thuần, nhưng sau khi đến nơi, nhìn họ sống khổ cực như vậy, tôi thật sự đã nghĩ phải làm gì đó...”

Vệ Lai cúi đầu xuống, cọ nhẹ cằm bên khóe môi cô: “Tôi tin em.”

***

“Thời điểm tôi đến Kallon, tình hình ở đó đã rất căng thẳng. Chính quyền đương thời nằm trong tay người Huka, phía người Katsi có một Mặt trận Giải phóng lưu vong bên ngoài. Song phương đã giao chiến vài lần, Liên Hiệp Quốc không thể làm ngơ, phải đứng ra hòa giải, sắp xếp một cuộc đàm phán song phương bên nước láng giềng.

“Sau khi tổng thống Huka bay đi đàm phán, trong nước trở nên rối ren hỗn loạn, phần tử cấp tiến sôi sục kêu gọi tổng thống chớ có phản bội đất nước, chúng ta không ký hiệp ước hòa bình với lũ gián, tuyệt đối không được chia sẻ quyền lực với chúng.

“Hôm ấy, vừa sáng ra đã nghe radio báo tin, nói là đàm phán đạt được tiến triển to lớn, hòa bình nằm trong tầm tay. Tổng thống sẽ về nước ngay trong ngày và ban bố phương án cụ thể.

“Lúc bấy giờ đơn vị chúng tôi đặt tại một trường tiểu học, bên trong có nhân viên công tác. Một bộ phận của lực lượng gìn giữ hòa bình cũng cùng trú đóng để bảo vệ an toàn cho chúng tôi. Tối hôm đó, trước khi đi ngủ, đột nhiên nghe một tiếng nổ vang rền, chạy ra cửa sổ xem thử thì thấy một quả cầu lửa cực lớn ở đằng xa, chói sáng đỏ rực cả vùng trời.

“Tất cả mọi người tụ tập lại trên sân trường, điện thoại không thông, TV không nhận tín hiệu, ngay tiếp theo còn mất điện — Chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì. Sĩ quan gìn giữ hòa bình bảo chúng tôi cứ yên tâm, đoán có lẽ là nổ kho vũ khí.”

Cô hơi thất thần, ngừng một lúc lâu.

“Đến nửa đêm thì tin tức chính xác truyền lại, chuyên cơ đưa tổng thống Huka về nước, trước khi đáp xuống đã trúng tên lửa, không một nhân viên chính phủ nào trên đó sống sót.

“Lúc ấy tôi chỉ có cảm giác khiếp sợ, nhưng các sĩ quan gìn giữ hòa bình lập tức biến sắc. Họ thức trắng đêm, toàn bộ thành viên cùng canh gác. Bầu không khí rất khẩn trương, tôi nghe họ thì thầm lặp đi lặp lại: ‘Đã xảy ra chuyện rồi.’”

Thân mình cô hơi co rúm.

“Đến rạng sáng, gần như tất cả các đài phát thanh đều đồng loạt bật lên, cả thành phố vang dội tiếng kêu gào phẫn nộ của người Huka, họ nói: ‘Bọn Katsi đã sát hại tổng thống của chúng ta! Chúng ta tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ thêm nữa!’”

Vệ Lai nhẹ giọng hỏi cô: “Là người Katsi làm sao?”

Cô lắc đầu: “Không biết, mãi cho tới nay vẫn không biết được.”

Đến tận bây giờ, vẫn chưa thể tìm ra hung phạm, song phương vẫn đang chỉ trích lẫn nhau: Bên Huka nói người Katsi mượn danh đàm phán để tấn công, bên Katsi nói phần tử cấp tiến Huka cố ý ám sát tổng thống hồng gây mâu thuẫn.

Tiếp theo đó, sự việc đã phát sinh.

Sau bữa sáng, tổ chức quốc tế và lực lượng gìn giữ hòa bình đóng tại trường bắt đầu thu nhận dòng người chạy nạn đầu tiên. Những người đẩy dắt díu tha lúi nhủi nhau, mang theo ít hành lý gom góp vội, mặt mũi nhuốm vết kinh hoàng.

Một người gào khóc: “Giết người rồi, bọn Huka giết người ngay trên phố!”

Có hai binh sĩ gìn giữ hòa bình lái xe ra ngoài đảo một vòng. Khi trở về, cửa kính đã bị đập nát, chỗ theo cả xe đầy nạn dân toàn thân đầm máu.

Xe phóng nhanh vào sân thể dục của trường, binh lính tiếp ứng cấp tốc đóng cổng.

Cơn khủng hoảng lập tức lan tràn khắp ngôi trường nhỏ. Do vừa rời khỏi cuộc chiến loạn ở Somalia, Sầm Kim là một trong số những thành viên tương đối bình tĩnh. Cô phân công người lập danh sách, trấn an dân chúng, đóng kín tất cả cổng vào trường học, nhờ sĩ quan gìn giữ hòa bình chọn ra vài binh lính gác súng tuần tra quanh khu vực nạn dân tụ tập.

Có một phụ nữ hoảng sợ, túm chặt góc áo cô không buông.

Sầm Kim ngồi xổm xuống, chỉ lên lá cờ in hình địa cầu và cảnh ôliu tung bay trên cao: “Nơi này là doanh địa của tổ chức quốc tế, bất kể bên ngoài có xảy ra điều gì, xin hãy yên tâm, các chị vào đây sẽ được an toàn tuyệt đối.”

35. Chương 35

Biên dịch: 1309

Vệ Lai thở dài.

Anh cảm thấy, có rất nhiều lời không thể nói quá chắc chắn, ví như chính anh — Giả sử anh dẫn Sầm Kim theo về, thế nào Nai cũng trêu anh suốt đời.

—— *Chẳng phải cậu đã nói, ngoài tiền ra sẽ không có bất cứ quan hệ nào khác với khách hàng à?*

Nhưng có sao đâu chứ, anh đã nghĩ kỹ biện pháp đối phó rồi, Nai mà dám nói thì anh cũng dám đánh. Nói một lần đánh một lần, xem tính của Nai thì cứ tấn 3 trận là im re ngay.

“Về sau, họ có được an toàn không? Hay bị sát hại?”

Sầm Kim cười cười: “Không chết được, có lực lượng gìn giữ hòa bình, có nhân viên công tác của tổ chức quốc tế, thực sự tuyệt đối an toàn.”

Buổi chiều, nhóm người Huka cuồng sát tựa như loài sói ngửi được mùi máu tanh, lục tục kéo đến, chia thành từng tốp diễu vòng quanh trường, trong tay lăm lăm dao rựa, gào thét, đập vỡ chai, nhưng không dám áp sát.

Chúng đứng cách một hàng lan can, uy hiếp bằng việc luyện chém dao, hoặc liên tục mài dao trên đá, những tiếng kim loại cạ trên mặt đá nghe buốt người. Chỉ cần đến gần sẽ thấy ngay vết máu loang lổ trên thân dao, từ mũi dao nhỏ xuống từng giọt đỏ thẫm.

Nạn dân tụ tập trên sân, co ro lại với nhau. Vì có người bị dao chém nên tổ nhân viên y tế luôn bận rộn băng bó cứu chữa.

Người bị thương sợ hãi lấp bắp: “Mấy kẻ tập trung lại phát dao... Mở cả thùng lớn, dao rựa rơi đầy đất, radio thông báo đám Huka đi nhận dao, nói: ‘Giết lũ gián, giết sạch bọn bao che lũ gián...’ ”

Hàng loạt người Huka lao tới đầu đường nhận dao, hô hào khẩu hiệu kích động, giơ dao thẳng lên trời. Dưới ánh nắng chói chang, vô số lưỡi dao phản chiếu thành một biển sáng trùng điệp lóa mắt.

Vệ Lai hơi biến sắc: “Vậy là đã lập mưu từ trước rồi?”

Làm sao có thể chuyên cơ vừa rơi đêm trước, chỉ qua vài giờ, phát thanh và vũ khí đều đã chuẩn bị sẵn sàng?

Sầm Kim nói: “Về sau mới biết được, chúng đã bắt đầu lên kế hoạch tàn sát từ 3 tháng trước. Trong vòng 3 tháng, không phải kế hoạch này chưa từng rò rỉ, nghe đâu có một ít cơ quan tình báo của các nước Âu Mỹ thu được tin tức, Liên Hiệp Quốc cũng biết đôi chút phong thanh, nhưng họ không coi trọng. Họ nhận định dù sao Kallon vẫn luôn trong tình trạng xung đột xáo xào, nay hỗn loạn thế thôi chứ có làm được gì, điều đó sẽ không xảy ra. Hoặc cũng có thể là, lúc ấy mọi người quan tâm tình hình Kosovo, tình hình Iraq nhiều hơn. Một quốc gia nhỏ như Kallon này, không có mỏ vàng, không có kim cương, không có dầu hỏa, không có lợi ích, nên không cần quan tâm.”

Lại đâu ngờ rằng, lần này chẳng những đã xảy ra, mà còn là đồng loạt từ trên xuống dưới, quân đội lãnh đạo, toàn dân hưởng ứng, nhấn chìm cả Kallon xuống vực sâu đầm máu.

“Chúng tôi bị vây hãm trong ngôi trường nhỏ, thông tin khi đứt khi thông, hoang mang, mịt mờ. Cho dù có liên lạc được với thượng cấp, đầu kia cũng đang chật vật khẩn trương. Bởi vì sự việc phát sinh quá đột ngột, chưa từng có tiền lệ, vẫn còn phải mở hội nghị khẩn cấp, phải thảo luận, tìm biện pháp, thế nên chỉ trả lời đúng một điều: ‘Đợi thêm chút nữa, có tin tức gì sẽ báo ngay cho các anh. Hãy ở yên đấy chờ lệnh, đừng tự ý hành động.’ ”

Bọn cô đành phải an ủi nạn dân hết lần này đến lần khác:

—— “Mọi người ở đây sẽ được an toàn tuyệt đối.”

—— “Quân đội sẽ tới ngay thôi, xin hãy yên tâm, tình hình sẽ mau chóng ổn định trở lại.”

Những nạn dân ấy không dám ngủ, chỉ ngồi giữa sân, quần kín chần, chặt bàn ghế trong trường ra làm củi nhóm lửa nấu ăn.

Hôm ấy, ánh lửa trên sân sáng thâu đêm, chiếu rõ từng khuôn mặt nhuốm đầy kinh hãi. Từ xa vọng đến là tiếng loa lẫn trong tiếng kêu gào, là cơn cuồng hoan của bảy sát nhân.

Cảnh tượng này, trọn đời khó quên.

Sầm Kim dựa vào khung cửa, nói với binh lính gìn giữ hòa bình đang nghỉ thay ca: “Cho tôi xin thuốc.”

Chính là từ lúc này, cô bắt đầu hút thuốc.

Lại qua thêm một ngày.

Sáng ngày thứ ba, từ đằng xa truyền đến tiếng xe ầm ầm, tất cả mọi người nín thở theo dõi. Có một nạn dân trèo lên cột cờ, vừa thấy ký hiệu trên thân xe đầu tiên đã kêu to: “Liên Hiệp Quốc đấy! Đoàn xe Liên Hiệp Quốc tới rồi!”

Niềm vui vỡ òa sau cơn tuyệt vọng, tựa như dòng thác hân hoan trút xuống trong buổi lễ long trọng nhất. Lập tức cả sân trường sôi trào, có người lau nước mắt, có người chạy lên, hoặc ôm chầm lấy binh lính gìn giữ hòa bình đang canh gác, hoặc kéo họ cùng khiêu vũ. Phần lớn thì đẩy xe chắn trước cổng ra, nghênh đón đoàn xe Liên Hiệp Quốc như thân nhân trở về.

Vệ Lai cúi đầu, đôi mắt Sầm Kim ngập ánh nước, rồi từ từ nhắm lại, có lẽ không muốn anh trông thấy. Anh dán sát vào mặt cô, lau đi vệt nước.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Cứu viện tới rồi, là chuyện tốt, nhỉ?”

Cô cũng tưởng đấy là chuyện tốt.

Nhưng bầu không khí hân hoan ấy, dưới ánh mắt lúng túng của sĩ quan cứu viện, chậm rãi đông cứng lại.

Sĩ quan cứu viện tuyên bố mệnh lệnh rút lui: Rút hết công dân mang quốc tịch ngoại quốc, rút hết tình nguyện viên và nhân viên công tác, rút hết lực lượng gìn giữ hòa bình.

Không thể dẫn theo một người Katsi nào. Phía Huka đã tạo ra vô số chướng ngại trên đường, sẽ lên xe kiểm tra, lời xuống bất cứ người Katsi nào muốn lên trốn đi.

Sầm Kim bối rối, hỏi: “Tại sao?”

Chẳng riêng mình cô hỏi, tất cả nhân viên công tác và binh lính gìn giữ hòa bình đã trải qua hai ngày không ngủ không nghỉ đều đang hỏi. Có binh lính tức giận ném súng, có nhân viên gào to tranh luận: “Thời điểm này đâu thể bỏ đi!”

Sầm Kim tiếp tục kể: “Rất nhiều nạn dân than khóc, vài người còn quỳ xuống ôm chân tôi, xin tôi cứu họ. Tôi cảm thấy họ thật đáng thương, quốc gia của mình không bảo vệ được mình, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào người ngoại quốc.”

Viên sĩ quan cứu viện kia quát: “Đây là mệnh lệnh! Các anh chị ra đường nhìn thử xem, người Mỹ đang rút dân họ về, người Pháp đang rút dân họ về, người phương Tây đều rút hết dân nước họ về! Ngay sáng nay, quân đội gìn giữ hòa bình của Bỉ đã rút lui đầu tiên!”

Mọi người lập tức im bật.

Thông thường, nhiệm vụ gìn giữ hòa bình sẽ do nhiều quốc gia phối hợp đảm nhiệm, nhưng tỉ lệ tham gia không đều nhau. Lực lượng gìn giữ hòa bình của Bỉ là một nhánh lớn nhất ở Kallon lúc bấy giờ, cũng có sức uy hiếp lớn nhất.

Thế mà họ lại rút lui.

Sau cơn tĩnh lặng dị thường, việc thu dọn bắt đầu tiến hành.

Những người có tư cách rời đi lần lượt nối đuôi nhau ra xe, không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt nạn dân. Bờ môi họ mấp máy rất lâu, chỉ có thể nói “Sorry”. Lên xe rồi, có người kéo rèm che, những mong làm vậy thì sẽ quên được nơi chốn sắp biến thành địa ngục này.

Vệ Lai không hiểu: “Sao lại muốn rút đi chứ?”

Phải đến tận sau này Sầm Kim mới biết được, phía Huka đã bắn chết 8 binh lính gìn giữ hòa bình người Bỉ.

“Giết binh lính gìn giữ hòa bình là hành động rất mạo hiểm, có khả năng dẫn đến một trong hai kết quả. Thứ nhất là chọc giận cường quốc phương Tây, sẽ nhận lấy hàng loạt các cuộc tấn công trả thù. Thứ hai là gieo nỗi kinh hoàng cho những quốc gia đây, để họ biết tình hình ở Kallon đã hoàn toàn mất kiểm soát, binh lính gìn giữ hòa bình cũng không được an toàn, bắt buộc phải thu quân về.”

Tin tức truyền đến nội địa của Bỉ, toàn quốc lập tức sôi sục, truyền thông cực đoan chất vấn: “Tại sao lại

bắt những binh lính trẻ tuổi tài hoa của chúng ta phải chết tha hương nơi đất khách quê người? Gần như đa số dân Bỉ còn chẳng biết Kallon nằm ở đằng đông hay đằng tây! Đây đã là khởi đầu của sai lầm, tại sao vẫn chưa chịu sửa lại cho đúng?”

Chịu không nổi áp lực, Bỉ đã dẫn đầu, rồi Mỹ, Pháp, rồi tất cả các nước phương Tây khác, cũng bắt đầu bố trí thu quân.

Người Huka rất thông minh, tính được chuẩn xác những cường quốc kia tuyệt đối sẽ không hi sinh tính mạng binh lính chỉ vì một nơi chẳng thể thu lợi.

“Nhưng khi đó chúng tôi đâu hiểu được mấy thứ tình huống gì kia. Tôi chỉ thấy khó lòng chấp nhận, là một người làm công tác nhân đạo, rồi đi đúng ngay lúc này, đồng nghĩa với việc đẩy nạn dân xuống hố chông — Đến cả tôi cũng chẳng chấp nhận được, anh có thể tưởng tượng, những đồng nghiệp mang đầy nhiệt huyết kia của tôi, những người thật sự áp ủ lý tưởng đấy, sẽ phản ứng thế nào.”

Một vài người cự tuyệt lên xe: “Chúng tôi không đi. Chỉ cần nhìn mặt chúng tôi là biết ngay dân ngoại quốc, cứ treo cờ Liên Hiệp Quốc lên, khai rõ thân phận, ở đây chính là khu bảo hộ. Các khu bảo hộ được công nhận trên thế giới kia có khi còn được xây dựng tại những nơi diễn ra chiến tranh khốc liệt với quy mô lớn hơn hẳn Kallon. Khu bảo hộ vẫn tồn tại, chúng tôi sẽ không đi.”

Lúc đó Sầm Kim đã lên xe, cô nhìn vài gương mặt bên dưới, bắt chợt nhiệt huyết xông lên đầu.

Cô nhảy xuống xe, nói: “Tôi cũng không đi.”

Vệ Lai an ủi cô: “Em rất dũng cảm, thật sự, những người em bảo vệ kia sẽ biết ơn em cả đời.”

“Dũng cảm?”

Cô nhìn Vệ Lai đắm đắm, chợt cười to, cười đến mức chẳng thở ra hơi.

“Khi đó tôi 21 tuổi, tôi kích động, tôi khinh thường mấy người ngồi trên xe, đương nhiên, cũng không loại trừ một chút vọng tưởng dưới đáy lòng: Các anh rút đi, tôi đây sẽ đứng vững trong hoàn cảnh nguy hiểm nhất. Chờ thể cục ổn định lại, tôi sẽ nhận được những vinh quang các anh chẳng tưởng tượng nổi...”

“Nhưng bây giờ tôi hối hận, nếu cho tôi một cơ hội nữa, tôi vĩnh viễn sẽ không xuống xe. Tôi chẳng sợ người khác mắng mình hèn nhát, tôi sẽ là người đầu tiên lao lên xe trốn đi.

“Tôi liên tục gặp ác mộng. Trong mộng, sẽ bị ném trở lại Kallon ngày đó, xung quanh là sương mù dày đặc, trong sương mù vọng đến tiếng phát thanh và tiếng mài dao lên đá. Rồi tôi cứ tìm xe mãi, tìm chiếc xe có dấu hiệu UN trên thân, chiếc xe có thể đưa tôi đi...”

Cả người cô run rẩy, Vệ Lai ôm ghì lấy cô, ghé sát tai cô: “Đừng kể nữa, Sầm Kim, đừng kể gì nữa.”

Sầm Kim không nói thêm lời nào, vùi đầu thật sâu vào lồng ngực anh.

Vệ Lai nhớ tới lần đầu tiên thấy cô gặp ác mộng, ở trên máy bay.

Lúc tỉnh lại, cô muốn hôn anh, bị anh đẩy ra, đã nói một câu “Tôi chẳng nhớ rõ vừa xảy ra chuyện gì.”

Sau thì, đêm hôm ấy cứ thế trôi qua. Bây giờ nghĩ lại, để qua được hết đêm ấy, có lẽ rất gian nan.

Anh cúi đầu hỏi cô: “Hiện tại tôi hôn em, em sẽ dễ chịu hơn chứ?”

Bất kể là thích hợp hay không, hành động thân mật giữa nam nữ có thể giúp dời đi lực chú ý, còn làm dịu lại được cảm xúc mất khống chế.

Sầm Kim nói: “Anh ôm tôi vậy, nên đỡ hơn rất nhiều rồi.”

Vệ Lai đáp: “Ừ.”

Anh không lên tiếng nữa, lẳng lặng lắng nghe nhịp thở khe khẽ của cô. Thân thể cô đã thả lỏng, cảm xúc đang dần dịu xuống —— Ác mộng sẽ bành trướng theo cảm xúc trong chớp mắt, nhất là vào buổi đêm.

Một lúc sau, Sầm Kim nói: “Lần trước va phải anh, thấy người anh cứng như sắt, đập vào rất đau. Giờ lại phát hiện cũng không đến mức đấy, thực ra vẫn khá thoải mái.”

Vệ Lai hỏi: “Muốn sờ thử không?”

“Gì cơ?”

Bỗng nhiên chẳng thể dẫn ý nghĩ này xuống, anh buông Sầm Kim ra, ngồi dậy, dứt khoát cởi ngay áo thun đang mặc: “Tới đây.”

Sầm Kim đỏ khốc đỏ cười: “Hơn nửa đêm rồi, anh đùa gì đấy...”

Cô đẩy tay anh ra, tính co vào góc giường. Vệ Lai vòng lấy eo cô kéo thẳng vào lòng, một tay cầm cổ tay cô lên, nói: “Em có thể nhỏ giọng chút không, anh chàng cảnh sát kia đang ở sát vách đấy. Cũng đâu phải tôi muốn quấy rối em.”

Sầm Kim tức giận nghiêng rằng: “Tôi chẳng muốn sờ anh...”

Vệ Lai nắm tay cô, ép lên cơ bụng mình vài giây, sau đó buông tay.

Đúng như anh đoán, Sầm Kim không rút vội tay về.

Cô có vẻ do dự, lòng bàn tay hơi khum, đầu ngón tay và trục bàn tay đặt trên cơ bụng anh, đoạn ngẩng đầu nhìn anh.

Vệ Lai nói: “Em muốn làm gì thì làm, tôi biết em rất hiếu kỳ.”

Cô ừ một tiếng, thật lâu sau, bàn tay nhẹ nhàng ấn sát xuống.

Chẳng phải cứng như sắt, làn da anh trơn nhẵn, khi nhấn vào có thể lập tức cảm nhận được sự khác biệt của cơ bắp: Có lực cản, lực đàn hồi, và lực bám.

Cô không tính dời lên, cũng không định dời xuống, chốc lát sau chuyển qua cánh tay anh. Nơi đó lại bất đồng, giống một khối cơ, dẻo dai căng đầy trong lòng bàn tay, nhưng khi anh nắm tay lại thì cơ bắp sẽ biến ngay thành cứng rắn — Đúng thật là cứng như sắt, cảm giác có cản vào cũng khó suy suyển.

Sầm Kim chẳng nhin được: “Các anh... đàn ông, luyện thể nào mà ra như này?”

Vệ Lai cười to, cánh tay vòng siết lấy eo cô: “Không giống bọn em nhỉ, hiểu vì sao khác phái hút nhau chưa?”

Anh kề sát lại tai cô, thì thầm: “Nhưng tôi thích em mềm mại thế hơn... Chừng nào cho tôi sờ lại, hử?”

Tai Sầm Kim nóng ran, muốn giãy khỏi anh: “Vệ Lai, anh vứt hết mặt mũi đi đâu rồi?”

Vệ Lai ngạc nhiên: “Một gã đàn ông, ôm cô gái mình thích, không lo làm sao giữ được người, còn ở đó xoắn xít giữ mặt với chỏ mũi... thì đàn ông nổi gì?”

Anh xoay người đè ngã cô, bàn tay dưới thắt lưng cô vươn đến sau cổ, tìm đúng vị trí, hơi nhấn mạnh xuống.

Sầm Kim chưa kịp đáp lời, đột nhiên cảm giác được mi mắt trĩu nặng, ý thức mơ hồ hỗn loạn, cơn buồn ngủ như sóng triều chậm chậm dâng lên. Giữa lúc mơ màng, nghe được Vệ Lai khẽ rủ rỉ: “Ngủ ngon nhé.”

***

Vệ Lai ngồi bên giường thật lâu.

Anh chẳng hề buồn ngủ, trong đầu vẫn xoay chuyển những lời Sầm Kim vừa nói.

—*Nếu cho tôi một cơ hội nữa, tôi vĩnh viễn sẽ không xuống xe. Tôi chẳng sợ người khác mắng mình hèn nhát.*

...

Không biết đã qua bao lâu, sống lưng bỗng nhiên ớn lạnh.

Anh cầm khẩu Desert Eagle lên, vụt thoát đến núp sau cửa sổ. Nhờ ánh trăng, nhìn thấy bốn bóng người cao thấp khác nhau đang từ từ đến gần. Có hai tên đeo súng sau lưng, thân súng cao quá đỉnh đầu, dao động qua lại chẳng có quy luật theo từng bước chân.

Vệ Lai thở nhẹ ra.

Ước chừng thời gian, đúng là cũng nên tới rồi.

Anh đang muốn cất súng, ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói pha chút khiếp sợ của anh chàng cảnh sát: “Ai đấy?”

Bố khi! Có cần tỉnh táo thế không!

Vệ Lai cấp tốc mở cửa ra ngoài, ai đó bật đèn pin, luồng sáng rọi thẳng vào mặt anh. Anh đưa tay chặn lại, hơi nheo mắt, ngón trỏ dựng thẳng trên môi: “Suỵt...”

Đèn pin dời đi, Vệ Lai thấy rõ mấy người đứng trước mắt, quần áo rách bươm, khá giống ngư dân, đều rất gầy gò. Ánh mắt Vệ Lai bất giác quét xuống, nhìn thấy hai tên để chân trần, một tên đi sandal nhựa, còn có một tên... mang vỏ chai coca đập dẹp, ngoài rìa đục lỗ, buộc dây để xỏ vào chân.

Vệ Lai cười, thật kỳ quái, trước giờ chưa từng gặp hải tặc, nhưng chỉ thoáng nhìn thôi anh đã biết đúng là họ rồi.

Hải tặc cũng không thích đi chân trần, hề có điều kiện là vẫn ráng mang dép.

Tên hải tặc cầm đầu kia tính lên tiếng, Vệ Lai vội ra hiệu trước hấn, đặt ngón trỏ trên môi.

Động tác này thì toàn thế giới đều hiểu rồi.

Đúng như dự đoán, tên kia sửng sốt đôi chút, giọng nói giảm thấp theo.

Dùng tiếng Anh, phát âm trọ trẹ, làm thế nào đầu lưỡi cũng chẳng bật được như ý: “Anh, vệ sĩ?”

Vệ Lai gật đầu: “Cô Sầm đang ngủ, đừng làm ồn phiền đến cô ấy.”

Lại ngoảnh đầu nhìn viên cảnh sát: “Việc riêng thôi, anh về ngủ đi, đừng bận tâm. Cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Lời tác giả:

1) Thấy có độc giả cho rằng nam chính điểm huyết ngủ của nữ chính, để tránh hiểu lầm, tôi xin cải chính lại: Tại vị trí dưới huyết bách hội trên đỉnh đầu 4-5 tấc, nếu bị gõ vào có thể sẽ nhanh chóng mê man, thực ra là cùng một cách thức với đánh ngất xỉu. Nhưng trong đây chỉ là dùng ngoại lực kích thích trợ giúp nữ chính dễ chìm vào giấc ngủ hơn, chứ không phải nói cứ nhấn vào là hôn mê ngay.

2) Vài độc giả đoán ra nguyên hình của Kallon là Rwanda, sở dĩ ở đây tôi dùng tên giả, thứ nhất là không muốn đề cập đến vấn đề quá nghiêm túc, thứ hai là thăm sát Rwanda thật còn thảm khốc hơn miêu tả về Kallon trong truyện rất nhiều.

3) Song khi viết tới một ít bối cảnh cơ bản của Kallon, tôi vẫn sử dụng và miêu tả sự kiện có thật phát sinh ở Rwanda, ví dụ như: Chuyên cơ của tổng thống bị bắn rơi, thăm sát được trù tính trong suốt 3 tháng, các nước phương Tây không coi trọng, phát thanh tuyên truyền âm ỉ, binh lính gìn giữ hòa bình của Bỉ bị giết hại dẫn đến các nước phương Tây rút hết công dân nước mình về, nạn dân không thể lên xe đã tuyệt vọng cùng cực, khu bảo hộ đặt tại đủ các nơi như khách sạn, sân thể dục, trường học nhỏ... Đây đều là tình huống thật sự phát sinh vào lúc đó, rất nhiều phim phóng sự có đề cập qua, bao gồm cả những phim điện ảnh dựa trên đề tài đây như «Hotel Rwanda», cùng giữ nguyên một số cảnh tượng lịch sử. Có điều là tôi cũng không muốn viết bộ này thành một câu chuyện y si y đức như thế.

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Đám hải tặc rất biết điều, tự động chia nhau canh chừng cả bốn mặt của container. Giữ cửa là tên duy nhất có thể nói vài câu tiếng Anh, chân xỏ vào thứ xịn nhất – đôi sandal nhựa đã sờn hết mép.

Xưa nay luôn phải làm vệ sĩ cho người khác, lần đầu tiên trong đời được người khác vây quanh bảo vệ, đều là nhờ hưởng ké Sầm Kim.

Vệ Lai đứng ở cửa nhìn, hỏi hần: “Có thuốc lá không?”

Tên hải tặc kia đi lại, móc từ túi áo ra một nhúm lá khô trông khá kỳ quái, đưa cho anh, rồi khoa tay ra hiệu, ý bảo bỏ vào miệng: “Nhai, ngon lắm.”

Đây là một loại lá trà Ả Rập, được hải tặc dùng để tạo cảm giác hưng phấn [1].

Vệ Lai nhận lấy, nói: “Cám ơn.” Rồi bổ sung, “Cậu trông chừng nhé, tôi đi gọi điện thoại.”

Anh bước vào phòng để điện thoại, nhấn số của Cây Cacao.

Trong khi chờ kết nối, Vệ Lai ngắt ít lá nhét vào miệng nhai.

Ngon cái mốc xì, vừa đắng vừa chát. Nhưng anh không nhả ra, cứ như mình mà nhả ra là thua cuộc ngay. Thế rồi nhai mãi tới khi chẳng còn mùi mê gì, nhai cho nó thành một mớ bã vụn nát.

Rốt cuộc Cây Cacao đã bắt máy, giọng nhừa nhựa, giống đang say, đằng sau có tiếng nhạc xập xình, tiếng cười kỳ dị và tiếng súng đi đoàn.

Vệ Lai hỏi: “Lại chiến sự à?”

“Vừa đánh một trận nhỏ thôi, đuổi được một tiểu đội vũ trang chống chính phủ. Đang ăn mừng đây, tôi thay ca rồi nên mới uống rượu. Bọn này chơi bựa lắm, còn nổ súng tẹt ga luôn.”

Bỗng nhiên Vệ Lai thấy ghét khôn tả xiết, chưa khi nào anh cảm ghét chiến tranh như bây giờ.

Chiến tranh là thứ hoa tẩm độc toàn thân, những tưởng vào thời bình, cho dù hoa kia chưa bị diệt sạch thì cũng nên lo sợ rúc vào một góc; nhưng nay mới biết, nó vẫn như loài quỷ ám, cứ bám chặt lấy, vĩnh viễn độc sức nhấm nuốt từng đợt gió tanh mưa máu để nở rộ.

“Sao đấy? Tìm tôi làm gì?”

Cây Cacao say khướt, giọng hơi lè nhè.

“Tôi nhớ đâu là quê cậu ở Uda. Chỗ đó... có gần Kallon không?”

Cây Cacao cười khi khi.

“Gần lắm, nước lãng giềng mà, cách một con sông cực cực lớn nhé. Tôi nhớ hồi đó có đợt đột nhiên nước sông đỏ lôm, dân tình kéo nhau ra bờ sông ngó thử, có người còn vớt được cả xác chết trôi.

“Sau mới nghe nói, lần đấy là một nhóm nạn dân muốn bơi qua sông trốn tới bờ bên này, nhưng không có thuyền... Người Huka đuổi kịp họ, rồi xử ngay trên bến sông... chặt chặt... chém chém...”

Cậu ta ợ hơi rượu.

Vệ Lai buồn bực khó chịu trong lòng: “Vậy khi đó, chắc cậu nghe được rất nhiều chuyện nhỉ. Có cái nào liên quan tới khu bảo hộ không, hay tình nguyện viên chấp nhận ở lại chẳng hạn?”

Cây Cacao đáp: “Hà, khu bảo hộ.”

Cảm giác như ở đầu bên kia, cậu ta thiếu điều múa luôn một bài tủy quyền.

“Đám phương Tây ấy hả, tưởng là mặt mũi mình trông khác hẳn dân da đen, đã dựng lên khu bảo hộ thì người người nhà nhà đều phải nể trọng — Ở chỗ khác có khi còn được vậy, chứ nơi này...”

“Vệ, thị trường buôn nô lệ da đen tồn tại suốt 400 năm. Bị xách đi khắp thế giới làm nô lệ, anh nghĩ thử xem, từ trong thâm tâm họ sẽ có bao nhiêu thiện cảm với dân da trắng?”

“Vả lại, chuyện ở Kallon khi đó vượt ra ngoài dự đoán của toàn thế giới — Về sau Liên Hiệp Quốc đã nói, Vết Thương Tháng Tư là một chương tẩm tối nhất trong thế kỷ 20, tẩm tối nhất đấy... À, tẩm tối nhất chính là trời đêm, có ngôi sao nhấp nháy nhấp nháy...”

Vệ Lai buộc phải ngắt lời cậu ta: “Nói chuyện khu bảo hộ đi.”

Cây Cacao ậm ậm ừ ừ: “Khu bảo hộ hở... Có chỗ tiếp tục chống cự, có chỗ bị phá nát tan. Thực ra cô gì đó anh bảo vệ... A, cô Sâm, lợi hại lắm đấy. Tôi nghe có ông mục sư người Pháp bị giết, nạn dân trốn trong giáo đường đều bị chém sạch...”

Vệ Lai hỏi nhỏ: “Nếu ở đó Sầm Kim gặp phải chuyện xấu gì, cậu cảm thấy sẽ là thế nào?”

“Ai biết đâu, phụ nữ mà, à, còn xinh đẹp vậy...”

Bàn tay đang buông thông của Vệ Lai siết chặt, lá trà khô trong tay bị nghiền thành vụn nhỏ. Anh thỉnh thoảng ngắt lời Cây Cacao: “Đừng nói nữa, chuyện đã qua rồi.”

Cây Cacao bị anh quát mà chẳng hiểu nổi: “Hở... Vừa kể gì nhỉ? À, Vệ này, sao anh lại gọi điện? Chúng ta đang tán chuyện à? Tôi mới nói gì với anh phỏng?”

Vệ Lai hỏi: “Nếu một người không vui, cứ luôn luẩn quẩn chuyện quá khứ, làm sao giúp họ quên đi được?”

Cây Cacao đáp: “Đối xử tốt gấp bội, nói đùa để vui vẻ lên, đã vui rồi thì đương nhiên sẽ quên quá khứ — Giống tôi này, giờ đã có tiền, có bà xã, có nhà, nên chẳng còn nhớ hồi chưa có đồ lót nó như nào nữa... À, Vệ, tôi đã kể cho anh chưa, quần lót đầu tiên của tôi là lọt từ người một lão già...”

Vệ Lai cúp điện thoại cái rụp.

Anh ngồi thật lâu trong bóng đêm.

Khi trở về phòng, thấy tên hải tặc kia đang gác chân ngồi dưới dây phơi quần áo, nhàn nhã nhai nhóp nhép.

Đi lại gần giường, Sầm Kim vẫn ngủ say.

Trước kia anh không chú ý, hiện tại mới phát hiện, lúc ngủ cô nằm nghiêng, thân thể cuộn tròn lại, là tư thế ngủ khi thiếu cảm giác an toàn nhất.

Vệ Lai cúi xuống, sẽ sàng ôm cô. Nhịp thở của cô đều đều, khe khẽ, đầu lông mi dài mềm mại chạm vào môi anh.

Anh cảm nhận được, cả người cô như đang ẩn náu trong lớp vỏ thép, cứng rắn, không độ ẩm. Những kẻ bị công kích trong mấy bài xã luận của cô đều thấy cô như vậy, người Saudi thấy cô như vậy, Nai cũng thấy cô như vậy.

Nhưng chỉ những ai ở bên lớp vỏ thép này đủ lâu mới biết, trong đấy có một cô bé, thi thoảng, sẽ len lén ra ngoài hít thở, rất đáng yêu, cũng khiến người khác thương xót.

Vệ Lai cúi gần tai cô, thì thầm: “Sầm Kim, bất kể quá khứ đã xảy ra chuyện gì, đều không còn quan trọng nữa.”

***

Sầm Kim ngủ một giấc đến chiều hôm sau.

Lúc tỉnh lại, ánh nắng chênh chếch chiếu rọi vào nhà, bốn bề quanh làng hoang vắng tĩnh lặng. Nhất thời cô hơi ngỡ ngàng, tưởng chừng đã quên mất đang ở nơi đâu.

Trên cửa sổ có bóng người lay động, ngẩng đầu nhìn, là Vệ Lai đang thu quần áo, dáng người rắn rỏi, bờ vai vững chãi — Lòng bàn tay bỗng nhiên nóng hổi, hình như cảm giác tối qua vẫn chưa tan đi.

Khi ngẩng đầu lại, Vệ Lai đang nhìn cô: “Tỉnh rồi à.”

Anh cất quần áo, nhanh chân bước vào.

Sầm Kim xuống giường, nói: “Sao yên tĩnh quá nhỉ?”

Vệ Lai cười, kéo cô qua, đẩy nhẹ ra cửa: “Em tự xem đi, tận bốn người bảo vệ cho đấy, nom y chang mấy tòa tháp sắt cắm tứ phía. Làng này mới giữa trưa mà đã gần như chẳng còn ai dám lượn lờ bên ngoài, cái nhau cũng toàn thổ thổ.”

Cả anh chàng cảnh sát kia, tính là về thành phố từ buổi tinh mơ, nhưng vẫn bất chấp nguy cơ bị trừ lương, thực lòng không muốn rời khỏi đây, cứ đuổi theo Vệ Lai hỏi: “Mấy người này không cướp thật chứ? Một lát nữa? Chính xác là khi nào mới đi?”

Vệ Lai trả lời, chờ cô Sầm tỉnh lại hăng hay.

Hải tặc đều đã tới rồi.

Cô bị ca-nô nổ tan tành làm u mê, rốt cuộc ý thức liên quan tới “chuyến đi này là để đàm phán” đã quay lại vị trí cũ.

Vẫn nói tư duy của phụ nữ rất kỳ quái, phản ứng đầu tiên của cô lại là—

“Tôi còn mỗi một bộ để mặc đi đàm phán với hải tặc. Nói chuyện năm ba ngày, người ta sẽ cười tôi mấy ngày liền không thay đồ đấy...”

Người ta có rảnh đâu mà cười em không thay đồ? Hải tặc còn diện một bộ tới năm ba tháng liền kìa...

“Với cả, tôi đi dép lê...”

Hải tặc còn để chân đất đó, tên duy nhất có thứ xỏ chân còn chẳng bèn bằng dép của em.

Ngoài bộ cô đang mặc ra thì còn lại gì, Vệ Lai lục sơ qua thử.

Không có thật, chưa tính bộ hôm qua ngâm trong biển xong đã giặt phơi khô, chỉ còn một chiếc quần lửng, một chiếc quần bó. Những thứ khác như khăn choàng lụa, son môi, sonmi, áo hai dây, quần dài... đều chìm xuống đáy biển rồi.

Sầm Kim nhìn Vệ Lai: “Mới đầu nhé, tôi mang ra cả một vali quần áo...”

Nữa rồi, phụ nữ chỉ thích cảm râm chuyện cũ.

“Thuê anh làm vệ sĩ mà cứ như bị ám quẻ, quần áo càng ngày càng thiếu, càng ngày càng ít...”

Đột nhiên im bật.

Vệ Lai soi cô chăm chăm: “Nói tiếp đi.”

Cô chẳng thèm lên tiếng, nghiêng đầu qua không nhìn anh.

Vệ Lai cười, ánh mặt trời chiếu lên người cô, có thể lơ mơ nhìn thấy được dáng eo thon, cô mặc thứ này đúng là khá rộng.

Anh vươn tay, một trái một phải nắm lấy phần áo thừa hai bên eo cô, từ từ gom hết vào lòng bàn tay, kéo về phía mình. Cô đứng không vững, bị áo lôi theo, xém chút đập vào lòng anh.

Vệ Lai khề giọng: “Tôi đồng ý với lời em vừa nói... Quần áo em vẫn có thể ít hơn nữa, tôi phải cố gắng nhiều.”

Sầm Kim ngẩng đầu: “Lợi dụng sầm sờ người khác thế vui nhỉ?”

Vệ Lai uốn nắn cô: “Đây là hai bên tình nguyện nhé. Em không ngấm bật đèn xanh thì sao tôi đi tới bước này được. Nếu ngay lần đầu thấy tôi càn rỡ, em cho ngay một bạt tai thì giờ tôi có làm gì cũng phải tránh xa em ba bước — Em dám cam đoan mình chẳng phải chịu trách nhiệm cho cục diện hôm nay không? Hử?”

Sầm Kim nhìn đăm đăm vào anh mấy giây, cuối cùng bật cười, hơi ngượng ngừng vùi đầu vào lòng anh.

Vệ Lai cúi đầu hỏi cô: “Quan hệ giữa chúng ta hiện giờ là gì nhỉ?”

Sầm Kim đáp: “Anh nói rồi đấy, hai bên tình nguyện.”

Cô lăm bắm như đang tự nhủ: “Chẳng kể khi xưa, chẳng hỏi mai này, thỏa thích tận hưởng. Cùng người hữu tình, hưởng niềm hân hoan...”

Vệ Lai ngờ ngợ nhớ ra, hình như đây cũng là lời ca trong một bộ phim Hồng Kông rất cũ.

Cùng người hữu tình, hưởng niềm hân hoan, chớ hỏi đấy là duyên hay kiếp.

Em là kiếp của tôi, hay là duyên của tôi?

***

Cứ có cảm giác cả làng đang đội ơn đội đức tổng tiền họ một đoạn, thiếu điều khua chiêng gõ trống nữa thôi.

Viên cảnh sát kia cũng kè kè bên cạnh để bảo đảm hải tặc sẽ đi thật, sẽ không quấy phá làng. Vệ Lai rất khâm phục anh ta — Chẳng có súng, suốt ngày chỉ cầm đầu xử lý mấy vụ lão nháo vụn vặt, tới khi gặp chuyện thật thì lại rất dũng cảm.

Lúc rời làng, anh vô tình quay qua căn nhà ven đường. Một phụ nữ bản địa đang tò mò thò đầu ra ngoài, bỗng dưng chạm phải ánh mắt anh, hốt hoảng túm khăn trùm đầu che kín mặt.

Vệ Lai chợt lóe ra một ý, nói với Sầm Kim: “Chờ tôi chút nhé.”

Anh lôi viên cảnh sát kia quay lại làng.

Trong làng có khá nhiều phụ nữ, theo tập tục ở đây, từ đầu đến chân họ phải trùm kín mít bằng khăn cotton hay satin màu sắc rực rỡ [2] — Qua hỏi thử, biết đâu sẽ thuyết phục được các cô ấy bán cho vài tấm.

Vận may khá, anh lấy được 2 tấm thật, một màu đen, một nâu đỏ có hoa văn chìm ánh kim. Khi trả tiền, cô nàng kia sống chết chẳng dám nhận, căng thẳng kêu la gì đó bằng tiếng địa phương, viên cảnh sát phiên dịch: “Anh mau đi đi, làm ơn mau đi giùm đi!”

Vệ Lai dờ khóc dờ cười nhét khăn vào túi hành lý.

Hải tặc chính cống không lấy đi một cây kim sợi chỉ nào của dân làng, ngược lại là anh sắp quen thói ăn chùa ở chực cướp trắng luôn rồi.

Lúc tới gần Sầm Kim, cô thắc mắc: “Anh đi làm gì vậy?”

Vệ Lai chẳng hé môi, sau khi lên ca-nô, anh lấy tấm satin tông đỏ cho cô: “Trùm lên đi, đừng phơi nắng.”

Sầm Kim nhận lấy mở bung ra, ngẩng đầu nhìn lên, xuyên thấu qua satin, ánh dương được lọc thành từng sợi kim tuyến lấp lánh diu diu.

Cô hỏi: “Tặng tôi à?”

Vệ Lai đáp: “Đã mặc đồ của tôi, nhận quà của tôi, quý cô đây cũng nên nghĩ xem phải báo đáp thế nào chứ.”

Sầm Kim nói: “Mới có mặc đồ của anh, nhận quà của anh thôi, tôi còn tính tới ngày nào đó xin cả anh luôn kìa. Tôi chẳng biết báo đáp thế nào đâu, hay là cho ký sổ đi, dù sao thì giờ đã nợ sẵn cả đồng rồi, không lo.”

Vệ Lai cười ha ha, tên hải tặc đang nhai lá trà chẳng hiểu anh cười gì, mặt cứ ngơ ngác, quay qua khởi động ca-nô.

Gần như trong chớp mắt, ngôi làng dưới ánh trời chiều đã thu nhỏ nhập vào bờ biển, trôi tuột ra xa tít tắp phía sau.

Chiếc ca-nô này lớn hơn lần trước, chắc là để Sầm Kim đỡ khó chịu, tốc độ chạy chậm chạp thấy rõ nên không bị trơn trượt. Khi đến được nửa đường, thậm chí mỗi người bọn anh còn nhận được một lon coca.

Sầm Kim nói: ” Họ ở đây, có thể uống một lon coca đã là chuyện rất xa xỉ — Chắc là quà của Cá Mập Hồ đấy, làm một mở đầu tốt đẹp cho cuộc đàm phán.”

Vệ Lai cười mở nắp, ngửa đầu uống ừng ực hơn phân nửa. Thức uống có ga kích thích dạ dày, tự nhiên cảm giác hưng phấn quen thuộc lan khắp toàn thân.

...

Chẳng rõ đã chạy bao lâu, cũng chẳng rõ hải tặc phân biệt phương hướng kiểu gì, chỉ biết là khi trời sẫm tối, trước mặt thình lình xuất hiện một chiếc thuyền cá đen tuyền.

Không sáng đèn, không âm thanh, khá giống thuyền ma, giống cả sinh vật khổng lồ trôi lên mặt biển, lặng lẽ chờ mời.

Tên hải tặc cầm đầu gào to mấy câu về phía thuyền, sau đó giơ súng lên, bắn chỉ thiên đoàn đoàn đoàn cả một băng đạn.

Kiểu như một loại ám hiệu, đèn trên thuyền bật sáng, có đèn bão, đèn pin, cả ánh đèn từ giữa thân thuyền. Đây là chiếc thuyền thép to loang lổ vết gỉ, rất thường gặp ở Hồng Hải. Đèn tín hiệu trước sau cột buồm lay động giữa trời đêm trên cao, hệt như một đôi mắt quý dị.

Ca-nô chạy đến gần hơn, Vệ Lai đã thấy rõ người trên thuyền.

Ít nhất có 20-30 tên chia thành từng nhóm nhỏ, đều là người da đen, hoặc ngồi hoặc đứng, có kẻ trông thật chất phác, có kẻ ánh mắt hung bạo. Có kẻ ôm súng máy hạng nặng [3], quần dây băng đạn vàng óng thành từng vòng trên cổ. Có kẻ đang ăn đường caster, mỗi lần nhón tay bốc là rơi vãi đầy sàn.

Còn có một cậu nhóc hải tặc chừng 11-12 tuổi, cứ nhe răng trợn mắt đe dọa, vừa tính xông lên ca-nô, lập tức bị một gã cao to gần đấy nhéo tai mắng, chắc là bảo nó đừng hoang hơn.

Vệ Lai cười.

Cùng bước vào một thế giới chỉ mới nghe qua, chưa từng trông thấy thôi.

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Lá trà Ả Rập (lá khat, Catha): Một loại lá gây nghiện nguy hiểm và độc hại hơn ma túy thông thường gấp nhiều lần.

Khăn trùm toàn thân (toob, toub, thobe...): Trang phục truyền thống của phụ nữ Sudan.

[3] Súng máy hạng nặng (Heavy machine gun, HMG): Loại súng máy lớn nhất, có thể bắn liên tục với mật độ dày đặc và độ chính xác cao, khuyết điểm là rất nặng và cồng kềnh nên khó di chuyển. Hai khẩu DShK và Browning.50 Caliber:

Đường caster (superfine/berry/castor sugar): Loại đường hạt nhỏ và mịn hơn cả đường xay (icing sugar), thường được ưu tiên dùng trong các công thức cần đường mịn và dễ tan như kem bơ, mousse, pudding...

37. Chương 37: “mơ Đi, Đêm Nay Đừng Hông Hôn Hít Gì Hết.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Ca-nô dừng hẳn lại cạnh thuyền cá, phía trên thả xuống một chiếc thang mạn. Chờ hai tên hải tặc lên trước, Vệ Lai chen ngang là người thứ ba leo lên, sau đó đỡ Sầm Kim theo.

Nhóm người trên thuyền tụ tập lại, cứ như đang xem động vật quý hiếm.

Nhóc hải tặc kia cũng muốn góp vui, cố sức len vào đám đông, một gã cạnh đấy mắng nó quá nặng xị, đập phát ngã lẩn. Nhóc hải tặc nổi cáu, xoay người bật dậy, rút phất dao ra chỉ vào người kia, gào to: “YOU! DIE! NOW!”

Tuy hải tặc không thạo tiếng Anh, nhưng đã đánh cướp nhiều lần, cần trao đổi với con tin, có một vài từ đơn mang tính uy hiếp phải dùng với tần suất cao nên rất thuần thực, ví dụ như die (chết), eat(ăn), sit (ngồi), go (đi).

Tổ hợp thường thấy nhất là you, die, phía sau thêm now, today hay tomorrow, ý là: Mày phải chết ngay, bữa nay mày chết chắc, tới mai mày sẽ chết.

Mỗi một câu nói ra, đối với con tin đều là giày vò vô hạn.

Nhóc hải tặc vừa phun mấy lời hung hãn, tên thủ lĩnh hải tặc dẫn đầu từ ca-nô lên thuyền liền xách nó qua: “Xéo!”

Trong đám đông bật ra tiếng cười, nhóc hải tặc hậm hực hít mũi, hùng hổ nhìn trừng trừng người kia.

Nhóc con 11-12 tuổi, mặt choắt, mắt to lồ lộ, con ngươi đen láy giống hệt làn da, làm bật lên tròng trắng trắng hếu. Một cái tròng mắt đấy, đến Vệ Lai cũng khê giật mình.

Nhỏ như vậy, ác như vậy, xen lẫn trong đám người này, độ chừng chẳng bao năm nữa, lại trở thành một con cá mập ăn thịt người trên Hồng Hải.

Mà ở nơi khác, bọn trẻ đồng lứa với nó vẫn còn nghịch mèo con, bông chó con, hay phân nản quá nhiều bài tập.

Bỗng bên ngoài có tiếng cười òa, nghe rất kỳ quái, ào ào khản đặc: “Cuối cùng đã gặp được! Kim!”

Đám đông tránh qua nhường đường.

Rốt cuộc Vệ Lai đã trông thấy tay Cá Mập Hồ khiến ai ai nghe danh cũng sợ mất mật.

Gã là người da đen, không cao lắm, chính xác thì còn hơi to béo ục ịch, xương hàm nhô ra, môi cong tớn, đầu to vẹo qua trái thành một góc cố định, nhìn như mọc từ vai trái lên, phải quấn khăn trắng quanh cổ để che đi.

Bên hông gã giắt súng. Vượt khỏi dự đoán của Vệ Lai, đấy là một khẩu súng ngắn ổ xoay mạ vàng theo công nghệ tinh mỹ [1], xem chừng là cướp được từ thuyền trưởng tàu hàng nào đó. Thân súng vàng óng, pho trương rõ thân phận.

Gã không phát âm được chữ “Sâm”, cho nên gọi cô là “Kim”.

Cá Mập Hồ cười lớn đi tới: “Đúng là người Saudi không gạt tôi. Lâu quá rồi, Kim nhỉ! Giờ cô cắt tóc ngắn, ừm, gầy hơn hồi đó nữa! À, hình như cũng không còn ưa cười...”

Vệ Lai nhìn thoáng qua Sâm Kim.

Trước kia để tóc dài sao? Cô bé đấy, phải chăng còn cột đuôi ngựa? Có da có thịt hơn lúc này... tức là mồm mĩm? Tiếc thật, khi đó mà quen cô thì có thể nhéo má vài phát rồi, bảo đảm là rất đã tay...

Sâm Kim mỉm cười: “Tại mệt quá đấy.”

“Tôi hiểu mà! Người Saudi kể với tôi rồi. Kim, cô lên thuyền này là tuyệt đối an toàn! Bọn kia mà thò mặt ra là tôi bắn cho tan xác! Cô xem kìa!”

Gã chỉ qua bên cạnh, ở đó có cậu hải tặc trẻ tuổi đang ôm một khẩu súng phóng lựu vác vai.

“Chỉ cần chúng mò tới nhé, tôi sẽ tập hợp cả người lẫn thuyền, nã cho chúng ra cám! Được rồi, lại đây, cô dùng bữa chưa? Vào trong đi.”

Nếu như không phải trên chiếc thuyền này, ở vùng biển này, và đứng cùng đám người quái lạ này, thật tình Vệ Lai còn tưởng mình đang đến thăm một vị chủ nhà nhiệt tình hiếu khách.

Dọc đường đi vào khoang, cảm giác cứ như đang xem màn xiếc khi đùa thú. Có mấy lần Cá Mập Hồ thỉnh thoảng phát cáu, gầm thét xông lên hoặc đâm hoặc đập vào tên hải tặc trước mặt, sau đó ngoảnh đầu giải thích với Sầm Kim:

— “Tôi bảo chúng nó dọn sạch chỗ này! Đám lợn đấy, không đánh là cứ ngồi ì ra!”

— “Đã dặn hôm nay có khách quý đến, phải ăn mặc chỉnh tề!”

— “Đã cảnh cáo cấm đụng vào nước ngọt ở đây! Thứ này là chuẩn bị cho khách!”

...

Vệ Lai chẳng biết nên khóc hay cười, nhòm thử mấy chỗ trống, thì thầm với Sầm Kim: “Quản lý hải tặc cũng mệt phết nhỉ.”

Sầm Kim nói: “Hải tặc đâu phải quân nhân, khả năng tự chủ rất kém, không ai phục ai, anh gặp nhiều sẽ hiểu.”

***

Trong buồng ăn không rộng lắm ở khoang thuyền, một bàn “tiệc lớn” được chuẩn bị sẵn.

Vệ Lai biết ngay chẳng thể kỳ vọng quá cao vào thức ăn ngon và tài nấu nướng của hải tặc.

Món chính là cá biển xốt khoai tây, chắc là nêm gia vị hơi khác lạ nên chưa át được mùi tanh. Còn lại toàn thức ăn nhanh đóng hộp, vừa nhìn đã biết là đồ cướp về — Bao bì in đủ kiểu chữ từ các quốc gia, thấy có cả tiếng Trung mới sợ.

Thức uống là bia và coca.

Đóng cửa lại, buồng ăn chỉ có 4 người, Sầm Kim, Vệ Lai, Cá Mập Hồ, và tay thủ lĩnh hải tặc thạo tiếng Anh kia. Cá Mập Hồ gọi hân là Shadi.

Nhân số ngang bằng, hai ngồi hai đứng, bàn đàm phán bắt đầu khai tiệc. Vệ Lai lơ đãng cầm hộp đậu xốt cà, dùng thìa múc ăn, rồi nâng chai bia lên — Shadi liếc trộm anh, xem ra khá hâm mộ, nhưng không dám ăn uống thả cửa như vậy.

Vệ Lai có ý xấu, cố tình kích thích hân — Giơ chai bia lên, làm động tác “Mời, cạn ly”.

Shadi dịch chuyển qua hướng khác, chắc chẳng muốn tiếp tục có bất kỳ trao đổi nào với anh.

Nhưng ăn thì ăn đấy, anh vẫn không bỏ sót một câu nào trên bàn đàm phán.

Cá Mập Hồ: “Kim này, cô thấy hợp khẩu vị chứ? Bọn tôi ở trên thuyền suốt nên ăn uống rất qua loa, khó mà mở tiệc lớn được. Chờ đàm phán thành công xong đi, tôi dẫn cô đến Bosaso...”

Đồ gian manh, đàm phán thành công thì đường ai nấy đi nhé! Ai đồng ý để mi dẫn cô ấy đến Bosaso?

Sầm Kim: “Có cái ăn là tốt lắm rồi.”

Cá Mập Hồ: “Mấy bữa đi đường rất vất vả nhỉ? Nhưng chẳng còn cách nào khác, cả chiếc tàu to vậy, tôi phải hết sức cẩn thận...”

Sầm Kim: “Tôi hiểu mà. Cần phải phối hợp với anh, không sao cả.”

Cá Mập Hồ: “Bên Saudi báo với tôi là cô sẽ đến đây đàm phán, mới đầu tôi còn chưa dám tin. Cô từng cứu mạng tôi, Kim ạ, tôi đâu thể hết giá cao với cô. Tôi bằng lòng giảm tiền chuộc xuống còn 10 triệu, để chúng tôi thành ý của mình...”

Sầm Kim cười cười: “Vụ tàu thuyền cứ chờ sau hãy nói, lâu quá chúng ta không gặp nhau... Hồi đấy tôi rời khỏi Somalia rồi thì anh đi đâu? Chuyển thẳng ra biển làm ăn luôn à?”

Cá Mập Hồ hơi sững lại, tạm dừng giây lát mới phản ứng: “Ừm... A, không phải, tôi nghỉ dưỡng sức một thời gian. Cô cũng biết đấy, tôi bị thương...”

Sầm Kim tỏ ra ân cần: “Đúng rồi, vết thương có khôi phục bình thường chưa? Tôi nhớ khi đó nhân viên y tế còn nói rất khó khỏi hẳn, có di chứng gì sao?”

...

Suýt chút là Vệ Lai phì cười.

Khả năng “tổ lái” này của Sầm Kim, đúng là đạt tới trình vô-lãng vàng rồi. mấy lần Cá Mập Hồ nhắc tới con tàu và tiền chuộc, cô tiếp lời toàn chẳng ăn nhập gì sất: Thời tiết ở Hồng Hải, trong biển mùa này nhiều loại cá nào nhất, chính phủ mới của Somalia...

Mãi cho đến khi bữa ăn kết thúc, từ đầu tới cuối vẫn không thể đưa trọng tâm câu chuyện về chính sự. Sầm Kim hỏi một vấn đề sau chót trên bàn ăn: “Đêm nay tôi nghỉ ở đâu nhỉ? Đi đường mệt thật đấy, phải hứng gió biển cả nửa ngày trời, giờ chỉ muốn đánh một giấc thôi.”

***

Có thể thấy được, trong việc tiếp đãi Sầm Kim này, Cá Mập Hồ chuẩn bị vô cùng chu đáo. Ở khoang thuyền đã đặc biệt dọn ra một buồng ngăn nhỏ, rộng chừng vài mét vuông, bên trong có kê giường lò xo nhỏ cho một người, thêm một chiếc bàn nhỏ. Nơi góc khuất được quây màn làm chỗ tắm — Vòi nước gắn ở vị trí cao trên vách, nối ống dẫn lên bể nước đặt cách vách, dưới vách có đục lỗ để nước thải chảy ra ngoài.

Không hề chuẩn bị cho Vệ Lai, đại khái là chẳng ai thèm để ý anh. Sau khi Sầm Kim đóng cửa vào tắm, Shadi dẫn anh đi một vòng cho biết các lối rẽ xung quanh và vị trí toilet, trên đường quay lại thì nói thêm: “Anh có thể ngủ ở boong thuyền, buồng điều khiển hay buồng ăn gì đấy, cứ tìm chỗ nào đủ cho một người nằm là được, ở đâu cũng thế.”

Vệ Lai nói: “Thôi khỏi, tôi ngủ trước cửa buồng cô Sầm là được.”

Shadi đáp: “À.”

Hắn lộn trong túi ra một nắm lá trà, bỏ vào miệng từ từ nhai. Vệ Lai ngồi xuống trước cửa buồng Sầm Kim, đánh giá thử độ rộng của lối đi: “Không trải chiếu cọ được, cho tôi một tấm đệm đi, tôi có thể ngủ ngồi.”

“Chỉ một tấm đệm thôi à?”

“Ừ.”

Shadi tiếp tục nhai lá trà, nhóp nha nhóp nhép, chợt nhe răng cười khi, lộ ra hàm răng trắng bóng đối lập hẳn với nước da. Hắn nói: “Đừng giả vờ nữa, anh có thể vào buồng cô ấy ngủ, tôi qua tôi thấy hết rồi.”

Hắn vừa nhai vừa bỏ đi.

Vệ Lai ngồi chết sững hồi lâu, mắng thầm: Bớ khỉ.

Tự nhiên có cảm giác ngàn năm bắn nhận, bị nhận mổ mắt.

Anh cắn răng gõ cửa.

Sầm Kim vừa tắm xong, bọc kín khăn trùm satin rồi ra mở cửa, không thấy ai, cúi đầu nhìn, gặp một đồng thu lu trước cửa.

“Anh ngồi đây làm gì thế?”

Vệ Lai ngẩng đầu nhìn cô: “Bị bắt nạt đấy.”

Sầm Kim cười: “Anh cũng có hôm nay à.” Nói xong khép hờ cửa vào buồng.

Vệ Lai cười to, chống tay lên cửa, cười xong mới đứng dậy đi theo.

Cô trở về giường, trên bàn đặt một ngọn đèn măng-sông, không đủ công suất, ánh đèn vàng chập chờn như chực tắt bất cứ khi nào. Cô ngồi tĩnh lặng giữa quảng sáng, trùm tấm khăn tông đỏ, hoa văn chìm ánh kim trên khăn lấp lóa màu sắc lạ kỳ.

Tựa như một bức tranh, nhận lấy sinh khí từ tia sáng yếu ớt ấy, nếu ánh sáng tắt đi, cô cũng hoàn toàn tan biến.

Đèn măng-sông hơi phập phù, tay trái Vệ Lai bỗng co giật bất thường. Anh dựa vào cửa, muốn mượn lực từ cái dựa này để dần lại cảm giác bất an thoáng hiện.

Sầm Kim khó hiểu nhìn anh: “Anh sao vậy?”

Vệ Lai cười: “Kể cho em một bí mật chưa tiết lộ với ai bao giờ.”

Sầm Kim nửa tin nửa ngờ: “Bí mật gì?”

Vệ Lai vươn tay phải ôm eo cô, dẫn cô vào lòng, cúi đầu hôn thái dương cô, cọ xát một lúc.

Anh nói: “Thời gian đầu tôi lẫn lộn bên phố người Hoa, bởi vì ăn không đủ no mà phải trộm vặt. Nhưng cứ muốn giữ thể diện, tránh trộm trong phố, thường sẽ chạy thật xa tới khu người da trắng ở. Mà cũng chẳng dám trộm nhiều, ăn đủ no là được, cứ lấy bánh mì, sữa bò, bích quy các kiểu.”

Sầm Kim cười, dán mặt sát vào lồng ngực anh, lắng lắng nghe nhịp tim anh: “Sau đó thì sao?”

“Có lần bị phát hiện, tôi nhảy cửa sổ trốn đi. Chủ nhà là một người trung niên da trắng, rất nóng nảy. Ông ta gào to phía sau, bảo tôi mà dám đến nữa thì sẽ biết tay.

“Tôi không dám đến thật, rất lâu sau vẫn chẳng dám lớn võn gần khu đấy. Nhưng đến một ngày, thực sự đói không chịu nổi nữa, lại vòng qua, phát hiện chỉ còn mỗi nhà đó là trên bàn có thức ăn.

“Ông ta cũng ở nhà, đang xem TV tập thể hình, giữa chừng xoay người, dọa tôi muốn trốn biến đi. Nhưng hình như ông ta chưa thấy, nên tôi lại quay lại, trong chốc lát đã nhảy khỏi phòng khách.”

Giọng anh hơi khác lạ, Sầm Kim căng thẳng: “Là bẫy à?”

Vệ Lai cúi đầu hôn chụt lên môi cô: “Thật thông minh.

“Tôi đứng quan sát trước cửa, cảm thấy tất cả vẫn bình thường, bèn len lén chạy qua mở. Trên người tôi đã thủ sẵn dây kìm, vặn cửa không ra thì cạy khóa...

“Ai ngờ mới sờ vào đã bị giật, không phóng điện, nhưng bị giật bay ra xa hơn một mét, nửa người trái tê dại, trong miệng đầy mùi rỉ kim loại. Đến tôi còn phải tự phục mình lúc đấy, vừa thấy người kia xuất hiện đã bật ngay dậy được, chạy thực mạng.

“Chạy miết về phố người Hoa, mới phát hiện tay trái bất động. Khi đó rất hoảng, cứ sợ cánh tay này tàn lụn rồi, mà còn chẳng dám kể với ai, kể ra thì quá bẽ mặt... Cũng chẳng có tiền đến bệnh viện.”

Trong lòng Sầm Kim vô cùng khó chịu, cô choàng tay ôm anh, nhẹ giọng hỏi: “Hôn một cái có thấy đỡ hơn không?”

Vệ Lai cười: “Có chứ, nhưng để lát nữa hãy hôn, chờ tôi kể xong đã.

“Cũng may là lo sầu hết cả đêm, qua hôm sau phát hiện tay đã cử động lại được... Nhưng kể từ đó bắt đầu xảy ra chuyện lạ.” Ang thì thào, “Mỗi khi tôi có cảm giác mãnh liệt nào đó, ví dụ như hải hùng, mừng vui quá đỗi, hay căng thẳng tột độ, cánh tay trái tôi sẽ phản ứng nhạy hơn những giác quan khác, sẽ phát hiện đầu tiên.”

Anh dang ngang tay trái cho cô nhìn: “Cứ như có luồng điện chạy từ gốc cổ tay đến lòng khuỷu tay... Thật kỳ quái, nhỉ?”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Súng ngắn ổ xoay mạ vàng (golden revolver):

38. Chương 38

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Đúng là rất kỳ lạ, lần đầu tiên nghe thấy.

Vệ Lai nói: “Cứ nhắc tới chuyện này là khó chịu quá sức... Phải hôn lâu lắm mới hồi phục được, lại đây, hôn cái nào.”

Thật là... nói năng linh tinh.

Anh cúi đầu hôn cô, Sầm Kim cười lẩn tránh né, ngón tay ấn vào mặt trong cánh tay trái anh: “Hơi thối mốc nhé. Lúc có cảm xúc cực cực mãnh liệt, cánh tay này của anh sẽ liên tục run rẩy nhỉ? Giống... hội chứng Parkinson à?”

Vệ Lai làm mặt vô cảm: “Em thử lặp lại xem?”

Sầm Kim nhin cười: “Có phải điện giật làm tay anh lão hóa sớm không, cho nên gặp tí cảm xúc đã chẳng không chế nổi? Vậy đây là bệnh rồi, không liên quan gì tới kỳ hay lạ đâu, nên mau đi khám...”

Vệ Lai ngắt lời: “Khoan đã... Tôi kể bí mật đau thương chôn sâu dưới đáy lòng bao năm nay với em, em lại cho tôi cái kết luận tổng hợp chứng Parkinson này à?”

Anh gỡ tay cô đang ôm quanh hông mình ra: “Đi, đi đi, gặp phải người như em thì khỏi có chia sẻ bí với chả mật gì nữa.”

Sầm Kim cười ngất chẳng dừng được: “Đừng mà, sao bảo muốn hôn?”

Vệ Lai nói: “Mơ đi, đêm nay đừng hồng hôn hít gì hết.”

Anh đẩy cô ra, vén màn đi vào phòng tắm. Cách một tầng màn che, Sầm Kim vẫn chưa bỏ cuộc: “Không hôn thật à?”

Vệ Lai mở vòi hoa sen, đưa đầu vào ngay dòng nước xối, giọng loáng thoáng không rõ: “Quý cô Sầm, chớ có quấy rầy người ta tắm rửa nhé.”

***

Đã đoán trước là cô chưa từ bỏ ý đồ, quả nhiên, tắm xong đi ra, thấy cô cười tủm tỉm nhìn anh chăm chăm, còn vỗ một bên giường: “Đến đây, ngồi chỗ này, nói chuyện cái.”

Vệ Lai đi lại ngồi xuống, cầm đồ thay ra lau tóc ướt, không nhìn nghiêng ngó dọc: “Cô Sầm, nói chuyện thì được, nhưng đừng có động tay động chân.”

Sầm Kim nghiêng tới: “Động tay động chân thì sao?”

Vệ Lai nói: “Vệ sĩ chúng tôi cũng thuộc nhóm bán nghệ không bán thân! Em mà quấy rối tôi là tôi khiếu nại với người Saudi đấy. Còn nữa... Người Saudi thuê em qua đây đàm phán, nếu biết em cà kê việc nhà với Cá Mập Hồ cả đêm, họ sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?”

Sầm Kim đặt một tay lên bàn, chống cằm nhìn anh, như cười như không: “Ngốc, lượt đàm phán thứ nhất đã kết thúc rồi, anh không biết à?”

“Hử?”

Đàm phán rồi? Vào lúc nào? Cả lượt thứ nhất cũng... kết thúc?

Vệ Lai tính nói gì đấy, ngoài khoang đột ngột dội đến tiếng súng.

Anh thoát biến sắc, một tay kéo lấy eo Sầm Kim, cấp tốc che chắn cô dưới người mình. Đồng thời vươn tay chụp ngọn đèn măng-sông, đập mạnh vào góc bàn.

Choang một tiếng, chụp đèn thủy tinh vỡ tan rơi đầy đất.

Đèn tắt, buồng không có cửa sổ, thoáng chốc đen ngòm, có tiếng người kêu gào thảm thiết. Sầm Kim thở dồn dập ghé sát tai anh, chắc muốn nói gì đó.

Vệ Lai ngăn lại: “Suyt... Để tôi nghe động tĩnh đã.”

Anh tập trung lắng nghe, qua một lúc, có âm thanh hỗn loạn vọng đến, nhưng đều là tiếng Somalia, không thể hiểu được. Tiếp theo đó, tiếng kêu thảm thiết đột nhiên biến mất, ngoài kia im bật.

Không giống cảnh bất ngờ tạo phản lắm, vì khi đấy sẽ lập tức có kẻ phá cửa xông vào — Có lẽ Cá Mập Hồ vẫn còn là trùm thủ lĩnh.

Vậy tiếng súng kia là... cướp cò?

Không biết đã đợi bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Vệ Lai nhỏ giọng dặn Sầm Kim: “Em ngồi vào góc khuất cạnh cửa, đấy là góc chết. Còn lại cứ nhìn tôi rồi tùy cơ ứng biến.”

Sầm Kim gật đầu, mò mẫm qua đó. Vệ Lai rút từ túi hành lý ra khẩu Desert Eagle, nín thở ép sát vào cạnh cửa.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Khi vệt sáng len qua khe cửa vừa vụt tắt, Vệ Lai giật mạnh cửa ra, chĩa thẳng họng súng vào ngực người nọ.

Lại là Shadi.

Hắn đang nhai lá trà, giật nảy mình, suýt chút phun hết ra, nói: “Hey! Hey!”

Phản ứng đầu tiên rất thành thật, không giống có ý đồ xấu. Vệ Lai thu súng lại, chau mày nhìn hắn: “Sao cậu lại ở đây?”

Anh chú ý quan sát lối đi, hai bên trái phải đều chẳng thấy ai, hắn là không che giấu chiêu gì phía sau.

“Tuần tra thuyền, đã ra biển thì phải đi 3 lần mỗi đêm, đây là nguyên tắc.”

“Cá Mập Hồ đâu?”

“Đang đánh bài ở khoang điều khiển.”

“Vừa mới có tiếng súng đấy.”

“Đúng rồi.”

Shiệt, mặt còn tỉnh bơ thế à.

Vệ Lai bực mình, là tiếng súng đó.

“Cướp cò hả?”

Shadi lắc đầu: “Đâu phải.

“Là tại chuẩn bị rất nhiều thức ăn chiêu đãi cô Sầm, dùng không hết nên cuối cùng Cá Mập Hồ nói chia ra cho mọi người.

“Sau chẳng đủ chia, có hai đứa giành đồ hộp nên nổ súng.”

Vệ Lai choáng váng: “Giành đồ hộp?”

“Đúng thế.”

“Có người trúng đạn phải không? Tôi nghe hét thảm lắm.”

“Ừ, quăng xuống biển luôn rồi.”

“Bị bắn chết à?”

“Đâu, lúc quăng vẫn còn thở, nhưng sớm muộn gì cũng chết thôi. Trên thuyền không có thuốc, không cả bác sĩ, muốn cứu cũng chẳng được.”

Shadi nhún vai, cứ như đang hàn huyên về một chuyện hết sức bình thường. Nói đoạn, lại móc nhúm lá trong túi ra, nhét vào mồm.

Khi đóng cửa buồng, đầu óc Vệ Lai đặc quánh, tưởng chừng có một lớp băng giá lạnh bao lấy tim gan.

Nổ súng vì tranh giành đồ hộp, quy tắc giá trị ở đây là gì? Một viên đạn chẳng đắt hơn hộp thức ăn sao?

Anh ngoái đầu nhìn Sầm Kim đang ngồi trong góc: “Em nghe thấy chứ?”

“Nghe thấy.”

Vệ Lai cười chua chát, anh từ từ ngồi bệt xuống: “Không thấy khó mà tưởng tượng nổi à?”

“Không, họ sẽ còn vì tranh một gáo nước, một củ khoai tây mà nổ súng. Anh nên biết, tính kỷ luật của hải tặc cực kém, tính tình còn cuồng bạo, rất khó quản lý. Lắm khi bắt một chiếc thuyền rồi chờ đàm phán, chưa thấy con tin chết hay bị thương, vài ba tên hải tặc đã tự giết lẫn nhau trước rồi, vì hờ ra là muốn sống mái với nhau — Có lúc còn hoang đường đến độ, con tin xin đi toilet, tên hải tặc này đồng ý, tên kia không đồng ý, thế là lại lao vào đánh đến một mất một còn.”

“Cá Mập Hồ mặc kệ hết à?”

Đây là cấp dưới của gã, nói văn vẻ thì thuộc hạ chính là tài phú, là tài nguyên, ruộng cật, thực lực, lẽ nào gã không hề xót ruột?

Sầm Kim bật cười: “Anh có biết, sau khi lấy được tiền chuộc, người trên thuyền chia nhau kiểu gì không?”

“Cá Mập Hồ và mấy tên thủ lĩnh chủ chốt sẽ chia trước, còn dư lại san đều cho những kẻ tham gia. Nói cách khác, ai ai trên thuyền cũng có phần. Giả sử cuối cùng sẽ lấy được 3 triệu USD từ Sirius Star thật, bọn Cá Mập Hồ sẽ chia hết 2,5 triệu tới 2,6 triệu, những hải tặc còn lại, mỗi tên nhận chừng 10 ngàn USD.

“Đám tay chân tép riu thì có khoảng 20-30 tên, căn bản chẳng hề ảnh hưởng đến việc chia chác của Cá Mập Hồ. Chết nhiều quá thì gã lại lên bờ chiêu mộ — Gã có tiếng tăm, rất nhiều người muốn đi theo, vả lại, thu nạp người mới còn hơi hơn nhiều.

“Về phần mấy kẻ sống sót này,” Sầm Kim nhỏ giọng, “Anh không nhận ra bọn chúng rất mong đồng bạn chết bớt sao? Chết càng nhiều, càng đỡ phải chia tiền. Anh cứ chờ xem, sau khi thỏa thuận tiền chuộc xong xuôi hết, trên thuyền này sẽ có một trận sống mái ra trò.”

Vệ Lai dở khóc dở cười: “Đây là cái kiểu thế giới khỉ gì vậy?”

Sầm Kim thì thào: “Thế giới thực, chân thực như ai cũng cần ăn uống, ngủ nghỉ, tắm rửa...”

Vệ Lai trầm mặc thật lâu: “Mỗi người được chia chừng 10 ngàn USD thì cũng đâu ít. Có vốn làm ăn đấy

rồi, cần gì đi cướp nữa.”

Sầm Kim nói: “Lại mơ mộng viễn vông phông? Họ nhận được tiền thì sẽ mua rượu bia, mua thuốc lá, tìm phụ nữ, hay hút thuốc phiện, chưa đến nửa tháng là đã tiêu sạch, sau đó lại tay trắng ra biển, nhắm tới tàu hàng mới.”

Hóa ra có người còn sống không có kế hoạch hơn cả anh, Vệ Lai chẳng tin: “Thật sự không để dành đồng nào?”

“Để dành có nghĩa lý gì? Sống trong cái thời cuộc bát nháo này, anh nghĩ rằng có thể tạo công ăn việc làm ổn định cho họ được sao? Nếu không làm hải tặc thì tiền sẽ mau chóng bị cướp sạch. Làm hải tặc rồi, có khi chỉ cần một lần xích mích đã mất mạng, vậy chi bằng cứ hưởng lạc trước mắt.”

Thật sự Vệ Lai chẳng còn lời nào để nói, trong khoảnh khắc, trước mắt thoáng qua khuôn mặt hung hãn của cậu nhóc hải tặc nọ.

Anh than khê: “Những người này... tìm đâu ra lối thoát.”

Sầm Kim cười: “Muốn có lối thoát cũng đơn giản thôi, trước hết phải lập quốc, có một chính phủ mạnh mẽ, rồi ổn định kinh tế, bảo vệ vững lãnh thổ biển. Ngư dân có nghề nghiệp nuôi thân, ai còn muốn làm hải tặc nữa? Cho nên, anh cũng đừng cảm khái, đây không phải là tàu phi pháp buôn người như lần trước, anh chẳng giúp gì được cho họ đâu. Chúng ta đây, tới rồi đi, không có cách nào phổ độ chúng sinh, việc duy nhất làm được là đàm phán thôi.”

Rốt cuộc đã quay về chủ đề đàm phán.

Lòng hiếu kỳ của Vệ Lai lại được khơi lên: “Lượt đàm phán thứ nhất kết thúc thật rồi à?”

“Ừ.”

“Vậy có tiền triển gì?”

“Anh đoán xem.”

Vệ Lai nghĩ ngợi: “Cá Mập Hồ nói bằng lòng giảm tiền chuộc xuống còn 10 triệu, thế này có tính không?”

Sầm Kim cười lạnh: “Tính gì chứ? Cá Mập Hồ là tay cáo già.”

Cô chậm rãi đứng dậy: “Gã cố tình đánh lá bài tình cảm đấy, nói cái gì mà ơn cứu mạng, bày đặt đau lòng hét giá 10 triệu — Somalia cướp tàu hàng, tính tới nay tiền chuộc cao nhất là bao nhiêu?”

Như gã là điển hình sợ người ta xẻo thịt mình, mới tự cắt trước một dao đâm máu — Xem đi, tôi đã chảy bao nhiêu máu rồi, tôi đã nhượng bộ hết cỡ rồi, cô còn mặt dày mặc cả với tôi nữa à?

Vệ Lai cũng đứng lên theo: “Nói vậy, đến cùng là tiến triển thế nào?”

Sầm Kim dựa vào cửa: “Cũng không nhiều lắm, có 2 chỗ.”

Lại là sân nhà của cô, tự nhiên Vệ Lai thấy rất buồn cười — Phong thủy cứ thay phiên chuyển đổi thế, từ đầu đến giờ, từng chiếc thuyền nối tiếp, có khi cô nhìn ra manh mối, có khi anh phát giác điểm sai.

“Đầu tiên là bữa ăn này, Cá Mập Hồ nhắc tới tàu và tiền chuộc đến 11 lần, đều bị tôi nói quanh co gạt đi. Chính xác là tôi muốn làm gã sốt ruột, chột dạ, chẳng đoán ra suy tính của mình, ban đêm gã sẽ ngủ không ngon — Phải canh chừng chiếc tàu này, gã sẽ chẳng thể cướp thêm tàu khác. Canh thêm một ngày, gã phải lãng phí một ngày, đám hải tặc chưa thấy chia tiền sẽ thêm một ngày manh động. Tôi đây có thể ngồi yên trên bàn đàm phán, nhưng gã thì cảm chắc là nhắp nhóm không yên rồi.”

Hình như cũng đúng, Vệ Lai nhớ mỗi khi Cá Mập Hồ nhắc tới con tàu, Sầm Kim lại bình thản xuất chiêu tổ lái. Ba hồi nói biển, ba hồi nói cá, ngay cả tuyết rơi ở Bắc Âu cũng lôi ra nói được. Nếu cô nàng đại biểu đàm phán này không phải ân nhân cứu mạng, chắc Cá Mập Hồ đã muốn nổi đóa lật bàn rồi. Cả đời gã chưa từng thấy tuyết, Bắc Âu có đổ tuyết hay không thì liên quan méo gì tới gã.

“Thứ hai thế nào?”

“Thứ hai là, khi lên thuyền, vào khoang, tôi thấy được rất nhiều điều, tìm được một chiếc gai có thể cắm vào lòng Cá Mập Hồ, giúp mở cánh cửa đột phá cho việc đàm phán.”

“Điều gì vậy?”

“Nói suông chán lắm, ngày mai anh cứ xem tôi ứng biến tốt ra sao.”

Rõ là...

Vệ Lai muốn cười to, kéo cô vào lòng ôm chặt: “Sầm Kim, em mà sống ở cổ đại, vô hậu cung, thế nào cũng thành gian phi đấy.”

“Vậy còn anh, anh là hoàng đế, sẽ vì tôi mà làm loạn triều cương à?”

Vệ Lai ngẫm ngợi: “Chắc là sẽ không, vì một phụ nữ mà làm hại nhiều dân chúng vậy thì ngại lắm. Có điều... Có thể vì em không làm hoàng đế nữa. Làm hoàng đế quá khổ, còn phải đối phó bao nhiêu phụ nữ — Tôi chỉ cần có em là đủ lắm rồi.”

Sầm Kim trong lòng anh bật cười, sau một lúc, nói: “Mệt rồi, bồng tôi lên giường đi. Phải ngủ một giấc dưỡng sức đầy đủ, mai mới luộc cá mập ngon lành được.”

Sai anh thuận miệng thế đấy à? Vệ Lai vừa bực vừa buồn cười, lúc sau vẫn đặt một tay ôm eo cô, tay còn lại nhắc hai gối cô, bế lên đưa về giường. Lại hỏi: “Tôi ngủ thế nào?”

“Nằm đầu dưới đất cũng được, à có miếng thủy tinh đấy, nhớ quét kỹ trước.”

Nghe sao mà thê lương.

Vệ Lai cúi đầu xuống: “Không cho tôi hưởng chút lợi nào à? Tối đêm tôi lại mất ngủ cho xem.”

Sầm Kim cười: “Chính anh nói cấm hôn rồi, còn muốn lợi gì nữa?”

Vệ Lai cũng cười, vươn tay xoa chân cô, tắm khăn satin mềm mại, mềm mịn, rử xuống bọc sát thân thể cô. Anh vuốt một đường lên trên, đến vòng eo, bụng dưới, Sầm Kim dần dần thở gấp, ngực phập phồng liên tục.

Bỗng nhiên Vệ Lai tránh ra, cúi đầu hôn lên tai cô, cười khế: “Ngủ ngon nhé, cô bé. Không muốn làm em mất ngủ.”

Giữ sức, ngày mai luộc cá mập thôi.

Luộc xong rồi, sẽ cùng uống rượu, ăn thịt, sẽ cùng người có tình thảo luận xem nên hưởng niềm hân hoan ra sao, thế cũng chưa muộn.

39. Chương 39

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Qua hôm sau, Cá Mập Hồ mới chính thức bày ra tư thế đàm phán.

Dùng xong điểm tâm, buổi ăn được thu dọn sắp xếp lại, dẹp hết những thứ không liên quan, chỉ còn chừa một bàn hai ghế, trên bàn đặt sẵn nước ngọt và bia.

Vẫn chia ra hai đôi hai như trước.

Cá Mập Hồ hăng giọng: “Kim này, hôm nay chúng ta bàn vào chính sự đi, con tàu kia...”

Sầm Kim ngáp một cái: “Tối qua mất ngủ, thuyền trông thành quá. Các anh sống trên đây bấy lâu mà vẫn không thấy gì sao?”

Vệ Lai suýt chút bật cười: Sầm Kim đã muốn lái lùa thì đúng là chỉ cần vài phút cũng đủ khiến người ta hộc máu — Anh gần như bắt đầu thương cảm cho Cá Mập Hồ rồi.

Cá Mập Hồ không thể không tiếp lời: “Cô mới lên thuyền, chắc chưa quen được. Nhưng đàm phán chỉ mất vài ngày thôi...”

Vệ Lai nghĩ, ngay từ đầu vở kịch này đã cực kỳ buồn cười: Cá Mập Hồ chính xác là cáo già, chưa nói được mấy câu, lại cố chấp bẻ trọng tâm về hướng đàm phán.

Sầm Kim ngắt lời gã, đánh mắt về phía Shadi: “Để anh ta ra ngoài đi, hôm nay tôi muốn nói ít việc riêng thôi.”

Lại còn nói việc riêng? Ánh mắt Cá Mập Hồ lóe lên vẻ mắt kiên nhẫn, ráng nhịn mấy lần, cuối cùng vẫn bảo Shadi đi ra.

Sầm Kim nói đúng là việc riêng: “Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Cá Mập Hồ mở miệng, còn chưa kịp trả lời, Sầm Kim đã tự có đáp án: “Tôi nhớ năm đó khi tiếp nhận điều trị, anh đang 33 hay 34 tuổi phải không? Hiện đã qua 6 năm, chắc là khoảng chừng 40? Cũng chẳng còn trẻ nữa, hải tặc là một nghề tốn sức, tinh thần và thể lực đều kém hơn trước rồi nhỉ?”

Cá Mập Hồ nhần nại: “Kim ạ, dù sao cũng đã gần 6 năm, ai mà chẳng già đi chứ.”

Sầm Kim làm như vô ý hướng về phía cửa: “Nhưng trên thuyền này, ngoài anh ra, vẫn còn khá nhiều thanh niên trai tráng đấy.”

Cá Mập Hồ khinh khỉnh: “Bọn nó trẻ thì sao?”

“Lợi hại hơn anh chứ sao.”

Cá Mập Hồ cười phá lên: “Lợi hại hơn tôi? Kim, cô đang nói đùa à? Chỉ cần tôi ngựa mất đứa nào là đập chết ngay đứa đó được thôi.”

Sầm Kim chờ gã cười cho xong, mới thông thả mở miệng: “Đâu cần tất cả đều lợi hại hơn anh, một hai người là đủ rồi. Ai ai cũng biết, muốn thay thế anh thì phải ra tay tàn nhẫn hơn anh. Anh chiếm vị trí trùm thủ lĩnh này bằng cách nào? Chẳng lẽ không phải vì đã tàn nhẫn hơn kẻ tiền nhiệm, nắm bắt chính xác thời cơ giết bég hấn đi sao?”

Nụ cười của Cá Mập Hồ hơi gượng gạo — Là thế thật, trong giới hải tặc không tồn tại mấy thứ như kính trọng, truyền vị, nối nghiệp. Nếu muốn lên chức, đúng là phải xem xem ai ra tay nhanh và tàn nhẫn hơn.

Sầm Kim không bỏ qua bất cứ biến hóa nhỏ nhất nào trên mặt gã: “Tuổi trẻ mà, tham vọng rất lớn, luôn muốn trèo thật cao — Mức độ lợi hại của anh là một thước đo, kể tính chuyện thay thế anh đã có chỗ tham khảo, nhất định sẽ còn mạnh tay hơn anh. Anh có từng nghĩ rồi lại đến một ngày, chính mình cũng sẽ bị đàn em quật ngã?”

Cá Mập Hồ lặng thinh, sau một lúc thì nhún vai: “Kim, loại chuyện đấy ở đâu chẳng có, hải tặc đều thế cả. Thay vì nói mấy chuyện vô nghĩa này, chi bằng chúng ta quay lại...”

Sầm Kim tiếp tục chuyển đề tài: “Được rồi, cứ giả sử anh luôn may mắn, mấy người trên thuyền này đều ngoan ngoãn phục tùng đi, nhưng liệu anh có đảm bảo mình sẽ không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào?”

Cô bắt đầu xòe tay đếm.

“Thứ nhất, đội ngũ hộ tống tàu hàng qua vịnh Aden đang không ngừng gia tăng, thực lực vũ trang vượt xa hải tặc. Chỉ cần một lần rủi ro, anh sẽ hoặc là mất mạng trong cuộc hỗn chiến nào đó, hoặc là bị bắt giam, ngồi tù cả đời.

“Thứ hai, anh thường xuyên đánh cướp tàu thuyền, khiến cho chính phủ Somalia mất hết thể diện, họ sẽ liên tục truy nã, xoay đủ mọi cách để bắt được anh.

“Thứ ba, anh đã từng sát hại con tin, nhận số tiền chuộc lớn, kết thù với rất nhiều chủ tàu. Họ có thể bỏ qua cho anh không? Biết đâu một ngày nào đó, họ sẽ phái ra cả tiểu đội đến lấy mạng anh.”

Cá Mập Hồ mặt bình tĩnh: “Đã làm hải tặc rồi thì sợ quái gì!”

Sầm Kim chẳng thèm nhìn gã: “Thứ tư, anh là hải tặc khét tiếng nhất, từng cướp tàu hàng đắt tiền nhất, liệu mấy gã hải tặc khác có tính đến chuyện cắn nuốt lẫn nhau không? Theo như tôi biết, số băng nhóm hải tặc có tổ chức và vũ trang ở Somalia này, tính cả của anh nữa thì ít nhất đã là 4 nhóm.”

Cá Mập Hồ hơi bực: “Vậy thì sao nào? Xưa nay chẳng phải hải tặc đều thế à? Kẻ thù tứ phía có gì lạ đâu!”

Sầm Kim ra vẻ kinh ngạc: “Ồ, anh cũng biết đấy.”

Cô rót nước cho mình, tiếng nước tí tách. Cá Mập Hồ dần dần áp chế được ngọn lửa trong lòng, lại tranh thủ kéo về đúng chủ đề: “Kim, chẳng phải chúng ta nên...”

Sầm Kim xen ngang: “Chúng ta lại giả sử...”

Thực sự là Vệ Lai hết nhịn nổi, xoay mặt qua vách khoang, cười hộc ra mấy giây, khi xoay trở lại, mặt mày đã nghiêm chỉnh, hững hờ.

“Chúng ta lại giả sử, anh vẫn cực kỳ may mắn, tránh hết được những nguy hiểm đấy... Chục năm sau, khi đã 50 tuổi, anh sẽ ra sao?”

Cá Mập Hồ chưa hiểu: “Hử?”

“Còn làm hải tặc à?”

Cá Mập Hồ cười vang: “Lúc đó quá già rồi. Kim à, Hồng Hải làm gì có hải tặc già 50 tuổi chứ.”

Sầm Kim cười đầy thâm ý: “Vậy ở tuổi 50, anh sẽ ra sao?”

Cá Mập Hồ ngơ ngác mất một lúc. Từ đó tới giờ, gã chưa từng nghĩ về vấn đề này.

Sầm Kim đáp thay gã: “Anh đâu thể rửa tay lên bờ, người người đều biết anh từng cướp vô số tàu thuyền, đều cho rằng anh dắt túi bạc triệu, chỉ chực chờ anh thất thế là lao vào hút máu xẻo thịt. Anh đã giết con tin, vĩnh viễn có mặt trong danh sách truy nã của chính phủ; anh không trốn ra ngoại quốc được, bởi vì chẳng có thân phận ngoại giao...”

Cá Mập Hồ nghe hết nổi, thành linh bật dậy, nghiêng người tới trước, hai tay đập rầm xuống bàn: “Cuối cùng là cô muốn nói gì?”

Vệ Lai nhướng mày, bước lên vài bước.

Sầm Kim cười nhạt, nhả từng chữ: “Tôi muốn nói, tôi thương hại anh.

“Hiện tại đàm phán với tôi cũng ra dáng lắm, khoe mình nào là Cá Mập Hồ hung tàn nhất Hồng Hải, thực chất chẳng qua chỉ là một con cá chết không có tương lai. Hoặc là chết trong các cuộc đấu đá trên thuyền, hoặc là chết bởi ám sát, hoặc bị bắt ngồi tù, hoặc thất cơ lỡ vận rồi chết đói. Nhận được tiền chuộc để mà làm gì? Có số ôm bạc triệu, chưa chắc có số tiêu xài...”

Cá Mập Hồ gầm lên, hai tay chống mạnh lên bàn, bật thẳng tới chỗ Sầm Kim.

Sầm Kim ngồi bất động, khoe môi nhếch cười. Vệ Lai phản xạ nhanh nhạy, tiến lên trước, đập ngay vào cạnh bàn.

Chiếc bàn bị đá văng hơn vài mét, chà sát xuống mặt sàn ken kết chói tai, đám ly cốc trên bàn rơi vãi loảng xoảng. Cá Mập Hồ nằm sấp cả người lên bàn, mặt mày dữ tợn, trông như con rùa mắc cạn đang quấy đạp.

Cửa phòng ăn bị đá bung ra, Shadi nghe thấy động tĩnh nên hốt hoảng xông tới. Sầm Kim bắn qua một ánh mắt lạnh lùng, nghiêm nghị nói: “Ra ngoài!”

Shadi giật nảy mình, bất ngờ đứng sững trước cửa, không tiến vào tiếp, nhưng cũng không dám rời đi.

Cá Mập Hồ xoay người xuống bàn, rút phắt ra khẩu súng ngắn ổ xoay mạ vàng tuyệt đẹp bên hông, lên đạn lách cách, sải bước về phía Sầm Kim. Vệ Lai chắn trước mặt gã. Cổ họng Cá Mập Hồ phát ra tiếng gầm gừ, ngẩng đầu nhìn Vệ Lai, mũi súng đâm mạnh lên ngực anh.

Vệ Lai nói: “Hey, hey, bình tĩnh tí nào.”

Hải tặc quả đúng là rất dễ nóng đầu, ngay cả thủ lĩnh hải tặc khét tiếng toàn cầu cũng thế.

Hai mắt Cá Mập Hồ đỏ ngầu, môi dày mấp máy, khăn quăn trên cổ hơi lệch đi vì động tác quá mạnh. Vệ Lai trông thấy vết thương rợn người nổi bật bên dưới.

Nhất thời không khí trong buồng ăn đông cứng lại.

Cảm giác như sự tĩnh lặng này sẽ kéo dài vô tận, mãi cho đến khi Sầm Kim khẽ cười.

Cô đứng lên, đi đến cạnh hai người, đẩy nhẹ Vệ Lai qua, tự mình ung dung đỡ lấy họng súng.

Mũi súng chìa thẳng lên cổ cô, hạt ngọc hồng lựu đỏ rực như nốt son trên dây chuyền bạch kim đã nằm sát cạnh họng súng đen ngòm.

Vệ Lai nhìn chòng chọc vào ngón tay trên cò súng của Cá Mập Hồ.

Sầm Kim hỏi: “Muốn bắn à? Cứ thử xem.”

Cô đi tới trước.

Cá Mập Hồ hết sức lúng túng, dường như đã ý thức được mình quá xúc động, lùi lại từng bước: “Kim! Chúng ta là bạn bè, chúng ta phải bàn về con tàu kia, đúng không? Tôi nghĩ...”

Lưng gã đưng phải bàn điều khiển ở góc buồng ăn, chẳng thể lùi thêm nữa.

Sầm Kim nhấc tay cầm súng. Vệ Lai hơi căng thẳng, sợ cô sẩy tay, hoặc lỡ Cá Mập Hồ có động tác làm cướp cò.

May mà Cá Mập Hồ rất phối hợp với cô.

Cô cầm được súng, lật qua lật lại ngắm nghía, rồi tiện tay ném lên bàn điều khiển, nhỏ nhẹ nói: “Thế nhưng, anh vẫn còn lựa chọn khác.”

Cô nhìn vào mắt Cá Mập Hồ, thì thào: “Tôi để anh nhận tiền chuộc, cho anh cơ hội rửa tay giải nghệ, giúp anh tạo quan hệ tốt với chính phủ, yêu cầu họ bỏ qua tất cả quá khứ của anh. Anh sẽ trở thành thượng khách của chính phủ, có thể lấy được hộ chiếu, cầm tiền, hoàn toàn rời khỏi Somalia, tìm một quốc gia hòa bình không xung đột, mua nhà, mua đất, cưới vợ, sinh thật nhiều con, yên tâm hưởng thụ một ngày ba bữa, làm vườn, nuôi thú cưng, an ổn sống những năm 50, 60, 70 tuổi của mình.”

Cá Mập Hồ chưa phản ứng kịp: “Gì chứ?”

Sầm Kim mỉm cười, cô vươn tay, chỉnh khăn che cổ lại cho Cá Mập Hồ: “Suy nghĩ thật kỹ lời tôi nói... Hôm nay kết thúc đàm phán ở đây.” Sau đó quay đầu nhìn Vệ Lai, “Đi thôi, ra ngoài ngắm cảnh chút.”

***

Trên boong đầy mùi cá tanh.

Thuyền này ngụy trang thành thuyền cá bình thường, vì đang trong thời gian đàm phán, những hải tặc khác không thể ngồi chơi không, thế là bèn buông súng ống xuống, bắt đầu đánh cá thật.

Tại đây có câu cá, có kéo lưới, boong thuyền đã chõng chất cả đồng to. Một vài người đang thoăn thoắt mổ xẻ, tấy ruột các loại hải sản, vệt máu loang vào nước chảy lan ra khắp sàn. Còn thấy có con cua biển đang cố sức dùng càng đẩy mạnh đầu cá ruột cá be bét máu, chật vật bò ra ngoài.

Sầm Kim lách qua đám bữa bộn đầy, tới cầu thang mạn đi lên trên — Cầu thang mạn thông thẳng đến buồng lái cao nhất, ở đây tầm quan sát cực tốt, có một vẻ an tĩnh giữa chốn xô bồ.

Tầng mây rất dày, không có nắng, mặt biển không sáng lấp lóa mà là một màu xanh sẫm sâu hút. Dõi mắt ra phương xa, chẳng thấy bất cứ tàu thuyền nào. Điều này khiến chiếc thuyền dưới chân đây thật cô độc, nhưng cũng an toàn lạ kỳ.

Sầm Kim chỉnh lại mái tóc bị gió biển thổi tung, càng chỉnh càng rối, nhưng cô làm chẳng biết mệt. Cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại, mặc cho lọn tóc xoa bung quần quýt lấy hai bên má, vầng trán và mi mắt.

Vệ Lai cười cô: “Tâm trạng không tệ nhỉ.”

Anh cúi xuống, Cá Mập Hồ đã ra boong thuyền, bộ dáng nặng nề tâm sự, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn qua đây, mặt đầy hoài nghi, nhưng biết điều không tới quấy rầy.

Sầm Kim nói: “Đương nhiên rồi. Tôi biết có người muốn giết mình, nhưng thuyền của Cá Mập Hồ này, hẳn là nơi an toàn nhất trong suốt hành trình.”

Vệ Lai trêu cô: “Còn tưởng em to gan chẳng sợ chết, hóa ra cũng lo lắng vấn đề an toàn đấy.”

Sầm Kim đáp: “Kẻ sợ chết nhất chưa chắc đã là người nhất gan nhất.”

“Thế là người nào?”

Sầm Kim trầm mặc hồi lâu: “Người có nhiều điều quyền luyện nhất.”

Một góc nào đó sâu dưới đáy lòng Vệ Lai, bỗng hóa ra mềm mại.

Anh cười: “Tôi nhớ tới một chuyện... Trong thời gian huấn luyện, vị chỉ huy đặc huấn từng nói, người có điều nhớ mong trong lòng, thực chất không thích hợp làm vệ sĩ.

“Vệ sĩ phải để lòng chẳng vướng bận, đặt ‘cái tôi’ ở vị trí thấp nhất. Lúc cần thiết, vì sự an toàn của khách hàng, có thể gạt bỏ cả tính mạng của chính bản thân.

“Bởi vậy họ thích chiêu mộ những người không gốc rễ, như tôi hay Cây Cacao chẳng hạn.”

Trong nghề có cách ví von rất hình tượng: Người có gốc rễ, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ giống cây to bị gió lốc cuốn bật gốc, trên mặt đất chỉ còn một hố sâu thê lương, nhìn vào sẽ khiến lòng đau xót. Nhưng những người không có gốc rễ sẽ như một dùm bèo dạt, gió thổi cứ thổi, nháy mắt đã trôi sạch đi.

Con người chính là sinh vật vừa giàu tình cảm vừa tàn nhẫn —— Ta nói với họ, có ai đó vừa chết, họ sẽ nhún vai, đáp, à, người chết sao; nhưng nếu thông báo tin tức này kèm theo hình ảnh cực kỳ đau đớn, bi thương của thân nhân, họ cũng sẽ cùng xót thương, rơi lệ.

“Cho nên, vệ sĩ giải nghệ thì chỉ có hai trường hợp, hoặc là chết hay tàn phế, hoặc là đã có điều quyền luyện. Có gia đình, mạng này bỗng có ý nghĩa, rễ mọc dài ra, cắm sâu xuống đất, chẳng còn bay nhảy theo đồng tiền nữa.”

Sầm Kim hỏi anh: “Anh có quyền luyện gì không?”

Vệ Lai cười.

Vấn đề này, lúc trước anh đã từng nghĩ tới, cảm thấy đời mình chẳng có gì có thể xem là quyến luyến: Nai cũng vậy, Cây Cacao cũng vậy, Erin cũng vậy, đều là gió êm, mưa nhẹ, thời tiết tốt mà con thuyền cũ nát như anh gặp gỡ trong hành trình đời mình, đáng để cảm kích và hoài niệm, nhưng thuyền là thuyền, thời tiết là thời tiết.

Có điều gì để quyến luyến?

Vệ Lai vươn tay, chậm chậm phủ lên bàn tay cô đặt trên mạn thuyền.

Tay cô trong lòng bàn tay anh hơi siết lại, rồi cô cười như pha trò: “Tôi à? Vậy anh sẽ vì tôi, không làm vệ sĩ nữa sao?”

“Sẽ.”

Sầm Kim chẳng nghĩ anh trả lời thẳng thắn vậy, nhất thời lặng thinh.

Vệ Lai nắm chặt tay cô.

Kỳ lạ lắm sao, đây là chuyện đương nhiên mà, giống như nước biển dập dềnh, hoa tàn hoa nở, mưa đổ bùng dù, tuyết rơi ủ ẩm.

Sầm Kim thì thào: “Vệ Lai, anh vẫn không hiểu tôi là hạng người gì.”

Vệ Lai cười, gió biển thổi qua, trong không khí thoang thoảng vị tanh mặn nhàn nhạt. Những thời khắc quan trọng nhất của đời anh, dường như luôn diễn ra trên biển.

“Sầm Kim, sau khi đàm phán kết thúc, hãy theo tôi đi.”

Sầm Kim cười nhẹ, cười cười, rồi trầm mặc. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cả thế giới trong đôi mắt kia, bị bao phủ dưới một tầng ánh nước.

Cô hỏi: “Anh xác định rõ rồi sao? Chúng ta quen biết... mới chỉ được nửa tháng.”

Ánh mắt Vệ Lai rơi trên mặt biển phía xa: “Có người nói, nên để con trẻ lớn lên bên cha mẹ, như vậy tâm trí mới được hoàn thiện, mạnh khỏe. Nhưng tôi không nhớ nổi mẹ mình, còn bị cha bán đi.

“Lại có người nói, việc giáo dục ở thời kỳ thơ ấu là quan trọng nhất, sẽ ảnh hưởng đến cả đời về sau. Khi

những đứa bé khác học chữ, đọc sách, kết bạn, tôi vẫn đang xỏ chỉ cạnh máy khâu, gặm vỏ bánh mì chẳng có dinh dưỡng, ngón tay còn bị đâm thủng một lỗ.”

Sầm Kim cười, dần dần rưng rưng, nước mắt làm nụ cười trở nên dịu dàng.

“Rồi có người nói, kiếm tiền không dễ, phải để dành, phòng khi thiên tai, phòng lúc bệnh tật, phòng có biến cố. Nhưng tôi cầm tiền lên Bắc Băng Dương thuê tàu phá băng, xem cực quang, chui vào lều ngủ, sau đó trở về Helsinki, biến thành nghèo mạt rệp.

“Đời tôi vẫn luôn làm ngược lại những điều ‘có người nói’ kia. Thế nên, quen biết một người phụ nữ phải cần bao lâu, tôi có thích cô ấy không, bằng lòng vì cô ấy từ bỏ những gì, tôi đều không tuân theo bất kỳ khuôn mẫu nào, cũng chẳng muốn bất cứ ai góp ý hộ.

“Sau khi đàm phán kết thúc, đi theo tôi nhé?”

“Được.”

Đột nhiên cô dứt khoát vậy, ngược lại Vệ Lai thấy không quen: “Đồng ý dứt khoát thế? Sao không do dự thêm tí, ra vẻ làm kiêu, hoành hợ tôi thử?”

Sầm Kim cười bước lên, khẽ tựa vào lòng anh.

Gió biển hát tung tóc cô phất qua mặt anh. Ở boong thuyền, tiếng hải tặc reo hò vừa vang lên đã lập tức bị tiếng quát lớn kỳ quái át xuống.

Vệ Lai cảm thấy, con thuyền chính mình này, vào giờ khắc này, có lẽ đã neo lại bến nước nhu hòa nhất.

Anh thì thầm: “Cứ vậy đi theo tôi, khỏi cần hỏi muốn dẫn em tới đâu à?”

Cô lắc đầu trong ngực anh.

Không cần.

Cô cam tâm tình nguyện nghênh đón một cơn điên cuồng bốc đồng, phóng túng nhất. Trong cơn điên cuồng ấy, anh chính là phương hướng duy nhất.

Cô nói: “Sau khi xuống thuyền, tôi sẽ đi với anh, cho đến khi...”

Cho đến khi anh không muốn dẫn tôi theo nữa.

40. Chương 40: “vậy Em Hi Vọng, Cơn Bão Đây, Có Thể Càn Quét Mạnh Thêm Chút Nữa.”

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Ngày đàm phán thứ ba.

Sầm Kim cảm thấy nên thay quần áo rồi. Mới sáng ra cô đã lục lọi túi hành lý, tay trái cầm lên, tay phải buông xuống, lật qua lật lại chỉ có mấy món kia.

Không bột đồ gột nên hồ.

Cô quơ lấy chiếc áo thun trắng và quần jean từng ngâm nước biển, được giặt phơi khô, và cùng mình trải qua hai lượt đàm phán vừa rồi.

Đã mặc lâu tới mức nhăn nhúm hết cả.

Sầm Kim than: “Tương lai, bên Cá Mập Hồ mà ra hồi ký đàm phán chuộc tàu Sirius Star, lúc nhắc tới em, có khi nào sẽ viết: ‘Cái cô đại biểu đàm phán đó mặc mỗi một bộ mấy ngày liền không thay, còn loẹt quẹt dép lê...’”

Vệ Lai tiếp lời: “Đàm phán ép số tiền chuộc từ 20 triệu xuống còn 3 triệu, tin anh đi, thành quả này còn lóa mắt hơn một lần mặc 5 bộ lễ phục đi gặp Cá Mập Hồ đấy.”

Sầm Kim cười, chắc cũng hiểu chẳng còn cách nào khác, đành phải cầm đồ lên chuẩn bị vô phòng tắm thay.

Vệ Lai gọi: “Đợi chút.”

Anh lôi trong túi hành lý ra chiếc sơ mi cao bồi của mình: “Mặc cái này đi.”

Sầm Kim lườm anh: “Vừa ngó qua đã biết ngay đồ nam rồi. Dem làm áo ngủ còn được, chứ mặc đi đàm phán có mà bị cười cho thối mũi ấy.”

Vệ Lai rút quần áo trong tay cô ra, kiên quyết nhét sơ mi vào lòng cô: “Nghe lời, mặc cái này, anh đã có cách giải quyết.”

Sầm Kim quan sát anh, nửa tin nửa ngờ nhận lấy.

Lúc đi ra, cô mặc sơmi cao bồi vô cùng nghiêm chỉnh, cúc cài sát tận cổ, trông cứ như đang trùm bao bố.

Vệ Lai ngồi trên giường, nhìn cô lom lom cả buổi trời: “Em có tể bào thẩm mỹ nào không vậy? Qua đây.” Giờ mà đeo thêm cho em cặp kính gọng đen, em sẽ biến ngay thành bà cô chủ nhiệm bị dân tình ghét nhất trong phim Hồng Kông đấy phỏng?

Sầm Kim hơi giận đi tới: “Anh thì có chắc!”

Vệ Lai cười: “Có ít thẩm mỹ đơn giản nhất của đàn ông thôi. Anh chỉ cần biết mình thích em mặc thế nào nhất là đủ rồi.”

Anh kéo cô lại gần, gỡ cúc trên cho cô.

Xong hai cúc, vừa ngắm nghía vừa chau mày, như thể vẫn chưa hài lòng. Lại gỡ thêm một cúc, dịch cổ áo sang bên, thế là thu vào đáy mắt trọn vẹn hình ảnh dễ làm khát khô cổ: Chiếc áo hơi lệch nửa kín nửa hở che lấy đường cong duyên dáng.

Sầm Kim cúi đầu nhìn mình: “Anh để em cứ như này tới gặp Cá Mập Hồ hả?”

Vệ Lai biến sắc: “Nghĩ gì đấy? Trước mặt Cá Mập Hồ thì chỉ được gỡ một cúc thôi, biết chưa?”

Thế sao anh còn gỡ nhiều vậy?

Sầm Kim giận tính nhéo má anh. Vệ Lai cười xấu xa nghiêng đầu né, vòng tay kéo cô vào lòng, khê hôn lên nửa khuôn ngực tròn đầy. Hơi thở ẩm nóng kích thích, Sầm Kim hít sâu một hơi, giãy ra mắng anh: “Đừng đùa... Còn phải... đảm phán...”

Phần sau câu nói bỗng nhiên đứt quãng, bị ngắt thành từng âm tiết rời rạc vô nghĩa, thân thể mềm nhũn chẳng tránh được.

Qua thật lâu, Vệ Lai mới buông cô ra, vươn tay vào áo cô, chậm chậm kéo một bên dây áo con tuột xuống vì giây giũa về vị trí cũ, nói: “Đã thấy chưa, trước mặt kẻ có ý đồ xấu thì đừng mở 3 cúc áo, bằng không hậu quả sẽ rất khó lường.”

Sầm Kim cắn răng: “Biến! Khỏi cần anh giúp nữa.”

Vệ Lai cười vang, dỗ cô: “Đừng mà, lần này cam đoan sẽ nghiêm túc, thật đấy.”

Anh khom xuống lấy dao nhỏ trong túi hành lý ra, cúi đầu cạo tuột vỏ da, đâm một lỗ to phía trên đường vắt sổ ở vạt dưới áo cô, lia ngang, sau đó cầm lấy xé vòng quanh đến hết.

Vì bị xé mạnh nên dưới vạt áo tưa ra như tua rua trắng, Sầm Kim đoán được vài phần: “Dùng làm dây lưng nhỉ?”

Như vậy tuy đã để lộ được vùng eo, nhưng quần dây ngang lưng thế, nom hơi bị ngố.

Vệ Lai chẳng hé môi, cắt đôi dây vải, đưa tay xếp nếp phần áo thừa một bên eo, dùng dao đâm xuyên qua.

Sầm Kim đã hiểu được, tự cầm lấy dây vải trên tay anh, xỏ vào lỗ thủng, cột dây rồi xoắn lại, nhét sâu trong nếp gấp.

Bên này vừa hoàn tất, anh cũng xử lý xong bên kia giúp cô.

Biện pháp đậm chất đàn ông, cầm dao đục, xỏ dây qua, rất sơ sài, rất trực tiếp, rất thô bạo, thoát trông thật dễ dàng, chẳng mấy ai nghĩ đến, nhưng dường như lại toát lên một vẻ gợi cảm khó tả.

Sầm Kim cười tủm tỉm, cô bắt đầu thấy thích rồi. Thế này còn hơn tất cả những bộ lễ phục lộng lẫy được cắt may tỉ mỉ, đính đầy đá quý rực rỡ và đăng-ten cầu kỳ.

Vệ Lai véo nhẹ cằm cô, dặn: “Đừng chọc giận Cá Mập Hồ nữa, gã nóng tính quá.”

Sầm Kim không lo mấy: “Đương nhiên phải thật cẩn thận rồi. Nhưng nếu gã có việc cầu cạnh em, chắc chắn khi ở trước mặt em sẽ ngày càng dè dặt. Mà mấy lựa chọn hôm qua nói với gã ấy, đổi lại là anh, anh sẽ chọn cái nào?”

“Còn phải hỏi sao? Đã là con người thì đều mong muốn an ổn sống đến già rồi. Chẳng qua...”

Sầm Kim nhướn mày: “Chẳng qua thế nào?”

Chẳng qua là được nhận tiền chuộc, được rửa tay gác kiếm, được chính phủ đặc xá, có thân phận ngoại giao, yên tâm an hưởng tuổi già...

Đây không phải cơ hội, cũng không đơn giản là kết quả do một cá nhân tạo thành. Hấp dẫn thì hấp dẫn đấy, nhưng gần như rất mơ hồ.

Cá Mập Hồ đâu phải kẻ ngu, ai sẽ chịu tin em chứ.

***

Buổi đàm phán hôm nay bắt đầu ngay từ bữa sáng.

Thức ăn vẫn là đồ hộp, cá ngừ và đậu xốt cà. Hiếm có nhất là thêm được món cà phê, mấy túi hòa tan, và bỏ rất nhiều đường cát trắng. Vừa hớp vào miệng, trên đầu lưỡi đã dính vô số hạt đường chưa tan hết.

Sầm Kim đoán không sai, Cá Mập Hồ nặng nề ưu tư, nhưng so với hôm qua thì lại câu nệ, thận trọng hơn.

Gã chẳng còn lòng dạ nào ăn uống, mấy lần cứ ngập ngừng, cuối cùng lựa lúc, ra vẻ rất thoải mái: “Kim, chuyện hôm qua là cô nói đùa với tôi thôi nhỉ?”

Sầm Kim cúi đầu, cầm muỗng tròn múc lên mấy hạt đậu cuối cùng trong hộp: “Tôi băng qua cả châu lục tới đây, suýt chút nữa bị bom nổ chết, là để nói đùa với anh à? Anh xem tôi giống người thích kể chuyện cười không?”

Cá Mập Hồ háng giọng, làm như chẳng muốn tỏ ra quá để ý: “Kim ạ, tôi cướp rất nhiều tàu thuyền rồi, cũng từng giết... không ít người. Chính phủ muốn bắt tôi còn chẳng kịp, sao có thể bỏ qua được.”

Gã cười gượng gạo, bất an liếm môi, nhưng trong mắt rõ ràng đã hiện lên chờ mong.

Vệ Lai nhìn ra được, muốn cười, lại thấy thật bi thương.

Hải tặc cũng là con người, bị ép đứng trước mũi súng, lệnh đèn trên biển, hoàn toàn bởi vì không có lựa chọn nào khác. Bỗng đâu có người chỉ cho mình một lối đi, dù rằng đã động lòng, thì cũng sẽ bỏ cả quãng thời gian dài ra chăm chú quan sát, lắng nghe, hít ngửi, dò dẫm bước từng bước lên xem vùng đất liền ấy liệu có thật sự vững chãi.

Sầm Kim đã ăn xong, nhắc khăn lau miệng, đẩy vỏ lon rỗng sang bên cạnh: “Anh từng giết bao nhiêu người? Tối vài trăm không?”

Cá Mập Hồ giật nảy mình: “Không, tuyệt đối không nhiều đến thế đâu.”

Nay gã chỉ hận bản thân khi xưa giết người bừa bãi, lý lịch chẳng còn trong sạch. Lúc đó chỉ nghĩ kiểu gì cũng sẽ chết trên biển rồi, giết thêm một người thì có thêm một người chôn cùng.

Sầm Kim nói: “Để tôi kể cho anh một câu chuyện. Anh biết thể chiến thứ hai và Nazi của Đức Quốc xã chứ?”

Cá Mập Hồ gật đầu.

Biết thì đơn giản hơn rồi.

“Giai đoạn cuối thế chiến thứ hai, quân Đức liên tục bại trận nên đành phải gửi hi vọng vào việc nghiên cứu vũ khí giết người thế hệ mới. Nhà khoa học đứng đầu tên von Braun, là thiếu tá của Đội cận vệ. Bởi vì thời điểm đó thiếu hụt lao động nghiêm trọng, ông ta đã dùng tới những tù nhân từ trại tập trung. Tổng số nhân công bỏ mạng cho việc chế tạo vũ khí này ước chừng lên đến vài chục ngàn người.

“Tới khi nghiên cứu thành công, nó chủ yếu được dùng để đối phó với nước Anh, các chiến dịch oanh tạc cũng sát hại thêm hơn mấy ngàn người.

“Kế tiếp là quân Đồng minh tấn công vào Đức. Von Braun đã lén tiếp cận quân Mỹ, âm thầm đạt được thỏa thuận, lấy những công nghệ mình nắm rõ làm điều kiện trao đổi, yêu cầu họ giúp ông ta tránh bị xét xử ở tòa án chiến tranh.

“Ông ta đã thành công, được đưa qua Mỹ an toàn, che giấu quá khứ hắc ám, bắt đầu cống hiến cho nước Mỹ. Rất nhiều năm sau, ông ta còn tham dự và thúc đẩy một sự kiện lớn của Mỹ, kế hoạch đưa tàu Apollo lên mặt trăng.

“Ông ta đạt được rất nhiều vinh quang, nhận Huân chương Khoa học Quốc gia Hoa Kỳ, được xưng tụng là cha đẻ của ngành du hành vũ trụ hiện đại, cuối cùng đã an bình qua đời vì bệnh tật trong bệnh viện.”

Cá Mập Hồ không đủ kiên nhẫn nghe hết. Khi Sầm Kim vừa dứt lời, gã đã hơi sôi máu.

“Có chỗ nào liên quan đâu hả? Một đằng là nhà khoa học, ông ta giúp nước Mỹ đưa người lên mặt trăng đấy! Người ta là nhà khoa học, có trình độ! Tôi là cái gì? Tôi còn chẳng ráp nổi một chiếc ô tô nữa là!”

Sầm Kim bật cười, cô ghé sát Cá Mập Hồ, nói rành rọt từng chữ: “Anh nên hiểu rõ, von Braun thoát tội được, mấu chốt nhất không phải bởi vì ông ta nghiên cứu khoa học. Mà chủ yếu là do, trên cái thế giới lấy ‘giao dịch’ làm chuẩn mực này, ông ta có giá trị đối với nước Mỹ.

“Chính phủ Somalia chẳng cần anh ráp ô tô... Anh ngẫm lại xem, mình có giá trị gì với họ.”

Có không? Gã có giá trị sao? Cá Mập Hồ há hốc miệng, lại chẳng bói ra được bất kỳ điều gì. Sững sờ mất hồi lâu, gã xuống nước: “Kim, cô chỉ cho tôi đi, chúng ta là bạn bè mà.”

“Giá trị lớn nhất của anh là ở chỗ, vào thời điểm đang có tiếng tăm lừng lẫy nhất, lại chủ động đi theo chính phủ. Anh chịu đầu hàng đúng vào khi có sẵn vũ trang, có cấp dưới, có sức uy hiếp, có thế lực riêng. Nếu anh đã bị đẩy đến bước đường cùng, hay bị đánh cho không còn manh giáp rồi mới đầu hàng, vậy sẽ chẳng còn một tí giá trị nào.”

Hầu kết Cá Mập Hồ động đậy: “Cô bảo tôi đầu hàng? Thế thì khác gì chủ động chui đầu vào miệng cạp? Họ sẽ bỏ tù tôi ngay.”

Sầm Kim cười cười: “Có không? Tôi nghĩ là không đâu.

“Chính phủ lâm thời của Somalia hiện nay hoàn toàn chỉ là cái danh suông. Trong nước liên tục xảy ra bạo động, các thế lực quân sự chiếm đóng khắp nơi, chẳng một ai thèm nể mặt họ. Đối ngoại yếu kém, đối nội vô năng, hải tặc hoành hành làm mất hết thể diện.

“Lúc này, một hải tặc đã khuấy đảo Hồng Hải đến mức lệch đất nghiêng trời, rõ ràng vẫn luôn khiến họ ăn không ngon, ngủ không yên, đột nhiên lại trở nên biết điều tự động đầu hàng. Anh nghĩ xem, họ sẽ tổng người hải tặc kia vào tù, hay là vui mừng khôn xiết, xem đấy là một chiến tích mà hân hoan thông báo với toàn thế giới?

“Làm thế thì hãnh diện biết bao nhiêu, thậm chí còn có thể thừa thắng xông lên. Đặc xá cho anh, cấp cho anh thân phận ngoại giao và danh lợi, khiến mấy nhóm hải tặc khác phải ghen tị: Hóa ra hợp tác với chính phủ lại được hưởng nhiều ưu đãi như vậy.”

Cá Mập Hồ nuốt nước bọt, gãi rớt cho mình ly nước, ngửa cổ uống ừng ực một hơi cạn sạch. Sau đó quệt miệng bằng tay áo, khuôn mặt đỏ bừng, rõ ràng đã hơi phấn khích: “Kim, cô nói tiếp đi.”

“Tổng anh vào tù mà để làm gì? Điều này sẽ chỉ chặn hết ý muốn đầu hàng của các nhóm hải tặc khác. Vả lại anh vào tù rồi, không còn động tĩnh nữa, sẽ mau chóng bị lãng quên. Trên Hồng Hải cũng lập tức xuất hiện những Cá Mập Hồ thứ hai, thứ ba.”

Cô nhẹ giọng: “Hiện tại anh đã cảm thấy, hóa ra cải thiện quan hệ với chính phủ cũng chẳng đến mức bất khả thi, đúng không?”

Cá Mập Hồ cười hềnh hếch.

Gã nói: “Nếu đã có cơ hội như vậy, đương nhiên là muốn thử một lần rồi. Nhưng Kim này, cô quen người của chính phủ à? Tôi nhớ cô làm việc trong tổ chức quốc tế, thế là đã... lên chức nhỉ?”

Sầm Kim mỉm cười: “Anh đánh giá tôi cao quá, tôi rút khỏi tổ chức quốc tế từ lâu rồi, giờ chỉ thi thoảng viết vài bài báo thôi. Tôi không quen nhân viên chính phủ, mà họ cũng đâu thể biết tôi, có khi còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái nữa ấy.”

Nụ cười của Cá Mập Hồ đông cứng trên mặt.

Vệ Lai thở dài, anh lẳng lặng tới gần Sầm Kim.

Cá Mập Hồ biến sắc không phải là dấu hiệu tốt. Ai mà biết được, có khi gã lại giống hệt hôm qua, gào to, nhảy chồm chồm, nhào về phía cô, hoặc là rút súng.

Quả nhiên, ngữ điệu của gã đã nhuốm vẻ tức giận.

“Kim, cô nói nhiều như thế, kể ra bao nhiêu điểm tốt thế, kết quả là chẳng quen ai trong chính phủ, vậy có tác dụng gì chứ!”

Sầm Kim thờ ơ liếc gã: “Anh có thể sai đàn em của mình ra móc nối với nhân viên chính phủ.”

Về mặt Cá Mập Hồ dần trở nên dữ tợn, hết như vừa nghe được chuyện nực cười nhất thế giới: “Một tên hải tặc có thể gặp người của chính phủ sao? Ai sẽ tin tưởng hắn? Mới lộ mặt ra đã bị tóm đầu, đánh đập, thậm chí bỏ tù ngay! Phải là người nào tiếng nói có trọng lượng, mới đủ tư cách đứng ra làm trung gian! Cô nói xa nói gần với tôi mãi thế, nghe thì rất hay đấy, thực chất toàn là nhảm nhí! Nhảm nhí!”

Gã đứng dậy, hai tay siết chặt động rầm rầm lên bàn, ly đĩa trên bàn cứ nảy bật rồi rơi xuống.

Vệ Lai thấy còn hơi an ủi: Cũng may, hôm nay biểu hiện của Cá Mập Hồ xem như đã biết kiềm chế, không uy hiếp Sầm Kim, thế là tiến bộ hơn rồi.

Đúng lúc này, Sầm Kim mở miệng: “Người mà tiếng nói có trọng lượng, đủ tư cách đứng ra làm trung gian, trước mắt cũng có đấy, anh chẳng xa lạ gì đâu.”

Cá Mập Hồ từ từ tỉnh táo lại.

Gã hơi hiểu ra tác phong của Sầm Kim. Phụ nữ luôn giáo hoạt như vậy, kiểu gì thì cô cũng phải cố ý làm gã sốt ruột, giận sôi gan, sau đó thả cho một phương án.

Gã hỏi: “Ai?” Ánh mắt hoài nghi chuyển từ người cô qua phía Vệ Lai, “Anh ta à?”

Tự nhiên Vệ Lai thấy áp lực lớn quá chừng — Đừng đoán bừa chứ! Ông đây chỉ quen một tay châu Phi duy nhất là Cây Cacao, mặc dù xác thực là lai lịch cậu ta không rõ ràng, nhưng nhất định chẳng phải hoàng tử Somalia lưu lạc dân gian đâu.

Sầm Kim đáp: “Chủ tàu Saudi.”

Vệ Lai cười vỡ lẽ.

Cứ như bất chợt bật sáng đèn, nháy mắt, hết thấy đã rõ mồn một. Chuẩn bị vô số bước đệm, lạc đề, sắp đặt, chọc giận, dẫn dắt, khuyên nhủ... nhìn như không có trình tự, không hề liên quan, còn rời rạc, lan man tràng giang đại hải tới tận đâu tận đâu, mãi đến giờ phút này, rốt cuộc sương mù tan hết, để lộ ra lá bài tẩy.

Anh thở phào một hơi, có loại súng khoái khi hết thấy đã sắp kết thúc.

Cá Mập Hồ ngơ ngác: “Tôi cướp tàu của họ, họ cầm hận còn không hết, đâu ra giúp tôi chứ...”

Sầm Kim ngắt lời gã: “Anh cướp tàu của họ, nhưng chẳng phải tàu vẫn còn nguyên vẹn, chưa hề hư hao gì sao? 25 con tin trên tàu chẳng phải vẫn bình an sống sót sao? Hiện giờ anh có tàu trong tay, muốn xử lý thế nào, đem ra đổi tiền hay đổi cả tiền và tương lai, đều do chính anh quyết định.”

Lời tác giả: Bổ sung tí thông tin:

Trong sự kiện đánh cướp tàu chở dầu Sirius Star của Saudi vào năm 2008, tay hải tặc cầm đầu tên thật là Hassan, biệt hiệu Afweyne (tiếng Somalia nghĩa là Big Mouth – Mồm Rộng), đến cuối cùng Sirius Star được chuộc lại với giá 3 triệu USD.

Mấy năm sau, Hassan tổ chức họp báo tại thủ đô Mogadishu của Somalia, tuyên bố “giải nghệ”, phát biểu đại khái như sau: “Tôi đã dấn thân vào con đường tội lỗi này quá nhiều năm rồi...”

Ông ta cũng bày tỏ hết sức sẵn lòng phát huy tầm ảnh hưởng của mình, nỗ lực thuyết phục những “đồng nghiệp” khác từ bỏ hành vi này, đầu hàng chính phủ.

Chính phủ Somalia rất hoan nghênh Hassan đầu hàng, công khai cam đoan sẽ không truy cứu trách nhiệm, đồng thời còn cấp thân phận ngoại giao và hộ chiếu cho ông ta.

Đương nhiên, quá trình thực tế đã phát sinh những gì, tôi đây cũng chẳng biết được...

41. Chương 41

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Vệ Lai nghĩ, đàm phán đến đây thì gần như đã bước vào hồi kết rồi.

Đêm nay trước khi đi ngủ, thật hiếm có là anh không đùa giỡn với Sầm Kim, rửa mặt xong thì yên lặng nằm xuống sà, gối đầu lên túi hành lý, cẩn thận hồi tưởng về tất cả sự việc liên quan tới đàm phán trong thời gian này.

Nhất định là cô đã tính toán kỹ lưỡng cách đối phó với Cá Mập Hồ, cho nên trên suốt quãng đường, biểu

hiện bên ngoài luôn kiêu chẳng thèm quan tâm Sirius Star.

Buồng ngăn nhỏ tối đen, yên tĩnh, có thể nghe rõ nhịp thở của cả hai.

Chợt có âm thanh trầm đục do thứ gì động mạnh xuống boong thuyền truyền lại — Dù cùng đứng trên một chiếc thuyền, nhưng vẫn tách biệt ra thành hai thế giới, đến giờ bọn anh vẫn không biết được những hải tặc kia đang phấn khích vì điều gì.

Vệ Lai hỏi nhỏ: “Cuối cùng cũng hiểu tại sao phía Saudi nhờ em tới đàm phán rồi. Đổi lại là anh, ngoài việc tẩn cho Cá Mập Hồ một trận chết đi sống lại để ép gã nghe lời ra, thì chắc sẽ chẳng tìm được cách nào khác. Đàm phán có bí quyết gì không, có thể truyền thụ kinh nghiệm không?”

Về sau mà hết kiếm được cơm-lúc-trẻ từ nghề vệ sĩ này, anh còn có thể đổi qua bán đồ trang điểm, bảo vệ môi trường, hoặc là lâu lâu đứng ra giúp người ta đàm với phán.

Sầm Kim cười khê: “Trước khi em lên thuyền, chắc chắn là Cá Mập Hồ vừa đau đầu vừa căng thẳng, luôn nhận định lần này em tới là để mặc cả, giật miếng ăn trong miệng gã. Em từng cứu mạng gã thì đã sao, trước khác nay khác, hiện tại em chỉ là kẻ gây thiệt hại lợi ích lớn nhất cho gã.

“Bởi vậy, thời điểm em xuất hiện, trước tiên nhất định phải phá vỡ định kiến ban đầu của gã, phải đảo lộn tất cả nhận định của gã, thế mới dắt gã đi theo ý mình được.”

Cô khiến Cá Mập Hồ cảm thấy mình đến đây là để hỗ trợ, là cơ hội mà bình thường gã có cầu mong cũng không thể gặp. Đồng thời thay đổi ấn tượng về người Saudi trong lòng gã: Họ chẳng phải núi vàng để đục khoét, mà là quý nhân giúp gã mưu cầu một cuộc sống mới.

“Từ khi bắt đầu tiến hành đàm phán đến nay, em đã thành công hoán đổi trọng tâm vấn đề: Điều Cá Mập Hồ suy tính không còn là muốn bao nhiêu tiền chuộc, mà là làm sao đạt được hợp tác với phía Saudi... Con tàu kia lại biến thành món quà ra mắt và bày tỏ thành ý.”

Vệ Lai cười to, mắng: “Bố tiên sư...”

Rõ ràng là đánh cướp của người ta rồi đem làm quà tặng lại, thế mà còn được cảm ơn đấy.

Chắc là bởi vì *đã mất nay lại tìm thấy*, là niềm bất ngờ có xác suất xảy ra cực nhỏ.

Anh hỏi: “Kế tiếp, có phải nên thừa thắng xông lên, cố gắng thuyết phục Cá Mập Hồ đồng ý cái giá 3 triệu không?”

Sầm Kim nhắm mắt lại, chậm rãi lắc đầu trong bóng tối: “Loại người như Cá Mập Hồ này, bản tính vốn đa nghi, bắn khoăn rất nhiều điều, chỉ có khích tướng mới hiệu quả. Ép quá lại hỏng việc hết.”

***

Ngày thứ tư.

Không biết là dấu hiệu gì, mới tinh mơ trời đã vàng sẫm. Vệ Lai ra boong thuyền dạo một vòng, gặp rất nhiều hải tặc cùng vịn mạn thuyền, che tay ngang tầm mắt ngóng về nơi xa.

Ở đó cuộn cuộn nổi lên từng cụm mây vàng ối nặng nề.

Vệ Lai hỏi mấy người, chẳng ai hiểu anh nói gì. Khó khăn lắm mới tìm được Shadi, hắn đang nuốt chửng một con cá luộc, đáp: “Chắc là bão cát thôi.”

Lại bão cát?

Da đầu Vệ Lai tê dại: “Vậy phải làm sao?”

Shadi cho rằng anh lo lắng thái quá: “Ở Hồng Hải này, đôi khi sẽ có bão cát liên tục cả tháng đấy. Chúng tôi phải quét cát trên thuyền mỗi ngày, sáng ra đã phủ một tầng dày, vừa quét xong lại thêm một tầng nữa.”

“Sóng gió có lớn không?”

“Lớn chứ,” Shadi nhún vai, nhe răng cười, “Nhưng hiếm khi lật thuyền lắm — Mà có lật cũng chẳng sợ, còn thuyền nhỏ đấy thôi.”

Hải tặc toàn an ủi nhau thế sao? Vệ Lai cạn lời. Từng có kinh nghiệm ngâm mình trong biển rồi, anh thực sự chẳng muốn lặp lại lần nữa.

Một nhất là, buổi đàm phán hôm nay kéo dài lê thê chứ không gọn gàng, linh hoạt như trước.

Cá Mập Hồ tàn nhẫn dứt khoát sát phạt quyết đoán đã bốc hơi đâu mất, trong buồng ăn nhỏ nhỏ này, gã trở nên chần chừ, do dự, cù cưa cù nhằng, lo được lo mất. Một gã hải tặc hung hãn đến thế, lại ôm đầu, lải nhải, suy nghĩ hỗn loạn như bà cô già.

“Kim, nếu, nếu như có gì ngoài ý muốn, nếu không thuận lợi được như cô nói, vậy tôi phải làm sao?”

Sầm Kim đang vẽ tranh, bên tay bày ra hơn chục cây bút chì hoặc dài hoặc ngắn — Cô cố ý, đến ngày thứ tư, dựa theo kế hoạch là tỏ vẻ chẳng quan tâm, Cá Mập Hồ sẽ căng sứt ruột.

Cô đáp lời: “Hên xui thôi, nào có việc gì hoàn toàn bảo đảm — Ngay cả nằm ngủ trên giường cũng đột nhiên tắt thở được mà.”

Trong khi nói chuyện, nét bút vẫn vạch ngang sổ dọc, phác họa ra bức tường cát ngùn ngụt khí thế cao hàng trăm mét: Cả mặt giấy là bão cát, chỉ có góc dưới bên trái là chiếc xe bé tẹo vỡ hết cửa kính. Trên tranh không vẽ chi tiết, nhưng cô ngẫm hiểu bên trong còn chỗ hai người.

Cô thoáng nhìn qua Vệ Lai, hiển nhiên là anh cũng chú ý tới nội dung bức tranh, ánh mắt trông lại đây đượm ý cười.

Thật kỳ diệu, trên đời này có một số việc, chỉ cần một ánh mắt, đối phương sẽ hiểu được ngay.

Cá Mập Hồ đi tới đi lui quanh bàn như con thú bị nhốt trong lồng.

“Tôi cứ trả tàu cho bên Saudi thế, không lấy được một xu, vậy làm sao giải thích với người khác?”

Sầm Kim thổi vụn chì trên giấy: “Ai bảo anh chấp tay trả hết cho bên Saudi, vẫn phải thu tiền chuộc chứ — Anh không nhân dịp này đòi ít tiền, chẳng lẽ tính tương lai sẽ tay trắng xuất ngoại?”

Hóa ra cũng không bỏ lỡ việc kiếm tiền. Cá Mập Hồ rất vui, song ngay sau đó, trong lòng lại dâng lên một mối lo khác: “Thế nhưng... lấy tiền vậy, người Saudi có nổi giận không? Giận rồi chẳng chịu làm trung gian giúp tôi thì sao? Còn nữa, lỡ đâu họ nuốt lời, nhận lại tàu xong rồi mặc kệ sống chết của tôi...”

Bỗng nhiên gã lại lưỡng lự: Thế còn chẳng bằng cứ đòi nhiều tiền vào, tiền mới chân thực, chứ cuộc sống tốt đẹp, hoàn mỹ kia quá mơ hồ.

Sầm Kim tĩa kỹ một góc trên tranh: “Thì bởi, phải xem thử xem anh còn đem lại lợi ích gì cho họ nữa. Anh đừng ép họ miễn cưỡng giúp mình, phải làm sao để họ tích cực chủ động, liều mạng thúc đẩy việc này cho mình mới được.”

Nói mớ đấy à? Người Saudi căm ghét gã còn không hết, đâu ra muốn giúp gã, lại còn “tích cực”, “chủ động”, “liều mạng”?

Sau lưng Cá Mập Hồ vãi mồ hôi, lửa giận trong lòng sắp bốc lên đến nơi, phải ráng dần xuống, bất chợt về mặt chuyển qua tươi tắn, nhoài người qua bên cạnh Sầm Kim.

“Kim này, cô gợi ý cho tôi chút đi. Đừng vòng vo quanh co nữa, chúng ta là bạn tốt mà.”

Vệ Lai cảm khái: Co được giãn được, thảo nào Cá Mập Hồ có thể lên tới trùn thủ lĩnh hải tặc. Không biết xấu hổ cũng là một loại năng lực, đâu phải ai cũng làm được.

Sầm Kim lườm Cá Mập Hồ: “Suy nghĩ kỹ vào, anh có thể giúp gì cho họ nữa.”

Cá Mập Hồ vò đầu bứt tóc: “Giúp gì nữa... Cùng lắm thì về sau sẽ không cướp tàu của họ. Nhưng nhiều hải tặc vậy, tôi bỏ qua thì vẫn còn đám khác nhảy vào...”

Sầm Kim nói: “Sai rồi, anh phải chạy ra cướp, nhưng không được cướp.”

Cô rút tờ giấy vẽ, thuận tay đưa cho Vệ Lai, ánh mắt vẫn hướng về phía Cá Mập Hồ.

Vệ Lai nhìn lom lom mặt giấy, cười khở. Cô vẽ một con ong mật bé tí đang hoảng sợ, bên cạnh còn ghi chú: Bé ong mật Vệ Lai quý trọng.

Phụ nữ đúng là ưa thù dai.

Mà Cá Mập Hồ bên cạnh đã hoàn toàn u mê rồi: “Cái gì ‘phải chạy ra cướp, nhưng không được cướp’ chứ?”

Sầm Kim khê nhếch môi: “Luật bất thành văn của hải tặc, tới trước hưởng trước. Tàu do anh nhắm trước, thông thường những kẻ khác tự biết mình chậm chân thì sẽ tránh qua ngay. Sau này, tàu của Saudi qua vịnh Aden, mỗi lần đều được anh phái thuyền chạy kè kè bên cạnh, rồi lại bởi vì các nguyên nhân khác nhau mà chẳng xuống tay được... Hiểu không?”

Cá Mập Hồ nhìn cô, dần dần há hốc miệng: “Ý cô là...”

Sầm Kim vươn tay vuốt lên một mặt giấy mới: “Còn gì đảm bảo hơn nhờ hải tặc hộ tống chứ? Hàng năm bên Saudi phải có hơn ngàn chiếc tàu băng qua vịnh Aden, nhận được món quà ý nghĩa này, anh nghĩ xem họ có cười sái quai hàm không?”

...

Chuyện này là ván đã đóng thuyền, thế mà Cá Mập Hồ vẫn chậm chạp chưa chịu bắt tay thỏa thuận, cứ sợ còn bỏ sót điều gì, khi thì lo âu, khi thì hớn hờ, khi thì trầm mặc, khi lại thao thao bất tuyệt — Lướt đàm phán thứ tư diễn ra theo phương thức hỏi đáp đứt quãng, kéo dài từ sáng sớm tới giữa trưa, rồi lại kéo đến xế chiều.

Vệ Lai ra ngoài hút thuốc, xin lửa Shadi. Thân thuyền lắc lư rõ rệt, trong không khí tràn ngập mùi đất ngai ngái. Trên mặt biển xa xa là một vùng bụi mù vàng đục mông lung, hạt cát li ti bắt đầu phủ khắp mạn thuyền, quệt tay thử, trong lòng bàn tay dính một lớp cát vàng nhỏ vụn.

Shadi hỏi dò Vệ Lai: “Đàm phán thế nào rồi? Sắp kết thúc chưa? Có thể bảo cô Sầm đẩy nhanh tiến độ không?”

Vệ Lai hơi bất ngờ: “Các cậu đang vội à?”

Shadi đáp: “Thì chờ tiền đó. Phải nhận tiền mới mua được cả thùng bia lớn, ăn bánh mì vừa mềm vừa thơm, còn có thể đi tìm mấy em...”

“Càng kéo dài càng phiền phức, bảo cái gì mà tàu chở dầu lớn nhất thế giới, 25 con tin, xem thử mỗi ngày tốn hết bao nhiêu thức ăn? Rồi còn phân công rất nhiều người canh chừng, lại phải chia thức ăn! Tất cả đều cần tiền đây!”

Hắn cảm râm: “Mong là mau mau nhận được tiền, ít xú cũng được. Cô Sâm bên các anh có biết đàm phán không, bảo cô ấy làm căng lên. Đêm qua có người còn trách Cá Mập Hồ tham quá, nói 10 triệu là nhiều lắm. Cá Mập Hồ tức điên cầm báng súng đập cho một trận, xem chút cướp cò...”

Hóa ra bên này hải tặc cũng chẳng phải đoàn kết như keo sơn, mỗi người đều có tính toán riêng.

Vệ Lai mơ hồ nhận thấy, nhất định tối nay sẽ có kết quả. Chỉ còn chờ xem khi nào Cá Mập Hồ gõ xuống một búa kết thúc đàm phán thôi.

***

Sau bữa tối, thuyền đã rung lắc rất mạnh, bão cát bắt đầu quét ngang trên Hồng Hải. Shadi nói đây chỉ là khởi đầu, theo kinh nghiệm của hắn, nửa đêm mới là thời điểm sóng gió lớn nhất.

Vài hải tặc thả neo sắt nặng trĩu xuống nước, dây xích nối mỏ neo cọ sát mép thuyền nảy lên sòng sọc. Có mấy người hỗn loạn thu nhặt những thứ cỏng con dễ bị thổi bay đi, bên ngoài buồm ăng vô cùng ồn ào.

Trong tay Cá Mập Hồ cầm một chiếc điện thoại vệ tinh. Trên nguyên tắc, kết quả đàm phán phải do Sâm Kim thông báo với bên Saudi, sau đó mới đổi thành hải tặc và chủ tàu đối thoại trực tiếp.

Hình như sự lè mề cả đời Cá Mập Hồ đều dồn hết vào ngày này, thậm chí lúc đưa điện thoại cho Sâm Kim, gã vẫn còn do dự.

“Kim, chuyện kia là tôi phải tự nói hả?”

Sâm Kim đáp: “Tôi chỉ lo vụ Sirius Star thôi.”

Cá Mập Hồ thì thào: “Hay cô giúp tôi chuyển lời cho người Saudi đi, tôi mà nói thì sẽ tốn nhiều thời gian công sức lắm, bao nhiêu là khúc mắc...”

Sâm Kim cười nhạt: “Có cơ hội cực tốt rồi, vẫn nên bỏ chút công sức ra. Chứ cái gì cũng ăn sẵn quá dễ

dàng, anh không thấy bất an à?”

Rốt cuộc Cá Mập Hồ đã chịu đưa điện thoại về tinh qua.

Sầm Kim bấm số, Cá Mập Hồ nín thở, hai tay bầu lấy góc bàn. Lòng bàn tay chà sát lên cát mịn, bấy giờ mới phát hiện trong buồng ăn đã phủ đầy cát.

Khoảnh khắc thông máy, tim Cá Mập Hồ gần như nhảy vọt tới cổ.

Sầm Kim nói một câu với đầu bên kia: “Tôi xong việc rồi.”

Dứt lời, cô vươn vai đứng lên, tươi cười ném điện thoại về cho Cá Mập Hồ: “Kế tiếp đều là chuyện của anh, chúc anh may mắn.”

***

Tâm trạng cô vui vẻ thấy rõ. Lúc quay lại chỗ nghỉ, thân thuyền lắc lư và bước chân lảo đảo cũng chẳng ảnh hưởng tới sự hào hứng của cô. Bất chợt dừng lại, dựa cả người lên vách, hết sức tùy hứng hỏi anh: “Biểu hiện của em được không?”

Cứ như cô bé muốn được khen ngợi.

Vệ Lai chẳng còn cách nào: “Em có đi tiếp được không? Chưa uống đã say rồi.”

Lời này nhắc nhở cô: “Phải qua chỗ Cá Mập Hồ đòi bia nữa.”

Theo thông lệ lúc có đàm phán, hải tặc luôn chuẩn bị sẵn rất nhiều bia, chờ sau khi lấy được tiền sẽ ăn mừng hoành tráng luôn thể.

Cô loạng choạng trở lại buồng ăn, lúc đi ra thì mỗi tay một chai bia Lager, hươ hươ về phía anh như đang ra oai, nhìn còn tưởng đang xách hai quả lựu đạn.

Về đến buồng, cô tìm cách khai bia, gõ vào góc bàn không ăn thua, dao của Vệ Lai cũng nạy không được. Sầm Kim tính lại đi mượn đồ khai của Cá Mập Hồ, Vệ Lai nói: “Để anh.”

Anh cầm một chai bên tay trái một chai bên tay phải, cài rìa răng cửa của nắp hai chai vào nhau, thân chai đặt ngang, giật mạnh về hai phía.

Mùi bia tràn ra cùng với ít bọt trắng. Vệ Lai đưa cho cô, cụng chai với cô: “Chúc mừng em.”

Sầm Kim ngửa đầu uống, Vệ Lai uống theo một hớp. Mắt thấy cô vẫn chưa ngừng, nốc liền tù tì đến hơn non nửa, cuối cùng anh chẳng nhận được bèn giữ thân chai, lấy đi: “Biết em đang vui rồi... Nhưng có thể uống chậm lại không?”

Sầm Kim cười, uống một mạch quá nhanh quá nhiều, hơi bia dội ngược, từ mặt đến cổ dần dần ửng đỏ. Cô quệt tay lau môi, ngồi bó gối trên giường, nhận lại chai bia, cầm cổ chai lắc lắc.

Bọt bia trong chai nổi lên, Vệ Lai tự hiểu chắc là chẳng quản được cô rồi — Thôi thích thì uống đi, dù gì cũng vừa hoàn thành một đại sự.

Ngoài dự liệu, đáy mắt cô bỗng thoáng muện phiền, hơi tựa đầu vào đầu gối, thì thào: “Đàm phán đã kết thúc.”

Vệ Lai cười, vươn tay vuốt tóc cô: “Xong việc rồi, ngược lại là trong lòng không dứt ra được à?”

Sầm Kim hỏi khê: “Anh đã bao giờ lên kế hoạch cho một tháng chưa? Từng mục từng mục, lần lượt xử lý tất cả?”

“Chưa thử qua. Có điều, hoàn thành được từng mục, chẳng phải sẽ có cảm giác rất thành công sao?”

Sầm Kim đáp: “Nhưng thời gian cũng trôi qua, hoàn thành kế hoạch của một tháng, một tháng sẽ qua hết. Hoàn thành kế hoạch của một năm, một năm cũng qua đi.”

“Thời gian có bao giờ dừng lại chứ? Tháng này kết thúc thì lại thấy tháng sau nối liền, lại tiếp tục lên kế hoạch mới thôi.”

Sầm Kim hạ thấp giọng, như đang tự nhủ: “Chưa đâu, tháng này chưa kết thúc, vẫn chưa xong việc...”

Cô nằm dài trên giường, từ từ cuộn người, lại tư thế ngủ thiếu cảm giác an toàn.

Vệ Lai cầm lấy chai bia trong tay cô, đặt bên chân giường, cúi đầu hôn lên trán cô.

Thật kỳ lạ, vốn nên là không khí vui mừng, đột nhiên lại trở nên ngọt ngào.

Vệ Lai để cô nghỉ ngơi, tự mình đi tắm trước. Hình như sóng to gió lớn Shadi từng nói đã đến sớm hơn dự đoán. Tắm được nửa chừng, thân thuyền thỉnh thoảng nghiêng mạnh, nếu anh không nhanh tay vịn chặt vào nước thì chắc đã ngã nhào khỏi màn che.

Nhưng ngoài anh ra, tất cả mọi người và vật dụng khác đều không gặp may lắm — Chai bia còn gần nửa lẫn vồng đèn góc buồng, đèn măng-sông đổ từ trên bàn xuống đánh cộp, may mà chưa vỡ, ánh sáng lay

động chiếu lên sàn.

Ngay cả Sầm Kim cũng hét một tiếng.

Vệ Lai vén màn nhìn, sau đó cười âm lên, suýt nữa cười ra nước mắt.

Đại khái là cô nằm quá gần mép giường nên ngã xuống với tư thế buồn cười nhất — Nói là ngã cũng chưa chính xác, chỉ có nửa thân trên rơi xuống, hai tay chặt vật chống sàn, hai chân chìa thẳng lên trời, cả người nom cứ như củ cải mọc nghiêng.

Nếu có thể lựa chọn, đây đảm bảo là hình ảnh cô muốn xóa sạch khỏi đầu anh nhất trần đời này.

Đậu xanh còn cười không dứt, Sầm Kim then quá hóa giận: “Anh biến đi!”

Dẫu sao cũng chẳng còn hình tượng, cô bò lên, đuổi anh: “Mau ra đi, em muốn tắm rồi!”

Vệ Lai vẫn chưa cười xong, mặc quần soóc bước ra, tốt bụng nhắc cô: “Nhớ nắm chặt vòi nước nhé. Chứ lát nữa tắm được nửa chừng mà té lăn xuống, em bảo anh có nên vào đỡ không?”

Sầm Kim mắng: “Anh biến ngay đi.”

Nói tới nói lui chỉ có mỗi câu này, khi viết xã luận thì câu nào câu nấy đâm người tóe máu, mà ngoài đời thực, vốn từ để mắng chửi của cô đúng là ít ỏi đến đáng thương.

Sầm Kim tắm rất nhanh. Thuyền lắc quá mạnh, cô sợ một phút sơ sẩy sẽ ngã sắp mặt thật, nên chưa kịp lau khô đã bọc khăn trùm ra ngoài.

Vừa kéo màn, lại có một trận chao đảo khác. Cô áp sát lưng vào vách, hạ thấp trọng tâm ngồi vào trong góc. Chiếc đèn măng-sông lặn đến chân cô, ngẩng đầu nhìn, Vệ Lai đang nằm trên giường — Tưởng chừng đã là một phần đóng dính vào giường, lắc lư kiểu gì cũng không suy chuyển.

Sầm Kim thấy lạ: “Sao anh làm được thế?”

Vệ Lai đáp: “Nếu em cũng ngủ trên thuyền vượt biên suốt 3 tháng liền, trải qua sóng gió to hơn hiện giờ gấp mấy lần, sau lưng em sẽ mọc ra giác hút, vững vàng bám chặt một chỗ, có bị lôi kéo kiểu gì vẫn bất động.”

Sầm Kim nói: “Xạo.”

Vệ Lai với tay về phía cô: “Vây em qua đây thử.”

Sầm Kim thở hắt ra, chờ thuyền hơi ổn định mới chậm chậm đứng dậy, vịn vách bước tới, vươn tay cho anh.

Khoảnh khắc đầu ngón tay chạm nhau, bên ngoài chợt vỡ òa, hình như đang ồn ã reo vui. Thân thể Sầm Kim run lên, Vệ Lai nắm chặt cổ tay cô, kéo cô ôm vào lòng.

Hải tặc cuồng loạn thét gào cũng tựa như phong ba, đợt sau cao hơn đợt trước, hòa với bão cát trên biển, dội thẳng vào gian buồng nhỏ nhỏ này.

Sầm Kim cười, vùi đầu vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh: “Chắc là Cá Mập Hồ vừa thông báo kết quả.”

Không câu nệ thể nào là lịch sự hay khắc chế, xưa nay hải tặc luôn điên cuồng ăn mừng như vậy: Reo hò náo loạn, gào thét, đập phá, tiếng thủy tinh vỡ choang, tiếng kim loại va xúng xoảng, thậm chí còn muốn choảng nhau cho chảy máu vỡ đầu, thế mới gọi là ăn mừng đúng nghĩa.

Vệ Lai thì thào hỏi cô: “Muốn không?”

Sầm Kim chưa rõ.

Cô ngơ ngác một lúc, nhìn ánh mắt Vệ Lai, dần dần hiểu ra: “Loại thời điểm này?”

Tự nhiên hơi xấu hổ, chống giường ngồi quỳ bên cạnh anh.

Vệ Lai nói: “Trên thuyền hải tặc, ngay giữa Hồng Hải, ngoài kia là bão cát thổi mạnh có thể cuốn lên sóng to, trong phòng là một nam một nữ, chẳng hề xa lạ, cũng chưa quá thân quen — Thời khắc này, sẽ là khó gặp nhất nhất trong cả cuộc đời.”

Sầm Kim cắn môi, thân thuyền lại lệch hẳn đi, Vệ Lai vươn tay giữ vững eo cô.

Chiếc đèn măng-sông dưới sàn liên tục lắc lư, ánh vàng mờ ảo phủ lên mặt cô, vài lọn tóc chưa khô biếng nhác uốn cong lên giữa quảng sáng. Ánh mắt cô lấp lóa vô chừng, lại chẳng thể nhìn rõ ẩn chứa một thế giới ra sao.

Chỉ cảm thấy được đây là một vùng đen huyền sâu thẳm, là vùng biển không có bến bờ, mang theo ảm áp dịu dàng, đón nhận ánh mắt anh, chậm chậm dâng tràn khiến anh bỗng chốc tim đập dồn, tai nóng hổi.

Cô nhấc tay, từ từ dịch chuyển, rồi dừng lại bên góc cài khăn trùm quần lấy toàn thân, nói: “Vây em hi

vọng, cơn bão này, có thể càn quét mạnh thêm chút nữa.”

42. Chương 42

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Vệ Lai vẫn cho rằng, loại khăn trùm toàn thân này, dùng một tấm vải vuông vức làm y phục quần quanh người phụ nữ, gợi cảm thì cũng gợi cảm đấy, nhưng thực sự quá nguy hiểm.

Trong số những người anh từng gặp, Sầm Kim đúng là thích quần thứ này đi trong nhà nhất. Bởi vậy từ đó tới giờ, điều anh hết sức quan tâm vẫn luôn luẩn quẩn trong đầu—

Thiệt tình em không sợ cái khăn đấy tuột ra à?

Ngộ nhỡ cài hơi lỏng, động tác quá mạnh, bị thứ gì móc vào, hoặc là, bị anh kéo xuống?

Nhưng thần kỳ thay, cô biết cách cài rất chắc, hình ảnh trong tưởng tượng kia hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Mà bản thân anh, bất kể là đã có suy nghĩ đó bao nhiêu lần, thì vẫn không hề làm thật — Trước khi mối quan hệ tiến triển tới một bước nhất định, biến nó thành hành động quá sớm sẽ trở nên bỉ ổi — Tuy rằng da mặt anh đủ dày, nhưng dù sao cũng là vệ sĩ chủ lực, vẫn cần phải giữ ít thể diện cùng kiêu hãnh.

Rốt cuộc việc anh quan tâm và tò mò bấy lâu đã phát sinh, giờ phút này, bỗng nhiên có cảm giác nhẹ nhõm khi nhận được đáp án: Không phải sơ sẩy, ngoài ý muốn, hay bị lôi kéo, cũng chẳng phải không cam tâm tình nguyện.

Ngón trở mảnh khảnh của cô khẽ gẩy, nhẹ nhàng gõ ra một bên góc.

Tấm khăn nâu đỏ nhấp nhánh họa tiết ánh kim, giữa những tia sáng chập chờn từ ngọn đèn, chậm chậm trượt xuống, có một khoảnh khắc, cuốn trôi nhịp thở của anh, cuốn trôi cả thế gian này.

Chết tiệt, anh vẫn còn ở trên thuyền sao? Ngoài kia là bão cát tàn phá thật sao?

Nếu có người bảo đêm nay thuyền sẽ lật, anh cũng chẳng bận tâm, chỉ cầu mong lật càng chậm càng tốt — Đúng ngay lúc này mà toi mạng thì ắt sẽ nuối tiếc cả đời, rồi thể nào cũng cúi kính bái mãn qua tận kiếp sau.

Anh thở hắt ra, ánh mắt không ngần ngại lưu luyến xuôi theo từng đường cong quyến rũ trên thân cô.

Sầm Kim nói: “Em chỉ chủ động được tới đây thôi, anh mà bắt động mãi thế thì em mất mặt lắm đấy.”

Vệ Lai cười: “Nếu anh cứ bắt động thì sao... Thực ra ấy, cô Sầm, cô hiểu lắm ý tôi rồi. Tôi hỏi có muốn không, là hỏi muốn làm thêm vài chai nữa không. Cô đang nghĩ linh tinh gì thế?”

Sầm Kim cười dịu dàng: “Có gan lặp lại xem. Tin em lời Desert Eagle ra nã cho anh mấy phát headshot không? Sáng mai bảo Cá Mập Hồ là thuyền lắc dữ quá, súng cướp cò.”

Vệ Lai cười ha ha, thoát bật dậy giữa tiếng cười vang, choàng tay qua, xoay người lật cô xuống dưới thân.

Trước ngực chợt cảm nhận được sự mềm mại đầy đặn và co giãn mịn màng, kích thích cổ họng anh căng lên. Thế rồi bao nhiêu trình tự kỹ thuật khuôn mẫu giữa nam và nữ, bỗng dưng chẳng muốn dùng tới nữa.

Một chớp mắt ấy, tưởng như mình hóa thành tay mơ vừa bước ra đời, hận không thể trở hết võ vè đánh bại kẻ lão luyện; lại như một tay hám của lọt vào kho báu, giữa muôn vàn châu ngọc quý hiếm, chẳng biết nên nhặt thứ nào nhét túi cho đầy.

Bàn tay xoa nắn nhào nặn, tham lam được một đôi hai, cả khi chưa nở rời bỏ nơi này, đã muốn càn rỡ ngay sang nơi khác.

Bên ngoài gian buồng, tiếng hải tặc hỗn loạn hò reo thoáng chốc hòa nhịp vang động trời đất. Bọn họ gõ, đập, vỗ theo tiết tấu, chợt im bật, chợt cùng khản giọng gào: “*Money! Money! Money!*...”

Có người muốn tiền, có người muốn quyền, có người vội xuyên đêm đến khoa trường, có người từ quan về cổ hương... Mà riêng anh, chỉ muốn người thể thôi, vì quãng đời còn lại, vì chính giây phút này, chỉ muốn giữ lấy cô ấy.

Hối hải ngược xuôi, hết thấy đã về đúng chỗ.

Ngoài kia sóng gió bão bùng, nơi đây sóng gợn vừa lên.

Ánh đèn măng-sông thoát mờ thoát tỏ, buồng ngăn nhỏ rơi vào một vùng nhập nhoạng hỗn độn chẳng rõ đêm ngày. Vệ Lai dần lòng không hôn môi cô, không muốn bỏ qua bất kỳ âm thanh nào cô vô thức bật ra vì chẳng kìm nén được — Dầu sao trên thuyền đã ồn ào sẵn, cô có hét toáng lên thì người khác cũng tưởng là sóng gió quá to.

Nhưng khả năng chịu đựng của Sầm Kim cao hơn anh nghĩ rất nhiều.

Cô cắn môi, cả người căng lên, ngoại trừ hô hấp dồn dập và ngẫu nhiên vì anh mạnh tay mà hít thật sâu, thì gần như chưa từng phát ra bất cứ âm thanh nào.

Thật giống người bị tiêm biết phải nhịn đau, cô hiểu sắp xảy ra điều gì, chỉ cố giữ sức để tiếp tục ứng phó.

Thế này là không được, tình trường như chiến trường, một trận công thành, chỉ một bên thắng, có lý nào lại chừa cho đối phương chút hơi tàn để chống đỡ — Mà ngay cả ý nghĩ muốn chống đỡ cũng chẳng nên có, nếu có thì phải nghiền cho nát vụn, để bão cát cuốn đi.

Tay anh dờ xuống bụng dưới cô.

Hàm ý quá rõ ràng, cô bất giác khép chân. Vệ Lai đã đoán trước, dùng đầu gối chặn mỗi bên chân cô, để cô không động dậy nữa.

Sầm Kim cắn chặt răng, hai tay bám sâu vào dây chằng bên mép giường. Bàn tay Vệ Lai vuốt lên mặt ngoài quần lót của cô, cảm nhận được đường thêu hoa mỏng mảnh đan dày.

Phải chăng là chiếc quần ren thêu hoa vô tình nhật trúng trong lần thu gọn hành lý nọ?

Hình như đúng rồi, quả nhiên, thứ nên thuộc về anh, nhất định sẽ là của anh — Ngay từ đầu đã nhảy ra chào hỏi, làm quen với anh trước.

Anh cười khê, trượt tay xuống bên chân cô, vuốt ve vùng da nhạy cảm.

Tay của đàn ông, lòng bàn tay thô ráp, cô kiên trì chưa được mấy giây đã giây nảy muốn ngồi dậy. Khoảnh khắc chống lên, ngón tay Vệ Lai bỗng xuyên qua tầng che chắn cuối cùng.

Sầm Kim thất thanh, nháy mắt đã xụi lơ ngã xuống.

Không thể hình dung được cảm giác lúc này, cứ mãi bứt rứt muốn cắn nát răng, vòng eo bị một cánh tay anh siết lấy, chẳng cách nào tránh thoát. Sầm Kim mắng to: “Em sẽ giết anh!”

Vệ Lai nói: “Em mà còn sức mắng mỗ thế, tức là anh làm vẫn chưa đủ.”

Anh tăng thêm chút lực.

Thân thể Sầm Kim co rút mạnh, cô sức đẩy tay anh ra, giây giữa cắn lấy lọn tóc xoa bên mặt, cả người run rẩy, ngay sau đó, cổ họng nấc lên, nghe như muốn khóc.

Có lẽ cô điên thật rồi mới chiều theo ý anh. Thời điểm anh hỏi cô “Muốn không“, đã phải đuổi anh biến đi, biến vào trong biển, biến về sa mạc, biến trở lại Helsinki.

Đáng chết nhất là, trong cơn dần vật này lại dần dần sinh ra khoái cảm. Toàn thân Sầm Kim đầm mồ hôi, tóc ướt dán lên mặt, lên cổ, mà bờ môi đã cắn rách tự bao giờ, trong miệng thoảng vị máu tanh.

Vệ Lai đột ngột dừng tay.

Anh cúi đầu nhìn vào mắt cô: “Xin anh đi, anh sẽ ngừng lại.”

Sầm Kim thở dồn dập, chẳng rảnh nghĩ nhiều, giống hệt người chết đuối, dù có vớ phải lưỡi dao cũng muốn nắm chặt lấy.

“Xin anh, chúng ta... qua bước sau được không?”

Vệ Lai cười đáp: “Được.”

Anh rút tay về ôm cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Môi cô đã khô ráo, nơi cổ lại thấm ướt khiến người mất hồn.

Được? Sầm Kim tưởng chừng không thể tin vào tai mình.

Vào thời điểm này, đàn ông sẽ trả lời “Được“ à?

Nhưng chẳng phải anh đã đồng ý sao, đồng ý là được rồi.

Còn chưa kịp thở ra một hơi, tay anh đặt sau lưng cô đã trượt xuống, như trêu đùa nắn nắn ở vùng eo, gầy qua quần lót cô, nâng tay đẩy hông cô cao lên.

Có thứ nóng rực chống vào thân thể.

Sầm Kim mở to mắt.

Anh dán sát bên tai cô cười khê: “Cô bé, chỉ cách chục giây thôi, đến bước tiếp theo đây.”

Cô chưa kịp trả lời, Vệ Lai bứt ra tiến thẳng về trước, một nháp đến cùng.

Giọng của Sầm Kim tắt mất trong cổ họng, một âm vô thanh vút lên giữa không trung, hai tay chột thả lỏng, đầu ngón tay run rẩy, chẳng nắm bắt được gì.

Anh vẫn thấy chưa đủ, giữ chặt hông cô kéo giật lại, giúp cô đón lấy mình.

Loại cảm giác này, ướt mềm, ẩm áp, tầng tầng vây kín, khiến anh gần như ngạt thở. Khoái cảm tích góp bấy lâu bỗng từ đáy nổ bùng, xé tung anh thành dăm bảy mảnh.

Mặc kệ thôi, dẫu có bắt anh chết đi, cũng phải để anh chết trước một lần trên người cô.

Vệ Lai đột nhiên mất khống chế, mạnh mẽ ép vào cô. Cái gì là lý trí, khắc chế, cứ quăng hết ra sau đầu, hai tay không biết nặng nhẹ, để mình hóa thành loài sói với đôi mắt đỏ máu, chưa cần xé nuốt gọn cô thì chẳng thể bỏ qua.

...

Sầm Kim chỉ thấy, khắp thân mình đã vỡ tan thành ngàn vạn mảnh giấy, chậm chậm bay cao. Cô phí công với tay bắt lấy, nhưng mỗi khi chạm vào một mảnh, bàn tay lại vượt mất thật nhiều mảnh khác...

Cảm giác bỗng đâu méo mó mà bén nhọn, ý thức mơ hồ, tưởng chừng như hồn lìa khỏi xác.

Trông thấy đám hải tặc đang nốc từng ngụm bia lớn, ngông cuồng cười vang. Có kẻ cùng lập sòng đánh bạc, có kẻ đâm đá loạn xạ vào nhau, cũng có kẻ thì thầm nói cười, trong miệng thoát ra hàng loạt câu từ Somalia khó hiểu...

Trông thấy bên ngoài thuyền là con sóng đen cuộn cuộn. Giống thước phim quay chậm, mỗi hình một khung. Tỉ tỉ hạt cát tỏa sáng như đuôi sao băng chậm chậm lướt qua mắt, đập xuống đầu sóng, tạo ra vô số vết gợn lăn tăn nho nhỏ trên từng lớp sóng xô.

Thoáng chốc sóng biển lặng yên, trông thấy vàng trắng đã bị bão cát lọc qua, đỏ thẫm, đầm máu mà nhu hòa.

Thân thể cô nhẹ bẫng, bay vút lên cao, có lẽ chỉ khẽ vươn tay là chạm đến mặt trăng...

Bỗng đâu khoái cảm kéo mảnh thành tơ, mỏng manh, dài thượt, tự mình sinh trưởng, quấn lấy mắt cá chân cô, quấn kín lên toàn thân cô, níu cô trở lại, níu cô về gian buồng nhỏ này.

Cô mở choàng hai mắt, trông thấy chính mình.

Nằm trên giường, mắt nhắm chặt, mi khê chau, không hề kháng cự, mềm dịu như sắp hòa tan. Phía trên là một người đàn ông tùy ý mạnh mẽ tiến công, vòm lưng vững chãi ướt đầm mồ hôi trong vắt...

Người đàn ông này, là cô lựa chọn.

Được cô kêu mời, được cô cho phép, có thể tùy thích chiếm giữ cô.

***

Trời vẫn còn tối mịt.

Thuyền của họ nằm giữa hai đợt bão cát, cứ nghiêng trái lệch phải. Thỉnh thoảng trên mặt nước hiện lên bọt xoáy, lẫn trong đó là vô số cát mịn.

Cả khoang thuyền bừa bãi ngổn ngang, tiếng ngáy vang vọng khắp tứ phía, đầy sà là hải tặc say mềm. Có tên ôm chai bia, có tên ôm súng, thức ăn thừa rơi vãi chỗ này một miếng chỗ kia một mẩu, ngẫu nhiên còn thấy cả vài vũng máu — Chắc chính người bị thương cũng không biết là mình đổ máu.

...

Sầm Kim ngủ mê man.

Vệ Lai trái lại chẳng hề mệt mỏi, có lẽ đã được no say, hưng phấn đến mức không thể ngủ nữa.

— Mà ngủ để làm gì? Có gặp mộng đẹp, thì cũng chẳng đẹp hơn lúc này.

Anh vén tóc Sầm Kim, cúi đầu hôn lên mắt cô. Đúng lúc chạm vào, hình như cô cảm nhận được, khẽ nhướn mày, vô thức lẩm bẩm: “Đau quá...”

Vệ Lai nhận ra điều gì, xốc tấm khăn trùm đắp trên người cô lên.

Toàn thân cô xuất hiện rất nhiều dấu hôn bầm tím. Vết bầm ở hông là dày đặc nhất, hình dạng dấu tay anh chồng chéo nhưng vẫn phân biệt rõ.

Nhìn vị trí một vài dấu hôn, chính anh cũng chẳng hiểu nổi sao lại có được.

Tối qua đã xảy ra những gì, anh không nhớ chính xác. Chỉ biết anh đã muốn nhiều hơn một lần, từ sáng khoái điên cuồng đến thấu triệt hân hoan. Thể lực của cô kém xa anh, về sau đã gần như mất đi ý thức mặc anh chi phối, để bản thân rơi vào từng tiếng thở dốc đứt quãng.

Vệ Lai kéo khăn đắp cho cô, lưng bàn tay chạm vào má cô. Cô lại theo phản xạ rụt lại, dường như trên mặt thoáng qua ít đau đớn chưa tan.

Anh cúi đầu xuống, nhẹ hôn lên môi cô.

Bất kể anh đòi hỏi thế nào, cô đều thuận theo, bất kể anh điên cuồng ra sao, cô đều đón nhận. Lúc anh đắm chìm trong phóng túng làm cô đau, cô chỉ khẽ chau mày, khi ngủ mới vô thức than “Đau quá”.

Có lẽ nên nói một tiếng cảm ơn.

Có lẽ chẳng cần phải nói gì, cứ yêu cô thật nhiều là đủ — Tình yêu không thể che giấu, cô sẽ hiểu được.

43. Chương 43: “phải Sống Cho Tốt, Ăn Ngon Ngủ Kỹ Mặc Đẹp, Phải Nhớ Tới Đối Phương, Ngày Kỷ Niệm Mua Hoa, Hàng Năm Tảo Mộ.”

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Cả thuyền đều hoặc say hoặc ngủ, chỉ riêng mình anh tỉnh, chờ đêm trôi qua thật khó khăn.

Sầm Kim đang yên giấc, Vệ Lai không muốn quấy rầy cô, lại chẳng tìm được việc gì làm, bèn lôi túi hành lý ra sắp xếp — Dù sao cũng đã đàm phán xong xuôi, sắp phải xuống thuyền rồi, anh cứ sửa soạn sẵn trước thì hơn.

Ngày xưa, quần áo anh toàn bị vò thành nùi, nhét đâu được thì nhét. Nay thật hiếm có là lại rất hào hứng, không cần học cũng biết vuốt phẳng, chỉnh gọn gàng, gấp vuông vức.

Vệ Lai thầm khen mình tiềm lực vô biên, tương lai dư sức theo nghề gia chánh luôn rồi. Thế giới này đúng là đầy rẫy cơ hội kiếm tiền.

Xem thử tài sản của hai người: Hộ chiếu, vài bộ quần áo, một bao nhỏ đựng đồ tắm rửa, ít giấy vẽ cuộn quanh bút chì, một cuốn sổ nhỏ, một chiếc ly gấp đơn giản in dấu son, cả mớ tiền giấy nhàu nhĩ của mấy quốc gia bị nhét chung với nhau...

Vũ khí, hiện chỉ có dao nhỏ và Desert Eagle, nếu lại gặp nguy hiểm mà trang bị kiểu này thì có mà đội quần.

Vệ Lai trầm ngâm, mở cửa đi ra rồi lật tay khóa trái.

Cả đường vừa nhìn vừa cảm khái: Tối qua đám hải tặc này đã quây tới bến luôn nhỉ? Trong đông ma men đang nằm xả lai có một tên giả gái, quần rèm cửa làm váy, còn độn ngực cao vút. Vệ Lai không nhìn được cúi xuống xem thử, hóa ra mỗi bên ngực đều úp một chiếc bát sắt.

Thứ xúc cảm này...

Anh búng vào, nghe canh cách.

Mình đúng là tốt số hơn nhiều.

Đi đến cuối hành lang, kéo mở cửa khoang thông với boong thuyền.

Có gió ulla qua, không lớn lắm, tầm nhìn ở khoảng 2-3 mét, trước mắt mịt mờ.

Hôm qua Shadi nói, mỗi khi bão cát lớn quét qua Hồng Hải, các bến cảng gần đó sẽ đóng cửa. Bởi vậy hiện giờ, cả vùng hải vực mệnh mông này, có lẽ chỉ còn duy nhất một chiếc thuyền này.

Thảo nào lại yên tĩnh như bị vứt bỏ vào tận cùng thế giới.

Trên mặt sàn tích tụ một tầng cát mỏng, bước vài bước rồi ngoái đầu, nhìn thấy vết chân của chính mình, in rõ như những khuôn giày.

Anh muốn gặp Cá Mập Hồ. Cá Mập Hồ luôn nghỉ ở buồng điều khiển, trong tay có điện thoại vệ tinh.

Đúng như anh nghĩ, qua đó tìm thì thấy gã ngay, cả 4 người đang chen nhau ngủ — Cả buồng rõ to, thế mà nhất định phải nằm chồng lên như cá mòi xếp hộp. Cá Mập Hồ lót dưới chót, chảy nước miếng ướt hết nửa mặt, khò khè ngáy vang. Trên cùng là tên nhóc hải tặc mười mấy tuổi nọ, nằm khểnh đấy, nét mặt khi ngủ rất chi là thỏa mãn, đắc ý.

Đề được đại ca xuống dưới thế kia, chắc cả trong mơ cũng đang cười tràn. Nhưng chờ khi Cá Mập Hồ tỉnh dậy thì lại là chuyện khác, mấy tên này, đoán chừng đều phải ăn no đòn cho xem.

Vệ Lai nhắc nhóc hải tặc thả qua một bên. Cả người thẳng bé vừa mềm vừa nhẹ, có vẻ không thoải mái nên hơi chau mày — Cũng chỉ có lúc này mới giống một đứa bé con.

Mấy tên khác, thôi thì ráng chịu đòn đi. Sầm Kim đã nói rồi, không phải Bồ Tát, không thể phổ độ chúng sinh.

Anh rút điện thoại vệ tinh dưới người Cá Mập Hồ ra.

Dùng điện thoại vệ tinh gọi vào số thông thường thì khá đắt, cho nên anh chuẩn bị gọi xong sẽ trả ngay về chỗ cũ, không để Cá Mập Hồ biết việc này: Giấu kín được là hay nhất, lỡ bị phát hiện cũng chẳng sao, cùng lắm thì Cá Mập Hồ sẽ trừng mắt với anh.

Nhưng anh sẽ tha thứ cho sự bủn xỉn của Cá Mập Hổ, hiện giờ anh đang rất vui, có thể bao dung hết cả thế giới.

Vệ Lai ngồi lên lan can quay quanh buồng điều khiển, kéo anten điện thoại lên trước rồi bấm số.

Anh chỉ nhớ được 3 dãy số.

Số thứ nhất là của Nai.

Nai bắt máy rất nhanh, vừa nghe ra giọng anh liền chúc mừng ngay: “Vệ hử, tối qua phía Saudi gọi điện cho tôi, tôi biết đàm phán thành công rồi. Quá tuyệt luôn nhỉ, lại xong một hợp đồng nữa. Từ đó đến nay chưa từng thất bại, chúc mừng cậu nhé!”

Rất đáng chúc mừng, nhưng với anh mà nói, đáng chúc mừng nhất không phải chuyện này. Hiển nhiên là cổ nhân cũng tán đồng, cho nên khi tổng kết ra 3 chuyện vui nhất trong đời người, chỉ có “động phòng hoa chúc”, chứ đầu hè đề cập tới cái gì mà “đàm phán thành công”.

Anh thông báo qua loa: “Nửa chạng sau cô Sầm cũng thuê tôi, tôi sẽ dẫn cô ấy về cùng luôn.”

Nai đáp: “À...” Giọng kéo thật dài, thấy hơi khó tin, “Sao cô ấy lại thuê cậu?”

“Biểu hiện tốt mà.”

“Vậy mức giá... hợp lý chứ?” Sợ Vệ Lai nghĩ nhiều nên vội giải thích thêm, “Không phải tôi muốn chia phần trăm đâu, chính cậu ký hợp đồng thì cậu nhận hết... Tôi chỉ hỏi cho biết thôi.”

Vệ Lai nói: “Giá cực cao đấy.”

Cô ấy trả bằng người, đương nhiên là tôi nhận hết rồi, anh mà muốn chia chác thì... cứ thử xem hậu quả thế nào.

Liên hệ với Nai xong, gọi tiếp số thứ hai, Cây Cacao.

Cây Cacao vẫn lè mà lè mè như thường, thật lâu sau mới bắt máy, nghe như vừa tỉnh ngủ: “Alô?”

“Tôi đây.”

Cây Cacao đã nhận ra: “Vệ, anh... đàm phán... xong rồi à?”

“Tương đối rồi, cậu thì sao?”

Cây Cacao cũng gần xong, hợp đồng ở Nam Sudan sắp kết thúc, đôi ba ngày nữa sẽ về Uda.

Vệ Lai nói: “Giúp tôi chút việc. Cậu thu xếp hộ tôi, sau khi xuống thuyền, tôi muốn nhận trang bị mới ngay. Cậu cũng biết việc Sầm Kim gặp nạn trên biển rồi đấy, tôi phải chuẩn bị trước. Tuyến đường cũ không an toàn, tôi tính đổi qua hướng khác. Chiếc xe kia đỗ trong làng, bỏ được thì bỏ, không thì cậu cho ai tới xử lý đi.”

Cây Cacao đáp: “Tôi tra bản đồ đã, anh chờ chút.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng lật giấy loạt soạt.

“Vệ, nghe báo hiện giờ thuyền hải tặc đang neo ở Hồng Hải, chúng muốn về Somalia thì phải chạy xuôi nam. Anh nhờ chúng chở tới biên giới Sudan và Eritrea, đoạn này có một thôn nhỏ tên Khamka, bạn tôi bên đó sẽ chuẩn bị vũ khí cho anh.”

Biên giới Sudan và Eritrea, thôn nhỏ, Khamka.

Vệ Lai ráng nhớ kỹ những từ này. Anh không quen thuộc địa lý châu Phi, địa danh lại trúc trắc khó đọc, gặp tên quan trọng thì chỉ có thể lặp đi lặp lại cho khỏi quên, sau đó đọc lên một lần cho người biết xác nhận.

“Không quay về đường cũ thì qua Ethiopia đi, ngay giáp ranh Sudan đấy. Chúng tôi hay gọi là cao nguyên Eth – Chỗ này là cao nguyên, giờ đang mùa mưa nhỏ, sắp sang mùa mưa to rồi, không nóng tí nào, anh sẽ thích cho xem.”

Đúng là anh em chí cốt, luôn nhớ rõ anh ghét trời nóng.

Buôn chuyện đến cuối cùng, Cây Cacao nhắc lại đề nghị lần trước: “Không đến Uda thật à? Vệ, cân nhắc thử coi sao, anh còn chưa qua nhà tôi lần nào — Lần kế tiếp anh tới châu Phi chắc là kiếp sau rồi.”

Vệ Lai cười to, xong mới đáp: “Để xem đã. Sầm Kim lên bờ là có thể gặp nguy hiểm ngay, Uda xa vậy...”

Đêm dài lắm mộng, anh sợ sẽ xảy ra chuyện.

Cây Cacao rầu rĩ: “Cô ta thật sự không biết ai muốn giết mình à?”

“Hỏi rồi, cô ấy nói không biết.”

“Anh cứ vậy tin luôn?”

“Có ý gì?”

“Chẳng qua là tôi thấy, ai cũng phải có chút ý thức. Đối phương đuổi từ Bắc Âu tới châu Phi, đuổi ra tận biển... Một người bình thường, chính mình đã trêu vào nhân vật khó lường nào, dù chưa xác định rõ được thì trong đầu cũng sẽ lảng máng hình dung ra. Cô ta có thể nói hướng hoài nghi cho anh, thế sẽ tiết kiệm công sức hơn anh tự mò mẫm nhiều...”

Cú điện thoại thứ ba là tới Erin, chỉ tính hỏi một câu, chậu lan ý kia còn tươi tốt không.

Đều tại ông đầu bếp Lâm Vĩnh Phúc nọ cứ huyền thuyên với anh, cái gì mà “Cây cối linh lắm, đảm bảo cả đường bình an”, “Nếu cậu bình an thì nó sẽ mọc rất khỏe”.

Ban đầu chỉ xem là lời nói đùa nên chẳng quá để ý, nhưng dần dần bắt đầu lo được lo mất — Anh hi vọng cả đường này sẽ bình an, hi vọng những điều nhìn được nghe được liên quan tới anh và cô, đều là dấu hiệu tốt.

Erin trả lời: “Tốt lắm, trông đẹp vô cùng. Vệ, hoa này đem lại may mắn thật đấy, tôi kể anh n...”

Mất tín hiệu.

Vệ Lai ngẩng đầu, gió rất lớn, một cơn bão cát mới quét qua. Khi có cát bụi hay mưa tuyết quá to thì tín hiệu vệ tinh sẽ dễ bị nhiễu.

Màn hình thông báo đang kết nối lại, nhưng Vệ Lai nghĩ không cần thiết nữa.

Anh nhét điện thoại vệ tinh về chỗ Cá Mập Hồ.

Nếu cậu bình an thì nó sẽ mọc rất khỏe.

Đã “tốt lắm”, còn “trông đẹp vô cùng”, tức là một dấu hiệu cực tốt rồi, nhỉ?

***

Trở lại gian buồng mới sức nhớ cửa đã khóa. Vặn một hồi không ăn thua, đành phải tìm cạy kèm mào cạy mở.

Đẩy cửa ra, lập tức sững sốt.

Sầm Kim đã tỉnh, còn ở trên giường, hơi căng thẳng ngẩng đầu nhìn về phía này. Vừa thấy là anh thì nét mặt nhẹ nhõm hẳn, thở phào một hơi, lại nằm xuống lại.

Vệ Lai đóng cửa: “Căng thẳng vậy?”

Sầm Kim đáp: “Vui vẻ cả đêm với một anh chàng xong, lúc tỉnh dậy anh ta đã biến mất tăm, bị bỏ trên con thuyền đầy hải tặc, bên ngoài còn có người cạy cửa, đổi lại là anh thì cũng căng thẳng thế thôi.”

Vệ Lai đi tới, ngồi xuống bên giường: “Đã biết có người cạy cửa còn thanh thoi nằm đấy, sao không tranh thủ chạy đi tìm vũ khí tự vệ?”

Sầm Kim nhắm mắt, biếng nhác đáp: “Nếu mà vậy thật, chỗ nằm còn chưa lạnh đã bị người ta bỏ rơi, thăm cỡ này thì tự vệ làm gì nữa. Cứ mặc cho trời định, tới đâu hay tới đó thôi.”

Vệ Lai vừa buồn cười vừa xót xa: “Sao chẳng có xú lông tin nào vào anh thế?”

Cúi đầu muốn hôn cô, cô kéo khăn trùm che kín mặt: “Anh biến đi.”

Vệ Lai cách khăn hôn lên môi cô: “Cô Sầm, cô mà vậy nữa là tôi khiêu nại với bên Saudi đấy — Tối qua còn chia sủng ép tôi, nói không làm là bắn vỡ đầu, tôi phải nuốt lệ nghe theo, xong việc lại đuổi tôi biến đi, thế có còn thiên lý nữa không? Chẳng lẽ là phụ nữ thì khỏi phải chịu trách nhiệm à?”

Sầm Kim phì cười.

Vệ Lai cũng cười, cúi người xuống, kéo khăn che mặt cô ra, cụng nhẹ trán lên trán cô, hỏi: “Đau lắm sao?”

Sầm Kim gật đầu, hơi chau mày, anh nhìn mà chỉ muốn hôn cho giãn ra.

“Đau ở đâu?”

Cô đáp khẽ: “Eo rất mỏi, không muốn nhúc nhích. Dưới chân nữa, nhức lắm, cứ đụng vô là thấy đau.”

Vệ Lai lật khăn ra, dưới da cô đã thâm tím, vết bầm và tụ máu còn rõ hơn tối qua anh kiểm tra. Nhiều nhất là ở chân, eo và trên ngực, anh đặc biệt thích chỗ nào, thật là vừa nhìn biết ngay.

Vệ Lai đau lòng: “Anh tưởng, em sẽ rất thích... cũng rất thoải mái...”

Sầm Kim lườm anh, như cười như không: “Giấy có thích bút viết chữ lên thân nó đến đâu, thì nếu ấn quá mạnh cũng sẽ rách mất. Đêm qua anh làm thế, dựa vào đâu lại nghĩ em sẽ không đau? Đã bao lâu chưa

cùng phụ nữ rồi?”

“Cả nửa đời trước anh chưa được cùng em, quá hưng phấn, không khống chế nổi... Lần sau anh sẽ chú ý hơn.”

Sầm Kim hết sức cảnh giác: “Lần sau? Lúc nào? Cách mấy giây?”

Vệ Lai chẳng biết nên khóc hay cười: “Em cứ quyết định đi.”

Cô hất cằm lên: “Cách bao lâu đều do em quyết định à?”

“Tùy em hết.”

“Em muốn một năm thì sao?”

Vệ Lai cười: “Đều tùy em.”

Trả lời dứt khoát được là vì biết chắc cô sẽ không làm thế.

Quả nhiên.

Sầm Kim cắn răng, tạm dừng giây lát rồi hùng hổ: “Trong ngày hôm nay, mà cũng không được... chạm vào em vậy nữa.”

Vệ Lai đáp: “Tốt thôi.”

Cánh tay anh vòng ra sau lưng cô, kéo cô vào lòng, cố gắng hoàn toàn không chạm vào người cô. Cô cười ầm lên, hai bên má bỗng bừng đỏ ửng, cất giọng khe khẽ như đang rủ rỉ, chỉ để anh nghe thấy: “Thực ra... ngoại trừ hơi... đau, còn lại, em đều thích hết.”

Vệ Lai mỉm cười, không biết nên yêu cô bao nhiêu cho đủ. Qua một lúc mới hỏi cô: “Hôm nay tính xuống thuyền chưa?”

Cô lắc đầu: “Giờ chẳng muốn làm gì nữa, mệt rồi rùi. Anh bảo Cá Mập Hồ là chúng ta nghỉ lại thêm một đêm, tới mai sẽ xuống thuyền.”

Cũng được, dù sao đám hải tặc kia vẫn đang say bí tỉ, hôm nay chắc khó mà quay về điểm xuất phát được.

Mà xem ra cô mệt vô cùng, cả người uể oải, chẳng mấy chốc đã nhắm mắt lại, lầm bầm: “Không còn sức mở miệng nữa, anh muốn nói chuyện thì cứ nói đi, em nghe thôi.”

Vệ Lai ừ một tiếng, động tác hết sức nhẹ nhàng, cúi đầu hôn lên cổ, mi mắt, vành tai, xương quai xanh, và vuốt tóc cô. Sầm Kim đúng là rất thích, không hề phản đối, bất giác đã rúc vào lòng anh.

Hóa ra cứ thế này thôi cũng quá tốt rồi.

Thế xác giao hòa là nồng nhiệt, má áp vai kê là dài lâu.

Về sau, chỉ muốn mãi mãi bên nhau như vậy.

Áo quần của cô sẽ đặt cùng của anh, hoặc được gấp gọn hoặc treo chung một chỗ, phất phơ phơ, sát bên nhau chạm vào nhau, hình ảnh ấy, chỉ vừa nghĩ đến thôi mà lòng đã xao động.

Giường của anh...

Là giường đơn điển hình, nệm rất cứng. Nếu thêm cô vào, có lẽ nên đổi một chiếc lớn hơn, mềm hơn, gối đầu cũng phải tăng lên...

Có lẽ nên chuyển sang nơi khác, anh không yên tâm để cô ở đó lắm — Lần trọ kia từng xảy ra án mạng còn gì, anh chàng bảo vệ Mark còn vì vậy mà bị thọc một dao.

Đúng là lời Erin rất có lý: Dành dụm ít tiền, kết hôn với cô gái mình thích, mua một căn nhà lớn...

Một mình anh cầu thả quấy quá còn được, có thêm cô thì chẳng thể thể nữa, cô bằng lòng anh cũng không chấp nhận.

“Có thể hỏi em một vấn đề chứ?”

“Anh hỏi đi.”

“Lúc trước, khi phỏng vấn, sao lại chọn anh?”

Sầm Kim trong lòng anh bỗng cứng đờ.

Cô từ từ mở mắt, hơi bất đắc dĩ lại hơi buồn cười: “Anh chưa hỏi rõ ràng được thì vĩnh viễn không bỏ qua nhỉ?”

“Chẳng qua là anh thấy, bây giờ chắc là thời điểm thích hợp, có thể hỏi em rồi.”

Sầm Kim lẳng lặng nhìn anh, rồi nhẹ giọng: “Một thời gian nữa em sẽ nói với anh, nhưng không phải hiện tại, được không?”

Vẫn chưa đến lúc sao?

Vệ Lai mỉm cười. Qua chốc lát lại hỏi: “Vậy có thể hứa với anh một điều chứ?”

“Điều gì?”

“Sầm Kim, hứa với anh, em sẽ không đặt anh vào bất cứ kế hoạch nào của mình.”

Sầm Kim nhìn sâu vào mắt anh.

Rất lâu sau, hai mắt bỗng cay xè, khẽ mắng: “Thật ngốc.”

Cô vươn tay, choàng lấy cổ anh. Vệ Lai cúi xuống, gục đầu vào cổ cô, nghe thấy giọng cô nghèn nghẹn bên tai: “Cả đời em đã lập bao nhiêu kế hoạch, cũng chẳng sánh nổi anh nửa đường bất ngờ xuất hiện. Vệ Lai, anh tốt như vậy, em không tính ra được.”

44. Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Biên tập: Kamyo

Đến chạng vạng tối, đám hải tặc lần lượt tỉnh dậy, con thuyền này mới dần dần lấy lại sinh khí.

Vệ Lai đi tìm Cá Mập Hổ, bắt gặp cảnh tượng đúng như dự đoán: Hai tên hải tặc nằm đè trên người Cá Mập Hổ đang ôm đầu tránh trái né phải, Cá Mập Hổ hung bạo vừa chửi vừa đập huỳnh huých, dép tuột ra bay vèo đi, một trong hai tên kia xun xoe chạy qua lượm về, Cá Mập Hổ cầm mũi dép tiện tay đập luôn mấy phát.

Bốp bốp bốp, liên tục nện lên người, anh chỉ nghe thôi mà tê hết da đầu — Đã vậy thì thà bị đập còn đỡ hơn.

Song vẫn có một điều nằm ngoài dự liệu: Ai mà ngờ tên nhóc hải tặc nọ lại đứng cạnh cười hô hố, có khi Cá Mập Hổ vừa đập xong, nó cũng theo sau phun nước bọt, hoặc đập ké thêm một cước, rõ là bộ dạng chó cạy chủ.

Vệ Lai thấy lòng thông cảm trước đó của mình đúng là đặt nhầm chỗ — Hiện tại anh chỉ muốn xem thằng ranh này bị ăn đòn.

Cá Mập Hồ không hổ là trùm thủ lĩnh hải tặc, biểu cảm biến hóa hết sức tự nhiên, vừa thấy Vệ Lai, lập tức đổi ngay một khuôn mặt tươi cười, chào hỏi anh: “Hi..”

Rồi tắc tị, bữa giờ gã đã hỏi tên Vệ Lai lần nào đâu.

Vệ Lai nhần nại đỡ lời gã: “Vệ.”

Sau đó nói tiếp kế hoạch sắp tới, nhắc đến “biên giới Sudan và Eritrea”, “Khamka”, Cá Mập Hồ liên tục gật đầu, mặt khác lại tiếc nuối: “Kim phải đi ngay à? Tôi còn muốn dãi cô ấy một bữa ở Bosaso... Không được, phải nói với cô ấy vài câu, cô ấy từng cứu mạng tôi, là bạn tốt của tôi...”

Vệ Lai ngăn trước mặt gã: “Cô Sầm đang nghỉ ngơi... Ngày mai cô ấy có buổi đàm phán quan trọng tại giáp ranh Sudan và Eritrea, cần soạn lại tư liệu, mong rằng anh đừng quấy rầy cô ấy.”

Cá Mập Hồ tin ngay tấp lự, tiếc nuối chuyển thành hâm mộ: “Kim giỏi thật. Cô ấy bảo rời khỏi tổ chức quốc tế, hóa ra là chuyên đi đàm phán... Tôi sau này ở nước ngoài rồi chẳng biết nên làm gì...”

Ngữ điệu chất chứa muện phiền.

Vệ Lai hơi buồn cười tí: Thương lượng với chính phủ thường rất lè mề, có khi thời kỳ khảo sát còn kéo dài đến 1-2 năm. Chính xác là họ bảo anh làm gì thì anh phải tuân thủ nghiêm ngặt trong suốt thời gian đó, chờ chính phủ công nhận rồi mới bước qua giai đoạn tiếp theo.

Bây giờ Cá Mập Hồ đã tính chuyện làm gì sau khi xuất ngoại, có phải là sớm quá không?

...

Nhân khi trời còn sáng, thuyền cá nhỏ neo chạy về nam. Lúc trở lại khoang thuyền thì gặp Shadi, hình như thú vui của hắn là chia lá trà Ả Rập cho người khác — Vệ Lai lại được nhét cho cả mớ.

Anh không tiện từ chối, đành phải bỏ một ít vào miệng.

Vừa nhai vừa tán gẫu về cái thời tiết tệ lậu này, ai ngờ Shadi rất lạc quan: “Cứ chạy thẳng xuống nam, chưa biết chừng lại gặp bão cát tiếp đây.”

Vệ Lai thấy lạ: “Lại gặp bão cát?”

“Đúng vậy, bão cát là một sợi dây,” Shadi khoa tay mô tả cho anh, “Hồng Hải khá hẹp, hai bên tiếp giáp phần nhiều là sa mạc, thời điểm gió to cuốn cát lên sẽ quét dọc đường biển, trông giống con rắn bằng cát... Nhưng Hồng Hải rất dài, không có trận bão cát nào đủ lớn để nuốt trọn mặt biển, chúng ta cứ lái thẳng một đường thì trước sau gì cũng dính bão cát thôi... [1]”

Chợt đổi giọng phàn nàn: “Đêm qua có độ nhậu đấy, tính gọi anh rồi, tới gõ cửa mà không thấy trả lời.”

Vệ Lai giật nảy mình: “Cậu tới gõ cửa?”

Shadi đáp: “Ừ.”

“Thế... có nghe gì không?”

Shadi chau mày: “Anh ngủ say như chết ấy. Vệ à, vệ sĩ phải tỉnh táo chứ... Tôi chẳng biết anh đang làm gì, chỉ nghe sạt sạt... sạt sạt... sạt sạt sạt...”

Đương nhiên hắn chỉ nghe thấy sạt sạt sạt.

Lúc ấy hắn đang nhậu xin quắc cần câu với đám bạn ở buồng ăn, sức nhớ tới Vệ Lai, bèn gào to: “Có độ là phải rủ anh em, tôi qua kêu Vệ đây!”

Đám bạn xung quanh đập chậu gõ bát, nhường cho hắn một lối. Shadi đầu nặng chân nhẹ bước ra, hết nhâm đường lại lảo đảo lòng vòng, cuối cùng gục đầu trên cửa khoang thông lên boong thuyền, dốc sức gõ cửa: “Vệ! Ra đây! Uống bia!”

Không ai trả lời, Shadi bực bội đập cửa. Cửa khoang làm bằng thép, đã cài kín, dĩ nhiên có đập cũng chẳng ăn nhằm gì, thế là hắn tò mò dán tai lên cửa nghe trộm.

Bên ngoài bão cát quay cuồng, cát đá đập liên hồi vào cửa, sạt sạt... sạt sạt... sạt sạt sạt.

...

Vẻ mặt Shadi hết sức nghiêm túc: “Vệ, anh là vệ sĩ, phải tỉnh táo. Bằng không sẽ nguy hiểm lắm...”

***

Đến tối, Vệ Lai mất ngủ thật. Anh biết thuyền chạy trong đêm một quãng, biết thuyền dừng khi nào, còn biết thời điểm tang tảng sáng, thuyền chạy tiếp quãng nữa, rồi lại dừng hẳn.

Dừng chưa bao lâu thì Shadi tới gõ cửa: “Cô Sầm, đến nơi rồi, thuyền không áp sát bờ được nên phải ngồi ca-nô — Hai người chuẩn bị xong thì xuất phát ngay.”

Vệ Lai nhặt nắp chai bia dưới giường, búng vào giữa cửa, ám chỉ mình rất tỉnh táo: “Đã biết.”

Chờ Shadi đi khỏi, anh cúi đầu nhìn Sầm Kim đang ngủ trong lòng mình: “Dậy thôi.”

Sầm Kim mệt chẳng mở nổi mắt, ra chiều bất mãn vùi đầu vào ngực anh. Vệ Lai cười, cúi xuống hôn sau tai cô, tay cũng không đành hoàng mà chào hỏi mấy chỗ gây nhột trên người cô.

Cô cười rũ rượi tránh anh, rớt cuộc chịu hết nổi phải mở mắt: “Anh biến đi, chẳng biết học điều hay.”

Vệ Lai cười: “Nếu chiết tự thì chữ ‘hay’ ( ) là do một nam ( ) một nữ ( ) hợp lại mà. Anh học toàn điều hay cả đấy, em còn muốn thế nào nữa?”

Sầm Kim nói không lại anh nên bỏ đi tắm, lúc trở ra thì mặc bộ đồ khi mới lên thuyền. Áo thun trắng che được quá nửa vết bầm trên người, nhưng ở sau tai, cổ và xương quai xanh...

Cô như cười như không nhìn Vệ Lai, giống đang hỏi: Xử lý thế nào đây?

Vệ Lai cười khổ, bỗng bật ra một ý tưởng ngớ ngẩn: “Để người ta thấy cũng chẳng sao cả, em nghĩ xem, dân châu Phi da đen, đâu thể phân biệt được dấu hôn của họ... Bởi vậy có thấy cũng chưa chắc đoán được là gì...”

Sầm Kim dở khóc dở cười: “Anh chưa uống thuốc hả?”

Cô cúi xuống túi hành lý rút ra chiếc khăn trùm đen, bắt chước cách quấn của phụ nữ Ả Rập, vòng quanh trước sau rồi cài lại, chỉ để lộ khuôn mặt.

Nước da cô trắng ngần, đặt giữa nền khăn đen thì nổi bật hơn hẳn, còn tôn lên sóng mắt long lanh.

Vệ Lai kéo cô lại, ngắm nghía tỉ mỉ: “Môi hồng thêm tí nữa là đẹp tuyệt trần.”

Sầm Kim nói: “Anh tưởng em không biết à, bao nhiêu son đều quăng sạch cả. Nhắc mới nhớ, ban đầu em chuẩn bị ít nhất hơn chục thỏi đủ sắc độ, xong rồi có người...”

Lại nữa.

Vệ Lai cười: “Đâu phải chỉ có son mới làm môi hồng.”

Anh cúi đầu hôn cô, mút vào mạnh hơn trước rất nhiều, Sầm Kim hơi tê dại. Vệ Lai thuận thế ôm ngang hông cô, nhắc bóng cô lên để nụ hôn thêm sâu.

Lúc buông cô xuống, hết sức hài lòng — Da trên môi là mỏng nhất, không chịu được chà xát, chẳng mấy chốc đã đỏ ửng, tươi thắm.

Vệ Lai nhận xét: “Màu này hợp với em nhất rồi. Để về sau anh nghiên cứu kỹ thêm, nắm vững độ mạnh và thời gian, em thích đậm nhạt gì cứ chọn thoải mái... Mà đã vậy em khỏi cần mua son nữa, để đấy anh lo hết cho, muốn trang điểm thì ới một tiếng là được...”

Sầm Kim nghiêng rằng: “Anh...”

Vệ Lai nói tiếp hộ cô: “Biến đi nhỉ? Đừng mơ.”

***

Ra boong thuyền, không ai tò mò về trang phục của Sầm Kim. Dù sao thì đa số phụ nữ bản địa đều ăn mặc như vậy, dân ngoại quốc học theo là rất bình thường.

Ca-nô đã được thả xuống bên hông thuyền cá, đang dập dềnh trên dòng nước đục ngầu. Mặt biển vẫn bị chụp trong chiếc lồng đầy bụi vàng, nhưng có thể nhận ra đã thoát khỏi khu vực tâm bão, tầm nhìn mở rộng hơn trước rất nhiều.

Lần này Shadi vẫn cầm lái, phụ trách đưa bọn anh đến bờ biển giữa biên giới Sudan và Eritrea.

Cá Mập Hồ thật tình lưu luyến không nỡ chia tay. Dàn xếp tiền nong ổn thỏa rồi, có thể thanh thoi đơn thuần nói chuyện giao tình và ân nghĩa.

“Kim à, cô từng cứu mạng tôi, tôi vẫn chưa có dịp cảm ơn cô tử tế.

“Vốn là tính mời cô qua Bosaso, nhưng vệ sĩ của cô, cậu Vương ấy, nói cô bận lắm.”

“Vương” cái gì, là “Vệ” đấy, biết không? Đã chẳng phân biệt được âm mũi để đọc chữ “Sâm” cho đảng hoàng thì thôi, đầu óc còn lơ mơ, đúng là nên nghỉ hưu rồi.

“Sau này tôi xuất ngoại, nếu có cơ hội sẽ tới tìm cô. Kim, tôi sẽ đãi cô một bữa ra trò, cô giúp tôi nhiều như vậy...”

Vệ Lai xuống ca-nô trước, vươn tay đỡ Sâm Kim. Sâm Kim nắm chặt tay anh, chột lại buông ra, ngoái đầu nói vài câu với Cá Mập Hồ.

Đảm bảo là Cá Mập Hồ chẳng hiểu gì, bởi vì mặt gã ngơ ngác, miệng cứ há hốc. Đến tận khi ca-nô chạy xa, gã vẫn đứng bên mạn thuyền, bất động.

Do cát bụi ảnh hưởng nên tốc độ ca-nô khá chậm. Gió biển hơi lớn, trên mặt thường bị hạt cát tấp vào. Sâm Kim ngồi phía sau, kéo khăn trùm lên cao, che kín mặt.

Vệ Lai hỏi nhỏ cô: “Nói gì với Cá Mập Hồ thế?”

“Nhắc gã, làm người nên dừng tay ngay khi thấy vừa đủ, có đặc chí mấy cũng phải thủ sẵn biện pháp dự phòng.”

“Gã hiểu được không?”

“Hình như không.”

“Sao lại dặn gã điều này?”

“Anh nhớ lúc đàm phán, em từng đề cập tới nhà khoa học von Braun của Nazi chứ?”

Vệ Lai gật đầu.

Sâm Kim nói: “Đây chẳng qua chỉ là một người tiêu biểu. Thực ra, lúc trước số nhà khoa học Nazi được bảo hộ qua Mỹ lên đến hơn vài trăm. Khi Đức thất bại, không riêng gì nước Mỹ tranh đoạt những nhà khoa học này — Cả Stalin và Churchill đều đã từng tung ra các đội đặc nhiệm.

“Họ nhảy bén phát giác được, chiến tranh sắp lắng xuống, việc tái thiết hậu chiến sẽ cải biến bố cục thế giới. Ai nắm giữ được những bộ óc ưu tú nhất thế giới, kẻ đó sẽ đạt được thắng lợi đầu tiên.

“Mỹ cướp người trước nhất nên rất may mắn. Nhưng anh có biết, cuối cùng nhóm nhà khoa học Nazi này sẽ ra sao không?”

Vệ Lai ngẫm nghĩ: “Chẳng phải đã nói thoát được phán quyết, nhập quốc tịch Mỹ, hết đoạt giải rồi nhận tiền à?”

Sâm Kim cười: “Đấy là phần đầu thôi.

“Cuối thập niên 70, Mỹ lên kế hoạch trục xuất mấy trăm nhà khoa học Nazi, trong đó có rất nhiều người đã từng nghiên cứu khoa học cống hiến cho Mỹ. Lúc này họ đã trên 80 tuổi, đều bị tước đoạt thân phận công dân, đuổi khỏi Mỹ.”

Vệ Lai thấy vừa thê lương vừa buồn cười, trò qua cầu rút ván này người Mỹ cũng thật thành thạo.

Sâm Kim ngoảnh đầu, nhìn chiếc thuyền cá gần như mất hút vào màn bụi mù vàng đục: “Cá Mập Hồ đúng là từng giết con tin, sau này gã có thể sống một cuộc sống tốt đẹp như nguyện hay không, chẳng ai dám

đảm bảo. Đâu phải cứ đầu hàng chính phủ là xóa sạch được tất cả quá khứ. Có lẽ sẽ có người tìm gã báo thù, có lẽ một ngày nào đó chính phủ sẽ trở mặt — Anh có giá trị, anh cũng có tội, chờ đến khi giá trị của anh hao mòn hết thì lại trở nên thảm hại hơn bất cứ ai khác.”

Vệ Lai trầm mặc thật lâu.

Bỗng nhiên hơi thương cảm cho Cá Mập Hồ: Điều vô gương oai, hoành hành ngang ngược, thời điểm tự cho là hết thấy đã nằm trong lòng bàn tay, thì thường cũng chính là lúc bi kịch bắt đầu.

Anh hỏi Sầm Kim: “Tương lai Cá Mập Hồ sẽ thế nào?”

Sầm Kim cười, tạm dừng rồi ra hiệu ý bảo nhìn đằng trước: “Rảnh rồi quan tâm tới gã, chi bằng hãy thử nghĩ cho chúng ta đi.”

Nương theo ánh mắt cô nhìn qua, trông thấy đường bờ biển vàng cam dập dềnh trên con sóng u buồn, hai bên đầu kéo dài đến vô tận.

Shadi ghìm chậm tốc độ ca-nô, khi cập bờ, tiếng động cơ như đang học hơi, mãi lâu sau mới xịch xịch rồi im bật.

Vệ Lai đỡ Sầm Kim lên bờ.

Nơi này là mảng rạn riềm lớn, cả vùng bùn vàng sẫm trải rộng không thấy điểm cuối. Thật hiếm có là xung quanh vẫn mọc được vài cây xanh và bụi cỏ lúa thưa. Shadi đi chân trần xuống, xoay đầu ca-nô, nhắc nhở bọn anh: “Các anh biết đây là biên giới không?”

“Biết.”

“Vậy các anh biết quan hệ giữa Sudan và Eritrea khá tệ không?”

“...”

Không biết, Cây Cacao chưa nói.

“Các anh có biết quan hệ giữa Sudan và Ethiopia cũng tệ nốt không?”

“...”

“Các anh có biết quan hệ của ba nước Sudan, Eritrea và Ethiopia cực xấu không? Thường bắn qua bắn lại đấy.”

Cuối cùng Shadi quăng cho một câu: “Chúc các anh may mắn! Tạm biệt.”

Vệ Lai nhìn ca-nô rẽ sóng chạy xa mà cười khổ.

Hơi xấu hổ, bảo Sầm Kim xuống thuyền theo anh, kết quả lại dẫn cô vào phiên bản Tam Quốc Diễn Nghĩa châu Phi.

Sầm Kim chẳng để ý lắm: “Đi thôi.”

Vệ Lai chân chừ: “Hình như... khá nguy hiểm đấy.”

Sầm Kim phì cười.

“Sudan không nguy hiểm à? Trước đó đã có 20 năm nội chiến. Hải tặc Somalia không nguy hiểm à? Vừa cướp tàu chở dầu lớn nhất thế giới xong. Anh nhảy từ thuyền hải tặc xuống rồi chau mày lo nguy hiểm, thế không thấy buồn cười sao?”

Vệ Lai cười theo, im lặng giây lát rồi hỏi: “Em đi với anh mà bị kéo vào nguy hiểm thật, thì có trách anh không?”

Sầm Kim đáp: “Đồng ý theo anh đâu phải chỉ là nói đùa, đây là quyết định của em. Gặp nguy hiểm thật thì có chơi có chịu, một nửa trách nhiệm là của em, chỉ trách sao anh chàng này yếu thế thôi.”

Vệ Lai cười vui vẻ.

Cô đúng là bạn đồng hành cực tốt. Bản thân mình lúc trước, tại sao lại bởi vì cô hay ngủ trên xe mà chê bai chứ.

Anh siết chặt tay cô: “Đi thôi.”

Sầm Kim mặc anh dẫn đường, đặt ra thật nhiều yêu cầu.

“Lát nữa nếu qua chợ thì mua cho em bộ đồ mới nhé, hết quần áo mặc rồi.”

“Được.”

“Mua đôi giày nữa, dép lê khó đi quá.”

“Được.”

“Mua cả son...”

Vệ Lai quay qua nhìn cô.

Cô lập tức bổ sung: “Có mấy màu anh hôn không ra đâu, như màu rượu đỏ ấy...”

“Biết đâu uống say xong hôn là được, cấm nói biến đi.”

...

Vệ Lai đột ngột dừng bước.

Anh khom người xuống, chau mày nhìn vết bánh xe chằng chịt trên vũng bùn dưới đất, đoạn nhón lấy một mẫu bùn cạnh vết xe, nhào nhoẹt, sũng nước, rõ ràng là chưa qua bao lâu.

Trên lý thuyết, nơi này rất hẻo lánh, sao bỗng dưng lại xuất hiện quá nhiều xe như vậy?

Sầm Kim muốn hỏi gì đó, Vệ Lai ra hiệu cô dừng lên tiếng, chống hai tay, áp tai nghe. Một giây sau cấp tốc bật dậy: “Có xe, bất kể là ai tới đây, cứ tìm chỗ trốn trước đã.”

Nhìn quanh tứ phía, phải chờ thềm một câu.

Bụi cỏ, cây cao, đất bùn, căn bản là chẳng có chỗ nào trốn được.

Chỉ trong nháy mắt, tiếng xe đã rõ rệt, trên sườn đất lập tức lao ra một chiếc xe Jeep đen mui trần, có người mặc gi-lê quân đội đỏ sẫm đứng canh ở đuôi xe, tay cầm súng như chuẩn bị nhắm vào ai đấy.

Cùng lúc đó, sau lưng cũng loáng thoáng vọng tới tiếng động cơ ầm ầm. Vệ Lai ngoảnh đầu nhìn, đằng xa lại thêm một con xe, cùng là xe việt dã mui trần. Người lái mặc đồ rằn ri, xe chạy nhanh hơn, đuôi xe phía sau hất tung tóe cả hàng bùn cao.

Sầm Kim cười, nói: “Thôi đừng chạy, dù sao cũng chẳng đua được với xe, chạy khó coi lắm.”

Vệ Lai kéo cô lại gần, vội mở túi hành lý, nhét Desert Eagle xuống đồng bùn dưới chân, đưa dao cho Sầm Kim giấu vào khăn trùm, nhỏ giọng dặn cô: “Nhìn kỹ mắt anh ra hiệu, tới đúng lúc anh sẽ nói phải làm sao.”

Hai chiếc xe chạy đến gần, đồng thời lượn tránh qua, đuôi xe vẽ ra nửa đường tròn, vẫn theo quán tính đánh một vòng quanh hai người rồi mới từ từ dừng lại.

Vệ Lai cười cười, chậm rãi giơ hai tay lên, tỏ vẻ mình không có uy hiếp.

Sầm Kim bỗng nhiên thì thào: “Vệ Lai, nếu phát sinh chuyện gì tồi tệ, hãy giết em trước, em không bao giờ muốn bị hành hạ.”

Vệ Lai giữ nguyên vẻ mặt, ánh mắt dời từ xe này qua xe kia.

3 tên, 3 khẩu súng.

Anh nhỏ giọng đáp lời: “Em không tin anh có thể hạ gục cả 3 tên à?”

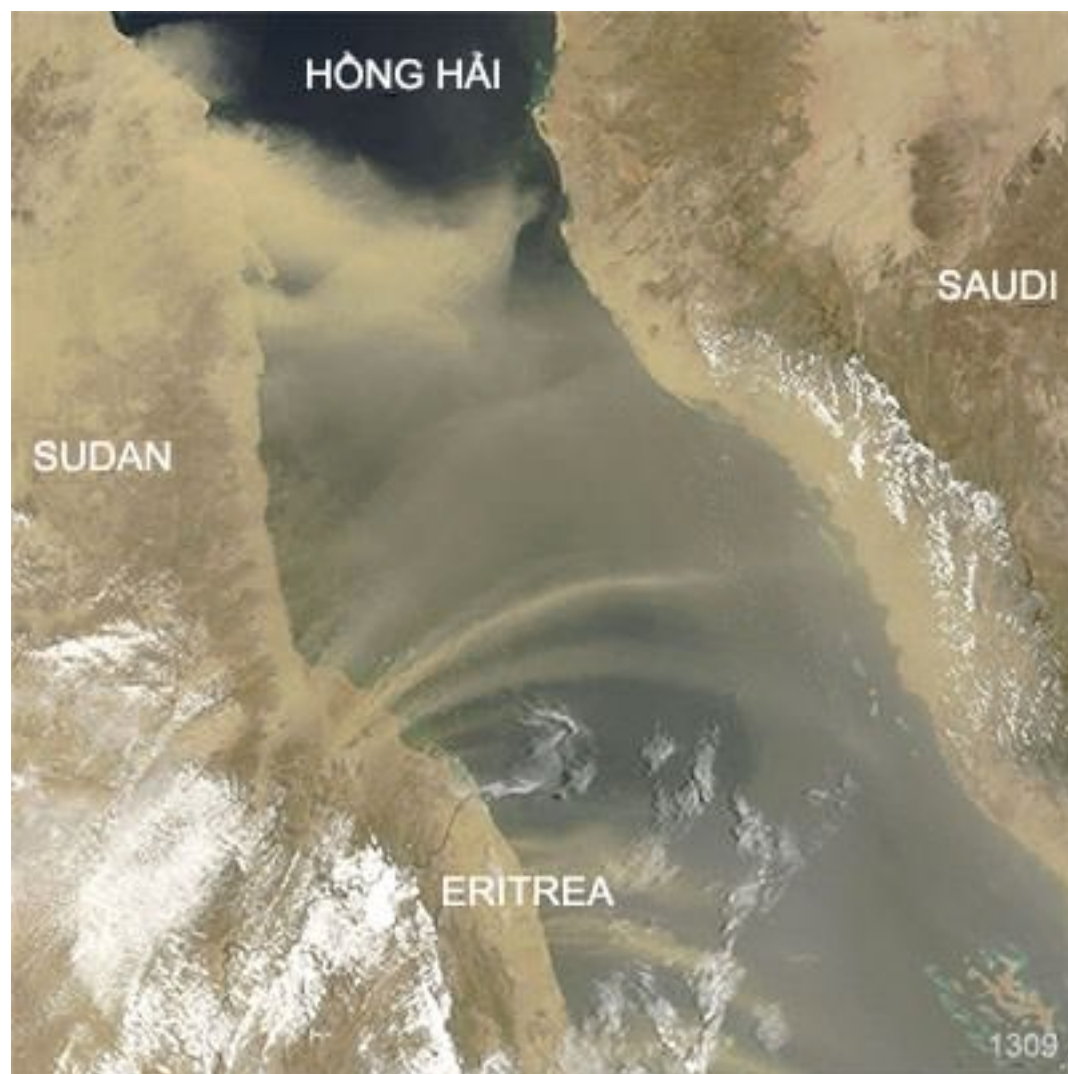
Tay mặc đồ rằn ri lộ đầu ra, quan sát Vệ Lai kỹ càng từ đầu đến chân: “Ày, anh là Cây Noel nhỉ?”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Bão cát ở Hồng Hải:

45. Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Sau 15 phút, cả bờ biển mênh mông là thế, trong tầm mắt chỉ còn lại một chiếc xe việt dã mui trần.

Vệ Lai nằm trên ghế sau xe, gọi điện cho Cây Cacao.

Ngay khi thông máy, lập tức nổi quạu: “Đưa mớ trang bị thôi, cần bày trận lớn vậy không hả? Dọa bố xem tí vãi hết linh hồn!”

Sầm Kim đang tựa vào xe hóng gió, nghe thế thì nhìn thoáng qua anh. Vệ Lai vội che điện thoại, giải thích: “Chém chơi ấy mà, chừng đó sao dọa anh nổi.”

Cây Cacao khí thế chẳng kém: “Biết tôi bảo vệ ai ở Nam Sudan không? Nhân vật quan trọng trong quân đội chính phủ đấy! Vì anh mới phải mặt dày mở miệng nhờ vả. Cỡ như tôi nhiều nhất chỉ tìm được cho anh một con xe van. Ai mà đủ sức thò tay đến tận biên cảnh chứ! Lắc nào giùm cái đi!”

“Phải khách hàng của tôi lên tiếng mới bảo được binh lính đóng quân ở đó trang bị vũ khí xe cộ cho anh! Giờ lại còn được đăng chân lên đăng đầu, ý kiến ý cò nữa hả...”

Vệ Lai cười khi.

Mấy cậu lính vừa nãy đã kể rồi: Do cấp trên lên tiếng nên họ rất coi trọng, trời mới tang tảng sáng đã chạy vội đến nơi. Nhưng bờ biển này quá dài, chưa rõ địa điểm “Cây Noel” cập bờ, thế là quyết định lượn quanh tuần tra, lúc hứng chí lên còn phóng xe vài vòng.

Khó mà không cảm động — Cây Cacao bảo vệ nhân vật quan trọng bấy lâu, cuối cùng chẳng tính toán gì cho bản thân, ngược lại chỉ xin giúp anh một ân huệ lớn.

Vệ Lai nói: “Vây giờ tôi trình trọng cảm ơn cậu nhé.”

Cây Cacao hất mặt lên trời: “Nên thế! À Vệ, xe này không được quăng bừa đâu đấy, người ta vẫn cần dùng — Đến cuối cùng anh dừng ở đâu thì báo lại với tôi, tôi bảo họ tới lấy về. Còn nữa, anh quen được tôi là may phước ba đời đấy nhé, thấy giấy thông hành chưa?”

Giấy thông hành?

Vệ Lai ngồi dậy.

Vừa rồi kiểm tra túi vải bố, đúng là có gặp vài tờ giấy kẹp trong bản đồ, tưởng là nhét linh tinh thôi, không để ý lắm.

Anh lục mấy tờ đó ra — Chất giấy khá dày, phía trên có logo quốc huy, đóng đầy con dấu, nội dung chính là chữ Ả Rập, đọc không hiểu.

Cây Cacao đặc ý: “Người bình thường có muốn cũng chẳng xin được đâu. Đó là giấy thông hành đặc biệt! Có thể qua lại biên giới, dùng nó là vào được Ethiopia ngay. Tối qua đặc biệt làm gấp đấy, đều nhờ khách hàng của tôi có số má. Anh biết xử lý món này khó chừng nào không, bình thường chờ phê duyệt phải mất vài tuần. Tối đó nhớ cầm kèm với hộ chiếu...”

Lòng Vệ Lai bỗng dưng trĩu nặng.

Sau khi cúp điện thoại, tự nhiên lại đau đầu, cứ nằm sau xe xoa giữa mi.

Có khả năng lòng tốt của Cây Cacao sắp gây họa lớn rồi.

Sở dĩ không đi đường cũ là vì muốn tránh xa đám người tính hại Sầm Kim, dù rằng vẫn mơ hồ cảm thấy, cuối cùng sẽ có ngày đối phương tìm đến tận nơi — Song một khi đã làm giấy thông hành đặc biệt này, nguy cơ bại lộ vị trí sẽ tăng lên đáng kể.

Mà chỉ cần xác định được vị trí tương đối, muốn nghe ngóng hành tung của bọn anh là hết sức dễ dàng — Ở loại địa phương này, hai người ngoại quốc da vàng sẽ rất nổi bật.

Sầm Kim phát giác được sự khác thường của anh: “Sao thế?”

Vệ Lai ngồi dậy, kéo cô ngồi vào lòng: “Hỏi em một vấn đề... Em thật sự không biết ai muốn giết mình à?”

Sầm Kim trả lời: “Lần thứ hai hỏi, anh cảm thấy em chắc chắn sẽ biết sao?”

Lần thứ hai hỏi, lần thứ hai đáp, hỏi và đáp đều không thay đổi.

Vệ Lai trầm mặc.

Lần đầu tiên hỏi, cô đáp như thế, anh cho là bình thường. Dù sao khi đó vẫn đang ở Helsinki, cô viết xã luận gây thù khải nơi, không chỉ có một người gửi thư phẩm đê dọa cô.

Nhưng bây giờ, câu nói kia của Cây Cacao khá có lý.

— Đuổi từ Bắc Âu tới châu Phi, mối thù này đâu phải chỉ vài câu công kích trên mấy bài xã luận mà kết thành được.

— Đã là người bình thường thì đều có ý thức, có hình dung, có hướng hoài nghi trong đầu.

Vệ Lai thử dẫn dắt cô: “Em nghĩ thật kỹ xem, trước giờ có trêu vào ai, để đối phương liên tục đuổi riết không tha không?”

“Có đấy.”

Vệ Lai khẽ giật mình.

“Trêu vào một anh chàng, rồi bị bám riết không tha. Em với anh ấy cũng được, giờ còn đi theo anh ấy đây.”

Vệ Lai đỏ khốc đỏ cười, cuối cùng cười giòn vang, thân mật ôm siết lấy cô thật lâu.

Được rồi, mặc kệ đi, bất kể người tới là ai, chẳng phải anh đều bảo vệ cô sao.

Sầm Kim hỏi anh: “Chúng ta đi đâu đây?”

Xe của họ dừng ở bãi sinh này rất lâu rồi. Trang bị, tiếp tế đầy đủ, mọi sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu một phương hướng.

Vệ Lai thành thật trả lời: “Đúng lý là phải chọn tuyến đường thích hợp nhất về Helsinki. Nhưng chúng ta cùng hiểu, chỉ cần chưa giải quyết hết mấy thứ uy hiếp em, trở về hay ở lại đây cũng chẳng mấy khác biệt, hai bên đều nguy hiểm như nhau.”

Sầm Kim ừ đồng ý: “Vậy anh thử nghĩ xem, nếu không có nguy hiểm thì lúc này muốn đi đâu?”

Vệ Lai mỉm cười, nếu không còn nguy hiểm, vừa hoàn thành hợp đồng, hốt về một món tiền lớn, lại có được cô gái mình thích, chắc tâm trạng đã lâng lâng lên tận mây rồi.

“Tất nhiên sẽ dẫn cô nàng nào đó cùng ngao du ngắm cảnh non nước, rồi qua chơi bên nhà Cây Cacao, ăn dầm nằm dề cho cậu ấy nghèo mặt thì thôi.”

Sầm Kim nói: “Vậy cứ thế đi.”

Thế nào?

Vệ Lai chưa kịp hiểu, Sầm Kim đã thư thái dựa vào lòng anh, lấy bản đồ từ túi vải bố ra dò tìm: “Ethiopia... Ngay chỗ này, tây bắc, là công viên quốc gia Mien trên dãy núi Simon, có rất nhiều động vật như khỉ đầu chó gelada, sói Ethiopia, cả sói lửa nữa... [1]

“Hồi qua viện trợ châu Phi ấy, đồng sự bản địa từng kể cho em mấy nét đặc sắc nổi bật khi du lịch trong châu lục, ví dụ bên Kenya là các đợt di trú của động vật, Botswana thì là sư tử hoang dã... Mãi tới giờ vẫn chưa có dịp tham quan, sau khi sang Kallon xong thì lại vội về nước, không lấy đâu ra thời gian rảnh.”

Cô ngẩng đầu nhìn Vệ Lai: “Ethiopia gần đây thôi, cũng tiện đường. Anh không thích nóng, chắc sau này sẽ chẳng tới đây nữa đâu. Nhân cơ hội này, mình đi xem thử, nhé?”

Vệ Lai im lặng.

Cô đề nghị vừa nghiêm túc vừa tự nhiên, không phải nói đùa, cũng không phải năn nỉ.

Vệ Lai cảm thấy, thực sự mình sẽ chẳng bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu nào của cô. Ngặt nổi —

“Còn nhớ có kẻ muốn lấy mạng em không? Trong tình huống này mà còn tính chuyện đi chơi?”

Sầm Kim cười, cô nheo mắt lại, phủ bản đồ lên khung xe, dựng nên một mái che bé nhỏ cho cả hai: “Vệ Lai, chúng ta cần giao hẹn trước.”

“Em nói đi.”

Chẳng thể thấy rõ nét mặt cô, bản đồ che hết ánh sáng khiến cả khuôn mặt cô chìm vào bóng tối.

“Khi vừa tới châu Phi, có một hôm, vị đàn anh trong nhóm cho gọi những thành viên mới chúng em lại, cả nam lẫn nữ, rồi dẫn vào một căn phòng để xem những tấm ảnh đầm máu không thể công bố ra ngoài. Trong đó có hình đàn ông, cũng có hình phụ nữ. Phụ nữ thì anh biết rồi đấy, tình cảnh sẽ bi thảm hơn.

“Anh ta nói, các bạn tới đây, đơn vị sẽ cố hết sức bảo vệ an toàn cho các bạn. Nhưng sự đời chẳng có gì là tuyệt đối, tôi muốn các bạn hiểu rõ: Đến thời điểm tình hình mất khống chế, các bạn cũng có thể rơi vào hoàn cảnh cực đoan nhất, tột tệ nhất và mất hết tôn nghiêm.

“Chúng em lần lượt chuyền tay nhau xem hình, có người buồn nôn, có người khóc, hoặc cầm chặt hình trong tay đến mức nhả nhúm.

“Vị đàn anh nọ nói tiếp, giờ thì xin hãy nhấn gửi đồng sự thân thiết nhất của mình: Khi loại tình huống này phát sinh thật, mà thời điểm đó bạn lại bất lực, bạn mong người kia sẽ làm gì cho mình. Hiện tại hãy giao hẹn cẩn thận, đừng đợi đến lúc nước sôi lửa bỏng rồi lại do dự, sẽ không còn kịp nữa.

“Mọi người trầm mặc rất lâu, sau đó cùng nhở cậ lẫn nhau. Em nói với họ, thay vì bị luân phiên làm nhục, mất sạch tôn nghiêm rồi chết đi, xin hãy giết tôi ngay khi đoán trước được nguy cơ. So với tình trạng trong ảnh, chết sớm đã là rất may mắn.”

Vệ Lai đoán được đại khái, trong lòng hơi khó chịu, vòng tay đang ôm lấy cô siết chặt hơn.

Sầm Kim cười: “Chẳng ai thích bàn tới những đề tài cấm kỵ đáng ghét đó, nhưng như thế đâu có nghĩa là chúng sẽ không phát sinh. Vệ Lai, em biết anh đã nghe được cuộc đối thoại giữa em và áo thụng trong nhà kính, có một vài suy nghĩ, cho đến nay em vẫn không thay đổi. Em chẳng thể chỉ ra ai muốn giết mình, nhưng em hiểu rõ, có đi cùng vệ sĩ tài giỏi tới mấy, thì chỉ cần một lần đạn lạc cũng đủ lấy mạng mình. Có lẽ đến ngày nào đó đang cười nói với anh, một viên đạn sẽ xuyên thủng giữa trán em. Hoặc có lẽ, lại phát sinh vụ nổ tương tự lần trên biển kia. Đối phương sẽ phải thêm nhiều người, tình hình sẽ càng nguy hiểm...”

Cô nhẹ giọng: “Chúng ta nên giao ước kỹ trước, nếu xảy ra chuyện, nếu chính anh cũng rơi vào hiểm cảnh, Vệ Lai, xin anh đừng liều mạng bảo vệ em.”

Vệ Lai im lặng thật lâu, rồi cười, nói: “Sao thể được, anh là vệ sĩ của em đấy.”

“Em đã đi cùng anh thì không xem anh là vệ sĩ nữa. Hai ta là người yêu thôi.”

“Người yêu quan trọng hơn khách hàng nhé. Đã được xem là người yêu, chẳng phải càng nên nỗ lực liều mạng vì em sao?”

Sầm Kim thì thào: “Anh không hiểu đâu, cũng giống khi bọn em chuyền tay mấy tấm hình kia... Nếu anh vì em mà mất mạng, em sẽ còn khó chịu hơn chính bản thân mình chết.”

Vệ Lai lật tấm bản đồ đánh soạt.

Sầm Kim hơi nheo mắt lại.

Một thứ ánh sáng không độ ẩm chiếu tới, sáng đến chói lóa.

Vệ Lai nói: “Cô Sầm, cô mà cứ bi quan vậy là tôi không vui đâu. Tôi còn đang tính xem sau này chung sống thế nào, cô đây lại luôn miệng đòi chết, thấy mất hứng chưa?”

Sầm Kim cười: “Biết ngay là anh chẳng thích nghe... Chỉ giao hẹn trước thôi, chưa hẳn sẽ xảy ra mà.”

“Thích giao hẹn thế à? Vậy được rồi, tới đây, hẹn một cái.”

Anh vươn tay, gấp các ngón khác lại, chỉ chừa ngón út móc ngoéo: “Tay đâu, đưa ra.”

Sầm Kim cười, học theo, móc nhẹ ngón út vào tay anh.

Vệ Lai nói: “Chúng ta giao hẹn, đầu tiên, quý cô Sầm này, nếu như muốn kết hôn, khi anh còn sống, chỉ được gả cho anh, nghiêm cấm cân nhắc tới bác sĩ, luật sư, giáo sư. Nhớ kỹ đấy. Còn mà anh chết rồi thì em cứ tùy ý — Một cô gái xinh đẹp, nhất định sẽ có hàng tá anh chàng theo đuổi, không cần phải ở góa vì anh, rất vô nhân đạo.”

Vành mắt Sầm Kim hoe đỏ, cố gắng giữ nguyên nụ cười.

“Thứ hai, nếu bất cứ ai trong hai chúng ta mất sớm, người còn lại tuyệt đối không được đi theo. Phải sống cho tốt, ăn ngon ngủ kỹ mặc đẹp, phải nhớ tới đối phương, ngày kỷ niệm mua hoa, hàng năm tảo mộ. Có thể khóc để giải tỏa cảm xúc, nhưng mỗi lần chớ vượt quá 10 phút, bằng không thì hại thân.”

Sầm Kim vùi đầu vào ngực anh, sụt sùi gật đầu.

“Thứ ba, từ giờ trở đi, đừng nói mấy lời chán chường nữa, đừng để những kẻ không liên quan ảnh hưởng tâm trạng; mua quần áo mua giày mua son môi, leo núi dạo công viên xem sói Ethiopia, ban ngày thêm son, ban đêm thân mật, chỗ này phải đặc biệt nhấn mạnh, nhỉ?”

Sầm Kim phì cười.

Vệ Lai cũng cười, tạm dừng rồi dịu giọng: “Đồng ý thì ngoéo tay nào.”

Anh câu lấy ngón út cô, xoay gập tay mình để nâng tay cô lên, đoạn cúi đầu, khẽ hôn lên bàn tay cô.

Thật lạ kỳ, lúc trước anh cho rằng, chung chạ chung gối là quan hệ nam nữ đã có một kết cục. Sau khi Nai với Eve xác định quan hệ, anh và Cây Cacao thay nhau reo hò bên cạnh: “Xong, cửa cấm thành công, chấm dứt tâm sự trong lòng, bỏ chị ấy qua một bên được rồi. Giờ có thể cùng anh em đánh bài, nhậu nhẹt, phê phờn thâu đêm rồi.”

Nay mới phát hiện, hóa ra không phải có một kết cục, mà là chỉ vừa bắt đầu — Sao lại là chấm dứt tâm sự trong lòng chứ, cô ấy sẽ như dây leo, sinh trưởng, quấn quýt, trở thành niềm thương nhớ suốt đời anh.

...

Xe chạy mãi trên con đường đầy bùn sinh, vòng vòng vèo vèo rồi xa bờ biển.

Điều đáng ngạc nhiên là ven đường còn gặp cột mốc lộ giới.

Chạy ngang một thân cây, trên cành có treo bức tranh. Gió thổi tranh phát phơ trái phải, ngẫu nhiên xoay qua bên này, Vệ Lai thấy rõ trong đó vẽ một cục xà bông.

Phong tục gì thế kia?

Sầm Kim giải thích: “Quảng cáo đấy, không có chỗ dán nên họ mắc lên cây.”

Thật đúng là tờ quảng cáo cô đơn.

Xe tiến vào thôn nhỏ Khamka, may mắn trúng dịp họp chợ một lần mỗi tuần. Thực ra quy mô của phiên chợ này hơi bé — Đi từ đầu đến cuối còn chưa tới 50 mét, hai bên dựng mấy sạp hàng, bày đủ các thứ như gà, dầu cọ, xà phòng, giày đan, và quần áo.

Chỗ bán quần áo là một chòi nhỏ, chẳng một sợi thừng treo tầm chục bộ đầm sắc sỡ giá rẻ. Dẫu sao thì, có còn hơn không, Sầm Kim xuống dưới chọn lựa, Vệ Lai đỗ xe bên ngoài, mỉm cười nhìn theo.

Có một phụ nữ bản địa tới chào hàng vài món nho nhỏ, trên cánh tay xỏ lủng lẳng mấy chục sợi dây chuyền vàng óng. Mặt dây chạm hình vỏ sò, ngó sơ qua cũng tạm, nhưng chỉ cần soi kỹ là thấy ngay tay nghề chất lượng cực kém. Vệ Lai lắc đầu, chị kia sốt ruột, ngôn ngữ lại không thông, vội mở vỏ sò nhỏ cho anh xem.

Hóa ra trong vỏ sò có chứa thứ kem màu đỏ, Vệ Lai vẫn chưa hiểu. Chị ta cuống quýt làm động tác dùng ngón tay quẹt một ít, thoa lên môi.

Đây là son tự chế của dân bản xứ, dùng màu tự nhiên và hỗn hợp kem. Vệ Lai khá hào hứng, mở mấy cái nhìn thử. Đại khái là kỹ thuật chưa đạt chuẩn nên chẳng chia ra được nhiều sắc độ, các màu đều sần sần như nhau.

Anh mua một sợi, quấn quanh tay đủ hai vòng.

Chợt có con gà quang quác chạy loạn, ông chủ cầm dao đuổi sát phía sau.

Trong chòi, Sầm Kim đang ướm thử một chiếc váy xanh biển. Người bán nâng tấm gương vuông xoay quanh cô, để cô ngắm nghía trước sau.

Vệ Lai cầm điện thoại vệ tinh gọi cho Nai: “Nhờ anh chút, giúp tôi tra tư liệu... Vụ án mưu sát lúc trước Sầm Kim bị dính vào ấy.”

Nai chưa bắt kịp: “Hả?”

“Anh xem, nếu việc uy hiếp tính mạng chẳng liên quan đến mấy bài xã luận kia, vậy rốt cuộc cô ấy đang bị ai đuổi giết không tha chứ? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cái chết này là đáng ngờ. Chẳng phải anh từng đề cập cô ấy bị liên lụy trong vụ án mạng độc cá nóc sao? Thử tra rõ ngọn ngành hộ tôi đi, biết đâu sẽ có manh mối.”

Nai hơi khó hiểu, qua hồi lâu mới hỏi anh: “Cậu thích cô Sầm rồi à?”

Nếu không thì vô duyên vô cớ, sao tự nhiên lại để ý chuyện của cô ấy vậy.

Vệ Lai đáp: “Đúng đấy.”

Nai bực bội, thừa nhận thoải mái thế, làm anh ta ngoài hỗ trợ ra thì chẳng biết nói gì nữa.

Anh ta nhắc lại cho Vệ Lai: “Ban đầu cô ấy là nghi phạm, nghe đâu không tìm đủ chứng cứ buộc tội nên mới thoát khỏi diện tình nghi. Lỡ tra xét đến cuối cùng, phát hiện cô ấy đúng là hung thủ thì sao?”

Giả sử đúng là hung thủ, ngược lại đã giải thích thông suốt — Có lẽ người nhà nạn nhân đeo bám dai dẳng để trả thù.

Sầm Kim xoay qua đây cho anh ngắm thử áo váy. Vệ Lai nháy mắt với cô, ý bảo: Rất đẹp.

Sau đó trả lời Nai: “Nếu đúng là hung thủ cũng chẳng sao cả, phải xem xem người chết kia có đáng chết hay không.”

~ ~ ~

~Hiuhiu từ chương này lại phải chiến một mình rồi. Trong khoảng sáng nay mình sẽ up dần thêm 5ch nhóc, hi vọng tới đầu tuần sau là xong chính truyện.

Ghi chú:

[1] Công viên quốc gia Mien trên dãy núi Simen: Lấy nguyên mẫu từ công viên quốc gia Simien ở Ethiopia (hay Vườn quốc gia núi Simien, Simien/Semien/Simen Mountains National Park). Công viên này phủ khắp dãy núi Simien, bao gồm cả đỉnh Ras Dashan cao nhất Ethiopia và cao thứ 4 châu Phi.

Khỉ đầu chó gelada (Gelada baboon):

Sói Ethiopia (Ethiopian wolves, Simien fox, chó rừng đỏ Ethiopia):

Sói lửa (Dhole, sói đỏ, chó rừng):

46. Chương 46

Biên dịch: 1309

Sầm Kim mua đồ xong trở lại. Vệ Lai nghiêng sang mở cửa xe, đỡ cô lên, có điều chưa vội rời đi ngay, lý do là: “Phiên chợ này khá thú vị, muốn xem thêm lúc nữa.”

Lại lên cơn hâm dở đầy. Phiên chợ nhỏ xíu thì có chỗ nào thú vị, vừa vắng hoe vắng ngắt, vừa chẳng thấy thứ gì tốt để lựa chọn.

Nhưng xem chừng Vệ Lai vô cùng hào hứng, dừng ở đây rất lâu, mà anh còn mua đồ cực kỳ “đại gia” — Bản thân không xuống xe, vừa ý cái gì là ngồi từ xa thò tay ngoắc ngoắc, thế là mấy người kia hớn ha hớn hở chạy qua. Hàng công kênh thì mỗi lần cầm một món tới cho anh chọn, hàng nhẹ nhỏ thì dứt khoát vác luôn cả sạp.

Đến cuối cùng, quy mô của phiên chợ đã hoàn toàn thay đổi, cứ như lấy xe Jeep mui trần làm trung tâm rồi mở rộng dần ra tứ phía.

Ở ghế sau xe nhét một chiếc chiếu cạp to kenh, theo ý của Vệ Lai thì là: Trên quãng đường du ngoạn này, kiểu gì cũng phải nghỉ tạm ở chỗ hẻo lánh, có chiếu sẽ tiện hơn.

Người bán gà thì vội vàng xử lý một con, thoăn thoắt rửa sạch, chặt ra từng phần giúp anh, còn khuyến mãi thêm gia vị cay thơm nồng đặc trưng của địa phương. Mục đích Vệ Lai mua gà là: Có thể nướng ăn trên đường, tốt hơn là cứ gặm đồ khô.

Mũ rơm mua hai cái, che nắng, giày cỏ hót hai đôi, xỏ chơi.

...

Sầm Kim đỡ khóc đỡ cười ngồi bên cạnh nhìn anh chơi trội, chỉ trỏ sai bảo làm cả phiên chợ nhỏ nhốn nháo hết lên.

Mãi tới khi tiếp tục hành trình, trong xe đã đầy nhóc đồ đạc. Một người bán hàng quỵn luyến vô vàn, thiếu điều xếp hàng hoan hỉ tiễn đưa.

Xe chạy phăm phăm trên con đường đất, tiếng ồn ào dần lùi ra sau. Sầm Kim ngó qua anh, hỏi: “Cố ý à? Còn lo người ta không nhớ kỹ anh nhỉ.”

Vệ Lai thừa nhận rất sáng khoái: “Đúng vậy, anh lập một kế hoạch.”

Sầm Kim chẳng hỏi là kế hoạch gì, chỉ trêu một câu: “Hiếm hoi lắm mới thấy anh lập kế hoạch.”

Vệ Lai cười, đúng là rất hiếm hoi.

Sau khi trao đổi với Nai, anh đã lập một kế hoạch thật.

Sầm Kim có thể xem quãng đường này là ngao du ngắm cảnh non nước, nhưng anh thì không. Chừng nào chuyện của cô chưa giải quyết xong thì trong lòng anh vẫn còn một chiếc gai, khó mà thoải mái sống qua ngày.

Rời khỏi thuyền của Cá Mập Hồ, đồng nghĩa với việc đoạn thời gian được an tâm ngủ ngon đã kết thúc. Từ đây sẽ phải luôn luôn cẩn thận, liên tục cảnh giác, ban đêm cũng phải mở một con mắt để đề phòng bất trắc.

Những ngày bức bối thế này, nào ai biết tới bao giờ mới chấm dứt? Hơn nữa, tính anh hoàn toàn không

hợp với cách sống đấy.

Chẳng phải đã nói, phòng thủ tốt nhất chính là tấn công sao?

Từ lâu anh đã có một loại thôi thúc muốn đặt bẫy săn thú. Cây Cacao giúp anh bước đầu tiên, làm xong giấy thông hành đặc biệt kia rồi thì khó lòng ần nấu thêm nữa, bởi vậy, anh dứt khoát chọn giăng lưới ở ngay phiên chợ này.

Tới đây đi, bố sẽ đứng trên cao chờ sẵn, không trốn không tránh. Muốn đánh đấm, tranh luận hay giải quyết thế nào thì dứt điểm cho mau, đừng cản trở bố tận hưởng cuộc sống tươi đẹp.

***

Tới giữa trưa, thái dương dần lên cao, cát bụi bay mù mịt, trời nóng như đổ lửa. Sầm Kim bị nắng chiếu mà hắt xì, Vệ Lai tấp xe vào lề đường, đội mũ rơm cho cô, mình cũng đội một cái.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng cười lẫn.

Vệ Lai mắng một câu: “Bố khỉ.”

Sầm Kim cũng bó tay: “Xe không có mui nhỉ? Hồi trước xem phim, gặp mấy anh lính vác súng lái loại xe này còn khen sao ngẫu thế — Chẳng trách chỉ lên hình được mấy giây.”

Loại xe này mà chạy dưới nắng gắt, hay mưa to trút nước liên tục vài tiếng thì làm sao người trên xe chịu nổi.

Vệ Lai quay sang cô: “Sầm Kim, chúng ta phải thương lượng một việc... Trong bất cứ hoàn cảnh nào, tác dụng lợi ích thực tế mới là quan trọng nhất, chúng ta chớ nên theo đuổi các thứ đẹp mê mà chẳng được tích sự gì. Em có đồng ý không?”

“Đồng ý.”

Vệ Lai nói: “Vậy thì dễ rồi.”

Anh nhảy xuống xe, lôi tấm chiếu cọ ở ghế sau ra, ằng chùng chiếu dài xe rồi vắt chiếu cọ lên đỉnh khung. Sau đó tìm dây thừng, cắt vài đoạn, xỏ qua mặt chiếu gần khung xe, cột chặt.

Lần này còn trực tiếp, thô bạo hơn xa hôm xử lý áo sơmi cho cô.

Sầm Kim suýt chút cười ra nước mắt. Bản thân chiếc xe này khá là hầm hố, ngông nghênh, tự đứng bị trùm mảnh chiếu cọ, ngó y chang đại ca giang hồ cắt quả đầu năm...

Từ giờ là khỏi lo về độ bắt mắt rồi.

***

Tiếp tục chạy chưa bao lâu, đã gặp được thành phố nhỏ ở biên giới, bị một con sông cạn chia đôi. Phía bờ này là Sudan, bờ kia là Ethiopia, hai bên đều chằng dây chắn và lập chốt gác quá cảnh có lính canh.

Bên Sudan này còn xếp cả hàng dài ngoẵng, rất nhiều người cần qua biên giới, đang cầm đủ loại giấy tờ chứng nhận. Vệ Lai lái qua đây, thay vì đứng xếp hàng thì ngồi luôn trên xe, chậm chậm di chuyển theo đội ngũ. Quả nhiên lập tức bị lính gác chú ý.

Hai tay lính đeo súng đi tới, đập rầm rầm lên kính chắn gió, gào: “Xuống xe! Xếp hàng! Cấm lái xe!”

Vệ Lai cố ý phớt lờ, hưởng thụ ánh mắt ngóng nhìn từ tứ phía. Mãi đến tận khi một tay trong đó lôi súng ra, mở chốt gương lên thị uy, Vệ Lai mới cười đưa hết đồng giấy thông hành đặc biệt qua.

Anh chẳng biết mớ chữ trên đó, chẳng biết tờ nào dùng tại Sudan, tờ nào dùng tại Ethiopia, nhưng lính biên phòng chắc chắn biết rõ.

Đúng như dự đoán, hai tay lính kia hơi biến sắc, sau khi châu đầu ghé tai trao đổi vài câu, thái độ liền chuyển tốt, nói: “Mời qua bên này.”

Họ dẫn đường phía trước, gỡ riêng một đoạn dây chắn khá rộng cho bọn anh. Xe chạy qua khoảng trống, theo con dốc từ bờ sông xuống đến đáy sông khô cạn. Hiển nhiên lính biên phòng bên Ethiopia cũng chú ý, sải bước ra chào đón.

Giấy thông hành lại phát huy tác dụng, giống hệt bên Sudan, không cần tiến hành kiểm tra xe. Có điều là thủ tục bên Ethiopia phải nghiêm ngặt hơn, hộ chiếu và giấy thông hành đều bị cầm đi đóng dấu, đăng ký xong mới cho qua.

Khoảnh khắc dây chắn được thả xuống, Vệ Lai nói: “Sầm Kim, ngày tốt lành tới rồi. Chúng ta chuẩn bị tiến vào một thế giới mới mát rượi thôi.”

Sầm Kim mỉm cười.

Tuy Ethiopia nằm ở châu Phi, thuộc khu vực khí hậu nhiệt đới, nhưng bù lại là có được vị trí tương đối cao hơn mực nước biển. Nhất là hiện giờ đang vào mùa mưa nhỏ, sắp chuyển sang mùa mưa to, sau khi tiến sâu vào vùng núi, có khi nhiệt độ còn xuống dưới 20 độ.

Mức nhiệt độ này, đem so với hơn chục ngày bị hun đốt trong chảo lửa Sudan, thì với họ đâu chỉ đơn giản là thiên đường.

Bởi vậy sau khi nhập cảnh, cho dù phần nhiều phải chạy trên mấy con đường lởm chởm sỏi đá, chiếc xe vẫn phóng vun vút. Anh dựa vào định vị GPS của điện thoại vệ tinh, tiến về phía nam một đoạn trước, sau đó rẽ sang hướng tây. Lên cao theo địa thế, dáng đất dần dần khác biệt, đến xế chiều thì xe đã vào vùng núi. Ánh nắng vẫn còn nhưng không thiêu đốt nữa. Giữa những thân cây lưa thưa, thì thoảng sẽ bắt gặp một vài gian nhà lụp xụp.

Còn thấy người người đi đường đều mang theo dù, có bung ra che nắng, có dùng làm gậy chống, hoặc là cầm ngay lấy xua chó hoang.

Bỗng dưng Sầm Kim lo lắng: “Lỡ mưa thì có nhỏ nước không nhỉ?”

Vệ Lai nói: “Mưa nhỏ chắc là không, thấy chiều đan chắc lắm.”

Nhưng quá xui là vừa đến giữa sườn núi đã dính ngay một trận tầm tã. Giọt mưa to chừng hạt đậu đập dồn dập lên chiếu cọ, nước mưa chảy ào ào hai bên mép chiếu như tấm màn che. Vệ Lai khấn cấp bẻ lái, vòng xe đến dưới một gốc cây thấp lè tè ở vị trí cao hơn.

Nhờ tán lá dày đặc che chắn, âm thanh từ chiếu cọ đã giảm xuống nhiều, màn nước cũng dần dần chuyển thành từng dòng đứt quãng. Cách đó không xa chính là vách núi, khe sâu bên cạnh bốc lên hơi nước mịt mờ.

Qua một lúc, mưa từ từ nhỏ đi, nhưng vẫn chưa dứt hạt. Sầm Kim bất chợt rùng mình: “Lạnh thật.”

Vừa nghe cô nói thế, Vệ Lai cũng nhận ra đã hơi se se — Nhiệt độ ở miền cao vốn khá thấp, nay trời mưa còn thêm gió núi, cơ thể sẽ cảm thấy có khác biệt lớn. Anh lục túi hành lý, không có quần áo dày, Sầm Kim lôi khăn trùm ra đắp. Nhìn như tăng lên được một lớp, thực tế lại là thêm nó chẳng nhiều hơn, thiếu nó chẳng ít đi.

Vệ Lai buồn cười, hỏi cô: “Muốn qua đây không?”

Sầm Kim chờ mỗi câu này, lập tức nhích qua rúc vào lòng anh, cuộn tròn lại. Vệ Lai ôm cô, dùng khăn trùm che bấp chân đang thò ra ngoài cửa cô.

Đúng là thân thể đàn ông trời sinh đã tỏa nhiệt, rúc vào đấy vừa ấm áp vừa dễ chịu. Sầm Kim nhanh chóng thả lỏng, khi trông thấy dòng nước đứt quãng chảy từ mép chiếu thì còn chợt nảy ý đùa nghịch, đá rơi dép xuống, nhắc chân hứng nước.

Lưng bàn chân đón ngay được một giọt thật to, trong veo, tròn đầy, rung rinh. Đúng lúc sắp trượt theo bàn chân, Vệ Lai véo nhẹ ngang hông cô, hỏi: “Không sợ bị cảm à?”

Sầm Kim mất hứng, xì mặt: “Làm sao, em thích đấy.”

Nhưng nói thì nói thế, bàn chân đang duỗi ra ngoài kia đã lặng lẽ rút về, rụt vào dưới khăn trùm.

Vệ Lai cười to, cúi đầu cọ lên gò má cô. Mấy hôm rồi quá nóng, lúc thân mật thì cả người cô đều phủ một tầng mồ hôi mỏng. Nay nhiệt độ không khí vừa giảm, làn da cô hơi lạnh, xúc cảm mịn màng khoan khoái đến mức anh không nở buông ra.

Vệ Lai hỏi: “Giờ lại hiền như này, sao lúc trước dữ vậy?”

Sầm Kim lườm anh: “Dữ chỗ nào, em chỉ hơi thiếu nhiệt tình thôi. Lần đầu tiên nói chuyện với anh, chẳng phải em rất lịch sự lễ phép à? Anh đâu thể nhìn em đàm phán gay gắt với áo thụng hay Cá Mập Hổ mà kết luận là em hung dữ. Đấy chẳng qua chỉ là một loại sách lược.”

Đúng thế thật, Vệ Lai hồi tưởng.

Lần đầu Sầm Kim bắt chuyện với anh, xác thực là lịch sự mẫu mực, gọi anh là “anh Vệ”, trước khi hỏi còn rào trước xin làm phiền, nói “Hi vọng là không quá đường đột”.

Rõ ràng là cô đã nhận được sự giáo dục tử tế, cho nên dù có tỏ ra lãnh đạm, thì cũng chẳng soi mói được một lỗi giao tiếp nào.

“Vì sao lại thiếu nhiệt tình, biết Nai đánh giá em là ‘âm u tử khí’ không?”

Sầm Kim biếng nhác đáp: “Loại chuyện nhiệt tình này cũng phải xem đối tượng là ai, với người khác thì em chẳng có hơi sức tiếp đâu... Lần sau gặp anh ta, em vẫn là tử khí nặng nề đấy, không thích thì cứ cấn trả đi.”

Vệ Lai cười xòa, hết cách với cô. Song cũng phải thừa nhận, đáp án này làm anh hết sức hài lòng — Anh chẳng bác ái tới mức hi vọng người phụ nữ của anh hòa mình với bạn bè anh.

Bởi vậy rất nên khuyến khích tiếp tục duy trì sự thiếu nhiệt tình này. Chứ ngày nào đó Nai đánh giá rằng: Vệ, cô Sầm đó đúng là nhiệt tình như lửa...

Thì anh có mà tức hộc máu ấy.

***

Ở nơi đây, không có ai, không điều gì quấy nhiễu, tĩnh tâm lắng nghe tiếng mưa rơi rả rích nhỏ vun, đôi mắt ngắm sương trắng vắt ngang khe núi xa xăm. Luôn có một vài tình cảnh, tách biệt khỏi trần đời, để

lòng người mong ước lâu dài sánh cùng trời đất.

Sầm Kim khẽ hỏi: “Giờ này 6 năm trước anh ở đâu?”

Vệ Lai ngẫm nghĩ: ” 6 năm trước... chắc là... ở Malaysia rồi...”

Anh chợt bật cười.

“Đúng là ở Malaysia, đang đào ngũ. Khi đó anh trốn ở cảng Klang, chờ đầu rấn thông báo, chuẩn bị vượt biên. Em biết đấy, làm gì dám dùng các phương tiện công cộng, sợ bị bắt về xử bắn mà. Anh tính lén trốn qua Medan hay đâu đó ở Indonesia, chỉ cần ra khỏi Mã Lai là được an toàn.”

“Vậy lúc đó anh có điện thoại không?”

“Có chứ, mua một cái ngoài chợ đồ cũ. Cả ngày cứ nhìn lom lom, chờ đầu rấn liên lạc.”

“Số là bao nhiêu?”

“Quên mất rồi.”

Sầm Kim chẳng hề nường tay, nhéo chỗ thịt mềm bên hông anh.

Vệ Lai đau quá hít sâu: “Đau... Đau... Không nhớ thật mà.”

Sầm Kim chưa buông tay.

Vệ Lai nói: “Cô Sầm à, không nhớ nổi thật mà. Hồi đó mua điện thoại và dãy số chỉ để gọi đầu rấn... Ai còn nhớ tới giờ chứ?”

Sầm Kim bất chấp lý lẽ: “Em cứ muốn số đấy.”

Vệ Lai đỏ khốc đỏ cười: “Chi vậy?”

“Giờ này 6 năm trước em không vui, muốn gọi điện cho anh.”

Vệ Lai than: “Ôi quý cô, chúng ta nên thực tế tí chứ. 6 năm trước, anh hoàn toàn chẳng biết em là ai. Mà khi đó trong đầu anh cũng chỉ có đầu rấn...”

Lại đổi lấy cú nhéo không hề nương tay.

Vệ Lai thỏa hiệp: “Rồi rồi rồi...”

Anh thương lượng với cô: “Sau này sẽ tìm số đưa em, được chưa? Khi lên bờ anh ném chiếc điện thoại kia cho lái thuyền, bọn anh ngồi thuyền máy trước, lúc gần tới nơi thì bị ‘chuyển heo’ [1], đổi sang thuyền nhỏ bản địa... Lái thuyền rất nghèo, coi di động là báu vật, chắc sẽ còn giữ đấy. Để về sau anh đi hỏi cho em, nhé?”

Rốt cuộc Sầm Kim đã hài lòng, tiếp tục đề tài: “Vậy em gọi cho anh xong, anh có đến Kallon đón em không?”

Vệ Lai đã nhận được bài học kinh nghiệm: “Có chứ! Ấy, ấy, đau...”

Căng vãi, đáp “có” cũng không xong, lại nhéo!

Sầm Kim đe: “Cấm nói dối, phải sát thực tế.”

Còn muốn “sát thực tế” nữa? Vệ Lai xém tí đã giận quá hóa cười.

Thế là anh trả lời: “Chắc sẽ không đi. Anh chưa biết em, có nhận cuộc điện thoại này thì cũng chỉ xem là nhầm số.”

Sầm Kim nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu: “Vậy em phải nói sao mới được? Bảo em là bạn gái anh 6 năm sau à?”

Vệ Lai rất sát thực tế: “Anh sẽ nghĩ em chap mạch rồi đấy. Nếu là điện thoại kèm hình ảnh, có thể nhìn thấy mặt mũi hay vóc dáng thì chắc anh sẽ chịu chuyện phiếm đôi câu với em, giết thời gian giải buồn. Còn mà không thấy gì ấy, anh sẽ chẳng thèm mở miệng đâu...”

“Vậy làm sao thuyết phục anh qua đón em được?”

Vệ Lai đáp: “Em nên bỏ ý nghĩ này đi thôi. Nếu khi đó chúng ta quen nhau rồi thì còn có thể. Chứ chưa quen biết nhé, Kallon xa vậy, còn đang trong tình trạng chiến loạn, em cảm thấy, anh chỉ nhận một cuộc điện thoại vu vơ mà cũng chịu đi à?”

Ánh mắt Sầm Kim thoáng thất vọng, cô không lên tiếng nữa.

Vệ Lai hơi đau lòng, đúng là anh chẳng thể nhìn được vẻ mặt này của cô: “Dù sao đã là chuyện từ 6 năm trước rồi, đâu có khả năng thực hiện, cần gì cố chấp thế?”

Giọng Sầm Kim rất nhẹ: “Bởi vì thời gian chúng ta quen biết quá ngắn, muốn truy lại lúc trước, tìm một ít khả năng.”

Lòng Vệ Lai mềm nhũn.

Anh ngẫm ngợi giây lát: “Bằng không thì thế này nhé... Sau khi nói máy với anh, em đừng nói cái gì bạn gái anh ở 6 năm sau, loại lời này anh chẳng tin nổi đâu.”

“Vậy phải nói thế nào?”

“Hãy nói, em là người anh sẽ yêu trong tương lai, em đã lên thuyền của anh — Nghe xong, cho dù không quen em, có lẽ anh cũng đến Kallon thật.”

“Vì sao?”

Vệ Lai cười, trầm mặc hồi lâu, rồi kể: “Lúc còn bé, anh chờ trên thuyền vượt biên suốt 3 tháng, dập dềnh giữa biển chẳng rõ đêm ngày, cho nên anh luôn nghĩ, vận mệnh của mình giống hết một con thuyền. Xuất phát không do mình khống chế, chưa biết sẽ trôi dạt đến đâu.

“Về sau, quên mất là ai đã nói với anh rằng, chuyện phát sinh trong đời, buông tay được gọi là quá khứ, không thể buông tay thì là vận mệnh.

“Anh nghĩ, mình chẳng có gì không thể buông tay, cha mẹ, cố hương, của cải, danh lợi, đều đặt xuống cả rồi, còn điều gì chưa thể bỏ được nữa? Có khả năng sẽ là yêu thôi.”

Khi ấy anh không cảm thấy mình sẽ thật sự yêu ai, nhưng rất khó nói chắc. Trong lòng những kẻ bất cần đời, có lẽ đều ấp ủ chờ mong với tình yêu.

“Từ đó đến giờ anh luôn cho rằng, người mình thật sự yêu thương, nhất định sẽ trở thành vận mệnh của mình, vĩnh viễn sẽ không buông bỏ, bởi vì anh chẳng nỡ để cô ấy trở thành quá khứ. Nếu cô ấy xuất hiện thật, nhất định sẽ lên thuyền của anh, mãi mãi theo cùng anh.”

Vệ Lai cúi đầu, mỉm cười nhìn Sầm Kim.

Thế nên, nếu em nói trong điện thoại, em đã lên thuyền của anh, có lẽ anh sẽ đến Kallon.

Anh đã từng chỉ vì hứng chí mà lên tận Lapland tới 4 tháng đấy thôi.

Tại sao lại không thể vì một cuộc điện thoại mà xúc động đi Kallon chứ?

~~~~~

Ghi chú:

[1] *Chuyển heo*: Cách gọi việc đổi thuyền chở dân lao động cùng khổ, bắt nguồn từ thời Thanh mạt, người dân bị lừa qua phương Tây làm việc khổ sai bị gọi là heo. Ban đầu họ bị nhốt trong những căn phòng chật hẹp bẩn thỉu, đến khi gom đủ số người thì bị nhét lên thuyền chở đi, bắt đầu kiếp sống nô lệ lao động.

47. Chương 47: “kể Cả Toàn Thế Giới Đều Kín Lối, Anh Vẫn Sẽ Là Đường Em Đi.”

Biên dịch: 1309

Đến chạng vạng, mưa chỉ còn lâm râm, nhưng Vệ Lai không muốn chạy tiếp — Đường sá ở Ethiopia cực tệ, nhất là vùng núi toàn ghềnh dốc nên rất nhiều địa phương còn ban lệnh cấm lưu thông ban đêm.

Anh nghỉ nghỉ lại tại đây cũng được.

Món chính trong bữa tối là gà nướng. Anh dùng dao chặt mấy cành cây kích cỡ khác nhau, khúc to thì dựng giá nướng, khúc nhỏ thì vót thành xiên. Làm xong hết các khâu chuẩn bị là vừa lúc tối mịt.

Đống lửa đỏ được nhóm lên, ám mùi khói ẩm. Giọt mưa lất phất như những mũi kim cắm xuống ngọn lửa, chưa kịp đâm qua đã phải bốc hơi — Theo cách Sầm Kim hình dung thì, giống hệt thiêu thân lao vào lửa, tan thành khói mây.

Nghe thê lương đến lạ.

Nhưng gà nướng rất thơm, tay nghề của Vệ Lai tốt vô cùng. Anh kể lại quãng thời gian cầm chốt ở hồ băng, bữa nào cũng được xơi cá. Ngoại trừ mấy lần thực sự chẳng thể châm lửa phải ăn sống, những lúc khác anh đều dùng cách nướng. Nướng mãi thành quen, không thấy tự thạo, tự động đúc kết ra vài ngón nghề riêng.

Mà ngón nghề này quan trọng nhất là ở chỗ —

Anh đưa cánh gà đã nướng xong cho Sầm Kim: “Nhất định phải có sức tưởng tượng. Giờ em đừng nghĩ mình đang ăn một miếng cánh gà đơn giản, em hãy tưởng tượng nó được tẩm rượu đỏ rồi nướng lên thơm phức, vàng ươm hấp dẫn, bên trên có ít khoanh hành tây và rưới nước sốt, thêm vài hạt muối mịn chưa tan.”

Tiếc là bao nhiêu tâm tư đều uống phí, sức tưởng tượng của Sầm Kim, ngay từ đầu đã chẳng đặt vào việc

ăn uống — Tiếng gió thổi, tiếng cỏ lay, cả tiếng hạt mưa rơi, một chút động tĩnh cỏn con cũng đủ làm cô ngoái đầu.

Chẳng thấy bất cứ thứ gì, chỉ có bóng tối đặc sệt đen thẫm.

Mỗi lần nhìn qua, cô lại nhích đến gần Vệ Lai thêm chút. Vệ Lai ghen cười, chỉ không nói toạc ra.

Cô chẳng nhận được: “Anh nghĩ... trên núi có hổ không? Đồng sự châu Phi của em từng kể, hổ có đậm thịt trong lòng bàn chân nên khi bước không phát ra âm thanh, sẽ chầm chậm tiến đến sau lưng, rồi vỗ lấy lồi đi...”

Dứt lời thì tự mình cũng lạnh gáy, lại ngoái đầu xem xét.

Vệ Lai đáp: “Đừng hỏi anh, em mới là chuyên gia lĩnh vực này đây — Ethiopia có hổ không? Hổ với sư tử chắc thường sống trên thảo nguyên lớn chứ.”

Sầm Kim thì thào: “Hình như không có... Chỉ có sói Ethiopia và sói lửa...”

Vệ Lai thở dài, bảo cô đổi vị trí — Tựa lưng vào xe, mặt hướng về phía anh, ở giữa là giá nướng và đồng lửa. Thế này ít ra chẳng phải lo sợ bị tấn công sau lưng.

Nhưng thật là phục cô hết sức, cô lại còn cúi đầu nhìn gầm xe.

“Ngộ nhỡ có thứ gì bò từ gầm xe ra, túm chân em giật đi, tốc độ cực nhanh, anh muốn cứu cũng đã muộn...”

Xem ra ngoài phim tình cảm, cô cũng luyện kha khá phim kinh dị đấy.

Vệ Lai hỏi: “Đừng vòng vo nữa, có phải em muốn được ôm không?”

Sầm Kim đáp: “Anh biến đi, toàn đoán vớ vẩn.” Tạm dừng rồi bổ sung, “Nhưng tối ngủ phải ôm đấy... Em sợ nhất cảnh hai người ngủ chung, giữa chừng một người bị tha mất, người kia chẳng hay biết...”

Nói đoạn lại rùng mình.

Trên xe có lều, nhưng địa thế ở đây mấp mô, hơi khó dựng cọc. Hơn nữa, vùng núi quá lạnh, độ ẩm cao... Vệ Lai cân nhắc, cuối cùng quyết định cứ ngủ trên xe.

Anh dùng vải lều phủ lên chiếu cọ để tránh hạt mưa ngấm qua, rồi kéo căng góc vải xuống buộc vào gầm xe. Tuy vẫn còn một vài chỗ hổng, ít ra cũng tạo cảm giác được vây kín.

Sau đó anh phân chia với Sầm Kim: “Anh nằm đằng trước, em, ngủ ở ghế sau đi.”

Sầm Kim trông mong nhìn anh.

Vệ Lai nói: “Nhìn gì nữa, anh nghiêm chỉnh đấy. Làm người phải biết tự lập, anh không muốn ôm em ngủ đâu, đề tè hết cả tay ấy.”

Sầm Kim giận đi thẳng ra sau nằm ồm ồm lên ghế, cuộn mình lại, vùi mặt xuống đệm da, chẳng thèm nhìn anh.

Vệ Lai trêu: “Này, quý cô, em không để ý à? Biết cái ghế đấy bị bao nhiêu người ngồi lên không? Còn dán mặt sát vậy...”

So ra còn bị thương hơn cả *mặt nóng cọ mông lạnh*, chỉ có thể cọ vào đệm ghế mông lạnh từng ngòi.

Sầm Kim không ngẩng đầu, quơ tay vớ lấy cả đôi dép đan, chẳng nói chẳng rằng chọi về phía anh.

Vệ Lai chụp được, cười ha ha.

Dọn dẹp xong xuôi thì gạt bớt tàn lửa, ánh lửa đỏ rực bập bùng nhảy nhót giữa màn đêm. Anh đi qua ôm Sầm Kim: “Được rồi, đón em về đây.”

Sầm Kim ghì lại một lúc, rốt cuộc không nhịn được cười, để mặc anh bế lên.

Vệ Lai dựa vào thân xe, ngẩng đầu hôn cô, sát bên là những đốm lửa bị thổi tung bay, từng vụn sáng phiêu diêu tan vào bóng tối. Giọt mưa đọng đã lâu trên mép chiếu rơi xuống, vệt lóe ánh nước sắc cam cuối cùng trước khi nhỏ lên sau cổ anh, theo tấm lưng nóng hổi trượt đến tận cùng.

Ngày mai, nhất định phải tìm một chỗ có nóc có giường, có che có chắn đàng hoàng tử tế!!

Đêm nay ngủ rất ngon, chỉ tỉnh dậy một lần vào nửa đêm — Anh nghe ra tiếng sột soạt, thân thể phản ứng nhanh hơn ý thức, cấp tốc quơ súng chĩa qua, xong mới nhớ tới phải mở mắt.

Cách tấm kính chắn gió, thấy một đôi mắt xanh rực sáng.

Đó là con sói Ethiopia, gầy gò loắt choắt, tai nhọn dong cao, chiếc đuôi phía sau khê phe phẩy.

Nó đang bới đồng lửa đã tắt từ lâu, tìm xương gà sót lại.

Vệ Lai thở phào, buông súng xuống. Sau một hồi đăm đúi nhìn nhau, anh dùng khẩu hình nói: “Ăn đi.”

Con sói kia dường như hiểu được, cũng không sợ anh, lại cúi đầu, nhàn nhã gầy qua gầy lại đồng tro, lâu lâu trong miệng lại phát ra tiếng gặm xương nho nhỏ.

Thời điểm rời đi cũng thũng thỉnh, khoan thai, chậm chậm hòa vào màn đêm.

Vệ Lai cúi đầu nhìn Sầm Kim.

Cô ngủ rất say, nhịp thở sâu đều đặn, nhẹ nhàng, thông thả.

Cô bé này, nếu đêm nay không có anh, em sẽ bị một con sói to xác bắt mất đấy, biết không?

Ngày hôm sau tiếp tục khởi hành, cứ chạy chạy dừng dừng tùy thích. Đúng với cái tên mùa mưa nhỏ, đôi khi sẽ gặp được ít nắng ngắn ngủi, nhưng chỉ vừa vượt qua một ngọn núi, lại rơi ngay vào trận mưa phùn rả rích.

Hai người thay nhau lái, phần lớn thời gian đều men theo đường núi ngoằn ngoèo lên cao, đoạn đường này chỉ chạy qua một thị trấn lớn. Điểm khác biệt duy nhất với mấy thôn xóm trên núi, là ở đây có nhà xây bằng xi măng, cũng sẽ có lác đác vài túp lều bày bán các món lặt vặt.

Vệ Lai đưa Sầm Kim đi uống cà phê pha chế thô sơ một lần.

Đây là loại cà phê được dân bản xứ Ethiopia ưa chuộng, bày bán trong một túp lều cỏ tứ phía gió lùa dựng bằng cột gỗ. Trong lều có bắc bếp để rang hạt cà phê, sau khi rang kỹ thì bỏ vào cối giã nát, rồi cho vào phin chung với nước sôi là xong.

Dụng cụ rất đơn sơ, cà phê được đựng trong mấy chén sứ con. Bọn anh mỗi người bưng một chén, vừa thổi nguội vừa nhấp từng hớp nhỏ. Trên băng ghế trước mặt đặt một đĩa đường, rất nhiều hạt đường rơi xuống đất bùn. Có không ít kiến lửa châu Phi bò lòng vòng xung quanh, gian nan công từng hạt về tổ.

Sầm Kim uống vài hớp, tự nhiên nảy ý đùa nghịch, bèn dùng cán thìa vạch ra khe sâu trước mặt một con kiến, cắt đứt đường đi của nó.

Vệ Lai trông thấy, chau mày: “Em không thể để kiến nhà người ta sống an ổn à?”

Sầm Kim vẽ luôn một vòng quanh nó: “Không.”

Từ phía lâm nguy, con kiến đáng thương chẳng hiểu xảy ra chuyện gì, mở chân be bé đảo loạn trên mặt đất.

Vệ Lai nói: “Gặp sói thì chết khiếp, thấy kiến lại bắt nạt, anh đến chịu với cái kiểu sợ mạnh hiếp yếu này của em.”

Anh nhặt nhánh cây, gác qua giúp kiến leo lên. Bọn kiến đáng thương vừa bám được, Sầm Kim đã dùng cán thìa gõ vào nhánh cây.

Thế là kiến ta té xuống lại.

Vệ Lai lại cứu.

Kiến lại rơi.

...

Vệ Lai nghĩ, dù sao Sầm Kim đã thích thế, đùa với cô hòa theo cô, cũng chẳng tốn tí sức nào.

Sầm Kim nghĩ, dù sao vẫn đang nhàn rỗi đến mức nhàm chán, có người cùng đùa vui, vậy cứ tiếp tục thôi.

Chủ quán nghĩ, dù sao tiền cà phê đã trả xong rồi, mỗi tội khách chưa uống được bao nhiêu mà cứ lo nghịch kiến, lãng phí ghê gớm, bác ấy chả thích tẹo nào.

Còn kiến ta nghĩ —

Đậu mè kiếm ăn dễ lắm sao bố đây là kiến thợ phải lo tìm đồ ăn đến cả khả năng sinh sản còn chẳng có cái lũ chúng mài ục cả lâu đài tình ái lên thân kiến khốn khổ này có thể xéo, xéo, xéo đi không hả?

Thời điểm tiến vào vùng núi Simon đã là hoàng hôn. Nơi này vừa đổ mưa, đang nghênh đón vệt nắng vàng rực long lanh ngấm nước cuối cùng trước khi mặt trời lặn.

Chút nắng chiều sắp tắt bao phủ lấy những vách núi sừng sững dựng đứng như răng cưa tầng tầng đan xen. Mé sườn núi bởi vì gỗ ghề mà loang lỗ chỗ sáng chỗ tối, nhìn thoáng qua, còn ngỡ như vùng phế tích của một đầu trường hoang vu.

Cảm nhận nhiệt độ cũng từ mát mẻ biến thành se lạnh. Sầm Kim cuộn mình vào góc ghế trước, hai lớp khăn trùm đắp lên người xem ra chỉ để làm màu. Vệ Lai lục tấm vải bố đắp cho cô. Bởi vì vải bố cần chống thấm nước, tránh lọt gió, khi đắp lên người còn dễ chịu hơn cả một chiếc áo khoác dày.

Chắc là do gần đến công viên quốc gia Mien nên dần dần thấy được nhiều người đi đường hơn. Nơi này chủ yếu dùng lừa để vận chuyển, thồ túi gạo, củi đốt, bao hàng. Vệ Lai dừng xe, hỏi đường một người đang xua lừa. Chỗ này đỡ hơn Sudan, tiếng Anh miễn cưỡng xem như thông dụng, giao lưu cơ bản đơn giản không gặp chướng ngại gì.

Hỏi xong mới biết, ít lâu trước đây khu vực này từng phát sinh xung đột quân sự, công viên quốc gia Mien ngừng mở cửa cho du khách ngoại quốc. Nhưng bởi vì quản lý hỗn loạn, thiếu lực lượng bảo vệ, rất nhiều thôn dân đã tự ý lên vào sống trong công viên. Hiện ở đây thậm chí còn có cả thôn làng, đường đất và khu trại đơn sơ.

Vệ Lai dở khóc dở cười: “Vậy rốt cuộc là giờ có thể vào hay không nhỉ?”

Người kia cũng chẳng nói rõ được, cuối cùng đề nghị anh chạy tiếp thêm đoạn nữa, đến tạm trú ở thị trấn dọc đường trước. Đó là thị trấn lớn gần Mien nhất, được coi là trạm trung chuyển và trung tâm của vùng. Không ít du khách nước ngoài tới đây sẽ nghỉ chân trong thị trấn, muốn nghe ngóng tin tức gì thì qua đó sẽ dễ dàng hơn.

Cám ơn trời đất, phía trước còn có cả thị trấn lớn, trạm trung chuyển, trung tâm.

Chạy chưa bao lâu đã đến nơi. Độ “lớn” hơi khác với tưởng tượng của anh một tẹo, nhưng Vệ Lai đã có thể tiếp thụ. Nơi này tuy không rộng, nhưng xác thực có thể gọi là nhộn nhịp, chỉ lướt mắt ra đường đã gặp hơn chục người. Ven đường có vài con lừa thồ hàng đang nghỉ ngơi, thì thoáng lại thấy đuôi qua lại, giữa chân rơi xuống mấy viên phân trơn bóng.

Nhìn quanh hết lượt, thấy mặt tiền của ít cửa hàng còn treo cả bảng hiệu gắn đèn và dây điện nối dài. Mặc dù trên đây đóng bụi dày, nhưng đúng là đã thấp sáng lên hi vọng — Có dây điện tức là có thể có điện, có điện là có thể có nước, có đồ điện, có đầy đủ tiện nghi do đồ điện đem lại...

Vệ Lai quay qua Sầm Kim: “Ồ đây nhé?”

Trong thị trấn chỉ có một quán trọ, quy mô kha khá, mặt hướng ra đường thì mở quán ăn, nghe đâu về đêm sẽ đổi thành quán bar. Cổng vào đặt bên hông, vừa nhìn đã thấy ngay sân vườn rộng với đám ba người đang tụ tập, có cả nam lẫn nữ. Phụ nữ đều mặc váy dài màu sắc sặc sỡ, bên ngoài khoác hờ tấm khăn lụa trắng.

Thời điểm bọn anh chạy xe đến, chắc là bởi vì ăn mặc khác biệt nên thu hút không ít ánh mắt.

Vệ Lai mỉm cười, tự nhiên có cảm giác cảnh tượng trước mặt kia thật giống một bức tranh, chia rõ xa gần.

Những ánh mắt và con người này chính là tiền cảnh.

Phía sau đủ loại ánh mắt ấy là trung cảnh với dãy phòng trọ tương đối thấp. Một vài phòng trọ xây nóc bằng, quây lan can quanh sân thượng, bên trên đặt một chiếc bàn nhỏ và cắm một cây dù to để che nắng mưa.

Mà viễn cảnh...

Viễn cảnh là dãy núi xa xăm mờ xám, lờ mờ nhấp nhô. Khi bóng tối sau buổi chiều hôm bắt đầu bủa vây thì dần dần nổi lên thành một dải.

Thái dương đã khuất núi, một ngày lại trôi qua.

Với cái cách anh khoa trương suốt đoạn đường này, nếu đối phương hành động nhanh nhạy, sớm nhất là đêm nay, hoặc ngày mai, thế nào cũng bắt đầu theo dõi bọn anh sát sao.

Vệ Lai loáng thoáng linh cảm —

Nơi đây, sẽ là điểm kết thúc cho một vài chuyện nào đó.

48. Chương 48

Biên dịch: 1309

Vệ Lai chọn phòng trọ tốt nhất, bên hông có cầu thang gỗ hẹp thông lên sân thượng, phía trên đặt một bàn hai ghế, và một chiếc dù to.

Nếu trong lòng không trĩu nặng việc lớn, rảnh rỗi có thể lên đây hóng mát cùng Sầm Kim, cho dù chỉ lặng lẽ ngồi tựa bên nhau thôi thì cũng rất sẵn lòng.

Khi màn đêm buông xuống, quán bar bắt đầu nóng dần lên. Tất cả các phòng đều không lắp đèn, nói là cần tiết kiệm nên chỉ chằng một sợi dây điện dung đưa giữa sân. Trên đó treo chiếc bóng đèn vàng quýt, vì điện áp bất ổn mà khi tỏ khi mờ, trông tựa như một trái tim mong manh trong đêm thâu hỗn loạn.

Bởi vậy, khách trọ đến quán bar, ngoài việc nhậu nhẹt thì đều là tốp năm tốp ba ngồi chơi trong sân. Vài cô gái trẻ người Ethiopia hoặc là tụ tập lại một góc, hoặc là ngẫu nhiên tiếp cận mấy cậu trai, thì thăm gi

đó, thì thoảng cùng thoải mái cười vang.

Có một phụ nữ bán địa vào sân chào hàng khăn lụa — Phụ nữ Ethiopia thích mặc váy bó rục rở, rồi khoác lụa trắng kiểu khăn trùm đầu. Bởi vì nhiệt độ không khí trên vùng núi khá thấp, váy áo và khăn lụa được bày bán ở đây đều hơi dày dặn. Sầm Kim nghĩ mình cũng cần thứ này nên rất hăng hái tới chọn lựa.

Ban đầu Vệ Lai còn đi theo cô, ai ngờ có quá nhiều người thấy hứng thú đổ xô lại, xung quanh còn toàn là các cô các chị, một gã đàn ông như anh xen lẫn thế cứ mất tự nhiên kiểu gì, nên đành phải tránh ra sau chờ đợi.

Bất chợt bên tai nghe giọng phụ nữ thẽ thọt: “Làm vài nháy không anh ơi?”

Vệ Lai ngoảnh đầu nhìn, là một cô bé trong nhóm thiếu nữ Ethiopia tụ tập giữa sân.

Anh đã kịp hiểu ra, họ là gái làng chơi.

Cô bé này rất xinh đẹp, còn rất trẻ, chưa đến 20 tuổi. Thực ra thì tất cả bọn họ đều ưa nhìn. Nước da của dân Ethiopia nằm giữa đen và trắng, là màu cà phê quyến rũ. Nghe nói phụ nữ ở đây là hấp dẫn nhất trong các nước châu Phi, dáng người bốc lửa, phong thái gợi cảm, thực tế cũng đã chiếm vô số danh hiệu trong các cuộc thi sắc đẹp của khu vực và toàn thế giới.

Vệ Lai nhăn mày.

Cô bé kia ngoái đầu nhìn Sầm Kim, nói: “Em biết cô ấy ở cùng anh, nhưng phụ nữ rất khác nhau, anh có thể đổi khẩu vị.”

Vệ Lai cười to.

Anh khá thích mẫu người thẳng thắn, cũng không hề ghét gái làng chơi. Theo ý anh, như thế tính ra còn là nghiêm túc “giao dịch”, tuy rằng hơi lệch khỏi khái niệm tay làm hàm nhai, nhưng ít ra vẫn còn tử tế hơn bọn chỉ biết cướp bóc, bắt nạt kẻ yếu.

Anh lắc đầu: “Tìm người khác đi.”

Cô bé chưa bỏ cuộc: “Chỉ cần 2 USD thôi. Trông anh đẹp trai thế, em thích, có thể khuyến mãi thêm chút, giảm còn 1 USD nhé.”

Vệ Lai sững sốt, anh nghĩ chắc mình nghe lầm. Vừa nãy cô bé này hỏi “làm vài nháy”, có đúng là điều anh đang hiểu không?

“2 USD? Quan hệ qua đêm?”

Cô bé gật đầu.

“Một lần?”

“Cả đêm, anh muốn mấy lần cũng được.”

Vệ Lai khó mà tin nổi. Từ khi vào tới Ethiopia thì không tiêu phí bao nhiêu, ở đây dùng đồng Birr, việc thanh toán đều giao hết cho Sầm Kim. Anh chỉ biết nơi này lại là một nước cực nghèo ở Đông Phi, nhưng đến tột cùng đã tới mức độ nào, thì hoàn toàn không có khái niệm.

Anh quan sát cô bé kia, với gương mặt và dáng vóc này, ở nơi khác sẽ chẳng thiếu đàn ông hao tâm tốn sức tặng hoa hồng, xe sang để lấy lòng — 2 USD, còn chưa đủ để mua mấy đóa hồng.

Anh lắc đầu: “Thử tìm người khác đi, chúc may mắn.”

Vẻ mặt cô bé chợt suy sụp, ngay sau đó, đã hung tợn chộp lấy thắt lưng bên hông Vệ Lai.

Vệ Lai không tránh: “Muốn gì đây?”

“Anh hỏi giá rồi, chưa làm cũng phải trả tiền!”

Cô bé hất đầu đánh mắt về phía Sầm Kim đang tính tiền với người bán hàng.

“Bằng không tôi sẽ hét toáng lên để bạn gái anh nghe thấy. Tôi còn cởi đồ mình, nói anh sờ mó xong lại tính quyết đi!”

Vệ Lai hỏi: “Thật à? Cô biết trong mắt tôi, cô giống cái gì không?”

Chưa dứt lời, anh thành linh túm lấy khăn lụa của cô bé, gần như chẳng tốn tí sức nào, đã xoay người ấn lên vách tường.

Cô bé hết hồn hét thất thanh.

Thoắt cái trong sân lặng ngắt, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về đây.

Vệ Lai không ngoái đầu, mỉm cười nhả từng chữ: “Là chó con chưa mọc đủ răng đã đòi cắn người. Giờ thì

không chỉ có bạn gái tôi, tất cả mọi người cùng đang nhìn rồi. Tiếp đi, mấy lời uy hiếp ban này đấy, thử làm một lượt xem.”

Cô bé kia xấu hổ, lí nhí: “Thả tôi ra.”

Giây giụa vô ích, trên mặt cô bé lại hiện lên nụ cười nghề nghiệp: “Vừa rồi là đùa thôi, đàn ông phải biết rộng lượng chứ.”

Vệ Lai cười, chọt vung một tay lên, ra vẻ sắp đắm xuống. Cô bé hoảng sợ nghiêng đầu theo phản xạ, bỗng dừng hai mắt sáng rõ.

Cô bé biết tờ tiền xanh xanh gấp gọn trong tay anh kia, ít nhất là 10 USD.

Tay Vệ Lai nắm lại, giấu tờ tiền vào lòng bàn tay: “Tính tôi không thích kết thù. Có thể làm bạn được thì làm bạn, cho dù là bạn bè giả dối cũng còn dễ chịu hơn rước thêm kẻ thù... Đừng đến quấy rầy tôi nữa.”

Cô bé lập tức gật đầu lia lịa.

“Tôi biết cô và mấy cô bên kia đi cùng nhau, tìm cách ngăn cản họ qua đây thử sức — Cô làm được chứ?”

Hai mắt cô bé tỏa sáng: “Không thành vấn đề.”

“Cô ở quán trọ này luôn à?”

“Tôi giúp việc trong quán bar, mấy đêm nay đều ở đây.”

Vừa khéo, Vệ Lai mỉm cười: “Vài ngày tới, nếu khu này xuất hiện ai đó khác lạ, ví dụ như cứ đi loay quanh, hay là dán mắt vào tôi và bạn gái, thì nhớ đến nói với tôi một tiếng, cô sẽ không thiệt thòi đâu.”

Cô bé hưng phấn liếm môi: “Được, tôi sẽ để ý giúp anh, tôi làm việc rất nghiêm túc.”

Vệ Lai cười to, đập tay với cô bé. Khoảnh khắc bàn tay chạm nhau, anh đẩy tờ tiền qua. Cô bé lập tức nắm chặt, cười khì khì. Sau đó nhanh chóng rút êm, lúc đến giữa sân thì lớn tiếng nói: “Đùa chút thôi, chẳng có gì đâu.”

Dứt lời còn xoay một vòng tuyệt đẹp tại chỗ, xem như món quà kết thúc câu chuyện.

Trong sân lại ồn ào trở lại. Sầm Kim ôm mớ áo váy vừa mua tới, như cười như không lườm anh: “Cả ngày nghịch ngợm.”

Vệ Lai cũng cười, kéo cô vào phòng, trở tay đóng cửa, đề cô lên tường hôn nồng nhiệt.

Trong bóng tối, Sầm Kim như hụt hơi, cả người trượt xuống. Vệ Lai giữ được eo cô, hỏi: “Biết cô bé kia làm nghề gì chứ?”

“Biết, loại phục vụ đầy hợp pháp ở Ethiopia mà.”

“Không ghen à?”

“Bị cướp mất người thì mới ghen, em đã mất gì đâu nào?”

Vệ Lai cười vang, bỗng cô đặt lên giường.

Sau đó rút ngăn kéo, sờ soạng lấy nến và diêm ra quẹt lửa — Hiển nhiên là nơi này thường xuyên mất điện, chắc nến đã được dùng rất nhiều lần rồi, giờ chỉ còn một mẩu ngắn. Vệ Lai lười ra ngoài nên xài tạm luôn.

“Đốt nến làm gì?”

“Để dễ ngắm em.”

Mặt Sầm Kim nóng ran, quơ quần áo ném anh: “Anh biến đi, mau thôi tắt.”

Vệ Lai nghiêng người chặn: “Đừng quậy, hôm nay là vì em đấy.”

Có ý gì? Sầm Kim lập tức hiểu ra.

Lần này, anh không làm cô đau nữa, hai tay luôn giữ chùng mực, hết sức nhẹ nhàng.

Nhưng vì lẽ gì lại có cảm giác, còn muốn chết hơn khi bị đau rất nhiều.

Sầm Kim chẳng ngờ được là mình sẽ mất khống chế, chỉ cảm thấy đã phải chịu đựng đến cực hạn, bỗng chốc bộc phát.

Mắng anh, đẩy anh, cố sức tránh né. Rồi khi bị anh kéo về ép lại thì khóc cắn anh, móng tay bấm vào lưng anh rướm máu. Đến lúc ánh nến đỏ rực đang nhảy nhót vụt tắt, hết thấy đột nhiên chuyển thành liêu

mình quán quýt. Cô nhớ bản thân đã chủ động hôn anh, không muốn buông anh ra.

Tình cảm mãnh liệt qua đi đã là sau nửa đêm. Ánh trăng rọi vào cửa sổ, chiếu lên góc bàn bên cạnh trắng sáng. Ở đây chỉ còn một vũng sáp nến, có vài giọt chảy lan ra mép bàn, chưa kịp rơi xuống đã đông cứng lại, trông như mũi băng dưới hiên nhà trong ngày đông giá rét.

Sầm Kim xấu hổ gần chết. Vệ Lai lại hoàn toàn chẳng muốn buông tha, choàng tay ôm cô vào lòng, ngón tay nâng cằm cô, buộc cô nhìn mình, hỏi: “Tự em có biết mình sẽ bộc phát thế không?”

Sầm Kim chẳng đáp lại.

“Tự nhiên phát hiện nhé, mấy lúc đó chờ đợi mà hiền với em. Em biết mình cắn đau lắm không? Thế này là ngược đãi đấy, hiểu không?”

Sầm Kim bỗng thẹn quá hóa giận: “Cấm nói ra ngoài, bằng không em sẽ giết anh!”

Vệ Lai cười ha ha, Sầm Kim bực mình cầm quần áo che mặt anh, bị anh đẩy ra dễ dàng, cúi đầu hôn cô.

Nụ hôn này không mang theo chút dục vọng nào, tĩnh lặng mà dài lâu, hôn đến mức mi mắt cô ướm nhòa, đến mức anh đã buông ra mà cô vẫn còn ngơ ngẩn. Có một chớp mắt ấy, chỉ muốn quên đi hết thấy tiền căn hậu quả, cứ như thể thể xác cận kề, bên nhau tới ngày trời già đất cũ, thế gian hoang tàn.

Mãi đến tận lúc Vệ Lai đưa gì đó qua.

Lạnh buốt, góc cạnh, cứng rắn, là khẩu Desert Eagle kia.

“Quên dặn em, chắc vài hôm nữa sẽ xảy ra chuyện. Khẩu súng này, bắt đầu từ bây giờ, em phải luôn đem theo bên mình — Biết bắn súng chứ?”

Anh nắm tay cô, hướng dẫn cô từ từ làm quen với thân súng, nòng súng, ổ đạn, chốt bảo hiểm, rồi tháo đạn để cô thử bóp cò, cảm nhận súng chấn động, giật lùi và áp lực tạo ra.

Sầm Kim nhỏ giọng hỏi anh: “Sẽ rất nguy hiểm sao?”

“Nào có chuyện gì không nguy hiểm, đang ngủ trên giường còn tắt thở được — Chính em đã nói thế, quên rồi à?”

“Có thể đừng làm chết người không?”

“Anh sẽ cố hết sức. Bình thường chúng ta đều hi vọng không ai phải chết, mạng người là chuyện lớn, lỡ làm mất một mạng là lại thêm một tầng rắc rối. Nhưng nếu đối phương quá đáng thì cũng chớ nên nường tay.”

Sầm Kim chẳng nói thêm gì nữa.

Khẩu Desert Eagle kia, trước đây chỉ nhìn Vệ Lai sử dụng, nay cầm vào tay mới biết rất nặng, bề ngoài cứng cáp, dữ dằn, thân súng cũng thật lạnh.

Vô cùng lạnh, đặt sát vào người, mãi lâu sau vẫn chưa ấm lên.

Khóe mắt Sầm Kim bỗng cay xè, do dự thật lâu, run giọng nói: “Vệ Lai, thực ra em...”

Không nghe trả lời.

Ngước mắt nhìn, anh đã thiếp đi, bên môi còn đượm ý cười thỏa mãn.

49. Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Qua hôm sau, Sầm Kim ngủ thẳng đến gần giữa trưa. Vệ Lai dậy sớm hơn cô, nhưng cũng chẳng hơn được bao nhiêu — Khi cô mở mắt, anh đang đứng bên giường, quay lưng về phía cô, vừa cài thắt lưng lại.

Nghe được động tĩnh thì ngoái đầu nhìn, cười như không cười.

Ban đầu Sầm Kim còn hơi khó hiểu, dần dần hồi tưởng lại tối qua, trên mặt nóng bừng phải cuốn gối đầu lên che đi.

Cạnh giường hơi lồm xướng, Vệ Lai đã ngồi lên.

Anh cảm thán: “Giờ mới hiểu tại sao lần đó em nói hi vọng chồng mình sẽ đi trước — Cuộc sống vợ chồng đúng là sẽ có không ít bí mật, để truyền ra ngoài thì mất mặt lắm...”

Sầm Kim nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh thôi được chưa?”

Vệ Lai đẩy gối ra: “Mạnh bạo thì em còn ngoan, nay mới tốt chút xíu là đã hưng phấn như mèo hoang, hết cần lại cào. Xem ra về sau mà không áp chế em, có khi còn vọt lên xà nhà luôn đấy nhỉ.”

Sầm Kim nhắm mắt không thèm nhìn anh, lông mi run run, hồi lâu mới nghẹn ra một câu: “Đau lắm à?”

Vệ Lai phì cười.

“Tưởng ai cũng giống em hả? Cẩn cỡ đấy thì tối đa chỉ đủ gãi ngứa cho anh thôi.”

Sầm Kim đứng dậy xem kỹ người anh. Dấu răng trên vai hầu như đã mờ hết, ở lưng có mấy vết bầm, nhiều chỗ hơi trầy da, bên trong rỉ máu lấm tẩm đỏ — Cô không biết khi mình say máu lên sẽ làm càn đến vậy.

Có lẽ bất kể là đàn ông hay đàn bà, khi tình đến cực hạn, kiêu gì cũng sẽ kèm theo xúc động muốn tàn phá hết thấy.

Cô gác cảm lên bờ vai trần của anh, ôm lấy anh từ đằng sau, lẳng lặng cảm nhận nhiệt độ thân thể anh. Tầm lưng anh dày rộng, chính giữa là đường sống lưng hõm sâu, hai bên cơ bắp rắn chắc, trắng kiện, chỉ tựa nhẹ vào, đã cảm thấy rất an toàn.

Sầm Kim hỏi khẽ: “Sao anh lại thích em?”

Vệ Lai cười: “Loại chuyện này đâu nói rõ được.”

Tựa như anh tiếp thu tất cả hình tam giác đều có tổng số góc là 180 độ, xưa nay chưa từng tự hỏi vì sao.

Khó mà nói rõ. Cô không phải cô gái xinh đẹp nhất anh bảo vệ, trong số những khách hàng của anh, từng có người mẫu, cũng có minh tinh gợi cảm. Anh nhiều nhất chỉ dùng ánh mắt thưởng thức, đánh giá của đàn ông, cùng đồng nghiệp nói dăm ba câu đùa vô thưởng vô phạt, sau đó tiếp tục làm một bức tường lạnh lùng.

Đập vào mắt ta, và chạm vào tim ta, thường là hai kiểu người. Ta có thể nói rõ mẫu người nào có thể hấp dẫn ánh mắt mình, lại khó mà biết trước ai sẽ gõ được vào cánh cửa lòng mình.

Sầm Kim rủ rủ: “Em cũng chẳng rõ, nếu như sớm biết thế này...”

Sớm biết thế này, buổi phỏng vấn đấy, vẫn sẽ chọn anh sao?

Có một thanh âm vang lên dưới đáy lòng: Tuyệt đối sẽ không.

Nhưng nếu không chọn, phải chăng sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ mất nhau?

Cô thất thần giây lát, mãi đến tận khi Vệ Lai truy vấn: “Đã nói thì đừng bỏ dở giữa chừng, sớm biết thế này, sau đó làm sao?”

Sầm Kim cười, đổi chủ đề: “Xem kìa.”

Vệ Lai nhìn theo hướng cô chỉ, là cây nến đã cháy hết, chảy thành một vũng bằng phẳng, nhẵn mông, lan theo mép bàn nhỏ xuống đôi ba đoạn chớp nhọn.

Thế sự nhiễu nhương là ngọn lửa ăn mòn, con người là mẫu sáp; từ sinh ra đến chết đi là từng chút một hun đốt cho mềm oặt, nóng chảy. Dầu chẳng có tình cảm, hay bầu bạn sai người, thì vẫn phải tan chảy như vậy. Mỡ dầu bằng sinh, kết thúc bằng tử, chẳng gì khác biệt.

Thế nhưng nếu có đủ may mắn, gặp được đúng người, thì người đấy sẽ trở thành tâm nến; khi lửa bén vào sẽ thấp sáng chính ta, nóng rực và chói lóa, rồi cứ thế mà kẻ sát bên nhau, cho tới một giây cuối cùng.

Vệ Lai thắc mắc: “Xem gì cơ?”

Sầm Kim lờm anh: “Đấy, nến cháy hết rồi, mau xuống bảo ông chủ cho cây khác thôi.”

Mở cửa đi ra, bên ngoài không khí ẩm ướt, chắc là sáng sớm vừa đổ một trận mưa. Vệ Lai vươn vai giãn gân giãn cốt, ngay lúc cúi gập xuống, trong mắt xuất hiện hình ảnh đảo ngược của cô bé Ethiopia nọ đang chạy lại đây, nhưng tới giữa sân thì dừng bước.

Có lẽ là bản khoản câu “Đừng đến quấy rầy tôi” của anh.

Vệ Lai cười, đứng thẳng dậy chào đón, ra hiệu cô bé đi theo anh qua một bên tường. Góc độ này thuận tiện trò chuyện, cũng thuận tiện ngó chừng động tĩnh trong phòng Sầm Kim.

Cô bé khá hào hứng, đưa cho anh điều thuốc, quẹt diêm châm lửa giúp anh: “Có người dò la về anh đấy.”

Trong lòng Vệ Lai khẽ động, nhưng không muốn biểu hiện quá sót ruột.

Anh thông thả rít một hơi, hỏi: “Cô tên gì nhỉ?”

“Jini.”

“Ai dò la về tôi?”

“Không hẳn là về anh, chỉ hỏi thăm xe của anh thôi.” Jini chỉ chiếc xe đậu ở góc sân, “Nói là xe Jeep, bên trên trùm chiều cọ, toàn Ethiopia cũng chỉ có một chiếc như này.”

Cô bé cười hì hì.

Vệ Lai giữ nguyên vẻ mặt: “Cô nói tiếp đi.”

“Trời chưa sáng xe van đã chạy vào thị trấn, trên đó có chừng 2-3 người. Họ không ở quán trọ, nghe đâu là vào nhà dân.”

“Nhà nào?”

Jini im thít, xòe tay, làm động tác đòi tiền, cười sâu xa.

Vệ Lai cũng cười: “Hôm qua nhờ cô nghe ngóng, hôm nay đã có tin tức ngay — Cô có biết, tin tức quá nhạy cũng làm người khác nghi ngờ không?”

Jini cười lạnh: “Người như chúng tôi chẳng có công việc cố định, rảnh rỗi lại tụ tập một chỗ tán chuyện trên trời dưới đất. Thị trấn nhỏ vậy, sáng ra có một con sói mò vào, đi từ hướng nào tới, miêng tha thứ gì, chưa đến giữa trưa là tất cả đều biết rồi. Tôi cần gì phải bịa chuyện?”

“Nơi họ ở... Cô muốn bao nhiêu?”

Jini liếm môi: “10... USD?”

“Được, chút nữa đưa cô.”

Jini cười thật tươi, thả tay xuống: “Anh ra cửa lớn, rẽ trái, đến cuối đường gặp một dãy nhà tường đá, nóc bằng xanh xanh đỏ đỏ, họ ở căn nhà nóc đỏ đấy. Xe thì giấu ở khu rừng sau nhà, bình thường rất khó thấy.”

“Người trên xe, có đặc điểm gì không?”

Jini hồi tưởng chốc lát: “Trông khá phổ thông, chẳng khác dân bản xứ mấy. Chỉ có một người trong đó đeo kính râm.”

Cô bé giải thích: “Giờ là mùa mưa nhỏ, thường xuyên đổ mưa nên hiếm khi trời nắng, mới sớm tinh mơ đã đeo kính râm thì rất kỳ quái.”

Vệ Lai nhăn mày.

Kính râm...

Chẳng lẽ là tên mặt sẹo giả làm hải tặc trước kia? Gã không chết đuối à? Được cứu lên thật sao?

Jini đoán đo phản ứng của anh: “Nếu không còn gì khác, chừng nào tôi có thể... nhận tiền?”

Vệ Lai phục hồi tinh thần: “Thêm một chuyện cuối cùng. Cô bán tin tức của họ cho tôi, có khi nào cũng lấy tin tức của tôi, bán cho họ không?”

Jini mở to mắt nhìn anh, đầu tiên là chưa rõ, rồi chợt hiểu, gương mặt đỏ bừng lên: “Tôi đâu có, tôi chỉ nghe ngóng...”

Vệ Lai dựng thẳng ngón tay trên môi: “Suyt...”

Jini dừng lại, thở dồn dập.

Vệ Lai mỉm cười: “Tôi biết cô không có. Tôi chỉ đang nhắc cô, kiếm chác từ hai nhà thì sẽ ăn đạo cả hai nhà, cho nên cô phải kiên định — Làm bạn với tôi chắc chắn là tốt hơn làm kẻ địch, bởi vì chẳng những có tiền xài, còn có mạng để tiêu, hiểu chứ?”

“Sau khi tôi ra khỏi đây, cô đến tìm bạn gái tôi lấy tiền. Nhớ lễ phép, cố gắng phối hợp với cô ấy — Cô ấy rất tốt tính, không chừng sẽ trả thêm đấy.”

Lúc trở về phòng, Vệ Lai gặp chủ quán trọ đang bưng cà phê tới, giải thích với bọn anh: “Khách trọ nào cũng có phần, cà phê kèm trong tiền phòng rồi. Ban sáng đưa lên thì các cậu chưa dậy, đây là bổ sung.”

Đang khi nói chuyện, ngoài cổng xuất hiện mấy thanh niên có cùng lối ăn mặc của dân bản xứ, tuổi không lớn lắm, vẻ mặt hơi ngại ngùng, đẩy qua đẩy lại mãi mới vào trong.

Thấy Sầm Kim nhìn chăm chú, ông chủ nói: “Mấy cậu đây sắp xuống phía nam làm ăn, đến tìm phụ nữ.”

Sầm Kim cười cười, trả lời: “Muốn đi Kenya nhỉ, cũng thật không dễ dàng.”

Kiểu đối đáp không đầu không đuôi này, Vệ Lai nghe chẳng hiểu gì.

Sau khi ông chủ đi khỏi, Sầm Kim giải thích cho anh: “Bởi vì mấy năm nay kinh tế Ethiopia liên tục bất ổn, rất nhiều người bỏ xứ, vượt biên qua Kenya làm công. Đây gần như trở thành phong trào, mà từ phong trào này lại nảy sinh một thông lệ.

“Vốn dĩ việc phục vụ tình dục ở Kenya là phi pháp nên mới bị đội giá lên cao, đâm ra chẳng ai nữ tiêu pha tiền mồ hôi nước mắt vào chuyện này. Bởi vậy trước khi vượt biên, họ muốn tìm phụ nữ ở quê nhà thân mật một đêm.

“Anh không để ý sao? Thị trấn nhỏ này khá ít du khách từ bên ngoài đến, nhưng vẫn rất nhộn nhịp, đều bởi vì nơi này là tụ điểm trung tâm — Đàn ông từ các vùng lân cận nếu có nhu cầu thì toàn đổ xô đến đây. Thỏa thuận giá cả xong là có thể mượn phòng ngay tại quán trọ.”

Vệ Lai nhìn chăm chăm vào mấy khuôn mặt kia hồi lâu, trong lòng cấp tốc suy xét một ý tưởng.

Anh đi qua lôi túi vải bố từ gầm giường ra, chọn đem theo hai khẩu Beretta M9, cắm dao vào dây đai sau lưng, rồi nhặt lấy một tay đầm thép [1] — Thứ đồ chơi này là đeo vào các ngón tay, đầu trên có lưỡi dao sắc nhọn, một đầm đánh xuống, không tàn phế cũng bị thương.

Sầm Kim ngồi lên giường, lẳng lặng nhìn anh.

Chính Vệ Lai cũng cảm thấy chẳng đành lòng, cân nhắc đôi chút, cuối cùng đổi một tay đầm thông thường không có dao, rồi ngẩng đầu nhìn Sầm Kim cười: “Sau này mà gặp đàn ông đánh nhau thì nhất định phải tránh xa đấy, không có chuyện nhẹ tay đâu — Nhẹ nhất cũng đủ nằm bẹp dí mười ngày nửa tháng rồi.”

Chuẩn bị xong xuôi, anh đứng lên, thở hắt một hơi: “Anh phải đi đây, không muốn nói gì à?”

Sầm Kim hỏi: “Nếu có thể thương lượng thì đừng đánh nhau, được không?”

Vệ Lai cười, vươn tay kéo cô vào lòng, khẽ ôm lấy.

“Mấy lời anh vừa dặn, em phải nhớ kỹ đấy.

“Anh vẫn cho rằng, cách bảo vệ tốt nhất không phải là nhốt em trong phòng đóng cửa kín mít, làm đối phương chẳng cách nào tấn công — Mà là anh và em cùng tạo ra tình huống biến động liên tục, để chúng nhìn không thấu nổi.

“Đợi lát nữa sau khi anh đi, em nhớ chuẩn bị đủ Dollar, cô bé Ethiopia tên Jini đó sẽ đến tìm em nhận tiền.

“Em bảo cô bé phối hợp hoán đổi với mình — Nói là ngoài kia có người theo dõi nên em muốn chạy trốn, bạn trai em sẽ chờ sẵn ngoài thị trấn. Em đổi quần áo với cô bé rồi rời đi, dùng khăn lụa che kín mặt thì không ai nhìn ra đâu. Cô bé cần đợi trong phòng này ít nhất một tiếng mới được mở cửa.”

Sầm Kim hỏi nhỏ: “Em phải chạy tới đâu?”

Vệ Lai cười: “Cầm theo khẩu Desert Eagle và bộ đồ hôm qua em mua, tìm toilet thay trở lại — Rất nhiều người nhận ra Jini và áo váy của cô bé, cho nên em phải đổi khác đi để tránh gây chú ý.

“Sau đó ra đường chọn một tay đàn ông đang muốn tìm phụ nữ, nhớ xem ai trông có vẻ hiền lành ấy, nói là đồng ý qua đêm cùng anh ta, yêu cầu về đây mượn phòng.”

Anh ra hiệu cô nhìn một phòng trống dành cho khách ở chếch đối diện: “Chọn phòng đó đi.

“Em cứ chờ bên đó, anh sẽ tới tìm sau. Nhớ kỹ, nghe thấy giọng anh mới được mở cửa. Lỡ đâu tay đàn ông kia không đáng hoàng thì cứ nổ súng, dùng gối chặn trước họng súng có thể giảm thanh.”

Sầm Kim ngẩng đầu nhìn anh: “Anh nhất định phải quay lại đây.”

Vệ Lai tươi cười: “Tất nhiên rồi, anh phải quay lại đón em về nhà chứ.”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Beretta M9:

Tay đấm thép (Brass knuckles):

50. Chương 50

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Đi thì đi đấy, nhưng Vệ Lai chưa lập tức đến dãy nhà kia ngay. Anh dừng chân bên góc đường gần quán trọ một lúc, ra vẻ là du khách bình thường đang đùa nghịch mấy món đồ chơi khắc gỗ sơn đen, xong lại quay qua ngắm nghía tranh da dê.

Cho đến khi thấy Sầm Kim đi ra — Cô trùm kín khăn lụa, chỉ để lộ đôi mắt, chặn một cậu trai trẻ, chẳng rõ đã nói gì làm tai cậu chàng đỏ ửng, không dám nhìn cô, để mặc cô kéo vào cửa.

Thiệt tình chẳng biết lúc về nên khen cô hay trách cô nữa.

Vệ Lai thở hắt ra, nhìn người đến người đi trên đường, đợi chốc lát, khoe môi khê cong, chọn chuẩn phương hướng, thành linh co chân vụt chạy.

Trong mắt anh chỉ có một hướng đã định, những thứ khác đều là chướng ngại — Đẩy người ra, vòng tránh

sập hàng, phóng qua lưng lửa, đập tường mượn lực rồi cấp tốc đáp xuống, quanh co nấu mình sau mỗi tầng đá lớn, thân cây to...

Ra ngoài thị trấn này, bất kể là nhắm vào hướng nào, cứ chạy đủ xa là sẽ vào rừng núi — Anh đặt giả thiết xung quanh quán trọ đã bị đối phương bố trí giám sát, so với việc để Sầm Kim tráo đổi ngay dưới tầm mắt chúng, đến lượt anh thì đơn giản rõ ràng hơn nhiều.

Chính là khiến chúng bay lơ đãng thấy mình dễ mất dấu.

Rừng núi là nơi ẩn thân tốt nhất. Núi, đá, cây, hồ, với một người từng trải qua đặc huấn như anh, chỉ cần vào đây rồi thì không ai có thể tìm ra.

Nắm chừng đã chạy được tương đối xa, anh mới dừng bước dựa vào một thân cây, lặng lẽ quan sát. Sau đó leo lên, nhờ cành lá um tùm che đậy, lấy ống nhòm đơn mini ra lướt qua bốn phía.

Trong tầm mắt chỉ thấy một con dê núi walia lạc bầy, trên đầu là cặp sừng dài cong vút, hết như những nhân vật cầm lông trĩ trong tuồng cổ [1].

Vệ Lai xác định vị trí mình đang đứng, sau đó đổi hướng khác quay trở lại. Nếu tính toán chính xác, con đường anh chọn này sẽ dẫn tới sau lưng dãy nhà kia.

Cả đoạn đường thuận lợi, chưa đến gần căn nhà nhỏ đã thấy được xe van trắng Jini từng đề cập. Đối phương bề rất nhiều cành lá phủ lên trên, chắc là muốn ngụy trang. Vệ Lai dạo quanh xe một vòng, đập vỡ một cửa kính, mò qua thử, vừa hay, có trang bị dây thừng, anh đang cần dùng đây.

Rút dao ra đâm thủng 3 lớp xe — Tính anh không quen đuổi tận giết tuyệt, cho nên chừa lại 1 lớp.

Tiếp tục đi tới trước, rồi dừng cách mấy chục mét sau dãy nhà, núp vào lùm cây, dùng ống nhòm quan sát căn nhà nóc đỏ kia.

Cửa để mở, chốc chốc lại có người qua lại. Ống nhòm của Vệ Lai dán chặt vào giữa khung cửa. Không thể nhìn rõ mặt, nhưng dựa theo thân hình, chiều cao và màu sắc quần áo, có thể xác định trong đó là 3 gã đàn ông.

Anh cân nhắc giây lát.

Nổ súng thì không hay lắm, mỗi lần nhiều nhất chỉ xử lý được một tên, chưa kể đánh rần động cỏ, oán thù sẽ càng khó tháo gỡ hơn.

Cũng có thể hạ gục cả 3 một lượt, nhưng độ nguy hiểm quá cao, anh chẳng ham mạo hiểm — Dù sao thì đến cuối cùng, vẫn muốn trở về đón Sầm Kim.

Lý tưởng nhất là dẫn dụ từ từ, đánh lẻ, quật ngã từng tên, không đổ máu, trói lại đàm phán.

Làm sao dụ được đây?

Bỗng nhiên vỡ phải cơ hội tốt, có một tên ra ngoài giải quyết nỗi buồn. Hắn lượn đến sau nhà, ngó lại cửa, đoán chừng cảm thấy còn hơi lộ liễu, bèn nhích xa thêm chút, tránh sau tầng đá lớn.

Vệ Lai nói thầm: Cảm ơn nhé.

Suy xét đến vấn đề nhân đạo chủ nghĩa, anh chờ cho tên đó xả xong trở ra mới hành động. Bất thành linh nhào tới như báo săn, dùng tay nắm thép nện mạnh vào eo hắn. Tên đó đau méo mặt, còn chưa kịp hét lên, đầu đã bị động xuống bùn, trên lưng bị đầu gối đè chặt, ép hắn suýt thì tắt thở.

Thuận lợi ngoài dự đoán, Vệ Lai chau mày.

Bố tiên sư bọn mi có thể tôn trọng chủ lực hơn tí không? Lần đầu phái ra toàn gà mờ, lần thứ hai này cũng chẳng tìm được tên nào khá khẩm à?

Vệ Lai nhắm tính, ước chừng qua 5 phút, trong phòng có giọng đàn ông rống lên “Chưa xong nữa hả”. Chắc là thấy đồng bạn xả nước quá lâu nên hơi sốt ruột.

Anh ở đây cũng mau chóng hoàn thành tất cả trong vòng 5 phút, lau mấy vết bùn dính trên mặt, cấp tốc vọt lên cây. Trời bắt đầu mưa lác rác và tối dần. Anh ẩn mình giữa tàng cây, bất động như núi, ống kính ống nhòm là con mắt kéo dài ra, chỉ di chuyển qua lại hai chỗ.

Chỗ gần là tên anh vừa quật ngã rồi treo toòng teng trên cây, trong miệng bị nhét mảnh áo lột từ người hắn xuống. Dù có giầy giũa bao nhiêu cũng là phí sức vô ích, chỉ tổ làm cơ thể hắn lắc lư mạnh hơn giữa không trung.

Chỗ xa, tất cả động tĩnh đều hiện lên sau khung cửa nhỏ: Ước chừng qua 7 phút, Vệ Lai thấy mặt sọc ló đầu, rồi lập tức rút lại. Không khí trong phòng trở nên căng thẳng hẳn, lại qua thêm 5 phút, hai tên đó mới dè dặt bước từng bước ra.

Chúng đều mang súng, rất cẩn thận nhích chậm chậm đến bìa rừng. Vệ Lai ngồi trên cao có thể quan sát rõ từng động tác — Đảm bảo là chúng chưa hề được huấn luyện chuyên nghiệp, ngay cả việc trở thành “mắt” của nhau, yểm hộ cho nhau khi tiến vào hoàn cảnh nguy hiểm cũng chẳng làm nổi, mũi súng cứ chĩa vô rừng, sau lưng lộ hết sơ hở.

Vệ Lai nhớ Cây Cacao ghê gớm. Phối hợp với cậu ta, mỗi người một trước một sau nã vài phát là trận này êm ngay — Có điều, anh xem kỹ lại, trong đó không có tên AK nọ, điều này chứng tỏ, ít nhất đối phương là thành viên của một tổ chức đông-hơn-4. Đi uy hiếp tính mạng đám nhãi nhép đấy thì cũng chưa chắc moi ra được tin gì có giá trị.

Xem ra phía sau vẫn còn kẻ khác thao túng. Việc này, hôm nay, nơi đây, chưa thể dứt điểm sạch sẽ rồi.

Vệ Lai nín thở, kiên nhẫn chờ đợi.

Hai tên kia cứ chần chừ, rồi ra hiệu cho nhau, lè rề tới gần. Vừa thấy tên bị treo lủng lẳng thì chúng khản trương, hốt hoảng quay khắp tứ phía.

Chính là lúc này.

Tàng cây Vệ Lai ẩn náu cách chạc cây treo tên kia khoảng 2-3 mét, nhưng ở vị trí cao hơn. Anh bất chợt quất to dọa chúng, đoạn phóng thẳng từ trên cao qua bên cây kia.

Tiếng súng vang lên, cả loạt đạn vút tới chào hỏi ngọn cây ẩn náu mới rồi, bay loạn xạ xuyên qua cành lá. Mặt sọc vừa kịp phản ứng, gào: “Ồ cây này!”

Mũi súng được chuyển qua đây, nhưng đã muộn. Vệ Lai đáp lên cây bên này làm lá rơi lả tả, chuẩn xác chụp lấy sợi thừng đang treo người, trượt vèo xuống. Mặt sọc còn đang ráng tìm anh trong tán lá, đột nhiên thấy ngay trước mặt, vừa định la lên cảnh báo, Vệ Lai đã vọt tới, quần gã lộn nhào tại chỗ. Lúc anh đứng dậy, họng súng đã chọc sát cổ gã.

Tận đến giờ phút này, tên còn lại mới sực tỉnh chĩa súng lại đây, song không ngắm được mục tiêu — Vệ Lai trốn sau lưng mặt sọc, trực tiếp lấy gã làm tấm khiên sống.

Giằng co được vài giây, Vệ Lai hỏi mặt sọc: “Không bảo bạn anh bỏ súng xuống à? Hay là thế này, mọi người cùng bắn xem ai ngắm chuẩn hơn.”

Anh lộ nửa khuôn mặt từ sau đầu mặt sọc, cười nhìn tên kia: “Cậu trước nhé?”

Tay tên kia run lẩy bẩy, mặt sọc hét to: “Bỏ súng xuống! Bỏ xuống!”

Mặt sọc rõ ràng là thủ lĩnh, tên kia lưỡng lự đôi chút, vẫn cúi người đặt khẩu súng dưới chân.

“Đá lại đây.”

Tên kia nhìn thoáng qua mặt sọc, nghe lời đá đi. Vệ Lai nhặt lên ngay, một tay thao tác tháo đạn, thả rơi đây đấy, rồi quăng khẩu súng ra xa.

Anh lục soát một lượt toàn thân mặt sọc, xác định đã sạch vũ khí, mới hỏi tên kia: “Trên người còn gì không?”

Hắn ta lắc đầu.

“Vén áo tôi xem.”

Hắn ta kéo sơmi trên người lên quá nửa cho anh kiểm tra đằng trước, rồi xoay lại — Vệ Lai để ý, bên hông hắn ta có hình xăm.

Bỗng nhiên mặt sẹo nói: “Chúng tôi đoán được là anh.”

Vệ Lai trả lời: “Xem ra là quá lạc quan rồi nhỉ. Có phải anh nghĩ, chỉ cần dẫn theo nhiều hơn lần trước một người là đủ để hạ gục tôi?”

Mặt sẹo đáp: “Ai bảo chỉ nhiều hơn lần trước một người?”

Vệ Lai thâm rùng mình. Anh phản ứng rất nhanh, túm chặt mặt sẹo lùi gấp đến cạnh gốc cây, nhờ thân cây che chắn sau lưng.

Mặt sẹo tiếp tục: “Chúng tôi chỉ là 3 người tiền trạm vào trước nghe ngóng tin tức thôi — Lần nọ cũng đâu phải có mỗi 2 người, nếu không được ai tiếp ứng, chúng tôi đã chết chìm dưới biển từ lâu rồi. Vừa nãy đã nhận ra đồng bạn gặp chuyện nên phải chờ trong phòng một lúc mới ra đây. Anh đoán xem, chúng tôi liên lạc khẩn cấp với ai?”

Vệ Lai tập trung chú ý động tĩnh quanh mình, trên mặt vẫn giữ ý cười: “Bảo sao không thấy tên AK kia, hóa ra chuyển thành tiếp ứng à.”

Mặt sẹo cũng cười: “Lại đoán sai, cậu ấy là kiệt sức, bị nước biển vào phổi nên phải nhập viện — Chúng tôi đâu đến mức ngu ngốc vậy chứ. Đã thất bại thảm hại trong tay anh thế, là hiểu thực lực hai bên chênh lệch quá xa rồi. Cho nên, chúng tôi đặc biệt dùng nhiều tiền mời người khác chuyên lo đối phó anh. Hi vọng số tiền này bỏ ra là đáng giá.”

Lời vẫn chưa dứt, đột nhiên Vệ Lai cảm giác như bả vai bị thứ gì va vào.

Chết tiệt! Anh đẩy văng mặt sẹo, bắn liền mấy phát về phía đó, mượn chớp mắt hỗn loạn này, vội vàng lộn trở ra, tránh sang một gốc cây to hơn.

Cúi đầu nhìn, trên vai áo có một lỗ nhỏ.

Trúng đạn, kẻ mặt sẹo mời hắn là tay súng bắn tỉa.

Sau khi ăn đạn sẽ không thấy đau ngay. Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều người lẩn xả trên chiến trường xong xuôi mới phát hiện ra mình bị thương, cảm giác ban đầu chỉ như bị va nhẹ vào.

Vệ Lai dựa sát thân cây đợi chốc lát, trên vai mới từ từ có cảm giác bỏng rát, nhoi nhói lan tỏa, máu nóng bắt đầu trào ra. Anh cố gắng cử động với biên độ thật nhỏ, móc dao cắt áo, băng bó đơn giản.

Thêm một phát súng, nghe tiếng vật nặng rớt bịch xuống đất kèm tiếng kêu đau.

Chắc là bắn đứt dây treo người, Vệ Lai thâm ớn lạnh.

Anh không dám liều lĩnh khiêu chiến tay bắn tỉa. Trên chiến trường, những kẻ này được mệnh danh là “ma quỷ vô hình” hay “cỗ máy giết người biệt lập”. Lúc làm nhiệm vụ, họ có thể nằm sấp bất động đến 5-6 tiếng, ăn uống đều dùng ống hút, đầu óc vô cùng tỉnh táo, kỹ thuật ngắm bắn cực chuẩn — Chưa thể nói trăm phát trăm trúng, nhưng đã từng có người thống kê: Thời điểm chiến tranh Việt Nam, trung bình phải dùng hơn 20 phát súng mới giết chết được một binh lính, nhưng tính riêng tay bắn tỉa thì trung bình chỉ cần 1.3 phát.

Anh đã trúng một phát, không dám mạo hiểm rời chỗ ẩn nấp.

Trời đang tối dần, nhưng điều này càng có lợi cho tay bắn tỉa — Trên súng ắt có ống ngắm hồng ngoại nhìn ban đêm. Vệ Lai ráng kiểm soát nhịp thở của mình, có thể cảm nhận được miếng vải băng vết thương đã thấm ứot máu.

Thân cây bỗng chấn động nhẹ.

Lưng Vệ Lai cứng đờ, kẻ kia đang bắn vào cây, chắc là muốn ép anh hoảng loạn mà bại lộ.

Anh nắm chặt súng trong tay, nhắc nhở mình phải vững vàng.

Thân cây lại rung động, cùng một vị trí.

Trong chớp lóe, Vệ Lai chợt kịp phản ứng, nghiêng đầu theo phản xạ. Gần như cùng lúc đó, thân cây bị bắn thủng, vị trí trúng đạn chính là nơi một giây trước đó cổ anh còn ép sát...

Sầm Kim ngồi trên giường, trong tay là khẩu Desert Eagle. Cậu trai kia ôm đầu ngồi thu lu trong góc, không dám ho he.

Đã là nửa đêm.

Khoảng vài tiếng trước, cô nghe được động tĩnh trong sân, còn nghe Jini lao nhao: “Đi! Đi thật rồi! Cô ta cho tôi tiền, bảo tôi đổi quần áo với mình! Cô ta nói đang bị giám thị, muốn chạy trốn, còn nói bạn trai cô ta chờ sẵn bên ngoài... Đừng hỏi tôi, tôi chẳng biết gì khác đâu!”

Cô tưởng những kẻ đó sẽ xộc tới, nhưng rồi sau đó, trong sân dần dần yên tĩnh.

Hiện tại đã hoàn toàn tĩnh lặng.

Sầm Kim cười với cậu trai kia, khe giọng: “Cậu đừng sợ. Cậu chờ ở đây với tôi đến sáng mai mặt trời mọc, tôi sẽ cho cậu tiền.”

Cậu ta co ro gật đầu.

Sầm Kim còn nói: “Anh ấy vẫn chưa về. Hiện tại tôi rất hối hận, tôi không nên chọn anh ấy làm vệ sĩ.”

Cậu ta hết sức căng thẳng, chẳng biết nên đáp thế nào.

Dưới ánh trăng, Sầm Kim chợt rơi lệ.

“Cậu hiểu không, lúc đã lập kế hoạch kỹ lưỡng, đáng ra chẳng nên để điều gì ngoài ý muốn phát sinh, bất kể có nghĩ thế nào, đều chớ nên... Tại sao cậu không trả lời? Tôi nói chuyện với cậu đấy, cậu phải có phản ứng, hiểu chứ?”

Mắt thấy cô thành linh nâng súng, cậu ta cố sức gật lia gật lịa.

Sầm Kim lại cười: “Tôi đi đây, tôi đi tìm anh ấy.”

Cô đứng dậy xuống giường, cậu ta ngấp ngừng: “Cô... chẳng phải đã bảo đợi đến lúc mặt trời mọc sao?”

Sầm Kim nói: “Cậu thì biết quái gì!”

Cô vươn tay vặn khóa cửa, bàn tay không không chế nổi run rẩy, rút về, lại nắm lấy, trong miệng liên tục thì thào lặp lại: “Cậu biết quái gì.”

Rốt cuộc hạ quyết tâm, mở bung cửa, bước ra ngoài vài bước, bỗng dừng lại.

Vệ Lai đang đứng cách đó không xa, vịn tường, thở hổn hển. Gió đêm thổi tới hơi ẩm và mùi máu tươi trên người anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, giọng khàn khàn: “Anh có dặn em, phải nghe thấy giọng anh mới được mở cửa chưa? Hử?”

~ ~ ~

~Mình nhắc tí, Sầm Kim là người từng bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng nên đôi lúc tinh thần hơi bất ổn. Bởi vậy trong một vài tình huống sẽ có hành động và phản ứng đúng như một người bị chứng ngại tâm lý (sợ hãi, do dự, trốn tránh...). Các chương tiếp theo (và truy ngược về trước) đều bộc lộ rất rõ, nếu mọi người có đánh giá bạn ấy thì nên xét theo góc độ này nhé.

Ghi chú:

[1] Dê núi walia (Walia ibex):

Diễn viên tuồng cổ có cắm lông trĩ:

51. Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

Sầm Kim nói: “Em tưởng rằng...”

Lời còn chưa dứt, cô đã lao lên, đỡ lấy thân thể anh đang lảo đảo sắp ngã. Trọng lượng này vượt quá dự liệu, hai chân cô khuỵu xuống, suýt nữa té nhào. Ngay sau đó, sức nặng trên thân biến mất — Vệ Lai chống tường: “Mình em không được đâu, bảo cậu ta ra giúp.”

Sầm Kim tỉnh táo lại, gọi cậu Ethiopia kia cùng dìu Vệ Lai vào phòng.

Vệ Lai nhỏ giọng dặn cô: “Túi cứu thương và điện thoại vệ tinh, anh giấu ở mặt dưới gầm xe Jeep. Em đi lấy, nhớ cẩn thận... Chú ý động tĩnh bên ngoài, đừng quá chủ quan.”

Sầm Kim gật đầu. Tuy chưa biết thương tích hiện nay của anh thế nào, nhưng anh đã trở lại thì cô an tâm rồi.

Cô dừng bên cửa một lúc, xác nhận ở ngoài không có gì khác thường, mới lao vọt đến cạnh xe, khom người xuống, gần như lặn vào gầm, vươn tay sờ soạng tứ phía, chợt chạm tới dây cột, không cần suy nghĩ đã giật ra.

Về đến phòng, Sầm Kim từ từ bình tĩnh hơn. Cô bưng chậu nước qua, bảo cậu Ethiopia kia lấy gối và ga giường che kín cửa sổ, sau đó đốt nến.

Chớp mắt ánh nến sáng lên, Vệ Lai lại đang cười.

“Mới đầu anh tính tự mình xử lý, sau nhớ ra em còn băng bó được cả đầu của Cá Mập Hổ, chuyên nghiệp như vậy, anh cũng muốn hưởng thụ thử — Cô Sầm này, nhớ phải vững tay đấy, đừng làm tôi thất vọng.”

Sầm Kim không nói lời nào, cầm kéo cắt áo anh. Vết thương trên thân Vệ Lai rất rõ ràng, anh đã băng bó lại hai chỗ, một ở bả vai, một bên hông. Bên hông còn tạm ổn, chỉ là đạn lạc xước da, chỉ cần sát trùng cầm máu quần băng là được, nhưng trên vai...

Là bị bắn xuyên, thủng một lỗ từ trước ra sau. Phía trước nhỏ cỡ viên đạn, đến đằng sau đã to chừng miệng chung trà, nát thành cả mảng máu thịt lẫn lộn.

Sầm Kim không nỡ nhìn, cắt một miếng khăn cuộn lại bảo anh cắn. Vệ Lai ngăn cản: “Em để anh nói chuyện đi, cắn cái gì chứ, khó coi lắm.”

Sầm Kim quay qua cậu Ethiopia đang giương mắt éch: “Nhìn gì hả, xoay đầu hướng khác, nhìn cửa sổ kia!”

Cậu ta hoảng sợ vội xoay đi. Sầm Kim cầm tay Vệ Lai, nhét vào áo mình.

Vệ Lai cười, không khách sáo với cô, bàn tay nóng hổi du ngoạn một vòng, lưu luyến từ sau lưng cô đến trước ngực, lại từ từ rút về: “Em muốn dùng chiêu này để anh phân tâm thì không được đâu. Anh mà đau rồi là chắc sẽ bẻ gãy xương em luôn đấy... Làm đại đi, đừng lè mề nữa.”

Anh thở hắt ra, dán mắt lên trần nhà. Trên đó có một khe nứt, trông giống cảnh tượng vào ngày mưa, giữa trời đêm đen kịt bùng ra những tia sét chằng chịt.

Sầm Kim cắn răng, bắt đầu rửa sạch vết thương.

Vệ Lai vẫn thao thao luôn miệng.

“Em chớ có tin phim ảnh, trúng vài ba phát đạn mà vẫn nhảy nhót tưng bừng... Bình thường ấy, một phát thôi đã đủ toi luôn cánh tay...”

Anh rên lên, trên trán nổi gân xanh. Sầm Kim ngửa đầu ra sau, cổ ép vội nước mắt xuống, rồi cầm nhíp tỉ mỉ gấp vụn xương lẫn trong phần thịt nát.

“Áo chống đạn cũng là điều tốt... 200 mét, trong cự ly gần, AK-47 có thể xuyên thủng áo chống đạn. Bởi vậy em có yêu anh đến đâu, cũng đừng đỡ đạn cho anh, trong hầu hết mọi tình huống đều rất vô nghĩa...”

Thân thể anh hơi co giật, có vài ba giây căng cứng bất động, bỗng lại bật cười.

“Anh từng gặp một tay số nhỏ, dám mặc áo chống đạn ra chiến đấu, nhưng lực va chạm làm gãy mất xương sườn, mảnh xương cắm vào tim, đứt bóng tại chỗ... So với gã, ông đây... vẫn... xem là... may mắn.”

Sầm Kim cắn răng, thao tác nhanh hơn. Dù sao, bất kể có thể nào cũng phải chịu đau rồi, nhanh hơn một chút thì bớt đau được chút.

...

Khi đang băng bó, ý thức của Vệ Lai bắt đầu rệu rã, hai mắt nhắm nghiền, cứ lặp đi lặp lại cùng một câu, nhưng đầu lưỡi cứng đờ, Sầm Kim nghe không rõ.

Đến lúc lau vết máu trên người anh, có lẽ do nước lạnh giảm được đau đớn, rốt cuộc nói năng đã tạm xem là rõ ràng. Sầm Kim nghe thấy: “Cây Cacao sẽ ghen tị đến chết với anh thôi. Cậu ấy chưa từng đối đầu trực diện với tay bắn tỉa, về sau là hết đường vênh váo trước mặt anh...”

Nước mắt Sầm Kim tuôn trào theo tiếng cười: “Anh là trẻ con 3 tuổi à?”

Tay anh vô thức với lên không, lẩm bẩm: “Điện thoại, phải gọi điện cho Cây Cacao...”

Mãi đến tận khi Sầm Kim nhét điện thoại vào tay anh, hàng mi nhú chặt của anh mới chịu giãn ra.

Lúc Vệ Lai tỉnh dậy thì vẫn là giữa đêm. Trong phòng rất yên tĩnh, Sầm Kim đang ngủ bên cạnh, cẩn thận co người lại, trong tay còn siết chặt chiếc khăn lau cho anh. Cả phòng không thấy ai khác, chẳng biết cô đuổi cậu Ethiopia kia đi đâu rồi.

Anh giật giật ngón tay, phát hiện trong tay có điện thoại.

Cũng hay, đang muốn gọi điện đây.

Thế là anh bấm số của Cây Cacao.

Cây Cacao vẫn rề rà chưa thêm bất máy ngay như mọi khi. Đây mà là thời khắc khẩn cấp cần liên lạc gấp gáp di ngôn cho bạn bè nhé, đoán chừng máy còn chưa thông, bản thân mình đã ngổm tỏi từ đời tám hoánh.

“Alô?”

“Tôi đây, ăn đạn rồi.”

Đầu kia lặng ngắt vài giây, ngay sau đó, Cây Cacao giậm chân giận dữ.

“Vệ! Trúng đạn thật à? Shiệt! Làm sao vậy? Liệt luôn hả? Cần tôi qua đó không? Đối phương là ai?”

Nã nguyên tràng liên thanh liên thoắng, đập vào tai làm Vệ Lai nhức cả đầu. Anh ép giọng xuống thật nhỏ: “Be bé cái mồm, Sầm Kim đang ngủ đây.”

“Cô ta ngủ thì mắc mớ gì tới tôi? Vệ! Tôi hỏi anh...”

Vệ Lai ngắt lời: “Tự cậu im lặng 10 giây, nghĩ cho thông rồi hãy nói tiếp.”

Anh úp điện thoại, thầm bấm giờ trong đầu, bên tai là tiếng thở nhẹ chậm rãi của Sầm Kim. Khi đưa ống nghe lên tai lại, giọng Cây Cacao nhỏ hơn rất nhiều, cũng đã lấp náo vào: “Anh còn gọi điện thoại được, tức là vết thương không chí mạng nhỉ. Đối thủ là ai?”

“Tay bắn tỉa.”

Không ngoài dự đoán, Cây Cacao phát ra một tiếng xuyết xoa hâm mộ.

“Anh chạy thoát được, hay là đối đầu trực diện?”

“Đối đầu. Làm hẩn tịt ngòi luôn, chưa chết chắc cũng bị thương đấy.”

Cây Cacao ghen tị đến nỗi chẳng thốt nên lời. Loại chuyện này, chỉ có thể vô tình gặp chứ ai mà dám mong chờ, hơn nữa, còn phải được vận may phù hộ — Có được tặng cơ hội đấy, cậu ta cũng chẳng dại khiêu chiến tay bắn tỉa.

Bởi vậy, nhất định trong cả quãng thời gian dài sắp tới đây, cậu ta chẳng thể ngóc đầu trước mặt Vệ Lai rồi.

Tâm trạng cậu ta rất phức tạp: “Nửa đêm nửa hôm gọi điện, chỉ để khoe khoang thôi đó hả?”

Vệ Lai nói: “Tôi ấu trĩ thế sao? Cậu giúp tôi, phải khẩn cấp, ngay trong đêm nay tra cho ra một chuyện — Cái lần tôi và Sầm Kim lên nhằm ca-nô ấy, tôi từng thấy một tên trong đối phương có xăm hình trên lưng, nhưng khi đó chưa kịp quan sát kỹ.

“Hôm nay tôi lại gặp được, còn nhìn rất rõ — Ở trên người tên khác, vị trí không xê xích mấy, xăm vòng tròn, bên trong có một nắm tay. Tôi đoán, chắc là hình xăm riêng của tổ chức này.”

Cây Cacao tán đồng: “Cũng có khả năng.”

Vệ Lai nói: “Tính đến nay, bên phía đối phương chỉ thấy xuất hiện toàn người da đen. Mà sau khi tiến vào châu Phi, có thể cảm nhận được kế hoạch tấn công của chúng luôn rất suôn sẻ. Tôi chạy từ Sudan vào Ethiopia, chúng cũng mau chóng bám sát...”

Cây Cacao tiếp lời: “Anh nghi bọn chúng thuộc một tổ chức ở châu Phi?”

“Sầm Kim tham gia viện trợ châu Phi, chỉ đi qua Somalia và Kallon. Nếu đối phương là tổ chức ở châu Phi thì chắc khó tránh khỏi dính dáng tới hai nước này. Cậu ở đây có mạng lưới quan hệ rộng, thử nghe ngóng gấp giúp tôi, cứ bắt đầu từ hình xăm nọ xem, biết đâu sẽ mau chóng có đầu mối.”

“Anh không thể hỏi thẳng cô ta à?”

Vệ Lai im lặng hồi lâu.

Cây Cacao cười nhạt: “Vấn một câu nói kia, tôi chẳng tin cô ta không biết. Vệ, tôi không ưa cô Sầm này lắm, anh nên cẩn thận với cô ta.”

Sau khi cúp điện thoại, Vệ Lai chẳng ngủ tiếp được nữa. Vết thương đã bó kín, mùi bông băng sát trùng thoang thoảng trong không khí.

Anh vươn tay, lưng bàn tay vuốt nhẹ lên mặt cô.

Cây Cacao dặn anh phải đề phòng cô, nhưng anh không biết nên đề phòng thế nào.

Một người phụ nữ, trao cả bản thân cho một người đàn ông, một người đàn ông, giao cả tính mệnh và thương tích cho một người phụ nữ; nếu mối quan hệ đã đến mức ấy mà còn phải đề phòng hay cảnh giác, thì cuộc đời này sẽ đáng buồn biết bao.

Chẳng rõ có phải do tay anh đã quấy nhiễu cô không, Sầm Kim bỗng dưng bình tĩnh, xoay người bật dậy theo phản xạ. Động tác quá mạnh, hất điện thoại vệ tinh văng khỏi giường. Cô đang tính xoay người nhặt lên, cánh tay Vệ Lai đã vòng qua giữ eo cô, nói: “Từ từ thôi.”

Anh kéo cô vào lòng, Sầm Kim cẩn thận phối hợp, cố gắng tránh đè lên vết thương của anh.

Vệ Lai hỏi cô: “Cái cậu Ethiopia kia đâu rồi?”

“Cho tiền tổng sang ngủ bên phòng hôm qua chúng ta ở, dặn phải chờ trời sáng mới được về nhà.”

“Không sợ cậu ta nói lung tung à?”

“Em dọa trước rồi, bảo là đã biết tên tuổi, thôn xóm của cậu ta với người nhà, biết cả cậu ta có những họ hàng thân thích nào, sống ở đâu, cậu ta mà giở quẻ là em sẽ vác súng đuổi tới tận cửa.”

“Em biết nhiều vậy?”

“Hai người cùng chờ trong phòng lâu thế, không thăm hỏi mấy chuyện này, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn nhau?”

Vệ Lai bật cười, xong thì cảm khái: “Chỉ toàn bắt nạt người thành thật thôi.”

Anh nhìn vào mắt cô.

Sầm Kim bị nhìn mà bất an: “Sao vậy?”

Vệ Lai nói: “Anh muốn hỏi em một vấn đề. Vấn đề này, anh đã hỏi hai lần. Đây là một lần cuối cùng, em đáp thế nào thì là thế đó, về sau anh sẽ không hỏi nữa.

“Em thật sự không biết ai muốn giết...”

Sầm Kim đột ngột ngắt lời anh: “Biết, em vẫn luôn biết ai muốn giết mình.”

Vệ Lai thở phào.

Thật kỳ lạ, vậy mà anh chẳng hề bất ngờ. Cô đúng là biết rõ, cô cũng hẳn là phải biết rõ. Một người luôn tỏ ra nhạy bén ở mọi phương diện như thế, duy chỉ có việc này là chậm chạp thì khó mà hiểu nổi.

“Vậy em đã chuẩn bị nói ra chưa?”

Sầm Kim hỏi lại anh: “Em còn quyền lựa chọn sao?”

Vệ Lai cười: “Ở trước mặt anh, em vĩnh viễn được quyền lựa chọn. Kể cả toàn thế giới đều kín lối, anh vẫn sẽ là đường em đi.”

Sầm Kim trầm mặc.

Vệ Lai đợi đến giây thứ 10, sau đó vuốt tóc cô: “Muộn lắm rồi, ngủ thôi.”

Anh nhắm mắt lại.

Quá mệt mỏi, trong một ngày, sao có thể phát sinh nhiều chuyện đến vậy chứ?

Tinh mơ hôm sau, trời lại bắt đầu mưa dầm dề.

Vẫn nghe nói Ethiopia tháng tư đang ở vào giữa mùa mưa nhỏ và mùa mưa to, nhưng năm nay nhất định là mùa mưa to tới sớm hơn thường lệ rồi. Trong sân ngập nước, có người cầm thuổng sắt đào một rãnh thoát khá nông trên mặt đất. Nhờ vậy nước mưa chảy theo khe rãnh ra ngoài, nhập vào dòng nước trước cửa quán trọ.

Thời điểm mưa to nhất, trong tầm mắt là một mảng trắng xóa. Vệ Lai tự an ủi — Loại thời tiết này, ngay cả tay bắn tỉa cũng chẳng thể làm việc, chứ đừng nói chi tay bắn tỉa nọ nay đã chưa chết cũng bị thương.

Giữa trưa, chủ quán trọ quan tâm hỏi mấy vị khách còn ở lại có muốn dùng bữa không, lúc đưa tới là món bánh injera dân bản xứ thường ăn [1]. Vị quá chua, Vệ Lai chưa đói nên nuốt không trôi, hỏi anh muốn ăn gì thì lại chẳng nghĩ ra.

Sầm Kim nói: “Anh ăn nổi đồ em nấu không?”

“Khó ăn à?”

“Hơi hơi.”

Vệ Lai nghĩ ngợi: “Kiểu gì sau này cũng sẽ ăn cả đời rồi, thôi cứ coi như bắt đầu tập làm quen đi. Em có thể nấu, nhưng phải ở trong tầm mắt của anh.”

Sầm Kim che khăn lụa kín mặt, bung dù đi ra sân trước. Lúc trở lại thì xách một chiếc sọt, lấy từ trong đó ra dao bếp, thớt gỗ, cà chua, khoai tây, thịt bò sống, ớt chuông xanh và rau diếp.

Cô giải thích: “Em thái hết trước trong phòng, lát nữa mượn bếp của họ một lúc là được.”

Xem ra hôm nay sẽ được thưởng thức một bữa kiểu Trung hơi hơi khó ăn rồi.

Vệ Lai nằm trên giường, mỉm cười nhìn cô thao tác khá là thuần thục, hết gọt khoai tây rồi cắt ớt chuông. Vừa cắt ớt xong, chẳng biết tại sao, cô thuận tay dụi mắt.

Vệ Lai vội ngăn: “Đừng...”

Nhắc quá muộn, cô bị cay mà giậm chân, chảy nước mắt. Vệ Lai cười đến mức động vào vết thương, đành phải hít sâu kìm lại.

Đúng lúc này điện thoại vệ tinh vang lên.

Vệ Lai bắt máy.

Hóa ra là Nai.

Ngữ điệu anh ta rất căng thẳng, không có mào đầu, lời lẽ cũng quái lạ: “Vệ, cô Sầm kia, đang ở cạnh cậu à? Nếu đúng thì ừ một tiếng, rồi tôi tiếp tục.”

Vệ Lai ừ một tiếng.

Trong lòng anh dần dần dâng lên dự cảm chẳng lành.

Nai nói: “Cậu nghe nhé, Cây Cacao gọi điện cho tôi, sau khi cùng thương lượng thì quyết định để tôi báo cho cậu — Vệ, bất kể là cô Sầm kia trả bao nhiêu tiền, bất kể trước đó các cậu đã ký tiếp hợp đồng nào chưa, phải trả tiền lại ngay, lập tức rời đi, cậu không thể bảo vệ cô ấy.”

Vệ Lai hỏi: “Tại sao?”

Anh nhìn thoáng qua Sầm Kim, cô đang cắt cà chua, từng dao từng dao, rất chuyên chú, nước cà chua hòa với ít hạt xanh vàng, chảy lan trên thớt.

Nai đề nghị: “Cậu có thể rời khỏi đó trước không, rồi tôi từ từ giải thích...”

“Không thể.”

Sầm Kim thấy lạ ngẩng đầu nhìn anh. Vệ Lai mỉm cười, nháy mắt với cô.

Nai nói: “Thôi được... Vệ, cậu đã nghe tên tổ chức Nokmim – Người Do Thái Báo Thù – bao giờ chưa?”

Lòng Vệ Lai dần dần nặng nề, qua thật lâu mới ừ đáp lại.

Sau thế chiến thứ hai, bởi vì tình hình quá hỗn loạn, ngoại trừ một vài tội phạm chiến tranh đầu sỏ bị bắt thì vẫn còn vô số kẻ trà trộn vào dân tị nạn để tháo chạy, quân Đồng minh chẳng thể lùng bắt hết từng tên. Nhưng có một nhóm người Do Thái thì phải bắt Nazi nợ máu trả bằng máu, đưa ra khẩu hiệu “Không buông tha bất kỳ một tên tội phạm chiến tranh Nazi nào”. Bọn họ tự thành lập tổ chức báo thù, đây chính là tiền thân của cơ quan tình báo Mossad bên Israel. Họ đã săn lùng trên phạm vi toàn cầu, hơn 30 năm sau khi thế chiến thứ hai kết thúc, dấu chân của họ còn bước xa đến tận Nam Mỹ.

Những người này, được gọi chung là Người Do Thái Báo Thù.

“Hoàn cảnh Kallon cũng chẳng khác gì mấy. Lúc Mặt trận Giải phóng Katsi phản công, thái độ của cộng đồng quốc tế biến đổi, rất nhiều tội phạm chiến tranh nhận ra tình thế không ổn nên rút rít trốn chạy, nghe đâu nơi lánh nạn được nhắm đến nhiều nhất là châu Âu. Sự kiện Vết Thương Tháng Tư đã chết hơn 200 ngàn người, thế mà đa số tội phạm chiến tranh bắt được, đặt trong khung hình phạt nặng nhất cũng chỉ bị phán 20 năm tù.

“Những người Katsi phần nộ đã thành lập một tổ chức, lấy tên ‘Bàn Tay Thượng Đế’, biểu tượng là một vòng tròn, bên trong vẽ bàn tay nắm lại, ngụ ý: Bàn tay của Đấng Tối Cao sẽ không nhân nhượng bất cứ tên ma quỷ nào.

“Cậu còn nhớ đã nhờ tôi tìm hiểu vụ án mưu sát liên quan đến cô Sầm, người chết là một thương gia Pháp không? Tôi tra xét, kẻ kia tên Jeremie, 6 năm trước cũng ở Kallon, là đồng sự của cô Sầm. Bọn họ đã cùng thành lập khu bảo hộ.

“Vệ, khu bảo hộ đó có vấn đề, Bàn Tay Thượng Đế đang thanh toán những người này. Cô Sầm đấy, thực ra là tội phạm chiến tranh.”

Vệ Lai chợt thấy đầu óc lùng bùng, hỏi: “Sao chứ?”

Chính anh cũng chẳng biết mình đang hỏi gì.

Trả lời anh, lại là Sầm Kim.

Cô chỉ vào cà chua đã cắt xong trên thớt, lặp lại lần nữa: “Em hỏi anh, thích nấu canh hay là xào?”

~ ~ ~

~Ghi chú:

[1] Bánh injera: Món bánh truyền thống của Ethiopia, làm từ hạt teff nghiền nhuyễn, trộn với bột men và ít cánh hoa, ủ 3 ngày, sau đó cho bột teff đã pha nước sôi vào khối bột ban đầu, ủ thêm 1 tiếng nữa rồi đem nướng. Bánh injera thường ăn kèm với các loại rau củ hay thịt hầm.

52. Chương 52: “em Còn Sống, Anh Nuôi Em; Em Ngồi Tù, Anh Theo Em; Em Chết, Anh Nhật Xác Cho Em.”

Biên dịch: 1309

Sầm Kim dọn dẹp xong xuôi, Vệ Lai cũng cúp điện thoại.

Sắc mặt anh không tốt lắm.

Sầm Kim rất lo lắng: “Vết thương lại đau à? Hay có phản ứng xấu? Nếu thấy bất kỳ chỗ nào khó chịu thì phải gọi em ngay.”

Vệ Lai nói: “Trong phòng này ngọt ngào quá.”

Ngọt ngào sao? Sầm Kim quay đầu nhìn cánh cửa mở toang.

Là ngọt ngào thật, hay cú điện thoại kia khiến anh... ngọt ngào?

Cô ngáp ngừng: “Ai gọi vậy?”

“Nai đây, thông báo ít sắp xếp tiếp theo, anh không hứng thú lắm.”

Anh chống tay lên giường đứng dậy, Sầm Kim vội tới dìu anh. Vệ Lai cười: “Đừng lo, bị thương trên vai mà, đau đến mức không thể đi đứng, cử động nữa.”

Anh bước tới cạnh cửa, dừng lại.

Nào phải vết thương không đau, là rất đau, nhưng anh cảm thấy vẫn chưa đủ — Càng đau càng tốt, như thế anh sẽ chẳng còn sức lực suy nghĩ những chuyện bực mình đột nhiên chen nhau xuất hiện này.

Ánh mắt rơi xuống khung gỗ bên tường, là cầu thang nối lên nóc nhà. Giờ mới nhớ phía trên căn phòng này cũng có sân thượng.

Anh nói: “Anh lên đó ngồi một chút.”

Sầm Kim thực sự không biết nên khuyên thế nào mới tốt: “Vệ Lai, anh còn bị thương...”

Vệ Lai luôn có thể tìm được lý do thuyết phục cô: “Trong phòng ngột quá, lên đó tầm nhìn thoáng đãng, không khí trong lành thì sẽ thoải mái hơn. Với lại, ngồi trên cao cũng nhìn được xa, anh cảm hứng lên theo,

coi như canh gác luôn, đúng không? Ngộ nhờ có biển còn kịp chuẩn bị.”

Cầu thang gỗ khá hẹp, Sầm Kim về phòng lấy dù cho anh. Lúc trở ra thì anh không chờ cô, chưa nói năng gì đã lên trên mất.

Sầm Kim đứng tại chỗ hồi lâu, rồi quay lại phòng xách chiếc sọt đựng nguyên liệu đã thái sẵn. Lúc nhấc lên, cảm thấy thật nặng, trĩu xuống làm cánh tay mỏi nhừ.

Ra tới cửa, cô nói một câu: “Em vào bếp đây.”

Mưa quá to, chắc Vệ Lai không nghe thấy nên không trả lời.

Cô bung dù, giẫm lên nước đọng lồm bồm xuyên qua sân. Đến gần cửa, ông chủ quán trọ đi ra đỡ sọt giúp cô.

Sầm Kim đưa sọt qua, ngoái đầu nhìn nóc phòng bên này, chỉ thấy bóng dáng Vệ Lai mờ nhòa dưới chiếc dù to.

Chủ quán trọ tò mò lật từng tấm lá gói nguyên liệu trong sọt lên xem, nhận xét: “Dùng dao nghề phết, thường xuyên nấu ăn nhỉ?”

Sầm Kim đáp: “Không đâu, lần đầu nấu cho anh ấy đấy.”

Có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Vệ Lai vuốt thân súng, nghe tiếng mưa đập lộp bộp lên dù che, bản thân cũng chẳng rõ mình đang nghĩ gì.

Mãi đến tận khi trong tầm mắt xuất hiện một bóng người mơ hồ.

Ngày mưa nặng hạt vậy, trên đường hầu như không có ai, chỉ riêng kẻ kia, bung dù, đi thẳng tới đây, rẽ xuống mặt đường, rồi lại quẹo vào cổng quán trọ.

Vệ Lai cầm ống nhòm đơn quan sát.

Là gã mặt sẹo nọ, đeo kính râm, xắn ống quần, dưới nách kẹp một túi hồ sơ nhựa được bọc giấy.

Vệ Lai buồn cười, thời tiết như này mà còn đeo kính râm. Anh nâng súng lên, nhắm chuẩn, không chút do dự bóp cò.

Cạnh chân phải mặt sọc bắn tung bùn sinh, từ trên cao nhìn xuống, trông cứ như vừa nổ một quả pháo tiểu. Gã bất động, ngẩng đầu nhìn Vệ Lai, đứng tại chỗ chần chừ hồi lâu, rồi lại đi tiếp.

Vệ Lai dời mũi súng qua bên kia, bóp cò lần nữa.

Lúc này, là bùn bắn gần phía chân trái mặt sọc.

Vệ Lai nghĩ, tiếng súng ngày mưa thật quái lạ — Nghe rất giống tiếng bóng nước nổ lụp bụp, bung khắp tứ phương, rồi bị hàng đồng sợi mưa dày đặc níu xuống đất, cuốn theo dòng nước, chảy đến rãnh thoát kia, trôi tuột ra ngoài quán trọ.

Anh cúi đầu thổi khói súng, lúc ngẩng lên lại, mặt sọc đã cắn túi hồ sơ trên miệng, quăng dù, hai tay ôm đầu, tiếp tục đi tới đây.

Vệ Lai không nổ súng nữa. Sau một lúc, từ cầu thang gỗ truyền đến tiếng bước chân nặng nề, gã mặt sọc kia bò lên, ném túi hồ sơ xuống mặt bàn, tiếp đó ngồi vào một chiếc ghế khác.

Toàn thân ướt đầm, gã gỡ kính râm ngay trước mặt Vệ Lai, kéo góc áo sũng nước lên lau.

Vệ Lai dời mắt đi.

Anh đoán được nhất định con mắt dưới kính râm của mặt sọc có thương tích, nhưng chẳng ngờ bị thương nặng vậy, cũng chẳng ngờ ngoài kính râm ra thì ở đó không có gì che đậy — Nơi vốn là con người lại xuất hiện vết cắt đáng sợ lõm xuống, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải giật mình.

Lau xong, mặt sọc đeo kính lên lại, dường như hiểu rõ anh đang nghĩ gì: “Bị chém đấy. Lúc trước chúng tôi chạy trốn, phía sau là bọn cuồng sát vác dao đuổi theo. Chạy mãi chạy mãi, phía trước lại nhảy ra một đám làm chúng tôi không biết nên tiến hay lùi. Đang khi hỗn loạn thì có một dao bổ xuống, tôi ngã lăn ra, tưởng mình chết rồi.”

Gã cười khan: “Kết quả là vẫn sống nhăn, nhưng người nhà của tôi đều chết cả. 16 người, thấy được 14 thi thể. Chỉ có con trai nhỏ, lúc ấy 3 tuổi, đã mất xác, đến tận giờ vẫn chưa tìm được.”

Vệ Lai lặng thinh. Căn phòng ở sân trước kia, từ ống khói nghiêng nghiêng bắt đầu tỏa khói bếp, Sầm Kim đang nấu ăn rồi sao?

Mặt sọc tiếp tục câu chuyện: “Đêm qua vừa nhận được tin là bạn anh đang nghe ngóng khắp nơi về bọn tôi. Việc này làm tôi phát hiện, có lẽ trước đó song phương có điều hiểu lầm.”

“Song phương?”

Mặt sẹo cười, nhấc tay chỉ vào mình, rồi chỉ qua Vệ Lai: “Chúng ta song phương.” Cuối cùng chỉ về sân trước, “Không bao gồm cô ta.”

Đồng tử Vệ Lai co lại, một tay nắm chặt súng, ép mạnh lên trán mặt sẹo.

Giọng mặt sẹo vẫn bình tĩnh: “Tôi tới đây là để đàm phán, anh yên tâm đi, hiện tại chẳng ai tính động vào cô ta đâu, tôi có thể cam đoan với anh. Hơn nữa, anh có giết tôi thì cũng vô ích, tôi vẫn còn đồng bạn.”

Đàm phán? Đúng là cả quãng đường này cứ nghe từ đấy suốt. Thật kỳ lạ, luôn phải chờ trải qua đủ kiểu bạo lực máu tanh, xong bỗng nhiên lại bình tĩnh ôn hòa yêu cầu ngồi xuống đàm phán, thế đồng việc đã làm trước đó là để chi vậy?

“Chúng tôi tìm cách truyền đạt một vài tình huống cho bạn anh, nhờ anh ta nhấn lại — Anh Vệ, tôi nghĩ anh đã biết chúng tôi là người ra sao rồi... Thành thật xin lỗi, trước kia đã đối xử với anh như kẻ địch — Bởi vì lần đầu gặp anh, anh và cô Sầm đã rất thân mật, căn bản không hề giống một vệ sĩ đặt mình bên ngoài mọi việc.”

Lần đầu?

Vệ Lai hạ súng xuống.

Anh hồi tưởng, khi đó, anh thân mật với Sầm Kim ngay trước mặt mặt sẹo và AK, còn nói “Đêm qua còn hăng lắm mà, cô em làm anh đây chết cuồng mất.”

“Nhất là sau khi đàm phán kết thúc, anh vẫn đi chung với cô ta. Chúng tôi nhận định cả hai là đồng bọn, nên không thể không đặt việc đối phó anh vào trong kế hoạch.”

Vệ Lai hỏi gã: “Anh có bằng chứng gì mà bảo Sầm Kim là tội phạm chiến tranh?”

Mặt sẹo cười cười: “Chắc các anh cho rằng, chỉ có mấy kẻ khơi mào, xúi giục, trù hoạch, phát động chiến tranh mới bị gọi là tội phạm chiến tranh. Nhưng trong mắt những người như chúng tôi đây, bất kể họ có phải là người Huka hay không, chỉ cần xuất hiện trong cuộc diệt chủng lớn kia, và phạm phải tội lỗi chẳng thể tha thứ với người Katsi, thì đã đủ để xác định rồi.”

Gã vươn tay, tháo bao giấy bọc quanh túi hồ sơ ra, mở túi, rút một tấm hình đưa cho Vệ Lai.

Đây là ảnh chụp chung của 3 người, có 2 người da trắng, đều là đàn ông trung niên, còn lại là Sầm Kim. Kẻ đứng giữa gác tay lên vai Sầm Kim.

Sầm Kim buộc tóc đuôi ngựa, đang cười nhẹ. Lời nhận xét của Cá Mập Hổ lần trước chưa đúng lắm, Sầm Kim khi ấy, gầy hơn hiện tại rất nhiều.

Mặt sẹo chỉ vào kẻ đứng bên mép ảnh: “Lão này là Jeremie, người Pháp.” Rồi chỉ ở giữa, “Lão này tên Serge, anh có để ý thấy bàn tay gác trên vai cô Sầm chứ?”

Gã chuyển qua tấm thứ hai: “Đây, hình phóng to một phần của tấm đó.”

Vệ Lai nhìn kỹ tấm hình, chính xác là phóng to bàn tay kia — Chỗ hở khẩu trên tay, có một dấu răng.

“Chúng tôi gửi bàn tay này cho cô Sầm, tôi nghĩ, cô ta hẳn là đã sớm biết ai tìm tới cửa, và tới vì lý do gì.”

Vệ Lai nói: “Sầm Kim được tổng thống của các anh trao tặng huân chương, cô ấy từng bảo vệ tính mạng của 175 người Katsi.”

Chính anh cũng cảm thấy lời biện hộ này rất thiếu sức thuyết phục, phải mượn cả mấy từ đao to búa lớn như “tổng thống”, “huân chương” để giải thích cho cô.

Mặt sẹo phản bác: “Tất cả bạn bè quốc tế tham gia cứu trợ người Katsi trong trận thảm sát đó đều được nhận huân chương hữu nghị. Nhưng nếu chân tướng vốn dĩ đã bị bóp méo thì tổng thống cũng nhìn lầm được thôi.

“Chúng tôi có danh sách nạn dân Katsi tiến vào khu bảo hộ kia, tổng cộng là 292. Nhưng cuối cùng, khi Mặt trận Giải phóng Katsi phản công, bên trong chỉ còn lại 175.

“Anh Vệ, nếu không ngại thì hỏi thử cô Sầm xem, 117 người đấy đi đâu cả rồi.”

Vệ Lai đẩy trả hình lại: “Nói hết chưa? Chỉ cần lấy ra hai tấm hình với vài con số là đủ để định tội cô ấy à?”

Mặt sẹo cười khẩy: “Đúng vậy, nhất thời rất khó tiếp nhận. Dù sao thì trông cô ta tốt lắm mà, vừa xinh đẹp, vừa thông minh. À, phải rồi, còn biết ngụy trang nữa, xông ra tiền tuyến đấu tranh cho chính nghĩa, viết bao nhiêu bài xã luận hay ho.”

Vệ Lai nhìn thẳng gã: “Nói vào trọng tâm, đừng gộp mấy chuyện chẳng liên quan lại với nhau.”

Mặt sẹo cười to: “Anh Vệ, anh không phát hiện thật à? Cái cô Sầm đấy làm việc rất có mục đích và kế hoạch.

“Các bài xã luận của cô ta cực kỳ nổi tiếng, nhưng anh đã xem thử toàn bộ bài cô ta viết mấy năm trước

chưa? Phong cách thời kỳ đầu của cô ta là ôn hòa khéo đưa đẩy, đột nhiên lại biến đổi trở nên sắc bén, to gan lớn mật, chọc thẳng vào mắt đối phương. Mốc thời gian chính xác là ngay sau khi Jeremie chết và Bàn Tay Thượng Đế được thành lập chưa được bao lâu.

“Anh không cảm thấy khoảng thời gian này hết sức bất thường à? Có kẻ chột dạ, phải chú ý sát sao động thái ở Kallon, đến lúc ngửi được mùi nguy hiểm thì vội vàng quơ lấy màn che quần từng tầng một cho mình...”

Vệ Lai ngắt lời gã: “Vậy anh muốn tôi làm thế nào?”

Mặt sọc hơi cúi người.

“Bàn Tay Thượng Đế chúng tôi, thành viên chủ yếu là vài người sống sót trong số những nạn dân bất hạnh nhất kia. Họ sống sót, nhưng thân nhân đều không còn, có sống cũng gần như chẳng thiết tha gì nữa, chỗ dựa tinh thần duy nhất chính là báo thù.

“Chắc anh cũng đã nhận ra, chúng tôi không chuyên nghiệp bằng anh, cũng không được huấn luyện bao nhiêu. Hai lần đối đầu vừa rồi, chúng tôi đã chịu thiệt khá nhiều. Bây giờ AK còn nằm trong bệnh viện, hôm qua anh đánh bị thương một đồng bạn khác của tôi, tay bắn tỉa mời từ ngoài về cũng trúng đạn...”

Gã nhìn lướt qua bên vai quần băng vải của Vệ Lai: “Không mất mạng, nhưng vết thương hơi nặng hơn anh.

“Mãi đến tận tối qua nhận được tin tức, chúng tôi mới phát giác, chỉ cần anh Vệ tỏ rõ thái độ, sự việc hoàn toàn có thể giải quyết theo cách ôn hòa. Chúng ta cũng có thể tránh được thương vong vô nghĩa.”

“Tỏ thái độ gì?”

Mặt sọc ngoảnh đầu, nhìn về phía ống khói đang tỏa khói trắng.

“Anh Vệ, xe của anh đỗ sẵn trong sân, chẳng ai ngăn cản anh cả, anh cứ rời khỏi đây thôi. Nhưng cô Sâm thì phải ở lại, việc cô ta đã làm, nhất định phải trả giá đắt.”

Vệ Lai bật cười: “Quan tòa muốn phán án còn cần nghe trần thuật từ hai phía. Anh nghĩ chỉ mấy lời phiến diện này là đủ để đuổi tôi à?”

Mặt sọc đã sớm chuẩn bị: “Có thể chờ thời gian cho anh hỏi cô ta. Chúng tôi tiếp nhận cáo buộc cô ta xong cũng đã điều tra kỹ lưỡng, chẳng sợ anh chất vấn. Nhưng anh Vệ này, chúng tôi đã bày tỏ thành ý rồi, mong anh hãy đưa ra một câu trả lời rõ ràng, chắc chắn — Giả sử tất cả đều là sự thật, anh phải bảo đảm sẽ ngừng nhúng tay vào việc này.”

Vệ Lai trầm mặc thật lâu, gật đầu.

Mặt sẹo thở phào một hơi: “Vây anh cần bao lâu?”

“Chờ tôi... một ngày.”

Trước khi mặt sẹo rời đi còn để lại vài tấm hình, bảo là đến khi đối chất, có lẽ cần dùng đến.

Vệ Lai giữ nguyên tư thế thật lâu, lặng lẽ nhìn bọt nước văng lên làm ướt một góc nhỏ trên ảnh.

Mặt sẹo mang đến lượng tin tức khổng lồ. Vào giờ phút này, rõ ràng là có rất nhiều thứ để ngẫm nghĩ, hồi tưởng, suy luận, nhưng anh lại chẳng làm bất cứ điều gì. Chỉ đến khi đồng ảnh sắp sửa ngấm nước hoàn toàn, anh bỗng rút ngay ra một tấm trong đó.

Sầm Kim của ngày ấy thật sự rất gầy gò, chắc là do đang buộc đuôi ngựa nên trông đặc biệt nhỏ nhắn. Chụp ảnh chung 3 người, cô đứng đầu tiên, trên mặt là nụ cười, trong mắt lại trống rỗng. Không giống hai kẻ bên cạnh, vô cùng thoải mái, thậm chí còn gơ tay chữ V.

Mãi tận khi trời nhá nhem tối, anh mới nhớ ra phải về phòng.

Trong phòng đã thấp nến, chiếc bàn được kéo đến gần giường, trên đó bày các món ăn. Cà chua nấu thành canh, thịt bò xào với ớt chuông, rau diếp và khoai tây thái sợi trộn lẫn, cuối cùng là trứng chiên.

Màu sắc phối hợp cùng nhau, vừa vui mắt vừa ngon lành... Chỉ tiếc là, đã nguội ngắt từ lâu.

Vệ Lai cười, hỏi Sầm Kim ngồi bên cạnh: “Sao không gọi anh xuống?”

Sầm Kim chẳng nói gì, đứng dậy đi tới túm lấy anh, đẩy ngồi lên giường: “Đừng động đây.”

Cô gỡ băng vải trên vai anh. Vệ Lai cúi đầu nhìn, lúc này mới chú ý phần lớn đã bị ướt nước mưa, có ít máu thấm ra.

Anh giải thích: “Mưa to quá...”

Sầm Kim cười cười: “Về sau, những lúc bức bối hay có việc trong lòng, anh có thể đập phá, mắng chửi, cũng có thể tùy tiện trút giận, nhưng đừng phí hoài sức khỏe mình thế. Vết thương nhiễm trùng, người đau là anh, để lại di chứng, người phải chịu vẫn là anh. Lời này em chỉ nói một lần, có nghe hay không cũng

đều tùy anh.”

Sau đấy cô chẳng nói thêm gì nữa, cũng chẳng nhìn anh, chỉ tỉ mỉ bôi thuốc cho anh, rồi dùng băng mới quấn trở lại. Vệ Lai bỗng nhiên không kiềm chế nổi, một tay ôm riết lấy cô, vùi đầu vào lòng cô.

Tĩnh lặng hồi lâu, Sầm Kim mỉm cười.

Cô cúi đầu xuống, dịu dàng vuốt tóc anh, nói: “Vệ Lai, chúng ta dùng bữa cho xong trước nhé.

“Em đã bỏ bao nhiêu tâm sức ra đấy, đừng lãng phí.

“Trên bàn ăn, không thảo luận chính sự. Có lời gì thì chờ ăn uống xong xuôi đi, rồi chúng ta cùng khui rượu, chậm rãi trò chuyện.”

53. Chương 53

Biên dịch: 1309

Bữa tối này, cùng ăn mà trong miệng vô vị nhạt thêch, cõi lòng lại ngũ vị lẫn lộn.

Nhưng Vệ Lai nhớ kỹ từng đề tài họ hàn huyên, về hương vị, độ lửa, gia vị, và nhất trí khẳng định sở dĩ Lâm Vinh Phúc có thể làm đầu bếp, vẫn cần phải có tài năng. Sầm Kim còn than thở lúc xào lửa lớn, mùi khói dầu ám hết lên người cô.

Cô nghiêng tới, cười để anh nghe thử. Vệ Lai cúi đầu xuống, quanh chớp mũi phảng phất hơi củi lửa và dầu muối.

Anh chợt thất thần, bất giác nhận ra, hình như có không ít phụ nữ dùng nước hoa vì anh, nhưng thật sự để ám mùi khói dầu, thì chỉ có riêng một người trước mắt này.

Ăn uống xong xuôi, Sầm Kim nhanh chóng tắm rửa, lúc trở ra thì mặc chiếc sơmi anh đã chỉnh sửa. Mái tóc ướt ươn được búi cao lên, có vài sợi buông xuống bờ vai, để giọt nước chảy xuôi theo đấy, thấm ướt vai áo. Hạt ngọc hồng lựu đỏ tươi kia dán sát lên làn da trắng sứ, óng ánh bắt mắt.

Vệ Lai hỏi: “Mặc vậy không lạnh sao?”

Sầm Kim lắc đầu, xếp bát đĩa trên bàn vào sọt lại. Vệ Lai muốn giúp đỡ, cô ngăn cản, cuối cùng tự mình nhắc lên xách ra sân trước.

Vệ Lai luôn dõi theo cô. Nhất định là chiếc sọt rất nặng, ép lên vai cô hơi trĩu xuống. Đúng lúc bung dù, cô bỗng nhiên quay đầu, gọi anh: “Vệ Lai.”

Ánh đèn ngoài sân xuyên qua tầng tầng mưa sa và mặt dù ố vàng, bao phủ lấy cô, chiếu ra từng sợi tóc uốn cong giữa quãng sáng, chiếu lên nét cười dịu dàng, và đáy mắt, không có cả thế giới, chỉ còn anh.

Cạnh cửa làm khung, cô là bức họa. Vệ Lai mỉm cười, giá như thời gian dừng mãi ở phút giây này thì tốt biết mấy, không nhắc quá khứ, chẳng màng tương lai.

Chớp lấy ngay trước lúc pháo hoa tàn, bắt trọn thời khắc vĩnh hằng rực rỡ.

Khi quay lại, cô cầm theo một chai rượu đỏ đã khai và hai ly rượu đế cao, nói: “Không có nhãn, anh đang bị thương, uống ít thôi.”

Đặt chai rượu xuống, cô ngồi vào ghế đối diện bàn, lật sơmi lấy ra gói thuốc lá dặt trong quần: “Vừa này không đủ tay cầm, nhét tạm ở đây. Họ bảo là thuốc lá bản địa, có vị hương liệu.”

Cô rút một điếu, dùng luôn lửa từ ngọn nến châm lên, tay rất vững, mắt không nhìn anh, làn mi dày hơi rung động, quanh thân tản ra một quãng khí âm u nước gội không thấm.

Cảnh tượng này, dường như đã từng gặp qua.

Sầm Kim rít một hơi, ngẩng đầu lên, chậm chậm nhả khói.

Bỗng nhiên cô bật cười: “Yêu đương thật kỳ lạ, tự mình còn chẳng nhận ra bản thân, cứ như rơi vào giấc mộng. Có người may mắn, mộng dài lâu hơn sẽ là cả đời.”

Cô tạm dừng, rồi khẽ giọng: “Nhưng em không gặp may, luôn xê xích chút đỉnh... Lúc ấy, em, cùng 3 đồng sự tiếp tục ở lại.”

3 nam 1 nữ, ngoại trừ cô, họ đều được xem là có thâm niên. Sau khi đội xe của Liên Hiệp Quốc đi khỏi, họ đã lập tức vạch ra kế hoạch ứng biến.

— Trang trí bên ngoài.

Cờ của tổ chức quốc tế vẫn được treo cao, còn phải treo ở nơi thật bắt mắt, treo thật nhiều, thật lớn. Vào giai đoạn hỗn loạn, một vài logo trên cờ còn đáng giá hơn cả mạng người.

— Đăng ký nhân số.

Có một bộ phận lớn nạn dân sợ hãi đã chạy thoát thân tứ tán, còn sót lại, đại khái khoảng 200 người, tất cả đều được ghi vào danh sách.

— Kiểm kê lương thực, nhu yếu phẩm tồn kho.

Nhiều người như vậy, ăn uống là một vấn đề lớn, kiểm kê xong mới thấy hoàn cảnh rất khó xử — Trong trường vốn đã chẳng có bao nhiêu lương thực dự trữ, tối đa chỉ cầm cự được 1-2 ngày là cạn kiệt.

...

Bốn người họp với nhau, phân công rõ ràng. Cần nhắc đến việc trong tình cảnh rối ren, phụ nữ rất dễ bị thương tổn, cho nên Sầm Kim được ưu tiên hơn cả — Cô chỉ phụ trách trấn giữ, vỗ về cảm xúc của nạn dân, chữa bệnh và quản lý nội bộ, không cần đối ngoại.

Còn lại 3 người, một người phụ trách bảo vệ và tuần tra. Thường thì sau khi rút lui, các đơn vị gìn giữ hòa bình vẫn để lại trang thiết bị. Người nọ mặc vào áo gi-lê có ký hiệu “UN”, đội mũ sắt, vác súng qua lại tuần tra, cốt để đánh lừa thị giác — Đám người Huka cứ do dự xách dao lượn vòng xung quanh, nhưng không dám tới gần.

Hai người khác phải thường xuyên lái xe ra ngoài. Đầu tiên là để tìm cách bổ sung lương thực; hai là không thể đơn độc chiến đấu, cần phải liên lạc với các khu bảo hộ rải rác còn người chịu ở lại, rồi cùng nhau hợp tác; ba là vào thời điểm này, họ chính là ánh mắt sót lại của xã hội văn minh, là người chứng kiến lịch sử, là nhân chứng sự kiện, có trách nhiệm lưu giữ ảnh chụp và tư liệu liên quan. Có lẽ có một ngày, những thứ này sẽ được dùng tới.

Sau khi họp xong, Sầm Kim an tâm hơn nhiều, mọi người đều rất lạc quan — Dẫu sao thì đây vẫn là thời đại của thông tin toàn cầu, cả thế giới cùng theo sát, cộng đồng quốc tế nhất định sẽ mau chóng can thiệp. Ai lại có thể bỏ mặc cho tình trạng quá sức bi thảm này tiếp tục khuếch đại chứ?

Hai ngày sau, việc ra ngoài tìm hiểu đã có tiến triển, khiến lòng người vô cùng phấn khởi.

— Họ mua được bột mì, muối, khoai tây, thậm chí còn kèm thêm một ít hồng trà.

— Nghe nói ngoài kia không chỉ có một khu bảo hộ giống của họ, ví như vị mục sư người Pháp giấu hơn 3.000 nạn dân Katsi trong giáo đường, hay hội Chữ thập đỏ quốc tế vẫn hoạt động bình thường, gánh vác áp lực thu nhận điều trị rất nhiều người bị thương...

— Họ còn gặp cả phóng viên BBC, bảo là đã gửi đi một phần ảnh chụp, chẳng mấy chốc sẽ công bố với toàn thế giới.

...

Nhưng rồi tiếp đó, hi vọng tựa như ánh nến từ từ tắt ngúm.

Thực tế là, việc xử lý tình hình khẩn cấp cũng giống như cứu trợ sau tai nạn, cần 72 giờ vàng. Nếu mấy ngày đầu cộng đồng quốc tế chưa có biện pháp mạnh hay công khai bày tỏ lập trường, thì sẽ bị xem là đang dung túng ở một mức độ nào đó, kẻ làm ác sẽ càng hung tàn hơn.

Một ngày trôi qua, lại thêm một ngày.

Mặt trời mọc, sao trời tắt. Có đôi khi, Sầm Kim sẽ bần thần ngồi nhìn kim đồng hồ đeo tay chạy hết vòng này đến vòng khác, cảm thấy dường như Kallon đã bị thế giới lãng quên.

Thức ăn lấy từ bên ngoài về càng ngày càng ít, có một hôm cửa kính xe bị đập vỡ toang, mỗi một lần ra ngoài, thân xe lại tăng thêm một ít hư hại — Theo lời họ kể, ngoài kia đã tiến vào tình trạng bầy đàn điên cuồng, những tên Huka chắn đường càng lúc càng gia tăng hành vi gây hấn với họ.

Các đài phát thanh mở liên tục cả ngày lẫn đêm. Sau thời kỳ kích động ban đầu, nội dung truyền bá cũng thay đổi, chỉ còn báo ra những dãy địa chỉ, ví dụ như “Nhanh lên, chúng tôi phát hiện gần khu XX có rất nhiều gián. Các đồng chí Huka, hãy cầm lấy dao của mình, mau chóng qua đây”, hết như đang gọi bạn kéo bè đến tham gia trò chơi giết chóc.

Tinh thần của Sầm Kim ngày càng căng thẳng, cả lúc ngủ mơ cũng thấy radio thông báo tên ngôi trường này, sau đó vô số gã Huka, lăm lăm dao rựa, từ bốn phương tám hướng vọt tới...

Cho đến một hôm, hai đồng sự chạy việc bên ngoài không trở về.

Bất an tựa như thủy triều lan tràn khắp khu bảo hộ. Đợi qua một đêm, đồng sự phụ trách bảo vệ quyết định ra ngoài tìm thử.

Sầm Kim lại chờ thêm một ngày trong căng thẳng tột độ.

Cô dừng lại ở đó, lặng im thật lâu, rồi gầy rơi tàn thuốc.

Vệ Lai hỏi: “Sau đó thì sao?”

Sầm Kim cười cười: “Sau đó không quay về nữa. Chết tiệt, y như trò đùa ấy, đột nhiên, 4 người, lại biến thành còn mỗi mình em.

“Em mất ngủ cả đêm, cứ mở mắt trong bóng tối, nghĩ, mình sắp xong đời rồi. Không có cách nào ra ngoài nhận đồ, không có bảo vệ, không còn thức ăn, sáng mai, chỉ cần một tên Huka tới gần thăm dò là khu bảo hộ này cũng tan hoang.”

Nhưng trời không tuyệt đường người, vừa tang tảng sáng, cô chợt nghe được tiếng xe. Sau đó có người rung cổng sắt đã khóa chặt, gọi lớn: “Có ai không? Xin mở cổng giúp chúng tôi.”

“Em nhìn ra ngoài qua song cửa, thấy người gọi là dân da trắng. Tâm trạng ngay lúc ấy, phải nói là kích động như gặp được đồng bào.”

Kể tới là Jeremie và Serge, cùng chạy một chiếc xe van, thân xe có logo “Hội cứu trợ hòa bình”.

Xe lái vào sân, lật tấm bạt phủ phía sau lên, bên trong giấu mười mấy nạn dân toàn thân đầm máu.

“Jeremie giới thiệu mình và Serge cũng là tình nguyện viên lưu lại, khu bảo hộ của chúng vừa bị tấn công. Những nạn dân kia là do chúng cứu được dọc đường.”

Jeremie đem tới vài tin tức không mấy lạc quan.

Một là, thế cục đang chuyển biến xấu, toàn thể cộng đồng quốc tế lặng thinh, tỏ vẻ trong khoảng thời gian sắp tới sẽ không có ý định nhúng tay.

Hai là, khu bảo hộ cũng chẳng còn an toàn, chỉ riêng vài ngày nay, nghe nói đã có mấy khu bảo hộ bị phá hủy.

Ba là, trên đường tới đây, chúng hay tin có hai người ngoại quốc giấu nạn dân Katsi trên xe, tính lao thẳng qua hàng rào cản đường, kết quả là bị hơn chục chiếc xe của phía Huka truy đuổi rất ráo, còn đưa lên sóng phát thanh hô hào dân chúng cùng chạy đến vây bắt. Chiếc xe kia hoảng quá đã rơi khỏi cầu lớn, bốc cháy nổ tung.

...

Sầm Kim linh cảm, hai người ngoại quốc nọ, có lẽ chính là đồng sự của cô.

Vệ Lai hỏi: “Hai kẻ kia, Jeremie và Serge ấy, sao lại biết được vị trí ngôi trường?”

Sầm Kim nói: “Chúng kẻ, giữa đường gặp được anh đồng sự của em ra ngoài tìm người, anh ấy đã chỉ cho

chúng. Chúng cũng thuật lại chuyện hai người ngoại quốc bị lật xe, nhưng anh ấy cứ khẳng khẳng muốn tự mình xác nhận.”

Cô nâng ly rượu lên, ngửa đầu uống đến quá nửa, liếm bọt rượu trên môi: “Đồng sự của em, đến nay vẫn trong tình trạng mất tích.”

Cô thậm chí còn chưa kịp khóc thương cho đồng sự cũ, đã phải lập tức cùng Jeremie và Serge thương lượng đổi sách mới.

Jeremie đề nghị, thời kỳ đặc biệt, đổi sách đặc biệt. Hiện giờ các khu bảo hộ liên tiếp thất thủ, cách làm cũ đã không còn hiệu quả, bởi vậy đừng ngại áp dụng một ít mảnh khoe.

“Jeremie nói, trong những kẻ cuồng sát kia, ngoại trừ vài tên là phần tử quá khích cực đoan chân chính, thì đa số đều là mượn cơ hội để kiếm chác, cho nên có thể mua chuộc. Lão từng nghe kể, sở dĩ một ít khu bảo hộ được an toàn hơn, là bởi vì người phụ trách đã đút tiền cho kẻ cầm đầu các tiểu đội, kẻ nọ sẽ ngằm du di cho khu bảo hộ của họ.”

Vệ Lai hỏi: “Vậy lúc đó em có tiền không?”

“Không, nhưng người Katsi có.”

“Em đứng ra gom tiền của họ à?”

Sâm Kim cười cười: “Đúng thế. Mấy ngày đó, em phụ trách quản lý nội bộ, nạn dân chỉ tin tưởng em, chỉ có thể là em ra mặt.”

Lúc ấy, nạn dân Katsi trốn chạy vội vàng, không đem theo bao nhiêu tiền mặt; mà bị vây kín trong ngôi trường này, cất giữ nhiều tiền cũng chẳng có chỗ tiêu. Họ nghe tin có thể mua lấy an ổn thì đều sẵn sàng đưa hết ra — Tổng số khá khả quan, món tiền đó cũng lập tức phát huy tác dụng.

“Bọn Jeremie ra ngoài thu xếp một lần, mang về rất nhiều thức ăn, thậm chí còn có cả bia. Kế hoạch của chúng là khơi thông một con đường, nếu mua chuộc được tất cả chốt cấm trên con đường này thì việc ra vào sẽ chẳng còn khó khăn nữa. Mà những tên Huka xung quanh được lợi cũng ngừng quấy phá trường học, khu bảo hộ này sẽ thật sự trở thành nơi tị nạn được bảo vệ tuyệt đối.”

Sâm Kim uống cạn rượu trong ly: “Kết quả rất rõ ràng, xem ra còn hữu hiệu hơn hẳn kế hoạch do em và đồng sự cũ vạch ra. Em cảm thấy đầu óc bọn Jeremie rất nhạy bén, linh hoạt, đây mới gọi là thích nghi để sinh tồn.

“Suốt thời gian này, chúng lần lượt cứu thêm một vài nạn dân, tổng số nạn dân, vào thời điểm cao nhất là 292 người.”

Vệ Lai hỏi: “Tại sao là ‘thời điểm cao nhất’, về sau lại giảm bớt à?”

Nạn dân mới gia nhập, khó tránh khỏi mang đến tin tức đang lan truyền mạnh bên ngoài.

Đa số là bi quan tuyệt vọng: Lại một khu bảo hộ lớn bị phá hủy, khuôn mặt của người ngoại quốc cũng chẳng còn bảo đảm, nghe nói đã có tình nguyện viên gặp nạn. Cộng đồng quốc tế vẫn đang thảo luận, chưa đạt thành nhất trí, quá trình nghị sự cứ kéo dài trì trệ — Nhưng nơi đây, mỗi một giây trôi qua là tổng số tử vong lại tăng lên cao.

Cũng có tin tức khiến lòng người phấn khởi: Nghe nói có người chạy nạn, thông qua đường sông đến Uda. Loại thời điểm này, ngay cả khu bảo hộ còn không thể tin tưởng, thì nơi an toàn nhất chính là bên ngoài Kallon.

Jeremie tìm cách dò la, xác thực được tin tức này: Giữa Kallon và Uda là con sông lớn, trên sông quả thật có thuyền. Vấn đề là, dọc đường phải chi trả cho các chốt rào chắn, còn phải mua vé lên thuyền, chỉ thu xếp cho riêng một người thôi đã rất tốn kém, nói trắng ra là muốn vùi tiền nạn dân.

Vệ Lai trầm mặc, anh nghĩ tới lời Cây Cacao.

— *Tôi nhớ hồi đó có một đợt đột nhiên nước sông đỏ lôm, dân tình kéo nhau ra bờ sông ngó thử, có người còn vớt được cả xác chết trôi.*

— *Sau mới nghe nói, lần đấy là một nhóm nạn dân muốn bơi qua sông trốn tới bờ bên này, nhưng không có thuyền... Người Huka đuổi kịp họ, rồi xử ngay trên bến sông... chặt chặt... chém chém...*

Vệ Lai hỏi: “Trên sông có thuyền thật sao?”

Sâm Kim cười cười: “Không biết nữa. Lúc ấy em chưa từng bước ra khỏi khu bảo hộ, cũng chưa từng tận mắt thấy ai giết người, toàn nghe kể lại thôi.”

Nhưng tin tức này nhanh chóng lan truyền, rất nhiều nạn dân tìm đến hỏi Sâm Kim. Sâm Kim xin ý kiến của Jeremie, Jeremie trả lời, có thể thử xem, nhưng quá nguy hiểm, cô bảo họ là chuyển đầu tiên đừng đi quá 5 người.

Vệ Lai ngắt lời cô: “Từ đầu tới cuối đều là em ra mặt thông báo à?”

Sầm Kim thờ ơ cười: “Đúng thế, đòi tiền là em, truyền đạt tin tức cũng là em. Người ta đã ra ngoài lo nhu yếu phẩm, phải chạy tới chạy lui suốt, loại việc quản lý nội bộ này đương nhiên là mình em phụ trách rồi.”

Vệ Lai lại trầm mặc, hồi lâu sau mới nói khẽ: “Thật ngốc.”

Sầm Kim cười: “Đúng vậy, giờ mới khôn ra. Chỉ tiếc là không thể chia cho mình lúc đó một ít.”

Việc gom tiền diễn ra chóng vánh, có người cầm sổ tiết kiệm thế chấp, có người đưa địa chỉ nhà, chỉ chỗ giấu những thứ quý giá cho Jeremie, nhờ lão lấy hộ — Tại Kallon, người Katsi vốn thuộc vào tầng lớp tương đối giàu có. Tuy cái giá phải trả cho sự sống quá đắt đỏ, nhưng họ vẫn bằng lòng dốc hết vốn liếng.

Nhóm 5 người đầu tiên xuất phát vào nửa đêm. Tờ mờ sáng hôm sau, xe của Jeremie và Serge quay lại, từ rất xa đã giơ tay làm dấu hiệu thắng lợi về phía cô.

Vành mắt Sầm Kim sưng ứ, như trút được gánh nặng.

“Jeremie dặn em không thể công khai tin tức ấy. Bởi vì lắm người nhiều miệng, ngộ nhỡ tiết lộ, đường sống đã rất vất vả mua chuộc được này sẽ bị cắt đứt. Cho nên em làm việc hết sức cẩn thận, không chế số nạn dân trong mỗi lần rời khỏi đây ở khoảng chục người, còn sắp xếp để bạn bè thân thích đi cùng nhau. Nếu có ai hỏi sao thấy nhân số ít đi, thì tất cả đều trả lời là cần chuyển đến các khu bảo hộ lân cận, nhằm giảm bớt nguy hiểm.

“Cứ thực hiện như vậy 5-6 lượt, cho đến một buổi sáng, em ở đây chờ chúng như thường lệ. Sau khi Jeremie và Serge trở về, cũng theo thường lệ kể lại chuyện đi bình an, không có bất kỳ sơ sẩy nào.

“Tiếp đó chúng quay về phòng nghỉ. Jeremie đi phía trước em, lão mặc sơ mi hoa, trong lúc vô tình em phát hiện, phần áo sau lưng lão có một vết máu bắn tung tóe.”

Cô nhìn vào mắt Vệ Lai: “Thế là em chết trên tại chỗ, chúng đều đã về phòng rồi mà em vẫn chưa nhấc chân nổi. Em bắt đầu hồi tưởng lại chúng xuất hiện thế nào, sau đó... Em bỗng nhiên sợ hãi.”

54. Chương 54

Biên dịch: 1309

Sầm Kim thức trắng đêm.

Cô liên tục tự khuyên mình đừng hoài nghi đồng bạn, vết máu kia chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn. Song như thế vẫn không thể ngăn được những ý nghĩ đáng sợ, như lớp lớp sóng xô cuốn phăng tất cả vào vực

sâu tắm tối.

Hôm sau, khi đang dùng bữa, cô ra vẻ vô tình hỏi Jeremie, xem mình có thể theo xe đi một chuyến không — Sau này nội chiến kết thúc, nếu cần phải báo cáo, nhận phỏng vấn, soạn tài liệu... thì cô cũng có trải nghiệm riêng hữu ích.

Jeremie cự tuyệt, lý do là để phụ nữ ra ngoài thì quá nguy hiểm. Vả lại cả 3 đều vắng mặt, khu bảo hộ sẽ rơi vào tình trạng hồng chân, ngộ nhờ xảy ra sơ suất gì thì sao?

Sầm Kim nhìn Vệ Lai cười: “Em tính tới tính lui, tính ra một ý tưởng ngu xuẩn.”

Chờ đến tối khuya, khi chúng chuẩn bị xuất phát lần nữa, cô nhờ nạn dân che giấu giúp mình, trà trộn lên xe.

Vệ Lai hỏi cô: “Em có từng nghĩ, thế này rất nguy hiểm không?”

Sầm Kim hơi thất thần: “Nghĩ rồi, nhưng em chẳng khổng chế nổi. Em không biết mỗi lần xe chở người ra ngoài như vậy, đến tột cùng đã xảy ra điều gì. Cũng có thể là do tới tận lúc đó em vẫn chưa từng rời khỏi khu bảo hộ, vẫn rất lạc quan với tình hình bên ngoài. Em chỉ nhớ lời của đồng sự cũ khi ra ngoài tìm vật phẩm, phóng viên BBC có thể đi lại tự do... Em cảm thấy mình là người ngoại quốc, là tình nguyện viên quốc tế... Tóm lại, em cứ trèo lên xe.”

Đoạn đường này trọn đời khó quên.

Từ lúc bắt đầu ra khỏi cổng khu bảo hộ, bầu không khí trên xe bỗng trở nên căng thẳng, sát bên cô là mười mấy nạn dân liên tục lẳng lặng cầu nguyện, làm dấu Thánh trước ngực hết lần này đến lần khác. Xung quanh tĩnh lặng đáng sợ, chỉ có thể nghe được tiếng bánh xe ma sát mặt đường, tiếng động cơ đều đều và tiếng tim đập hòa thành một nhịp. Ở trong đây tù túng, ngột ngạt, tức ngực đến mức chẳng thể thở nổi.

Kallon về đêm, lẽ ra không nên tĩnh mịch chết chóc như vậy. Sầm Kim nhớ rõ, thời điểm trước khi xảy ra thảm sát, vào lúc canh khuya, trên đường vẫn có người tụ tập chèn chèn, khiêu vũ, vẫn có thể nghe được tiếng ca hát và tiếng tiết mục truyền hình rộn ràng.

Thế mà hiện giờ, giống hệt một tòa thành chết, thi thoảng còn ngửi được mùi thối rửa quần quanh bên mũi. Chỉ có lúc đến gần rào chắn trên đường, mới loáng thoáng vọng đến tiếng người Huka quát mắng và cười cợt quái gở do men say.

Cũng không biết chờ qua bao lâu, xe từ từ dừng lại. Bên ngoài có gió to, loáng thoáng nghe ra tiếng nước chảy. Đột nhiên lóa ánh đèn làm Sầm Kim hoa mắt. Cô đã quen không dùng đèn vào ban đêm — Vì cứ vừa nhá nhem tối là cả khu bảo hộ phải dập tắt hết mọi tia sáng, sợ sẽ dẫn tới những ánh mắt thù địch.

Tầm bạt bất chợt bị kéo soạt ra, vài người ngồi sát cửa xe bị lôi xuống hét thất thanh. Sầm Kim còn chưa

kịp phản ứng đã bị tóm lấy quăng ra đất, tiếng gào thét tiếng giã giụa đập thẳng vào tai. Ngay sau đó, bỗng có người giật tóc cô bắt ngẩng mặt lên, gào to: “Không phải bọn Katsi!”

Toàn khu im bất động ba giây.

Trong sự yên tĩnh ấy, Sầm Kim thấy rõ hết thấy.

Đây là một doanh địa ven sông, gần rừng cây, không có thuyền, nhưng có cả toán dân quân Huka mang vũ khí. Có vài tên ngồi quanh đống lửa uống bia, Jeremie và Serge đang khui một chai, bọt bia trắng li ti phun ra, văng lên mặt chúng.

Mà bên kia, nạn dân Katsi theo xe đang bị mấy tên Huka hung tợn, lực lưỡng, kéo vào rừng sâu âm u.

Mỗi câu “Không phải bọn Katsi” đấy, đã đủ khiến tất cả mọi người sửng sốt. Có một phụ nữ Katsi trộm thấy thời cơ này, giã thoát được, chạy thực mạng về phía Sầm Kim, hét lớn: “Sầm! Cứu tôi! Cứu tôi!”

Tên Huka bên cạnh tức khắc đuổi theo, trước khi chị ta lao đến trước mặt cô, đã vung tay chém xuống.

Sầm Kim chột rùng mình, cả màn máu ấm làm mờ mắt cô. Cách một tầng đồ tươi ấy, cô trông thấy người phụ nữ kia nằm rạp xuống đất, vùng vẫy ngẩng đầu, vươn tay chỉ vào cô, thều thào: “Cô...”

Chị ta phủ khăn trùm đầu, hốc mắt hõm sâu, đáy mắt khóa lại nỗi sợ hãi, tuyệt vọng và niềm mong mỏi đang dần tắt ngúm.

Sầm Kim lập tức phát điên, vào giờ phút này, cô chẳng còn sợ nữa, cứ phóng thẳng tới chỗ tên Huka kia, hận không thể đập nát mặt hắn. Nhưng còn chưa kịp chạm vào đã bị lôi mạnh ra sau. Cô nghe Serge quát: “Cô lên cơn gì hả!”

Sầm Kim đỏ mắt, bất chấp hết thấy, tóm tay Serge cắn mạnh.

Serge hét lên, co chân đạp văng cô ra. Sầm Kim đau đón lăn trên đất, bên tai truyền đến tiếng mở chốt súng, hòng súng lạnh lẽo chống lên trán cô, nhưng nhanh chóng bị đẩy ra. Jeremie nói: “Đừng, nó còn hữu dụng, để đấy cho tao.”

Lão tóm cổ áo Sầm Kim lôi xềnh xệch vào rừng. Sầm Kim lăn lê theo lão, tiến vào rừng sâu hơn chút nữa, bỗng nhiên cứng đờ.

Nơi này là lò sát sinh, thi thể đầy đất, ruồi nhặng thành đàn. Có mấy tên Huka vừa rảnh tay, đang tụ tập lại hút thuốc, liếc mắt thấy hai người.

Jeremie đẩy Sầm Kim ra trước, Sầm Kim liều mạng giãy giụa, nhưng sức không bằng lão. Đầu gối lão chặn lên lưng cô, nhấn sát mặt cô xuống mặt một xác chết lạnh băng.

Lão hỏi: “Sầm, cô chạy ra đây làm gì? Chúng tôi nuôi cô, cô có ăn, có uống, vậy không tốt sao? Thế giới bên ngoài tàn khốc lắm đấy.”

Cổ họng Sầm Kim khản đặc, chết lặng để nước mắt rơi đầy mặt.

Jeremie nói: “Tôi để cô xem thử, bao nhiêu là thi thể, nghe đâu tổng số người chết trong đây đã vượt quá 100 ngàn. Kiểu lò sát sinh này còn rất nhiều, tự cô nhìn xem, trời nóng thế, đợi đến khi thối rửa, còn ai phân biệt được đâu là xương cốt của bọn Katsi, đâu là của cô?”

“Sớm muộn gì các khu bảo hộ cũng tan hoang. Giáo đường của tay mục sư người Pháp vừa bị đập nát đấy, 3.000 người bên trong đều chết sạch. Nếu không có tôi thì khu bảo hộ của cô đã ra bã từ lâu rồi — Tôi chỉ lấy ít đồ của chúng thì có gì sai nào?”

“Sầm, tôi cho cô lựa chọn. Thứ nhất, cô ngoan ngoãn, tẩy rửa sạch sẽ, quay lại, tiếp tục công tác tình nguyện của cô, phối hợp làm việc với chúng tôi. Nếu may mắn, cô chính là anh hùng bảo vệ nạn dân, sau này trở về Bắc Âu, lại bắt đầu cuộc sống cô mong muốn. Thứ hai là, cô sẽ phơi thây ở đây, và chẳng ai thêm quan tâm cô đã đi đâu. Cô là người mất tích, trở thành một con số trong danh sách mất tích, có chết cũng không ai rảnh mà truy xét. Đang lúc chiến loạn, một vài người ngoại quốc mất tích thì đã là gì? Nghe thê thảm quá nhỉ, vượt cả ngàn dặm đến đây cống hiến, vậy mà lại im hơi lặng tiếng bỏ mạng vô ích, ngay cả xương cốt cũng chẳng tìm thấy...”

Lão xốc cô lên, hỏi: “Trả lời thế nào?”

Sầm Kim không ngăn được bản thân run rẩy, máu trên mặt chảy lẫn vào nước mắt, bờ môi mấp máy chẳng phát ra tiếng. Jeremie chờ mất kiên nhẫn, đột ngột ngẩng đầu về phía mấy tên Huka: “Cho bọn mày chơi đây.”

Lão đẩy Sầm Kim ra trước.

Mấy tên kia rú lên nhào tới, Sầm Kim điên cuồng gào thét, giãy giụa giật lui trở lại. Trong cơn hỗn loạn, cô ôm lấy chân Jeremie, siết chặt không buông, như thể đấy là chỗ dựa duy nhất, rồi liên tục gập đầu.

Jeremie xoa đầu cô: “Sẽ nghe lời chứ?”

Sầm Kim gập đầu, nước mắt rơi như mưa.

Chuyện phát sinh sau đó, cô chỉ lảng máng nhớ được. Jeremie dắt cô trở lại, tìm cho cô một bộ quần áo khác. Cô tránh trong xe thay đồ, được nửa chừng thì bỗng nhiên buồn nôn, gặp người trên cửa kính, nôn mãi nôn mãi, đến khi ra cả mặt xanh mặt vàng.

Jeremie giúp cô chải đầu, lau mặt, nói: “Đừng làm cái bộ điệu sống dở chết dở thế! Cô phải cười, cười thật tươi vào.”

Cô cố gắng nhếch môi, nhắc nhở mình: Cười, phải cười.

Rốt cuộc Jeremie cũng hài lòng với nụ cười của cô, đẩy cô đến bên đồng lửa, đưa qua một chai bia: “Lại đây, mọi người cùng phát tài, hãy uống cạn nào!”

Sầm Kim cười cứng đơ, nhìn gã Huka cao lớn thô kệch đối diện. Gã cũng đang cười, cụng chai bia vào của cô.

Đèn flash lóe lên, nghe một tiếng tách. Cô vô thức ngoảnh đầu, trông thấy Jeremie cầm máy ảnh, khen cô: “Cười rất tự nhiên.”

Ngoài trời vẫn đang mưa tầm tã, nghe như tiếng nước nổ nghẹn ngào. Sầm Kim rót đầy rượu vào chiếc ly cạn sạch của mình, nói với Vệ Lai: “Em chẳng có lời nào giải thích, lúc ấy, xác thực là em đã gật đầu.”

Đến sáng tinh mơ, họ lại quay về ngôi trường tiểu học, có một vài nạn dân đang chờ sẵn. Sầm Kim xuống xe, chào hỏi tất cả, trên mặt còn giữ nguyên nụ cười được ép ra kia, nói: “Không có gì, mọi việc đều tốt đẹp.”

Jeremie cũng phụ họa: “Xem đi, Sầm còn mua được quần áo mới đấy. Người trên thuyền từ Uda đến chở theo rất nhiều mặt hàng nhỏ để bày bán, mấy anh chị lên thuyền còn chưa ngồi nóng chỗ đã chạy qua mua ngay.”

Những nạn dân ấy cười ồ, Sầm Kim cũng cười, cuối cùng khẽ giọng: “Tôi đi nghỉ đây.”

Cô về đến phòng, vừa đóng cửa lại, lập tức tê liệt.

Mặt trời từ từ lên cao, ánh nắng chiếu qua song cửa, rọi vào mắt cô đau nhói. Rồi chẳng biết lấy đâu ra sức lực, cô đột ngột bật dậy, tìm đủ mọi thứ che kín cửa sổ, dùng băng keo dán dính lên, trái một đường, phải một đường, mãi đến tận khi xài hết cả cuộn.

Cuối cùng trong phòng đã tối đi. Cô nằm co ro trên đất, không còn biểu cảm gì, cũng không có nước mắt.

...

Điều thuốc gần cháy hết, sắp đốt đến tay cô. Vệ Lai định gỡ ra giúp, cô đã xoay tay lại, bóp chặt đầu thuốc

trong lòng bàn tay.

Cô hỏi anh: “Anh biết lúc đó em nghĩ gì không?”

“Em chẳng muốn oán hận ai, vì không còn hơi sức nữa. Một khi đã tuyệt vọng, đều cần nhờ đến mộng ảo để chống đỡ.”

“Em nhìn chòng chọc vào cửa, nghĩ, nếu giờ này có ai tới cứu mình thì tốt quá. Ý trung nhân của em, chẳng cần biết có phải là anh hùng cái thế hay không, chỉ cần vào giờ phút này, có thể từ trời giáng xuống, mau chóng cứu em, thế đã đủ lắm rồi.”

Vệ Lai định nắm tay cô, Sầm Kim tránh đi, nói: “Đừng, đừng ủy mị vậy. Em kể những điều này chẳng phải vì muốn được anh an ủi. Anh chỉ cần nghe thôi.”

Khi đó cô cứ nằm trên đất như thế, qua hết một ngày mơ màng hỗn loạn. Đến chạng vạng tối, Serge gõ cửa, giọng điệu rất khó chịu: “Sầm, cô vắng mặt cả ngày rồi, bọn kia sẽ nghi ngờ.”

Sầm Kim đứng dậy, cầm chậu vào phòng tắm rửa mặt. Vừa vuốt ướm mặt xong nhìn lên gương, chợt phát hiện, ở gần xương quai xanh mọc ra một nốt ruồi.

Cô kẻ sát xem xét, sờ thử, mới biết không phải. Chỉ là một giọt máu bị văng trúng tối qua, chẳng biết tại sao bỏ sót nên khô lại trên đó.

Cô nhúng nước lau đi, vết máu nhanh chóng biến mất.

Sầm Kim thì thào: “Nhưng thật kỳ quái, rửa sạch rồi, ngược lại cứ hay hoảng hốt. Thành thử sau này luôn không dám lòng được, kiểu gì thỉnh thoảng cũng phải sờ vào, cảm thấy giọt máu đó vẫn còn, nhất định phải chùi cho sạch.”

Ánh mắt Vệ Lai rơi xuống hạt ngọc hồng lựu đỏ tươi gắn trên dây chuyền bạch kim cực mảnh vắt ngang xương quai xanh. Hạt ngọc rất nhỏ, giống một nốt ruồi son, càng giống một giọt máu bắn lên hơn.

Đầu ngón tay Sầm Kim tỉ mỉ vuốt ve hạt ngọc ấy: “Anh không biết em có tật xấu này nhỉ, hễ gỡ dây chuyền ra là em sẽ chẳng thể chịu được...”

Cô im lặng hồi lâu.

Tiếp sau đó, chuyện đêm nọ tựa như chưa từng xảy ra. Khu bảo hộ vẫn giống chiếc kim đồng hồ trên tay, không hề bị ảnh hưởng mà tiếp tục dịch chuyển, cũng chẳng biết đến khi nào mới chịu dừng lại.

Cô trở nên sợ trò chuyện cùng người khác, sợ nhìn thấy những khuôn mặt ngập tràn hi vọng.

Cô tìm việc cho mình làm, trong ngôi trường này, thứ sót lại nhiều nhất chính là bút chì và giấy trắng. Cô thử vẽ tranh, ban đầu nét bút khá tệ, nhưng càng vẽ sau càng giống thật. Cô không cần người mẫu, mỗi gương mặt, mỗi vết hằn, từng đường nét nhỏ nhất, gần như đã in sâu vào đáy mắt, có nhắm hay mở thì đều trông thấy rõ ràng.

Đôi khi, nạn dân sẽ đến tìm cô, sẽ tò mò ngắm nghía, cũng sẽ thân thiết giúp cô ngăn cản những người quấy rầy: “Sầm đang vẽ tranh, chờ cô ấy rảnh hãy tới nhé.”

Lại có vài thời điểm, thực sự không tránh được, cô sẽ khép hờ mắt, lẩm bẩm: “Đừng sót ruột, từ từ sẽ đến lượt thôi. Hoặc cũng có thể, các vị là nhóm tiếp theo...”

Chuyện quan trọng như mạng người, sao có thể không sót ruột, đối phương khẩn cầu: “Sầm à, để tôi đi trước được không, tôi còn con nhỏ...”

Cô có một lần can đảm nhất, là đâm thủng lốp xe van. Serge tìm tới cô, chưa cần hỏi han đã cho một bạt tai: “Bất kể có phải cô làm hay không, đều là lỗi của cô. Nếu còn phát sinh nữa thì liệu hồn đấy.”

Sầm Kim lại uống cạn rượu trong ly.

“Em thật chẳng biết nên làm gì cho phải. Bên ngoài đâu đâu cũng là cảnh tàn sát, em có thể để họ chạy đi sao? Ra đây là chết ngay, đợi trong khu bảo hộ, chí ít sẽ chết chậm hơn.”

“Đôi khi em cảm thấy, Jeremie và Serge bị giết là tốt nhất. Nhưng buồn cười là, không có những giao dịch bẩn thỉu kia của chúng, khu bảo hộ này sẽ chẳng cầm cự nổi ngày nào. Em đúng là thứ vô dụng, đồ ăn, thức uống, thuốc men, em không thể làm bất cứ điều gì.”

Cô dần dần trở nên trầm lặng. Ước chừng vài ba ngày sẽ đưa người lên “thuyền” một lần, cô trơ mắt nhìn số người trong khu bảo hộ càng lúc càng giảm đi, rồi gạch bỏ từng cái tên trong danh sách đăng ký. Có lúc nằm mơ, phát hiện khu bảo hộ này thực ra là một vũng lầy khổng lồ, ngày qua ngày, bọn họ đều đang lún sâu xuống.

Thế là cô tuyệt vọng chờ đến cái ngày tất cả bị nuốt chửng, chờ đợi một ngày khu bảo hộ bị phá tan. Mọi người cùng chết đi, ngược lại cô sẽ được giải thoát.

Song chuyển biến lại tới hết sức bất ngờ, sau khi trải qua hơn một tháng tối tăm không thấy mặt trời — Chẳng phải vì cuối cùng cộng đồng quốc tế đã kết thúc được mở hội nghị lê thê, mà là Mặt trận Giải phóng Katsi bắt đầu phản kích.

Không thể dựa vào ai, cứu mình, thường vẫn là chính mình.

Thời khắc tiếng súng của Mặt trận Giải phóng Katsi vang lên ngoài phố, số nạn dân trong khu bảo hộ là 175 người, Jeremie và Serge cũng đổi qua bộ mặt mới.

Chúng thôi hẳn ra ngoài, bắt đầu dựa vào lương thực dự trữ để canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, hướng dẫn nạn dân chặn cổng, tuần tra, trực gác, hắt văng những tên Huka tính leo tường vào trong, thậm chí còn bị thương.

Nạn dân rưng rưng lệ cảm tạ Jeremie. Lão đáp: “Việc nên làm thôi, quan trọng nhất là mọi người đều sống sót.”

Mà đối với cô, dần dần lại có phê bình kín đáo, ví dụ: Sầm cứ như biến thành người khác, chỉ biết cắm đầu vẽ tranh, hỏi gì cũng im im...

Rốt cuộc ngày đó đã đến, cổng sắt khóa chặt lần đầu tiên yên tâm rộng mở, các nạn dân và binh lính Mặt trận Giải phóng Katsi ôm chầm lấy nhau, phóng viên theo quân bấm máy tanh tách khắp nơi. Jeremie kéo cô và Serge chụp ảnh, nói một cách đầy thâm ý: “Để làm kỷ niệm.”

Chụp xong, Sầm Kim quay qua Jeremie: “Tôi muốn về nhà.”

Vài ngày sau, đích thân Jeremie đưa cô đến sân bay vừa được sửa chữa. Đường băng đắp đất, không có tường, trông như khoảng đất trống mênh mông, có nhiều máy bay đáp xuống — Những phóng viên rút đi trước kia rồi rít chạy đến, tranh lấy tin tức trực tiếp nóng hổi sau hòa bình.

Tiếng động cơ đin tai liên tiếp vang lên, mái tóc cô bị các luồng khí lưu từ bốn phương tám hướng thổi bay tán loạn. Jeremie nhắc mặt cô lên, nói: “Cô gái, cô rất xinh đẹp, về rồi thì hãy quên sạch mọi thứ ở đây đi. Sau này sẽ có hàng tá đàn ông thích cô, cô còn có cả tiền.”

Lão ghé sát tai cô: “Bọn tôi đã chuyển khoản cho cô, cả đồng tiền.

“Cô nên ngoan ngoãn thì hơn. Bọn tôi có rất nhiều chứng cứ, hình của cô, nhật ký, thư tín chưa kịp gửi đi của nạn dân... Cho dù đến một ngày nào đó xảy ra chuyện thật, thì cô vẫn là thủ phạm chính.

“Tất cả chúng ta đều cùng hội cùng thuyền, phải hỗ trợ lẫn nhau. Đừng nguyên rửa tôi chết sớm, tôi an toàn, cô mới được an toàn. Tôi mà chết đi thì ngày chết của cô cũng cận kề.”

Sầm Kim hỏi: “Các người vốn đâu phải tình nguyện viên?”

Jeremie nhếch môi cười, lộ ra hàm răng nhấp nhô khắp khềnh: “Không phải, bọn tôi đến châu Phi đào vàng. Ai ngờ chẳng mò được vàng trong hầm mỏ, lại đổi đời ở đây. Thật đúng là kỳ tích luôn có mặt khắp nơi, Sầm nhỉ?”

Nền đã cháy sạch, hơi khói lơ lửng giữa bóng đêm đặc quánh.

Mưa cũng đã tạnh, chỉ còn ít nước đọng trên mái nhà thì thoảng rơi xuống nghe tí tách.

Sầm Kim thì thào: “Thời điểm còn ở Kallon, em tự an ủi mình, chỉ cần về đến Bắc Âu là ổn thôi, cứ xem tất cả là cơn ác mộng, quay về có thể bắt đầu lại từ đầu.

“Đến khi trở về thật, mới phát hiện không ổn chút nào — Ở Kallon, ít ra vẫn có thể ảo tưởng Bắc Âu này sẽ là đường lui, về rồi, đến một đường lui cuối cùng cũng chẳng còn.

“Quay lại Bắc Âu, em xuất hiện vấn đề tâm lý nghiêm trọng, sinh hoạt rối loạn, luôn luôn gặp ác mộng. Trong mỗi giấc mộng đều đang cố tìm cho được đội xe rút lui của Liên Hiệp Quốc, trước mắt lần lượt hiện lên từng gương mặt nạn dân, những người em tự mình đưa lên xe, cả những người chết trước mặt em...”

Cô cười nhìn Vệ Lai: “Em đúng là xui xẻo. Cái loại hoàn cảnh đấy, em nên làm thế nào chứ? Không gạt đầu là chết ngay tại chỗ, gạt đầu rồi thì thành đồng mưu, tội phạm, ngày nào bị truy cứu tới thì sẽ xong đời.”

Vệ Lai chẳng biết nên nói gì mới tốt.

Sầm Kim chợt cười to, suýt chút cười ra nước mắt: “Anh tin thật đấy à? Em kể lâm li bi đát thế, anh tin ngay phải không? Kiểu người như anh thì chẳng làm nổi quan tòa đâu.”

Cô cúi đầu ngậm lấy một miếng thuốc, quẹt diêm, ánh lửa bùng lên, tay cô run rẩy: “Ai sẽ tin được chứ? Tất cả chúng cứ đều buộc em vào chỗ chết, huống chi, xác thực là em đã thỏa hiệp.”

Rốt cuộc đã châm thuốc xong, cô không hút, đặt miếng thuốc bên góc bàn, nhìn làn khói vẩn vút bốc lên.

“Em biết Bàn Tay Thượng Đế từ rất lâu rồi. Không sợ, cũng không ngoài ý muốn. Khi nhận bàn tay của Serge, em chỉ cảm thấy sắp được giải thoát, thật sự, em đã quá mệt mỏi rồi, đường đã đi đến cùng rồi, cũng là lúc phải kết thúc.

“Điều ngoài ý muốn duy nhất là, Cá Mập Hồ cướp Sirius Star, người Saudi tìm tới em. Em nghĩ chẳng hề gì, thời gian dư dả sẽ giúp họ đàm phán, thiếu hụt thì chết luôn trên đường, cứ xem ý trời thế nào thôi.

“Đối với việc mời vệ sĩ, phía Saudi rất hăng hái, còn phỏng vấn với tuyển lựa, em thì không mấy quan tâm. Chẳng phải anh vẫn luôn thắc mắc vì sao em chọn anh à? Giờ thì có thể trả lời rồi. Không phải bởi vì em muốn đối nghịch với người Saudi, cố ý chọn lấy kết quả kém. Cũng không phải bởi vì anh ưa nhìn, vừa ý em. Sau khi anh vào phòng, em hoàn toàn không hề quan tâm, em cảm thấy người Saudi rất nhạt nhẽo,

anh cũng rất nhạt nhẽo.

“Nhưng mà, anh nói một câu, anh còn nhớ chứ?”

“Anh nói, giả sử nhân phẩm của cô Sầm bị khiếm khuyết đến mức độ tương đối nghiêm trọng, hoặc là đã gây ra điều gì không thể để ai biết, đề nghị đừng thuê tôi — Vì tôi sẽ bỏ dở giữa chừng rồi đi.”

Cô dịu dàng nhìn vào mắt Vệ Lai.

“Thật vừa khéo, đúng là em có ít bí mật không thể để ai hay. Em chọn anh, chính là chờ đến giờ phút này, muốn xem thử khi anh biết rõ chân tướng, sẽ bỏ dở giữa chừng thế nào.”

Anh đi đi.

Anh là kết thúc sau cùng.

Anh còn muốn đến nơi khác, mà em, sẽ dừng bước chốn đây.

55. Chương 55

Biên dịch: 1309

Vệ Lai lặng im thật lâu, rồi rót rượu cho mình. Khi cầm chai lên mới phát hiện rất nhẹ, dốc ngược hết cũng chỉ được non nửa ly — Anh nghe quá nhập tâm, không để ý Sầm Kim đã uống nhiều như vậy.

Men say dần dần xông lên, Sầm Kim hỏi anh mau rời khỏi đây.

Vệ Lai cười: “Muốn để anh đi thế à?”

Sầm Kim cũng cười: “Không phải bảo anh chọn, mà là đuổi anh đấy — Giờ còn sót lại mỗi mình anh thôi.”

Cô gác cầm lên bàn, nhìn từng cọng sáp nến đông cứng bên mép bàn, vươn tay gỡ từng cọng một như đang đếm: “Em đã lập kế hoạch kỹ càng, hợp đồng thuê biệt thự chỉ đến tháng tư, những người em cảm thấy từng có liên hệ với mình, bất kể họ còn nhớ hay không, em đều cắt đứt hết...”

Thế sự đúng là rất hoang đường. Cuộc đời đã bắt đầu đếm ngược, đến giây phút cuối cùng, con đường phía trước càng đi càng hẹp, bỗng đâu lại đâm đầu vào anh — Số cô vẫn luôn thiếu một ít may mắn như thế,

nếu anh tới sớm hơn chút, hay muộn hơn chút, thì tốt biết bao nhiêu.

Bản thân cũng không ngờ rằng, thời gian ngắn đến vậy, còn chẳng đủ để thân quen với ai, cô lại yêu được một người.

Cô chống tay đứng lên, chậm chậm lần mò từng bước về giường, lẩm bẩm: “Vớ cả, tiếc nhất mớ lễ phục của em, đẹp thế mà không cho đem theo. Đến lúc đó chẳng thể ăn diện đàng hoàng...”

Cô thả người lên giường, thở dài thườn thượt, từ từ cuộn tròn.

Vệ Lai hỏi: “Bàn Tay Thượng Đế, sẽ làm gì với em?”

Sầm Kim ép gối che hai tai, ngử điệu vừa phiền muộn vừa mất kiên nhẫn: “Không biết nữa, chắc sẽ xét xử, giồng lên tòa ấy. Anh đưa ra một chứng cứ, tôi đưa ra một chứng cứ...”

Cô dần dần thiếp đi.

Tại thời khắc bi thương nhất, thế mà lại mơ một giấc mộng ngọt ngào.

Mộng thấy mình là một thân cây, tán lá ken dày là tất thủy vương bận. Rồi thì cả đêm gió bắc thổi qua, bão tuyết ngập trời, lá rơi cành gãy, cô chỉ còn lại mấy chạc cây trơ trụi, mặc cảm hổ thẹn như con vịt bị vặt sạch lông.

Từ rất xa, hàng hàng tiều phu nối đuôi nhau tiến đến, lưỡi rìu sáng lóa lóa sắc lạnh dưới ánh mặt trời. Họ chỉ muốn qua đây chặt cô thành củi, thiêu cháy từng khúc một ra tro.

Dưới cây bỗng có động tĩnh, cô cúi đầu nhìn, trông thấy Vệ Lai đang xách thùng sơn, quét đầy màu lục lên mỗi chạc cây của cô.

Cô ngạc nhiên, hỏi: “Anh làm gì thế?”

Vệ Lai đáp: “Suyt, đừng nói gì hết! Anh muốn hóa trang cho em thành cây Noel, vậy sẽ không còn ai tổn thương em được nữa.”

Cô lại hỏi: “Cây Noel chẳng phải anh à?”

Vệ Lai cầm một món trang trí bé xinh, cẩn thận cột vào chạc cây đang rủ xuống của cô: “Cũng là em đấy.”

...

Đúng lúc này, tiếng động cơ xe vang lên.

Sầm Kim mở choàng mắt, hoảng hốt mất mấy giây — Trong phòng chẳng có ai, cửa chỉ khép hờ, trời vẫn chưa sáng hẳn, ngoài khung cửa giăng giăng hơi sương ẩm trắng xóa sau cơn mưa.

Cô chợt tỉnh táo, lao xuống giường, lao đến cạnh cửa.

Nơi vốn đỗ chiếc xe Jeep kia, đã trống không, cực kỳ giống tâm trạng cô vào giờ phút này, như trút được gánh nặng, mà lại rỗng tuếch.

Sầm Kim khoanh chân ngồi xuống bậc cửa, ngồi mãi đến khi có tiếng người vọng lại, ông chủ quán trọ đi qua đưa cà phê sáng.

Ông ta liếc nhìn cô, rồi ngó nghiêng trong phòng, cổ giấu bớt đồng chấm hỏi viết đầy trên mặt. Sầm Kim chẳng để ý, với tay lấy cả hai tách cà phê, không cần bỏ đường, cứ uống ừng ực hết tách này đến tách kia.

Sau đó quệt miệng, nói: “Hôm nay trả phòng.”

Túi hành lý vẫn còn đầy, lục sơ qua, chẳng có gì để thay. Bất ngờ mò được một sợi dây chuyền, bên dưới trĩu xuống mặt dây nhỏ hình vỏ sò, cầm xem thử, có thể mở ra, bên trong là thứ son được pha chế thô sơ.

Sầm Kim mỉm cười. Anh bỏ mấy bộ lễ phục của cô ra, trả lại cho cô một chiếc sơmi đã được cắt xé; bỏ bao nhiêu đồ trang điểm của cô, bù lại cho cô một hộp son xoàng xĩnh.

Thế mà trong lòng cô rất vui sướng, cảm thấy lần trao đổi này là hời quá rồi.

Cô túm nếp gấp trên áo, vuốt phẳng, rồi soi gương chải đầu cẩn thận, dùng đầu ngón tay quệt ít son thoa lên môi.

Lúc mặt sọc tiến vào, cô đã đợi hồi lâu, đang nâng một chiếc ly rỗng cùng vào chiếc khác, mắt khép hờ, lắng nghe tiếng thủy tinh mỏng tang chạm nhẹ.

Giữa mi chợt lạnh, có họng súng chống lên.

Sầm Kim bật cười, mở mắt nhìn mặt sọc: “Đây là thủ đoạn quen thuộc của các anh à? Anh cho rằng, chìa súng vào đầu tôi thì tôi sẽ hoảng sợ run rẩy, quỳ sụp xuống nhận hết tội lỗi nhỉ?”

Cô đẩy tay mặt sẹo ra.

“Tôi đây theo sát Bàn Tay Thượng Đế các anh cũng không phải ngày một ngày hai. Hầu như vừa có phong thanh truyền ra, tôi đã chú ý ngay.”

Mặt sẹo cười lạnh: “Phải rồi, chột dạ quá mà.”

Sầm Kim chẳng thêm chấp lời châm chọc của gã: “Tôi nghe nói, các anh tự nhận là ‘công bằng, chính trực, không cường nộ, không mù quáng, không giết nhầm, không bỏ sót’, các anh sẽ đưa ra xét xử, đến khi nghi phạm nhận tội và chứng cứ đủ xác thực, thì mới có thể chấp hành trừng phạt.”

“Đúng thế.”

Sầm Kim chất vấn: “Thật không? Ban đầu tôi cũng tưởng vậy, cho nên tôi vẫn nghĩ, có một cuộc xét xử thể cũng hay. Dù sao tất cả đều là nhằm vào cá nhân tôi, sẽ không liên lụy ai khác.”

Cô đến gần mặt sẹo, đồng tử dần dần co lại: “Nhưng vệ sĩ của tôi là sao hả? Anh ấy phạm tội gì mà các anh còn chưa thêm hỏi rõ đã mời ngay tay bắn tĩa đến lấy mạng? Lần cho nổ ca-nô ở vùng biển quốc tế nữa, đã xét xử tôi chưa? Cứ coi như các anh có cả đồng chứng cứ, vậy đã nghe tôi tự biện giải chưa? Tôi đã nhận tội chưa?”

Nhất thời mặt sẹo nhe răng, lúc lâu sau mới đáp: “Việc này tôi muốn giải thích một chút. Cô Sầm, có lẽ cô không biết, vụ án của cô rất đặc thù, bên trên đã yêu cầu nhất định phải đưa cô ra xét xử, nói cách khác, nhiệm vụ của tôi chỉ là bắt cô về Kallon. Tôi không tính giết cô, lúc đẩy cài thuốc nổ trên ca-nô chủ yếu là để uy hiếp thôi. Nhưng chuyện sau đó xảy ra quá đột ngột, AK lại là người mới, vì quá căng thẳng nên kích nổ ngay... Cậu ấy đã bị loại trừ khỏi công việc này.

“Về phần anh Vệ... Tôi hết sức xin lỗi, may mà không gây nên hậu quả nghiêm trọng. Đây đúng là do cách làm cục đoan của cá nhân tôi, về sau tôi sẽ báo cáo chi tiết lên trên. Nếu có bất cứ trừng phạt nào, tôi cũng sẽ chấp hành đầy đủ.

“Cô Sầm, chúng tôi có các đội truy bắt riêng biệt, phụ trách theo dõi, đuổi bắt những nhóm tội phạm chiến tranh khác nhau. Tôi nghĩ cho dù là cơ quan chấp pháp chính quy nhất, cũng chẳng thể bảo đảm mọi khâu đều hoàn mỹ. Mong rằng cô đừng vì sai lầm của riêng tôi mà hoài nghi cả tổ chức — Có lẽ ngẫu nhiên chúng tôi sẽ bị chệch hướng, nhưng việc này và việc khu bảo hộ trên tay cô biến thành hang ổ ma quỷ hại người, là hoàn toàn khác nhau.”

Sầm Kim bật cười: “Không tệ nhỉ, chuyện phiếm cũng chẳng lạc đề. Nếu anh bị Bàn Tay Thượng Đế khai trừ thì có thể thử đổi qua làm đại biểu đàm phán xem sao — Mà nói vậy là sẽ bắt tôi về Kallon à?”

Thế cũng hay, bắt đầu từ đâu, kết thúc ở đây, tính ra đã 3 năm rồi cô chưa quay lại.

Khi đứng dậy, cô hỏi một câu: “Sao bản án của tôi lại đặc thù?”

“Vì người tố cáo cô là nhân vật rất quan trọng.”

Sầm Kim cười ngất: “Là tổng thống à? Ông ta biết phát nhằm huân chương cho tôi, cảm thấy quá mất mặt nên muốn đòi về nhỉ?”

Rồi chợt phát hiện điều gì: “Khoan đã, sao tôi cứ cảm giác thái độ của anh khác hẳn lúc trước vậy?”

Mặt sẹo trả lời: “Sáng sớm ra anh Vệ tới tìm tôi.”

Đầu óc Sầm Kim đột nhiên trống rỗng.

Cô vịn mép bàn, thấy mình hết như hình nộm bơm hơi, trên thân bị thủng lỗ chỗ, bao nhiêu khí thế trước đó rã rượi tích góp để đối đáp với mặt sẹo, chợt tuôn hết ra ngoài, cả người mềm nhẹ như bông, không còn trọng lượng. Ngay cả giọng nói cũng nhẹ tênh: “Anh ấy vẫn chưa đi sao?”

“Anh Vệ kể cho tôi một phiên bản khác về khu bảo hộ, tuy rằng tôi chẳng tin, nhưng nếu bình tĩnh xem xét, xác thực không thể loại trừ khả năng này.

“Ngoài ra, anh ta cũng hoài nghi độ công chính của chúng tôi, lý do giống hết vừa rồi cô nói, bởi vì đã cho nổ ca-nô ở vùng biển quốc tế, còn tìm tay bắn tỉa giết anh ta. Anh ta bảo, trừ phi mình được tham gia toàn bộ quá trình, bằng không thì sẽ có lý do nghi ngờ tất cả việc xét xử này đều là hoạt động thiếu minh bạch.”

Sầm Kim nghe chẳng vào nữa — Vệ Lai vẫn chưa đi sao?

“... Anh ta cam đoan không mang theo bất kỳ một vũ khí nào, nên chúng tôi đồng ý để anh ta cùng đi Kallon. Cô Sầm cô sửa soạn đi, xe đang chờ ở ngoài rồi.”

Sầm Kim theo mặt sẹo ra cổng quán trọ, gần cổng đỗ hai chiếc xe van trắng, xa hơn chút nữa, là chiếc xe Jeep mui trần kia.

Cô đi qua.

Chiều cọ trùn ở trên đã được gỡ xuống, chắc là bị dầm mưa lâu quá nên ướt mềm rồi. Vệ Lai chui vào trước đầu xe, không biết đang kiểm tra tu sửa gì, sau đó đứng thẳng dậy, đóng sầm nắp xe lại, vừa ngẩng lên đã nhìn thấy cô.

Vệ Lai cười chào: “Ngủ ngon không?”

Sầm Kim hỏi nhỏ: “Sao chưa đi nữa?”

“Đi rồi, chẳng phải đã lái xe đi sao, hoàn thành xong động tác ‘đi’ rồi đấy. Thế nào, lúc thấy anh đi, tâm trạng thế nào?”

Tâm trạng à?

Không muốn hồi tưởng, chỉ biết là, bỗng nhiên lại thấy được anh cười nói với cô như vậy, toàn thể giới đều chẳng còn quan trọng.

Sầm Kim hỏi: “Đây mà là ‘bỏ dở giữa chừng rồi đi’ à? Chân trước bước ra, chân sau đã bước vào... Sao lại quay về thế?”

Vệ Lai đáp: “Hôm qua, sau khi em ngủ, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Rốt cuộc hiểu được lý do em đặc biệt cố chấp chuyện 6 năm trước, cứ muốn anh đến cứu em.

“Chúng ta đều biết chẳng thể nào trở lại 6 năm trước — Nhưng anh đâu thể đã bỏ lỡ 6 năm trước, lại bỏ lỡ cả hiện tại.

“Bản thân em không thiết sống, Bàn Tay Thượng Đế muốn em chết, nếu anh đi thật, hết thấy sẽ chấm dứt ở ngay đây. Chỉ có không đi, mới còn hi vọng.

“Tất nhiên anh có thể lừa mặt sẹo để dẫn em chạy trốn, nhưng lẩn tránh như vậy chưa chắc em đã vui vẻ. Anh nghĩ, biết đâu một cuộc xét xử thế này lại là chuyện tốt với em, xử xong, khúc mắc cũng được tháo bỏ.”

Sầm Kim nhắc nhở anh: “Lỡ kết quả xử án rất tệ thì sao?”

“Sầm Kim, nếu người khác cáo buộc em, nhưng căn bản chẳng phải do em làm, tại sao lại bởi vì rơi vào ngõ cụt mà đành gánh tội? Anh và mặt sẹo đã trao đổi, chuyện đấy mà có thật thì em cũng chỉ là người bị hại. Em hiểu rõ lịch sử chính trị hơn anh — Sau thế chiến thứ hai, đâu phải toàn bộ tội phạm chiến tranh cấp cao chân chính đều bị phán tử hình. Vì sao em muốn chết?”

Sầm Kim đáp khê: “Bởi vì không có bằng chứng. Jeremie chết rồi, Serge chết rồi, không có bằng chứng, em hoàn toàn có thể là một kẻ lòng dạ thâm sâu, thù dặt đủ các lý do, đổ hết tội lỗi cho người đã khuất.”

Vệ Lai nghĩ chẳng hề gì: “Cứ tìm thử xem, giờ chỉ chưa có bằng chứng thôi mà, cũng đâu phải trời sập — Lại giao hẹn nhé?”

Anh vươn tay, thấy Sầm Kim bất động thì dứt khoát móc luôn vào ngón út của cô, kéo lên.

Anh nói: “Thế này vậy.

“Bất kể con đường phía trước ra sao, anh sẽ đi cùng em đến khi chẳng thể nhấc bước được nữa. Đừng sợ không có bằng chứng, kiểu gì mà chẳng nằm trong khả năng thôi. Em còn sống, anh nuôi em; em ngồi tù, anh theo em; em chết, anh nhật xác cho em. Thoát sao được sống với chết, mà sống hay chết thì anh đều lo được, đúng không?”

Sầm Kim bật cười, bắt giắc ngoéo lại ngón tay anh. Mặt sọc bên kia ấn còi inh ỏi, đại khái muốn nhắc phải khởi hành. Vệ Lai phất tay: “Xong ngay.”

Khi rút tay về lại dừng trên cổ cô, gảy sợi dây chuyền kia lên, vuốt nhẹ, đột ngột dồn sức, một tay bứt đứt quãng mạnh vào mảnh rừng sau lưng.

Sầm Kim kinh ngạc nhìn anh.

Vệ Lai nói: “Chớ vội tự định tội cho mình. Đổi thành người khác, gặp tình huống đó cũng chưa chắc đã làm tốt hơn em được.”

Anh đỡ Sầm Kim lên xe. Đúng lúc khởi động máy, Sầm Kim bỗng nhẹ giọng: “Vệ Lai này...”

“Gi?”

“Sợi dây chuyền kia của em, là bạch kim đấy.”

Tiếng động cơ im bật, Vệ Lai chau mày: “Đắt không?”

“Hơi hơi.”

Vệ Lai dừng giây lát, nói: “Hay cứ nhật lại đi.”

Sầm Kim nhìn anh nhảy xuống xe.

Nhịn không được cười ha ha, cười mãi cười mãi, liền cười ra nước mắt.

Cô ngẩng đầu lên, ngắm bầu trời vừa được cơn mưa gội sạch.

Con đường phía trước ra sao, quá trình xét xử thế nào, có tìm được bằng chứng hay không... dường như đã chẳng còn quan trọng nữa.

56. Chương 56: “cái Chết Chẳng Đáng Sợ, Em Đã Chuẩn Bị Sẵn Sàng Từ Lâu.”

Biên dịch: 1309

Do Kallon nằm ở tây nam Ethiopia nên không cần quay ngược đầu xe. Cả hành trình rẽ rẽ ngoặt ngoặt, vậy mà từ đầu đến giờ vẫn luôn tiến thẳng tới trước. Kallon chắc hẳn sẽ là điểm dừng cuối cùng của nửa chặng sau.

Đoạn đường này phải chạy rất chậm, vì mấy ngày nay Vệ Lai không thể dưỡng thương, sức khỏe có chiều hướng xấu đi. Lúc tinh thần căng thẳng thì chẳng cảm thấy gì, một khi được thả lỏng là lại đau âm ỉ. Qua giữa trưa, Sầm Kim giúp anh thay băng, đến chiều thì đuổi anh ra ghế sau nằm, xe để mình cô lái.

Vệ Lai nghĩ như vậy cũng tốt, ai biết sắp tới có phải đánh đấm nữa không, anh khôi phục thể lực được chút nào thì phần thắng sẽ lớn hơn chút đó.

Đến đêm xuống thì tiến vào Nam Sudan. Cây Cacao nói nơi này khá hỗn loạn, xác thực không phải phóng đại. Thời điểm đang dừng trại bỗng nghe cả trảng súng nổ, giằng co vài giây, rồi chợt lặng ngắt, khiến lòng người cũng khiếp sợ bất an, cứ nơm nớp lo về một trảng kế tiếp. Bởi vậy mà tinh thần luôn trong tình trạng căng thẳng hết mức để sẵn sàng kịp thời ứng phó.

Mặt sẹo dặn, cố gắng đừng bật lửa, lỡ mà chạm trán thì chớ nên lao vào đánh nhau, cứ chờ gã ra mặt giải quyết — Mọi người thuộc các quốc gia riêng biệt thế này, để tổ chức dàn xếp với tổ chức, giải thích rõ ràng, thông thường sẽ dễ dàng hơn.

Vệ Lai đi tìm mặt sẹo trò chuyện. Hai người ngồi trong bóng tối, còn chẳng dám hút một điếu thuốc, chỉ có thể mò mẫm ăn ít đồ khô. Mặt sẹo đưa nước cho anh, anh ngửa đầu, đặt cách trên miệng mình đổ vào, rồi trả lại mặt sẹo.

Mặt sẹo cảm khái: “Hôm qua còn muốn thanh toán sạch sẽ đối phương đấy, hôm nay đã ngồi ăn chung, thật sự là...”

Vệ Lai nói: “Đây là tùy theo tình thế, theo lợi ích.”

Mặt sẹo cười cười: “Đừng tạo quan hệ với tôi, tôi không cứu được cô Sầm của anh đâu.” Gã tháo kính râm xuống, giờ này thì khỏi cần dùng nó rồi, bóng đêm đã là tấm màn che nguyên thủy nhất.

Vệ Lai hỏi: “Nếu chuyện tôi kể với anh là thật, chánh án sẽ xử thế nào?”

Mặt sẹo không đáp lời.

Vệ Lai cười: “Có đôi khi tôi ngẫm lại, cảm thấy rất bất công. Ngay từ đầu Vết Thương Tháng Tư, cộng đồng quốc tế rút chân bỏ mặc bạo loạn khuếch đại — Những kẻ trốn đi hay trở mặt nhìn thì chẳng sao, ở lại lại bị lòng bắt.”

Mặt sẹo liếc anh: “Đừng đánh tráo khái niệm, cô Sầm bị lòng bắt đầu phải bởi vì cô ta ở lại. Việc này cũng giống đến cô nhi viện làm công tác từ thiện, đích thực là đáng ngợi khen, nhưng nếu mượn danh công tác từ thiện để chuyển trẻ con ra ngoài bán thì nhất định phải bị trừng phạt. Đây là hai chuyện khác biệt hoàn toàn.”

Vệ Lai nhắc: “Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

Mặt sẹo nghĩ ngợi: “Tôi không phải chánh án, khó mà nói rõ được. Nhưng theo ý tôi, giả sử lời cô ta là thật, có lẽ hình phạt sẽ được du di ở mức nhẹ thôi. Dù sao thì vẫn là thời kỳ đặc biệt, phải suy xét đầy đủ mọi nhân tố. Đặt tôi vào vị trí của cô ta, tôi cũng chẳng có biện pháp nào chu toàn hơn. Cô ta mà chết ngay lúc đó thì chỉ thêm được một bộ xương khô, là việc rất vô nghĩa. Nhưng nếu còn sống... ít nhất còn là nhân chứng lên án tội ác.”

Gã nhớ ra gì đó: “Anh biết không, hơn 3 năm trước, lúc ấy Bàn Tay Thượng Đế vẫn chưa thành lập, Jeremie lấy danh nghĩa nhà đầu tư và từ thiện đã trở lại Kallon một lần, nhận tiếp đãi long trọng từ quan lớn chính phủ, rất vẻ vang. Thậm chí có dân chúng còn đặc biệt đến nơi lão tạm trú để cảm tạ... Nếu sự việc chưa bại lộ, e là lão sẽ đội hào quang anh hùng sống đến già, cả chết đi rồi vẫn được người dân Kallon tặng hoa.”

“Vậy anh có tin chuyện của Sầm Kim không?”

Mặt sẹo lắc đầu: “Không tin.”

“Anh Vệ, Bàn Tay Thượng Đế thành lập 3 năm, số nghi phạm tôi gặp đâu phải là ít. Tất cả tội phạm không cam lòng đều nói mình bị oan, bịa chuyện còn cảm động hơn cô Sầm nhiều, nhưng vậy thì thế nào chứ?”

“Tòa án chỉ nói chuyện bằng chứng cứ, đâu phải xem ai cảm động nhất. Anh đừng nghĩ trở lại Kallon xét xử là có hi vọng — Bị bắt về Kallon xét xử, cơ bản đều là tử hình. Lão Serge trước khi chết đã đưa ra chứng cứ chỉ điểm cô ta, chừng nào chưa tìm được chứng cứ phủ định, cô ta vẫn là thủ phạm chính.”

Gã đứng dậy, vỗ vỗ vai Vệ Lai: “Anh Vệ, nếu anh thật lòng muốn giúp cô ta, tôi đề nghị anh thử tìm chứng cứ xem. Dù sao thì cho tới bây giờ, thứ anh đưa ra vẫn chỉ là một câu chuyện đầy màu sắc tưởng tượng.”

Trước khi ngủ, Vệ Lai bàn với Sầm Kim về chuyện chứng cứ. Tuy hiểu rõ là không mấy hi vọng, nhưng biết

đâu đây, rất nhiều vụ án quan trọng tìm được manh mối, chẳng phải đều nhờ vào nỗ lực không ngừng nghỉ sao?

Khổ nỗi sự việc rơi xuống đầu mình, dường như càng bàn lại càng nản chí.

Sầm Kim khuyên anh nên nghỉ sớm, anh không chịu: “Lúc em rời khỏi Kallon là 6 năm trước, Jeremie bị mưu sát 3 năm trước, khi đó em đi qua nhà lão, tức là cả hai đã có liên lạc. Thế mà em chẳng nghĩ cách tạo bằng chứng nào cho mình sao, ví dụ như ghi âm giọng của lão ấy?”

Sầm Kim sửa lời anh: “Em và lão đâu có liên lạc với nhau, 3 năm trước vô tình gặp mặt là vì Vết Thương Tháng Tư tròn 3 năm.”

Một mình cô quay lại đây, chẳng biết để làm gì, đi qua rất nhiều nơi, trông thấy quốc kỳ tung bay trong sân trường tiểu học, nghe được tiếng đọc sách lanh lảnh vang xa. Cô còn đến cả bờ sông kia, nhìn cây rừng ngát xanh, trên sông cũng thật sự có thuyền, ngược xuôi khắp chốn.

Quốc gia chồng chất bi thương này đã bắt đầu cất bước, mà riêng cô, vẫn còn ngập sâu giữa sương mù dày đặc của quá khứ.

— Lúc rời khỏi tổ chức viện trợ châu Phi, cấp trên cố sức giữ lại, nói, lý lịch của cháu tốt quá, rất ít người có ưu thế như vậy.

Cô cười tự giễu, chỉ một sự kiện thôi mà có thể có bao nhiêu diện mạo. Với bọn Jeremie là tiền tài, với người ngoài là câu chuyện xúc động, với tổng thống là huân chương, với cấp trên là ưu thế, đến lượt cô thì là ác mộng.

— Các đợt điều trị tâm lý chưa từng có tiến triển. Mỗi một giấc mộng đều vang vọng tiếng động cơ xa dần của đội xe Liên Hiệp Quốc, sáng ra rời giường lại rơi mất bao nhiêu tóc, tinh thần nhanh chóng suy nhược. Ban đầu lựa chọn công việc viết xã luận bán tự do là vì ít áp lực, nhưng chủ biên đọc bài của cô, lần nào cũng chau mày, phê bình: “Này quý cô, cảm xúc phải mãnh liệt, ngòi bút phải sắc bén, đâm thẳng vào các vấn nạn đương thời. Cô phải là đấu sĩ, như thế mới cuốn được cảm xúc của độc giả theo mình, hiểu chứ?”

Đáng tiếc, cô chẳng phải đấu sĩ, cô vẫn luôn sợ sệt thu mình vào vỏ ốc. Bí mật kia giấu kín đã lâu, đã bám dính thành một bộ phận trên cơ thể, mừng mủ đau đớn.

— Có người đề nghị nhờ bạn trai và gia đình trợ giúp lãng quên thương tổn, thế là cô tìm Khương Mân. Đúng là Khương Mân đã lấp đầy những khoảng thời gian trống rỗng của cô, kể cho cô về bảo vệ môi trường, về luận văn, học bổng, đề tài muốn nghiên cứu, cứ mở miệng là thao thao bất tuyệt. Cô luôn luôn lắng nghe từ đầu tới cuối, cảm thấy bên tai có âm thanh vẫn tốt hơn đơn độc một mình giữa hố sâu tăm tối.

Mà đây chính là một trong các lý do để Khương Mân cầu hôn: “Trước nay em không chê anh phiền nhiễu, anh nói gì, em cũng nghiêm túc lắng nghe, chưa bao giờ ngắt lời. Sầm Kim, em là cô gái khéo hiểu lòng người nhất anh từng gặp.”

...

Buổi đêm trong rừng cây kia, Jeremie ấn mặt cô vào xác chết, nói: “Sau này trở về Bắc Âu, lại bắt đầu cuộc sống cô mong muốn.”

Thế nhưng, cuộc sống của cô đã chẳng còn nguyên vẹn.

Quay về quán trọ, cô ngồi lên giường, mở TV.

Chuyển đến một kênh, thấy tổng thống đang đọc diễn văn: “Quốc gia này vẫn còn hàng trăm ngàn việc cần làm, chúng ta phải nắm bắt các cơ hội tốt, hấp dẫn đầu tư, nhanh chóng khôi phục kinh tế. Phải có phát triển, mới có tương lai.”

Lại chuyển một kênh khác, là biểu tình gây rối. Cảnh sát ném bom cay, người cầm đầu khăn giọng gào thét chất vấn: “Chính phủ dựa vào đâu mà cắt giảm dự toán lòng bắt tội phạm chiến tranh, đây là hành vi dung túng! Người đã chết rồi thì không cần đòi công lý nữa sao? Chỉ bởi vì những kẻ kia trốn ra nước ngoài, chúng ta đành phải buông xuôi hết sao?”

Chuyển đến một kênh cuối cùng, Sầm Kim chột sưng sờ.

Là khuôn mặt tươi cười của Jeremie, trên cổ lão đeo vòng hoa, phát biểu trước quần chúng vây quanh dưới quảng trường: “Giữa tôi và nhân dân Kallon có tình hữu nghị sâu đậm, bất kể là trước hay sau chiến tranh, tôi đều cống hiến hết mình...”

Sầm Kim cầm gối ném qua.

...

Vệ Lai thấy thật nực cười: “Hay nhỉ, anh còn tưởng lão sẽ cụp đuôi làm người, nào ngờ cái thói phô trương của lão lại lớn đến vậy, rất biết cách nhảy nhót.”

Sầm Kim nói: “Kallon hậu chiến có chính sách dùng điều kiện ưu đãi hấp dẫn đầu tư. Riêng với những ai đã nhận huân chương, chính phủ muốn cảm tạ họ nên mấy năm đầu hầu như hoàn toàn miễn thuế, thậm chí còn trợ giúp thêm — Kể như Jeremie, không có lợi sẽ chẳng thèm nhấc chân, anh nghĩ còn điều gì khác thúc đẩy được lão?”

“Xem TV rất tức giận, rồi đi tìm lão ngay à?”

Sầm Kim gật đầu.

“Không có kết quả tốt đẹp gì nhỉ?”

“Sao anh biết?”

Vệ Lai cười khẽ, từ từ nhắm mắt, lẩm bẩm: “Một cô bé, đầu óc rối loạn, trong cơn tức giận lập tức chạy tới tận nhà tranh luận, có thể thu hoạch được gì chứ?”

Sầm Kim chẳng nói thêm nữa. Hồi lâu sau, cô giúp Vệ Lai dịch tấm vải đang đắp, thì thầm: “Ngủ sớm thôi.”

Trên người bị thương, cộng thêm cả ngày đường xe mệt mỏi, Vệ Lai nhanh chóng thiếp đi.

Nhưng Sầm Kim không ngủ được, cô dựa vào ghế, ngồi rất lâu. Bên ngoài có hai người của mặt sọc canh gác, liên tục quay đầu nhìn cô, chắc là đề phòng cô lợi dụng đêm tối trốn mất.

...

Cô gặp Jeremie trong Nhà khách Chính phủ Kallon. Jeremie rất cảnh giác, bảo người lục soát cô kỹ càng rồi mới cho phép đi vào.

Những lời Jeremie nói khi ấy vẫn văng vẳng bên tai.

— “Sầm, tôi hiện đang là khách quý của chính phủ, có quan hệ cực tốt với lãnh đạo các ban ngành. Còn nhớ tôi từng nói, ai mà chẳng mua chuộc được chứ? Cô thì sao? Bây giờ cô tố giác tôi, có tin tôi sẽ khiến cô bỏ mạng lại Kallon này luôn không?”

— “Hơn nữa, cô là hạng người nào, còn cần tôi nhắc nhở à? Cho dù cô tố cáo lên Liên Hiệp Quốc, khi bày ra chứng cứ thì ai sẽ chịu thiệt nhất? Cô chán sống rồi sao?”

— “Cả khi không vì mình, cô cũng phải nghĩ cho người bên cạnh. Nghe bảo cô vừa được bạn trai cầu hôn à? Chắc cô đâu muốn anh ta gặp chuyện xấu nhỉ.”

Sầm Kim nghiêng rằng: “Bắc Âu không phải Kallon, ông mà động tới Khương Mân thì cũng chẳng thoát được!”

Jeremie ghé sát tai cô: “Việc gì tôi phải tự mình ra tay? Cô quên Serge rồi à?”

Sầm Kim sững người: “Serge ở đâu?”

Jeremie cười to: “Lão đó à, không có chí hướng lớn gì, chưa chi đã tiêu hết chút tiền đào được ở Kallon, trở nên nghèo kiết mới tới tìm tôi. Tôi định kỳ cho lão ta tiền, bảo trốn ở nơi bí mật để lo hết mấy việc trong tối cho tôi — Giả sử tôi xảy ra chuyện, lão ta đi tìm cô thì cô cũng xong đời. Giống như cái lần đâm thủng lốp xe ở khu bảo hộ đấy, bất kể có phải cô làm hay không, đều là lỗi của cô.”

Cuối cùng, lão đưa Sầm Kim đã lạc mất hồn vía ra ngoài, nhét cho cô một số điện thoại: “Mọi người đều là bạn tốt, là chiến hữu, có khó khăn gì thì cứ gọi tôi.”

Sầm Kim trở lại quán trọ, mở đèn, mở TV cả đêm. Tiết mục TV ở Kallon không phong phú, đến tối lại lặp lại nội dung ban ngày, khuôn mặt của Jeremie, một lần nữa xuất hiện.

Ngày hôm sau, Sầm Kim gọi điện cho Jeremie.

Cô nói: “Khi rời khỏi Kallon, tôi cảm thấy ông cho tôi tiền hẳn nên đã thông qua nhiều con đường quyền góp hết. Nhưng không ngờ là về nước chưa bao lâu đã mất việc. Tiếp sau còn phải khám bác sĩ tâm lý, rất tốn kém...”

Jeremie dễ dàng hiểu ý: “Cô muốn bao nhiêu?”

Sầm Kim báo một con số.

Jeremie đáp: “Chừng đấy không ít, tôi đâu thể đem theo bên mình nhiều vậy. Thế này đi, khi nào về nước thì hẹn ngày cô tới tìm tôi.”

Sáng sớm hôm sau, đội xe tiếp tục xuất phát, đến gần giữa trưa thì nhập cảnh Kallon.

Không thể không thừa nhận, Kallon đúng là địa phương đẹp nhất trong cả hành trình này. Khác hẳn Sudan, cả vùng mênh mông đất cát; cũng khác Ethiopia, mức chênh lệch nhiệt độ trong ngày quá lớn mà thất thường bất định. Nơi đây là đồi núi bạt ngàn, khắp chốn ngát xanh rừng rậm và sông suối. Vào sâu trong thung lũng còn gặp cả bãi vàng đuôi dài và bãi đột lấp ló ven đường.

Khi xe rẽ ngoặt theo khúc cua quanh núi, đập vào mắt là dãy nhà trắng quây tròn dưới đáy thung lũng.

Cổng lớn bên ngoài treo bảng hiệu viện an dưỡng, xe dừng trước cổng, có hai phụ nữ bản địa chờ sẵn ở đó.

Mặt sẹo tới, nói với Vệ Lai: “Vào đây thì anh và cô Sầm phải tách ra. Thân phận cô ta khác biệt nên cần giám giữ riêng. Quá trình xét xử tiến hành công khai, chúng tôi sẽ thông báo thời gian cho anh sau.”

Vệ Lai chẳng đáp lời, nhưng lúc Sầm Kim đứng dậy, anh chợt kéo cô lại, ánh mắt chiếu thẳng vào mặt sẹo, hỏi: “Giám ở đâu, nhà tù à?”

Mặt sẹo khinh thường nhìn đáp trả: “Chúng tôi không có nhà tù, chỉ có phòng cách ly thôi.”

“Tôi được đến thăm chứ?”

“Được.”

“Cô ấy có thức ăn không? Có nước uống không?”

Mặt sẹo thiếu điều phát cáu. Sầm Kim bật cười, bảo anh: “Sao anh nhiều lời thế.”

Vậy là, mấy vấn đề vặt vãnh như “Có chỗ tắm không”, “Trên giường có đệm không”, “Trong phòng có đèn không”... anh đều phải nuốt hết xuống.

Anh dõi mắt trông theo Sầm Kim đi cùng hai cô kia, mặt sẹo lặng lẽ nhìn anh, hồi lâu mới nói: “Chỉ bị giam giữ riêng thôi. Anh cũng ở lại đây, ngồi trong phòng là thấy được cửa phòng cô ta rồi, cần gì ngại nhiều vậy chứ?”

...

Ban đầu còn tưởng đây là đại bản doanh bí mật của Bàn Tay Thượng Đế, viện an dưỡng chỉ là nguy trang, xuống xe mới phát hiện, hóa ra là viện an dưỡng thật.

Trong viện có không ít người thiếu tay cụt chân đang ngồi thành thoi. Lúc đi ngang một căn phòng, cửa phòng bỗng bật mở, hình như là tan học. Người ra ngoài đầu tiên không có chân, di chuyển bằng hai tay chống xuống đất, trông thấy mặt sẹo, bèn ngửa đầu chào hỏi.

Vệ Lai đi thẳng một đường theo mặt sẹo vào trong: “Các anh đặt đại bản doanh tại viện an dưỡng luôn à?”

Mặt sẹo nói: “Viện an dưỡng này cũng là sản nghiệp của Bàn Tay Thượng Đế.” Gã chỉ những người đang ngồi trong viện kia, “Vết Thương Tháng Tư đâu chỉ hằn dấu lên các thi thể, còn có vô số người sống sót mà khuyết thiếu về cả thể xác lẫn tinh thần. Tôi đây chỉ mất một mắt, tính ra đã là nhẹ rồi.

“Chắc anh không biết, rất nhiều người có thể cố gắng chịu đựng để sống sót đến hết chiến tranh, nhưng sau lại chẳng còn động lực tiếp tục sống nữa – Vì tâm lý tuyệt vọng, vì thân thể khiếm khuyết, không cách nào mưu sinh, hay sự kiên nhẫn và quan tâm của xã hội đối với họ luôn là có hạn; nhưng họ sẽ còn phải sống rất lâu, những vấn đề đấy, cũng sẽ đeo bám họ thật lâu.

“Lớp học vừa này là dạy thủ công mỹ nghệ, đại loại như thêu hoa các kiểu. Ai còn tay thì có thể học ít kỹ năng, làm ít việc để tự nuôi sống bản thân — Năm nay chúng tôi mới bắt đầu chuyển trọng tâm, hi vọng những người này sẽ nhận được nhiều hỗ trợ hơn. Thật ra không phải hoàn toàn từ bỏ lòng bất nghi phạm, mà là chúng tôi cảm thấy, thù hận chẳng phải lương thực, chẳng thể ăn nó để sống. Sự việc luôn có nặng nhẹ, người đã chết sẽ không trở về, nhưng người còn sống phải tiếp tục sống cho tốt.”

Gã sức nhớ điều gì: “Chắc buổi xét xử cô Sầm sẽ bắt đầu vào ngày mai. Tuy chúng tôi chưa có thiết lập chuẩn mực như pháp viện chính quy, nhưng vẫn có chánh án, công tố viên, và bồi thẩm đoàn — Một phần bồi thẩm đoàn là nạn dân, vì để tránh việc họ đưa ra quyết định thiên lệch, chúng tôi đã mời thêm một vài thành viên từ các tổ chức quốc tế và những nhà hảo tâm từ hải ngoại. Anh cũng có thể tham gia, chúng tôi không ngại đâu.”

Vệ Lai trầm mặc.

Trong tư tâm của mình, anh chẳng mong nhìn thấy Bàn Tay Thượng Đế hoạt động chính quy. Ngược lại còn hơi hi vọng họ đang trả thù cá nhân, hành động theo cảm tính, không có luật lệ — Như vậy, ngộ nhỡ kết quả xét xử cuối cùng quá tệ, buộc phải hạ quyết tâm làm gì đó thì anh cũng tránh được cảm giác áy náy.

Mặt sẹo dừng lại trước một căn phòng, ra hiệu: “Anh nghỉ ở đây đi.”

“Phòng của tôi?”

“Ở cùng người khác.”

Vệ Lai sững sốt chốc lát, chợt hiểu ra: “Đề phòng tôi à?”

Mặt sẹo thoải mái thừa nhận: “Anh Vệ, dựa theo biểu hiện trước kia của anh, nếu cô Sầm bị phán tử hình thật thì rất khó đảm bảo liệu anh có phản ứng tiêu cực gì hay không. Bởi vậy, chúng tôi nghĩ cần phải tìm người canh chừng sẵn.”

Vệ Lai cười, sải bước lên bậc thang, đi vào phòng: “Thế nào, bài học cho tay bắn tĩa vẫn chưa đủ à? Dựa theo biểu hiện trước kia của tôi, cho dù giờ này có bị thương, anh tưởng cứ tùy tiện tìm ai đó là...”

Anh bỗng im bật.

Trong phòng kê hai chiếc giường đơn, trên một chiếc đã chất đầy quần áo vật dụng bừa bộn, đầu giường treo thứ gì...

To cỡ chiếc phao — Là hàm cá mập khô.

57. Chương 57

Biên dịch: 1309

Trước khi ngủ, Vệ Lai đi thăm Sầm Kim.

Nơi này, ngoài cửa có người thay phiên canh gác, trong phòng được bài trí rất phổ thông, không có gì đặc biệt. Thoạt nhìn, Vệ Lai cảm thấy khá giống chỗ trọ của mình ở Helsinki — Chỉ để ít đồ dùng sinh hoạt cơ bản.

Khác biệt duy nhất, thậm chí khác biệt này còn khiến người ta ngọt ngào hơn, là một mặt tường với chỉ chít chữ.

Kích cỡ và kiểu chữ đều bất đồng, phần nhiều là tiếng Anh, xen lẫn với ngôn ngữ khác, tựa như lời sám hối trước phút lâm chung, có cầu nguyện, có tô vẽ, cũng có mấy đoạn nhắn gửi dài thượt. Áp lực trong Vệ Lai đột ngột tăng vọt. Sầm Kim dường như biết anh đang nghĩ gì: “Phòng này chắc là dành riêng cho những người sắp bị xét xử. Tối một, đi một, hiện tại là đến lượt em.”

Bên tường có kê bàn, trên bàn bày đủ loại bút. Vệ Lai cười nhạt: Đúng là suy xét rất chu đáo, còn chuẩn bị cả những thứ này.

Anh dắt tay Sầm Kim, đi đến sát tường xem thử.

Có người viết liên tiếp mười mấy chữ “sorry”, nét bút nguệch ngoạc, cuối câu là: Nguyên xin Chúa thứ tha.

Có người viết “sorry” cho thân nhân, hối hận vì lỗi lầm mình đã phạm, lại để người nhà gánh chịu nỗi đau. Rồi dặn vợ đừng để con cái biết được sự thật, xin vĩnh viễn đừng nhắc đến.

Có người cuồng loạn: Đâu phải tôi giết người! Lúc ấy tôi bị quỷ ám, chứ bản thân tôi chân thật chưa từng giết ai!

Có người chửi như tát nước: Không có chiến tranh thì sao tao lại giết người? Mấy thằng đầu sỏ mới phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Dựa vào đâu mà bắt tao gánh tội!

Cũng có người cực phần nộ: Tôi chỉ giết vài người thôi, XX đáng chết hơn nhiều đấy, sao chưa bắt nó đi!

Vệ Lai lẩm bẩm: “Thái độ gì thế này.”

Sầm Kim tiếp lời: “Là kiểu ‘Mình không sợ nghèo, chỉ sợ chúng nó không nghèo như mình’ đấy.”

Hai người cùng bật cười, cười đến trầm lặng.

Một mặt tường, một mặt chữ, đằng sau lại là cả thế giới lập thể rộng lớn phức tạp. Trút bỏ thân phận kẻ thù ác và bên bị hại, thực ra họ đều là con người. Đã là người thì sẽ có tình cảm, nhớ thương, bạn bè, gia đình, ràng buộc... Mỗi một mối dây nối qua, đều đủ để lòng người thổn thức.

Vệ Lai hỏi Sầm Kim: “Nếu là em, em sẽ viết gì?”

Sầm Kim nhặt lấy cây bút bên tay, tìm tới tìm lui trên tường, cuối cùng thấy được một chỗ trống nhỏ, bèn nhón chân hí hoáy.

Cô viết là: Nguyễn Vệ Lai cả đời bình an.

Ký tên: Sầm Kim.

Vệ Lai cười: “Cái cô này, viết chữ Trung tề thể, chữ ‘Kim’ ngừng bút lâu...”

Khóe mắt chợt cay, chẳng nói được nữa. Dừng trong chốc lát, lại cười: “Em thế này là thiếu đạo đức lắm đấy, biết không?”

Sầm Kim đáp: “Em biết chứ, loại thời điểm này, em phải tránh mấy cử chỉ gây cảm động, hay làm anh vướng bận sâu hơn. Có lẽ em phải tỏ ra lạnh lùng, đuổi anh đi, nói trước giờ em chưa từng yêu anh, tất cả đều là vui đùa qua đường, nhưng mà...”

Giọng cô nhẹ bằng: “Em sợ mình chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa. Em nghĩ điều cuối cùng để lại cho anh, phải là tình cảm chân thật của mình.

“Nếu như không có anh, hiện tại sẽ là thời điểm giải thoát nhất trong đời em. Cái chết chẳng đáng sợ, em đã chuẩn bị sẵn sàng từ rất lâu rồi.”

Cô ôm Vệ Lai, khẽ tựa đầu vào ngực anh.

“Lo lắng duy nhất hiện giờ chỉ có anh thôi, chỉ hi vọng anh sẽ sống thật tốt. Bất kể kết quả thế nào, anh đều phải khỏe mạnh, chúng ta đã giao hẹn rồi. Phải sống cho tốt, ăn ngon ngủ kỹ, ngày kỷ niệm mua hoa cho em. Còn nữa, bất kể sau này anh yêu ai, cũng cấm đem em ra so sánh. Cái gì mà xinh đẹp dịu dàng hơn em ấy, dẹp hết đi, cấm tiệt đấy nhé.”

Vệ Lai phì cười, một tay anh ôm cô, tay kia cầm lấy bút của cô, nhìn hàng chữ trên tường. Sau đó khoan

vòng hai chữ “Vệ Lai”, vẽ mũi tên đưa đến cạnh chữ ký “Sâm Kim”, rồi bổ sung hai chữ.

Đổi thành: Nguyễn hai ta cả đời bình an.

Ký tên: Sâm Kim & Vệ Lai.

Hai người đã kề sát bên nhau thế, ước nguyện này không nên ước ra cô độc.

Anh cúi đầu hôn tóc cô, nói: “Sẽ có cách thôi.”

Về lại phòng, Vệ Lai vừa ngả lưng đã kéo thẳng chăn trùm kín đầu.

Cây Cacao ngồi trên giường xem báo, chưa qua bao lâu, tờ báo từ từ dịch xuống, lộ ra đôi mắt.

Cậu ta khuyên: “Vệ, anh đừng trẻ con vậy chứ, từ lúc gặp mặt đã chẳng thèm nói tiếng nào với tôi.”

Vệ Lai kệ xác cậu ta.

“Giờ đáng lẽ tôi đang ở Uda ôm vợ đấy! Vì anh mới phải lết xác qua cái chỗ chán ốm này, cả ngày toàn phải đọc báo, đọc tới mức phát bệnh rồi. Ở đây còn thua xa Nam Sudan. Bên Nam Sudan ấy, ít ra còn có bia...”

Vệ Lai kéo mép chăn xuống, cười lạnh: “Tới vì tiền chứ gì! Đối chọi với tôi thì hay lắm nhỉ.”

Cây Cacao phản bác: “Sao lại nói thế. Trang sức vàng ròng của bà xã tôi mà gom lại, chỉ ít còn nặng hơn cả ký, tôi có giống hạng người hám tiền đó không? Từ trước 8 tuổi tôi còn chả có quần lót mặc, tôi có giống hạng người chẳng chịu nổi nghèo khó không?”

Cuộc sống này đúng là đầy những nghi vấn: Loại chuyện trước 8 tuổi không được mặc quần lót đó, đến tột cùng là có gì đáng tự hào?

“Tôi và Nai đã bàn bạc, biết người bình thường không chế ngự nổi anh, cho nên tự tôi phải đi một chuyến tới xem chừng, để tránh việc anh bị cô kia mê hoặc mà lầm đường lạc lối, về sau hối hận cũng đã muộn. Cái cô Sâm kia, tôi có nghe qua rồi, anh đừng để lời ngon tiếng ngọt lừa gạt đấy Vệ! Người ta là nhà văn, tiện tay là bịa ra được cả đồng thứ.”

Vệ Lai chỉnh lại: “Nhà xã luận.”

Cây Cacao thấy chẳng khác gì sắt, cứ viết chữ thì đều là nhà văn.

Cậu ta càng nói càng hăng: “Phụ nữ hay xạo lắm ấy. Bà xã tôi mua quần áo nhé, chả bao giờ chịu báo giá thật, tôi đây biết tổng mà không nói toạc ra thôi. Vệ, đàn ông có thể vờ ngu, nhưng đâu thể ngu thật!”

Vệ Lai đáp: “Lời Sầm Kim là sự thật.”

“Bằng chứng đâu?”

“Tạm thời chưa tìm ra, nhưng sẽ có.”

“Phải tìm bao lâu, 100 năm hử?” Cây Cacao hết sức hùng hồn, “Vệ, lời này của anh mà truyền ra, người ta sẽ cười cho thú vị. Từ nay đám tội phạm sẽ cãi, ‘Chúng tôi bị oan, có điều tạm thời chưa thấy bằng chứng’, xong cứ treo án đó tới già. Vậy chẳng phải cả thế giới sẽ loạn hết à?”

“Tóm lại, anh không làm bậy thì không sao, tôi chỉ đến để phòng ngừa anh nổi máu liều thôi.”

Nói đến mức hứng chí, Cây Cacao quăng luôn tờ báo, chạy lại ngồi xổm bên giường Vệ Lai: “Hay là... đá cô ta đi? Cứ chia tay là êm ngay.”

Vệ Lai cười nhạt: “Nếu bà xã cậu phiền phức quá, cậu cũng bỏ luôn chắc?”

“Bỏ chứ, xong rồi cưới người khác thôi.”

Vệ Lai tức đến mức vết thương nhói, phải tạm dừng, lại đột nhiên lật người xuống đất, chỉ vài bước đã vọt ngay tới giường đối diện, nhấc bộ hàm cá mập kia lên, ném vèo ra ngoài.

Một giây lặng ngắt trôi qua, Cây Cacao cáu tiết: “Ồ đâu có việc thì nói năng tử tế nhé, ném hàm cá mập của tôi làm gì!”

Tối đó, Cây Cacao thề, trước khi trời sáng sẽ không thèm đếm xỉa tới Vệ Lai!

Ngày hôm sau, Cây Cacao dậy rất sớm, đang tính chào Vệ Lai, lại sực nhớ khúc mắc chưa giải quyết, mặt lập tức sầm sì, động tác đánh răng rửa mặt cực mạnh, còn đá văng cửa, ra ngoài tản bộ.

Vệ Lai chẳng bị ảnh hưởng, tiếp tục kéo chăn, cứ ngủ như thể đang ở giữa bốn bề tĩnh lặng.

Nửa tiếng sau, Cây Cacao hấp tấp xộc vào, hét to: “Vệ! Vệ! Anh đoán xem tôi thấy ai?”

Cậu ta nhào đến mép giường, lật tờ báo soàn soạt. Vệ Lai chống người dậy, đầu óc hơi lơ mơ: “Ai cơ?”

Cây Cacao quên bống luôn vụ chiến tranh lạnh với Vệ Lai, rút roẹt ra một trang: “Tìm được rồi.”

Cậu ta đưa báo tới trước mặt Vệ Lai.

Một bức hình lớn, chiếm non nửa trang báo, trong đó có 7-8 người đứng vỗ tay, tiêu đề là — Bảo tàng Tưởng niệm Quốc gia được phê duyệt, chuẩn bị khởi công.

Vệ Lai lười nhác nhìn mặt báo lớn kia: “Gì đấy?”

“Vết Thương Tháng Tư tròn 6 năm nên có hoạt động tưởng niệm, dự án xây dựng Bảo tàng Tưởng niệm Quốc gia được thông qua. Mấy người này đều là quan chức chính phủ, ở giữa chính là tổng thống.”

Vệ Lai vẫn còn u mê: “Cậu gặp... tổng thống?”

Cây Cacao lắc đầu, chỉ vào bên cạnh: “Ông này này, chỉ ít hiện đang là nhân vật thứ tư, thứ năm ở Kallon, bài viết phía dưới có nhắc riêng tới đấy, tự anh đọc đi. Nói ông ta lên nhanh như điều gặp gió, nhất là chủ trương lòng bất tội phạm chiến tranh của ông ta rất được dân tâm. Mấy năm trước ông ta còn tổ chức diễu hành thị uy, chỉ trích chính phủ thất trách trong việc truy bắt. Sau thì nhận được phiếu ủng hộ trong cuộc tổng tuyển cử, cộng thêm chính quyền đương thời rất tán thưởng, bởi vậy mà từng bước lên cao.”

Vệ Lai đã hiểu ra: “Cậu gặp ông ta ngoài cổng à?”

“Ừ, thấy xuống từ một con xe chống đạn, có mấy người vây quanh. Cái khí thế ấy nhé, tôi bảo vệ nhiều người rồi, vừa nhìn đã biết nhân vật tai to mặt lớn, xung quanh toàn vệ sĩ. Tôi mới bảo sao trông quen quen...”

Lời còn chưa dứt, Vệ Lai bỗng chớp lấy tờ báo, đứng dậy đi ra.

Cây Cacao ló đầu nhìn, thấy Vệ Lai chặn mặt sẹo trong sân.

Vệ Lai giơ tờ báo ra trước mặt mặt sẹo, chỉ vào người trên hình vừa nãy Cây Cacao nhắc tới: “Ông này, sẽ đến dự phiên tòa ngày mai à?”

Mặt sẹo cân nhắc giây lát, chắc là nhận thấy có giấu giếm cũng chẳng mấy khác biệt, bèn gật đầu: “Ừ.”

“Anh nói vụ án của Sầm Kim rất đặc thù, là bởi vì quan lớn chính phủ Kallon chú ý sao?”

Mặt sẹo không phủ nhận: “Thứ nhất là tính chất quá mức tàn bạo, thứ hai, được quan lớn chú ý cũng có thể xem là nguyên nhân — Điều này có gì lạ đâu? Vụ việc do cấp trên đặc biệt quan tâm, đảng nào thì người chấp hành cũng phải thận trọng hơn chứ?”

Vệ Lai cười lạnh: “Phải rồi, các người có mắt xích nối đến cả giới chính trị đấy.”

Mặt sẹo nhún vai: “Cho anh biết cũng chẳng sao, đây là ông Ennu, người sáng lập Bàn Tay Thượng Đế. Vào thời hậu chiến, chính phủ không mấy tích cực với việc truy nã tội phạm chiến tranh, ông ấy đại diện cho một nhóm quan điểm chính trị, từng tổ chức biểu tình. Hình ảnh ông ấy và những người ủng hộ bị ném bom cay giải tán, đến nay vẫn còn được phát lại trong các chương trình liên quan.

“Quy mô ban đầu của Bàn Tay Thượng Đế rất nhỏ, không hơn tổ chức vệ sĩ sau lưng anh là bao — Nhưng nhờ vào việc ông Ennu có khởi sắc trong sự nghiệp chính trị mà nó mới lớn mạnh. Đồng thời, Liên Hiệp Quốc đã thành lập tòa án chuyên trách sự kiện diệt chủng tại Kallon; trong 6 năm, khởi tố chưa đến 20 tên, tốn kém hơn 300 triệu USD, nhìn vào tốc độ tiến triển này thì chính phủ cũng chẳng ngồi yên được. Nghe đâu Nội các vừa biết chuyện đã liên tục bí mật thảo luận, chuẩn bị đưa Bàn Tay Thượng Đế vào biên chế, trở thành đơn vị hỗ trợ tòa án, sớm hay muộn chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Mất thật lâu Vệ Lai mới thốt lên: “Vây chúc mừng các anh.”

Đây là chuyện tốt, nhưng không phải tin tốt. Bàn Tay Thượng Đế sắp được đưa vào biên chế, mai này lực lượng quốc gia có thể danh chính ngôn thuận can thiệp và giúp đỡ. Cho dù Sầm Kim trốn thoát được, thì cũng khó lòng sống thoải mái, an nhàn.

Có lẽ đúng như mặt sẹo nói, hi vọng duy nhất chính là tìm ra chứng cứ.

Nhưng chứng cứ ở đâu?

Buổi xét xử được ấn định vào 6 giờ tối, trước lúc đó, Vệ Lai gọi một cuộc điện thoại cho Nai.

Nai khuyên bảo hết nước hết cái: “Vệ à, đâu phải mọi người muốn đối nghịch với cậu. Tôi đã trao đổi rất lâu với đối phương, đối phương chỉ có một yêu cầu: Chứng cứ đập chứng cứ. Đến chừng đó, cậu phải tôn trọng kết quả phán xử.”

Vệ Lai hỏi: “Anh có tin lời Sầm Kim không? Nói thật đi.”

Nai im lặng giây lát: “Cậu biết đấy, ngay từ đầu tôi đã thấy cô ấy cứ lạ lùng kiểu gì. Cô ấy khôn khéo vậy, muốn bịa chuyện kín kẽ không sơ hở là quá dễ dàng.”

Vệ Lai cười khỏ, tạm dừng rồi dặn: “Như vậy đi, trước khi có kết quả, anh cố gắng giúp tôi một việc. Xem thử mấy bài xã luận của Sầm Kim, nghe bảo cô ấy có chuyển biến lớn trong phong cách, tôi muốn biết thời gian cụ thể. Còn nữa, vụ Jeremie bị mưu sát, tôi muốn biết thêm nhiều chi tiết hơn.”

Gác điện thoại xuống, Cây Cacao liếc nhìn anh: “Có ích gì chứ?”

Vệ Lai đáp: “Việc này giống đào giếng ấy, mới đào 2 mét đã bỏ cuộc thì vĩnh viễn sẽ chẳng có nước.”

Nếu cứ đào mãi thì sao, có lẽ vẫn chẳng có nước, nhưng chỉ cần chưa buông xẻng xuống, tiếp sau đó sẽ có hi vọng.

Mà chỉ cần hi vọng chưa hao mòn hết, anh sẽ không định dừng tay.

6 giờ.

Phiên tòa diễn ra tại một căn phòng bình thường trong góc khuất của viện an dưỡng, cơ cấu tổ chức được phỏng theo mô hình tòa án thông thường. Bồi thẩm đoàn gồm chừng hơn chục người, có đôi ba người đội mũ đeo khẩu trang, không muốn lộ mặt, còn lại hình như đã quen thuộc với trường hợp này, nên chẳng tỏ ra sợ hãi hay hiếu kỳ.

Trong góc có chừa một khoảng làm chỗ dự thính đặc biệt. Vệ Lai kín đáo liếc qua, quanh đó đã dựng vách kính một chiều, bên ngoài không thấy được bên trong, nhưng bên trong vẫn thấy rõ bên ngoài.

Vệ Lai ra hiệu cho Cây Cacao: “Nhân vật lớn nọ chắc đang ngồi bên kia.”

Cây Cacao rất cảnh giác: “Vệ, tôi nói trước nhé, anh đừng có mà ý tưởng đột xuất gì như bắt cóc con tin đấy.”

Vệ Lai còn chưa kịp trả lời, chợt thấy Sầm Kim bước vào.

Tinh thần cô vẫn tốt, không có biểu hiện khác lạ nào, ánh mắt nhẹ lướt qua anh, rồi nhanh chóng ngồi xuống vị trí của mình.

Mở đầu là tron bộ tuyên bố khai mạc phiên tòa đúng thủ tục. Vệ Lai nghe tai phải ra tai trái, phiên nào vì sao cứ quy định trước khi xét xử đều phải trình bày lắm thế.

Đại diện cho Bàn Tay Thượng Đế trong vai trò công tố là một người đàn bà trung niên, lịch sự nhã nhặn. Bà ta đọc đơn khởi tố chẳng khác nào phơi bày mặt tối trong quá khứ của khu bảo hộ, mà chưa cần đọc xong, phía dưới đã rì rầm bàn tán.

Sầm Kim ngồi bất động, tựa như không nghe thấy những lời xì xào kia.

Đến lượt Sầm Kim trần thuật, ngữ điệu của cô cũng chẳng quyết liệt, chỉ đưa ra một phiên bản khác, phủ nhận từng phần trái sự thật trong những điều cáo buộc.

Khi bên công tố chất vấn cô, Cây Cacao đã ngáp vài lần, huých huých Vệ Lai, thì thầm: “Chán ngắt nhỉ, cứ đập một trận là xong ngay.”

Vệ Lai nghĩ bụng: Đó là bởi vì cậu chẳng quan tâm.

Anh không bỏ sót bất cứ lời đối đáp nào, đầu óc liên tục căng thẳng.

Người đàn bà trung niên kia từ tốn hỏi, 10 câu đã có 9 câu theo mẫu “có phải... không”.

– “Có phải cô là người thành lập khu bảo hộ không?”

– “Sau khi đồng sự của cô mất tích, có phải cô là người chủ động tiến hành hợp tác cùng Jeremie và Serge không?”

– “Có phải cô đã tập hợp một phần nhỏ nạn dân, thông báo cho họ về việc lên thuyền lánh nạn không?”

– “Tiếp đó, có phải cô biết rõ, con đường đầy dẫy thẳng đến tử vong không?”

...

Từ đầu đến cuối Sầm Kim luôn trả lời “Phải”, giọng càng lúc càng nhỏ, thời gian dừng lại cũng càng lúc càng dài. Vệ Lai nhấp nhòm không yên, nhưng chẳng biết phải làm sao.

Có nhân chứng nữ trình diện, là người may mắn sống sót trong số 175 nạn dân. Chánh án hỏi cô ta: “Cô cảm thấy ai là người thật sự đứng đầu ở khu bảo hộ?”

Nhân chứng nữ nhìn Sầm Kim: “Là Sầm, chúng tôi đều biết cô ấy làm việc cho tổ chức quốc tế, khi đội xe của Liên Hiệp Quốc chở nhân viên đi thì cô ấy được phép lên xe... Jeremie và Serge chỉ gia nhập sau này, chúng tôi đâu biết họ là ai. Sầm bảo họ cũng là tình nguyện viên, chúng tôi tin tưởng Sầm, cho nên mới tin họ.”

Thân thể Sầm Kim hơi co lại.

Mà đúng như dự liệu, điều thực sự làm người ta suy sụp, là khâu chứng cứ.

Đầu tiên, người đàn bà trung niên kia lấy ra một phần danh sách: “Đây là danh sách liệt kê tên của 292 thành viên trong khu bảo hộ. 6 năm trước ông Jeremie giao ra bản gốc, gồm 175 tên, hiện đang lưu trữ tại Trung tâm Tư liệu Quốc gia. Chúng tôi đem so sánh, xác nhận trong 292 tên, có 175 khớp với bản gốc đó, còn lại 117 tên nằm trong danh sách mất tích.”

Song bà ta không đề cập đến nguồn gốc của danh sách kia, chỉ bảo là nhận được từ một nhân vật quan trọng trong Bàn Tay Thượng Đế: “Chính nhờ vị ấy gửi thư tố cáo vạch trần bí mật của khu bảo hộ này, còn cung cấp danh sách, chúng tôi mới bắt đầu hoài nghi một nhân vật đầy hào quang như Jeremie. Bằng không thì chẳng biết chân tướng sẽ bị vùi lấp đến bao giờ.”

Ánh mắt Vệ Lai rơi vào chỗ ghé dự thính đặc biệt kia. Là Ennu sao? Lúc ấy ông ta đâu có mặt trong khu bảo hộ, vì nếu có thì truyền thông đã đào bới ra đoạn trải nghiệm này ngay rồi. Hay bạn bè thân thích của ông ta gặp nạn ở đó, cho nên rất chú ý vụ án của Sầm Kim?

Chứng cứ thứ hai được trình lên, là thư từ và nhật ký do dân tị nạn viết khi sống trong khu bảo hộ.

Nội dung bà ta đọc ra đều rất máu chó.

– “Tính luôn cả mình, trong phòng của Sầm chỉ có 8 người. Sầm nói, ngoài sông lớn có một chiếc thuyền, vé rất đắt. Nhưng bọn mình chẳng ai nghĩ thế, đem so với tính mạng, chừng đấy đã là gì...”

– “Tôi để ý thấy vài lần, Sầm tiễn mấy người kia ra ngoài vào đúng nửa đêm, trời chưa sáng lại bắt đầu ngóng chờ, họ tụ tập lại trò chuyện, trông rất vui vẻ. Tôi mới tò mò, tìm cơ hội hỏi Sầm, Sầm bảo, chỉ là chuyển vài người đến khu bảo hộ gần đây...”

Tư liệu ảnh chụp và tài khoản ngân hàng do Serge cung cấp, đủ để chứng minh Sầm Kim có lui tới với thủ lĩnh Huka, đồng thời, theo con số trên tài khoản, lúc đấy cô là người nhận được nhiều tiền hơn cả.

Mà điều khiến Vệ Lai khó tưởng tượng nhất, là đoạn ghi âm trước khi Serge chết.

Cả phòng xét xử tĩnh lặng đáng sợ, máy ghi âm được nâng lên, xuyên thấu qua vỏ kính trong suốt, có thể nhìn thấy cuộn băng đang chậm rãi chuyển động, thanh âm đầy kinh hoàng của Serge vang vọng khắp không gian.

“Toàn bộ là do cô ta bày ra, tôi và Jeremie chỉ nghe lời cô ta thôi — Chúng tôi là dân đào vàng, chúng tôi đâu hiểu biết nhiều vậy. Cô ta là sinh viên tài năng, cô ta nắm rõ rất nhiều tình huống, cô ta hướng dẫn chúng tôi, chúng tôi chỉ làm theo...”

“Jeremie vẫn luôn lo sẽ bị cô ta diệt khẩu, nói sớm muộn gì cô ta cũng thanh toán chúng tôi. Chúng tôi phải tìm cách ứng phó, tôi liên tục ẩn nấp để tránh bị cô ta phát hiện — Sau khi Jeremie chết, tôi mới đi tìm cô ta. Cô ta biện minh là chuyện đây do nhóm Người Kallon Báo Thù ra tay, còn bảo tôi mau trốn...”

Cuộn băng dừng lại.

Chánh án hỏi Sầm Kim: “Cô và Serge từng có cuộc đối thoại như trên, chỉ ra Jeremie là chết bởi Bàn Tay Thượng Đế, sau đó xui ông ta chạy trốn, đúng không?”

Sầm Kim im lặng hồi lâu, đáp: “Đúng vậy.”

Lòng Vệ Lai bỗng dưng nặng trĩu.

Người đàn bà trung niên kia đột ngột bật dậy, ngữ điệu dần chuyển thành phẫn nộ: “Tôi đề nghị quý tòa bác bỏ nội dung tự bào chữa của bị cáo, bởi vì những điều đó hoàn toàn không đáng tin. Bị cáo đang nói dối, chúng tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh, cái chết của Jeremie chẳng hề liên quan tới Bàn Tay Thượng Đế. Trước khi chúng tôi tìm được Jeremie, ông ta đã chết rồi.”

...

Bên dưới hơi hỗn loạn, tiếng nghị luận càng lúc càng tăng lên. Cây Cacao nhích lại gần, hỏi anh: “Giờ anh còn tin cô ta không?”

Lời tác giả: Liên quan tới cuộc diệt chủng Rwanda, nguyên mẫu của Kallon, đằng trước tôi đã từng đề cập, phát sinh vào năm 1994, thực tế còn bi thảm hơn Kallon nhiều lắm. Cộng đồng quốc tế cũng thừa nhận quá trình thảm sát diễn ra hơn 3 tháng, tổng số người chết trong khoảng từ 800 ngàn đến 1 triệu.

Sau khi sự việc lắng xuống, đúng là Liên Hiệp Quốc đã cho thành lập Tòa án Hình sự Quốc tế Rwanda, nhưng hoạt động chẳng mấy hiệu quả. Căn cứ vào tư liệu tôi đọc được trước kia (có khả năng không phải là mới nhất, chỉ nên dùng làm tham khảo), trong gần 20 năm, khởi tố 93 người, tiêu phí 1,7 tỉ USD, đây chỉ là một phần cực nhỏ bị xử lý, vì rất nhiều người đã trốn khỏi châu Phi.

Chính phủ Rwanda dự tính, với tốc độ này, muốn đòi lại đầy đủ công lý cho người dân tử nạn thì ước chừng phải tốn 200 năm.

Thế là chính phủ Rwanda đưa ra “Chương trình Tòa án Gacaca”. Quy trình cụ thể là cư dân địa phương sẽ tuyển chọn chánh án tòa cho làng mình, khuyến khích tội phạm tự thú để được thân nhân người bị hại tha thứ (thật chẳng hiểu nổi sao lại nghĩ được cách đây...). Nhưng chương trình này bị chỉ trích là quá sức bất nháo, thiếu khách quan, sau khi nhận sự phản đối từ nhiều phía, vào năm 2012 đã bị bãi bỏ.

58. Chương 58

Biên dịch: 1309

Trong cùng ngày chưa thể có kết luận ngay, còn cần tổng hợp lại ý kiến các bên để xem xét.

Nhưng kết quả gần như đã quá rõ ràng — Sầm Kim được đưa về trước, lúc đứng dậy, tưởng chừng phải đón nhận vô số ánh mắt sắc lạnh như dao.

Nhân viên lần lượt rời đi, Vệ Lai ngồi bất động trên ghế. Cây Cacao biết điều không nói lời nào, bờ môi khi mở khi đóng, buồn chán ngó nghiêng trong ngoài căn phòng.

Cuối cùng, Vệ Lai lên tiếng: “Tôi đi thăm cô ấy.”

Lần thứ hai đến đây, bầu không khí đã căng thẳng hơn hẳn, lính gác được tăng thêm. Tuy chưa đến mức kè kè bên người, nhưng cũng không cho phép đóng kín cửa, tất cả mọi cử động đều phải diễn ra trong tầm mắt họ.

Tâm trạng Sầm Kim sa sút rõ rệt. Gặp lại nhân chứng trong khu bảo hộ may mắn sống sót, cô thật sự rất chấn động, bèn kể về cô gái kia: “...Tên là Athena, thuộc đợt đầu tiên vào khu bảo hộ. Khi đó cô ấy mới 16 tuổi, cứ khóc mãi, em phải an ủi thật lâu, sau thì hướng dẫn cách băng bó vết thương để cô ấy hỗ trợ em — Anh có để ý lúc cô ấy giới thiệu bản thân không, giờ đang là y tá đấy.”

Cô lại còn lòng dạ quan tâm tới thứ này.

Vệ Lai ngắt lời cô: “Việc của Jeremie, thêm cả về sau Serge đi tìm em, em chưa từng đề cập đến.”

Sầm Kim nhìn anh hồi lâu, bỗng nhiên cười rộ: “Vệ Lai, trước khi gặp anh, em đã sống 27 năm, thời gian ở cùng anh, tính tới nay... còn chưa đầy một tháng. Mà em kể chuyện quá khứ của mình cho anh cũng chỉ mới một buổi tối. Việc em chưa nhắc tới vẫn còn rất nhiều — Muốn kể cho hết thì dùng cả năm trời cũng chưa chắc đã đủ.”

Vệ Lai cười khỏ, sau đó gật đầu: “Đúng là thế thật.”

Sầm Kim nói: “Kết quả phiên tòa này đã nằm trong dự đoán sẵn rồi. Jeremie rất tinh ranh, những kẻ chột dạ như thế luôn lo nghĩ trước các tình huống phát sinh, sẽ tìm đủ mọi cách bịa chuyện để rũ sạch tội lỗi — Lão biết rõ sự thật, cho nên nhất định đã mổ xẻ phân tích cả quá trình rồi xé lẻ xử lý từng khâu nhỏ, để lỡ đâu gặp chuyện thì vẫn có cả bộ phương pháp ứng phó hoàn mỹ.

“Lời lão nói chẳng sai. Trừ phi em vĩnh viễn giấu kín sự thật, nếu không, bất kể có tổ cáo ở nơi nào, Kallon cũng thế, tòa án Liên Hiệp Quốc cũng thế, em đều thua trắng vì sẽ chẳng một ai chịu tin tưởng em.”

Vệ Lai nói: “Có anh tin đây.”

Sầm Kim vươn tay, đầu ngón tay gõ nhẹ lên bàn tay hơi gập lại của anh: “Anh tin tưởng em, là bởi vì anh thích em. Có đôi khi, đây không phải đang bảo vệ em, mà là nỗ lực bảo vệ tình cảm này. Đối thành người khác, anh cũng sẽ nói: ‘Ai mà chẳng biết bịa chuyện, chúng tôi muốn thấy chứng cứ thôi.’”

Cô rút tay về.

“Lúc ấy, Jeremie đã sắp đặt kín kẽ đến mức không lọt một giọt nước, trên đời này chỉ có 3 người biết rõ chân tướng, nhưng đã chết mất 2. Em mặc kệ mấy người trên tòa nghĩ gì, mặc kệ toàn thế giới nghĩ gì, cho dù bị phán tử hình thật, em cũng không muốn anh thất vọng về em — Tất cả những điều em nói liên quan đến khu bảo hộ, đều là sự thật.”

Vệ Lai cố gắng bắt lấy mỗi một khả năng: “Nhất định còn có chứng cứ, Jeremie từng liên lạc với quân Huka, biết đâu sẽ nhờ được đối phương đứng ra cáo buộc gã...”

Cũng chưa ổn, chuyện này chỉ có thể chứng minh Jeremie là tông phạm, người khác sẽ lại nói lão chỉ nghe lệnh làm việc, chủ mưu phía sau vẫn là Sầm Kim.

Đầu óc anh chạy hết công suất: “Đêm hôm đó, tại bìa rừng, chẳng phải Jeremie đã uy hiếp em sao? Binh lính Huka ở đây có thể làm chứng, chỉ cần anh tìm được một người trong số họ...”

Sầm Kim đáp khê: “Khi Mặt trận Giải phóng Katsi phản công, binh lính Huka nếu còn ở trong thành thì hoặc là vội vã trốn chạy, hoặc là ngoan cố kháng cự đến chết. Mấy trạm lính ven sông nghe đâu là toàn quân bị diệt. Anh cho rằng nhiều năm như vậy, em chưa từng cẩn thận phân tích hết mọi khả năng tìm ra chứng cứ sao?”

Vệ Lai hỏi: “Jeremie là do em giết à?”

Sầm Kim trả lời: “Nếu không phải bị ép đến đường cùng, ai lại muốn bắt chấp tất cả chứ? Bởi vậy bản thân em, cũng chẳng phải trên tay chưa từng dính máu tươi, nếu phải đền mạng thật thì đâu oan uổng gì.”

Về đến phòng, Cây Cacao đang nói máy với Nai, thấy anh vào bèn đưa điện thoại vệ tinh qua: “Muốn nói mấy câu không?”

Vệ Lai cạn sạch sức lực: “Bật loa ngoài đi, tôi nghe thôi.”

Anh nằm ngay xuống giường, ván giường quá cứng — Tự dưng anh chỉ muốn có được loại nệm mềm thật mềm, mềm đến mức cả người có thể lồm sồm vào làm tổ kén.

Cây Cacao mở loa ngoài.

Giọng Nai truyền đến: “Tra xét giúp cậu rồi đây, còn nhớ tôi từng kể khi Jeremie chết, két sắt mở toang chứ? Cảnh sát điều tra thông tin tài khoản của lão, phát hiện trước đó lão đã rút ra 500 ngàn USD, rất có thể là bị cuỗm đi số tiền này.

“Còn nữa, phong cách của cô Sầm đột ngột thay đổi là vào 3 năm trước.”

3 năm trước, quá nhiều việc cùng phát sinh vào 3 năm trước. 3 năm trước Sầm Kim về Kallon, Jeremie bị giết, Sầm Kim đổi phong cách viết xã luận, thậm chí thêm cả sự xuất hiện của Bàn Tay Thượng Đế...

Vệ Lai mơ hồ cảm thấy, có một sợi dây vô hình rất quan trọng, xâu chuỗi rất nhiều chuyện, ngay vào 3 năm trước này.

“Giúp tôi kiểm tra ngày tháng cụ thể, đừng chung chung như vậy, tôi muốn biết trình tự, cái nào trước cái nào sau.”

Cây Cacao hỏi: “Có gì khác đâu?”

Vệ Lai nói: “Trước tiên tôi quăng hàm cá mập của cậu khỏi cửa, sau đó cậu chạy ra nhặt — Cậu nghĩ có thể đã xảy ra chuyện gì?”

Cây Cacao lập tức cảnh giác, tự động nhích qua che lại hàm cá mập treo ở đầu giường: “Đảm bảo là anh lên cơn hâm dở, tôi sẽ giận thật đấy!”

Vệ Lai tiếp tục: “Vậy nếu cậu ra ngoài trước, sau đó tôi quăng hàm cá mập theo — Cậu nghĩ xem là chuyện gì?”

Ánh mắt Cây Cacao đảo quanh, thế này thì khó nói lắm: “Có thể là tôi đánh anh trước, sau đó chạy ra ngoài, anh tức quá xách hàm cá mập chọi tôi; hoặc có thể là tôi nhờ anh ném hàm cá mập ra cho mình, phải xem tình huống đã.”

Vệ Lai đáp: “Đúng vậy, cái nào trước cái nào sau, phải phân biệt thế đấy.”

Cây Cacao đã kịp hiểu, không ý kiến ý cò nữa.

Nai nghe thế thở dài: “Vệ à, Cây Cacao vừa kể diễn biến trên tòa cho tôi. Đã tới nước này, vào chỗ chết đến nơi rồi, cậu còn chưa hết hi vọng sao?”

Vệ Lai cười, hỏi lại: “Vẫn đang học thành ngữ chứ?”

“Vẫn học đây.” Nhắc đến thành ngữ, Nai liền hào hứng ngay, “Tôi thích loại dễ hiểu như *tóp năm tốp ba, trên trên dưới dưới, linh tinh lang tang* ấy, chứ mấy cái khác khó kinh.”

Vệ Lai đề nghị: “Anh lật ra sau sách thử, chắc là chưa học tới, tôi nhớ có cụm từ là ‘từ côi chết hồi sinh’ đấy.”

Đã vào chỗ chết rồi, anh chỉ thiếu hai chữ “hồi sinh” nữa thôi.

Trong chớp lóe, Vệ Lai chợt bật khỏi giường.

Ennu!

Sầm Kim từng nói, Jeremie sắp đặt kín kẽ đến mức không lọt một giọt nước, trên đời này chỉ có 3 người biết rõ sự thật. Vì sao Ennu có thể đưa ra thư tố cáo, vạch trần bí mật của khu bảo hộ, thậm chí còn cung cấp được cả danh sách hoàn chỉnh?

Mặt sọc từ chối để Vệ Lai gặp Ennu.

Gã cười nhạt: “Anh Vệ, anh giết tôi cũng chẳng sao, nhưng ông Ennu mà xảy ra chuyện thì tôi không gánh nổi đâu — Chẳng riêng gì Bàn Tay Thượng Đế, ông Ennu còn được giới truyền thông xưng tụng là ‘Ngôi sao tương lai của Kallon’, bao nhiêu chuyện quan trọng đều cần nhờ ông ấy thúc đẩy. Bởi vậy tôi đâu thể để ông ấy gặp một mảy may nguy hiểm nào, nhỉ? Tuyệt đối không thể.”

Vệ Lai cố gắng tỏ ra hòa nhã: “Tôi chỉ muốn vào trao đổi vài câu thôi, đâu phải đến gây chuyện.”

Mặt sọc nhún vai: “Anh không thuyết phục được tôi, tôi không tin anh.”

Vệ Lai thật phục gã: “Ông ta có lắm vệ sĩ thế mà!”

“Nhiều vệ sĩ hơn nữa cũng khó đảm bảo sẽ tránh hết được sơ sẩy. Anh ‘trao đổi vài câu’ với ông ấy, đến nửa chừng đột nhiên giở quẻ, lỡ đâu mấy vệ sĩ kia không phản ứng kịp thì sao?”

Vệ Lai ráng kìm nén, tạm dừng, rồi đưa hai tay tới trước mặt gã: “Thế này đi, anh còng tay tôi, hay trói lại gì ấy, để người khác dỉ súng dẫn tôi vào. Tôi đứng cách bàn nói chuyện với ông ta, đã được chưa?”

Mặt sọc im lặng, qua chốc lát mới đáp: “Tôi hỏi ông Ennu xem sao.”

Vệ Lai nói: “Anh nhớ hỏi cho kỹ, đường đường là ‘Ngôi sao tương lai’ mà ngay cả một kẻ bị trói, bị dí súng cũng chẳng dám gặp — Tôi thật hoài nghi làm sao các anh dám giao tương lai cho loại người không đáng tin này.”

Thực tế là, “Ngôi sao tương lai” vẫn khá can đảm.

Nửa tiếng sau, Vệ Lai được dẫn vào phòng của ông Ennu, không bị trói hay còng tay, không cả dí súng.

Ông Ennu nghỉ tại sân sau vô cùng tĩnh lặng của viện an dưỡng, đây chắc là căn phòng duy nhất được xây biệt lập trong viện. Bên ngoài có vệ sĩ, nói “lắm” thì hơi oan, tổng cộng là 3 người. Ông Ennu ở phòng trong, khi Vệ Lai đi vào, ông ta đang ngồi sau bàn làm việc, chau mày lật xem tư liệu bày trên bàn. Vệ Lai ngồi xuống trước bàn, trông thấy mấy thứ đã xuất hiện trên tòa như máy ghi âm, thư tín, ảnh chụp, nhật ký, và vài giấy tờ tư liệu khác chưa công bố ra ngoài đang được gấp gọn.

Một vị quan lớn chẳng có dây mơ rễ má gì với Sầm Kim, trừ phi là vì liên quan mật thiết đến lợi ích của bản thân, bằng không thì tại sao lại chú ý vụ án này đến thế?

Ennu ngẩng đầu nhìn anh: “Cậu Vệ?”

“Ừm.”

“Nghe nói cậu là vệ sĩ của cô Sầm, có quan hệ rất thân thiết với cô ta nhỉ?”

“Ừ.”

Ennu mỉm cười: “Cậu trai à, phải phân biệt rõ ràng phải trái đúng sai chứ, chớ nên để tình cảm làm đầu óc u mê.”

Thực ra Ennu vẫn đang lúc tráng niên, hoàn toàn chưa thể gọi là già. Thế mà vừa mở miệng đã “Cậu trai”, chắc là bởi vì thân ở địa vị cao, đã quen phát biểu ý kiến chỉ đạo người khác.

Vệ Lai chẳng muốn vòng vo: “Ông và khu bảo hộ kia có quan hệ gì? Ông có bạn bè thân thích quan trọng từng sống ở đó à?”

Ennu lắc đầu: “Không có.”

“Vậy sao ông đưa ra được thư tố cáo và danh sách?”

Bấy giờ Ennu mới ý thức, Vệ Lai đang xem ông ta là vị “nhân vật quan trọng” nọ: “Tôi chỉ nhận được thôi, mà cũng phải tới tận khi đó tôi mới biết khu bảo hộ kia là xoáy nước sâu. Hồi ấy Jeremie vẫn còn là

thượng khách của chính phủ Kallon.”

“Ai đưa cho ông? Tại sao ông vừa nhận được đã lập tức hoài nghi Jeremie — Chính ông cũng thừa nhận, lão là thượng khách. Theo trình tự thông thường, lẽ ra là phải xác nhận thân phận người tố giác trước chứ?”

Ennu mỉm cười: “Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ điều này. Tôi chỉ có thể nói với cậu, thư tố cáo kia đến từ một vị hết sức quan trọng mà tôi rất tôn kính và biết ơn, cho nên tôi không cần phải xác nhận thân phận. Bất kể Jeremie có được ca tụng cỡ nào tại Kallon, tôi đều dám hoài nghi. Cậu cũng thấy kết quả điều tra rồi đấy, thật kinh hoàng.”

Vệ Lai chưa bỏ cuộc: “Tôi có thể gặp người đó không? Chuyện ở khu bảo hộ chỉ có 3 người biết, người đó là thứ tư. Có lẽ tôi gặp được rồi, hiểu ra nhiều khía cạnh hơn, sự việc sẽ thay đổi ngay.”

Ennu lại cười, ánh mắt như vô tình đảo qua tất cả chứng cứ trên bàn, giọng điệu đầy khinh miệt: “Thay đổi?”

Ông ta chẳng còn hứng thú trò chuyện tiếp, ra hiệu cho vệ sĩ đưa Vệ Lai đi.

Đúng lúc đến cửa, mặt sọc liếc về phía Ennu, Ennu lắc đầu.

Mặt sọc giữ nguyên vẻ mặt, cùng Vệ Lai về phòng, khi gần tới nơi thì báo một câu: “10 giờ sáng mai sẽ công bố kết quả tuyên án.”

Dù dự đoán được kết quả tuyên án sẽ không hay ho gì, cũng sẽ không giống với mong muốn của anh, Vệ Lai vẫn khẩn trương chờ đợi như chưa biết trước.

Muộn thêm chút nữa, Nai lại gọi điện, cung cấp một mạch thời gian tương đối cụ thể.

Tóm tắt ngắn gọn thì, đầu tiên là Vết Thương Tháng Tư tròn 3 năm, Jeremie và Sầm Kim đều trở về Kallon.

Kể đó là Jeremie bị mưu sát ở Pháp, Bàn Tay Thượng Đế xuất hiện khá gần với thời gian Jeremie chết; chưa rõ thứ tự, nhưng suy đoán thử thì hẳn là xuất hiện sau — Bởi vì một tổ chức mới bắt đầu thành lập, hiển nhiên vẫn cần phải có thêm ít lâu để ổn định.

Ngay tiếp theo là phong cách viết xã luận của Sầm Kim đột ngột thay đổi, như lời Nai nhận xét: “Trước đó là ăn bánh mì sữa bò, về sau chỉ ăn thuốc súng, nhả ra đoàng đoàng đoàng, căn bản là chẳng sợ bố con thằng nào.”

Thứ tự trước sau này mách cho anh điều gì? Lẽ nào chỉ để nhấn mạnh, anh chính là kẻ đã ngã nhào xuống nước, đang cố vùng vẫy giãy chết, phí sức quơ quào mà vẫn chỉ bắt được bọt nổi trên mặt sóng?

Vệ Lai sốt ruột tới mức cúi kinh, lật qua lật lại thao thức trên giường. Mãi đến tận quá nửa đêm, ngoài trời đổ mưa rào rích, anh mới dần dần thiếp đi.

Giấc mộng này không hề an ổn, vừa bước vào đã là trời đất quay cuồng, sóng cuộn đến tầng không, chiếc thuyền vượt biên trôi trên giữa từng lớp sóng trắng toát. Khi vật lộn lên được tới boong thuyền, đập vào mắt Vệ Lai là giấy và giá vẽ của Sầm Kim bị gió bão hất văng. Những trang giấy mỏng manh bị gió xé tan tác chao liệng khắp con thuyền, bên góc mỗi trang đều có đánh số, hiện trên giấy, lần lượt là gương mặt của từng nạn dân Katsi, cùng những nỗi bi ai khắc sâu vào đáy mắt.

Vệ Lai hét về phía Sầm Kim: “Sóng to quá, em mau qua chỗ anh!”

Sầm Kim đứng bất động. Ngay sau đó, thuyền chột nghiêng, Sầm Kim ngã ngửa xuống sàn, lăn thẳng ra mạn thuyền.

Vệ Lai vọt tới, đứng khoanh khắc cả người cô văng ra, anh nhào lên vươn tay, cố sức túm chặt tay cô.

Nhưng kế tiếp anh đột nhiên phát hiện, mình vươn ra, là cánh tay trái.

Dường như có một luồng điện, đâm thẳng từ gốc cổ tay đến lòng khuỷu tay. Cánh tay kia bỗng mất không chế, run lên bần bật, sức lực yếu dần, tay Sầm Kim chậm chậm tuột khỏi tay anh...

Vệ Lai mở choàng mắt.

Bên ngoài đang mưa xối xả, sấm sét vang rền, nhưng anh rõ ràng còn nghe thấy tiếng động cơ xe xen giữa hàng chuỗi tiếng ào ào dày đặc.

Vệ Lai không chút do dự, xoay người xuống giường, gần như xông thẳng ra. Anh thoáng thấy ánh sáng yếu ớt vút qua dốc núi quanh co phía trước.

Tâm trí Vệ Lai nổ tung, chớp mắt đã vọt tới cửa phòng Sầm Kim. Gặp hai tên lính gác cản đường, anh túm cổ một tên, đập mạnh đầu hắn vào tên còn lại, đoạn quăng cả hai ngã lăn ra sau, một cước đạp bung cửa, bật sáng đèn.

Trên giường là chăn đệm hỗn độn, nhưng không thấy ai.

Trên bàn đặt sợi dây chuyền màu vàng, nửa sợi buông thõng xuống mép bàn. Vỏ sò đựng thứ sơn thô sơ kia khép hờ, lớp sáp hơi vệt đi, đã có người dùng qua.

Máu toàn thân Vệ Lai cơ hồ đều xộc lên não, sau lưng vang lên tiếng bước chân, anh ngoảnh lại nhìn.

Là mặt sẹo, hiển nhiên vừa đội mưa trở về, cả nửa người ướt đẫm, gọi: “Anh Vệ...”

Vệ Lai chưa đợi gã nói xong đã như sư tử giận dữ nhào tới, trực tiếp quật gã xuống đất, một tay siết chặt cổ họng gã: “Người đâu rồi?”

Mặt sẹo gian nan nhả từng chữ: “Chuyển... chuyển chỗ.”

“Chuyển chỗ, hay đưa đi hành hình?”

Mặt sẹo không đáp, trái lại bật cười. Vệ Lai hận đến mức muốn cắn nát răng, nện một đấm lên sườn mặt gã.

Khóe miệng mặt sẹo rỉ máu, cười khà khà: “Là... là sợ xuất hiện loại tình huống này, nên phải chuyển đi từ sớm. Xem... xem ra làm đúng rồi.”

Vệ Lai túm chặt cổ áo gã, xách gã lên: “Anh đã nói, 10 giờ sáng mai mới công bố kết quả tuyên án!”

Mặt sẹo trả lời dứt quãng: “Đúng... đúng vậy, 10 giờ sáng mai chúng tôi sẽ công bố kết quả tuyên án, đâu... đâu hề lừa anh. Nhưng đã có kết quả hội thẩm, tòa án cũng đưa ra phán quyết...”

“Mau gọi xe quay lại, trên xe có điện thoại không, gọi quay lại ngay!”

Mặt sẹo nghiêng đầu, phun một ngụm nước bọt nhuộm máu: “Tôi làm gì có quyền đấy.”

Vệ Lai nói: “Tốt, là anh tự chuốc lấy, nhớ cho kỹ, anh tự chuốc lấy.”

Anh vứt mặt sẹo qua, bỏ đi.

Mặt sẹo vượt cổ họng, giãy giữa ngòai dậy. Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân vội vàng, Cây Cacao vừa mặc áo vừa thò đầu vào: “Vệ đâu, tôi vừa nghe tiếng, sao mới nháy mắt đã mất tiêu rồi?”

Mặt sẹo nhìn Cây Cacao, mặt chợt trắng bệch, khàn giọng rống: “ÔNG ENNU, MAU, ÔNG ENNU!”

Vệ Lai giận đỏ mắt, nhưng đầu óc không rối loạn.

Khi ra sân sau, anh bắt đầu bước khễ, đến trước khung cửa thì tập trung lắng nghe động tĩnh bên trong.

Đều là vệ sĩ nên tương đối nắm rõ thói quen làm việc của nhau. Nhóm 3 vệ sĩ theo sát bảo vệ này hẳn là sẽ ở phòng ngoài, chia ra một người trực đêm, hai người nghỉ ngơi. Ban chiều gặp Ennu, anh đã quan sát cách bố trí căn phòng, đại khái đoán được 3 người sẽ phân chia góc độ và chỗ gác thế nào, thêm cả phản ứng của họ khi có biến cố đột xuất.

1 chọi 3, rất bất lợi, tuyệt đối không thể kéo dài. Trong vòng 5 giây mà chưa chiếm ưu thế thì tiếp theo sẽ vô cùng thâm hiểm.

Vệ Lai cắn chặt răng, thành linh đá một cước. Khoảnh khắc cánh cửa bật mở, anh cấp tốc nằm ngửa ra sau, áp lưng sát đất, đẩy tay lấy đà trượt vào.

Cùng lúc đó, tiếng súng vang lên, ánh đạn lóe sáng để lộ vị trí nòng súng. Vệ Lai nhắm chuẩn chỗ đấy, giơ ngang tay, mượn lúc trượt đến chớp ngay mắt cá chân hai tên trái phải, vừa kéo nhẹ đã ngã nhào, sau đó hét lớn: “CÂY CACAO, BẮN!”

Tên còn lại vội rụt người, Vệ Lai liền bắt lấy chỗ hổng ở nháy mắt này, mở bung cửa, lăn thẳng vô phòng trong.

Tiếng súng ngừng lại, ước chừng sau nửa phút, đèn phòng lần lượt sáng lên.

Cánh cửa lật ra lật vào, có tên vệ sĩ do dự định đến gần.

Giọng Vệ Lai đã vọng lại: “Thử bước tới nữa xem, muốn ông ta chết ngay không?”

Nai đang ngủ ngon lành thì bỗng nghe tiếng chuông điện thoại. Eve trở mình, hình như lâu bầu phàn nàn gì đó. Nai vùi mặt trong gối, bật điện thoại thả bên tai: “Alô?”

Nghe được vài câu, anh ta giật thót xoay người ngồi dậy, hỏi: “Hiện tại thế nào?”

Cây Cacao đáp: “Vệ muốn gọi xe về, phía Kallon sao dám từ chối. Chẳng có gì đâu, cái ông Ennu kia đang bấm điện thoại. Mỗi tội... kể tiếp hơi khoai đây, người ta là quan to, đâu thể đắc tội...”

Nai ngắt lời: “Không phải, cậu ấy hạ cả 3 rồi à?”

Cây Cacao thế mà rất hãnh diện: “Chuẩn luôn, lần này Vệ cực nhanh nhé, chắc chỉ mất chục giây là dẹp yên hết. Mấy tên kia đúng hàng lờm khờm...”

Trong đầu Nai nổ uỳnh, gào vào ống nghe: “CẢN THẬN BỌN HQ!”

Cây Cacao sức tỉnh.

Thị trường vệ sĩ bản địa ở châu Phi cực rối loạn, nhất là không lâu sau chiến tranh, bởi vì cục diện chính trị bất ổn nên thường xuyên xảy ra đấu đá nội bộ. Giới chức đương quyền có khuynh hướng ủy thác các tập đoàn vệ sĩ cho lính đánh thuê quản lý, hoạt động theo lối phân chia khu vực độc quyền. Một tập đoàn sẽ độc quyền một khu vực riêng cho vệ sĩ của mình, mỗi lần thất bại thường đồng nghĩa với việc đánh mất địa bàn.

Thế là từ đó nảy sinh ra quy tắc chữa cháy bất thành văn: Nếu khách hàng thương vong, phải xử lý kẻ xâm lấn, đền bù phần nào sai sót. Nếu khách hàng bị quấy nhiễu nhưng vẫn bình an, phải xử lý kẻ xâm lấn, trường hợp không gây ra sai sót đáng kể thì còn được khen thưởng thêm.

Cây Cacao căng thẳng đến mức ù cả tai, cậu ta vụt ngẩng đầu, hết thấy trước mắt giống hệt từng phân cảnh ghép lại thành một thước phim.

— Mặt sọc tái nhợt, sốt ruột đổ mồ hôi đầy trán.

— Ennu cầm điện thoại, hình như đang bấm số.

— Vệ Lai đứng trước bàn làm việc, nín thở.

— Mà trong 3 tên vệ sĩ nọ, đột nhiên có tên nâng súng.

Cây Cacao rống: “VỆ! NẪM XUỐNG!”

Cậu ta nhào thẳng tới giữa tiếng súng vang rền đảo loạn không khí. Trước khi xô tên kia ngã lộn, cậu ta thấy Vệ Lai lộn ra sau bàn làm việc. Thân bàn và mặt tường dính đạn lỗ chỗ, vụn gạch vụn gỗ bay tứ tán, trên mặt bàn bừa bộn hỗn loạn, rất nhiều giấy tờ tài liệu bị hất tung rơi lả tả.

Cây Cacao giận sôi gan, không chút nghĩ ngợi động đầu tên kia xuống đất, sau đó ngẩng lên, ánh mắt hung hãn, đảo qua hai tên còn lại.

Hai tên đấy chẳng dám động đây.

Cây Cacao cũng chẳng dám động đây, nhìn qua chiếc bàn, giọng hơi run rẩy: “Vệ?”

Không nghe trả lời, cũng không nghe động tĩnh.

Có một dòng máu, dọc theo mé ngoài góc bàn, chậm chậm chảy xuống.

Trước mắt Cây Cacao lập tức nhòa đi, cậu ta lật đật lao lên.

Lao đến bên cạnh, phát hiện Vệ Lai nằm rạp dưới đất. Vết thương trên vai anh rách ra, có đôi chỗ thấm cả mảng máu, song ánh mắt cứ dán chặt vào bản tài liệu trước mặt.

Đó là một phong thư, nặc danh, vạch trần sự kiện khu bảo hộ năm đó. Dòng cuối cùng viết xuống theo thứ tự, hẳn là tên của những kẻ phải chịu trách nhiệm và cần điều tra trong sự kiện này.

Jeremie, Serge, Sầm Kim.

Hóa ra tên tiếng Anh của Sầm Kim là Silvia.

Phía sau tên tiếng Anh cũng chú thích tên tiếng Trung. Chữ “Kim” ấy, ngừng bút theo thói quen, trông như chữ “Lệnh”.

59. Chương 59: “tôi Muốn Hết Thủy Bị Phơi Trần Cho Thiên Hạ Cùng Thấy Rõ, Tôi Muốn Kallon Tham Dự Vào, Tôi Muốn Đen Là Đen, Trắng

Biên dịch: 1309

Xe đã dừng ở bãi đất hoang được một lúc.

Hạt mưa liên tục đập lên trần xe, lộp độp lộp độp, khiến Sầm Kim nhớ tới chiếc đồng hồ cô đeo khi còn ở khu bảo hộ, cây kim trên đấy cũng giống hết thế này, dường như vĩnh viễn sẽ không ngừng nghỉ.

Có ánh đèn xe vụt sáng ở đằng xa, càng lúc càng gần. Sầm Kim thấy chói mắt, đưa tay lên che.

Chốc lát sau, cửa xe được mở soạt ra.

Sầm Kim nheo mắt nhìn, là Ennu, đang bung dù đứng trong đám cỏ dại cao đến ngang gối. Nước mưa chảy từ mép dù xuống bay tứ tán, giữa màn đêm sáng ánh đèn xe, chợt lóe lên sắc trắng trong veo lạ kỳ.

Ennu trông hơi già hơn. 3 năm trước trên màn hình TV là ý chí ngút trời, sục sôi phần uất, nay đổi thành chín chắn, lão luyện, nhẹ nhàng đối mặt tất thảy.

Sầm Kim chờ ông ta lên tiếng trước.

Ông ta đánh giá cô hồi lâu rồi mới mở miệng: “Cô Sầm, 3 năm trước, bản thân tôi chưa có chút thành tích nào trong giới chính trị Kallon. Khi đó, tôi bởi vì rất bất mãn với chính phủ trong vấn đề xử lý tội phạm chiến tranh, đã tập hợp những người ủng hộ, thường xuyên biểu tình phản đối. Tôi nhớ vào thời điểm Vết Thương Tháng Tư tròn 3 năm, hoạt động của tôi được tổ chức với quy mô lớn hơn hẳn, nhưng vẫn chẳng đạt hiệu quả như mong đợi. Có một lần, tôi đang diễn thuyết nửa chừng, cảnh sát còn dùng đến bom cay, kết quả là mọi người chạy tán loạn, thậm chí không chịu được.”

Sầm Kim im lặng lắng nghe.

“Tối hôm đó, tôi xem TV đưa tin thì hết sức chán nản. Nhưng đến nửa đêm, bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại, có lẽ đối phương dùng thiết bị biến âm nên khó phân biệt rõ là giọng nam hay nữ. Cô đoán xem, đối phương nói gì với tôi?”

Sầm Kim mỉm cười: “Tôi nghĩ, đại khái là hỏi ông có biết tổ chức Người Do Thái Báo Thù không.”

Các cơ trên mặt Ennu co giật nhẹ nhẹ, sau đó gật đầu.

“Tôi trả lời là đã từng tham khảo vài ba tư liệu, nếu chính phủ tiếp tục trì hoãn, tôi cũng rất muốn thành lập một tổ chức như thế tại Kallon, chỉ cần không thẹn với lòng là được. Nhưng tôi chẳng qua chỉ là một gã hoạt động xã hội thiếu nguồn kinh phí, căn bản chưa biết nên bắt đầu từ đâu. Người nọ nghe xong thì đáp, không thành vấn đề.

“Khoảng chừng một tháng sau, người nọ lại liên hệ với tôi. Đồng thời thông qua số tài khoản không thể truy xét, chuyển đến một khoản tiền. Đây cũng là nguồn vốn khởi động của Bàn Tay Thượng Đế. Cô biết tổng cộng bao nhiêu không?”

Sầm Kim nói: “Chắc đâu chỉ có tiền thôi nhỉ, ngoài 500 ngàn USD vốn khởi động, hẳn là còn đưa ra vài yêu cầu, ví dụ như phải cố gắng ‘công bằng, chính trực, không cuồng nộ, không mù quáng, không giết nhầm, không bỏ sót’, hoặc ví dụ như, xin đừng truy hỏi lai lịch của mình, chỉ cần duy trì hợp tác là được.”

Ennu im lặng thật lâu. Ở nơi xa, cộng cỏ dài thượt đang oằn mình đỡ lấy những hạt mưa, bỗng chốc bật ngược lại.

Cuối cùng ông ta mở miệng: “Cô Sầm, cô là người sáng lập Bàn Tay Thượng Đế.”

Sầm Kim cười khê: “Đâu thể nói thế. Các ông có quy mô như hôm nay, nào phải công lao của tôi. 500 ngàn kia, hiện tại có khi còn chưa đủ để duy trì viện an dưỡng ấy.”

“Đầu tháng này, sau 3 năm, cô Sầm lại chuyển một khoản tiền nữa.”

Sầm Kim gật đầu: “Nghe bảo các ông đang thay đổi trọng tâm, nên muốn góp ít thành ý. Dù sao thì... tôi giữ tiền đây cũng chẳng để làm gì.” Nói đến đây, đuôi mắt cô hơi nhướn lên, “Nhưng các ông... làm sao phát hiện được?”

Ennu đáp: “Không phải chúng tôi, là cậu Vệ.”

Vệ Lai nhờ vào chữ ký của Sầm Kim, lập tức sắp xếp lại mạch thời gian. Anh không rảnh quan tâm Cây Cacao kêu gào muốn rút gân bẻ xương mấy tên vệ sĩ kia, cứ ngồi ngay dưới chiếc bàn ghim đầy đạn, tìm giấy bút, phân tích từng chỗ một cho Ennu.

”Lúc này, Vết Thương Tháng Tư tròn 3 năm, Jeremie là nhà đầu tư kiêm thượng khách của chính phủ, quay lại Kallon. Cùng thời gian đó, Sầm Kim bởi vì áy náy tội độ và cuộc sống rối loạn, cũng về tới đây. Cô ấy gặp được Jeremie, cùng nhắc chuyện năm xưa.

”Chẳng bao lâu sau, Jeremie tử vong trong nhà mình tại Pháp, khi đẩy kết sắt mở toang. Sầm Kim là nghi phạm vì đêm đó cô ấy từng xuất hiện, tiếp theo là do không đủ bằng chứng buộc tội nên thoát khỏi diện tình nghi — Hiện tại chúng ta đã biết, cô ấy thừa nhận chuyện này, nói cách khác, chính tay cô ấy giết Jeremie, lấy đi 500 ngàn USD.

”Kế đó Bàn Tay Thượng Đế thành lập. Ông Ennu, tôi từng nghe qua, quy mô ban đầu của Bàn Tay Thượng Đế rất nhỏ, vốn khởi động ở giai đoạn đầu cũng chẳng bao nhiêu. Ông là người sáng lập, chi tiết này ông nắm rõ nhất, tổng số tiền nhận được ban đầu, có phải 500 ngàn không?

”Mà theo sát phía sau là phong cách trong các bài xã luận của Sầm Kim thay đổi. Bên các ông nhận định cô ấy ‘Người được mùi nguy hiểm thì vội vàng quơ lấy màn che quần từng tầng một cho mình’, thực tế không phải vậy. Từ khi các ông thành lập, tới lúc tạo được tiếng tăm, rồi cô ấy nghe phong thanh, thông thường thì quá trình này sẽ cần đến một khoảng thời gian tương đối. Nhưng sự thực lại giống như ngay ngày đầu tiên các ông thành lập, hôm sau cô ấy liền đổi phong cách. Bởi vì tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô ấy, cô ấy biết trước mình sẽ có kết quả thế nào, mới bắt đầu không còn kiêng dè gì nữa.

”Trên thư tố cáo, khi lần lượt viết tên những người chịu trách nhiệm về khu bảo hộ, cô ấy đặt mình cuối cùng. Cô ấy muốn chờ mấy kẻ phía trước bị trừng trị, sau đó kết thúc tất cả mọi việc.

”Hơn nữa, Sầm Kim là người duy nhất phụ trách đăng ký danh sách cho nạn dân. Nếu nói bản gốc danh sách đã được cất giữ trong Trung tâm Tư liệu Quốc gia, trên đời này mà còn người thứ hai có thể viết lại chính xác 292 cái tên, thì đó nhất định là cô ấy...”

...

Sầm Kim im lặng nghe đến hết, hỏi Ennu: “Ông có thuốc lá không?”

Ennu không hút thuốc, ra hiệu để trợ lý đưa tới. Sầm Kim nhặt lấy một điếu, mượn ánh đèn xe xem nhãn hiệu, thuốc lá vàng sậy, là thuốc lá cao cấp từ Zimbabwe.

Đốt lên, hương khói ngòn ngọt thoang thoảng trong không khí.

Cô rít một hơi, nhả ra. Khói thuốc mơ hồ phảng phất trước mắt, phảng phất lướt qua ký ức xa xưa.

“Con người tôi, đúng là hơi quá nhu nhược, bị Jeremie uy hiếp như thế nên suốt 3 năm chẳng dám ho he. Cuối cùng tôi hạ được quyết tâm, đều vì 3 năm trước, tại Kallon, gặp mặt Jeremie.”

Lần ấy, không thể thiếu bị uy hiếp, Jeremie ghé sát tai cô, thực ra còn nói một bí mật.

Lão hỏi: “Có nhớ tên đồng sự của cô ra ngoài tìm người chứ? Chính nó chỉ vị trí khu bảo hộ cho tôi, còn bảo, trừ nó ra, ở đó chỉ có một cô gái trẻ ít kinh nghiệm. Vừa nghe xong bọn tôi đã cảm thấy, nếu chỉ còn con bé này thì dễ giải quyết rồi.”

Dứt lời, lão cười ha hả, tiếng cười đập thẳng vào tai.

...

Sầm Kim nhìn Ennu: “Mưa lớn thế, sao không vào xe ngồi?”

Ennu lắc đầu, kiên trì đứng nguyên đấy.

“Gặp xong Jeremie, trên đường trở về tôi bỗng nhiên thông suốt.

“Đây đâu phải là mạng của mỗi mình tôi, đâu phải chuyện của riêng tôi. Jeremie sắp đặt chẳng chút sơ hở, nếu tôi không đứng ra, sự thật sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi. Những mạng người kia phải tính thế nào? Đồng sự của tôi phải tính thế nào? Xương cốt của anh ấy lẫn trong đồng xương trắng của 200 ngàn người Katsi, muốn nhặt về cũng chẳng được nữa. Vậy mà kẻ hại anh ấy lại được dân chúng Kallon ca tụng thành anh hùng.”

Ennu trầm mặc, nước mưa ngấm vào vớ, khiến bàn chân ướt lạnh.

Sầm Kim nhìn dòng nước liên tục chảy xuống từ mép dù.

Cô vẫn luôn mộng tưởng, sẽ có một anh hùng cái thế, khoác lên chiến giáp, vào thời khắc cô nguy nan nhất, có thể tới cứu cô.

Nhưng lúc đó, cô bỗng nhiên thông suốt.

Dù rằng người kia vốn không tồn tại, thì chiến giáp vẫn luôn ở đây, đã chuẩn bị sẵn sàng cho cô — Cô muốn tự mình mặc vào.

Phải từ bỏ, chẳng qua cũng chỉ là một cái mạng, và cuộc sống đã mục ruỗng tự bao giờ.

“Nghĩ thông suốt rồi, thì nào còn vấn đề gì nữa. Việc cần làm là đấu một trận với bọn Jeremie. Nhưng tôi không muốn để chúng lặng lẽ chết đi, như thế chúng sẽ được tưởng nhớ như anh hùng — Tôi muốn tất cả mọi chuyện bị phơi trần cho thiên hạ cùng thấy rõ, tôi muốn Kallon tham dự vào, tôi muốn đen là đen, trắng là trắng!

“Đêm hôm đó, kênh truyền hình Kallon cứ phát đi phát lại mấy chương trình thời sự. Tôi cứ nhìn vào ông, nghe ông diễn thuyết, thấy ông bị cảnh sát xua đuổi phải chật vật tránh né, đột nhiên ý thức được, biết đâu chúng ta có thể cùng hợp tác mà chẳng cần gặp mặt.”

Cô gọi điện cho Jeremie, Jeremie hỏi cô: “Muốn bao nhiêu?”

Cô trả lời: “500 ngàn.”

Jeremie đáp ứng, nhưng có kèm điều kiện — Loại người như lão sẽ không để tiền vượt khỏi tay một cách vô ích.

“Sầm, cô có từng nghĩ, chúng ta có thể hợp tác không? Cô nhận được huân chương, tôi cũng nhận được, giờ mà cả hai cùng xuất hiện thì sẽ trở thành tâm điểm ngay — Như thế dư sức cho chúng ta hốt bạc ở Kallon thêm chục năm nữa.”

Sầm Kim đáp qua điện thoại: “Được đấy.”

Lúc nói lời này, trong đầu cô đang lật lại một tờ giới thiệu liên quan tới độc cá nóc TTX.

Cô thích thứ độc này.

— Mặc dù người trúng độc chẳng thể nói chuyện, chẳng thể cử động, nhưng từ đầu đến cuối quá trình tử vong, đầu óc lại vô cùng tỉnh táo, biết rõ tường tận những phát sinh trên người mình.

Sự việc cũng diễn ra như cô mong muốn: Cô đứng cạnh lão Jeremie đang rất tỉnh táo mà không còn động đậy được, từ trên cao nhìn xuống, tuyên án từng tội trạng của lão, báo cho lão biết, loại độc này chẳng thể

cứu chữa: “Ông hãy thử cảm thụ quá trình tử vong đi, rất ít người có được cơ hội này.”

Sau đó, cô bật nhạc, nhẹ nhàng xoay mở khóa kết sắt.

Kẻ thứ hai là Serge, lão ta ẩn nấp rất kỹ, cô tìm không ra. Song cô biết lão ta sẽ đến tìm mình, cũng biết nên giải thích thế nào.

Quả nhiên, nửa năm sau, Serge chặn cô trước một ngõ nhỏ tối tăm. Sầm Kim suýt nữa bị bóp cổ chết, nhưng cô cứ cười mãi, đứt quãng nói: “Không phải tôi, tôi biết là ai, cả hai chúng ta đều chẳng thoát được, ông mà giết tôi thì chẳng còn ai thế tội nữa.”

Serge nửa tin nửa ngờ thả lỏng tay.

Sầm Kim ôm cổ ho khan, nói: “Ông thử nghe ngóng xem, Kallon có một tổ chức Người Báo Thù. Đêm đó tôi đến gặp Jeremie chính là vì việc này, nào ngờ đối phương đã ra tay. Ông tra xét xong sẽ biết tôi không bịa chuyện...”

Serge tháo chạy ngay, chỉ hận chẳng thể trốn sâu vào lòng đất. Nhưng rồi sẽ có người tìm ra lão ta, cô không có khả năng này, người khác sẽ có.

Cô kiên nhẫn đợi đến khi Bàn Tay Thượng Đế hơi mở rộng quy mô, sau đó gửi đi bức thư tố cáo. Toàn bộ thư là đánh máy, chỉ đến mấy cái tên kia, chợt cảm thấy giống như các loại thư tín khác, phần quan trọng nhất vẫn nên viết tay.

Quá trình lòng bắt không đơn giản như trong phim truyện, thời gian thực hiện luôn luôn dài hơn tưởng tượng. Thời điểm trước mặt xuất hiện bàn tay của Serge, Helsinki vẫn đang quay cuồng theo những cơn gió tuyết chưa tan của ngày đông giá rét.

Chị giúp việc theo giờ hét thất thanh, lật đật chạy đi gọi điện báo cảnh sát. Cô lại nhếch môi, nhìn hình ảnh nhạt nhòa của mình phản chiếu trên kính cửa sổ, nở một nụ cười.

Ennu khẽ giọng: “Cô Sầm, thực ra lúc viết thư tố cáo, cô có thể bỏ qua tên mình.”

Sầm Kim cười: “Vô ích thôi, cho dù tôi bỏ qua thì chắc chắn Serge sẽ khai ra để chối tội. Vả lại, đến tột cùng bản thân đóng vai trò gì trong khu bảo hộ, tôi đã chẳng muốn giấu giếm nữa. 6 năm này, chính tôi cũng không rõ mình là hạng người nào.”

Cần một buổi xét xử, cần rất nhiều đánh giá, kết quả ra sao chẳng quá quan trọng. Chỉ mong vạch trần hết quá khứ, để người ta nhìn thấy cũng được, mắng chửi cũng được, chỉ trích cũng được, không phải giấu

giếm nữa là đủ rồi — Vì có những bí mật, sẽ hóa thành mũi xương nhọn mọc lan tràn trong cơ thể, đâm nát ruột gan.

“Nhưng bảo cứ thế chết đi, chung quy tôi vẫn chẳng cam tâm. Cho nên tôi đã tự tay tiễn bước Jeremie trước, cũng là giúp mình hạ quyết tâm. Cho dù cuối cùng phải đền mạng thì vẫn xem là đúng người đúng tội — Có lẽ ông không biết, mặc dù thiếu chứng cứ xác thực, cảnh sát Pháp vẫn chưa hoàn toàn xóa bỏ hiềm nghi với tôi. Tôi không rơi vào tay các ông thì sớm muộn gì cũng rơi vào tay họ.”

Ennu cười khổ: “Thật sự chẳng thể ngờ được... Cô Sầm, cô có tính nhảm bao giờ chưa?”

Ý cười trên mặt Sầm Kim dần dần tan biến, cô khẽ giọng đáp: “Có chứ.”

Không tính được đến đoạn đường cuối cùng, và điều ngoài ý muốn cuối cùng.

Chắc là Vệ Lai sẽ... rất thất vọng về cô rồi.

Sầm Kim trở lại viện an dưỡng, không trông thấy Vệ Lai. Trong phòng chỉ còn mình Cây Cacao đang ngồi trên giường, mặt mày hằm hè, bên cạnh là hàm cá mập đầy răng nhọn hoắt. Một người một hàm, cứ như chỉ chờ chờ gặp cô là lập tức quấy lên muôn trùng sóng gió.

Cây Cacao vừa thấy cô, câu đầu tiên nói ra là: “Vệ đã bỏ đi, bảo tôi nhắn lại là anh ấy đá cô rồi, chia tay rồi, hiểu không?”

Sầm Kim đáp: “À.”

Cô ngồi xuống giường của Vệ Lai.

Nhất định là anh đã vội choàng tỉnh, hất chăn qua một bên. Trên gối hơi lồm xồm xuống, người đi rồi, nhưng hơi thở quen thuộc vẫn còn vương vít. Nếu không có Cây Cacao bên cạnh, cô thực rất muốn nằm vào đấy, kéo chăn qua đầu đánh một giấc ngon lành, chẳng cần bận tâm đến đồng hồ bữa bộn trước mắt kia nữa.

Cây Cacao rất bất mãn với phản ứng của cô: “Tôi nói thật đấy, cô đừng có phản ứng thế này được không?”

Sầm Kim hỏi: “Vậy muốn tôi phản ứng thế nào?”

Cây Cacao ngược lại ghen hờn, im ỉm chốc lát rồi thắc mắc: “Chuyện của cô kết thúc chưa đấy?”

Sầm Kim lắc đầu: “Tôi sẽ theo Ennu về thủ đô Kallon một chuyến, còn vài chi tiết nhỏ ông ta muốn xác nhận kỹ. Cuối cùng là kết quả gì, ông ta vẫn cần nghe thêm ý kiến của lãnh đạo cấp cao.”

Cây Cacao kết luận: “Vây cũng là thoát chết rồi.”

Sầm Kim hỏi chẳng liên quan: “Anh ấy giận lắm à?”

Cây Cacao do dự, cậu ta chưa biết nên đáp thế nào.

Bảo là tức giận — Khi đó Vệ Lai sắp xếp lại mạch thời gian, chờ Ennu xác nhận Sầm Kim không còn nguy hiểm tính mạng xong thì biểu hiện của anh rõ ràng là như trút được gánh nặng.

“Vệ suýt chút bỏ mạng đấy. Mấy ngày nay tuyệt vọng vậy, đã phải lục tung đủ mọi biện pháp, hiện tại đột nhiên biết rõ sự thật — Hóa ra mình chỉ đang liều mạng cứu về thứ cô đã lên kế hoạch vứt bỏ, mà cô lại chẳng hé môi lấy nửa lời. Đổi lại là cô, cô có cảm giác gì?”

Sầm Kim lặng im.

“Cô Sầm, cô thật sự không muốn tiếp tục sống, tiếp tục ở cùng Vệ nữa sao?”

Sầm Kim cười: “Muốn chứ. Nếu có chứng cứ thì ai lại không muốn. Nhưng năm đó đúng là tôi đã làm vô số việc, cảm thấy thực sự chẳng còn lối thoát, mới quyết định mạnh tay một lần.”

Sáng lập Bàn Tay Thượng Đế, gửi thư tố cáo, trong ý thức của cô, đấy chỉ là phong nền, là khâu chuẩn bị, ngay từ đầu đã không được đặt lên làm trọng tâm. Cô chưa từng nghĩ tới, vào đúng lúc bị dồn đến góc chết, hành động này của cô lại biến thành chứng cứ tham khảo mới.

Ennu cũng rất cảm khái: “Nguy hiểm thật, bởi vì thư tố cáo là do chính tay cô viết, cho nên tôi nghĩ cần tránh công bố với bên ngoài. Chỉ có buổi tối muốn xem xét chứng cứ mới lấy ra đối chiếu, nếu không có cuộc đột nhập bất ngờ đấy...”

Nếu không có biến cố bất ngờ, nếu giấy tờ không bị hất bay tán loạn, nếu Vệ Lai không vô tình bắt gặp, nếu anh không lưu ý cách viết chữ “Kim” kia...

Theo như lời Ennu thì: “Chỉ ít, sau khi bồi thẩm đoàn biết được những chuyện quanh co này, tình thế sẽ có đổi mới rất nhiều. Điểm cộng lớn nhất chính là không phải cô tự nói ra, mà do người khác phát hiện.

“Lúc trước có lẽ chỉ có một mình cậu Vệ tin tưởng cô, đến lần này nhất định sẽ nhiều hơn hẳn rồi. Vả lại, với vai trò phụ trách quản lý Bàn Tay Thượng Đế, tôi cũng hi vọng được dốc sức trợ giúp cô. Dù sao thì, tôi có vị trí hôm nay, Bàn Tay Thượng Đế có quy mô bây giờ, đều bắt nguồn từ cuộc điện thoại của cô 3 năm trước đấy.”

...

Sầm Kim nhìn Cây Cacao: “Tôi biết anh bức mình vì tôi không nói rõ sự thật cho anh ấy. Nhưng đổi lại là anh, nhấn nhay 6 năm, chuẩn bị 3 năm, tất cả đều đã hoàn thành từng bước một, chỉ đúng vào phút cuối, đột nhiên kế hoạch bị xáo trộn, chẳng thể không chế chính mình mà yêu một người, anh phải mở miệng thế nào? Giải quyết tàn cục ra sao?”

“Vệ Lai luôn gọi tôi là cô bé, tôi không phải cô bé. Đâu phải chỉ cần cho tôi một người đàn ông tốt là có thể giải quyết hết thảy.

“Trước khi gặp Vệ Lai, tôi có một vị hôn phu tên Khương Mân. Sau khi giết Jeremie, tôi chấm dứt quan hệ với anh ta, bởi vì tôi biết con đường phía trước của mình đã xác định, nên chẳng muốn liên lụy đến ai.

“Từ bỏ tính mạng, từ bỏ vị hôn phu, tôi cho rằng một người có thể từ bỏ tất cả thế này, thì sẽ không còn bị điều gì nhiễu loạn nữa. Thời điểm gặp mặt Vệ Lai, anh ấy là vệ sĩ do phía Saudi thuê, cũng chẳng có cảm tình gì với tôi. Đi đàm phán chuộc một con tàu, cùng lắm chỉ mất mười ngày nửa tháng, tôi không nghĩ mình lại yêu anh ấy...”

Nhắm tính thử, cô và Vệ Lai, cho tới hôm nay, thời gian quen biết vẫn chưa đầy một tháng.

Có tiếng đập cửa vọng vào.

Hai người cùng ngẩng đầu, trông thấy mặt sẹo, vì nửa bên mặt sưng húp nên kính râm cũng lệch theo. Gã thông báo: “Cô Sầm, xe đã chuẩn bị xong, ông Ennu đang chờ cô đấy.”

Sầm Kim đứng dậy, trước khi ra cửa bèn nói với Cây Cacao: “Anh vẫn luôn chẳng ưa gì tôi, Vệ Lai đã rời đi mà anh còn kiên nhẫn ở lại, thì chắc là do anh ấy nhờ rồi.

“Vậy xin nhắc lại với anh ấy: Tôi tôn trọng tất cả quyết định của anh ấy. Về những trù tính trước kia của mình, tôi không hề hối hận. Bất kể anh ấy có còn yêu tôi không, bất kể tương lai anh ấy sẽ yêu ai, tôi vẫn yêu anh ấy. Cách tôi yêu có lẽ chẳng hoàn mỹ hay đơn thuần như mọi người ưa thích, nhưng mà...”

Cô mỉm cười, lầm bầm: “Hết muốn nói rồi.”

Cô nghiêng người ra khỏi cửa.

Mặt sẹo ngó Cây Cacao.

Cây Cacao bỗng dưng phát cáu: “Cái cô này có phải người bình thường không hả! Mỗi lần tôi đòi bỏ vợ là cô ấy toàn vừa khóc vừa gào, ôm chân tôi kéo nheo bảo đừng đi...”

Rốt cuộc cậu ta vẫn đuổi theo, hét to: “Ê! Ê! Cô Sầm!”

Sầm Kim dừng bước, xoay người.

Dưới màn mưa vẫn còn nặng hạt, Cây Cacao phải liên tục vuốt nước chảy ròng ròng đầy mặt, nói: “Cô biết Vệ về đâu rồi đấy, sau khi xong chuyện của mình thì hãy đuổi theo anh ấy đi.”

Sầm Kim hỏi: “Chẳng phải chia tay rồi à?”

Cây Cacao hậm hực, lại không chịu thừa nhận là mình bịa chuyện: “Vậy cô cũng phải đuổi theo chứ.

“Tôi rất hiểu Vệ, anh ấy làm nhiều điều vì cô như vậy, mấy lần còn liều cả mạng được thì đúng là phải thích cô lắm. Sau khi biết rõ sự thật, câu đầu tiên anh ấy hỏi Ennu là tính mạng của cô còn bị nguy hiểm không — Cô thấy chưa? Anh ấy đã làm nhiều việc vậy rồi, cô còn không chịu đuổi theo, không cố bù đắp, thì tội anh ấy lắm.”

Sầm Kim cười, mưa rơi trên mặt, lạnh buốt, khoe mắt lại nóng đến cay cay.

“Tôi đây không phải vì cô đâu, tôi vẫn không thích cô, tôi là vì Vệ. Cô cũng biết đấy, từ nhỏ anh ấy đã bị cha xách lên thuyền vượt biên qua châu Âu, sau thì bị bán đi. Người như anh ấy chẳng có mong chờ gì, cũng chẳng muốn sống ổn định, cứ ví mình là con thuyền nát phiêu dạt đến cuối đời vẫn không thấy bờ. Thế mà lần này lại để ý cô như vậy, tôi cũng thật bất ngờ. Tuy cô chưa đủ tốt, nhưng bắt anh ấy chờ gặp ai khác nữa thì chẳng biết phải mất thêm bao nhiêu năm, cho nên thôi cứ coi như phù hợp đi.”

Sầm Kim ghen cười.

“Cô cảm thấy có lỗi, thiếu nợ là tốt nhất. Trong lòng cô áy náy thì phải đối xử tốt gấp bội với anh ấy, từ từ mà hoàn trả dần. Bởi vậy cô phải đuổi theo, bất kể anh ấy có chán cô, đuổi cô, mắng cô, cô cứ bám chặt lấy. Anh ấy sẽ chẳng so đo đâu, tính Vệ tốt lắm ấy, chỉ cần về sau cô đàn ông, đừng sáng lập thêm tổ chức gì...”

Cậu ta bỗng cảnh giác: “Hãy, cô chỉ lập mỗi cái Bàn Tay Thượng Đế thôi nhỉ? Cô không lập cái nào khác chứ?”

Sầm Kim xoay người lên xe.

Cửa xe đóng sập, Cây Cacao sốt ruột đi lòng vòng xung quanh: “Cô vẫn chưa trả lời tôi đấy, có đuổi theo hay không, còn nữa, cuối cùng là cô lập ra mấy cái...”

Xe đã khởi động, Cây Cacao đành phải tránh đường. Khi xe chạy sượt qua người, cửa kính chợt kéo xuống, bên trong bay ra một chiếc máy bay giấy.

Lơ lửng dập dờn, chao liệng giữa không trung, hai cánh dính mưa thấm ướt, chậm chậm trượt xuống đất.

Cây Cacao nhìn lom lom vào máy bay.

Thật ấu trĩ, lớn tướng rồi mà còn chơi máy bay giấy, sau này chẳng biết làm sao chăm sóc Vệ.

Với cả, rõ là chả bay xa bằng mình gấp!

60. Chương 60

Biên dịch: 1309

Máy bay đáp xuống Helsinki vào buổi tối.

Cuối hành trình gặp phải dòng chảy rối, thân máy bay rung giật làm hành khách cả khoang bao phen hú vía, cứ liên tục cầu nguyện. Mãi đến khi tiếp đất, mọi người mới như trút được gánh nặng.

Chắc là bởi vì vết thương toác miệng mấy lần, Vệ Lai ngủ mê man, không mơ thấy gì. Chỉ có cảm giác như đang ở trên thuyền, sóng xô lớp lớp liên tiếp nối nhau, chẳng rõ rồi sẽ dạt về tận đâu.

Tiếp viên hàng không đánh thức anh, ra hiệu đã tới nơi.

Tiến vào sảnh sân bay, nghe tiếng người chuyện trò huyên náo. Ngược lên cao thấy biển quảng cáo rực rỡ sắc màu, in khuôn mặt trẻ trung, tươi cười thân thiện của những sinh viên đại học Phần Lan, phía trên nữa để hàng chữ —

“Cùng đội nón cho nàng xuân! Chào mừng đến với Helsinki – Mùa lễ Vappu!”

Sát bên cạnh là màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn, hiện lịch đếm ngược.

Ngày 30 tháng 4 hàng năm chính là lễ đội nón Vappu, là thời điểm người dân Phần Lan mở tiệc mừng xuân về.

Tháng tư đã bước vào hồi cuối.

Vệ Lai diện bộ cánh mùa hè, mới ló đầu khỏi cổng sân bay đã cóng run lập cập, phải vội quay trở lại mua đại một chiếc áo khoác, bọc kín xong mới đi ra.

Bản thân anh cũng thấy buồn cười, tháng tư giao mùa, có là đầu xuân thì độ rét cũng đâu phải dạng vừa. Hai lần anh về Helsinki đều ăn mặc dở ông dở thằng, một lần quần da thú lông thối lếch thếch, một lần phong phanh đến mức ai ai cũng phải ngoái nhìn.

Trở lại khu lầu trọ, theo thường lệ tạt qua quán bar của Erin trước. Đến gần cửa, trông thấy bảng hiệu “We care about the world” treo trên cao.

Anh ngẩng đầu nhìn hồi lâu. Thời điểm thốt ra câu đấy, chính anh cũng không mấy quan tâm chuyện thời sự, chỉ muốn chê Erin chẳng biết Trung Quốc là nước nào. Mà Erin lấy nó làm tên quán, đơn giản bởi vì cảm thấy đây là một chiêu rất hay.

– “Vệ! Tôi có thể chiếu tin tức thời sự trong quán, ở Helsinki này vẫn chưa có quán bar nào làm thế đâu! Ý tưởng mới toanh đấy nhé.”

Luôn miệng nhắc tới, thường là chẳng mấy để tâm, thật sự bắt tay vào làm, ngược lại rất ít khi đề cập.

Có khách ra ngoài, lịch sự nhờ anh nhường đường.

Bước vào quán bar đúng ngay thời điểm nhộn nhịp nhất trong ngày, cồn – thuốc – sắc – tình, không thiếu món nào. Đập vào mắt đầu tiên lại là cô nàng Cleopatra kẻ mi đen dày, đang ôm cổ một anh chàng người Nga râu rậm, cười nghiêng ngả yêu kiều.

Quầy bar không có ai, bên trên là bể sữa nổi bong bóng lục lục, vẫn hắt lên thứ ánh xanh u ám. Hai con sữa tuổi già sức yếu, có người chăm bẵm cung phụng nên vĩnh viễn chẳng học nổi lối sống tích cực. Mà cạnh bể sữa...

Là chậu lan ý, mọc vừa đẹp, đã trở thêm một lá bắc mới biêng biếc xanh. Hai bông mo trắng sứ hơi hơi cuộn lại, kề gần bên nhau, dường như rồi cuối cùng sẽ dựa sát vào nhau.

Vệ Lai mỉm cười, vừa chuẩn bị đi qua —

“David’s coming!”

Vệ Lai vẫn cười, khóe mắt liếc thấy Erin đang cầm chiếc khay không, nhảy nhót tung tăng tới. Anh nghiêng bên vai bị thương tránh đi, đưa bên còn lại cho cô ấy.

Quả nhiên, Erin ném khay qua, gần như ôm chầm lấy vai anh: “Vệ! Ngày nào tôi cũng nhớ anh hết!”

Mấy lời khách sáo này ấy à, để nghe chơi thôi được rồi. Vệ Lai ngó xuống cô ấy, phát hiện lần này thời gian bám lên người mình hơi lâu.

Ánh mắt anh quét quanh quán bar: “Đừng bảo là cố ý để ai thấy đấy?”

Vậy mà lại nói trúng phóc. Erin đỏ mặt lên, sau đó kéo anh: “Anh nhìn bên kia kia...”

Có người đang đi vào quầy bar, là một cô gái nhỏ nhắn tóc nâu, cằm nhọn, mắt to tròn linh động.

Erin thì thào: “Đó là Asha.”

Vệ Lai nhận xét: “Trông chẳng khác cô nàng Bulgaria lần trước mấy, cô cứ thích mẫu người bé xíu này nhỉ. Sao không tìm cô nào dong dỏng, chân dài, trước bụng sau vãnh ấy?”

Erin lườm anh: “Xí, đấy là sở thích của anh thì có.”

Vệ Lai rất hiểu ý, ôm eo cô ấy: “Mới quen hả? Tính để cô ta ghen? Giúp cô chút cũng được, nhưng sao lại tìm tôi? Cô giả làm song tính à?”

Erin tức giận nhéo loạn xạ lên người anh. Cô ấy không giống Sầm Kim, không tìm được chỗ thịt mềm làm anh đau nhất, nhéo kiểu gì cũng chẳng xi nhê.

Vệ Lai vỗ vỗ đầu cô ấy: “Thôi không đùa với cô nữa, tôi lấy hoa về đây. Thói quen cũ, cứ đánh một giấc trước đã rồi tính gì tính.”

Anh sai bước đến quầy bar. Ban đầu Erin hơi sững lại, sau mới kịp phản ứng, vội đuổi theo anh: “Ấy...”

Đồng thời lên tiếng, là cô Asha kia. Khi tay anh sắp với đến cạnh chậu hoa, cô ta đã nhanh nhẹn chớp lấy, ôm ngay vào lòng.

Gì... thế này, không biết hoa đây của ai à?

Erin kéo anh qua bên cạnh, ấp a ấp úng: “Ồm... Vệ, hoa này, cho tôi đi.”

Vệ Lai nghe ra chút ý tứ — Chỉ nhờ trông giùm chậu hoa ít ngày, thế mà cuối cùng anh còn chẳng được chữa một nhúm đất? Cứ cái đà này, về sau ai dám nhờ cô nàng trông hộ bà xã chứ?

Erin phân bua: “Lần trước gọi điện đã tính nói với anh rồi, tự nhiên tín hiệu bị đứt. Hoa này đem lại may mắn thật đấy... Anh biết không, tôi chẳng hiểu trông kiểu gì, chưa đến một tuần mà xém chút héo queo. Xong tôi thấy điệu này tiêu rồi, hồi đầu anh bảo cây đây mà chết thì mình cũng toi mạng theo, tôi đâu thể để anh toi được. Bởi vậy mới ôm chậu hoa ra ngoài, tính tìm ai đó hỏi thử...”

Cả đường người đến người đi, lại gặp trúng Asha. Thực ra Asha không thấy cô ấy, chỉ chăm chăm vào hoa, sốt ruột trách: “Chị cứ cầm khờ khờ thế à? Hoa này đâu thể chịu rét!”

Vừa nói vừa cởi áo khoác, cẩn thận bọc lấy bên mặt đón gió của chậu hoa.

Vệ Lai nheo mắt nhìn cô ấy: “Vậy là hợp nhãn nhau luôn? Tiến triển đến giai đoạn nào rồi?”

Erin lấp bắp: “Uống cà phê vài lần, dạo này cứ tan tằm là cô ấy qua đây hỗ trợ, đã nắm tay... Quen biết chưa đầy một tháng, tôi chẳng muốn phát triển quá nhanh, anh thấy thế nào?”

Vệ Lai xin miễn trả lời. Về vấn đề “nhanh hay không nhanh”, anh đâu có quyền phát biểu.

Chờ qua giây lát mới hỏi: “Thế là cứ vậy, chẳng luôn hoa của tôi à?”

Nào ngờ Erin lại hùng hồn vặn lại: “Sao mà là hoa của anh được? Anh cùng lắm chỉ đóng vai trò vận chuyển thôi. Anh chăm sóc nó chưa, tưới nước lần nào chưa, xới đất chưa, bắt sâu chưa? Anh chẳng thêm bỏ ra tí công nào, hoa này mà có phù hộ thì cũng không phù hộ anh đâu.”

Vệ Lai chợt phát hiện, Erin cũng là cao thủ đàm phán bẩm sinh. Cô ấy vừa dứt lời, lại bày ra khuôn mặt tươi cười năn nỉ: “Vệ, cho tôi đi mà, tôi và Asha đều thích hoa này. Nể tình tôi yêu anh lâu vậy...”

Lại lời chuyện yêu anh ra đây! Yêu anh lâu vậy, còn chẳng thêm trải giường hộ anh lần nào, còn muốn thó mất chậu hoa của anh.

Vệ Lai nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đáng chết nhất là, anh cảm thấy lời Erin rất có lý.

Cũng đúng, anh không bỏ công chăm sóc, cho dù hoa này thật sự nhiệm màu, có thể bảo hộ bình an, thì cũng đâu thêm bảo hộ cho anh.

Thế là anh đáp: “...Được thôi.”

Anh ngủ một giấc thật lâu, không bị tỉnh giữa chừng, nhưng cũng chẳng an ổn, mộng dài như cả thước phim.

Mộng thấy tình hình khẩn cấp lắm rồi, anh phải cố sức rượt theo một người, người nọ có chiếc đồng hồ thần kỳ có thể quay ngược thời gian. Anh chạy đủ mọi đường, rốt cuộc bắt kịp người nọ, buộc ông ta quay thời gian về 6 năm trước.

Nhưng người nọ thao tác quá chậm, lẽ mà lẽ mề, Vệ Lai mất kiên nhẫn, giật ngay lấy, tự xoay đồng hồ veo veo.

Cơ mà làm hơi lố, nhất thời trời đất quay cuồng, vừa tỉnh hồn thì đã đứng trên một con đường làng nhỏ.

Bấy giờ trời đã vào thu, bên đường cỏ dại um tùm, ngọn cỏ úa màu đón lá vàng rơi phiêu diêu theo cơn gió. Mà Sầm Kim, đang chậm chậm bước trên con đường này.

Cô chỉ chừng 4-5 tuổi, mặc váy hoa li ti, đầu thắt hai bím tóc, chỏ buộc tóc nhổng cao, bướng bỉnh y hệt chủ nhân chúng.

Bên hông là túi con đựng sách đeo chéo vai, bước chân chậm lẽ rề, gặp cỏ lay phải nhảy qua nhìn, gặp hòn đá nhỏ phải cúi xuống nhặt, gặp cây to cũng muốn so thử chiều cao — Đúng là kiểu bé con sẽ bị mẹ nhéo tai vì làm bà trễ mất việc gấp.

Vệ Lai bước theo sau, nhìn cô nhỏ xíu xiu mà cứ buồn cười.

Cô phát hiện có người bám đuôi, rất cảnh giác quay đầu, hỏi: “Anh là ai?”

Vệ Lai ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang giả vờ dữ dằn, chẳng biết nên nói thế nào, mất thật lâu mới mở miệng: “Sau này em sẽ biết anh, em sẽ lên thuyền của anh...”

Sầm Kim chẳng tin: “Biến đi nha! Không thể lên thuyền hay xe gì của người xấu!”

Cô quay đầu chạy, cặp chân ngắn ngủn đạp bộp bộp, túi xách nảy lên nảy xuống. Thấy chạy đủ xa còn vội ngoái nhìn, dưới chân vấp phát, té lộn nhào. Nhoáng cái lại bật phắt dậy, hai chân như bánh xe nhỏ lao vút đi.

Lần đầu tiên Vệ Lai phát hiện, hóa ra Sầm Kim còn chạy nhanh khiếp thế...

Khi tỉnh lại, bên môi vẫn còn ý cười. Ngoài cửa sổ là tiếng người bị lọc mảnh thành những sợi thanh mong manh, phiêu đảng bay cao, liên miên bất tận.

Vệ Lai nằm trên giường thêm chốc lát. Lúc này mới nhớ ra hôm nay là lễ Vappu, ngày mà hàng ngàn hàng vạn người sẽ tụ hội trên Quảng Trường Chợ ở bến tàu Nam Helsinki trong trung tâm thành phố, nơi có tượng đồng của mỹ nhân ngư Amanda.

Vào buổi tối nào đó ở đầu thế kỷ trước, có một nhóm sinh viên tổ chức tiệc tùng thâu đêm gần chỗ đặt tượng đồng Amanda, rồi tình cờ trông thấy bức tượng cô độc giữa màn đêm ấy. Họ sợ nàng cảm lạnh nên dùng khăn bàn của nhà hàng đắp kín cho nàng. Một người trong số đó còn gỡ chiếc nón tròn trắng viền đen của mình đội lên đầu nàng.

Mỹ nhân ngư không còn cao ngạo, nàng choàng khăn bàn, dưới vành nón là đuôi tóc loăn xoăn gợn sóng. Chợt có bóng bồ câu lướt qua, đêm khuya vắng ấy bỗng chốc sôi động hẳn.

Từ đó trở đi, mỗi năm một lần, cứ đến ngày này, luôn có người đội nón cho Amanda, dần dà, trở thành ngày lễ cố định.

Vệ Lai cũng từng tham dự, bắt đầu thỏa sức vui chơi từ buổi chiều. Gần như quá nửa cư dân thành phố sẽ tụ tập lại trước tượng mỹ nhân ngư. Họ đều đội nón tròn trắng viền đen, đàn hát rộn ràng, khai champagne, nâng ly chúc mừng, choàng vai bá cổ, liên hoan thả cửa suốt đêm cho tới rạng sáng, cùng ngóng chờ tháng 5 ghé đến cùng nàng xuân.

Nghe âm thanh vọng lại này, chắc là đã bắt đầu ngày lễ.

Vệ Lai đứng dậy, thuận tay với lấy điện thoại di động, trên đó có một tin nhắn, của Nai.

— *9h đêm mai, quán bar.*

Anh suy nghĩ hồi lâu, ý thức được mình ngủ quên mất, “đêm mai” trong tin nhắn phải là hôm nay rồi.

Vì ảnh hưởng của lễ Vappu, trong quán khá vắng vẻ, ngay cả Cleopatra cũng tạm nghỉ. Erin và Asha đang ngồi cùng nhau, rủ rừ rừ rừ mãi không hết chuyện.

Nai tới rất đúng giờ, vừa đẩy cửa ra đã bước phăm phăm đến bên bàn Vệ Lai ngồi — Kể từ lần chia tay ở nhà tắm hơi, đây là buổi hội ngộ đầu tiên của họ.

Chắc hẳn anh ta lại có muôn vàn lời muốn nói cần trút xuống như bão cát Nubia. Vệ Lai phải phòng ngừa rắc rối phát sinh, phòng ngừa anh ta làm lộ, nhất là phải phòng ngừa anh ta cười trêu.

“Cấm gọi tôi là Cây Noel, cấm nhào tới ôm, ngồi xuống đằng hoàng, dám cười tôi yêu khách hàng thì tự động nhấn nút phẫn.”

Thế quái nào mà chặn sạch hết mọi nẻo như này — Nai đứng hình thật lâu, cứ nghẹn họng bất mãn, rút cuộc vẫn hậm hực ngồi xuống.

Tiếp đó thấy chiếc túi đang xách lên bàn: “Bên Saudi đã chuyển thù lao cho cậu. Biết cậu thích tiền mặt, nhưng không phải loại mệnh giá quá lớn, nên đổi hết rồi đây.”

Vệ Lai tháo dây buộc túi, nhìn sơ qua, sức nhớ ra điều gì: “Quyên tiền giúp tôi chưa, tục lệ cắt quy đầu

ấy?”

Nai hỏi: “Quyên thật à?”

Vệ Lai liếc anh ta: “Hơi tiếc, nhưng đã nói rồi thì đâu thể nuốt lời.”

Nai hết ngạc nhiên lại mừng rỡ: “Vệ! Cậu cũng biết tiếc tiền nữa? Một tháng này đúng là không uổng phí! Quyên một nửa thôi, giữ một nửa. Phần còn lại này đừng nói sẽ thuê nguyên con tàu đi Lapland tiếp nhé?”

Vệ Lai chẳng hé môi, qua một lúc mới hỏi tiếp: “Số tiền còn lại, đủ mua nhà trọ kia của tôi không?”

Nai chẳng dám tin vào tai mình: “Cậu muốn mua nhà?”

Vệ Lai qua loa: “Dù sao cũng phải có chỗ cắm dùi lâu dài chứ.”

Anh vẫy tay, ra hiệu Erin cho hai cốc bia đen.

Nai chợt nhớ điều gì, đánh giá anh khắp lượt, cảm thấy tâm trạng anh xem như ổn định nên chắc chắn cần kiêng kỵ.

“Có vụ này, đoán là cậu sẽ thấy hứng thú đây. Còn nhớ... cậu bảo tôi nghe ngóng tình tiết vụ án của lão Jeremie chứ?”

Vệ Lai quay qua anh ta: “Sao rồi?”

“Hôm nọ nhét ít tiền bôi trơn, móc nối được với người bên cục cảnh sát. Theo như họ nói thì vụ án chưa thể khép lại, nhưng vẫn giậm chân tại chỗ. Cho nên họ tính tra xét lại mấy người từng được loại khỏi diện tình nghi, trong đó có cả cô Sâm.”

“Sau thế nào?”

“Vừa nãy chuẩn bị tới đây thì họ gửi thông báo mới. Bảo là hôm qua, cảnh sát Pháp nhận được một phong thư từ Kallon của Bàn Tay Thượng Đế, tuyên bố nhận trách nhiệm trong vụ án sát hại Jeremie 3 năm trước.”

Vệ Lai sững sốt.

Nai chặc lưỡi: “Chẳng ngờ luôn nhỉ, nhận được thư là kết án ngay trong ngày. Nghe đâu còn quấy một châu ăn khuya chúc mừng.”

Vệ Lai lẩm bẩm: “Đúng là không ngờ được...”

Anh khẽ cười.

Đây phải chăng là *từ cõi chết hồi sinh*? Suốt cả quá trình, Bàn Tay Thượng Đế vẫn luôn muốn lấy mạng Sầm Kim, nhưng đến phút cuối, cũng là chính họ gỡ bỏ chướng ngại sau cùng cho cô.

Anh nói: “Sầm Kim thật biết nhìn người, Ennu rất có bản lĩnh.”

Nai cười lạnh: “Tất nhiên cô ấy biết nhìn người rồi, chẳng phải cũng chọn đúng cậu sao. Chỉ có gặp vụ khu bảo hộ thì mới bị mù...”

Mặt Vệ Lai sa sầm: “Vụ đó cô ấy đâu còn lựa chọn nào khác.”

Nai hơi kích động: “Giờ mà còn biện minh cho cô ấy nữa! Cậu suýt tí là mất mạng rồi đấy! Nếu tay bắn tĩa kia khùng hơn chút nữa, nếu tôi không kịp nhắc Cây Cacao cẩn thận đám vệ sĩ, thì cậu còn ngồi ở đây được à? Còn làm Cây Noel tiếp được à? Có khi bị đốt ra tro từ đời tám hoánh rồi ấy.”

Vệ Lai bật cười, qua chốc lát mới giải thích: “Từ khi xuống thuyền của Cá Mập Hổ, tuyến đường luôn là do tự tôi lựa chọn. Tôi hỏi cô ấy, nếu đi theo tôi mà bị kéo vào nguy hiểm thật, thì có trách tôi không?

“Cô ấy trả lời, đồng ý theo tôi đâu phải chỉ là nói đùa, đấy là quyết định của cô ấy. Gặp nguy hiểm thật thì có chơi có chịu, một nửa trách nhiệm là của cô ấy, chỉ trách sao tôi yếu thế thôi.”

Nai chả hiểu chi sất: “Ý cậu là gì?”

Vệ Lai hỏi anh ta: “Biết tại sao tôi nhất định phải liều mạng giúp cô ấy không?”

“Yêu quá hóa lú chứ sao nữa.”

Vệ Lai cười phá lên, nâng cốc bia đen, cụng vào cốc của Nai, uống một ngụm lớn rồi đặt xuống: “Tôi yêu cô ấy, đương nhiên cũng là một nguyên nhân. Một nguyên nhân khác là, tôi và cô ấy bên nhau lâu vậy rồi, cho dù mối quan hệ đã rất thân mật, từ đầu đến cuối cô ấy vẫn chưa từng nói với tôi câu nào như ‘Xin hãy ở lại giúp em’, ‘Xin hãy bảo vệ em’, ‘Xin đừng bỏ mặc em’.

“Rõ ràng là cô ấy phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, đã là người yêu của tôi rồi, vì sao chẳng bao giờ đòi hỏi điều gì? Anh biết không, tôi mua tặng cô ấy hai tấm khăn... à nhầm, khăn đấy là được cho không, chỉ mua mỗi hộp son thô sơ từ dân bản xứ, giá cực rẻ, tính ra chắc chưa tới nửa Euro. Bình thường vào quán bar, muốn mời cô nàng xinh đẹp nào đó một ly thôi chắc cũng phải tốn gấp mấy lần.

“Đã thích một cô gái rồi thì hoặc là dốc sức vun vén vì cô ấy, hoặc là trao trọn tình cảm cho cô ấy. Nhưng cô ấy chẳng cần gì cả, nếu là anh, anh phải làm sao?”

“Nửa trước hành trình, tôi bảo vệ cô ấy là vì phía Saudi trả tiền. Nửa chặng sau cô ấy nói không muốn thuê tôi, tôi buộc cô ấy viết giấy nợ, tất cả đều là quyết định của tôi.

“Từ lúc chưa gặp mặt, tôi đã biết cô ấy nhận phải một bàn tay sấy khô; đến khi đi ký hợp đồng, thì biết có người đột nhập vào phòng của nhóm áo thun; còn chưa lên thuyền của Cá Mập Hổ, ca-nô đã nổ tung ngay tại vùng biển quốc tế — Thời điểm tôi có quyết định này thì rõ ràng đã hiểu sẽ phải đối mặt những gì. Nói trắng ra là, có chơi có chịu, đối phương tung ra tay bắn tĩa cũng được, pháo phản lực cũng được, tôi có chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

“Tôi liều mình giúp cô ấy, muốn che chắn tất cả nguy hiểm cho cô ấy. Bàn Tay Thượng Đế do cô ấy sáng lập, hay do Jeremie sáng lập, hay Cây Cacao sáng lập, thực ra chẳng mấy khác biệt. Cho dù là cán dao nằm trong tay cô ấy, tôi cũng không muốn trơ mắt nhìn cô ấy tự sát, tôi vẫn sẽ lao lên giết lấy.”

Nai nghe cứ mù tịt: “Thế mà cậu còn tức giận bỏ đi...”

Vệ Lai cười nhạt: “Thì đã sao, đàn ông đàn ông chẳng thể nóng tính tí à? Cô ấy chịu giày vò bao nhiêu năm vậy, tôi đâu có tư cách gì chỉ trích, ngược lại còn rất thương cô ấy. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó.

“Nói tới tình cảm thì tôi đây khó chịu trong lòng đấy. Tôi chả muốn cứ thế khoan dung độ lượng cười xòa cho qua, bằng không thì uất ức lắm, cho nên phải đi ngay. Gặp vấn đề máu chót thì phải tỏ rõ thái độ, bằng không về sau đừng mong được coi trọng, sẽ chẳng có địa vị gì nữa.”

Nai cứng họng, mãi lâu mới thốt nên lời: “Vệ, hồi xưa tôi và bà xã cãi nhau ấy, toàn là Eve bỏ nhà đi, tôi tìm trở về... Nhỏ giờ chưa từng nghe có đàn ông giận dỗi bỏ đi, để phụ nữ chạy tới tìm...”

”Lỡ đâu không tới thì sao? Cái cô Sầm này, trông hơi bị kiêu đấy.

”Đến nay đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa thấy mặt mũi cô ấy nữa. Vệ, nói không chừng cậu còn phải quay đầu đuối ngược lại, thế thì biết giấu mặt vào đâu? Cơ mà chả sao, dù gì thì da mặt cậu dày sẵn rồi, lúc trước còn tuyên bố ngoài tiền ra tuyệt đối không có bất cứ quan hệ gì với khách hàng...”

Vệ Lai nghiêng răng, bia đen trong tay chuẩn bị dốc ngược xuống, bỗng nhiên đồng hồ treo tường reo vang.

10 giờ, thời gian tin tức.

Khách quen đều biết quy định này, tại quán bar của Erin, thời gian tin tức có thể xem là hiệp định ngừng

bắn. Bất kể anh đang bận rộn việc gì, bất kể anh có quan tâm thật không, đều phải dừng hết lại, tập trung toàn tâm toàn ý.

Tin tức trọng điểm tối nay là đột xuất nhận được.

Giọng phát thanh viên chẳng giấu nổi sự kích động: “Mãi đến hôm nay, sau hơn một tháng giằng co, cuối cùng vụ cướp tàu chở dầu Sirius Star của Saudi đã có tiến triển to lớn. Vào lúc 3 giờ chiều, dựa theo yêu cầu của hải tặc, phía Saudi đã dùng thủy phi cơ chở kiện hàng chứa 3 triệu USD tiền chuộc, thả dù xuống vị trí do hải tặc chỉ định...”

Hai mắt Nai tỏa sáng: “Vệ! Là Sirius Star đấy!”

Chỉ hận không thể hô to để toàn bộ mọi người trong quán đều biết, anh ta có tham gia vào vụ này, còn gặp cả áo thụng.

Chẳng cần anh ta nhắc, Vệ Lai cũng đang xem.

Hình ảnh hiện giờ là thủy phi cơ vừa thả kiện hàng xuống, trên kiện hàng lập tức bung ra một chiếc dù màu vàng quýt. Góc dưới màn hình, mấy chiếc ca-nô của hải tặc lượn ào ào quanh mặt biển, vẽ ra những vòng sóng bạc khổng lồ.

Tất cả đều hoặc che mặt, hoặc dùng sơmi bọc kín đầu. Máy quay hơi rung nên hình ảnh nhòe nhoẹt, không thể phân biệt rõ những bóng người trên đó, đâu là Cá Mập Hổ, đâu là Shadi nhiệt tình dúi cho anh lá trà Ả Rập...

Trong quán bar, ai ai cũng tập trung theo dõi. Vào lúc này, Vệ Lai lặng lẽ đứng dậy, âm thầm bước ra ngoài.

Bên ngoài khu lầu trọ rất vắng vẻ. Đêm nay, có lẽ tất cả não nhiệt đều hội tụ về buổi lễ Vappu. Vệ Lai dựa vào tường, cúi đầu ngậm miếng thuốc, rít vài hơi, gảy nhẹ, nhìn tàn thuốc rơi lả tả xuống, vỡ tan vào mặt đường lóa nước lạnh băng.

Hơn chục ngày trước, anh còn trên thuyền. Mấy hôm đấy, dọc Hồng Hải là những con rắn bão cát càn quét, trên thuyền thường xuyên huyền não ồn ào: Cá Mập Hổ nóng nảy mà thận trọng, Shadi từ tốn, nhóc con hải tặc cậy thế hiếp người, cứ chục chờ bắt lấy mỗi một cơ hội điều võ giường oai...

Mà bây giờ, anh và họ bị chia cắt bởi một mặt kính TV, cách xa vạn dặm.

Hiện tại chắc đám hải tặc kia đang bắt đầu chia tiền rồi. Anh gần như có thể tưởng tượng ra khung cảnh

ấy, không tránh được tranh giành, hò reo vang vọng, còn bắt nhịp gào: “*Money! Money! Money!*”

Phía bên tàu Nam Helsinki lại òa lên hoan hô, thanh âm vọng lại đã bị khoảng cách và các tòa nhà cao thấp nhấp nhô pha loãng ddi.

Thật rộn rã.

Trong hành trình cuộc đời, luôn sẽ gặp biết bao rộn rã. Vô số người sẵn lòng từng bừng tụ hội cùng ta, lại có quá ít người bên ta mỗi khi tĩnh mịch.

Nơi cánh tay trái, ngay gốc cổ tay, một cơn tê dại hơi hơi ló đầu, chậm chậm chạy lan về lòng khuỷu tay.

Trên mặt đường yên tĩnh, vang lên tiếng bước chân.

Vệ Lai chợt bất động, trước mắt nhòa khói thuốc.

Anh không ngẩng đầu, trông thấy một chiếc bóng đổ dài, từ từ hòa vào bóng anh. Thế rồi sau đó, người kia, đi đôi giày da cao gót nâu sẫm, dừng lại trước mặt.

Vệ Lai mỉm cười, một tay gõ gõ thân thuốc, tay kia vươn ra ôm eo cô, kéo vào lòng, nghe thấy cô gọi: “Vệ Lai...”

Vệ Lai đáp: “Suyt... Đợi anh hút xong điếu này đã.”

Đường phố an tĩnh là thế, điếu thuốc cháy hết nửa chừng, mặt tường lạnh lẽo ngấm vào lưng anh buốt giá, trước ngực lại ấm áp, thấm đến tận đáy lòng, cũng tràn đầy trong tim.

Anh thích ngồi trên cao, nghe thanh âm thành thị, quan sát người đi đường như đàn kiến tới lui.

Nai và Cây Cacao đều từng lên nóc nhà với anh, cùng hỏi anh, tóm lại là có thể thấy được gì.

Anh trả lời: “Nhân khí đấy. Mỗi người sẽ tản ra hơi thở và mùi riêng, có thể chuyện trò, ẩu đả, giao lưu tình cảm, cuồng loạn, táo bạo, hết thấy những điều này... đều cần dùng đến khí.”

Cây Cacao mắng anh vớ va vớ vẩn.

Nóng máu lên, anh lại bổ sung: “Còn thấy rất nhiều sự việc, nảy sinh, phát triển, tan biến.”

Thực ra vẫn là vớ va vớ vẩn.

Chẳng qua anh chỉ thích ngắm nhìn mọi người thế thôi, nhất là đoàn người không vội mà vẫn hồi hả xuôi ngược. Những người đấy, thông thường hay túm năm tụm ba cùng nhau.

Có người yêu, hoặc là ngọt ngào, hoặc đang cãi cọ.

Cũng có gia đình, ông bố nhỏ nhẹ dỗ dành cô bé con, cậu anh trai ăn vạ khóc lóc inh ỏi, chộc bà mẹ giận quá chẳng biết làm sao cho vừa.

Mỗi lần Vệ Lai bắt gặp đều phì cười, cứ ngồi đấy xem mãi.

Anh cho rằng, những điều này sẽ không phát sinh trên người mình.

Anh cho rằng, mình chẳng qua chỉ là con thuyền lướt qua đám đông, không phí hoài một đời, không bỏ lỡ chiêm ngưỡng phong cảnh, mà cũng không đón ai theo cùng. Anh sẽ vẫn trôi nổi dập dềnh, dùng cuộc đời lệch quỹ đạo này nhìn nhân thế nườm nượp thoi đưa, mãi đến khi thân thuyền mục nát, hoen gỉ bên bãi hoang quanh vắng, cô tịch.

Vệ Lai cúi đầu hỏi cô: “Nghĩ kỹ chưa, lên thuyền của anh rồi, sẽ không xuống được đâu đấy.”

[Hết]

61. Chương 61: Lời Cuối Sách – Liên Quan Đến Rwanda

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

[1]

Lúc chưa bắt tay vào viết bộ này, có biên tập tới hỏi trước ý tưởng của tôi, sau đó chau mày đề nghị: “Đã là tiểu thuyết tình cảm thì có thể đừng nói về châu Phi không, chẳng thích xem dân da đen thất bím yêu nhau tí nào.”

Xong hỏi đề tài, hết hồn than: “Má ơi, coi chừng đi tù đó.”

Khi chuẩn bị đăng bài, có để hai tag: Báo thù rửa hận, tình duyên viễn xứ.

Chưa được mấy ngày, tôi phát hiện tag “báo thù rửa hận” biến đâu mất tiêu, hỏi biên tập, biên tập nói: “Tag này khó chia bảng phân loại lắm, cho nên tạm thời gỡ xuống.”

Qua ít hôm, phát hiện có thêm tag “hư cấu giả tưởng”, lại chạy qua hỏi biên tập, biên tập đáp: “Em xem, trên đời này đâu có nước Kallon, đề tài này còn tương đối nhạy cảm, cần phải thận trọng... nên cứ bỏ vào khu giả tưởng thì hơn.”

Thử nghĩ cảnh tôi lò dò bước vô khu giả tưởng, nhìn xung quanh toàn nhân vật sống lại, nhìn độc giả bình luận về truyện “Đảm bảo có dị năng, đảm bảo mấy chương sau sẽ xuất hiện, không thì sao lại bỏ vô khu giả tưởng”, tâm trạng cứ gọi là phấn khích đến lạ.

...

Trong quá trình đăng truyện, có không ít độc giả đoán được nguyên hình của Kallon là Rwanda, sở dĩ không giữ nguyên Rwanda là vì 2 nguyên nhân:

1) Tôi chỉ viết tiểu thuyết, không muốn nghiêm túc thảo luận vấn đề chính trị. Sự kiện ở Rwanda là hiện thực, mà trong tiểu thuyết có tình tiết hư cấu, cho nên muốn tránh liên hệ trực tiếp.

2) Rwanda thực tế bi thảm hơn miêu tả trong tiểu thuyết quá nhiều, chẳng nỡ viết lại.

Nhưng tôi đã dự định đến khi hoàn thành thì sẽ nói đôi lời về Rwanda.

[2]

Nội dung dưới đây, một số là tư liệu hiện đang có trong tay, một số là sưu tầm được từ trước, có khả năng không còn chính xác nữa, cũng chưa lột tả hết được thế cục phức tạp lúc ấy, cho nên chỉ để giúp mọi người hiểu khái quát bối cảnh, nếu có hứng thú thì mọi người nên tìm đọc các tư liệu chính xác hơn.

Rwanda là một quốc gia nhỏ ở trung đông Phi, chủ yếu có hai bộ tộc là Hutu và Tutsi.

Cuộc diệt chủng Rwanda phát sinh vào tháng 4 năm 1994, diễn ra trong khoảng từ tháng 4 đến tháng 7, kéo dài 3 tháng, tổng số người chết ước chừng 800 ngàn đến 1 triệu người, tổng thư ký Liên Hiệp Quốc Ban Ki Moon gọi nó là “Một trong những chương tằm tối nhất trong lịch sử nhân loại”.

Sự kiện này rất khủng khiếp, bởi vì trong thế kỷ 20 chỉ xảy ra một cuộc khủng hoảng nhân đạo kinh hoàng tương tự: Đức Quốc xã Nazi tàn diệt dân Do Thái.

Cuộc diệt chủng Rwanda được xem là còn thảm khốc và gây phẫn nộ hơn hẳn của Nazi, chủ yếu có 2 nguyên nhân:

1) Nazi sát hại dân Do Thái, tổng số tử vong cũng rất nhiều, nhưng ít ra là gom góp suốt bao nhiêu năm, mà Rwanda chỉ tập trung thảm sát trong vòng 3 tháng, tốc độ giết người nhanh hơn Nazi gấp mấy lần.

2) Nazi chí ít còn hiểu việc mình làm là vô đạo đức, mới vờ vịt xây trại tập trung, tuyên bố với bên ngoài là nhà máy, lừa ép người Do Thái vào đó dưới danh nghĩa làm công. Rwanda thì quá ngang nhiên, còn dám hô hào cả trong radio: Đến đây, giết đi!

Để nắm rõ nguồn cơn của lòng thù hận giữa hai bộ tộc này, chúng ta cần truy ngược lại thời kỳ châu Phi bị thực dân phương Tây xâm xé.

Vốn dĩ Rwanda không phân chia chủng tộc, chỉ có nông dân và dân du mục các kiểu. Theo một thuyết âm mưu thì, sau khi đến đây, quân thực dân đã thực hiện phân chia chủng tộc nhằm dời đi mâu thuẫn.

Tiêu chuẩn phân chia rất khôi hài, dựa trên nước da, chiều cao, tướng mũi có giống người châu Âu không, và số tài sản trong nhà: Lấy 10 con trâu làm giới hạn, có trên 10 con là người Tutsi, dưới 10 con là người Hutu.

Thử nghĩ xem, hai nhà chúng ta nguyên là hàng xóm, tôi trông cao hơn anh chút xíu, anh đang nặng nề hơn nên hơi đen hơn tôi. Ban đầu tất cả mọi người đều có 9 con trâu, vừa khéo hôm nay trâu nhà tôi sinh nghé con, quân thực dân đến kiểm tra số lượng, dứt khoát kết luận: Từ đây tôi là người Tutsi, anh là người Hutu.

Không chỉ có thế, trên thẻ căn cước nhất định phải ghi rõ tên bộ tộc. Phân chia xong, người Tutsi chiếm 14% dân số, người Hutu chiếm khoảng 85%.

Tiếp đó, quân thực dân vui vẻ xoa tay, lập ra hàng loạt chính sách trên từng phương diện như chính trị, kinh tế, giáo dục, hành chính, tất cả đều vô cùng thiên vị người Tutsi, cố công bồi dưỡng người Tutsi nắm quyền. Đồng thời thổi phồng rằng “Người Tutsi thuộc chủng tộc cao quý, nền văn hóa của họ là ưu việt, họ là hậu duệ của tộc người Hamite”.

Cao quý gì chứ, chẳng phải vừa mới phân chia ra sao? Còn tộc người Hamite là thế nào thì tôi không tìm hiểu sâu.

Chỉ biết là sau khi được lợi, người Tutsi bắt đầu bành trướng, thực sự cảm thấy mình tài trí hơn hẳn, rồi có không ít hành động chèn ép bên kia. Thế là người Hutu cũng lập tức chia rẽ vào họ, tự nhủ bọn mi là cái thá gì chứ.

Chính vì vậy, việc chống thực dân có lẽ chẳng còn quan trọng nữa. Hai nhóm người phân chia chủng tộc rạch ròi — Dù phải nhìn thế căn cước mới nhận ra ai với ai, nhưng đã bắt đầu so kè ganh đua và đấu đá dai dẳng.

Đồng thời, bánh xe lịch sử vẫn không ngừng tiến tới trước, đến những năm 60 của thế kỷ 20, phong trào giải phóng dân tộc nổi lên mạnh mẽ, các nước châu Phi thi nhau giành độc lập. Xu hướng chung của thế giới như vậy, quân thực dân cũng biết thời biết thế, lần lượt trả quyền quản lý thuộc địa về lại cho dân bản xứ.

Thực dân Bỉ chiếm đóng Rwanda khi đó, căn cứ vào đủ loại suy tính (chung quy vẫn là do người Hutu đông hơn hẳn), đã làm một việc đơn giản mà cay nghiệt: Lúc giao quyền thì đặt tất cả quyền lực vào tay người Hutu.

Như thế hiển nhiên sẽ nảy sinh vấn đề. Bao nhiêu năm qua người Tutsi vẫn đứng ở vị trí cao, bỗng nhiên nay người Hutu lại biến thành tầng lớp thống trị; mà người Hutu đã nén lửa giận suốt mấy thập niên, chỉ chờ chờ tìm nơi trút xuống.

Cho nên, kể từ năm 1962 Rwanda độc lập, căn bản là trong nước chưa từng được thái bình. Người Tutsi liên tục lưu vong, liên tục bị chèn ép hãm hại, cứ dăm ba ngày lại xảy ra một vụ lớn, ngày ngày đều có mấy vụ nhỏ. Qua thập niên 90, những người Tutsi lưu vong hải ngoại thành lập Mặt trận Yêu nước Rwanda, trực tiếp khai chiến với quân đội chính phủ.

Liên Hiệp Quốc cảm thấy thế này là không ổn, đến năm 1994 thì đứng ra hòa giải. Tổng thống Rwanda đương nhiệm, tên khó đọc quá, chúng ta gọi tắt là tổng thống A đi, chịu đủ loại áp lực trong ngoài nước, mới đáp máy bay qua nước láng giềng đàm phán hòa bình.

Điều này khiến cho phần từ cực đoan Hutu bất mãn, họ bắt đầu kích động dân chúng: Các anh đã quên quãng thời gian bị bọn Tutsi đè đầu cưỡi cổ rồi sao? Nếu đàm phán thành công, bọn Tutsi lên nắm quyền, các anh có còn được sống yên lành nữa không?

Cùng lúc đó, một kế hoạch diệt chủng nhằm vào người Tutsi cũng đang âm thầm tiến hành. Tóm tắt ngắn gọn thì khâu chuẩn bị bao gồm:

- 1) Thống nhất ám hiệu “Cut the tall trees” (đốn ngã cây cao), bởi vì người Tutsi hơi cao lớn hơn. Họ bí mật thông báo cho nhau: Chừng nào nghe ám hiệu này truyền bá rộng rãi, thì chính là thời điểm bắt đầu hành động.
- 2) Rà soát địa chỉ của người Tutsi. Trên cơ bản, họ nắm giữ tất cả địa chỉ nhà của người Tutsi. Cuộc thăm sát mở đầu bằng cách lần theo địa chỉ đến tận nhà, thẳng tay chém giết, không tha bất kỳ ai.
- 3) Mua sắm một lượng vũ khí lớn. Nghe nói từ năm 93 đến 94, tính riêng dao phay đã mua tới 500 ngàn — Đoán chắc là không đủ tiền mua súng đạn. Ở đây cũng cần nói thêm: Đa số dao này là do Trung Quốc sản xuất. Nghe đâu lúc ấy nhà xưởng bên Trung Quốc cũng rất kinh ngạc, hỏi sao đặt hàng nhiều dữ, người ta bình tĩnh trả lời, năm nay được mùa cao su, cần mua về cạo mủ.

Bao nhiêu người rỉ tai nhau, bao nhiêu người tham dự, thực tế là tin tức này không hề bảo mật, rất nhiều người nghe được, nhưng chẳng coi ra gì. Khi đó có một tư lệnh người Canada thuộc lực lượng gìn giữ hòa bình Liên Hiệp Quốc trú đóng tại Rwanda, tên Dallaire, còn biết cả địa chỉ kho giấu vũ khí của phía Hutu.

Ông lập tức báo về tổng bộ, bên New York lại đáp: Việc tịch thu vũ khí không nằm trong phạm vi quyền hạn của Liên Hiệp Quốc, không được phép thực hiện.

Ngày 6 tháng 4, tổng thống A đàm phán xong về nước, khi chuyên cơ chuẩn bị hạ cánh thì trúng phải 2 quả tên lửa, toàn bộ mọi người có mặt đều tử vong. Tiện thể nói thêm, trên đó còn một vị tổng thống mới của Burundi quá giang máy bay.

Việc chém giết bắt đầu ngay sau đấy vài phút, radio của phía Hutu điên cuồng thông báo: “Tổng thống của chúng ta đã bị bọn Tutsi hại chết! Hãy đứng lên, cầm lấy vũ khí, báo thù cho tổng thống, đồn ngã cây cao, chúng ta phải giết sạch lũ gián!”

Trong vòng một đêm, toàn bộ thủ đô Kigali của Rwanda rơi vào cảnh gió tanh mưa máu.

Điều đáng ghê sợ nhất là, thành phần bị sát hại hàng đầu lại không phải người Tutsi, mà là những người Hutu thuộc phái ôn hòa, thậm chí bao gồm cả quan lớn, ví dụ như thẩm phán tòa án hiến pháp, bộ trưởng chính phủ... Từ đó lại truyền ra một tín hiệu nguy hiểm: Cho dù anh là người Hutu, cho dù anh đang ngồi ở vị trí cao, chỉ cần dám đứng về phe Tutsi, thì anh cũng phải chết.

Lúc đó các cường quốc phương Tây, cả quân đội Liên Hiệp Quốc, đều chưa từng phải ứng phó tình cảnh tàn bạo thô sơ như vậy nên hết sức luống cuống. Binh lính gìn giữ hòa bình bị cấm tự tiện hành động, có can thiệp hay không vẫn phải chờ chỉ thị từ tổng bộ. Và thế là tổng bộ bắt đầu hội họp thảo luận.

Mé bên kia thảo luận hừng hực khí thế, phía bên này đã tàn sát đỏ mắt. Rõ ràng là người Hutu có kế hoạch hết sức cụ thể, vừa bắt đầu đã giết luôn 10 lính Bỉ. Mà lực lượng gìn giữ hòa bình tại Rwanda là tập hợp từ nhiều quốc gia, trong đó thành phần hùng hậu nhất chính là quân Bỉ.

Phía Bỉ chẳng ngờ xảy ra chuyện thật, để chết mất 10 thanh niên trẻ, không thể nào ăn nói với nhân dân đóng thuế ở quê nhà. Lập tức trong nước cũng nổ ra tranh cãi gay gắt, chính phủ Bỉ suy tính rất nhanh, quyết định rút hết công dân và lính tráng nước mình về.

Các nước khác xem xét: Một nhánh quân mạnh nhất đã tháo lui, mình ở lại chẳng phải để chờ chết sao, tình hình sắp tới có vẻ sẽ mất khống chế, tốt nhất là cũng đi mau thôi.

Tất cả đều ồ ạt thu quân.

Thời điểm rời đi, cho dù trên xe có dư chỗ chỗ thú cưng thì cũng không được dẫn theo một người Tutsi nào. Quân dân Hutu dựng lên hàng loạt rào chắn dọc các tuyến đường, sẽ kiểm tra thẻ căn cước từng xe, cứ phát hiện ra là lập tức lôi xuống chém chết, phách lối đến mức dám giết người ngay trước mặt binh lính Liên Hiệp Quốc.

Từ đó phát sinh rất nhiều cảnh tượng thương tâm. Khi tháo lui, quân Bỉ đã chọn vào buổi tối, bảo là muốn nhân lúc đêm khuya lặng lẽ rời đi. Đợt ấy có chừng hơn 2.000 nạn dân được họ bảo hộ, nạn dân vây quanh xe, khẩn cầu: “Hay thôi các anh bắn chết chúng tôi đi, bị đạn bắn sẽ chết nhanh hơn, chúng tôi không muốn bị dao chém.”

Tất nhiên là đầu thế nổ súng.

Đến khi xe bắt đầu xuất phát, nạn dân chạy thành đoàn phía sau, khóc than van nài: “Xin đừng bỏ rơi chúng tôi.”

Rồi chỉ sau vài giờ, gần như toàn bộ 2.000 nạn dân đó đều bị sát hại.

Dựa theo tư liệu, tổ chức quốc tế duy nhất quyết tâm tiếp tục ở lại làm việc là một nhóm nhỏ thuộc Ủy ban Chữ thập đỏ quốc tế, và vị tướng Dallaire bi thảm, đứng đầu lực lượng gìn giữ hòa bình Liên Hiệp Quốc (tôi sẽ nói kỹ hơn ở phần sau).

Ngay cả những bác sĩ ngoại quốc thuộc tổ chức Bác sĩ không biên giới cũng gia nhập hàng ngũ tháo chạy. Một vị bác sĩ nói với phóng viên: “Chúng tôi nhận thấy, ở lại đây đã không còn ý nghĩa gì nữa. Chữa trị cho một người sắp bị giết là việc làm phí công vô ích.”

Liên Hiệp Quốc vẫn mở hội nghị, thảo luận không ngớt; người Tutsi còn sống thông qua mọi phương thức, cầu cứu bạn bè mình ở nước ngoài.

Nghe nói có một quan chức Mỹ gọi điện cho kẻ đứng đầu quân đội Rwanda của người Hutu bấy giờ, uy hiếp: “Nếu các ông không dừng tay, nước Mỹ chúng tôi sẽ ra mặt can thiệp.”

Thực tế là lúc ấy cả nước Mỹ vẫn còn đắm chìm trong vụ án thể kỷ, ngôi sao bóng bầu dục Simpson giết vợ, căn bản đâu thêm quan tâm chuyện gì đang diễn ra ở Rwanda.

Kẻ đứng đầu quân đội kia đáp: “Rwanda chúng tôi chẳng có dầu hỏa, cũng chẳng có vàng bạc đá quý, người Mỹ các ông sẽ chịu đến sao, đến để làm gì chứ?”

Thật đúng là lập luận sắc sảo về phong cách hành sự của người Mỹ.

Rồi lại có người đề nghị với Mỹ, cho dù không xuất binh thì họ vẫn nắm giữ kỹ thuật gây nhiễu được sóng radio ở Rwanda, có thể ngăn chặn những lời tuyên truyền quá kích động, quá đáng sợ kia – Kiểu như đột nhiên phát hiện một địa điểm ẩn nấp của người Tutsi, đã lập tức thông qua radio báo cho tất cả người Hutu: “Mau qua đây, ở ngã tư đường XX có một lũ gián!”

Tất cả những người Hutu nghe thấy đều vác dao nhảy lên xe tải lao tới, trên đường còn liên tục có người muốn quá giang, chưa lên được xe cũng tự chạy bộ, chứ đừng nói chi là đám người ngay từ đầu đã ở gần đấy.

Nhưng Mỹ cự tuyệt thỉnh cầu gây nhiễu radio, lý do là, chúng ta không được quyền cản trở tự do thông tin — Về sau có người vạch rõ chân tướng, việc gây nhiễu sóng ngắn radio này cần tốn 8.500 USD/giờ, đại khái là phía Mỹ chẳng muốn bỏ tiền...

Thế là, đến khi BBC có thể phát sóng hình ảnh, truyền ra tin tức, thế giới biết được chuyện gì đang xảy ra ở đây, quá trình thẩm sát đã kéo dài đến tận 3 tháng.

Vẫn còn rất nhiều chi tiết chưa nhắc tới.

[3]

Có một quyển sách tên *Hiệu ứng Lucifer*, phân tích vì sao người tốt lại biến thành ác ma, hoặc nói cách khác, rốt cuộc khoảng cách giữa một người bình thường và sát nhân là bao xa.

Cuối cùng rút ra kết luận: Trong hoàn cảnh xã hội nhất định nào đó, người lương thiện cũng có thể hóa thành tội phạm tàn bạo. Loại biến đổi tính cách của một người như thế được gọi là “Hiệu ứng Lucifer” — Thiên thần Lucifer được Chúa yêu quý nhất lại rơi xuống thành thiên thần sa ngã đầu tiên, bị đuổi khỏi thiên đường.

Trong cuộc diệt chủng Rwanda, có khá nhiều trường hợp phá vỡ nhận thức về nhân tính.

Ví dụ như, bác sĩ vốn là chữa bệnh cứu người, song từ chính những bác sĩ đó lại xuất hiện rất nhiều “sát thủ kiệt xuất”. Theo báo cáo của tổ chức nhân quyền, bất kể là bác sĩ nam hay nữ, nội khoa hay ngoại khoa, nhi khoa, phụ khoa... đều tham gia sát hại người Tutsi, bao gồm đồng sự, bệnh nhân của mình, và nạn dân, thương binh tìm đến bệnh viện xin bảo hộ.

Ví dụ như, giáo sư sẽ tổ giác sinh viên, thậm chí tự tay sát hại sinh viên. Một vị giáo sư Hutu kể với phóng viên: “Chính tôi đã giết vài em... Sinh viên năm nhất từng là 80 người, cuối cùng chỉ còn lại 25.”

Có một nông dân nhận phỏng vấn: “Tôi giết người là do bắt buộc dĩ bị ép buộc. Tôi mà tha cho họ thì chính tôi sẽ bị giết. Rất nhiều người đã chết vì không chịu giết ai...”

...

Đến khi sự kiện diệt chủng lắng xuống, phần lớn hung phạm Hutu không thừa nhận mình giết người, khẳng định chắc chắn là lúc đó bị quỷ ám, nói: “Đâu phải tôi, toàn do ma quỷ ám trên người tôi gây ra.”

Chính bản thân cũng chẳng thể đối mặt với việc mình từng làm.

[4]

Sở dĩ tôi muốn viết bộ này là bắt nguồn từ một người được đề cập ở đoạn trước, vị tướng Canada, Dallaire, tư lệnh của lực lượng gìn giữ hòa bình Liên Hiệp Quốc bấy giờ.

Ý tưởng nảy ra khi xem phim phóng sự liên quan đến Rwanda, trong đó có nhắc tới vị tướng ấy — Ông giam mình vào hố sâu ấy nấy và tự trách, nhiều lần định tự sát, đến nay vẫn phải nhờ thuốc thang mới có thể ngủ yên và giữ cho cảm xúc ổn định.

Cảm thấy khó mà tin nổi: Đây đâu phải thiếu niên mới ra đời, đây là một vị tướng, một người đàn ông, dày dặn kinh nghiệm, từng chứng kiến bao nhiêu sự kiện lớn, chắc chắn cũng trải qua không ít chuyện tàn khốc, hơn nữa người chết cũng đâu phải do ông giết, vì sao lại “nhiều lần định tự sát” chứ.

Có một số anh hùng bàn phím kích động, mắng ông thánh mẫu.

Thế là tôi tò mò tìm hiểu thử xem ông đóng vai trò gì trong sự kiện này.

1) Ban đầu, Dallaire nhận lệnh đảm nhiệm chức tư lệnh lực lượng gìn giữ hòa bình Liên Hiệp Quốc đóng ở Rwanda (hay còn gọi là Phái đoàn hỗ trợ Rwanda của Liên Hiệp Quốc, viết tắt là UNAMIR), yêu cầu xin cấp 4.500 lính. Liên Hiệp Quốc lại giao cho ông đội quân chừng 2.500 người, điều kiện huấn luyện và trang bị đều thấp kém, hậu cần thiếu thốn, thậm chí còn không có bao nhiêu tiền. Chính ông hồi tưởng: “Chúng tôi cần đặt mua đèn pin, phải chờ rất lâu sau mới nhận được, nhưng chẳng có pin phù hợp...”

2) Ông không đủ khả năng thu thập tình báo, mặc dù từng gửi yêu cầu về tổng bộ, nhưng câu trả lời nhận được là: Hành động thu thập tình báo đi ngược lại chính sách bảo vệ hòa bình.

3) Tuy vậy, ông vẫn rất cố gắng. Tháng 1 năm 1994, ở trận doanh Hutu có sĩ quan định phản bội chạy trốn, ông ta tiết lộ một phần kế hoạch của phần tử cực đoan cho bên Dallaire.

Chúng ta hãy xem thử ông ta tiết lộ những gì:

— Phía Hutu tập trung huấn luyện 1.700 người, chia ra thành từng tổ 40 người, mỗi tổ đều “có khả năng giết 1.000 người Tutsi trong vòng 20 phút”, hiện đã phân tán khắp thủ đô Kigali. Khi tín hiệu “Cut the tall trees” được truyền ra, những người này sẽ dẫn đầu hành động — Nói cách khác, người Hutu đã huấn luyện “kẻ khơi mào”. Bởi vì đám đông rất dễ bị ảnh hưởng xúi giục, mới chỉ nghe thấy lời kêu gọi trong radio thôi thì chắc sẽ không ai dám ra tay, nhưng nếu đã có kẻ dẫn đầu trước thì sao?

— Phía Hutu có kế hoạch sát hại nhân viên thuộc lực lượng gìn giữ hòa bình của Bỉ, như thế có thể khiến Bỉ rời khỏi liên quân UNAMIR, mà quân Bỉ lại là một nhánh quan trọng nhất trong đó.

— Ông ta biết nơi giấu kín vũ khí, sẵn lòng cung cấp địa chỉ và thêm nhiều tình báo khác nữa, với yêu cầu “Liên Hiệp Quốc phải giúp cả gia đình ông ta xuất ngoại an toàn, đồng thời tăng thêm hỗ trợ bảo hộ”.

Xin lưu ý, lúc đó là tháng 1 năm 1994, cách thời điểm thật sự phát sinh thảm sát đến 3 tháng.

4) Dallaire vui mừng khôn xiết, lập tức báo cáo lên Liên Hiệp Quốc, thỉnh cầu được tước đoạt vũ khí trước. Kết quả thì mọi người đều biết rồi, Liên Hiệp Quốc trả lời làm thế là vượt quá quyền hạn nên không cho phép.

5) Dallaire cố gắng đề xuất đi đề xuất lại mấy lần, nhưng vẫn bị bác bỏ. Liên quân dưới tay ông dàn mỏng khắp Kigali, các nơi đều bị chướng ngại vật trên đường ngăn cách. Sau khi 10 lính Bỉ bị giết, điều ông lo lắng hơn cả là sự an toàn của những binh lính khác, là thực phẩm dự trữ còn cầm cự được chưa đến hai tuần, có mấy doanh trại chỉ đủ nước dùng trong vài ngày, là nhiên liệu, đạn dược, thuốc men đều thiếu thốn.

6) Song Dallaire vẫn không bỏ cuộc, ông cảm thấy, chỉ cần nhận được tiếp viện, mình nhất định có thể ngăn chặn thảm sát. Cho dù quan viên Liên Hiệp Quốc đưa ra chỉ thị đến 3 lần, yêu cầu mau chóng xác định phương án rút quân, thì ông đều từ chối chấp hành, trong đó có một lần là đích thân Ghali (tổng thư ký Liên Hiệp Quốc bấy giờ) gọi tới.

7) Sau khi Bỉ rút quân, Dallaire gần như đã tuyệt vọng vì thực lực liên quân bị sụt giảm mạnh. Tuy vậy, ông vẫn kiên trì bảo hộ hơn 30 ngàn thường dân trong doanh trại của mình. Nhưng ngay tiếp đó, chuyện tuyệt vọng hơn nữa đã phát sinh, quân Bỉ vừa rời đi chừng chục ngày, Hội đồng Bảo an đã thông qua một nghị quyết mới, yêu cầu rút về phần lớn nhân viên bảo vệ hòa bình của Liên Hiệp Quốc, chỉ chừa lại một nhánh quân tượng trưng gồm 270 người.

...

Từ hơn 2.500 binh lính, mất đi quân Bỉ, thành chỉ còn 270, lại còn xé lẻ khắp nơi, hậu cần không đủ, thiếu nước và thực phẩm, đạn dược chẳng còn thừa bao nhiêu, không có tiếp viện, không thể liều mạng... Hơn hết là lúc trước đã để chết mất 10 binh lính, thân là tư lệnh, lẽ ra cần phụ trách an toàn cho lính của mình.

Mà nói vậy, Dallaire phải chịu trách nhiệm cho toàn bộ sự kiện sao? Tôi cảm thấy ông đã nỗ lực hết sức rồi. Thế nhưng tới cuối cùng khi cuộc diệt chủng kết thúc, ông lại là người “nhiều lần định tự sát, đến nay vẫn phải nhờ thuốc thang mới có thể ngủ yên và giữ cho cảm xúc ổn định”.

Ngẫm kỹ thì thấy, chắc là bởi vì thảm sát diễn ra ngay trước mắt ông, kéo dài liên tục mỗi ngày, nên mới bị hiện trường quá kinh khủng kích thích, vượt khỏi giới hạn chịu đựng của ông.

Tôi không muốn chỉ trích những chính khách họp bàn đưa ra nghị quyết kia là máu lạnh, bởi vì họ cũng có suy tính riêng. Tôi nghĩ, giả sử họ bị kéo đến hiện trường để tận mắt chứng kiến mọi chuyện, có lẽ họ cũng sẽ hét lên, gào khóc, cố sức ngăn cản. Nhưng khi họ ở cách xa ngàn dặm, ngồi phòng điều hòa, uống cà phê, thì tới lúc mở hội nghị, họ sẽ chỉ cân đo phỉ tởn, xem xét có phù hợp với lợi ích quốc gia, ai góp bao nhiêu, thu lại được gì, có thể bớt tổn kém không.

1.700 kẻ khơi mào đề cập ở đoạn trước, có một số được sĩ quan nước ngoài hỗ trợ huấn luyện. Một vị sĩ quan Pháp tận mắt trông thấy cảnh chém giết tàn bạo đã bật khóc, không thể tin được “binh lính chính tay mình dạy dỗ lại có những hành động ác độc như thế”.

Bởi vì trường hợp của Dallaire, tôi lại tra cứu thêm một ít tài liệu tương tự, mới phát hiện còn có bà Vautrin. Người Trung Quốc chắc đã quá quen thuộc với vị này, vì trong đợt thảm sát Nam Kinh, bà đã từng tận lực bảo vệ nạn dân Trung Quốc. Song rất ít người biết đến phần kế tiếp — Sau khi về nước, bởi vì tinh thần rơi vào trạng thái trầm cảm nặng và thất vọng với nhân tính, bà đã mở khí ga tự tử.

Bao nhiêu kẻ tự tay gây ra tội ác chất chồng khác vẫn luôn miệng chối bay chối biến, vậy mà những người lương thiện này, lại lần lượt mất đi cuộc sống bình thường và tính mạng, tôi cảm thấy điều này quá sức bất công.

[5]

Cho nên muốn viết một câu chuyện liên quan tới khu bảo hộ, nhưng không phải chỉ rập khuôn ca tụng, tán dương, miêu tả họ cố gắng thế nào, đấu trí đấu dũng ra sao.

Tôi cứ nghĩ, nếu có một cô gái, tham gia khu bảo hộ khi còn rất trẻ, dưới đủ loại áp lực chèn ép mà phạm phải sai lầm chẳng thể quên được, như vậy sau khi hết thấy kết thúc, cô ấy có còn can đảm tiếp tục đối mặt không, có tìm cách đền bù không, làm thế nào để đền bù.

Vì thế, Chuyện Tháng Tư ra đời.

Thật ra đây cũng xem là bất hack cho nữ chính. Rất nhiều người thuộc bậc cha chú, lớn tuổi hơn, có thâm niên hơn, hiểu rõ đen trắng hơn cô, như ông Dallaire, bà Vautrin, vậy mà vẫn không thể bước ra khỏi ám ảnh quá khứ, chỉ mong dùng cái chết để kết thúc tất cả đau khổ, thế thì làm sao cô vượt qua nổi?

Nhiều lúc viết tiểu thuyết, sẽ hi vọng mọi thứ đều là hiển nhiên; xây dựng một nhân vật gánh vác tầng tầng thương đau, gặp đúng tình yêu đời mình, lập tức được hoàn toàn cứu rỗi.

Nhưng ngoài thực tế, cuộc đời phức tạp hơn trong tiểu thuyết rất nhiều. Không phải tất cả sự cứu rỗi đều có thể đến từ tình yêu, chiến giáp vẫn luôn ở đấy, đôi khi phải dựa vào chính sức mình mặc lên.

Cũng giống như sự kiện Rwanda cuối cùng cũng có biến chuyển, rõ ràng chẳng phải là nhờ cộng đồng quốc tế mạnh tay can thiệp, mà bởi vì Mặt trận Yêu nước của người Tutsi phản công; phía Hutu bắt đầu hoảng hốt, sợ bị trả thù, mới ồ ạt trốn sang các nước láng giềng — “Trước khi qua khỏi biên giới còn vút lại hàng đồng dao rựa, cuốc, dùi cui”.

Cho dù Sầm Kim không gặp được Vệ Lai, cuối cùng cô cũng sẽ phơi bày sự thật, để nơi nào cần báo ứng sẽ báo ứng triệt để.

Vệ Lai xuất hiện, chẳng qua là giúp kết cục tốt đẹp hơn thôi.

Tình hình Kallon đã được giảm nhẹ hơn Rwanda rất nhiều, không tuyệt vọng như nguyên mẫu ngoài đời thực — Tổng số người chết bớt xuống còn chừng 200 ngàn, có không ít tổ chức quốc tế và tình nguyện viên chịu ở lại bảo vệ nạn dân, thành lập khu bảo hộ; đến hậu chiến, Bàn Tay Thượng Đế có quyền yêu cầu truy cứu trách nhiệm tội phạm chiến tranh, thậm chí còn được lực lượng quốc gia hỗ trợ...

Lúc trước tôi từng nhắc đến tình hình Rwanda ngoài đời thực, đa số tội phạm chiến tranh trốn thoát được, chính phủ dự tính phải tốn 200 năm mới đòi lại đầy đủ công lý cho người tử nạn, khá nhiều tội phạm chiến tranh chủ chốt được các quốc gia khác che chở, mà đứng đầu là chính phủ Pháp — Vào thời gian tưởng niệm sự kiện diệt chủng Rwanda tròn 20 năm, cụ thể là năm 2014, tổng thư ký Liên Hiệp Quốc Ban Ki Moon cũng đến tham dự. Lần đó Rwanda đã thắng thường từ chối đón tiếp tổng thống Pháp, còn từng uy hiếp muốn cắt đứt quan hệ ngoại giao.

Cho nên trong truyện mới sắp đặt để vụ án của Jeremie phát sinh ở Pháp, Bàn Tay Thượng Đế vừa mới tuyên bố chịu trách nhiệm trong vụ ám sát đấy, cảnh sát Pháp lập tức không truy cứu nữa.

Sau khi hình dung ra mấy nét chính của truyện, tự tôi cũng do dự vài lần.

Một là, chủ đề này phải chăng quá nghiêm túc và mang quá nhiều màu sắc chính trị? Dẫu sao thì tôi chỉ là một tác giả mạng, không muốn viết xong được ngay một suất bóc lịch. Bởi vậy trong quá trình sáng tác, tôi đã làm nhạt bớt rất nhiều tình tiết, giai đoạn đầu cơ bản đều là tương tác thường ngày, đến sau cùng mới lật lại quá khứ, rồi kết thúc vào ngày cuối tháng tư.

Hai là, toàn bộ câu chuyện chỉ phát sinh ở những nơi xa xôi, hết Bắc Âu tới Đông Phi. Ngoại trừ nam nữ chính là Hoa kiều, nhân vật phụ đều là người ngoại quốc, còn liên quan đến tình hình chính trị đương thời, cách khá xa cuộc sống thực tế vốn có của chúng ta, nên chắc chắn là đề tài này chẳng gây được bao nhiêu hứng thú cho độc giả. Tôi nhớ lúc mới đăng truyện đã có độc giả vào than, ối giời đến cả tên họ còn chẳng nhớ nổi.

Ba là, khi thử tập trung vào triển một chương, cảm thấy văn phong biến hóa rõ rệt. Chọn viết kiểu truyện này thì khó mà không dùng đến lối văn dịch, cách nói chuyện của nhân vật chẳng thể tùy ý như trong nước, mở miệng là toàn phương ngữ làm lẫn lộn bối cảnh.

Bốn là, bởi vì không phải thể loại ma quái huyền ảo được quyền mặc sức thả trí tưởng tượng bay xa, mỗi một lời thoại trong đây đều cần có đôi chút căn cứ, không thể cứ nghĩ sao viết vậy. Cho dù nước Kallon này là hư cấu thì cơ bản cũng phải phù hợp với thực tế. Có điều nhưế đầu nhất là, mấy nước được nhắc tới trong truyện ấy, tôi đều chưa từng đi qua.

Thế là đành phải tra tư liệu, xem hơn 40 tập phim phóng sự, lật những bài nghiên cứu về xã hội ở các nước Bắc Âu, lịch sử độc lập của châu Phi, kiểm tra xem mấy nước đấy có cấm rượu bia không, tính cách con người thế nào, giữa các nước có đường thủy không, tàu buôn người có chạy qua vùng biển này không, bão cát trên Hồng Hải kéo dài bao lâu, thuyền bè có được an toàn trong tình trạng bão cát không.

Tổng kết một vài bản tin và kinh nghiệm của du khách, xác nhận phục vụ tình dục ở Ethiopia là hợp pháp, mấy năm trước còn nghèo đến mức chỉ cần 1 USD/lần, khoảng năm 2013 thì hình như đã tăng lên chừng 5 USD. Cuối cùng là việc Sirius Star được trả lại, phía Saudi đúng là dùng thủy phi cơ chở tiền chuộc thả dù xuống biển.

Tôi kể những điều này không phải để khoe khoang mình cố gắng làm việc bao nhiêu, mà là muốn nói, nếu bạn cảm thấy tình tiết phóng đại thái quá, thì xin đừng vội chất vấn. Ví dụ như 1 USD/lần, đây chẳng phải là tôi là cường điệu bịa chuyện; ví dụ như bão cát đỏ sẫm cần quét Hồng Hải, nghe như chém bừa, nhưng đó là hiện tượng địa lý có thật; hay ví dụ như bạn cảm thấy làm gì có loại tổ chức báo thù kia, nhưng cho đến nay Người Báo Thù Do Thái vẫn đang hoạt động.

Bởi vì bản thân không chuyên về lĩnh vực này, nên có khả năng còn sơ sót ở một vài chi tiết, cảm ơn độc giả đã chỉ giúp chỗ sai. Trong phạm vi khả năng cho phép, tôi cố gắng để truyện được chỉnh chu, ít lỗi nhất có thể, và định hướng phát triển tình tiết hợp lý nhất.

...

Cũng may đã từng bước hoàn thành, gần 2 tháng, viết xong được câu chuyện về 1 tháng này.

Vốn dĩ không tính viết quá dài, cũng không muốn viết quá sâu, vì khai thác hết những chi tiết kia sẽ rất nặng nề, đào sâu hơn sẽ có cảm giác như đang gồng mình câu kéo. Nhân tính hay cứu nạn, đều là chủ đề quá rộng, tự cảm thấy chưa đủ sức khống chế, thành ra chỉ mượn bối cảnh chung, trọng tâm vẫn là nội dung như hiện tại.

Tên truyện là Chuyện Tháng Tư, phần đầu rất nhẹ nhàng, bởi vì lấy bối cảnh tàn khốc, cho nên cứ phá tan mọi ràng buộc mà mặc sức yêu nhau. Tất cả những việc chấn động lòng người đều phát sinh vào 6 hay 3 năm trước, trong đây chỉ là một tháng cuối cùng, một tháng bình tĩnh bước về phía tử vong theo đúng kế hoạch.

Tôi cực thích cả nam nữ chính, ở đây không đánh giá quá nhiều.

Có bạn cảm thấy nam nữ chính tiến triển quá nhanh, tôi nghĩ, thay bằng nam nữ chính khác chắc sẽ chẳng nhanh đến thế, nhưng hai người này thì có thể.

Khi được hỏi nếu cuộc đời mình bắt đầu đếm ngược từng ngày, bạn sẽ làm gì, rất nhiều người đều có đôi chút ý nghĩ càn rỡ, ngông cuồng bất kham. Sầm Kim tiếp nhận Vệ Lai, thật khó nói rốt cuộc ban đầu có đúng là yêu đến chết đi sống lại không, hay chỉ là một thoáng nảy sinh ý muốn bất chấp hết thảy. Mà bản thân Vệ Lai lại là người đạo bước bên ngoài đám đông, thích gì làm nấy, luôn lệch quỹ đạo, sống phớt đời, nhưng một khi thật sự để tâm, dẫu có đến nước chết, cũng sẽ quyết không buông tay.

Tuy là đến kết truyện Vệ Lai gần như chẳng có bao nhiêu tiền — Quyên góp hết một nửa, anh tưởng chỉ cần nửa còn lại là đủ để mua nhà? Đúng là kiểu mơ mộng ngây ngô của trẻ con 3 tuổi. Sầm Kim đàm phán chuộc cả con tàu lớn vậy, một chuyến mới được 500 ngàn USD đấy.

Mà Sầm Kim xem ra còn nghèo hơn cả Vệ Lai: Trước đó biết sẽ phải chết nên đã thu xếp sẵn sàng, thanh lý hết tài sản cá nhân, tiền thù lao cũng quyên góp, lộ phí về Helsinki chắc phải nhờ Bàn Tay Thượng Đế đài thọ rồi.

Thật đúng là một đôi nghèo rớt, nhưng tôi chẳng hề lo lắng cho tương lai của họ. Mặc dù rất nhiều chuyện còn bỏ ngỏ, ví dụ như có thể kết hôn không, hay cuối cùng Sầm Kim bị phán xử thế nào, về sau sống nhờ vào đâu, Vệ Lai có đi bán sơn thật không — Thì nhất định họ đều sẽ giải quyết ổn thỏa.

[6]

Cuối cùng tôi xin được bày tỏ lòng cảm tạ đến các bạn độc giả. Với một đề tài khác biệt, ít được ưa thích như vậy, rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ và cùng đồng hành với tôi.

Khi viết truyện này, thật sự cảm thấy hòa bình là một điều hết sức tốt đẹp. Ông trùm chứng khoán Warren Buffett từng nói đến việc “trúng số từ trong trứng” — Vào thời điểm thích hợp được sinh ra ở một nơi an lành, thì đã là trúng số từ trong trứng.

Ngẫm lại bản thân đang sống tại một quốc gia hòa bình văn minh, đích xác là rất may mắn. Chẳng như những cô bé ở các vùng hẻo lánh bên châu Phi kia, phải chịu hủ tục cắt quy đầu, mới đôi ba tuổi mà thân thể đã bị thương tổn, họ làm gì có quyền nắm giữ vận mệnh của chính mình? Rồi thì mười mấy tuổi đã bị cha bán đi đổi lạc đà, gả cho lão già 50-60 tuổi — Thời điểm có người vì tình yêu mà đau lòng rơi lệ, những cô bé ấy còn chẳng biết tình yêu là thứ gì.

Trong cuộc diệt chủng Rwanda, các nước phương Tây nhanh chóng rút hết dân và quân mình về, mặc dù bị lên án, nhưng đổi một góc độ khác suy nghĩ: Người dân ở hải ngoại gặp phải tình cảnh hỗn loạn, lập tức có chính phủ hùng mạnh nước mình đứng ra bảo vệ, âu cũng là điều hạnh phúc.

Một vài bạn nhận xét tôi thay đổi phong cách, thật ra cũng không hẳn là đổi phong cách, chẳng qua là đúng lúc này, vừa khéo muốn viết bộ này mà thôi. Có cụm từ “đời người chỉ gặp một lần” [*], mỗi một bộ truyện của tôi, bất kể độc giả yêu thích bộ nào hơn, ưng ý phong cách nào hơn, đặc biệt có cảm tình với thiết lập nào hơn, thì đều là một lần duy nhất trong đời, về sau sẽ chẳng nhắc lại hay lặp lại nữa.

Cảm tạ lần gặp gỡ duy nhất trong đời này, bạn không thích, là quyền lợi của bạn; bạn yêu thích, là duyên phận của chúng ta.

Cầu chúc các bạn mọi điều tốt lành. Hẹn gặp lại.

[*] Nguyên gốc là “nhất kỳ nhất hội” (一きいち いちい), đây là ngạn ngữ Nhật bắt nguồn từ triết lý trong trà đạo, hàm ý rằng mỗi cuộc gặp gỡ trong đời này đều chỉ có một lần, chúng ta nên trân trọng gìn giữ.

[GHI CHÚ]

Nếu muốn tìm hiểu cặn kẽ tình hình thực tế của giai đoạn lịch sử này, các bạn có thể tìm đọc cuốn *The Fate of Africa: A History of Fifty Years of Independence* (Vận mệnh Phi châu: Lịch sử 50 năm độc lập) của tác giả người Anh Martin Meredith, trong đó có một chương *The Graves are Not Yet Full* (Huyệt mộ chưa đầy) nói riêng về cuộc diệt chủng Rwanda, vô cùng tường tận.

Trong nước cũng quay một bộ phim phóng sự, dài chừng 40 phút, tên là *Rwanda 100 ngày* , nếu độc giả có hứng thú cũng nên xem thử, tôi cảm thấy sắp xếp bố cục tương đối mạch lạc.

Ngoài ra có một bộ phim khá nổi tiếng, khắc họa rõ nét giai đoạn này, tên *Hotel Rwanda* . Cơ mà độc giả dễ xúc động, dễ khóc thì theo phim phóng sự thôi đủ rồi.

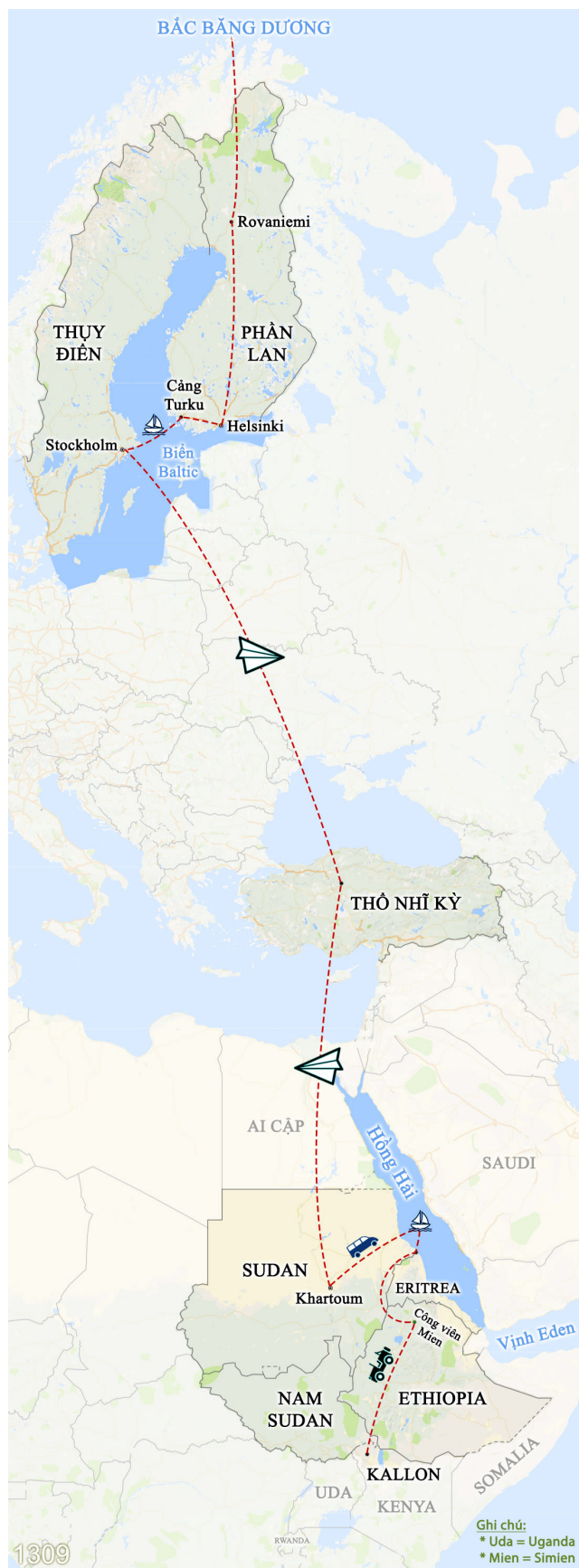
Còn hai bộ phim nữa: *Beyond The Gates / Shooting Dogs* kể về câu chuyện trong một trường tiểu học, sau khi quân Bỉ rút đi thì có 2 người ngoại quốc ở lại bảo hộ nạn dân; *Sometimes In April* nội dung xoay quanh quá trình quay về và tiếp tục cuộc sống của những thường dân Rwanda sau đợt thảm sát. Cá nhân tôi cảm thấy sần sần như nhau, chủ yếu là xem để hiểu thêm về một ít tình huống lúc đó.

~ ~ ~

~ Mình để bản đồ lộ trình tuyến đường từ Bắc Âu tới Kallon ở dưới cùng nhóe. Tới đây là xong phần tác giả đăng trên mạng (những chỗ chữ nâu là bị lược bỏ trong sách). Đoạn cuối này dài vài chương, 8,3k chữ, gấp đôi 1 chương bình thường rồi XD.

Tuần sau mình tạm nghỉ, tuần kế tiếp sẽ bắt đầu update ngoại truyện từ sách xuất bản .

Cuối cùng là, hiện thời mình chưa có kế hoạch làm ebook nhé. Chờ ngâm kiu cái đã XD

62. Chương 62: Ngoại Truyện – Sau Tháng Tư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên dịch: 1309

[1]

Lần đầu tiên đến nhà trọ của Vệ Lai, Sầm Kim đứng ngoài cửa quan sát rất lâu, xong mới quay qua hỏi anh: “Trong này có người ở thật à?”

Vệ Lai nói: “Sao lại hỏi thế? Nhà của đàn ông, hơi đơn giản tinh tươm chút thôi, vậy cũng bị kỳ thị nữa?”

Anh còn tưởng rằng, làm một người đàn ông độc thân, trong phòng không có tóc phụ nữ hay thứ gì mờ ám thì sẽ dễ tạo thiện cảm với cô đấy.

Sầm Kim đâu dám gạt bừa, thế này nào phải là đơn giản tinh tươm, đây là trống hoác, thiếu hơi người. Tủ quần áo còn rỗng tuếch, vật dụng duy nhất chứng tỏ có người sống trong nhà là chiếc giường, thế mà chăn màn còn được xếp gọn gàng ngay ngắn.

Sầm Kim ngó anh: “Nhà của đàn ông ấy, thực ra bừa bộn trong chừng mực cũng không sao, chẳng hạn như chưa gấp chăn, hoặc là thả lon bia rỗng trên sàn... Quá sạch hay quá bẩn đều dễ gây ra liên tưởng xấu.”

Cô từng viết loạt bài liên quan tới các loại sát thủ biến thái, nhà của Vệ Lai này, thật không may là có phong cách y chang cả nhóm lớn trong đó.

Chăn màn là lúc mới dậy rảnh quá tiện tay gấp thôi, giờ muốn bới lên cũng chẳng kịp. Vệ Lai sức nhớ ra: “Em đợi tí.”

Anh với tay lên cao, kéo mở cánh cửa trần nhà kiêm thang xếp bằng hợp kim nhôm, bước vội lên gác. Lúc thò đầu xuống lại, tay anh hươ hươ một lon bia rỗng như đang khoe khoang: “Lần trước uống xong quên ném đi. Sàn gác trên này cũng đầy bụi đấy, có muốn lên xem không?”

Rất tốt, rất phù hợp hình tượng đàn ông độc thân, vòng giao tiếp hơi hẹp, sinh hoạt cá nhân điều độ...

[2]

Vì biệt thự đã thanh toán xong hợp đồng và sắp bị thu hồi, Sầm Kim muốn sang đó dọn dẹp, rồi lấy vài thứ của mình về.

Cô nói với Vệ Lai: “Mình kiếm chiếc xe đi, qua lại cũng tiện hơn.”

Vệ Lai không có xe, bèn gọi điện mượn của Nai, đồng thời nhờ anh ta giúp liên hệ công ty dọn nhà, đặc biệt nhấn mạnh phải thuê xe thật to.

Nai khuyên: “Vệ, phí thuê công ty dọn nhà không rẻ đâu, với cả, xe càng to càng đắt. Cậu hỏi Sầm thử xem thế nào? Có khi cô ấy chỉ cần chuyển ít đồ thôi.”

Vệ Lai nghĩ chẳng cần thiết.

Sao lại ít được chứ, cô có cả căn biệt thự to vậy, đồ đạc trong đấy nào là bàn ghế, kệ tủ, đủ thứ linh tinh, nhà trọ nhỏ của anh chẳng đủ chỗ chứa, chắc sẽ phải thuê nhà kho để cất vào ấy.

Đã làm bạn trai thì cần tính trước hết mọi chuyện, cần lo liệu chu đáo, không nên để bạn gái hao tâm tổn sức, thế mới gọi là biết quan tâm săn sóc.

Đúng ngày hẹn, Nai lái xe qua đón bọn anh.

Đến cổng biệt thự, xe của công ty dọn nhà đang chờ họ. Cạnh xe có 3-4 chàng trai lực lưỡng, xắn tay áo đến vai, để lộ cơ bắp cuộn cuộn, đã chuẩn bị sẵn sàng dốc sức làm việc.

Sầm Kim ngẩng đầu nhìn thấy, bèn nói: “Chắc bên công ty cầm cổ cũng sốt ruột rồi.” Còn bổ sung, “Chờ em chút, nhanh thôi.”

Vệ Lai cảm giác có gì đó không ổn.

Sau khi Sầm Kim xuống xe, Nai ở ghế lái quay đầu nhìn anh, nhắc nhở lần nữa: “Vệ, thuê công ty dọn nhà đất lắm đấy nhé.”

Sầm Kim mau chóng trở ra, đẩy một vali hành lý lớn.

Chiếc vali này, trông quen quen, quái vật khổng lồ gắn bánh xe, dư sức nhét cả anh vào đó.

Trong đầu Vệ Lai vang vọng mỗi câu —

Thuê công ty dọn nhà đất lắm đấy.

Anh bước xuống xe, hỏi cô: “Nhiều đây thôi à?”

“Nhiều đây thôi.”

Vệ Lai ráng vót vát: “Máy thứ đồ dùng trong nhà đâu? Vật trang trí đâu? Tranh treo tường đâu?”

“Trước khi đi đã thanh lý hết rồi, vật dụng cá nhân sót lại đều trong này cả.”

(...)

[3]

Vệ Lai ra ngoài trở về, vừa mở cửa, một chiếc máy bay giấy lướt thẳng đến trước mặt anh.

Rõ ràng với tay là bắt được, anh lại ráng né qua, lộn nhào tại chỗ, lúc đáp xuống mới quơ lấy, còn vỗ ngực thở dốc, than: “Nguy hiểm thật.”

Sầm Kim phì cười: “Gỡ ra xem đi.”

Bấy giờ Vệ Lai mới phát hiện, mặt trong máy bay lơ mờ có chữ in, không phải gấp từ giấy trắng.

Anh vừa gỡ vừa hỏi: “Gì đấy?”

“Viết một bài xã luận, gửi bản thảo đi thì nhận được phản hồi này.”

Vệ Lai mở ra.

Xưng hô Miss Silvia, tức là đã đổi bút danh rồi. Vệ Lai nhớ trước kia cô toàn ký tên Sầm Kim.

Thư trả bản thảo rất khuôn sáo, trước tiên là khen ngợi vài câu, đại loại như “Lối viết xã luận lão luyện”, “Logic rõ ràng”. Xong mới thông thêm một chữ “nhưng” —

“Quá bình lặng, thiếu cảm xúc mãnh liệt, dùng từ ngữ quá dè dặt. Chúng tôi trông đợi những bài viết sắc bén, thấm nhuần tính đấu tranh, khiến độc giả phải vỗ bàn bật dậy hơn.”

(...)

Sầm Kim nói: “Tên đó gây thù chuốc oán nhiều quá, không muốn gặp rắc rối nữa.”

“Thế này là bỏ phong cách lúc trước luôn à?”

“Giờ đã có gia đình, cần bắt đầu suy nghĩ cho người thân rồi.”

Bốn chữ “đã có gia đình” ấy, Vệ Lai nghe mà phờ phới trong lòng.

Đến khi đêm xuống, anh dốc sức biểu hiện để cô biết rằng, đã có gia đình, là điều vui sướng nhất trần đời.

[4]

Giờ đã có gia đình, cần bắt đầu suy nghĩ cho người thân rồi.

Cho nên Vệ Lai lựa dịp báo với Nai, mình không làm vệ sĩ tiếp nữa.

Lập tức, anh được một phen trở mắt ghen hòng, phát hiện khả năng thẩm thấu văn hóa Trung Quốc của Nai đã tăng vùn vụt, có thể diễn cảnh “một khúc hai quẩy ba thất cổ” y sì y đúc.

“Vệ, là vì cô Sầm sao? Vì một người phụ nữ mà cậu không cần tôi, không cần Cây Cacao nữa à?”

Vệ Lai đáp: “Mọi người vẫn là bạn đấy thôi...”

“Đã là bạn thì đừng nói chuyện giải tán! Vệ, cậu thử tưởng tượng đi, phụ nữ như sao băng ấy, ngôi này vụt qua thì ngôi khác lại tới, xem có đáng không? Lẽ nào chỉ vì một ngôi sao băng mà từ bỏ cả sự nghiệp của mình?”

Vệ Lai trả lời: “Chẳng phải anh từng nói vệ sĩ cũng giống siêu mẫu, đều là kiếm ăn lúc trẻ sao? Anh còn khuyên tôi thử sức làm nhà văn nữa...”

Nai thề thốt phủ nhận: “Ai nói? Tuyệt đối không phải tôi à. Vệ, cậu đâu có thiên phú đấy, đừng ham hố. Tôi đây cực lực phản đối nhé.”

Vệ Lai đáp: “Chả sao hết, thấy tôi giống quan tâm anh đang nghĩ gì không.”

(...)

[5]

Sầm Kim vào nhà trọ của Vệ Lai ở chưa bao lâu, chợt có một ngày, nhớ tới một chuyện.

Cô hỏi Vệ Lai: “Anh nuôi bọ rùa mà nhỉ? Sao bữa giờ chẳng thấy đâu thế?”

Vệ Lai rất bình tĩnh, trả lời: “Bay mất rồi.”

Sầm Kim thở nhẹ ra, thật tình cô không muốn sống chung một nhà với bọ rùa lắm. Thứ đấy bé xíu, đồ tươi, nhiều khi còn bay tới bay lui, lở đâu cô sơ ý nhìn nhầm thành ruồi mà đập thẳng tay, thế thì còn mặt mũi nào gặp Vệ Lai nữa? Thật chứ, lâu lâu IQ với EQ của anh cùng dắt nhau tụt xuống 3 tuổi đấy.

Vệ Lai cũng thở nhẹ ra, còn tiếp tục đề tài này nữa là đảm bảo sẽ lộ tẩy. Thật chứ, anh chỉ biết bọ rùa là côn trùng có cánh thôi.

(...)

[6]

Eve gọi điện cho Vệ Lai, mời anh đến nhà dùng bữa tối.

Dù sao thì hiện giờ Sầm Kim đã đi Kallon, ở nhà cũng chỉ có một mình, nên Vệ Lai nhận lời ngay.

Bữa tối rất thịnh soạn. Eve làm bánh quế cuộn, bánh nhân cá, và khoai tây non ăn kèm sốt kem nấm mỡ gà [1]. Bầu không khí trong phòng ăn rất ấm cúng, ngoài Eve và Nai ra còn có hai bé con một trai một gái. Cả hai đã tự cầm được thìa, nhưng vẫn chưa dứt hơi sữa, cứ vừa ăn vừa bi ba bi bô. Quá nửa thời gian Vệ Lai đều dán mắt vào hai bé ấy.

Đúng là bắt đầu muốn ổn định cuộc sống thì cách nghĩ cũng thay đổi hẳn. Bình thường anh đến chỗ Eve ăn chực, hai mắt toàn dính chặt vô đồ ăn, chỉ lo món ngon bị Nai hốt trước.

Dùng bữa xong, Eve cứ ngáp ngừng mãi.

Vệ Lai đã nhận ra: “Chị có việc gì à?”

Eve nói: “Tôi biết chuyện của Sầm rồi.”

Biết thì biết thôi, sao mặt mày đầy quan ngại thế? Vệ Lai chưa hiểu lắm.

“Vệ, cậu phải làm sao đây, cô ấy bị phán án tạt 10 năm.”

Vệ Lai vừa nghe đã biết ngay Nai kể chuyện có thêm mắm dậm muối.

Anh trừng mắt với Nai, kiên nhẫn giải thích cho Eve: Hình phạt là cưỡng chế lao động công ích 10 năm, hàng năm phải bỏ ra ít nhất vài tuần thực hiện nghĩa vụ ở tòa án Kallon, hỗ trợ truy ngược tìm hiểu một số vụ án để khởi tố các hung phạm, hoặc biên tập, sửa sang lại những tư liệu lịch sử liên quan...

Eve thấy khó mà tưởng tượng nổi. Nai cho chị ấy xem vài tấm ảnh tư liệu, chị ấy chỉ nhìn lướt qua thôi đã phải che mắt thét lên: “Cắt đi, cắt đi! Em gặp ác mộng mất!”

“Vệ, như thế quá tàn nhẫn, đấy là một loại tra tấn tinh thần rồi.”

Vệ Lai cười cười: “Không hề gì đâu.”

Với một vài người thì đúng là tra tấn tinh thần, nhưng với Sầm Kim thì ngược lại, có lẽ chính là liều thuốc hữu hiệu. Có thể bình thần đối mặt, dù sao vẫn tốt hơn sợ hãi trốn tránh cả đời.

(...)

[7]

Vệ Lai kết hôn, Cây Cacao nhận được một tấm thiệp... thông báo.

Đúng vậy, chính xác là một tờ thông báo! Không có nghi thức, không có tiệc cưới, thậm chí còn chả thèm mời cậu ta qua chung vui.

(...)

Cây Cacao nổi giận đùng đùng, gọi điện khiếu nại với Nai.

Lập tức tâm trạng cân bằng lại ngay – Bên ông Nai đây cũng chỉ nhận được thiệp thông báo y chang.

Nghe kể, Vệ Lai và Sầm Kim đến một nhà hàng Trung tên “Thiên phủ Hoa Hạ”, ăn xong sủi cảo thì Vệ Lai dẫn Sầm Kim đi Lapland luôn, bảo là muốn ở lâu kota, xem cực quang, còn muốn câu cá trên hồ băng.

Vừa nghĩ thôi đã chẳng rét mà run cầm cập, thật đúng là không cùng giống cây!

Cúp điện thoại, Cây Cacao cứ ngó đi ngó lại tấm thiệp nhỏ.

Rất đơn giản, chính giữa là chữ ký của cả hai.

Vệ Lai & Sầm Kim.

Dưới cùng có một dòng chữ.

Tháng tư, vận mệnh anh cập bến, đón em lên thuyền.

Cây Cacao miễn cưỡng hiểu được, dù sao thì Vệ Lai cũng có đôi lần nói rằng vận mệnh của mình là thuyền bè gì đấy.

Tuy nhiên, thân là người từng trải, Cây Cacao nghĩ mình cần nhắc nhở Vệ Lai: Trong hôn nhân, chỉ có thơ mộng và lãng mạn thôi là chưa đủ, bắt buộc phải lấp thêm một tầng bảo vệ.

Như lúc mình kết hôn đây, vừa bắt đầu đã nghiêm túc nhắc đi nhắc lại cho bà xã nhớ: “Ly hôn là phải trả hết vàng nhé!” Bởi vậy, ngày nào cũng thăm thiết quá chừng.

Cậu ta nghĩ, tấm thiệp này cần bổ sung một dòng–

Ai đòi xuống thuyền, phạt 10 triệu, USD.

[Hết Trọn Bộ]

~ ~ ~

~Ngâm giấm mãi mới thấy được chữ hết:v Nhân đây mình cũng cảm ơn Kamyo đã kiểm tra giúp mấy chương giữa truyện (không thì mình chẳng tập trung vào dò raw một lượt cho xong được) và các bạn reader đã ủng hộ.

Về ebook thì chắc phải hẹn một ngày xa xăm nào đó =v=

Với cả, lảm nhảm cú chót:))

Khi đọc chính truyện chắc mọi người cũng nhận ra, đôi lúc Sầm Kim rất mong chờ mình bị bắt, xử án và trừng phạt đúng tội, vì chỉ có như thế mới chấm dứt được chuỗi ngày bị lương tâm giày vò. Cô cần một phán quyết sau rốt để giải thoát mình khỏi cơn ác mộng đeo bám bấy lâu. Những hành động cố gắng vùng vẫy chữa thương, hay nỗ lực tìm kiếm chứng cứ biện minh cho mình, đều là việc đã làm từ nhiều năm trước, từ trước khi hạ quyết tâm hoàn thành kế hoạch. Lúc nhận thấy không còn lối thoát nữa, cô mới dứt khoát vứt bỏ tất cả, giống như một người tự thả mình xuống giếng rồi cắt đứt sợi dây nối với thế giới bên ngoài. Bởi vậy, khi cho rằng hết thấy đã tới hồi kết, ngoài lo lắng cho Vệ Lai ra thì cô luôn bình thần trước những

gì bản thân sắp phải đối mặt, chứ không cuồng cuồng hay hoảng loạn cầu mong kỳ tích ở phút chót. May thay điều xảy đến cuối cùng không phải cái chết, và cô cũng nhận được hình phạt mình cần để có thể tháo bỏ dần gông xiềng mặc cảm tội lỗi. Dù sao thì, kết truyện như này là vừa đẹp rồi XD

Ghi chú:

[1] Bánh quế cuộn (Cinnamon rolls):

Bánh nhân cá (Fish pie):

Xốt kem nấm mỏng gà (Chanterelle soup):

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-thang-tu>